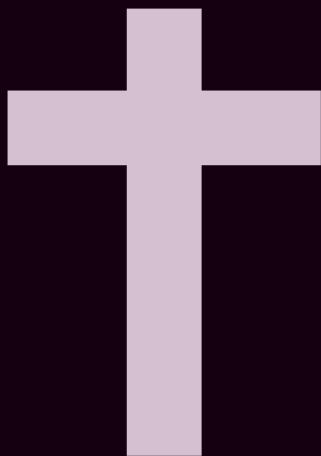

Bible Kralická 1613

The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická
edition of 1613.

Bible Kralická 1613

The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmena Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických univerzitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023
d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900

Contents

Matouš	1
Marek	44
Lukáš	71
Jan	117
Skutky apoštolské	152
Římanům	197
1 Korintským	216
2 Korintským	234
Galatským	246
Efezským	253
Filipským	259
Koloským	264
1 Tesalonickým	269
2 Tesalonickým	273
1 Timoteovi	276
2 Timoteovi	281
Titovi	285
Filemonovi	287
Židům	288
Jakubův	302
1 Petřův	307
2 Petřův	312
1 Janův	315
2 Janův	320
3 Janův	321
Judův	322
Zjevení Janovo	324
Žalmy	345

Matouš

- ¹ Kniha (o) rodu Ježíše Krista syna Davidova, syna Abrahamova.
- ² Abraham zplodil Izáka. Izák pak zplodil Jákoba. Jákob zplodil Judu a bratří jeho.
- ³ Judas pak zplodil Fáresa a Záru z Támar. Fáres pak zplodil Ezroma. Ezrom zplodil Arama.
- ⁴ Aram pak zplodil Aminadaba. Aminadab pak zplodil Názona. Názon zplodil Salmona.
- ⁵ Salmon zplodil Bóza z Raab. A Bóz zplodil Obéda z Rut. Obéd pak zplodil Jesse.
- ⁶ Jesse zplodil Davida krále. David pak král zplodil Šalomouna, z té, kteráž někdy byla žena Uriášova.
- ⁷ Šalomoun zplodil Roboáma. Roboám zplodil Abiáše. Abiáš zplodil Azu.
- ⁸ Aza zplodil Jozafata. Jozafat zplodil Joráma. Jorám zplodil Oziáše.
- ⁹ Oziáš pak zplodil Joátama. Joátam pak zplodil Achasa. Achas zplodil Ezechiáše.
- ¹⁰ Ezechiáš pak zplodil Manasesa. A Manases zplodil Amona. Amon pak zplodil Joziáše.
- ¹¹ Joziáš pak zplodil Jekoniáše a bratří jeho v zajetí Babylonském.
- ¹² A po zajetí Babylonském Jekoniáš zplodil Salatiele. Salatiel pak zplodil Zorobábele.
- ¹³ A Zorobábel zplodil Abiuda. Abiud pak zplodil Eliachima. Eliachim zplodil Azora.
- ¹⁴ Azor potom zplodil Sádocha. Sádoch zplodil Achima. Achim pak zplodil Eliuda.
- ¹⁵ Eliud zplodil Eleazara. Eleazar zplodil Mátana. Mátan zplodil Jákoba.
- ¹⁶ Jákob pak zplodil Jozefa, muže Marie, z nížto narodil se JEŽÍŠ, jenž slove Kristus.
- ¹⁷ A tak všech rodů od Abrahama až do Davida bylo rodů čtrnácte. A od Davida až do zajetí Babylonského rodů čtrnácte. A od zajetí Babylonského až do Krista rodů čtrnácte.
- ¹⁸ Jezukristovo pak narození takto se stalo: Když matka jeho Maria snoubena byla Jozefovi, prve než se sešli, nalezena jest těhotná z Ducha svatého.
- ¹⁹ Ale Jozef muž její spravedlivý jsa, a nechtěv jí v lehkost uvésti, chtěl ji tajně propustiti.
- ²⁰ Když pak on o tom přemýšloval, aj, anděl Páně ve snách ukázal se jemu, řka: Jozefe synu Davidův, neboj se přijíti Marie manželky své; nebo což v ní jest počato, z Ducha svatého jest.
- ²¹ Porodit pak syna, a nazůveš jméno jeho Ježíš; onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.
- ²² Toto pak všecko stalo se, aby se naplnilo, což povědíno bylo ode Pána skrze proroka, řkoucího:
- ²³ Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazůveš jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bůh.

²⁴ Procítiv pak Jozef ze sna, učinil, jakož mu přikázal anděl Páně, a přijal manželku svou.

²⁵ Ale nepoznal jí, až i porodila Syna svého prvorozeného, a nazvala jméno jeho Ježíš.

2

¹ Když se pak narodil Ježíš v Betlémě Judově, za dnů Herodesa krále, aj, mudrci od východu slunce přijeli do Jeruzaléma,

² Řkouce: Kde jest ten, kterýž se narodil Král Židovský? Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce, a přijeli jsme klaněti se jemu.

³ To uslyšev Herodes král, zarmoutil se i všecken Jeruzalém s ním.

⁴ A svolav všechny přední kněží a učitele lidu, tázal se jich, kde by se Kristus měl naroditi.

⁵ Oni pak řekli jemu: V Betlémě Judově. Nebo tak jest psáno skrze proroka:

⁶ A ty Betléme, země Judská, nikoli nejsi nejmenší mezi knížaty Judskými; neboť z tebe vyjde Vývoda, kterýž pásti bude lid můj Izraelský.

⁷ Tedy Herodes tajně povolav mudrců, pilně se jich ptal, kterého by se jim času hvězda ukázala.

⁸ A když je propouštěl do Betléma, řekl: Jdouce, ptejte se pilně na to dítě, a když naleznete, zvěstujtež mi, ať i já přijda, pokloním se jemu.

⁹ Oni pak vyslyševše krále, jeli. A aj, hvězda, kterouž byli viděli na východu slunce, předcházela je, až i přišedši, stála nad domem, kdež bylo dítě.

¹⁰ A uzřevše hvězdu, zradovali se radostí velmi velikou.

¹¹ I všedše do domu, našli dítě s Marijí matkou jeho, a padše, klaněli se jemu; a otevřevše poklady své, obětovali jemu dary, zlato a kadidlo a mirru.

¹² A od Boha napomenuti jsouce ve snách, aby se nenavraceli k Herodesovi, jinou cestou navrátili se do krajiny své.

¹³ Když pak oni odjeli, aj, anděl Páně ukázal se Jozefovi ve snách, řka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a utec do Egypta, a buď tam, dokavadž nepovím tobě; neboť bude Herodes hledati dítě, aby je zahubil.

¹⁴ Kterýžto vstav hned v noci, vzal dítě i matku jeho, a odšel do Egypta.

¹⁵ A byl tam až do smrti Herodesovy, aby se naplnilo povědění Páně skrze proroka, řkoucího: Z Egypta povolal jsem Syna svého.

¹⁶ Tehdy Herodes uzřev, že by oklamán byl od mudrců, rozhněval se náramně, a poslav služebníky své, zmordoval všechny děti, kteréž byly v Betlémě i ve všech končinách jeho, od dvouletých a níže, podle času, na kterýž se byl pilně vyptal od mudrců.

¹⁷ Tehdy naplněno jest to povědění Jeremiáše proroka, řkoucího:

¹⁸ Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a pláč a kvílení mnohé; Ráchel plačící synů svých, a nedala se potěšiti, protože jich není.

¹⁹ Když pak umřel Herodes, aj, anděl Páně ukázal se Jozefovi ve snách v Egyptě,

²⁰ Řka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a jdiž do země Izraelské; neboť jsou zemřeli ti, jenž hledali bezživotí dítěte.

- 21 Kterýžto vstav, vzal dítě i matku jeho, a přišel do země Izraelské.
22 A uslyšev, že by Archelaus kraloval v Judstvu místo Herodesa otce svého, obával se tam jíti; a napomenut jsa od Boha ve snách, obrátil se do krajin Galilejských.
23 A přišed, bydli v městě, jenž slove Nazarét, aby se naplnilo, což povědíno bylo skrze proroky, že Nazaretský slouti bude.

3

- 1 V těch pak dnech přišel Jan Křtitel, káže na poušti Judské,
2 A řka: Pokání čňte, nebo přiblížilo se království nebeské.
3 Totoť jest zajisté ten Předchůdce předpověděný od Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé čňte stezky jeho.
4 Měl pak Jan roucho z srstí velbloudových a pás kožený okolo bedr svých, a pokrm jeho byl kobyly a med lesní.
5 Tedy vycházeli k němu z Jeruzaléma a ze všeho Judstva, i ze vsí krajiny ležící při Jordánu,
6 A křtění byli od něho v Jordáně, vyznávající hříchy své.
7 Uzřev pak mnohé z farizeů a z saduceů, že jdou k jeho křtu, řekl jim: Pokolení ještěřcí, i kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucího hněvu?
8 Protož čňte ovoce hodné pokání.
9 A nedomnívejte se, že můžete říkati sami u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, že by mohl Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi.
10 A jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Každý zajisté strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyřát a na oheň uvržen bývá.
11 Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jestiť mocnější nežli já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. Onť vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.
12 Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy páliť bude ohněm neuhasitelným.
13 Tehdy přišel Ježíš od Galílee k Jordánu k Janovi, aby také pokřtěn byl od něho.
14 Ale Jan zbraňoval mu, řka: Mně jest potřebí, abych od tebe pokřtěn byl, a ty pak jdeš ke mně?
15 A odpovídaje Ježíš, dí jemu: Dopust' tak; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Tedy dopustil jemu.
16 A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevíra jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sstupujícího jako holubici a přicházejícího na něj.
17 A aj, zavzněl hlas s nebe řkoucí: Tentof jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.

4

- 1 Tehdy Ježíš veden jest na poušť od Ducha, aby pokoušín byl od dábla.
2 A postiv se čtyřidceti dnů a čtyřidceti nocí, potom zlačněl.
3 A přistoupiv k němu pokušitel, řekl: Jsi-li Syn Boží, rciž, ať kamení toto chlebové jsou.

⁴ On pak odpovídá, řekl: Psáno jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.

⁵ Tedy pojal jej ďábel do svatého města a postavil ho na vrchu chrámu.

⁶ A řekl mu: Jsi-li Syn Boží, spustiž se dolů; nebo psáno jest, že andělům svým přikázal o tobě, a na ruce uchopí tebe, abys někde o kámen nohy své neurazil.

⁷ I řekl mu Ježíš: Zase psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.

⁸ Opět pojal ho ďábel na horu vysokou velmi, a ukázal mu všechna království světa i slávu jejich, a řekl jemu:

⁹ Toto všechno tobě dám, jestliže padna, budeš mi se klaněti.

¹⁰ Tedy dí mu Ježíš: Odejdiž, satane; neboť jest psáno: Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužiti budeš.

¹¹ Tedy opustil ho ďábel, a aj, andělé přistoupili a sloužili jemu.

¹² A když uslyšel Ježíš, že by Jan vsazen byl do žaláře, odšel do Galilee.

¹³ A opustiv Nazaré, přišed, bydlil v Kafarnaum za mořem, v krajinách Zabulon a Neftalím,

¹⁴ Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího:

¹⁵ Země Zabulon a Neftalím při moři za Jordánem, Galilea pohanská,

¹⁶ Lid, kterýž bydlil v temnostech, viděl světlo veliké, a sedícím v krajině a stínu smrti, světlo vzešlo jim.

¹⁷ Od toho času počal Ježíš kázati a praviti: Pokání činite; neboť se přiblížilo království nebeské.

¹⁸ A chodě Ježíš podle moře Galilejského, ušel dva bratry, Šimona, kterýž slove Petr, a Ondřeje bratra jeho, ani pouštějí síť do moře, (nebo byli rybáři.)

¹⁹ I dí jim: Pojďte za mnou, a učiním vás rybáře lidí.

²⁰ A oni hned opustivše síti, šli za ním.

²¹ A poodšel odtud, ušel jiné dva bratry, Jakuba syna Zebedeova, a Jana bratra jeho, na lodí s Zebedeem otcem jejich, ani tvrdí síti své. I povolal jich.

²² A oni hned opustivše lodí a otce svého, šli za ním.

²³ I procházel Ježíš všechnu Galilei, uče v shromážděních jejich a káže evangelium království a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.

²⁴ A rozešla se o něm pověst po vši Syrii. I přivedli k němu všechny nemocné, rozličnými neduhy a trápeními poražené, i ďábelníky, i náměsíčníky, i šlakem poražené; a uzdravoval je.

²⁵ I šli za ním zástupové mnozí z Galilee a z krajiny Desíti měst, i z Jeruzaléma i z Judstva i z Zajordání.

5

¹ Vida pak Ježíš zástupy, vstoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu učedníci jeho.

² I otevřev ústa svá, učil je, řka:

³ Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.

⁴ Blahoslavení lkající, nebo oni potěšeni budou.

⁵ Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi.

6 Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.

7 Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství důjdou.

8 Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.

9 Blahoslavení pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou.

10 Blahoslavení, kteříž protivenství trpí pro spravedlnost, neb jejich jest království nebeské.

11 Blahoslavení jste, když vám zlořečiti budou lidé a protivenství činiti, a mluvíti všecko zlé o vás, lhouce, pro mne.

12 Radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích. Takt' zajisté protivili se prorokům, kteříž byli před vámi.

13 Vy jste sůl země. Jestliže sůl zmařena bude, čím bude osolena? K ničemuž se nehodí více, než aby byla ven vyvržena a od lidí potlačena.

14 Vy jste světlo světa. Nemůžet' město na hoře ležící skryto býti.

15 Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm, kteříž v domu jsou.

16 Tak světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích.

17 Nedomnívejte se, že bych přišel rušiti Zákon anebo Proroky. Nepřišel jsem rušiti, ale naplniti.

18 Amen zajisté pravím vám: Dokudž nepomine nebe i země, jediná literka aneb jediný puňktík nepomine z Zákona, až se všechny věci stanou.

19 Protož zrušil-li by kdo jedno z přikázání těchto nejmenších a učil by tak lidi, nejmenší slouti bude v království nebeském. Kdož by pak koli činil i jiné učil, ten veliký slouti bude v království nebeském.

20 Nebo pravím vám: Nebude-liť hojnější spravedlivost vaše nežli zákoníků a farizeů, nikoli nevejdete do království nebeského.

21 Slyšeli jste, že řečeno jest od starých: Nezabiješ. Pakli by kdo zabil, povinen bude státi k soudu.

22 Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož se hněvá na bratra svého bez příčiny, povinen k soudu státi. Kdož by pak řekl bratru svému: Rácha, povinen bude před radou státi; a kdož by řekl: Blázne, povinen bude pekelný oheň trpěti.

23 Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě,

24 Nechejž tu daru svého před oltářem a jdi, prve smiř se s bratrem svým, a potom přijda, obětuj dar svůj.

25 Vejdi v dobrou vůli s protivníkem svým rychle, dokudž jsi s ním na cestě, ať by snad nedal tebe protivník tvůj soudci, a soudce dal by tě služebníku, a byl bys uvržen do žaláře.

26 Amen pravím tobě: Nevyjdeš odtud nikoli, dokudž i toho posledního halěře nenavrátíš.

27 Slyšeli jste, že řečeno jest od starých: Nezcizoložíš.

28 Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém.

29 Jestliže pak oko tvé pravě horší tě, vylupiz' je a vrz od sebe; nebť jest užitečnější tobě, aby raději zahynul jeden úd tvůj, nežli by celé tělo tvé uvrženo bylo do ohně pekelného.

³⁰ A pakli ruka tvá pravá horší tě, utniž ji a vrz od sebe; nebo užitečněji jest tobě, aby zahynul raději jeden úd tvůj, nežli by všechno tělo tvé uvrženo bylo do pekelného ohně.

³¹ Též řečeno jest: Kdož by koli propustil manželku svou, aby jí dal lístek rozloučení.

³² Jáť pak pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, kromě příčiny cizoložstva, uvodí ji v cizoložstvo, a kdož propuštěnou pojme, cizoloží.

³³ Opět slyšeli jste, že řečeno jest od starých: Nebudeš křivě přísahati, ale splníš Pánu přísahy své.

³⁴ Ale jáť pravím vám: Abyste nepřisahali všelijak, ani skrze nebe, nebo stolice Boží jest,

³⁵ Ani skrze zemi, nebo podnož jeho jest, ani skrze Jeruzalém, nebo město velikého Krále jest.

³⁶ Ani skrze hlavu svou budeš přísahati, nebo nemůžeš jednoho vlasu učiniti bílého aneb černého.

³⁷ Ale buď řeč vaše: Jistě, jistě; nikoli, nikoli. Což pak nad to více jest, to od toho zlého jest.

³⁸ Slyšeli jste, že řečeno jest: Oko za oko, a zub za zub.

³⁹ Jáť pak pravím vám: Abyste neodpírali zlému. Ale udeří-li tě kdo v pravé líce tvé, nasad jemu i druhého.

⁴⁰ A tomu, kdož se s tebou chce souditi a sukni tvou vzíti, nech mu i pláště.

⁴¹ A nutil-li by tě kdo jíti s sebou míli jednu, jdi s ním dvě.

⁴² A prosícímu tebe dej, a od toho, kdo by chtěl vypůjčiti od tebe, neodvracuj se.

⁴³ Slyšeli jste, že řečeno jest: Milovati budeš bližního svého, a nenáviděti budeš nepřítelů svého.

⁴⁴ Ale jáť vám pravím: Milujte nepřátely vaše, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a dobře číňte nenávidícím vás, a modlte se za nepřátely a protivníky vaše,

⁴⁵ Abyste byli synové Otce vašeho, jenž jest v nebesích; ješto slunci svému velí vzchoditi na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.

⁴⁶ Nebo milujete-li ty, jenž vás milují, jakou odplatu míti budete? Zdaliž i publikáni téhož nečiní?

⁴⁷ A budete-li pozdravovati toliko bratří svých, což více nad jiné činíte? Však i publikáni to činí.

⁴⁸ Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.

6

¹ Pilně se varujte, abyste almužny vaší nedávali před lidmi, proto abyste byli vidíni od nich, jinak nebudete míti odplaty u Otce vašeho, jenž jest v nebesích.

² Protož když dáváš almužnu, netrub před sebou, jako pokrytci činí v školách a na ulicích, aby chváleni byli od lidí. Amen pravím vám, majíť odplatu svou.

³ Ale ty když dáváš almužnu, tak číň, ať neví levice tvá, co činí pravice tvá,

4 Aby almužna tvá byla v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.

5 A když bys se chtěl modliti, nebývejž jako pokrytci, kteříž obyčej mají, v školách a na úhlech rynku stojíce, modliti se, aby byli vidíni od lidí. Amen pravím vám, žeť mají odplatu svou.

6 Ale ty když bys se modliti chtěl, vejdi do pokojíka svého, a zavra dveře své, modliž se Otci svému, jenž jest v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.

7 Modléce se pak, nebudtež marnomluvní jako pohané; nebo se domnívají, že mnohomluvností svou to způsobí, aby byli uslyšáni.

8 Nepřirovnávejtež se tedy jim, neboť ví Otec váš, čeho jest vám potřeba, prve nežli byste vy ho prosili.

9 A protož vy takto se modlte: Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé.

10 Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.

11 Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

12 A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim.

13 I neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na věky, Amen.

14 Nebo budete-li odpouštěti lidem viny jejich, odpustíť i vám nebeský Otec váš.

15 Jestliže pak neodpustíte lidem vin jejich, aniž Otec váš odpustí vám hříchů vašich.

16 Když byste se pak postili, nebývejtež jako pokrytci zasmušilí; neboť pošmuřují tváří svých, aby vědomé bylo lidem, že se postí. Amen pravím vám, vzalíť jsou odplatu svou.

17 Ty pak, když se postíš, pomaž hlavy své a tvář svou umej,

18 Aby nebylo zjevné lidem, že se postíš, ale Otci tvému, kterýž jest v skrytě. A Otec tvůj, kterýž vidí v skrytosti, odplatí tobě zjevně.

19 Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdežto mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou.

20 Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdežto ani mol ani rez kazí, a kdežto zloději nevykopávají ani kradou.

21 Nebo kdežť jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.

22 Svíce těla jestiť oko; jestliže oko tvé sprostné bylo by, všechno tělo tvé světlé bude.

23 Pakliť by oko tvé bylo nešlechtné, všechno tělo tvé tmavé bude. Protož jestliže světlo, kteréž jest v tobě, jest tma, co pak sama tma, jaká bude?

24 Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Nebo zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti i mamoně.

25 Protož pravím vám: Nepečujte o život váš, co byste jedli a co pili, ani o tělo vaše, čím byste je odívali. Zdaliž není život více nežli pokrm, a tělo více nežli oděv?

26 Hleďte na ptactvo nebeské, žeť nesejí ani žnou, ani shromažďují do stodol, avšak Otec váš nebeský krmí je. I zdaliž vy jich mnohem nepřevyšujete?

27 A kdo z vás pečlivě myslé, může přidati ku postavě své loket jeden?

²⁸ A o oděv proč pečujete? Poučte se na kvítí polním, kterak roste, nepracuje ani přede.

²⁹ A aj, pravím vám, že ani Šalomoun ve vsí slávě své tak odín nebyl, jako jedno z nich.

³⁰ Poněvadž tedy trávu polní, ješto dnes jest, a zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem více vám toho nečiní, ó malé víry?

³¹ Nepečujtež tedy, říkajíce: Co budeme jísti? anebo: Co budeme píti? anebo: Ěím se budeme odívati?

³² Nebo toho všeho pohané hledají. Víť zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete.

³³ Ale hleďte vy nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.

³⁴ Protož nepečujte o zítřejší den, nebo zítřejší den pečovati bude o své věci. Dostít má den na svém trápení.

7

¹ Nesudtež, abyste nebyli souzeni.

² Nebo jakým soudem soudíte, takovýmž budete souzeni, a jakouž měrou měříte, takovouž bude vám zase odměřeno.

³ Kterakž pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém břevna necítíš?

⁴ Aneb kterak díš bratru svému: Nech, ať vyvrhu mrvu z oka tvého, a aj, břevno jest v oku tvém?

⁵ Pokrytče, vyvrz nejprv břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu z oka bratra tvého.

⁶ Nedávejte svatého psům, aniž mecte perel svých před svině, ať by snad nepotlačily jich nohama svýma, a psi obrátíce se, aby neroztrhaly vás.

⁷ Proste, a dánoť bude vám; hleďte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevřáno.

⁸ Nebo každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, jenž tlucte, bude otevřáno.

⁹ Nebo který z vás jest člověk, kteréhož kdyby prosil syn jeho za chléb, zdali kamene podá jemu?

¹⁰ A prosil-li by za rybu, zdali hada podá jemu?

¹¹ Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí synům vašim, čím více Otec váš, jenž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteříž ho prosí?

¹² A protož všecko, což byste chtěli, aby vám lidé činili, to i vy činite jim; toť zajisté jest Zákon i Proroci.

¹³ Vcházejte těsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni.

¹⁴ Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji.

¹⁵ Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou vlci hltaví.

¹⁶ Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž sbírají z trní hrozny, aneb z bodláčí fíky?

17 Takť každý strom dobrý ovoce dobré nese, zlý pak strom zlé ovoce nese.

18 Nemůžet dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce dobrého vydávati.

19 Všelický strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyřat a na oheň uvržen bývá.

20 A tak tedy po ovocích jejich poznáte je.

21 Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.

22 Mnozí mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém dáblů nevymítali, a v tvém jménu zdaliž jsme divů mnohých nečinili?

23 A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.

24 A protož každého, kdož slyší slova má tato a zachovává je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále.

25 I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, a nepadl; nebo založen byl na skále.

26 A každý, kdož slyší slova má tato, a neplní jich, připodobněn bude muži bláznů, kterýž ustavěl dům svůj na písku.

27 I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, i padl, a byl pád jeho veliký.

28 I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto, že se převelmi divili zástupové učení jeho.

29 Nebo učil je jako moc maje, a ne jako zákoníci.

8

1 A když sstupoval s hory, šli za ním zástupové mnozí.

2 A aj, malomocný přišed, klaněl se jemu, řka: Pane, kdybys jen chtěl, můžeš mne očistiti.

3 I vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, řka: Chci, buď čist. A hned očištěno jest malomocenství jeho.

4 I dí mu Ježíš: Viziž, abys žádnému nepravil. Ale jdi, a ukaž se knězi, a obětuj dar, kterýž přikázal Mojžíš, na svědectví jim.

5 A když vcházel Ježíš do Kafarnaum, přistoupil k němu setník, prose ho,

6 A řka: Pane, služebník můj leží doma šlakem poražený, velmi se trápě.

7 I dí mu Ježíš: Já přijdu a uzdravím ho.

8 A odpovídaje setník, řekl: Pane, nejsemť hoden, abys všel pod střechu mou, ale toliko rci slovo, a uzdraven bude služebník můj.

9 Nebo i já jsem člověk moci poddaný, maje pod sebou žoldnéře, avšak díím-li tomuto: Jdi, tedy jde, a jinému: Přijď, a přijde, a služebníku svému: Učiň toto, a učíní.

10 Tedy uslyšev to Ježíš, podivil se, a jdoucím za sebou řekl: Amen pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl.

11 Pravím pak vám, žeť přijdou mnozí od východu i od západu, a stoliti budou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem v království nebeském,

¹² Ale synové království vyvrženi budou do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škřípení zubů.

¹³ I řekl Ježíš setníkovi: Jdiž, a jakžs uvěřil, staň se tobě. I uzdraven jest služebník jeho v tu hodinu.

¹⁴ A přišed Ježíš do domu Petrova, uzřel svegruši jeho, ana leží a má zimnici.

¹⁵ I dotekl se ruky její, a hned přestala jí zimnice. I vstala a posluhovala jim.

¹⁶ A když byl večer, přivedli k němu mnohé, kteříž dábelství měli, a on vymítal duchy zlé slovem, a všecky, kteříž se zle měli, uzdravil,

¹⁷ Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího: Onť jest vzal na se mdloby naše, a neduhy naše nesl.

¹⁸ Vida pak Ježíš zástupy mnohé okolo sebe, kázal přeplaviti se na druhou stranu.

¹⁹ A přistoupiv jeden zákoník, řekl jemu: Mistře, půjdu za tebou, kamžkoli půjdeš.

²⁰ I dí mu Ježíš: Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.

²¹ Jiný pak z učedníků jeho řekl jemu: Pane, dopust' mi prve odjítí a pochovati otce mého.

²² Ale Ježíš řekl jemu: Pojď za mnou, a nech, ať tam mrtví pochovávají mrtvé své.

²³ A když vstoupil na lodí, vstoupili za ním i učedníci jeho.

²⁴ A aj, bouře veliká stala se jest na moři, takže vlny příkrývaly lodí. On pak spal.

²⁵ A přistoupivše učedníci jeho, zbudili jej, řkouce: Pane, zachovej nás, hynemeť.

²⁶ I dí jim: Proč se bojíte, ó malé víry? Tedy vstav, přimluvil větrům a moři, i stalo se utišení veliké.

²⁷ Lidé pak divili se, řkouce: Kteraký jest tento, že ho i větrové i moře poslouchají?

²⁸ A když se přeplavil na druhou stranu do krajiny Gergezenských, potkali se s ním dva ďábelníci z hrobu vyšlí, ukrutní náramně, takže pro ně žádný nemohl tou cestou choditi.

²⁹ A aj, zkríkli, řkouce: Co je nám po tobě, Ježíši, Synu Boží? Přišel jsi sem před časem trápiti nás.

³⁰ A bylo opodál od nich stádo veliké vepřů, pasoucích se.

³¹ Āblové pak prosili ho, řkouce: Poněvadž nás vymítáš, dopustiž nám vjíti do toho stáda vepřů.

³² I řekl jim: Jděte. A oni vyšedše, vešli do stáda těch vepřů. A aj, hnalo se všecko stádo těch vepřů s vrchu dolů do moře, i ztonuli v vodách.

³³ Pastýři pak utekli. A přišedše do města, vypravovali to všecko, i o těch ďábelnicích.

³⁴ A aj, všecko město vyšlo v cestu Ježíšovi, a uzřevše ho, prosili, aby šel z končin jejich.

9

¹ A vstoupiv na lodí, přeplavil se, a přišel do města svého.

² A aj, přinesli mu šlakem poraženého, ležícího na loži. A viděv Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Doufej, synu, odpuštění jsou tobě hříchové tvoji.

³ A aj, někteří z zákoníků řekli sami v sobě: Tento se rouhá.

⁴ A viděv Ježíš myšlení jejich, řekl: Proč vy myslíte zlé věci v srdcích vašich?

⁵ Nebo co jest snáze říci, to-li: Odpouštějí se tobě hříchové? čili říci: Vstaň a chod?

⁶ Ale abyste věděli, žeť má moc Syn člověka na zemi odpouštěti hříchy, tedy dí šlakem poraženému: Vstaň, vezmi lože své, a jdi do domu svého.

⁷ Tedy vstal a odšel do domu svého.

⁸ A vidouce to zástupové, divili se a velebili Boha, kterýž dal takovou moc lidem.

⁹ A jda odtud Ježíš, uzřel člověka sedícího na cle, jménem Matouše. I dí mu: Pojď za mnou. A on vstav, šel za ním.

¹⁰ I stalo se, když seděl za stolem v domu jeho, a aj, mnozí celní a hříšníci přišedše, stolili s Ježíšem a s učedníky jeho.

¹¹ A vidouce to farizeové, řekli učedníkům jeho: Proč s celnými a hříšníky jí Mistr váš?

¹² Ježíš pak uslyšev to, řekl jim: Nepotřebujít zdraví lékaře, ale nemocní.

¹³ Jděte vy raději a učte se, co jest to: Milosrdenství chci a ne oběti. Nebo nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

¹⁴ Tehdy přistoupili k němu učedníci Janovi, řkouce: Proč my a farizeové postíme se často, učedníci pak tvoji se nepostí?

¹⁵ I řekl jim Ježíš: Zdaliž mohou synové Ženichovi rmoutiti se, dokudž s nimi jest Ženich? Ale přijdou dnové, když bude od nich odjat Ženich, a tehdyť se budou postiti.

¹⁶ Žádný zajisté nepřišívá záplaty sukna nového k rouchu vetchému; nebo ta záplata jeho odtrhla by ještě nějaký díl od roucha, a tak větší by díra byla.

¹⁷ Aniž lejí vína nového do nádob starých; sic jinak rozpuknou se sudové, a víno se vyleje, a sudové se zkazí. Ale víno nové lejí do nových nádob, a bývá obé zachováno.

¹⁸ A když on toto k nim mluvil, aj, kníže jedno přistoupilo a klanělo se jemu, řka: Pane dcera má nyní umřela. Ale pojď, vlož na ni ruku svou, a budeť živa.

¹⁹ A vstav Ježíš, šel za ním, i učedníci jeho.

²⁰ (A aj, žena, kteráž nemocí svou trápena byla ode dvanácti let, přistoupivši pozadu, dotkla se podolka roucha jeho.)

²¹ Nebo řekla sama v sobě: Dotknu-li se jen toliko roucha jeho, uzdravena budu.

²² Ježíš pak obrátiv se a uzřev ji, řekl: Doufej, dcero, víra tvá tě uzdravila. A zdráva učiněna jest žena od té chvíle.)

²³ Přišed pak Ježíš do domu knížete, a uzřev tu trubače a zástup hlučící,

²⁴ Rekl jim: Odejďtež; nebt neumřela děvečka, ale spí. I posmívali se jemu.

²⁵ A když byl vyhnán zástup, všed tam, ujal ji za ruku její; i vstala jest děvečka.

²⁶ A roznesla se pověst ta po vši té zemi.

²⁷ A když šel odtud Ježíš, šli za ním dva slepí, volajíce a řkouce: Smiluj se nad námi, Synu Davidův.

²⁸ A když všel do domu, přistoupili k němu ti slepí. I dí jim Ježíš: Věřite-li, že to mohu učiniti? Řekli jemu: Ovšem, Pane.

²⁹ Tedy dotekl se očí jejich, řka: Podle víry vaší staniž se vám.

³⁰ I otevřiny jsou oči jejich. Zapověděl jim pak tuze Ježíš, řka: Viztež, ať nižádný o tom nezví.

³¹ Ale oni vyšedše, rozhlásali jej po vši té zemi.

³² A když oni vycházeli, aj, přivedli mu člověka němého, majícího dábelství.

³³ A když vyvrhl dábelství, mluvil jest němý. I divili se zástupové, řkouce: Že nikdy se nic takového neukázalo v lidu Izraelském.

³⁴ Farizeové pak pravili: Mocí knížete dábelského vymítá ďábly.

³⁵ I obcházel Ježíš všeka města i městečka, uče v školách jejich a káže evangelium království, a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.

³⁶ A když hleděl na zástupy, slitovalo se mu jich, že byli tak opuštěni a rozptýleni jako ovce, nemajíce pastýře.

³⁷ Tedy dí učedníkům svým: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo.

³⁸ Protož proste Pána žni, ať vypudí dělníky na žeň svou.

10

¹ A svolav k sobě dvanácte učedníků svých, dal jim moc nad duchy nečistými, aby je vymítali, a aby uzdravovali všelikou nemoc, i všeliký neduh.

² Dvanácti pak apoštolů jména jsou tato: První Šimon, jenž slove Petr, a Ondřej bratr jeho, Jakub Zebedeův a Jan bratr jeho,

³ Filip a Bartoloměj, Tomáš a Matouš, jenž byl celný, Jakub Alfeův a Lebbeus, přijmím Thaddeus,

⁴ Šimon Kananitský a Jidáš Iškariotský, kterýž i zradil ho.

⁵ Těch dvanácte poslal Ježíš, přikazuje jim, řka: Na cestu pohanů nechodte, a do měst Samaritánských nevcházejte.

⁶ Ale raději jděte k ovce zahynulým z domu Izraelského.

⁷ Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království nebeské.

⁸ Nemocné uzdravujte, malomocné čistěte, mrtvé křeste, dábelství vymítejte; darmo jste vzali, darmo dejte.

⁹ Neshromažďujte zlata ani stříbra, ani peněz v opascích vašich mívejte,

¹⁰ Ani mošny na cestě, ani dvou sukní, ani obuvi, ani hůlky; hodent jest zajisté dělník pokrmu svého.

¹¹ A do kteréhožkoli města neb městečka vešli byste, vzepetejte se, kdo by v něm hodný byl, a tu pobudte, až byste i vyšli odtud.

¹² A vcházejíce do domu, pozdravtež ho.

¹³ A jestližež bude dům ten hodný, pokoj váš přijdiž naň; pakliž by nebyl hodný, pokoj váš navrtiž se k vám.

14 A kdožkoli nepřijal by vás, a neuposlechl by řečí vašich, vyjdouce ven z domu neb z města toho, vyraztež prach z noh vašich.

15 Amen pravím vám: Lehčeji bude zemi Sodomských a Gomorských v den soudný nežli městu tomu.

16 Aj, já posílám vás jako ovce mezi vlky; protož budte opatrní jako hadové, a sprostní jako holubice.

17 Vystříhejtež se pak lidí; nebť vás vydávati budou do sněmů, a v školách svých budou vás bičovati.

18 Ano i před vladaře i před krále vedeni budete pro mne, na svědectví jim, i těm národům.

19 Kdyžť pak vás vydadí, nebudtež pečliví, kterak aneb co byste mluvili; dánoť bude zajisté vám v tu hodinu, co budete míti mluviti.

20 Nebo ne vy jste, jenž mluvíte, ale duch Otce vašeho, jenž mluví v vás.

21 Vydátť pak bratr bratra na smrt, i otec syna, a povstanouť dítky proti rodičům, a zmordují je.

22 A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé, ale kdož setrvá až do konce, tenť spasen bude.

23 Když se pak vám budou protiviti v tom městě, utecte do jiného. Amen zajisté pravím vám, nezchodíte měst Izraelských, ažť přijde Syn člověka.

24 Neníť učedlník nad mistra, ani služebník nad pána svého.

25 Dostíť jest učedlníku, aby byl jako mistr jeho, a služebník jako pán jeho. Poněvadž jsou hospodáře Belzebubem nazývali, čím pak více domácí jeho?

26 Protož nebojte se jich; nebť není nic skrytého, což by nemělo býti zjeveno, ani co tajného, ješto by nemělo zvědíno býti.

27 Což vám pravím ve tmách, pravte na světle, a co v uši slyšíte, hlásejte na domácích.

28 A nebojte se těch, kteříž zabíjejí tělo, ale duše nemohou zabíti; nežť bojte se raději toho, kterýž může i duši i tělo zatratiti v pekelném ohni.

29 Zdaliž neprodávají dvou vrabců za malý peníz? a jeden z nich nepadá na zem bez vůle Otce vašeho.

30 Vaši pak i vlasové na hlavě všickni sečtení jsou.

31 Protož nebojte se, mnohých vrabců dražší jste vy.

32 Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznámtí i já jej před Otcem svým, jenž jest v nebesích.

33 Ale kdož by mne zapřel před lidmi, zapřímť ho i já před Otcem svým, kterýž jest v nebesích.

34 Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dáti na zemi. Nepřišel jsem, abych pokoj uvedl, ale meč.

35 Přišel jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti otci jeho, a dceru proti mateři její, a nevěstu proti svegruši její.

36 A nepřátelé člověka budou domácí jeho.

37 Kdo miluje otce neb matku více nežli mne, neníť mne hoden; a kdož miluje syna nebo dceru více nežli mne, neníť mne hoden.

38 A kdož neběře kříže svého a nenásleduje mne, neníť mne hoden.

39 Kdož nalezne duši svou, ztratíť ji; a kdo by ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji.

⁴⁰ Kdož vás přijímá, mneť přijímá; a kdo mne přijímá, přijímáť toho, kterýž mne poslal.

⁴¹ Kdo přijímá proroka ve jménu proroka, odplatu proroka vezme; a kdož přijímá spravedlivého ve jménu spravedlivého, odplatu spravedlivého vezme.

⁴² A kdož by koli dal jednomu z těchto nejmenších číši vody studené k nápoji, toliko ve jménu učedníka, zajisté pravím vám, neztratíť odplaty své.

11

¹ I stalo se, když dokonal Ježíš řeči své, kteréž mluvil, přikázání dávaje dvanácti učedníkům svým, bral se odtud, aby učil a kázal v městech jejich.

² Jan pak v vězení uslyšev o skutcích Kristových, poslal dva z učedníků svých,

³ A řekl jemu: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme?

⁴ I odpovídaje Ježíš, řekl jim: Jdouce, zvěstujtež Janovi, co slyšíte a vidíte:

⁵ Slepí vidí, a kulhaví chodí, malomocní se čistí, a hluší slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým pak evangelium se zvěstuje.

⁶ A blahoslavený jest, kdož se nehorší na mně.

⁷ A když oni odešli, počal Ježíš praviti zástupům o Janovi: Co jste vyšli na poušť viděti? Zdali třtinu větrem se klátící?

⁸ Aneb co jste vyšli viděti? Zda člověka měkkým rouchem oděného? Aj, kteříž se měkkým rouchem odívají, v domích královských jsou.

⁹ Aneb co jste vyšli viděti? Proroka-li? Jistě pravím vám, i více nežli proroka.

¹⁰ Tentot jest zajisté, o němž psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýžto připraví cestu tvou před tebou.

¹¹ Amen pravím vám, mezi syny ženskými nepovstal větší nad Jana Křtitele; ale kdo jest menší v království nebeském, jestiť větší nežli on.

¹² Ode dnů pak Jana Křtitele až dosavad království nebeské násilí trpí, a ti, kteříž násilí činí, uchvacují je.

¹³ Nebo všickni Proroci i Zákon až do Jana prorokovali.

¹⁴ A chcete-li přijmouti: Onť jest Eliáš, kterýž přijíti měl.

¹⁵ Kdo má uši k slyšení, slyš.

¹⁶ Ale k komu připodobním pokolení toto? Podobno jest dětem, sedícím na ryncích, a kteříž na tovaryše své volají,

¹⁷ A říkají: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme nařikali, a neplakali jste.

¹⁸ Přišel zajisté Jan, nejeda ani pije, a oni řkou: Īabelství má.

¹⁹ Přišel Syn člověka, jeda a pije, a oni řkou: Aj, člověk žráč a pijan vína, přítel publikánů a hříšníků. Ale ospravedlněna jest moudrost od synů svých.

²⁰ Tehdy počal přimlouvati městům, v nichžto činěni jsou jeho mnozí divové, že pokání nečinili.

²¹ Běda tobě Korozaim, běda tobě Betsaido. Nebo kdyby v Týru a Sidonu byli činěni divové ti, kteříž jsou činěni v vás, dávno by byli v žíni a v popele pokání činili.

22 Nýbrž pravím vám, že Týru a Sidonu lehčeji bude v den soudný nežli vám.

23 A ty Kafarnaum, kteréž jsi až k nebi vyvýšeno, až do pekla sstrčeno budeš. Nebo kdyby v Sodomě činění byli divové ti, kteříž jsou činění v tobě, byliť by zůstali až do dnešního dne.

24 Ano více pravím vám, že zemi Sodomských lehčeji bude v den soudný nežli tobě.

25 V ten čas odpovědv Ježíš, řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrymi a opatrnými, a zjevil jsi je maličkým.

26 Jistě, Otče, že se tak líbilo před tebou.

27 Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádnýť nezná Syna, jedině Otec, aniž Otce kdo zná, jedině Syn, a komuž by chtěl Syn zjevití.

28 Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

29 Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem vašim.

30 Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.

12

1 V ten čas šel Ježíš v den sváteční skrze obilí, a učedníci jeho lačni jsouce, počali vymínati klasy a jísti.

2 Farizeové pak vidouce to, řekli jemu: Hle, učedníci tvoji činí to, čehož nesluší činiti v den sváteční.

3 On pak řekl jim: Co jste nečtli, co jest učinil David, když lačněl, on i ti, kteříž s ním byli?

4 Kterak všel do domu Božího a chleby posvátné jedl, kterýchžto jemu neslušelo jísti, ani těm, kteříž s ním byli, než toliko samým kněžím?

5 Anebo zdali jste nečtli v Zákoně, že kněží ve dny sváteční v chrámě svátek ruší, a jsou bez hříchu?

6 Ale pravímť vám, žeť větší jest tuto nežli chrám.

7 Než kdybyste věděli, co je to: Milosrdenství chci a ne oběti, neodsuzovali byste nevinných.

8 Syn zajisté člověka jestiť pánem i dne svátečního.

9 A poodšed odtud Ježíš, přišel do školy jejich.

10 A aj, byl tu člověk, maje ruku uschlou. I tázali se ho, řkouce: Sluší-li v den sváteční uzdravovati? aby jej obžalovali.

11 On pak dí jim: Který bude z vás člověk, ješto by měl ovci jednu, a kdyby ta upadla do jámy v den sváteční, i zdaliž dosáhna nevytáhne jí?

12 A čím lepší jest člověk nežli ovce? A protož slušíť v den sváteční dobře činiti.

13 Tedy řekl člověku tomu: Vztáhni ruku svou. I vztáhl, a učiněna jest zdravá jako i druhá.

14 Farizeové pak vyšedše, drželi radu proti němu, kterak by jej zahladili.

15 A věda to Ježíš, šel odtud. I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je všecky.

16 A s pohrůžkou přikázal jim, aby ho nezjevovali,

17 Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího:

¹⁸ Aj, služebník můj, kteréhož jsem vyvolil, milý můj, v němž se dobře zalíbilo duši mé. Položím Ducha svého na něj, a soud národům zvěstovati bude.

¹⁹ Nebude se vaditi, ani křičeti, ani kdo na ulicích uslyší hlas jeho.

²⁰ Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se neuhasí, až i vypoví soud k vítězství.

²¹ A ve jménu jeho národové doufati budou.

²² Tedy podán jemu dábelstvím posedlý, slepý a němý. I uzdravil jej, takže ten byv slepý a němý, i mluvil i viděl.

²³ I divili se všickni zástupové a pravili: Není-liž tento Syn Davidův?

²⁴ Ale farizeové to uslyševše, řekli: Tento nevymítá dáblů než Belzebubem, knížetem dábelským.

²⁵ Ježíš pak znaje myšlení jejich, dí jim: Každé království rozdělené samo v sobě zpustne, a každé město neb dům proti sobě rozdělený nestane.

²⁶ A jestližež satan satana vymítá, proti sobě rozdělen jest. Kterak tedy stane království jeho?

²⁷ A vymítám-liť já dáblý v Belzebubu, synové vaši v kom vymítají? Protož oni soudcové vaši budou.

²⁸ Pakliť já Duchem Božím dáblý vymítám, jistě přišlo jest mezi vás království Boží.

²⁹ Aneb kterak kdo může do domu silného reka vjíti a jeho nádobí pobrati, leč by prve svázal toho silného, a teprv by dům jeho obloupiti mohl?

³⁰ Kdož není se mnou, proti mně jest; a kdo neshromáďuje se mnou, rozptylujeť.

³¹ Protož pravím vám: Všelický hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno lidem.

³² A kdyby kdo řekl slovo proti Synu člověka, bude jemu odpuštěno, ale kdož by mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštěno, ani na tomto světě, ani na budoucím.

³³ A protož nebo číňte strom dobrý, a ovoce jeho dobré; anebo číňte strom zlý, a ovoce jeho zlé. Neboť po ovoci strom bývá poznán.

³⁴ Pokolení ještěrcí, kterakž můžete dobré věci mluvit, jsouce zlí? Nebo z hojnosti srdce ústa mluví.

³⁵ Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé.

³⁶ Ale pravím vám, že z každého slova prázdného, kteréž mluvití budou lidé, vydadí počet v den soudný.

³⁷ Nebo z slov svých spravedliv budeš učiněn, a z řečí tvých budeš odsouzen.

³⁸ Tehdy odpověděli někteří z zákoníků a farizeů, řkouce: Místře, chceme od tebe znamení viděti.

³⁹ On pak odpovídaje, dí jim: Pokolení zlé a cizoložné znamení hledá, a znamení nebude jemu dáno, jediné znamení Jonáše proroka.

⁴⁰ Nebo jakož byl Jonáš v břiše velryba tři dni a tři noci, takť bude Syn člověka v srdci země tři dni a tři noci.

⁴¹ Muži Ninivitští stanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je, protože pokání činili k Jonášovu kázání, a aj, víceť jest nežli Jonáš tuto.

⁴² Královna od poledne povstane k soudu s pokolením tímto, a odsoudí je; nebo přijela od končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, vícet jest tuto nežli Šalomoun.

⁴³ Když pak nečistý duch vyjde od člověka, chodí po místech suchých, hledaje odpočinutí, ale nenalézaje, dí:

⁴⁴ Navrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel. A přijda, nalezne prázdňý, vyčištěný a ozdobený.

⁴⁵ Tedy jde a vezme s sebou sedm jiných duchů horších, a vejdouce, přebývají tam, i bývají poslední věci člověka toho horší nežli první. Takť bude i tomuto zlému pokolení.

⁴⁶ A když on ještě mluvil k zástupům, aj, matka a bratří jeho stáli vně, žádajíce s ním promluvití.

⁴⁷ I řekl jemu jeden: Aj, matka tvá i bratří tvoji stojí vně, chtěice s tebou mluvití.

⁴⁸ On pak odpovídaje, řekl tomu, kterýž k němu byl promluvil: Kdo jest matka má? A kdo jsou bratří moji?

⁴⁹ A vztáhna ruku svou na učedníky své, i řekl: Aj, matka má i bratří moji.

⁵⁰ Nebo kdož by činil vůli Otce mého nebeského, tentť jest bratr můj, i sestra má, i matka má.

13

¹ A v ten den vyšed Ježíš z domu, sedl podle moře.

² I sešli se k němu zástupové mnozí, takže vstoupiv na lodí, seděl, všecken pak zástup stál na břehu.

³ I mluvil jim mnoho v podobenstvích, řka: Aj, vyšel rozsevač, aby rozsíval.

⁴ A když on rozsíval, některá seménka padla podle cesty, a přiletěli ptáci, i szobali je.

⁵ Jiná pak padla na místa skalnatá, kdežto neměla mnoho země; a rychle vzešla, protože neměla hlubokosti země.

⁶ Ale když slunce vzešlo, uvadla, a že neměla kořene, uschla.

⁷ Jiná pak padla v trní; i vzrostlo trní, a udusilo je.

⁸ A jiná padla v zemi dobrou; i vydalo užitek, některé stý, jiné šedesátý a jiné třicátý.

⁹ Kdo má uši k slyšení, slyš.

¹⁰ Tedy přistoupivše učedníci, řekli jemu: Proč jim v podobenstvích mluvíš?

¹¹ On pak odpověděv, řekl jim: Nebo vám dáno jest znáti tajemství království nebeského, ale jim není dáno.

¹² (Nebo kdož má, bude jemu dáno a rozhojníť se; ale kdož nemá, i to, což má, bude od něho odjato.)

¹³ Protoť v podobenstvích mluvím jim, že vidouce nevidí, a slyšice neslyší, ani rozumějí.

¹⁴ A plní se na nich prorocství Izaiáše, řkoucí: Ušima uslyšíte, ale nerozumíte; a hledíce, hleděti budete, ale neužříte.

¹⁵ Nebo ztučnělo jest srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli a oči své zamhouřili, aby snad někdy neužřeli očima a ušima neslyšeli a srdcem nerozuměli, a neobrátili se, a já abych jich neuzdravil.

¹⁶ Ale oči vaše blahoslavené jsou, že vidí, i uši vaše, že slyší.

¹⁷ Amen zajisté pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví žádali viděti to, což vy vidíte, a neviděli, a slyšeti to, což vy slyšíte, a neslyšeli.

¹⁸ Vy tedy slyšte podobenství rozsevače.

¹⁹ Každý, kdož slyší slovo království a nerozumí, přichází ten zlý a uchvacuje to, což jest vsáto v srdce jeho. To jest ten, kterýž podle cesty vsát jest.

²⁰ Ale v skalnatou zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo, a hned je s radostí přijímá.

²¹ Než nemá v sobě kořene, ale jest časný, a když přichází soužení nebo protivenství pro slovo, hned se horší.

²² Ale mezi trní vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo Boží, ale pečování tohoto světa a oklamání zboží udušuje slovo, i bývá učiněno bez užitku.

²³ V dobrou pak zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo a rozumí, i ovoce nese a vydává, některé zajisté stý, a jiné šedesátý, jiné pak třicátý.

²⁴ Jiné podobenství předložil jim, řka: Podobno jest království nebeské člověku, rozsívajícímu dobré semeno na poli svém.

²⁵ Když pak lidé zesnuli, přišel nepřítel jeho a nasál kougole mezi pšenici a odšel.

²⁶ A když vzrostla bylina a užitek přinesla, tedy ukázal se i kougol.

²⁷ I přistoupiťve služebníci hospodáře toho, řekli jemu: Pane, však dobrého semene nasál na poli svém, kdeže se pak vzal kougol?

²⁸ A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil. Služebníci pak řekli mu: Chceš-liž, tedy půjdeme a vytrháme jej?

²⁹ On pak odpověděl: Nikoli, abyste trhající kougol, spolu s ním nevytrhali pšenice.

³⁰ Nechte, ať obé spolu roste až do žni. A v čas žni dím žencům: Vytrhejte nejprv kougol a svažte jej v snopy k spálení, ale pšenici shromazďte do stodoly mé.

³¹ Jiné podobenství předložil jim, řka: Podobno jest království nebeské zrnů horčičnému, kteréž vzav člověk, vsál na poli svém.

³² Kteréžto zajisté nejmenší jest mezi všemi semeny, když pak vzroste, větší jest všech bylin, a bývá strom, takže ptactvo nebeské přiletíťce, hnízda sobě dělají na ratolestech jeho.

³³ Jiné podobenství mluvil jim, řka: Podobno jest království nebeské kvasu, kterýž vzavši žena, zadělala ve třech měřících mouky, až by zkysalo všecko.

³⁴ Toto všecko mluvil Ježíš v podobenstvích k zástupům, a bez podobenství nemluvil jim,

³⁵ Aby se naplnilo povědění skrze proroka, řkoucího: Otevru v podobenstvích ústa svá, vypravovati budu skryté věci od založení světa.

³⁶ Tedy rozpustiv zástupy, šel do domu Ježíš. I přistoupiťli k němu učedníci jeho, řkouce: Vylož nám podobenství o kougoli toho pole.

³⁷ On pak odpovídaje, řekl jim: Rozsevač dobrého semene jestiť Syn člověka.

³⁸ A pole jest tento svět, dobré pak símě jsouť synové království, ale kougol jsouť synové toho zlostníka.

³⁹ A nepřítel, kterýž jej rozsívá, jestiť ďábel, ale žeň jest skonání světa, a ženci jsou andělé.

⁴⁰ Protož jakož vytrhávají koukol a ohněm spalují, takť bude při skonání světa tohoto.

⁴¹ Pošle Syn člověka anděly své, i vyberouť z království jeho všechna pohoršení, i ty, kteříž činí nepravost,

⁴² A uvrhouť je do peci ohnivé. Tamť bude pláč a škřipení zubů.

⁴³ A tehdažť spravedliví stkvíti se budou jako slunce v království Otce svého. Kdo má uši k slyšení, slyš.

⁴⁴ Opět podobno jest království nebeské pokladu skrytému v poli, kterýž nalezna člověk, skrývá, a radostí pro něj odejde a prodá všechno, což má, a koupí pole to.

⁴⁵ Opět podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu dobrých perel.

⁴⁶ Kterýž nalezna jednu velmi drahou perlu, odšel a prodal všechno, což měl, a koupil ji.

⁴⁷ Opět podobno jest království nebeské vrší puštěné do moře a ze všelikého plodu shromažďující;

⁴⁸ Kteroužto, když naplněna byla, vytáhše na břeh a sedíce, vybírali, což dobrého bylo, v nádoby své, a což bylo zlého, přeč zamítali.

⁴⁹ Takť bude při skonání světa. Vyjdou andělé a oddělí zlé z prostředku spravedlivých,

⁵⁰ A uvrhou je do peci ohnivé. Tamť bude pláč a škřipení zubů.

⁵¹ Potom dí jim Ježíš: Srozuměli-li jste tomuto všemu? Řekli jemu: I ovšem, Pane.

⁵² On pak řekl jim: Protož každý učitel umělý v království nebeském podoben jest člověku hospodáři, kterýž vynáší z pokladu svého nové i staré věci.

⁵³ I stalo se, když dokonal Ježíš podobenství tato, bral se odtud.

⁵⁴ A přišed do vlasti své, učil je v školách jejich, takže se velmi divili, řkouce: Odkud má tento moudrost tuto a moc tuto?

⁵⁵ Zdaliž tento není syn tesařův? a zdaliž matka jeho neslove Maria a bratří jeho Jakub a Jozes a Šimon a Judas?

⁵⁶ A sestry jeho zdaliž také všechny u nás nejsou? Odkudž tedy má tyto všechny věci?

⁵⁷ I zhoršili se na něm. A Ježíš řekl: Není prorok beze cti, než v své vlasti a v domu svém.

⁵⁸ I neučinil tu mnoho divů, pro nevěru jejich.

14

¹ V tom čase uslyšel Herodes čtvrták pověst o Ježíšovi.

² I řekl služebníkům svým: To jest Jan Křtitel. Onť jest vstal z mrtvých, a protož se divové dějí skrze něho.

³ Nebo Herodes byl jal Jana a svázal jej a dal do žaláře pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého.

⁴ Nebo byl řekl jemu Jan: Nesluší tobě míti jí.

⁵ A chtěv zabítí jej, bál se lidu; nebo za proroka jej měli.

⁶ Když pak slaven byl den narození Herodesova, tancovala dcera Herodiady uprostřed hodovníků, i líbilo se to Herodesovi,

⁷ Tak že s přísahou zaslíbil jí dáti, zač by ho prosila.

⁸ A ona jsuci prve navedena od mateře své, řekla: Dej mi zde na míse hlavu Jana Křtitele.

⁹ I zarmoutil se král, ale pro přísahu a pro ty, kteříž spolu s ním stoli, rozkázal jí dáti.

¹⁰ A poslav kata, stál Jana v žaláři.

¹¹ I přinesena jest hlava jeho na míse, a dána děvečce. A ona nesla ji mateři své.

¹² A přišedše učedníci jeho, vzali tělo jeho a pochovali je; a šedše, pověděli to Ježíšovi.

¹³ A uslyšev to Ježíš, plavil se odtud na lodičce na místo pusté soukromí. A uslyševše o tom zástupové, šli za ním pěšky z měst.

¹⁴ A vyšed Ježíš, uzřel zástup mnohý. I slitovalo mu se jich, a uzdravoval nemocné jejich.

¹⁵ A když bylo k večerou, přistoupili k němu učedníci jeho, řkouce: Pusté jest místo toto, a čas již pominul. Rozpusť zástupy, ať jdouce do městeček, nakoupí sobě pokrmů.

¹⁶ Ježíš pak řekl jim: Není potřebí odcházeti, dejte vy jim jísti.

¹⁷ A oni řkou jemu: Nemáme zde, než pět chlebů a dvě rybě.

¹⁸ Kterýžto dí jim: Přinestež mi je sem.

¹⁹ A rozkázav zástupu posaditi se na trávě a vzav pět chlebů a dvě rybě, vzhléd v nebe, požehnal, a lámaje, dal učedníkům chleby, a učedníci zástupům.

²⁰ I jedli všickni a nasyceni jsou. I sebrali pozůstalých drobtů, dvanácte košů plných.

²¹ Těch pak, kteříž jedli, bylo okolo pěti tisíců mužů, kromě žen a dětí.

²² A ihned přinutil učedníky své, aby vstoupili na lodí a předešli jej za moře, dokudž by nerozpustil zástupů.

²³ A rozpustiv zástupy, vstoupil na horu soukromí, aby se modlil. A když byl večer, sám byl tam.

²⁴ Lodí pak již byla uprostřed moře, zmítající se vlnami, nebo byl vítr odporný jim.

²⁵ Při čtvrtém pak bdění nočním bral se k nim Ježíš, jda po moři.

²⁶ A vidouce jej učedníci po moři jdoucího, zarmoutili se, řkouce: Obluda jest. A strachem křičeli.

²⁷ Ale ihned Ježíš promluvil k nim, řka: Doufejtež, jáť jsem, nebojte se.

²⁸ I odpověděv Petr, řekl: Pane, jsi-li ty, rozkaž mi k sobě přijíti po vodě.

²⁹ A on řekl: Pojd'. A vystoupiv Petr z lodí, šel po vodě, aby přišel k Ježíšovi.

³⁰ Ale vida vítr tuhý, bál se. A počav tonouti, zkřikl, řka: Pane, pomoz mi.

³¹ A ihned Ježíš vztáh ruku, ujal jej a řekl jemu: Malé víry, pročezs pochyboval?

³² A jakž oni vstoupili na lodí, přestal vítr.

³³ Ti pak, kteříž na lodí byli, přistoupivše, klaněli se jemu, řkouce: Jistě Syn Boží jsi.

³⁴ A přeplavivše se, přišli do země Genezaretské.

³⁵ A poznavše jej muži místa toho, rozeslali po vsí té krajině vůkol, a shromáždili k němu všechny neduživé.

³⁶ A prosili ho, aby se aspoň podolka roucha jeho dotkli. A kteřížkoli dotkli se, uzdravení jsou.

15

¹ A v tom přistoupí k Ježíšovi Jeruzalémští zákoníci a farizeové, řkouce:

² Proč učedníci tvoji přestupují ustanovení starších? Nebo neumývají rukou svých, když mají jísti chléb.

³ A on odpovídaje, řekl jim: Pročež i vy přestupujete přikázání Boží pro ustanovení vaše?

⁴ Nebo přikázal Bůh, řka: Cti otce svého i matku, a kdož by zlořečil otci neb mateři, smrtí ať umře.

⁵ Ale vy pravíte: Kdož by koli řekl otci neb mateři: Dar ode mne obětovaný, tobě prospěje, by pak i neuctil otce svého neb matere své, bez viny bude.

⁶ A takž zrušili jste přikázání Boží pro své ustanovení.

⁷ Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš, řka:

⁸ Přibližuje se ke mně lid tento ústy svými a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne.

⁹ Nadarmoť mne ctí, učice učení, jenž jsou přikázání lidská.

¹⁰ A svolav zástup, řekl jim: Slyšte a rozumějte.

¹¹ Ne to, což vchází v ústa, poskvrňuje člověka, ale což z úst pochází, toť poskvrňuje člověka.

¹² Tehdy přistoupivše učedníci jeho, řekli mu: Víš-li, že farizeové, slyševše tu řeč, zhoršili se?

¹³ A on odpovídaje, řekl: Všeliké štípení, jehož neštípil Otec můj nebeský, vykořeněno bude.

¹⁴ Nechte jich, vůdcovět jsou slepí slepých, a povede-li slepý slepého, oba v jámu upadnou.

¹⁵ I odpověděv Petr, řekl jemu: Vylož nám to podobenství.

¹⁶ Ježíš pak řekl: Ještě i vy bez rozumu jste?

¹⁷ Nerozumíte-liž, že všechno, což v ústa vchází, do břicha jde a vypouští se ven?

¹⁸ Ale které věci z úst pocházejí, z srdce jdou, a tyť poskvrňují člověka.

¹⁹ Z srdceť zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání.

²⁰ Tyť jsou věci poskvrňující člověka. Ale neumytýma rukama jísti, toť neposkvrňuje člověka.

²¹ A vyšed odtud Ježíš, bral se do krajin Tyrských a Sidonských.

²² A aj, žena Kananejská z končin těch vyšedši, volala za ním, řkuci: Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův. Dceru mou hrozně trápí dábelství.

²³ Kterýžto neodpověděl jí slova. I přistoupivše učedníci jeho, prosili ho, řkouce: Propuť ji, neboť volá za námi.

²⁴ On pak odpověděv, řekl: Nejsem poslán než k ovcem zahynulým z domu Izraelského.

²⁵ Ale ona přistoupivši, klaněla se jemu, řkuci: Pane, pomoz mi.

26 On pak odpověděl, řekl: Není slušné vzítí chléb synů a vrci štěňatům.

27 A ona řekla: Takť jest, Pane. Avšak štěňata jedí drobtý, kteříž padají z stolů pánů jejich.

28 Tedy odpovídaje Ježíš, řekl jí: Ó ženo, veliká jest víra tvá. Staniž se tobě, jakž chceš. I uzdravena jest dcera její v tu hodinu.

29 A odšed odtud Ježíš, šel podle moře Galilejského, a vstoupiv na horu, posadil se tam.

30 I přišli k němu zástupové mnozí, majíce s sebou kulhavé, slepé, němé, polámané a jiné mnohé. I kladli je k nohám Ježíšovým, a on uzdravil je,

31 Takže se zástupové divili, vidouce, ano němí mluví, polámaní zdraví jsou, kulhaví chodí, slepí vidí. I velebili Boha Izraelského.

32 Ježíš pak svolav učedníky své, řekl: Líto mi zástupu, ješto již tři dni trvají se mnou a nemají, co by jedli; a rozpustiti jich lačných nechci, aby nezhylnuli na cestě.

33 I řekli mu učedníci jeho: I kde bychom vzali tolik chleba na této poušti, abychom takový zástup nasýtíli?

34 I řekl jim Ježíš: Kolik chlebů máte? A oni řkou: Sedm a málo rybiček.

35 I rozkázal zástupům, aby se posadili na zemi.

36 A vzav těch sedm chlebů a ryby, učiniv díky, lámal a dal učedníkům svým, a učedníci zástupu.

37 I jedli všickni a nasyceni jsou. A sebrali, což zbylo drobtů, sedm košů plných.

38 Bylo pak těch, kteříž jedli, čtyři tisíce mužů kromě žen a dětí.

39 A rozpustiv zástupy, vstoupil na lodí. I přišel do krajiny Magdala.

16

1 I přistoupili k němu farizeové a saduceové, a pokoušejíce, prosili ho, aby jim znamení s nebe ukázal.

2 On pak odpovídaje, řekl jim: Když bývá večer, říkáte: Jasno bude, nebo se červená nebe.

3 A ráno: Dnes bude nečas, nebo se červená zasmušilé nebe. Pokrytci, způsob zajisté nebe rozsouditi umíte, znamení pak časů nemůžete souditi?

4 Národ zlý a cizoložný znamení hledá, ale znamení jemu nebude dáno, než toliko znamení Jonáše proroka. A opustiv je, odšel.

5 A přeplavivše se učedníci jeho přes moře, zapomenuli vzítí chleba.

6 Ježíš pak řekl jim: Hledte a varujte se kvasu farizejského a saducejského.

7 Oni pak rozjímali mezi sebou, řkouce: Nevzali jsme chleba.

8 A znaje to Ježíš, řekl jim: Co to rozjímáte mezi sebou, ó malé víry, že jste chlebů nevzali?

9 Ještě-liž nerozumíte, ani pamatujete na pět chlebů, jimiž nasyceno bylo pět tisíců lidu, a kolik jste košů drobtů sebrali?

10 Ani na sedm chlebů, jimiž nasyceno bylo čtyři tisíce lidí, a kolik jste košů drobtů sebrali?

¹¹ I kterakž pak nerozumíte, že ne o chlebu mluvil jsem vám, pravě: Varujte se od kvasu farizejského a saducejského?

¹² Tedy srozuměli, že neřekl, aby se varovali od kvasu chleba, ale od učení farizeů a saduceů.

¹³ Přišed pak Ježíš do krajin Cesaree Filipovy, otázal se učedníků svých, řka: Kým mne praví lidé býti, mne Syna člověka?

¹⁴ A oni řekli: Někteří Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak Jeremiášem, aneb jedním z proroků.

¹⁵ I dí jim: Vy pak kým mne býti pravíte?

¹⁶ I odpověděv Šimon Petr, řekl: Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.

¹⁷ A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě toho, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích.

¹⁸ I jáť pravím tobě, že jsi ty Petr, a na tét skále vzdělám církev svou, a brány pekelné nepřemohou jí.

¹⁹ A tobě dám klíče království nebeského. A což bys koli svázal na zemi, budeť svázáno i na nebi; a což bys koli rozvázal na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.

²⁰ Tedy přikázal učedníkům svým, aby žádnému nepravili, že by on byl ten Ježíš Kristus.

²¹ A od té chvíle počal Ježíš oznamovati učedníkům svým, že musí jíti do Jeruzaléma, a mnoho trpěti od starších a předních kněží a od zákonníků, a zabit býti, a třetího dne z mrtvých vstáti.

²² I odved ho Petr na stranu, počal mu přimlouvati, řka: Odstup to od tebe, Pane, nestaneť se tobě toho.

²³ Kterýžto obrátiv se, řekl Petrovi: Jdiž za mnou, satane, ku pohoršení jsi mi; nebo nechápáš těch věcí, kteréž jsou Boží, ale kteréž jsou lidské.

²⁴ Tedy řekl Ježíš učedníkům svým: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.

²⁵ Nebo kdož by chtěl duši svou zachovati, ztratíť ji; kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji.

²⁶ Nebo co jest platno člověku, by pak všecken svět získal, a své duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši svou?

²⁷ Syn zajisté člověka přijde v slávě Otce svého s anděly svými, a tehdažť odplatí jednomu každému podle skutků jeho.

²⁸ Amen pravím vám: Jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří Syna člověka, přicházejícího v království svém.

17

¹ A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana bratra jeho, i uvedl je na horu vysokou soukromí,

² A proměnil se před nimi. I zastkvěla se tvář jeho jako slunce, a roucho jeho učiněno bílé jako světlo.

³ A aj, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním.

⁴ A odpověděv Petr, řekl Ježíšovi: Pane, dobré jest nám tuto býti. Chceš-li, udělejme tuto tři stánky, tobě jeden a Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.

⁵ Když pak on ještě mluvil, aj, oblak světlý zastínil je. A aj, zavzněl hlas z oblaku řkoucí: Toto jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, toho poslouvejte.

⁶ To uslyšavše učedníci, padli na tváři své a báli se velmi.

⁷ A přistoupiv Ježíš, dotekl se jich, řka jim: Vstaňte, nebojte se.

⁸ A pozdvihše oči svých, žádného neviděli, než samého Ježíše.

⁹ Když pak sstupovali s hory, přikázal jim Ježíš, řka: Žádnému nepravte tohoto vidění, dokudž by Syn člověka nevstal z mrtvých.

¹⁰ I otázali se ho učedníci jeho, řkouce: Což to pak zákoníci praví, že má Eliáš prve přijíti?

¹¹ A Ježíš odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prve a napraví vsecky věci.

¹² Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, avšak nepoznali ho, ale učinili mu, což chtěli. Takt i Syn člověka trpěti bude od nich.

¹³ Tedy srozuměli učedníci, že jim to praví o Janovi Křtiteli.

¹⁴ A když přišli k zástupu, přistoupil k němu člověk jeden, a poklekl před ním na kolena,

¹⁵ A řekl: Pane, smiluj se nad synem mým, nebo náměsíčník jest, a bídne se trápí. Ěasto zajisté padá do ohně a častokrát do vody.

¹⁶ I přivedl jsem ho učedníkům tvým, ale nemohli ho uzdraviti.

¹⁷ Odpovídaje pak Ježíš, řekl: Ó národe nevěrný a převrácený, dokud budu s vámi? Dokudž vás trpěti budu? Přiveďte jej sem ke mně.

¹⁸ I pohrozil jemu Ježíš. I vyšlo od něho dábelství a uzdraven jest mládenec v tu hodinu.

¹⁹ Tedy přistoupivše učedníci k Ježíšovi soukromí, řekli jemu: Proč jsme my ho nemohli vyvrcci?

²⁰ Řekl jim Ježíš: Pro nevěru vaši. Amen zajisté pravím vám: Budete-li mítí víru, jako jest zrno horčičné, dite hoře této: Jdi odsud tam, a půjde, a nebudeť vám nic nemožného.

²¹ Toto pak pokolení nevychází, jediné skrze modlitbu a půst.

²² A když byli v Galileji, řekl jim Ježíš: Syn člověka bude zrazen v ruce lidí bezbožných.

²³ A zabijít jej, a třetího dne z mrtvých vstane. I zarmoutili se náramně.

²⁴ A když přišli do Kafarnaum, přistoupili, kteříž plat vybírali, ku Petrovi a řekli: Což mistr váš nedává platu?

²⁵ A on řekl: Dává. A když všel do domu, předšel jej Ježíš řečí, řka: Co se tobě zdá, Šimone? Králové zemští od kterých berou daň anebo plat, od synů-li svých, čili od cizích?

²⁶ Odpověděl jemu Petr: Od cizích. I dí mu Ježíš: Tedy synové jsou svobodní?

²⁷ Ale abychom jich nepohoršili, jda k moři, vrz udici, a tu rybu, kteráž nejprve uvázne, vezmi, a otevra ústa její, nalezneš groš. Ten vezma, dej jim za mne i za sebe.

18

¹ V ten čas přistoupili učedníci k Ježíšovi, řkouce: Kdo pak jest větší v království nebeském?

² A zavolav Ježíš pacholety, postavil je uprostřed nich,

³ A řekl: Amen pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského.

⁴ Protož kdož by se koli ponižil jako pacholátko toto, tenť jest větší v království nebeském.

⁵ A kdož by koli přijal pacholátko takové ve jménu mém, mneť přijímá.

⁶ Kdo by pak pohoršil jednoho z maličkých těchto věřících ve mne, lépe by jemu bylo, aby zavěšen byl žernov osličí na hrdlo jeho, a pohřížen byl do hlubokosti mořské.

⁷ Běda světu pro pohoršení. Ačkoli musí to býti, aby přicházela pohoršení, ale však běda člověku, skrze něhož přichází pohoršení.

⁸ Protož jestliže ruka tvá anebo noha tvá pohoršuje tě, utniž ji a vrz od sebe. Lépe jest tobě do života vjíti kulhavému anebo bezrukému, nežli dvě ruce aneb dvě noze majícímu uvrženu býti do věčného ohně.

⁹ A pakli oko tvé pohoršuje tebe, vylup je a vrz od sebe. Lépe jest tobě jednookému do života vjíti, nežli obě oči majícímu uvrženu býti do pekelného ohně.

¹⁰ Viztež, abyste nepotupovali ani jednoho z maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebesích vždycky vidí tvář Otce mého, kterýž v nebesích jest.

¹¹ Nebo přišel Syn člověka, aby spasil to, což bylo zahynulo.

¹² Co se vám zdá? Kdyby některý člověk měl sto ovec, a zbloudila by jedna z nich, zdaliž nenechá devadesáti devíti, a jda na hory, nehledá té pobloudilé?

¹³ A nahodí-liť mu se nalézti ji, amen pravím vám, že se radovati bude nad ní více, než nad devadesáti devíti nepobloudilými.

¹⁴ Takť není vůle před Otcem vaším, kterýž jest v nebesích, aby zhynul jeden z maličkých těchto.

¹⁵ Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého.

¹⁶ Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě jednoho anebo dva, aby v ústech dvou nebo tří svědků stálo každé slovo.

¹⁷ Pakliť by jich neuposlechl, pověz církvi. Jestliže pak i církev neuposlechne, budiž tobě jako pohan a publikán.

¹⁸ Amen pravím vám: Cožkoli svázete na zemi, budeť svázáno i na nebi; a cožkoli rozvázete na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.

¹⁹ Opět pravím vám: Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o všelikou věc, za kterouž by koli prosili, stanet se jim od Otce mého nebeského.

²⁰ Nebo kdežkoli shromáždí se dva nebo tři ve jménu mém, tuť jsem já uprostřed nich.

²¹ Tedy přistoupiv k němu Petr, řekl: Pane, kolikrát zhřeší proti mně bratr můj, a odpustím jemu? Do sedmikrát?

²² I dí mu Ježíš: Nepravím tobě až do sedmikrát, ale až do sedmdesátikrát sedmkrát.

²³ A protož podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž chtěl počet klásti s služebníky svými.

²⁴ A když počal počtu klásti, podán mu jeden, kterýž byl dlužen deset tisíců hřiven.

²⁵ A když neměl čím zaplatiti, kázal jej pán jeho prodati, i ženu jeho i děti i všecko, což měl, a zaplatiti.

²⁶ Tedy padna služebník ten, prosil ho, řka: Pane, poshověj mi, a všeckoť zaplatím tobě.

²⁷ I slitovav se pán nad služebníkem tím, propustil ho a dluh jemu odpustil.

²⁸ Vyšed pak služebník ten, našel jednoho z spoluslužebníků svých, kterýž mu byl dlužen sto peněz, a chopiv se ho, hrdloval se s ním, řka: Zaplať mi, cos dlužen.

²⁹ Tedy padna spoluslužebník ten k nohám jeho, prosil ho, řka: Poshověj mi, a všeckoť zaplatím tobě.

³⁰ On pak nechtěl, ale odšed, dal jej do žaláře, dokudž by nezaplatil dluhu.

³¹ Tedy vidouce spoluslužebníci, co se dalo, zarmoutili se velmi; a šedše, pověděli pánu svému všecko, co se bylo stalo.

³² Tehdy povolav ho pán jeho, dí mu: Služebníče zlý, všecken ten tvůj dluh odpustil jsem tobě, nebs mne prosil.

³³ Zdalíš i ty neměl se smilovati nad spoluslužebníkem svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou?

³⁴ I rozhněvav se pán jeho, dal jej katům, dokudž by nezaplatil všeho, což mu byl dlužen.

³⁵ Takt i Otec můj nebeský učiní vám, jestliže neodpustíte jeden každý bratru svému z srdcí vašich jejich provinění.

19

¹ I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto, bral se z Galilee, a přišel do končin Judských za Jordán.

² I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je tam.

³ I přistoupili k němu farizeové, pokoušejíce ho a řkouce jemu: Sluší-li člověku propustiti ženu svou z kterékoli příčiny?

⁴ On pak odpovídaje, řekl jim: Což jste nečtli, že ten, jenž stvořil člověka s počátku, muže a ženu učinil je?

⁵ A řekl: Protož opustí člověk otce i matku, a připojí se k manželce své, i budou dva jedno tělo.

⁶ A tak již nejsou dva, ale jedno tělo. A protož, což jest Bůh spojil, člověk nerozlučuj.

⁷ Řekli jemu: Pročež tedy Mojžíš rozkázal dáti list zapuzení a propustiti jí?

⁸ Dí jim: Mojžíš pro tvrdost srdce vašeho dopustil vám propouštěti manželky vaše, ale s počátku nebylo tak.

⁹ Protož pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, (leč pro smilství) a jinou pojme, cizoloží, a kdož propuštěnou pojme, také cizoloží.

¹⁰ Řekli jemu učedníci jeho: Poněvadž jest taková pře s manželkou, není dobré ženiti se.

¹¹ On pak řekl jim: Ne všickniť chápají slova toho, ale ti toliko, jimž jest dáno.

¹² Jsouť zajisté panicové, kteříž se tak z života matky zrodili; a jsouť panicové, kteříž učiněni jsou od lidí; a jsou panicové, kteříž se sami v panicví oddali pro království nebeské. Kdo může pochopiti, pochop.

¹³ Tehdy přineseny jsou k němu dívky, aby na ně ruce vzkládal a modlil se za ně. Učedníci pak přimlouvali jim.

¹⁴ Ale Ježíš řekl jim: Nechte dítek a nebraňte jim jíti ke mně; nebo takovýcht jest království nebeské.

¹⁵ A po zkládání na ně rukou odebral se odtud.

¹⁶ A aj, jeden přistoupiv, řekl jemu: Mistře dobrý, co dobrého budu činiti, abych měl život věčný?

¹⁷ A on řekl jemu: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh. Chceš-li pak vjíti do života, ostříhej přikázání.

¹⁸ Dí jemu: Kterých? A Ježíš řekl mu: Nezapíšeš, nezczizolžíš, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví,

¹⁹ Cti otce svého i matku, a milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

²⁰ Dí jemu mládenec: Všeho toho ostříhal jsem od své mladosti. Ěehož mi se ještě nedostává?

²¹ Řekl mu Ježíš: Chceš-li dokonalým býti, jdiž a prodej statek svůj, a rozdej chudým, a budeš míti poklad v nebi, a pojď, následuj mne.

²² Uslyšev pak mládenec tu řeč, odšel, smuten jsa; nebo měl statku mnoho.

²³ Tedy Ježíš řekl učedníkům svým: Amen pravím vám, že bohatý nesnadně vejde do království nebeského.

²⁴ A opět pravím vám: Snázet jest velbloudu skrze ucho jehly projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.

²⁵ A uslyšavše to učedníci jeho, i užasli se velmi, řkouce: I kdož tedy může spasen býti?

²⁶ A pohleděv na ně Ježíš, řekl jim: U lidí jest to nemožné, ale u Boha všecko jest možné.

²⁷ Tehdy odpověděv Petr, řekl mu: Aj, my opustili jsme všecky věci, a šli jsme za tebou. Což pak nám bude dáno za to?

²⁸ A Ježíš řekl jim: Amen pravím vám, že vy, kteříž jste následovali mne, v druhém narození, když se posadí Syn člověka na trůnu velebnosti své, sednete i vy na dvanácti stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské.

²⁹ A každý, kdož opustil by domy, nebo bratry, neb sestry, neb otce, neb matku, nebo manželku, nebo syny, nebo pole pro jméno mé, stokrát více vezme, a život věčný dědičně obdrží.

³⁰ Mnozí pak první budou poslední, a poslední první.

20

¹ Nebo podobno jest království nebeské člověku hospodáři, kterýž vyšel na úsvitě, aby najal dělníky na vinici svou.

² Smluviv pak s dělníky z peníze denního, odeslal je na vinici svou.

³ A vyšed okolo hodiny třetí, uzřel jiné, ani stojí na trhu zahálejíce.

⁴ I řekl jim: Jdětež i vy na vinici mou, a co bude spravedlivého, dám vám.

⁵ A oni šli. Opět vyšed při šesté a deváté hodině, učinil též.

⁶ Při jedenácté pak hodině vyšed, nalezl jiné, ani stojí zahálejíce. I řekl jim: Pročež tu stojíte, celý den zahálejíce?

⁷ Řkou jemu: Nebo nižádný nás nenajal. Dí jim: Jdětež i vy na vinici mou, a což by bylo spravedlivého, vezmete.

⁸ Večer pak řekl pán vinice šafáři svému: Zavolej dělníků a zaplať jim, počna od posledních až do prvních.

⁹ A přišedše ti, kteříž byli při jedenácté hodině najati, vzali jeden každý po penízi.

¹⁰ Přišedše pak první, domnívali se, že by více měli vzíti; ale vzali i oni jeden každý po penízi.

¹¹ A vzavše, reptali proti hospodáři, řkouce:

¹² Tito poslední jednu hodinu toliko dělali, a rovné jsi je nám učinil, kteříž jsme nesli břímě dne i horko.

¹³ On pak odpovídaje jednomu z nich, řekl: Příteli, nečiním tobě křivdy; však jsi z peníze denního smluvil se mnou.

¹⁴ Vezmiž, což tvého jest, a jdi předce. Já pak chci tomuto poslednímu dáti jako i tobě.

¹⁵ Zdalíž mi nesluší v mém učiniti, což chci? Èili oko tvé nešlechtné jest, že já dobrý jsem?

¹⁶ Takť budou poslední první, a první poslední; nebo mnoho jest povolanych, ale málo vyvolených.

¹⁷ A vstupuje Ježíš do Jeruzaléma, pojal dvanácte učedníků svých soukromí na cestě, i řekl jim:

¹⁸ Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn člověka vydán bude předním kněžím a zákoníkům, a odsoudí ho na smrt.

¹⁹ A vydadít jej pohanům ku posmívání a k bičování a ukřižování; a třetího dne z mrtvých vstane.

²⁰ Tedy přistoupila k němu matka synů Zebedeových s syny svými, klanějící se a prosecí něco od něho.

²¹ Kterýžto řekl jí: Co chceš? Řekla jemu: Rci, ať tito dva synové moji sednou, jeden na pravici tvé a druhý na levici, v království tvém.

²² Odpovídaje pak Ježíš, řekl: Nevíte, zač prosíte. Můžete-li píti kalich, kterýž já píti budu, a křtem, jímž já se křtím, křtěni býti? Řekli jemu: Můžeme.

²³ Dí jim: Kalich zajisté můj píti budete, a křtem, jímž já se křtím, pokřtěni budete, ale seděti na pravici mé a na levici mé, neníť mé dáti vám, ale dáno bude těm, kterýmž připraveno jest od Otce mého.

²⁴ A uslyšavše to deset učedníků Páně, rozhněvali se na ty dva bratry.

²⁵ Ale Ježíš svolav je, řekl: Víte, že knížata národů panují nad svými, a kteříž velicí jsou, moci užívají nad nimi.

²⁶ Ne tak bude mezi vámi; ale kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš.

²⁷ A kdož by koli mezi vámi chtěl býti první, budiž váš služebník;

²⁸ Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil a aby dal život svůj na vykoupení za mnohé.

²⁹ A když vycházeli z Jericho, šel za ním zástup veliký.

³⁰ A aj, dva slepí sedící u cesty, uslyševše, že by Ježíš tudy šel, zvolali, řkouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův.

³¹ Zástup pak přimlouval jim, aby mlčeli. Oni pak více volali, řkouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův.

³² I zastavil se Ježíš, zavolal jich, a řekl: Co chcete, abych vám učinil?

³³ Řkou jemu: Pane, ať se otevrou oči naše.

³⁴ I slitovav se nad nimi Ježíš, dotekl se očí jejich, a ihned prohlédly oči jejich. A oni šli za ním.

21

¹ A když se přiblížili k Jeruzalému, a přišli do Betfage k hoře Olivetské, tedy Ježíš poslal dva učedníky své,

² Řka jim: Jdětež do městečka, kteréž proti vám jest, a hned naleznete oslici přivázanou a oslátko s ní. Odvěztež je a přiveďte ke mně.

³ A řekl-liť by kdo co vám, rcete, že Pán jich potřebuje, a hned propustí je.

⁴ Toto se pak všecko stalo, aby se naplnilo povědění skrze proroka, řkoucího:

⁵ Povězte dceři Sionské: Aj, král tvůj béře se tobě tichý, a sedě na oslici, a na oslátku té oslice jhu podrobené.

⁶ I jdouce učedníci, a učinivše tak, jakož jim přikázal Ježíš,

⁷ Přivedli oslici i oslátko, a vložili na ně roucha svá, a jej navrchu posadili.

⁸ Mnohý pak zástup stlali roucha svá na cestě, jiní pak ratolesti z dříví sekali a metali na cestu.

⁹ A zástupové, kteříž napřed šli, i ti, kteříž nazad byli, volali, řkouce: Aj syn Davidův, Spasitel. Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně; spasiž nás ty, kterýž jsi na výsostech.

¹⁰ A když vjel do Jeruzaléma, zbouřilo se všecko město, řkouce: I kdo jest tento?

¹¹ Zástupové pak pravili: Toto jest ten Ježíš, prorok od Nazarétu Galilejského.

¹² I všel Ježíš do chrámu Božího, a vymítal všecky prodavače a kupce z chrámu, a stoly peněžoměnců a stolice prodávajících holubice převracel,

¹³ A řekl jim: Psánoť jest: Dům můj dům modlitby slouti bude, ale vy učinili jste jej peleší lotrovskou.

¹⁴ I přistoupili k němu slepí a kulhaví v chrámě, i uzdravil je.

¹⁵ Vidouce pak přední kněží a zákoníci divy, kteréž činil, a dítky, any volají v chrámě a praví: Aj syn Davidův, Spasitel, rozhněvali se.

¹⁶ A řekli jemu: Slyšíš-liž, co tito praví? Ježíš pak řekl jim: I ovšem. Nikdá-liž jste nečtli, že z úst nemluvnátek a těch, jenž prsí požívají, dokonal jsi chválu?

¹⁷ A opustiv je, šel ven z města do Betany a tu zůstal.

¹⁸ Ráno pak navracuje se do města, zlačněl.

¹⁹ A vida jeden fíkový strom podle cesty, šel k němu, a nic na něm nenalezl, než listů toliko. I dí tomu stromu: Nikdy více neroď se z tebe ovoce na věky. I usechl jest hned fík ten.

²⁰ A vidouce to učedníci, divili se, řkouce: Kterak jest ihned usechl fík ten!

²¹ I odpověděv Ježíš, řekl jim: Amen pravím vám: Budete-li míti víru, a nebudete-li pochybovati, netoliko to, co se stalo fíkovému dřevu, učiníte, a kdybyste i této hoře řekli: Zdvihni se a vrz sebou do moře, staneť se.

²² A všecko, zač byste koli prosili na modlitbě, věříce, vezmete.

²³ A když přišel do chrámu, přistoupili k němu přední kněží a starší lidu, když učil, řkouce: Jakou mocí tyto věci činíš? A kdo jest tobě tu moc dal?

²⁴ Odpovídaje pak Ježíš, řekl jim: Otížit se i já vás na jednu věc, kterouž povíte-li mi, i já vám povím, jakou mocí tyto věci činím.

²⁵ Křest Janův odkud jest byl? S nebe-li, čili z lidí? A oni rozvažovali mezi sebou, řkouce: Díme-li: S nebe, díť nám: Proč jste pak nevěřili jemu?

²⁶ Pakli díme: Z lidí, bojíme se zástupu. Nebo všickni měli Jana za proroka.

²⁷ I odpovídajíce Ježíšovi, řekli: Nevíme. Řekl jim i on: Aniž já vám povím, jakou mocí tyto věci činím.

²⁸ Ale co se vám zdá? Ělověk jeden měl dva syny. A přistoupiv k prvnímu, řekl: Synu, jdi na vinici mou dnes a dělej.

²⁹ A on odpověděv, řekl: Nechci. A potom usmysliv sobě, šel.

³⁰ I přistoupiv k druhému, řekl jemu též. A on odpověděv, řekl: Jdu, pane. A nešel.

³¹ Který z těch dvou učinil vůli otcovu? Řekli jemu: První. Dí jim Ježíš: Amen pravím vám, že publikáni a nevěstky předcházejí vás do království Božího.

³² Nebo přišel k vám Jan cestou spravedlnosti, a nevěřili jste mu, ale publikáni a nevěstky uvěřili jemu. Vy pak viděvše to, aniž jste potom usmyslili sobě, abyste věřili jemu.

³³ Jiné podobenství slyšte: Byl jeden hospodář, kterýž vzdělal vinici, a opletl ji plotem, a vkopal v ní pres, a ustavěl věži, i pronajal ji vinařům, a odšel pryč přes pole.

³⁴ A když se přiblížil čas ovoce, poslal služebníky své k vinařům, aby vzali užítky její.

³⁵ Vinaři pak zjímavše služebníky jeho, jiného zmrskali, jiného zabili, a jiného ukamenovali.

³⁶ Opět poslal jiných služebníků více nežli prve. I učinili jim též.

³⁷ Naposledy pak poslal k nim syna svého, řka: Ostýchati se budou syna mého.

³⁸ Vinaři pak uzřevše syna jeho, řekli mezi sebou: Tentot jest dědic; pojďte, zabijme jej, a uvažme se v dědictví jeho.

³⁹ I chytivše ho, vyvrhli jej ven z vinice a zabili.

⁴⁰ Protož když přijde pán vinice, co učiní vinařům těm?

⁴¹ Řekli jemu: Zlé zle zatratí, a vinici svou pronajme jiným vinařům, kteříž budou vydávati jemu užitek časy svými.

⁴² Řekl jim Ježíš: Nikdy-li jste nečtli v Písmích: Kámen, kterýž jsou zavrhli dělníci, ten učiněn jest v hlavu úhlovou? Ode Pána stalo se toto, a jest divné před očima našima.

⁴³ Protož pravím vám, že bude odjato od vás království Boží, a bude dáno lidu činícímu užítky jeho.

⁴⁴ A kdož by padl na ten kámen, rozrazít se; a na kohož upadne, setřeť jej.

⁴⁵ A slyšavše přední kněží podobenství jeho, porozuměli, že by o nich mluvil.

⁴⁶ I hledajíce ho jíti, báli se zástupů; neb ho měli za proroka.

22

¹ I odpovídaje Ježíš, mluvil jim opět v podobenstvích, řka:

² Podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž učinil svadbu synu svému.

³ I poslal služebníky své, aby povolali pozvaných na svadbu; a oni nechtěli přijíti.

⁴ Opět poslal jiné služebníky, řka: Povězte pozvaným: Aj, oběd můj připravil jsem, volové moji a krmný dobytek zbit jest, a všecko hotovo. Pojdtež na svadbu.

⁵ Ale oni nedbavše na to, odešli, jiný do vsi své a jiný po kupectví svém.

⁶ Jiní pak zjímavše služebníky jeho a posměch jim učinivše, zmrdovali.

⁷ A uslyšav to král, rozhněval se; a poslav vojska svá, zhubil vražedníky ty a město jejich zapálil.

⁸ Tedy řekl služebníkům svým: Svadba zajisté hotova jest, ale ti, kteříž pozváni byli, nebyli hodni.

⁹ Protož jděte na rozcestí, a kteréžkoli naleznete, zovtež na svadbu.

¹⁰ I vyšedše služebníci ti na cesty, shromáždili všechny, kteréžkoli našli, zlé i dobré. A naplněna jest svadba hodovníky.

¹¹ Tedy všed král, aby pohleděl na hodovníky, uzřel tam člověka neoděného rouchem svadebním.

¹² I řekl jemu: Příteli, kteraks ty sem všel, nemaje roucha svadebního? A on oněměl.

¹³ Tedy řekl král služebníkům: Svížíce ruce jeho i nohy, vezměte ho, a uvrztež jej do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škrípení zubů.

¹⁴ Nebo mnoho jest povolanych, ale málo vyvolených.

¹⁵ Tedy odšedše farizeové, radili se, jak by polapili jej v řeči.

¹⁶ I poslali k němu učedníky své s herodiány, řkouce: Mistře, víme, že pravdomluvný jsi a cestě Boží v pravdě učíš a nedbáš na žádného; nebo nepatříš na osobu lidskou.

¹⁷ Protož pověz nám, co se tobě zdá: Sluší-li daň dáti císaři, čili nic?

¹⁸ Znaje pak Ježíš zlost jejich, řekl: Co mne pokoušíte, pokrytci?

¹⁹ Ukažte mi peníz daně. A oni podali mu peníze.

²⁰ I řekl jim: Ěí jest tento obraz a svrchu napsání?

²¹ Řekli mu: Císařův. Tedy dí jim: Dejtež, co jest císařova, císaři, a co jest Božího, Bohu.

²² To uslyšavše, divili se, a opustivše jej, odešli.

²³ V ten den přišli k němu saduceové, kteříž praví, že není z mrtvých vstání. I otázali se ho,

²⁴ Řkouce: Mistře, Mojžíš pověděl: Umřel-li by kdo, nemaje dětí, aby bratr jeho právem švagrovství pojal ženu jeho a vzbudil símě bratru svému.

²⁵ I bylo u nás sedm bratrů. První pojav ženu, umřel, a nemaje semene, zůstavil ženu svou bratru svému.

²⁶ Takž podobně i druhý, i třetí, až do sedmého.

²⁷ Nejposléze pak po všech umřela i žena.

²⁸ Protož při vzkříšení kterého z těch sedmi bude žena? Nebo všickni ji měli.

²⁹ I odpovéděv Ježíš, řekl jim: Bloudíte, neznajíce Písem ani moci Boží.

³⁰ Však při vzkříšení ani se nebudou ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé Boží v nebi.

³¹ O vzkříšení pak mrtvých zdaliž jste nečtli, co jest vám povědíno od Boha, kterýž takto dí:

³² Já jsem Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův; a Bůh není Bůh mrtvých, ale živých.

³³ A slyševše to zástupové, divili se učení jeho.

³⁴ Farizeové pak uslyšavše, že by k mlčení přivedl saducejské, sešli se v jedno.

³⁵ I otázal se ho jeden z nich zákoník nějaký, pokoušeje ho, a řka:

³⁶ Mistře, které jest přikázání veliké v Zákoně?

³⁷ I řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vsí duše své a ze vsí mysli své.

³⁸ To jest přední a veliké přikázání.

³⁹ Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

⁴⁰ Na těch dvou přikázáních všecken Zákon záleží i Proroci.

⁴¹ A když se sešli farizeové, otázal se jich Ježíš,

⁴² Řka: Co se vám zdá o Kristu? Ěí jest syn? Řkou jemu: Davidův.

⁴³ Dí jim: Kterakž pak David v Duchu nazývá ho Pánem, řka:

⁴⁴ Řekl Pán Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokavadž nepodložím nepřatel tvých, aby byli za podnože noh tvých?

⁴⁵ Poněvadž tedy David Pánem ho nazývá, i kterakž syn jeho jest?

⁴⁶ A nižádný nemohl jemu odpověditi slova, aniž se odvážil kdo více od toho dne jeho se nač tázati.

23

¹ Tedy Ježíš mluvil zástupům a učedníkům svým,

² Řka: Na stolicí Mojžíšově posadili se zákoníci a farizeové.

³ Protož všechno, což by koli rozkázali vám zachovávatí, zachovávejte a čiňte, ale podle skutků jejich nečiňte; neboť praví, a nečiní.

⁴ Svazujít zajisté břemena těžká a nesnesitelná, a vzkládají na ramena lidská, ale prstem svým nechtí jimi ani pohnouti.

⁵ A všechny ty své skutky činí, aby byli vidíni od lidí. Rozšiřují zajisté nápisy své a veliké dělají podolky pláštů svých,

⁶ A milují přední místa na večeřích, a první stolice v školách,

⁷ A pozdravování na trhu, a aby byli nazýváni od lidí: Mistři, mistři.

⁸ Ale vy nebývejte nazýváni mistři; nebo jeden jest Mistr váš, totiž Kristus, vy pak všickni bratří jste.

⁹ A otce nenazývejte sobě na zemi; nebo jeden jest Otec váš, kterýž jest v nebesích.

¹⁰ Ani se nazývejte vůdcové; nebo jeden jest vůdce váš Kristus.

¹¹ Ale kdo z vás větší jest, budeť služebníkem vaším.

¹² Nebo kdož by se sám povyšoval, bude ponížen; a kdož by se ponížil, bude povýšen.

¹³ Ale běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že zavíráte království nebeské před lidmi; nebo sami tam nevcházíte, ani těm, jenž by vjíti chtěli, vcházeti dopouštíte.

14 Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že zžíráte domy vdovské, za příčinou dlouhého modlení; protož těžší soud ponese.

15 Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že obcházíte moře i zemi, abyste učinili jednoho novověrce, a když bude učiněn, učiníte jej syna zatracení, dvakrát více, nežli jste sami.

16 Běda vám, vůdcové slepí, kteříž říkáte: Přisáhl-li by kdo skrze chrám, to nic není; ale kdo by přísáhl skrze zlato chrámové, povinent jest přísaze dosti činiti.

17 Blázni a slepci; nebo co jest většího, zlato-li, čili chrám, kterýž posvěcuje zlata?

18 A přísáhl-li by kdo skrze oltář, nic není; ale kdo by přísáhl skrze ten dar, kterýž jest na něm, povinen jest.

19 Blázni a slepci, i co jest většího, dar-li, čili oltář, kterýž posvěcuje daru?

20 A protož kdokoli přísahá skrze oltář, přísahá skrze něj, i skrze to všecko, což na něm jest.

21 A kdož přísahá skrze chrám, přísahá skrze něj, i skrze toho, kterýž přebývá v něm.

22 A kdož přísahá skrze nebe, přísahá skrze trůn Boží, i skrze toho, kterýž na něm sedí.

23 Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že dáváte desátky z máty a z kopru a z kmínu, a opouštíte to, což těžšího jest v Zákoně, totiž soud a milosrdenství a věrnost. Tyto věci měli jste činiti a oněch neopouštěti.

24 Vůdcové slepí, kteříž cedíte komára, velblouda pak požíráte.

25 Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že čistíte po vrchu konvice a mísy, a vnitř plno jest loupeže a nestřednosti.

26 Farizee slepče, vyčist' prve to, což vnitř jest v konvi a v míse, aby i to, což jest zevnitř, bylo čisto.

27 Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste se připodobnili hrobům zbilným, kteříž ač se zdají zevnitř krásní, ale vnitř jsou plní kostí umrlčích i vši nečistoty.

28 Tak i vy zevnitř zajisté zdáte se lidem spravedliví, ale vnitř plní jste pokrytství a nepravosti.

29 Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, neboť vzděláváte hroby proroků a ozdobujete hroby spravedlivých,

30 A říkáte: Kdybychom byli za dnů otců našich, nebyli bychom účastníci jejich ve krvi proroků.

31 Protož osvědčujete sami proti sobě, že jste synové těch, kteříž proroky zmrdovali.

32 I vy také naplňte míru otců svých.

33 Hadové, plémě ještěrcí, i jakž byste ušli odsudku do pekelného ohně?

34 Protož aj, já posílám k vám proroky a moudré a učitele, a vy z těch některé zmrdujete a ukřižujete, a některé z nich bičovati budete v školách vašich, a budete je honiti z města do města,

35 Aby přišla na vás všeliká krev spravedlivá, vylitá na zemi, od krve Abele spravedlivého, až do krve Zachariáše syna Barachiášova, kteréhož jste zabili mezi chrámem a oltářem.

36 Amen pravím vám: Přijdou tyto všechny věci na pokolení toto.

³⁷ Jeruzaléme, Jeruzaléme, morděři proroků, a kterýž kamenuješ ty, jenž byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.

³⁸ Aj, zanechávat se vám dům váš pustý.

³⁹ Neboť pravím vám, že mne již více nikoli neuzříte od této chvíle, až i díte: Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně.

24

¹ A vyšed Ježíš, bral se z chrámu; i přistoupili učedníci jeho, aby ukázali jemu stavení chrámové.

² Ježíš pak řekl jim: Vidíte-liž tyto všechny věci? Amen pravím vám: Nebude zůstaven tuto kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen.

³ A když se posadil na hoře Olivetské, přistoupili k němu učedníci jeho soukromí, řkouce: Pověz nám, kdy to bude, a která znamení budou příchodu tvého a skonání světa?

⁴ I odpověděv Ježíš, řekl jim: Vizte, aby vás žádný nesvedl.

⁵ Nebo mnozí přijdou ve jménu mém, řkouce: Jáť jsem Kristus, a svedouť mnohé.

⁶ Budete slyšeti zajisté boje a pověsti bojů. Hledtež, abyste se nekormoutili; nebo musí to všechno býti; ale ne ihned bude konec.

⁷ Nebo povstane národ proti národu a království proti království, a budou morové a hladové a zemětřesení po místech.

⁸ Ale tyto všechny věci jsou počátkové bolestí.

⁹ A tehdy vy budete souženi, a budou vás mordovati, a budete v nenávisti u všech národů pro jméno mé.

¹⁰ A tehdyť se zhorší mnozí a vespolek se budou zrazovati a nenáviděti.

¹¹ A mnozí falešní proroci povstanou, a svedou mnohé.

¹² A že rozmnožena bude nepravost, ustydneť láska mnohých.

¹³ Ale kdož by setrval až do konce, tenť spasen bude.

¹⁴ A budeť kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdážť přijde skonání.

¹⁵ Protož když uzříte ohavnost zpuštění, předpověděnou od Daniele proroka, ana stojí na místě svatém, (kdo čte, rozuměj,)

¹⁶ Tehdáž ti, kteříž by byli v Judstvu, nechť utekou k horám.

¹⁷ A kdo na střeše, nesstupuj dolů, aby něco vzal z domu svého.

¹⁸ A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucha svá.

¹⁹ Běda pak těhotným a těm, kteréž kojí, v těch dnech.

²⁰ Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo v zimě anebo v svátek.

²¹ Nebo bude tehdáž soužení veliké, jakéž nebylo od počátku světa až dosavad, aniž kdy potom bude.

²² A byť nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen nižádný člověk. Ale pro vyvolené ukráceni budou dnové ti.

²³ Tehdy řekl-li by vám kdo: Aj, tutoť jest Kristus, anebo tamto, nevěřte.

²⁴ Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak aby v blud uvedli, (by možné bylo,) také i vyvolené.

²⁵ Aj, předpověděl jsem vám.

26 Protož řeknou-liť vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skryších, nevěřte.

27 Neb jakož blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, takť bude i příchod Syna člověka.

28 Neboť kdežkoli bude tělo, tuť se sletí i orlice.

29 A hned po soužení, kteréž bude těch dnů, slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého a hvězdy budou padati s nebe a moci nebeské budou se pohybovati.

30 A tehdyť se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tuť budou kvíliti všecka pokolení země, a uzříť Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slavou velikou.

31 Kterýž pošle anděly své s hlasem velikým trouby, a shromáždíť vyvolené jeho ode čtyř větrů, od končin nebes až do končin jejich.

32 Od stromu pak fíkového naučte se podobenství: Když již ratolest jeho odmladne a listí se pučí, porozumíváte, že blízko jest léto.

33 Takéž i vy, když uzřeli byste toto všecko, vězte, žeť blízko jest a ve dveřích království Boží.

34 Amen pravím vám, že nepomine věk tento, až se tyto všecky věci stanou.

35 Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.

36 O tom pak dni a hodině té nižádný neví, ani andělé nebesťi, jediné sám Otec můj.

37 Ale jakož bylo za dnů Noé, takť bude i příchod Syna člověka.

38 Nebo jakož jsou za dnů těch před potopou žrali a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když Noé všel do korábu,

39 A nevěděli, až přišla potopa, a zachvátila všecky, takť bude i příští Syna člověka.

40 Tehdyť dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý zanechán.

41 Dvě budou ve mlýně při žernovu; jedna bude vzata, a druhá zanechána.

42 Bdětež tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu Pán váš přijíti má.

43 Toto pak vězte, že byť věděl hospodář, v které by bdění zloděj měl přijíti, bděl by zajisté, a nedalť by podkopati domu svého.

44 Protož i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterouž se nenadějete, Syn člověka přijde.

45 Kdoť tedy jest služebník věrný a opatrný, kteréhož ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v čas?

46 Blahoslavený služebník ten, kteréhož, přijda pán jeho, nalezl by, an tak činí.

47 Amen pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej.

48 Jestliže by pak řekl zlý služebník ten v srdci svém: Prodlévá pán můj přijíti,

49 I počal by bítí spoluslužebníky, jísti a píti s opilci,

50 Přijdeť pán služebníka toho v den, v kterýž se nenaděje, a v hodinu, v kterouž neví.

51 I oddělíť jej, a díl jeho položí s pokrytci. Tamť bude pláč a škrípení zubů.

25

1 Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám, kteréžto vzavše lampy své, vyšly proti Ženichovi.

2 Pět pak z nich bylo opatrných, a pět bláznivých.

3 Ty bláznivé vzavše lampy své, nevzaly s sebou oleje.

4 Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými.

5 A když prodléval Ženich, zdřímaly se všechny a zesnuly.

6 O půlnoci pak stal se křik: Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu.

7 Tedy vstaly všechny panny ty, a ozdobily lampy své.

8 Bláznivé pak opatrným řekly: Udělte nám oleje vašeho, nebo lampy naše hasnou.

9 I odpověděly opatrné, řkouce: Bojíme se, že by se snad ani nám i vám nedostalo, jděte raději k prodavačům a kupte sobě.

10 A když odešly kupovati, přišel Ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svadbu, i zavřiny jsou dveře.

11 Potom pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám.

12 A on odpověděl, řekl: Amen, pravím vám, neznám vás.

13 Bdětež tedy; neb nevíte dne ani hodiny, v kterou Syn člověka přijde.

14 Neb tak se dítí bude, jako když člověk jeden, jda na cestu, povolal služebníků svých a poručil jim statek svůj.

15 I dal jednomu pět hřiven, jinému pak dvě, a jinému jednu, každému podle možnosti jeho, i odšel hned.

16 Odšel pak ten, kterýž vzal pět hřiven, těžel jimi, i vydělal jiných pět hřiven.

17 Též i ten, kterýž vzal dvě, získal jiné dvě.

18 Ale ten, kterýž vzal jednu, odšel, zakopal ji v zemi, a skryl peníze pána svého.

19 Po mnohém pak času přišel pán služebníků těch, i činil počet s nimi.

20 A přistoupiv ten, kterýž byl pět hřiven vzal, podal jiných pěti hřiven, řka: Pane, pět hřiven dal jsi mi, aj, jiných pět hřiven získal jsem jimi.

21 I řekl mu pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejděž v radost pána svého.

22 Přistoupiv pak ten, kterýž byl dvě hřivně vzal, dí: Pane, dvě hřivně jsi mi dal, aj, jiné dvě jimi získal jsem.

23 Řekl mu pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejděž v radost pána svého.

24 Přistoupiv pak i ten, kterýž vzal jednu hřivnu, řekl: Pane, věděl jsem, že jsi ty člověk přísný, žna, kde jsi nerozsíval, a sbíraje, kde jsi nerozsypal,

25 I boje se, odšel jsem a skryl hřivnu tvou v zemi. Aj, teď máš, což tvého jest.

26 A odpovídaje pán jeho, řekl mu: Služebníče zlý a lenivý, věděl jsi, že žnu, kdež jsem nerozsíval, a sbírám, kdež jsem nerozsypal,

27 Protož měl jsi ty peníze mé dáti penězoměncům, a já přijda, vzal byl bych, což jest mého, s požitkem.

28 Nu vezmětež od něho tu hřivnu, a dejte tomu, kterýž má deset hřiven.

29 (Nebo každému majícímu bude dáno, a budeť hojně míti, od nemajícího pak i to, což má, budeť odjato.)

30 A toho neužitečného služebníka uvrztež do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škřípení zubů.

31 A když přijde Syn člověka v slávě své, a všickni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své,

32 A shromáždění budou před něj všickni národové. I rozdělí je na různu, jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů.

33 A postavíť ovce zajisté na pravici své, kozly pak na levici.

34 Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Pojdte požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.

35 Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi píti; hostem jsem býval, a přijali jste mne;

36 Nah jsem byl, a přioděli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke mně.

37 Tedy odpovědí jemu spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě vídali lačného, a krmili jsme tebe, žíznivého, a dávaliť jsme nápoj?

38 Aneb kdy jsme tě viděli hostě, a přijali jsme tebe, anebo nahého, a přioděli jsme tebe?

39 Aneb kdy jsme tě viděli nemocného, aneb v žaláři, a přicházeli jsme k tobě?

40 A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.

41 Potom dí i těm, kteříž na levici budou: Jděte ode mne zlořečení do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho.

42 Neboť jsem lačněl, a nedali jste mi jísti; žíznil jsem, a nedali jste mi píti;

43 Hostem jsem byl, a nepřijali jste mne; nah, a neodívali jste mne; nemocen a v žaláři jsem byl, a nenavštívili jste mne.

44 Tedy odpovědí jemu i oni, řkouce: Pane, kdy jsme tebe vídali lačného, neb žíznivého, aneb hostě, nebo nahého, neb nemocného, aneb v žaláři, a neposloužili jsme tobě?

45 Tedy odpoví jim, řka: Amen pravím vám: Èehož jste koli nečinili jednomu z nejmenších těchto, mně jste nečinili.

46 I půjdou tito do trápení věčného, ale spravedliví do života věčného.

26

1 I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto všecky, řekl učedníkům svým:

2 Víte, že po dvou dnech velikanoc bude a Syn člověka zrazen bude, aby byl ukřižován.

3 Tedy sešli se přední kněží a zákoníci, i starší lidu na síň nejvyššího kněze, kterýž sloul Kaifáš.

4 A radili se, jak by Ježíše lstivě jali a zamordovali.

5 Ale pravili: Ne v den sváteční, aby snad nebyl rozbroy v lidu.

6 Když pak byl Ježíš v Betany, v domu Šimona malomocného,

⁷ Přistoupila k němu žena, mající nádobu alabastrovou masti drahé, i vylila ji na hlavu jeho, když seděl za stolem.

⁸ A vidouce to učedníci jeho, rozhněvali se, řkouce: I k čemu jest ztráta tato?

⁹ Neb mohla tato mast prodána býti za mnoho, a dáno býti chudým.

¹⁰ A znaje to Ježíš, dí jim: Proč za zlé máte této ženě? Dobrý zajisté skutek učinila nade mnou.

¹¹ Nebo chudé vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky míti budete.

¹² Vylivši zajisté tato mast tuto na mé tělo, ku pohřbu mému to učinila.

¹³ Amen pravím vám: Kdežkoli kázáno bude evangelium toto po všem světě, takéť i to bude praveno, co učinila tato, na památku její.

¹⁴ Tedy odšed k předním kněžím, jeden ze dvanácti, kterýž sloul Jidáš Iškariotský,

¹⁵ Řekl jim: Co mi chcete dáti, a já vám ho zradím? A oni uložili jemu dáti třidceti stříbrných.

¹⁶ A od té chvíle hledal příhodného času, aby ho zradil.

¹⁷ Prvního pak dne přesnic, přistoupili k Ježíšovi učedníci, řkouce jemu: Kde chceš, ať připravíme tobě, abys jedl beránka?

¹⁸ On pak řekl: Jděte tam k jednomu do města, a rcete jemu: Vzkázalť Mistr: Ěas můj blízko jest, u tebeť jísti budu beránka s učedníky svými.

¹⁹ I učinili učedníci tak, jakož jim poručil Ježíš, a připravili beránka.

²⁰ A když byl večer, posadil se za stůl se dvanácti.

²¹ A když jedli, řekl jim: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí.

²² I zarmoutivše se velmi, počali každý z nich říci jemu: Zdali já jsem, Pane?

²³ On pak odpovídaje, řekl: Kdo omáčí se mnou rukou v míse, tentě mne zradí.

²⁴ Synt' zajisté člověka jde, jakož psáno o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka zrazen bude. Dobré by bylo jemu, by se byl nenarodil člověk ten.

²⁵ Odpovídaje pak Jidáš, kterýž ho zrazoval, dí: Zdali já jsem, Místře? Řekl jemu: Ty jsi řekl.

²⁶ A když oni jedli, vzav Ježíš chléb a dobrořečiv, lámal, a dal učedníkům, a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé.

²⁷ A vzav kalich, a díky činiv, dal jim, řka: Pijte z toho všickni.

²⁸ Neb to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů.

²⁹ Ale pravímť vám, žeť nebudu píti již více z tohoto plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej píti budu s vámi nový v království Otce mého.

³⁰ A sezpívavše písničku, vyšli na horu Olivetskou.

³¹ Tedy dí jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Bíti budu pastýře, a rozprchnouť se ovce stáda.

³² Ale když z mrtvých vstanu, předejdu vás do Galileje.

³³ Odpovídaje pak Petr, řekl jemu: Byť se pak všickni zhorší nad tebou, jáť se nikdy nezhorším.

³⁴ Dí mu Ježíš: Amen pravím tobě, že této noci, prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš.

³⁵ Řekl jemu Petr: Bychť pak měl také s tebou umřít, nezapřím tebe. Takž podobně i všickni učedníci pravili.

³⁶ Tedy přišel s nimi Ježíš na místo, kteréž sloulo Getsemany. I dí učedníkům: Poseďtež tuto, ažť odejda, pomodlím se tamto.

³⁷ A pojav s sebou Petra a dva syny Zebedeovy, počal se rmoutiti a teskliv býti.

³⁸ Tedy řekl jim: Smutnát jest duše má až k smrti. Pozůstaňtež tuto a bděte se mnou.

³⁹ A poodšed maličko, padl na tvář svou, modle se a řka: Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento. Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty chceš.

⁴⁰ I přišel k učedníkům, a našel je, ani spí. I řekl Petrovi: Tak-liž jste nemohli jediné hodiny bdít se mnou?

⁴¹ Bdětež a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duchť zajisté hotov jest, ale tělo nemocno.

⁴² Opět po druhé odšed, modlil se, řka: Otče můj, nemůže-liť tento kalich minouti mne, než abych jej pil, staniž se vůle tvá.

⁴³ I přišed k nim, našel je, a oni zase spí; nebo byly oči jejich obtíženy.

⁴⁴ A nechav jich, opět odšel, a modlil se po třetí, touž řeč říkáje.

⁴⁵ Tedy přišel k učedníkům svým, a řekl jim: Spětež již a odpočívajte. Aj, přiblížila se hodina, a Syna člověka zrazují v ruce hříšných.

⁴⁶ Vstaňtež, pojďte. Aj, přiblížil se ten, jenž mne zrazuje.

⁴⁷ A když on ještě mluvil, aj, Jidáš, jeden ze dvanácti, přišel, a s ním zástup mnohý s meči a s kyjmi, poslaných od předních kněží a starších lidu.

⁴⁸ Ten pak, jenž jej zrazoval, dal jim znamení, řka: Kteréhožtkoli políbím, ten jest; držtež jej.

⁴⁹ A hned přistoupiv k Ježíšovi, řekl: Zdráv buď, Mistře, a políbil jej.

⁵⁰ I řekl jemu Ježíš: Příteli, nač jsi přišel? Tedy přistoupili a ruce vztáhli na Ježíše a jali ho.

⁵¹ A aj, jeden z těch, kteříž byli s Ježíšem, vztáh ruku, vytrhl meč svůj; a udeřiv služebníka nejvyššího kněze, uťal ucho jeho.

⁵² Tedy dí jemu Ježíš: Obrat meč svůj v místo jeho; nebo všickni, kteříž meč berou, od meče zahynou.

⁵³ Zdaliž mníš, že bych nyní nemohl prositi Otce svého, a vydal by mi více nežli dvanácte houfů andělů?

⁵⁴ Ale kterak by se pak naplnila Písma, kteráž svědčí, že tak musí býti?

⁵⁵ V tu hodinu řekl Ježíš k zástupům: Jako na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi jímati mne. Na každý den sedával jsem u vás, uče v chrámě, a nejali jste mne.

⁵⁶ Ale toto se všecko stalo, aby se naplnila Písma prorocká. Tedy učedníci všickni opustivše ho, utekli.

⁵⁷ A oni javše Ježíše, vedli ho k Kaifášovi nejvyššímu knězi, kdežto zákoníci a starší byli se sešli.

⁵⁸ Ale Petr šel za ním zdaleka, až do síně nejvyššího kněze. A všed vnitř, seděl s služebníky, aby viděl všeho toho konec.

⁵⁹ Přední pak kněží a starší a všecka ta rada hledali falešného svědectví proti Ježíšovi, aby jej na smrt vydali,

⁶⁰ I nenalezli. A ačkoli mnozí falešní svědkové přistupovali, však nenalezali. Naposledy pak přišli dva falešní svědkové,

⁶¹ A řekli: Tento jest pověděl: Mohu zbořiti chrám Boží a ve třech dnech zase jej ustavěti.

⁶² A povstav nejvyšší kněz, řekl jemu: Nic neodpovídáš? Což pak tito proti tobě svědčí?

⁶³ Ale Ježíš mlčel. I odpovídaje nejvyšší kněz, řekl k němu: Zaklínám tě skrze Boha živého, abys nám pověděl, jsi-li ty Kristus Syn Boží?

⁶⁴ Dí mu Ježíš: Ty jsi řekl. Ale však pravím vám: Od toho času uzříte Syna člověka sedícího na pravici moci Boží a přicházejícího na oblacích nebeských.

⁶⁵ Tedy nejvyšší kněz roztrhl roucho své, a řekl: Rouhal se. Což ještě potřebujeme svědků? Aj, nyní jste slyšeli rouhání jeho.

⁶⁶ Co se vám zdá? A oni odpovídajíce, řekli: Hodent jest smrti.

⁶⁷ Tedy plili na tvář jeho a pohlavkovali jej; jiní pak hůlkami jej bili,

⁶⁸ Říkajíce: Hádej nám, Kriste, kdo jest ten, kterýž tebe udeřil?

⁶⁹ Ale Petr seděl vně v síni. I přistoupila k němu jedna děvečka, řkuci: I ty jsi byl s Ježíšem tím Galilejským.

⁷⁰ On pak zapřel přede všemi, řka: Nevím, co pravíš.

⁷¹ A když vycházel ze dveří, uzřela jej jiná děvečka. I řekla těm, kteříž tu byli: I tento byl s Ježíšem tím Nazaretským.

⁷² A on opět zapřel s přísahou, řka: Neznám toho člověka.

⁷³ A po malé chvíli přistoupili blíže, kteříž tu stáli, i řekli Petrovi: Jistě i ty z nich jsi, neb i řeč tvá známa tebe činí.

⁷⁴ Tedy počal se proklínati a přísahati, řka: Neznám toho člověka. A hned kohout zazpíval.

⁷⁵ I rozpomenul se Petr na slovo Ježíšovo, kterýž jemu byl řekl: Že prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš. A vyšed ven, plakal hoře.

27

¹ A když bylo ráno, vešli v radu všickni přední kněží a starší lidu proti Ježíšovi, aby jej na smrt vydali.

² I svázavše jej, vedli, a vydali ho Pontskému Pilátovi hejtmanu.

³ Tedy vida Jidáš, zrádce jeho, že by odsouzen byl, želeje toho, navrátil zase třidceti stříbrných předním kněžím a starším,

⁴ Řka: Zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou. Oni pak řekli: Co nám do toho? Ty viz.

⁵ A on povrh ty stříbrné v chrámě, odšel pryč, a odšed, oběsil se.

⁶ A přední kněží vzavše peníze, řekli: Neslušit jich vložit do pokladnice, nebo mzda krve jest.

⁷ A poradivše se, koupili za ně pole to hrnčířovo, ku pohřbu poutníků.

⁸ Protož nazváno jest pole to pole krve, až do dnešního dne.

9 A tehdy naplnilo se povědění skrze Jeremiáše proroka řkoucího: A vzali třidceti stříbrných, mzdu ceněného, kterýž šacován byl od synů Izraelských,

10 A dali je za pole hrncířovo, jakož mi ustanovil Pán.

11 Ježíš pak stál před vladařem. A otázal se ho vladař, řka: Ty-li jsi ten král Židovský? Řekl jemu Ježíš: Ty pravíš.

12 A když na něj přední kněží a starší žalovali, nic neodpověděl.

13 Tedy dí mu Pilát: Neslyšíš-li, kteréké věci proti tobě svědčí?

14 Ale on neodpověděl jemu k žádnému slovu, takže se vladař tomu velmi divil.

15 Měl pak obyčej vladař v svátek propustiti lidu vězně jednoho, kteréhož by chtěli.

16 I měli v ten čas vězně jednoho znamenitého, kterýž sloul Barabbáš.

17 Protož když se lidé sešli, řekl: Kterého chcete, ať vám propustím? Barabbáše-li, čili Ježíše, jenž slove Kristus?

18 Neboť věděl, že jej z závidosti vydali.

19 A když seděl na soudné stolici, poslala k němu žena jeho, řkuci: Nic neměj činiti s spravedlivým tímto, nebo jsem mnoho trpěla dnes ve snách pro něho.

20 Ale přední kněží a starší navedli lid, aby prosili za Barabbáše, Ježíše pak aby zahubili.

21 I odpověděv vladař, řekl jim: Kterého chcete ze dvou, ať vám propustím? A oni řekli: Barabbáše.

22 Dí jim Pilát: Co pak učiním s Ježíšem, jenž slove Kristus? Řekli mu všickni: Ukřižován buď.

23 Vladař pak řekl: I což jest zlého učinil? Oni pak více volali, řkouce: Ukřižován buď.

24 A vida Pilát, že by nic neprospěl, ale že by větší rozbroj byl, vzav vodu, umyl ruce před lidem, řka: Ěist jsem já od krve spravedlivého tohoto. Vy vizte.

25 A odpověděv všecken lid, řekl: Krev jeho na nás i na naše syny.

26 Tedy propustil jim Barabbáše, ale Ježíše zbičovav, vydal, aby byl ukřižován.

27 Tedy žoldnéři hejtmanovi, vzavše Ježíše do radného domu, shromáždili k němu všecku svou rotu.

28 A svlékše jej, přiodili ho pláštěm brunátným.

29 A spleťše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a dali třtinu v pravou ruku jeho, a klekajíce před ním, posmívali se jemu, řkouce: Zdráv buď, ó králi Židovský.

30 A plijíce na něho, brali třtinu a bili jej v hlavu.

31 A když se mu naposmívali, svlékli s něho plášť, a oblékli jej v roucho jeho. I vedli ho, aby byl ukřižován.

32 A vyšedše, našli člověka Cyrenského, jménem Šimona. Toho přinutili, aby nesl kříž jeho.

33 I přišedše na místo, kteréž slove Golgata, to jest popravné místo,

34 Dali mu píti octa, smíšeného se žlučí. A okusiv ho, nechtěl píti.

35 Ukřižovavše pak jej, rozdělili roucha jeho, mecíce o ně los, aby se naplnilo povědění proroka, řkoucího: Rozdělili sobě roucho mé, a o můj oděv metali los.

³⁶ A sedíce, ostříhali ho tu.

³⁷ I vstavili nad hlavu jeho vinu jeho napsanou: Totoť jest Ježíš, ten král Židovský.

³⁸ I ukřižováni jsou s ním dva lotři, jeden na pravici a druhý na levici.

³⁹ Ti pak, kteříž chodili tudy, rouhali mu se, ukřivující hlav svých,

⁴⁰ A říkajíce: Hej, ty jako rušíš chrám Boží a ve třech dnech jej zase vzděláváš, pomozíš sám sobě. Jsi-li Syn Boží, sestupíš s kříže.

⁴¹ Tak podobně i přední kněží posmívajíce se s zákoníky a staršími, pravili:

⁴² Jiným pomáhal, sám sobě nemůž pomoci. Jestliže jest král Židovský, nechať nyní sstoupí s kříže, a uvěříme jemu.

⁴³ Doufalť v Boha, nechať ho nyní vysvobodí, chce-liť mu; nebo pravil: Syn Boží jsem.

⁴⁴ Takž také i lotři, kteříž byli s ním ukřižováni, utrhalí jemu.

⁴⁵ Od šesté pak hodiny tma se stala po vší té zemi až do hodiny deváté.

⁴⁶ A při hodině deváté zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Eli, Eli, lama zabachtani? To jest: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?

⁴⁷ A někteří z těch, jenž tu stáli, slyšíce, pravili, že Eliáše volá tento.

⁴⁸ A hned jeden z nich běžev, vzal houbu, naplnil ji octem a vloživ na trest, dával jemu píti.

⁴⁹ Ale jiní pravili: Nech tak, pohledíme, přijde-li Eliáš, aby ho vysvobodil.

⁵⁰ Ježíš pak opět volaje hlasem velikým, vypustil duši.

⁵¹ A aj, opona chrámová roztrhla se na dvě, od vrchu až dolů, a země se trásla a skále se pukalo,

⁵² A hrobové se otvírali, a mnohá těla zesnulých svatých vstala jsou.

⁵³ A vyšedše z hrobů, po vzkříšení jeho přišli do svatého města a ukázali se mnohým.

⁵⁴ Tedy centurio a ti, kteříž s ním byli, ostříhajíce Ježíše, vidouce zemětřesení a to, co se dalo, báli se velmi, řkouce: Jistě Syn Boží byl tento.

⁵⁵ Byly také tu ženy mnohé, zdaleka se dívajíce, kteréž byly přišly za Ježíšem od Galilee, posluhující jemu,

⁵⁶ Mezi nimiž byla Maria Magdaléna a Maria, matka Jakubova a Jozesova, a matka synů Zebedeových.

⁵⁷ A když byl večer, přišel jeden člověk bohatý od Arimatie, jménem Jozef, kterýž také byl učedník Ježíšův.

⁵⁸ Ten přistoupil ku Pilátovi a prosil za tělo Ježíšovo. Tedy Pilát rozkázal dáti tělo.

⁵⁹ A vzav tělo Ježíšovo Jozef, obvinul je v plátno čisté,

⁶⁰ A vložil do svého nového hrobu, kterýž byl vytesal v skále; a přivaliv kámen veliký ke dveřům hrobovým, odšel.

⁶¹ A byla tu Maria Magdaléna a druhá Maria, sedíce naproti hrobu.

⁶² Druhého pak dne, kterýž byl po velikém pátku, sešli se přední kněží a farizeové ku Pilátovi,

⁶³ Řkouce: Pane, rozpomenuli jsme se, že ten svůdce řekl, ještě živ jsa: Po třech dnech vstanu.

⁶⁴ Rozkažiž tedy ostříhati hrobu až do třetího dne, ať by snad učedníci jeho, přijdouce v noci, neukradli ho, a řekli by lidu: Vstal jest z mrtvých. I budeť poslední blud horší nežli první.

⁶⁵ Řekl jim Pilát: Máte stráž; jděte, ostříhejte, jakž víte.

⁶⁶ A oni šedše, osadili hrob strážnými, zapečetivše kámen.

28

¹ Na skonání pak soboty, když již svitalo na první den toho téhodne, přišla Maria Magdaléna a druhá Maria, aby pohleděly na hrob.

² A aj, zemětřesení stalo se veliké. Nebo anděl Páně sstoupiv s nebe a přistoupiv, odvalil kámen ode dveří hrobových, a posadil se na něm.

³ A byl obličej jeho jako blesk, a roucho jeho bílé jako snáh.

⁴ A pro strach jeho zděsili se strážní a učiněni jsou jako mrtví.

⁵ I odpověděv anděl, řekl ženám: Nebojte se vy, neboť vím, že Ježíše ukřižovaného hledáte.

⁶ Neníť ho tuto; nebo vstal jest, jakož předpověděl. Pojdte, a vizte místo, kdež ležel Pán.

⁷ A rychle jdouce, povězte učedníkům jeho, že vstal z mrtvých. A aj, předchází vás do Galilee, tam jej uzříte. Aj, pověděl jsem vám.

⁸ I vyšedše rychle z hrobu s bázní a s radostí velikou, běžely, aby učedníkům jeho zvěstovaly.

⁹ Když pak šly zvěstovati učedníkům jeho, aj, Ježíš potkal se s nimi, řka: Zdrávy buďte. A ony přistoupivše, chopily se noh jeho, a klaněly se jemu.

¹⁰ Tedy dí jim Ježíš: Nebojtež se. Jděte, zvěstujte bratřím mým, ať jdou do Galilee, a tamť mne uzří.

¹¹ Když pak ony odešly, aj, někteří z stráže přišedše do města, oznámili předním kněžím všecko, co se stalo.

¹² Kterížto shromáždívše se s staršími a uradívše se, mnoho peněz dali žoldněřům,

¹³ Řkouce: Pravte, že učedníci jeho nočně přišedše, ukradli jej, když jsme my spali.

¹⁴ A uslyší-liť o tom hejtman, myť ho spokojíme a vás bezpečny učiníme.

¹⁵ A oni vzavše peníze, učinili, jakž naučeni byli. I rozhlášeno jest slovo to u Židů až do dnešního dne.

¹⁶ Jedenácte pak učedníků šli do Galilee na horu, kdežto jim byl uložil Ježíš.

¹⁷ A uzřevše ho, klaněly se jemu. Ale někteří pochybovali.

¹⁸ A přistoupiv Ježíš, mluvil jim, řka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.

¹⁹ Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého,

²⁰ Učíce je zachovávatí všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. Amen.

Marek

¹ Počátek evangelium Ježíše Krista, Syna Božího;

² Jakož psáno jest v Prorocích: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýž připraví cestu tvou před tebou.

³ Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho.

⁴ Křtil Jan na poušti a kázal křest pokání na odpuštění hříchů.

⁵ I vycházeli k němu ze vsí krajiny Židovské i Jeruzalémští, a křtili se od něho všickni v Jordáně řece, vyznávající hříchy své.

⁶ Byl pak Jan odín srstmi velbloudovými, a pás kožený na bedrách jeho, a jídal kobyly a med lesní.

⁷ A kázal, řka: Za mnou jde silnější mne, kteréhožto nejsem hoden, sehna se, rozvázati řeménka u obuvi jeho.

⁸ Já zajisté křtil jsem vás vodou, ale onť vás křtíti bude Duchem svatým.

⁹ I stalo se v těch dnech, přišel Ježíš z Nazarétu Galilejského, a pokřtěn jest v Jordáně od Jana.

¹⁰ A hned vystoupě z vody, uzřel nebesa otevřená a Ducha jakožto holubici, sstupujícího na něj.

¹¹ A hlas stal se s nebe: Ty jsi ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.

¹² A ihned ho Duch vypudil na poušť.

¹³ I byl tam na poušti čtyřiceti dnů, a pokoušín byl od satana; a byl s zvěří, a andělé přisluhovali jemu.

¹⁴ Když pak byl vsazen Jan do žaláře, přišel Ježíš do Galilee, zvěstuje evangelium království Božího,

¹⁵ Pravě: Že se naplnil čas, a přiblížilo se království Boží. Ěiňte pokání, a věřte evangelium.

¹⁶ A chodě podle moře Galilejského, uzřel Šimona a Ondřeje bratra jeho, ani pouštěj sítí do moře, nebo rybáři byli.

¹⁷ I řekl jim Ježíš: Pojdte za mnou, a učiním vás rybáře lidí.

¹⁸ A oni hned opustivše sítí své, šli za ním.

¹⁹ A pošed odtud maličko, uzřel Jakuba Zebedeova, a Jana bratra jeho, kteříž také byli na lodí tvrdíce sítí své;

²⁰ A hned povolal jich. A oni opustivše otce svého Zebedeu na lodí s pacholky, šli za ním.

²¹ I vešli do Kafarnaum. A hned v sobotu šel Ježíš do školy, a učil.

²² I divili se náramně učení jeho; nebo učil je, jako moc maje, a ne jako zákoníci.

²³ I byl v škole jejich člověk, posedlý duchem nečistým. I zvolal,

²⁴ Řka: Ale což jest tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi zatratiti nás; znám tě, kdo jsi, a vím, že jsi ten svatý Boží.

²⁵ I přimluvil mu Ježíš, řka: Umlkniž a vyjdi z něho.

²⁶ I polomcovav jím duch nečistý a křiče hlasem velikým, vyšel z něho.

27 I lekli se všickni, takže se tázali mezi sebou, řkouce: I co jest toto? Jakéž jest toto nové učení, že tento mocně duchům nečistým rozkazuje, a poslouchají ho?

28 I roznesla se pověst o něm hned po vsí krajině Galilejské.

29 A hned vyšedše ze školy, přišli do domu Šimonova a Ondřejova s Jakubem a s Janem.

30 Šimonova pak svegruše ležela, majíc zimnici. A hned jemu pověděli o ní.

31 A přistoupiv, pozdvihl jí, ujav ji za ruku její, a hned přestala jí zimnice. I posluhovala jim.

32 Večer pak již při západu slunce, nosili k němu všechny nemocné i ďábelníky.

33 A bylo se všechno město sběhlo ke dveřům.

34 I uzdravoval mnohé ztrápené rozličnými neduhy, a ďábelství mnohá vymítal, a nedopustil mluvití ďáblům; nebo znali ho.

35 A přede dnem velmi ráno vstav Ježíš, vyšel, a šel na pusté místo, a tam se modlil.

36 I šel za ním Šimon i ti, kteříž s ním byli.

37 A když jej našli, řekli jemu: Všickni tě hledají.

38 I dí jim: Pojdmež do okolních městeček, abych i tam kázal. Nebo na to jsem přišel.

39 I kázal v školách jejich ve vsí Galileji, a ďábelství vymítal.

40 Tedy přišel k němu malomocný, prose ho, a klekna před ním, řekl jemu: Pane, chceš-li, můžeš mne očistiti.

41 Ježíš pak slitovav se, vztáhl ruku, dotekl se ho a řekl jemu: Chci, buď čist.

42 A když to řekl, hned odstoupilo od něho malomocenství, a očištěn jest.

43 I pohroziv mu, hned ho odbyl,

44 A řekl mu: Viziž, abys nižádnému nic nepravil. Ale jdi, ukaž se knězi, a obětuj za očištění své to, což přikázal Mojžíš, na svědectví jim.

45 On pak vyšed, počal vypravovati mnoho a ohlašovati tu věc, takže již nemohl Ježíš do města zjevně vjíti, ale vně na místech pustých byl. I scházeli se k němu odevšad.

2

1 A opět všel do Kafarnaum po několika dnech. I uslyšáno jest, že by doma byl.

2 A hned sešlo se jich množství, takže již nemohli ani ke dveřům. I mluvil jim slovo.

3 Tedy přijdou k němu někteří, nesouce šlakem poraženého, kterýžto ode čtyř nesen byl.

4 A když k němu nemohli pro zástupy, loupali střechu, kdež byl Ježíš, a probořivše půdu, spustili po provazích dolů ložce, na němž ležel šlakem poražený.

5 A vida Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Synu, odpouštějí se tobě hříškové tvoji.

6 A byli tu někteří z zákoníků, sedíce a myslíce v srdcích svých:

⁷ Co tento tak mluví rouhavě? Kdo můž odpustiti hříchy, jedině sám Bůh?

⁸ To hned poznav Ježíš duchem svým, že by tak přemýšlovali sami v sobě, řekl jim: Proč o tom přemýšlujete v srdcích svých?

⁹ Co jest snáze říci šlakem poraženému: Odpouštějí se tobě hříchové, čili říci: Vstaň a vezmi lože své a chod?

¹⁰ Ale abyste věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštěti hříchy, dí šlakem poraženému:

¹¹ Toběť pravím: Vstaň, a vezmi lože své, a jdi do domu svého.

¹² I vstal hned, a vzav lože své přede všemi, odšel, takže se děsili všickni, a chválili Boha, řkouce: Nikdy jsme toho neviděli.

¹³ I vyšel opět k moři, a všecken zástup přicházel k němu, i učil je.

¹⁴ A pomíjeje Ježíš, uzřel Lévi syna Alfeova, sedícího na cle. I dí jemu: Pojď za mnou. A on vstav, šel za ním.

¹⁵ I stalo se, když seděl za stolem v domu jeho, že i publikáni mnozí a hříšníci seděli spolu s Ježíšem a s učedníky jeho; neb mnoho jich bylo, a šlo za ním.

¹⁶ Zákoníci pak a farizeové vidouce, že jedl s publikány a s hříšníky, řekli učedníkům jeho: Což jest toho, že s publikány a hříšníky jí a pije Mistr váš?

¹⁷ To uslyšav Ježíš, dí jim: Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní. Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

¹⁸ Učedníci pak Janovi a farizejští postívali se. I přišli a řekli jemu: Proč učedníci Janovi a farizejští postí se, a tvoji učedníci se nepostí?

¹⁹ I řekl jim Ježíš: Kterakž mohou synové Ženichovi postiti se, když jest s nimi Ženich? Dokavadž mají s sebou Ženicha, nemohouť se postiti.

²⁰ Ale přijdouť dnové, když od nich odjat bude Ženich, a tehdáž se budou postiti v těch dnech.

²¹ Ano nižádný záplaty sukna nového nepřišívá k rouchu starému; jinak odtrhne ta záplata nová od starého ještě něco, i bývá větší díra.

²² A žádný nevlévá vína nového do nádob starých; jinak rozpučí nové víno nádoby, a tak víno se vyleje, a nádoby se pokazí. Ale víno nové má lito býti do nádob nových.

²³ I stalo se, že šel Ježíš v sobotu skrze obilí, i počali učedníci jeho jdouce vymínati klasy.

²⁴ Tedy farizeové řekli jemu: Pohleď, coť činí učedníci tvoji, čehož nesluší činiti v sobotu.

²⁵ I řekl jim: Nikdy-liž jste nečtli, co učinil David, když nouze byla, a lačněl, on i ti, kteříž s ním byli?

²⁶ Kterak všel do domu Božího za Abiataru nejvyššího kněze, a jedl chleby posvátné, (jichžto neslušelo jísti než samým kněžím,) a dal i těm, kteříž s ním byli?

²⁷ I pravil jim: Sobota pro člověka učiněna jest, a ne člověk pro sobotu.

²⁸ Protož Syn člověka jest pánem také i soboty.

3

¹ I všel opět do školy, a byl tu člověk, maje ruku uschlou.

² I šetřili ho, uzdraví-li jej v sobotu, aby ho obžalovali.

³ I řekl tomu člověku, kterýž měl uschlou ruku: Vstaň a pojď sem do prostředku.

⁴ I dí jim: Sluší-li v sobotu dobře činiti, čili zle, život zachovati, čili zamordovati? Ale oni mlčeli.

⁵ A pohledv na ně vůkol hněvivě, zarmoutiv se nad tvrdostí srdce jejich, řekl člověku: Vztáhni ruku svou. I vztáhl, a učiněna jest ruka jeho zdravá, jako i druhá.

⁶ A vyšedše farizeové, hned s herodiány radu učinili proti Ježíšovi, kterak by ho zahubili.

⁷ Ježíš pak s učedníky svými poodšel k moři, a veliké množství od Galílee šlo za ním, i z Judstva,

⁸ I od Jeruzaléma, i od Idumee, i z Zajordání; i ti, kteříž byli okolo Týru a Sidonu, množství veliké, slyšíce, kteraké věci činí, přišli k němu.

⁹ I rozkázal učedníkům svým, aby lodičku ustavičně nahotově měli, pro zástup, aby ho tak netiskli.

¹⁰ Nebo mnohé uzdravoval, takže naň padali, aby se ho dotýkali, kteřížkoli měli jaké neduhy.

¹¹ A duchové nečistí, jakž ho zazřeli, padali před ním a křičeli, řkouce: Ty jsi Syn Boží.

¹² A on velmi jim přimlouval, aby ho nezjevovali.

¹³ I vstoupil na horu, a povolal k sobě těch, kterýchž se jemu vidělo; i přišli k němu.

¹⁴ I ustanovil jich dvanácte, aby s ním byli, aby je poslal kázati,

¹⁵ A aby měli moc uzdravovati nemoci a vymítati ďábelství:

¹⁶ A nejprve Šimona, jemuž dal jméno Petr,

¹⁷ A Jakuba Zebedeova, a Jana bratra Jakubova, (a dal jim jméno Boanerges, to jest synové hromovi,)

¹⁸ A Ondřeje, a Filipa, a Bartoloměje, a Matouše, a Tomáše, a Jakuba Alfeova, a Taddea, a Šimona Kananejského,

¹⁹ A Jidáše Iškariotského, kterýž i zradil jej. I šli s ním domů.

²⁰ A vtom opět sšel se zástup, takže nemohli ani chleba pojmíti.

²¹ A slyšavše o tom přibuzní jeho, přišli, aby jej vzali; nebo pravili, že by se smyslem pominul.

²² Zákoníci pak, kteříž byli přišli od Jeruzaléma, pravili, že Belzebuba má a že v knížeti ďábelském vymítá ďábly.

²³ A povolav jich, mluvil k nim v podobenstvích: Kterak může satan satana vymítati?

²⁴ A jestliže království v sobě se rozdvojí, nemůže státi království to.

²⁵ A rozdvojí-li se dům proti sobě, nebude moci dům ten státi.

²⁶ Tak jestliže jest povstal satan sám proti sobě, a rozdvojen jest, nemůže státi, ale konec běře.

²⁷ Nižádný nemůže nádobí silného reka, vejda do domu jeho, rozebrati, leč by prve silného toho svázal; a tehdyť dům jeho zloupí.

²⁸ Amen pravím vám, že všickni hříchové odpuštění budou synům lidským, i rouhání, jímž by se rouhali,

²⁹ Ale kdo by se rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky, ale hoden jest věčného odsouzení.

³⁰ Nebo pravili: Že ducha nečistého má.

³¹ Tedy přišla matka jeho a bratří, a stojíce vně, poslali k němu, aby ho vyvolali.

³² A seděl okolo něho zástup. I řekli jemu: Aj, matka tvá a bratří tvoji vně hledají tebe.

³³ Ale on odpověděl jim, řka: Kdo jest matka má a bratří moji?

³⁴ A obezřev učedníky vůkol sedící, řekl: Aj, matka má a bratří moji.

³⁵ Nebo kdož by koli činil vůli Boží, tenť jest bratr můj, i sestra, i matka má.

4

¹ A opět počal Ježíš učiti u moře. I shromáždil se k němu zástup mnohý, takže vstoupiv na lodí, seděl na moři, a všecken zástup byl na zemi podle moře.

² I učil je mnohým věcem v podobenstvích, a pravil jim v učení svém:

³ Slyšte. Aj, vyšel rozsevač, aby rozsívá.

⁴ I stalo se v tom rozsívání, že jedno padlo podle cesty, a přiletělo ptactvo nebeské, i szobali je.

⁵ A jiné padlo na místo skalnaté, kdežto nemělo mnoho země, a hned vzešlo; neb nemělo hlubokosti země.

⁶ A když vyšlo slunce, uvadlo, a protože nemělo kořene, uschlo.

⁷ A jiné padlo mezi trní; i zrostlo trní, a udusilo je. I nevydalo užitku.

⁸ Jiné pak padlo v zemi dobrou, a dalo užitek vzhůru vstupující a rostoucí; přineslo zajisté jedno třicátý, a jiné šedesátý, a jiné pak stý.

⁹ I pravil jim: Kdo má uši k slyšení, slyš.

¹⁰ A když pak byl sám, tázali se ho ti, kteříž při něm byli, se dvanácti, na to podobenství.

¹¹ I řekl jim: Vámť jest dáno, znáti tajemství království Božího, ale těm, kteříž jsou vně, v podobenství všecko se děje,

¹² Aby hledíce, hleděli, a neuzřeli, a slyšíce, slyšeli, a nesrozuměli, aby se snad neobrátili, a byli by jim odpuštěni hříchové.

¹³ I dí jim: Neznáte podobenství tohoto? A kterakž pak jiná všecka podobenství poznáte?

¹⁴ Rozsevač, ten slovo rozsívá.

¹⁵ Titoť pak jsou, ješto podle cesty símě přijímají, kdežto se rozsívá slovo, kteréž když oni slyší, ihned přichází satan a vynímá slovo, kteréž vsáto jest v srdcích jejich.

¹⁶ A tak podobně ti, kteříž jako skalnatá země posáti jsou, kteřížto jakž uslyší slovo, hned s radostí přijímají je.

¹⁷ Než nemají kořene v sobě, ale jsou časní; potom když vznikne soužení a protivenství pro slovo Boží, hned se horší.

¹⁸ A tyto jsou, jenž mezi trní posáti jsou, kteříž ač slovo slyší,

¹⁹ Ale pečování tohoto světa a oklamání zboží, a jiné žádosti zlé k tomu přistupující, udušují slovo, takže bez užitku bývá.

²⁰ Titoť pak jsou, jenž v zemi dobrou símě přijali, kteříž slyší slovo Boží, a přijímají, a užitek přinášejí, jedno třicátý, a jiné šedesátý, a jiné stý.

²¹ Dále pravil jim: Zdali rozsvícena bývá svíce, aby postavena byla pod nádobu nebo pod postel? Však aby na svícen vstavena byla.

²² Nebo nic není skrytého, co by nebylo zjeveno; aniž jest co tak ukrytého, aby najeho nevyšlo.

²³ Jestliže kdo má uši k slyšení, slyš.

²⁴ I mluvil k nim: Vizte, co slyšíte. Kterou měrou budete měřiti, touť vám bude odměřeno, a přidáno bude vám poslouchajícím.

²⁵ Nebo kdožť má, tomu bude dáno; a kdo nemá, i to, což má, bude od něho odjato.

²⁶ I pravil jim: Tak jest království Boží, jako kdyby člověk uvrhl símě v zemi.

²⁷ A spal by, a vstával by ve dne i v noci, a semeno by vzešlo a vzrostlo, jakž on neví.

²⁸ Nebo sama od sebe země plodí, nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilé v klasu.

²⁹ A když sežrá úroda, ihned přičiní srp; neboť jest nastala žeň.

³⁰ I řekl opět: K čemu připodobníme království Boží? Aneb kterému podobenství je přirovnáme?

³¹ Jest jako zrno horčičné, kteréžto, když vsáto bývá v zemi, menší jest ze všech semen, kteráž jsou na zemi.

³² Ale když vsáto bývá, roste, a bývá větší než všechny byliny, a činíť ratolesti veliké, takže pod stínem jeho mohou sobě ptáci nebeští hnízda dělati.

³³ A takovými mnohými podobenstvími mluvil jim slovo, jakž mohli slyšeti.

³⁴ A bez podobenství nemluvil jim, učedníkům pak svým soukromí vykládal všecko.

³⁵ I řekl jim v ten den, když již bylo večer: Plavme se na druhou stranu.

³⁶ A nechavše zástupu, pojali jej, tak jakž byl na lodičce. Ale i jiné lodičky byly s ním.

³⁷ Tedy stala se bouře veliká od větru, až se vlny na lodí valily, takže se již naplňovala lodí.

³⁸ A on z zadu na lodí spal na podušce. I zbudili jej, a řekli jemu: Mistře, což pak nic nedbáš, že hyneme?

³⁹ I probudiv se, přimluvil větru a řekl moři: Umlkni a upokoj se. I přestal vítr, a stalo se utišení veliké.

⁴⁰ I řekl jim: Proč se tak bojíte? Což ještě nemáte víry?

⁴¹ I báli se bázní velikou, a pravili jeden k druhému: Hle kdo jest tento, že i vítr i moře poslouchají jeho?

5

¹ Tedy přeplavili se přes moře do krajiny Gadarenských.

² A jakž vyšel z lodí, hned se s ním potkal člověk z hrobů, maje ducha nečistého.

³ Kterýž bydlil v hrobích, a aniž ho kdo již mohl řetězy svázati,

⁴ Nebo často jsa pouty a řetězy okován, polámal řetězy a pouta roztrhal, a žádný nemohl ho zkrotiti.

⁵ A vždycky ve dne i v noci na horách a v hrobích byl, křiče a tepa se kamením.

⁶ Uzřev pak Ježíše zdaleka, běžel a poklonil se jemu,

7 A křiče hlasem velikým, řekl: Co jest tobě do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Zaklínám tě skrže Boha, abys mne netrápil.

8 (Nebo pravil jemu: Vyjdiž, duchu nečistý, z člověka tohoto.)

9 I otázal se ho: Jakť říkají? A on odpovídaje, řekl: Množství jméno mé jest, neb jest nás mnoho.

10 I prosil ho velmi, aby jich nevyháněl z té krajiny.

11 Bylo pak tu při horách stádo vepřů veliké pasoucích se.

12 I prosili ho všickni ti ďáblové, řkouce: Pusť nás do vepřů, ať do nich vejdemo.

13 I povolil jim hned Ježíš. A vyšedše duchové nečistí, vešli do vepřů. I běželo to stádo s vrchu dolů do moře, (a bylo jich ke dvěma tisícům,) i ztonuli v moři.

14 Ti pak, kteříž ty vepře pásli, utekli a oznámili to v městě i ve vsech. I vyšli lidé, aby viděli, co je se to stalo.

15 I přišli k Ježíšovi, a uzřeli toho, kterýž byl trápen od ďábelství, an sedí, odín jsa a maje zdravý rozum, toho totiž, kterýž měl tmou ďáblů. I báli se.

16 A kteříž to viděli, vypravovali jim, kterak se stalo tomu, kterýž měl ďábelství, i o vepřích.

17 Tedy počali ho prositi, aby odšel z krajin jejich.

18 A když vstoupil na lodí, prosil ho ten, kterýž trápen byl od ďábelství, aby byl s ním.

19 Ježíš pak nedopustil mu, ale řekl jemu: Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak jest veliké věci učinil tobě Hospodin, a slitoval se nad tebou.

20 I odšel, a počal ohlašovati v krajině Desíti měst, kterak veliké věci učinil mu Ježíš. I divili se všickni.

21 A když se přeplavil Ježíš na lodí zase na druhou stranu, sšel se k němu zástup mnohý. A on byl u moře.

22 A aj, přišel jeden z knížat školy Židovské, jménem Jairus, a uzřev jej, padl k nohám jeho,

23 A velmi ho prosil, řka: Dcerka má skonává. Prosím, pojd, vlož na ni ruce, aby uzdravena byla, a budeť živa.

24 I šel s ním, a zástup mnohý šel za ním, i tiskli jej.

25 (Tedy žena jedna, kteráž tok krve měla dvanácte let,

26 A mnoho byla trápena od mnohých lékařů, a vynaložila všecken statek svůj, a nic jí bylo neprospělo, ale vždy se hůře měla,

27 Uslyšavši o Ježíšovi, přišla v zástupu pozadu, a dotkla se roucha jeho.

28 Neb řekla byla: Dotknu-li se jen roucha jeho, uzdravena budu.

29 A hned přestal jest krvotok její, a pocítla na těle, že by uzdravena byla od neřehy svého.

30 A hned Ježíš poznáv sám v sobě, že jest moc vyšla z něho k uzdravení, obrátiv se v zástupu, řekl: Kdo se dotekl roucha mého?

31 I řekli mu učedníci jeho: Vidíš, že tě zástup tiskne, a pravíš: Kdo se mne dotekl?

32 I hleděl vůkol, aby ji uzřel, která jest to učinila.

33 Ta pak žena s bázni a s třesením, veduci, co se stalo při ní, pristoupila a padla před ním, a pověděla mu všecku pravdu.

³⁴ On pak řekl jí: Dcero, víra tvá tě uzdravila, jdiž u pokoji, a buď zproštěna od trápení svého.)

³⁵ A když on ještě mluvil, přišli někteří z domu knížete školy, řkouce: Dcera tvá umřela, proč již zaměstknáváš Mistra?

³⁶ Ježíš pak, hned jakž uslyšel to, což oni mluvili, řekl knížeti školy: Neboj se, toliko věř.

³⁷ I nedal žádnému za sebou jíti, jedině Petrovi, Jakubovi a Janovi, bratru Jakubovu.

³⁸ I přišel do domu knížete školy, a viděl tam hluk, ano plačí a kvílí velmi.

³⁹ I všed tam, řekl jim: Co se bouříte a plačete? Neumřelať jest děvečka, ale spí.

⁴⁰ I posmívali se jemu. On pak vyhnav všecky, pojal toliko otce a matku děvečky, a ty, kteříž s ním byli, i všel tam, kdež děvečka ležela.

⁴¹ A vzav ruku děvečky, řekl jí: Talitha kumi, jenž se vykládá: Děvečko, (toběť pravím,) vstaň.

⁴² A hned vstala děvečka, a chodila; nebo byla ve dvanácti letech. I zděsili se divením převelikým.

⁴³ A přikázal jim pilně, aby žádný o tom nezvěděl. I rozkázal jí dáti jísti.

6

¹ I vyšel odtud a přišel do vlasti své, a šli za ním učedníci jeho.

² A když bylo v sobotu, počal učit v škole, a mnozí slyšíce, divili se, řkouce: Odkud tento má tyto věci? A jaká jest to moudrost, kteráž jest jemu dána, že i takové moci dějí se skrze ruce jeho?

³ Zdaliž tento není tesař, syn Marie, bratr Jakubův a Jozesův a Judův a Šimonův? A zdaliž nejsou i sestry jeho zde u nás? I zhoršili se na něm.

⁴ I řekl jim Ježíš: Není prorok beze cti, jedině v vlasti své a v rodině své a v domu svém.

⁵ I nemohl tu znamení žádného učiniti, jedině málo nemocných, vzkládaje na ně ruce, uzdravil.

⁶ I podivil se jejich nevěře, a obcházel vůkol po městečkách, uče.

⁷ A svolav dvanácte, počal je posílati po dvou a dvou, a dal jim moc nad duchy nečistými.

⁸ A přikázal jim, aby ničehož nebrali na cestu, jedině toliko hůl, ani mošny, ani chleba, ani na pase peněz,

⁹ Ale jen obuté míti nohy v střevíce, a aby neobláčeli dvou sukní.

¹⁰ A pravil jim: Kdežkoli vešli byste do domu, tu ostaňte, dokudž nevyšli byste odtud.

¹¹ A kdož by koli vás nepřijali, ani vás slyšeli, vyjdouce odtud, vyrazte prach z noh vašich na svědectví jim. Amen pravím vám: Lehčeji bude Sodomským a Gomorským v den soudný nežli městu tomu.

¹² Tedy oni vyšedše, kázali, aby pokání činili.

¹³ A dábelství mnohá vymítali, a mazali olejem mnohé nemocné, a uzdravovali je.

¹⁴ A uslyšev o tom Herodes král, (neb zjevné učiněno bylo jméno jeho,) i pravil, že Jan Křtitel vstal z mrtvých, a protož se dějí divové skrze něho.

¹⁵ Jiní pak pravili, že jest Eliáš; a jiní pravili, že jest prorok, aneb jako jeden z proroků.

¹⁶ To uslyšev Herodes, řekl: Kteréhož jsem já sťal, Jana, tenť jest. Ontě z mrtvých vstal.

¹⁷ Ten zajisté Herodes byl poslal a jal Jana a vsadil jej do žaláře pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého, že ji byl za manželku pojal.

¹⁸ Nebo pravil Jan Herodesovi: Neslušit tobě míti manželky bratra svého.

¹⁹ Herodias pak lest skládala proti němu, a chtěla jej o hrdlo připraviti, ale nemohla.

²⁰ Nebo Herodes ostýchal se Jana, věda jej býti muže spravedlivého a svatého. I šetřil ho, a slýchaje jej, mnoho i činil, a rád ho poslouchal.

²¹ A když přišel den příhodný, že Herodes, pamatuje den svého narození, učinil večeri knížatům svým a hejtmanům a předním mužům z Galileje,

²² A dcera té Herodiady tam vešla a tancovala, zalíbilo se Herodesovi i spoluhodovníkům, i řekl král děvečce: Pros mne, zač chceš, a dámť.

²³ I přísáhl jí: Že začkoli prositi budeš, dám tobě, by pak bylo až do polovice království mého.

²⁴ Ona pak vyšedši, řekla materi své: Zač budu prositi? A ona řekla: Za hlavu Jana Křtitele.

²⁵ A všedši hned s chvátáním k králi, prosila ho, řkuci: Chci, abys mi dal hned na míse hlavu Jana Křtitele.

²⁶ Král pak zarmoutiv se velmi, pro přísahu a pro spoluhodovníky nechtěl jí oslyšeti.

²⁷ I poslav hned kata, rozkázal přinésti hlavu Janovu.

²⁸ A on odšed, sťal jej v žaláři, a přinesl hlavu jeho na míse, a dal ji děvečce, a děvečka dala materi své.

²⁹ To uslyšavše učedníci jeho, přišli a vzali tělo jeho, a pochovali je v hrobě.

³⁰ Tedy sšedše se apoštolé k Ježíšovi, zvěstovali jemu všecko, i to, co činili, i co učili.

³¹ I řekl jim: Pojdte vy sami obzvláště na pusté místo, a odpočiňte maličko. Nebo bylo množství těch, kteříž přicházeli a odcházeli, takže jsou ani k jídlu chvíle neměli.

³² I plavili se až na pusté místo soukromí.

³³ A vidouce je zástupové, že jdou pryč, poznali jej mnozí. I sběhli se tam ze všech měst pěšky, a předešli je, a shromáždili se k němu.

³⁴ Tedy vyšed Ježíš, uzřel zástup mnohý, a slitovalo mu se jich, že byli jako ovce, nemající pastýře. I počal je učiti mnohým věcem.

³⁵ A když se již prodlilo, přistouпивše k němu učedníci jeho, řekli: Pustět jest toto místo, a již se prodlilo,

³⁶ Rozpusť je, ať jdouce do okolních vesnic a městeček, nakoupí sobě chleba; nebo nemají, co by jedli.

³⁷ On pak odpovědév, řekl jim: Dejte vy jim jísti. I řkou jemu: Co tedy, jdouce koupíme za dvě stě grošů chleba, a dáme jim jísti?

³⁸ I dí jim: Kolik chlebů máte? Jděte a zvězte. A když zvěděli, řekli: Pět, a dvě rybě.

³⁹ I rozkázal jim, aby se kázali posaditi všechněm po houfích na zelené trávě.

40 I usadili se rozdílně, místy po stu a místy po padesáti.

41 A vzav těch pět chlebů a ty dvě rybě, popatřiv do nebe, dobrořečil, i lámal chleby, a dal učedníkům svým, aby kladli před ně. A dvě rybě rozdělil též mezi všechny.

42 I jedli všickni, a nasyceni jsou.

43 Potom sebrali drobtů dvanácte košů plných, i z ryb.

44 A bylo těch, kteříž jedli ty chleby, okolo pět tisíců mužů.

45 A hned přinutil učedníky své vstoupiti na lodí, aby jej předešli přes moře do Betsaidy, až by on rozpustil zástup.

46 A rozpustiv je, šel na horu, aby se modlil.

47 A když bylo večer, byla lodí uprostřed moře, a on sám na zemi.

48 A viděl je, a oni se s těžkostí plavili; (nebo byl vítr odporný jim.) A při čtvrtém bdění nočním přišel k nim, chodě po moři, a chtěl je pomínouti.

49 Oni pak uzřevše jej, an chodí po moři, domnívali se, že by obluda byla, i zkřikli.

50 (Nebo jej všickni viděli, a zstrašili se.) A hned promluvil k nim a řekl jim: Doufejtež, jáť jsem, nebojte se.

51 I vstoupil k nim na lodí, a utišil se vítr; a oni náramně sami v sobě se děsili a divili.

52 Nebo nerozuměli byli, co se stalo při chlebích; bylo zajisté srdce jejich zhrublo.

53 A když se přeplavili, přišli do země Genezaretské, a tu lodí přistavili.

54 A když vyšli z lodí, hned jej poznali.

55 A běhající po vší krajině té, počali na ložcích k němu nositi nemocné, kdežkoli zvěděli o něm, že by byl.

56 A kamžkoli vcházel do městeček neb do měst nebo do vsí, na ulicích kladli neduživé, a prosili ho, aby se aspoň podolka roucha jeho dotkli. A kolíkož jich koli se jeho dotkli, uzdravení byli.

7

1 I sešli se k němu farizeové a někteří z zákoníků, kteříž byli přišli z Jeruzaléma.

2 A uzřevše některé z učedníků jeho obecnýma rukama (to jest neumytýma) jísti chleby, reptali o to.

3 Nebo farizeové i všickni Židé nejedí, leč by ruce umyli, držíce ustanovení starších.

4 A z trhu přijdouce nejedí, leč se umyjí. A jiné mnohé věci jsou, kteréž přijali, aby zachovávali, jako umývání koflíků, žejdlíků a medenic i stolů.

5 Potom otázali se ho farizeové a zákoníci: Proč učedníci tvoji nezachovávají ustanovení starších, ale neumytýma rukama jedí chléb?

6 On pak odpovědév, řekl jim: Dobře o vás pokrytcích prorokoval Izaiáš, jakož psáno jest: Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne.

7 Ale nadarmoť mne ctí, učíce učení, kterážto nejsou než ustanovení lidská.

8 Nebo opustivše přikázání Boží, držíte ustanovení lidská, totiž umývání žejdlíků a koflíků; a jiné mnohé věci těm podobné činíte.

⁹ I pravil jim: Ěistě vy rušíte přikázání Boží, abyste ustanovení své zachovali.

¹⁰ Nebo Mojžíš pověděl: Cti otce svého i matku svou, a kdož by zlořečil otci nebo mateři, ať smrtí umře.

¹¹ Ale vy pravíte: Řekl-li by člověk otci neb mateři: Korban, to jest, dar, kterýžkoli jest ode mne, toběť prospěje,

¹² A nedopustíte mu nic více učiniti otci svému nebo mateři své,

¹³ Rušíce přikázání Boží ustanoveními vašimi, kteráž jste ustanovili. A mnohé těm podobné věci činíte.

¹⁴ I svolav všecken zástup, pravil jim: Slyšte mne všickni a rozumějte.

¹⁵ Nic není z zevnitřku vcházejícího do člověka, což by jej poskvrniti mohlo; ale to, což pochází z něho, toť jest, což poskvrňuje člověka.

¹⁶ Má-li kdo uši k slyšení, slyš.

¹⁷ A když všel do domu od zástupu, tázali se ho učedníci jeho o tom podobenství.

¹⁸ I řekl jim: Tak jste i vy nerozumní? Což nerozumíte, že všecko, což z zevnitřku do člověka vchází, nemůže ho poskvrniti?

¹⁹ Nebo nevchází v srdce jeho, ale v břicho, a potom ven vychází, čistěci všeliké pokrmy.

²⁰ Ale pravil, že to, což pochází z člověka, to poskvrňuje člověka.

²¹ Nebo z vnitřku z srdce lidského zlá myšlení pocházejí, cizoložstva, smilstva, vraždy,

²² Krádeže, lakomství, nešlechetnosti, lest, nestydatost, oko zlé, rouhání, pýcha, bláznovství.

²³ Všecky tyto zlé věci pocházejí z vnitřku a poskvrňují člověka.

²⁴ A vstav odtud, odšel do končin Týru a Sidonu, a všed do domu, nechtěl, aby kdo o něm věděl, ale nemohl se tajiti.

²⁵ Nebo uslyševši o něm žena, jejížto dcerka měla ducha nečistého, přišla a padla k nohám jeho.

²⁶ (Byla pak ta žena pohanka, Syrofenitská rodem.) I prosila ho, aby ďábelství vyvrhl z její dcery.

²⁷ Ale Ježíš řekl jí: Nechat se prve nasytí synové; nebť není slušné vzíti chléb synů a vrci štěňatům.

²⁸ A ona odpověděla a řekla mu: Ovšem, Pane, nebo štěňátka jedí pod stolem drobty synů.

²⁹ I řekl jí: Pro tu řeč jdi, vyšloť jest ďábelství z tvé dcery.

³⁰ I odšedši do domu svého, našla děvečku, ana leží na loži, a ďábelství z ní vyšlo.

³¹ Tedy odšed zase z končin Tyrských a Sidonských, přišel k moři Galilejskému, prostředkem krajin Desíti měst.

³² I přivedli jemu hluchého a němého, a prosili ho, aby na něj ruku vložil.

³³ A pojav jej soukromí ven z zástupu, vložil prsty své v uši jeho, a plinuv, dotekl se jazyka jeho.

³⁴ A vzezřev k nebi, vzdechl, a řekl jemu: Effeta, to jest, otevři se.

³⁵ A hned otevříný jsou uši jeho, a rozvázán jest svazek jazyka jeho, i mluvil právě.

³⁶ I přikázal jim, aby žádnému nepravili. Ale jakžkoli on jim prikazoval, předce oni mnohem více ohlašovali.

³⁷ A převelmi se divili, řkouce: Dobře všecky věci učinil. I hluchým rozkázal slyšeti, i němým mluvíti.

8

¹ V těch dnech když opět velmi veliký zástup byl s ním, a neměli, co by jedli, svolav Ježíš učedníky své, řekl jim:

² Lítost mám nad zástupy; nebo již tři dni trvají se mnou a nemají, co by jedli.

³ A rozpustím-li je lačné do domů jejich, zhynou na cestě; nebo někteří z nich zdaleka přišli.

⁴ Odpověděli mu učedníci jeho: I odkud bude moci kdo tyto nakrmiti chleby zde na poušti?

⁵ I otázal se jich: Kolik chlebů máte? A oni řekli: Sedm.

⁶ I kázal zástupu posaditi se na zemi. A vzav sedm chlebů, díky učiniv, lámal a dával učedníkům svým, aby předkládali. I kladli před zástup.

⁷ A měli také rybiček maličko. Jichž požehnav, kázal i ty před ně klásti.

⁸ I jedli a nasyceni jsou; a sebrali, což pozůstalo drobtů, sedm košů.

⁹ Těch pak, kteříž jedli, bylo okolo čtyř tisíců. I rozpustil je.

¹⁰ Potom hned vstoupiv na lodí s učedníky svými, přeplavil se do krajin Dalmanutských.

¹¹ I vyšli farizeové a počali se s ním hádati, hledajíce od něho znamení s nebe, pokoušejíce ho.

¹² A on vzdech duchem svým, dí: Co pokolení toto znamení hledá? Amen pravím vám: Nebude dáno znamení pokolení tomuto.

¹³ A opustiv je, vstoupil zase na lodí, i plavil se přes moře.

¹⁴ I zapomenuli s sebou vzíti chlebů, a neměli než jeden chléb s sebou na lodí.

¹⁵ Tedy přikazoval jim, řka: Vizte a pilně se šetřte kvasu farizejského a kvasu Herodesova.

¹⁶ I přemýšlovali, řkouce jeden k druhému: Chleba nemáme.

¹⁷ A znaje to Ježíš, řekl jim: Co přemýšlujete o tom, že chleba nemáte? Ještě neznáte, ani rozumíte? Ještě máte oslepené srdce vaše?

¹⁸ Oči majíce, nevidíte? A uši majíce, neslyšíte? A nepomníte,

¹⁹ Že jsem pět chlebů lámal mezi pět tisíců? A kolik jste plných košů drobtů sebrali? Řekli jemu: Dvanácte.

²⁰ A když také sedm chlebů lámal jsem mezi čtyři tisíce, kolik jste plných košů drobtů vzali? I řkou jemu: Sedm.

²¹ I řekl jim: Kterakž tedy ještě nerozumíte?

²² I přišel do Betsaidy, a přivedli k němu slepého, prosíce ho, aby se ho dotekl.

²³ I ujav slepého za ruku, vyvedl jej ven z městečka, a plinuv na oči jeho a vloživ na něj ruce, otázal se ho, viděl-li by co.

²⁴ A on pohleděv, řekl: Znamenám lidi; nebo vidím, že chodí jako stromové.

²⁵ Potom opět vložil ruce na oči jeho, a kázal mu hleděti. I uzdraven jest, takže i zdaleka jasně viděl všecky.

²⁶ I odeslal jej do domu jeho, řka: Aniž do toho městečka choď, aniž komu z městečka co o tom prav.

²⁷ Tedy vyšel Ježíš a učedníci jeho do městeček Cesaree Filipovy. A na cestě tázal se učedníků svých, řka jim: Kým mne praví býti lidé?

²⁸ Kterížto odpověděli: Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak jedním z proroků.

²⁹ Tedy on řekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpověděv Petr, řekl jemu: Ty jsi Kristus.

³⁰ I přikázal jim, aby toho o něm žádnému nepravili.

³¹ I počal učiti je, že Syn člověka musí mnoho trpěti, a potupen býti od starších a předních kněží a zákoníků, a zabit býti, a ve třech dnech z mrtvých vstáti.

³² Zjevně to slovo mluvil. A chytiv jej Petr, počal mu domlouvati.

³³ Kterýžto obrátiv se a pohleděv na učedníky své, přimluvil Petrovi, řka: Jdiž za mnou, satane; nebo nechápáš, co jest Božího, ale co lidského.

³⁴ A svolav zástup s učedníky svými, řekl jim: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následujž mne.

³⁵ Nebo chtěl-li by kdo duši svou zachovati, ztratí ji; pakli by kdo ztratil duši svou pro mne a pro evangelium, ten ji zachová.

³⁶ Nebo co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu učinil?

³⁷ Aneb jakou dá člověk odměnu za duši svou?

³⁸ Nebo kdož by se koli za mne styděl a za má slova v tomto pokolení cizoložném a hříšném, i Syn člověka stydět se bude za něj, když přijde v slávě Otce svého s anděly svatými.

9

¹ I pravil jim: Amen pravím vám, žeť jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří království Boží přicházející v moci.

² A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana, i uvedl je na horu vysokou soukromí samy, a proměnil se před nimi.

³ A učiněno jest roucho jeho stkvoucí a bílé velmi jako sníh, ješto tak bílého žádný bělič na zemi učiniti nemůže.

⁴ I uzřeli Eliáše s Mojžíšem, ani s Ježíšem mluví.

⁵ A odpověděv Petr, řekl k Ježíšovi: Místře, dobrěť jest nám tuto býti. Protož udělejme tři stánky, tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.

⁶ Nebo nevěděl, co mluví; byli zajisté přestrašeni.

⁷ I stal se oblak zastěňující je, a přišel hlas z oblaku, řkoucí: Tentof jest ten Syn můj milý, jeho poslouchajte.

⁸ A hned obezřevše se, žádného víc neviděli než samého Ježíše s sebou.

⁹ A když sstupovali s hory, přikázal jim, aby toho žádnému nevypravovali, co viděli, než až Syn člověka z mrtvých vstane.

¹⁰ I zachovali tu věc u sebe, tížíce mezi sebou, co by to bylo z mrtvých vstáti?

¹¹ I otázali se ho, řkouce: Což pak zákoníci praví, že Eliáš musí přijíti prve?

¹² On pak odpověděv, řekl jim: Eliáš přijda nejprve, napraví všechny věci, a jakož psáno jest o Synu člověka, že má mnoho trpěti a za nic položen býti.

¹³ Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, a učinili mu, což jsou chtěli, jakož psáno jest o něm.

¹⁴ Tedy přišed k učedníkům, uzřel zástup veliký okolo nich a zákoníky, an se hádají s nimi.

¹⁵ A hned všecken zástup uzřev jej, ulekli se; a sběhše se, přivítali ho.

¹⁶ I otázal se zákoníků: Co se hádáte spolu?

¹⁷ A odpovídaje jeden z zástupu, řekl: Místře, přivedl jsem syna svého k tobě, kterýž má ducha němého.

¹⁸ Ten kdyžkoli jej pochopí, lomcuje jím, a on se sliní, a škřipí zubami, a svadne. I řekl jsem učedníkům tvým, aby jej vyvrhli, a nemohli.

¹⁹ A on odpovídaje jemu, řekl: Ó národe nevěrný! Ale dokudž s vámi budu? A dokudž vás trpěti budu? Přiveďte jej ke mně.

²⁰ I přivedli ho k němu. A jakž jej uzřel, hned jím duch lomcoval; a padna na zemi, válel se a slinil.

²¹ I otázal se otce jeho: Dávno-li se jemu to stalo? A on řekl: Hned od dětinství.

²² A často jím metal i na oheň i do vody, aby jej zahubil. Ale můžeš-li co, spomoz nám, slituje se nad námi.

²³ A Ježíš řekl jemu: Můžeš-li tomu věriti; všeckoť jest možné věřícímu.

²⁴ A ihned zvolav otec mládence toho s slzami, řekl: Věřím, Pane, spomoz nedověře mé.

²⁵ Uzřev pak Ježíš, že se zástup sbíhá, přimluvil duchu tomu nečistému, řka jemu: Hluchý a němý duše, já tobě přikazuji, vyjdi z něho, a nevcházej více do něho.

²⁶ Tedy křiče a velmi jím lomcuje, vyšel z něho. I učiněn jest člověk ten jako mrtvý, takže mnozí pravili, že umřel.

²⁷ Ale Ježíš ujav jej za ruku, pozdvihl ho, a on vstal.

²⁸ A když všel do domu, učedníci jeho otázali ho soukromí: Pročež jsme my ho nemohli vyvrcti?

²⁹ I řekl jim: Toto pokolení nijakž nemůž vyhnáno býti, jediné modlitbou a postem.

³⁰ A jdouce odtud, šli skrze Galilei, a nechtěl, aby kdo o tom věděl.

³¹ Nebo učil učedníky své a pravil jim: Že Syn člověka dán bude v ruce lidské, a zamordujíť jej, ale zamordován jsa, třetí den z mrtvých vstane.

³² Oni pak nesrozuměli tomu povědění, a ostýchali se ho otázati.

³³ I přišel do Kafarnaum, a v domě byv, otázal se jich: Co jste na cestě mezi sebou rozjímali?

³⁴ A oni mlčeli. Nebo hádali se byli na cestě mezi sebou, kdo by z nich byl větší.

³⁵ A posadiv se, zavolal dvanácti, a dí jim: Chce-li kdo první býti, budeť všech nejposlednější a všech služebník.

³⁶ A vzav pacholátko, postavil je uprostřed nich, a vzav je na lokty své, řekl jim:

³⁷ Kdož by koli jedno z takových dítek přijal ve jménu mém, mneť přijímá; a kdož by mne koli přijal, ne mneť přijímá, ale toho, kterýž mne poslal.

³⁸ I odpověděl mu Jan, řka: Mistře, viděli jsme tam jednoho, an ve jménu tvém dábly vymítá, kterýž nechodí s námi; i bránili jsme mu, protože s námi nechodí.

³⁹ Ježíš pak řekl: Nebraňtež mu. Nebt není žádného, kterýž by divy činil ve jménu mém, ať by mohl snadně zle mluvit o mně.

⁴⁰ Nebo kdož není proti nám, s námiť jest.

⁴¹ Kdož by koli zajisté dal vám pítí číši vody ve jménu mém, protože jste Kristovi, amen pravím vám, neztratíť nikoli odplaty své.

⁴² A kdožť by koli pohoršil jednoho z těchto maličkých, věřících ve mne, mnohem by lépe mu bylo, aby byl zavěšen na hrdlo jeho žernov mlýnský a vržen byl do moře.

⁴³ A horšila-li by tě ruka tvá, utni ji. Lépeť jest tobě bezrukému vjíti do života, raději nežli obě ruce majícimu jíti do pekla, v oheň neuhasitelný,

⁴⁴ Kdež červ jejich neumírá a oheň nehasne.

⁴⁵ A pakli noha tvá horšila by tě, utniž ji. Lépeť jest tobě kulhavému vjíti do života, nežli obě noze majícimu uvrženu býti do pekla, v oheň neuhasitelný,

⁴⁶ Kdežto červ jejich neumírá a oheň nehasne.

⁴⁷ Pakli by tě oko tvé horšilo, vylup je. Lépeť jest tobě jednookému vjíti do království Božího, nežli obě oči majícimu uvrženu býti do ohně pekelného,

⁴⁸ Kdežto červ jejich neumírá a oheň nehasne.

⁴⁹ Nebo každý člověk ohněm bude solen, a všeliká obět solí bude osolena.

⁵⁰ Dobráť jest sůl. Pakli sůl bude neslaná, čím ji osolíte? Mějte sůl v sobě sami, a pokoj mějte mezi sebou.

10

¹ A vstav odtud, přišel do končin Judských skrze krajinu za Jordánem ležící. I sešli se k němu zase zástupové, a jakž obyčej měl, opět je učil.

² Tedy přistoupivše farizeové, otázali se ho: Sluší-li muži ženu propustiti? pokoušejíce ho.

³ On pak odpovídaje, řekl jim: Co vám přikázal Mojžíš?

⁴ Kteřížto řekli: Mojžíš dopustil lístek zapuzení napsati a propustiti.

⁵ I odpověděv Ježíš, řekl jim: Pro tvrdost srdce vašeho napsal vám Mojžíš to přikázání.

⁶ Ale od počátku stvoření muže a ženu učinil je Bůh.

⁷ Protoť opustí člověk otce svého i matku, a přídržeti se bude ženy své.

⁸ I budou dva jedno tělo. A tak již nejsou dva, ale jedno tělo.

⁹ Protož což Bůh spojil, člověk nerozlučuj.

¹⁰ A v domu opět učedníci jeho otázali se ho o též věci.

¹¹ I dí jim: Kdož by koli propustil manželku svou a jinou pojal, cizoloží a hřeší proti ní.

¹² A jestliže by žena propustila muže svého a za jiného se vdala, cizoloží.

¹³ Tedy přinášeli k němu dítky, aby se jich dotýkal. Ale učedníci přimlouvali těm, kteříž je nesli.

14 To viděv Ježíš, nelibě to nesl, a řekl jim: Nechtež dítek jíti ke mně a nebraňtež jim, nebo takovýcht jest království Boží.

15 Amen pravím vám: Kdož by koli nepřijal království Božího jako dítě, nikoliť do něho nevejde.

16 A bera je na lokty své a vzkládaje na ně ruce, požehnání jim dával.

17 Potom když vyšel na cestu, přiběhl jeden, a poklekna před ním, otázal se ho, řka: Místře dobrý, co učiním, abych života věčného dědičně došel?

18 I řekl mu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než sám toliko Bůh.

19 Prikázání umíš: Nezcizoložíš, nezabiješ, neukradneš, nevydáš falešného svědectví, neoklamáš, cti otce svého i matku.

20 A on odpověděv, řekl jemu: Místře, toho všeho jsem ostříhal od své mladosti.

21 Tedy Ježíš pohleděv na něj, zamiloval ho, a řekl mu: Jednohoť se nedostává. Jdi, a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a budeš míti poklad v nebi; a pojď, následuj mne, vezma kříž svůj.

22 On pak zarmoutiv se pro to slovo, odšel, truchliv jsa; nebo měl mnohá zboží.

23 A pohleděv vůkol Ježíš, dí učedlníkům svým: Aj jak nesnadně ti, jenž statky mají, vejdou do království Božího.

24 Tedy učedlníci užasli se nad řečmi jeho. Ježíš pak zase odpověděv, dí jim: Synáčkové, kterak nesnadné jest doufajícím v statek do království Božího vjíti.

25 Snáze jest velbloudu skrze jehelní ucho projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.

26 Oni pak více se děsili, řkouce mezi sebou: I kdož může spasen býti?

27 A pohleděv na ně Ježíš, dí: U lidí jest nemožné, ale ne u Boha; nebo u Boha všecko možné jest.

28 I počal Petr mluvit k němu: Aj, my opustili jsme všecko a šli jsme za tebou.

29 Odpověděv pak Ježíš, řekl: Amen pravím vám, žádného není, ješto by opustil dům, neb bratří, nebo sestry, neb otce, nebo matku, nebo manželku, nebo syny, nebo rolí pro mne a pro evangelium,

30 Aby nevzal stokrát tolik nyní v času tomto domů a bratrů a sestř a matek a synů a rolí s protivensstvím, a v budoucím věku život věčný.

31 Mnozíť zajisté byvše první, budou poslední, a poslední první.

32 Byli pak na cestě, jdouce do Jeruzaléma, a Ježíš šel napřed. I byli předěšeni, a jdouce za ním, báli se. Tedy pojav Ježíš opět dvanácte, počal jim praviti, co se jemu má státi,

33 Řka: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn člověka vydán bude předním kněžím a zákoníkům, i odsoudí jej na smrt, a vydadí jej pohanům.

34 Kteřížto posmívati se budou jemu, a ubičují ho, a uplíjí a zabijí jej, ale třetího dne z mrtvých vstane.

35 Tedy přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, řkouce: Místře, chceme, zač bychom koli prosili tebe, abys učinil nám.

36 On pak řekl jim: Co chcete, abych vám učinil?

³⁷ I řekli jemu: Dej nám, abychom jeden na pravici tvé a druhý na levici tvé seděli v slávě tvé.

³⁸ Ježíš pak řekl jim: Nevíte, zač prosíte. Můžete-li pít kalich, kterýž já piji, a křtítí se křtem, kterýmž já se křtím?

³⁹ A oni řekli jemu: Můžeme. A Ježíš řekl jim: Kalich zajisté, kterýž já piji, pítí budete, a křtem, kterýmž já se křtím, křtěni budete,

⁴⁰ Ale seděti na pravici mé, nebo na levici mé, není má věc dáti vám, ale dánoť bude, kterýmž připraveno jest.

⁴¹ A uslyšavše to jiných deset, počali se hněvati na Jakuba a na Jana.

⁴² Ale Ježíš povolav jich, řekl jim: Víte, že ti, kteříž sobě zalibují vládnouti nad národy, panují nad nimi; a kteříž velicí u nich jsou, moc provozují nad nimi.

⁴³ Ne takť bude mezi vámi. Ale kdožkoli chtěl by mezi vámi býti veliký, budiž váš služebník.

⁴⁴ A kdožkoli z vás chtěl by býti přední, budiž služebník všech.

⁴⁵ Nebo i Syn člověka nepřišel, aby mu sloužili, ale aby on sloužil, a aby dal duši svou na vykoupení za mnohé.

⁴⁶ Tedy přišli do Jericho, a když vycházel on z Jericha, i učedníci jeho a zástup mnohý, Timeův syn, Bartimeus slepý, seděl podle cesty, žebře.

⁴⁷ A když uslyšel, že by to byl Ježíš Nazaretský, počal volati a říci: Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou.

⁴⁸ I přimlouvali mu mnozí, aby mlčel. Ale on mnohem více volal: Synu Davidův, smiluj se nade mnou.

⁴⁹ Tedy zastaviv se Ježíš, kázal ho zavolati. I zavolali toho slepého, řkouce jemu: Dobré myslí buď, vstaň, volá tě.

⁵⁰ On pak povrh plášť svůj, a zchopiv se, šel k Ježíšovi.

⁵¹ I odpověděv Ježíš, dí jemu: Co chceš, ať učiním? A slepý řekl jemu: Místře, ať vidím.

⁵² Tedy Ježíš řekl mu: Jdi, víra tvá tě uzdravila. A on hned prohlédl, a šel cestou za Ježíšem.

11

¹ A když se přiblížili k Jeruzalému a Betfagi i Betany při hoře Olivetské, poslal dva z učedníků svých,

² A řekl jim: Jděte do hrádku, kterýž proti vám jest, a hned vejdouce tam, naleznete oslátko přivázané, na kterémž ještě nižádný z lidí neseděl. Odvížíce, přiveďte ke mně.

³ A řekl-liť by vám kdo: Co to činíte? rcete: Že ho Pán potřebuje. A hned je propustí sem.

⁴ I odešli, a nalezli oslátko přivázané vně u dveří na rozcestí. I odvázali je.

⁵ Tedy někteří z těch, kteříž tu stáli, řekli jim: Co činíte, odvázuje oslátko?

⁶ Oni pak řekli jim, jakož byl přikázal Ježíš. I nechali jich.

⁷ Protož přivedli oslátko k Ježíšovi, a vložili na ně roucha svá. I vsedl na ně.

⁸ Mnozí pak stlali roucha svá na cestě, a jiní ratolesti sekali z stromů, a metali na cestu.

⁹ A kteříž napřed šli, i ti, kteříž za ním šli, volali, řkouce: Spas nás. Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně.

¹⁰ Požehnané, kteréž jest přišlo ve jménu Páně, království otce našeho Davida! Spas nás na výsostech.

¹¹ I všel do Jeruzaléma Ježíš, i do chrámu. A spatřiv tu všecko, když již byla večerní hodina, vyšel do Betany se dvanácti.

¹² A druhého dne, když vycházel z Betany, zlačněl.

¹³ A uzřev zdaleka fík, an má listí, šel, zda by co našel na něm. A když přišel k němu, nic nenalezl kromě listí; nebo nebyl čas fíků.

¹⁴ Tedy odpověděv Ježíš, řekl jemu: Již více na věky nežádny z tebe ovoce nejez. A slyšeli to učedníci jeho.

¹⁵ I přišli do Jeruzaléma. A všed Ježíš do chrámu, počal vymítati ty, jenž prodávali a kupovali v chrámě, a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holuby převracel.

¹⁶ A nedopustil, aby kdo jakou nádobu nesl skrze chrám.

¹⁷ I učil je, řka jim: Zdaliž není psáno, že dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů? Vy pak učinili jste jej peleší lotrů.

¹⁸ Slyšeli pak to zákoníci i přední kněží, a hledali, kterak by jej zahubili; nebo se ho báli, protože všecken zástup divil se učení jeho.

¹⁹ A když byl večer, vyšel Ježíš z města.

²⁰ A učedníci ráno jdouce, uzřeli fík, an usechl hned z kořene.

²¹ Tedy zpromenuv Petr, řekl jemu: Mistře, aj fík, kterémuž jsi zlořečil, usechl.

²² I odpověděv Ježíš, řekl jim: Mějte víru Boží.

²³ Nebo amen pravím vám, že kdož by koli řekl hoře této: Zdvihni se a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se stane, cožkoli dí, budeť jemu tak, což by koli řekl.

²⁴ Protož pravím vám: Začež byste koli, modléce se, prosili, věřte, že vezmete, a stanet se vám.

²⁵ A když se postavíte k modlení, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i Otec váš nebeský odpustil vám hříchy vaše.

²⁶ Nebo jestliže vy neodpustíte, ani Otec váš, kterýž v nebesích jest, odpustí vám hříchů vašich.

²⁷ I přišli zase do Jeruzaléma. A když on chodil v chrámě, přistoupili k němu přední kněží a zákoníci a starší.

²⁸ I řekli jemu: Jakou mocí to činíš? A kdo jest tobě dal tu moc, abys tyto věci činil?

²⁹ Tedy odpovídaje Ježíš, řekl jim: Otížit se i já vás na jednu věc. Odpovězte mi, a povím vám, jakou mocí to činím.

³⁰ Křest Janův s nebe-li byl, čili z lidí? Odpovězte mi.

³¹ I rozvažovali to sami mezi sebou, řkouce: Díme-li: S nebe, díť nám: Pročež jste tedy neuvěřili jemu?

³² Pakli díme: Z lidí, bojíme se lidu. Nebo všickni o Janovi smyslili, že jest právě byl prorok.

³³ I odpověděvše, řekli Ježíšovi: Nevíme. A Ježíš odpovídaje, řekl jim: Aniž já vám povím, jakou mocí to činím.

12

¹ Tedy počal jim mluvit v podobenstvích: Vinici štípil jeden člověk, a opletl ji plotem, a vkopal pres, a ustavěl věži, a najal ji vinařům, i

odšel na cestu.

² A v čas užitků poslal k vinařům služebníka, aby od vinařů vzal ovoce z vinice.

³ Oni pak javše jej, zmrskali ho a odeslali prázdného.

⁴ I poslal k nim zase jiného služebníka. I toho též kamenovavše, ranili v hlavu a odeslali zohaveného.

⁵ I poslal opět jiného. I toho zabili, a mnoho jiných, z nichž některé zmrskali a jiné zmrdovali.

⁶ Ještě pak máje jediného syna nejmilejšího, i toho poslal k nim naposledy, řka: Ostýchati se budou syna mého.

⁷ Ale vinaři řekli jedni k druhým: Tentot jest dědic; pojdte, zabijme jej, a buďeť naše dědictví.

⁸ Tedy javše jej, zabili ho a vyvrhli ven z vinice.

⁹ Což tedy učiní pán vinice? Přijde, a zatratí vinaře ty, a dá vinici jiným.

¹⁰ Zdaliž jste písma toho nečtli? Kámen, kterýž zavrhli dělníci, ten učiněn jest hlavou úhlovou.

¹¹ Ode Pána stalo se toto, a jest divné před očima našima.

¹² I hledali ho jíti, ale báli se zástupu; nebo poznali, že podobenství to proti nim pověděl. A nechavše ho, odešli pryč.

¹³ Potom poslali k němu některé z farizeů a herodiánů, aby jej polapili v řeči.

¹⁴ Kterížto přišedše, řekli jemu: Mistře, víme, že jsi pravdomluvný, a nedbáš na žádného; nebo nepatříš na osobu lidskou, ale v pravdě cestě Boží učíš. Sluší-li daň dávatí císaři, čili nic? Dáme-liž, čili nedáme?

¹⁵ On pak znaje pokrytství jejich, řekl jim: Co mne pokoušíte? Přineste mi peníz, ať pohledím.

¹⁶ A oni podali mu. Tedy řekl jim: Ěí jest tento obraz a nápis? A oni řekli mu: Císařův.

¹⁷ I odpověděv Ježíš, řekl jim: Dávejtež tedy, což jest císařova, císaři, a což jest Božího, Bohu. I podivili se tomu.

¹⁸ Potom přišli k němu saduceové, kteříž praví, že není z mrtvých vstání. I otázali se ho, řkouce:

¹⁹ Mistře, Mojžíš nám napsal: Kdyby cí bratr umřel, a ostavil po sobě manželku, a synů by neměl, aby bratr jeho pojal manželku jeho a vzbudil símě bratru svému.

²⁰ I bylo sedm bratrů. A první pojav ženu, umřel, neostaviv semene.

²¹ A druhý pojav ji, také umřel, a aniž ten ostavil semene. A třetí tolikéž.

²² A tak ji pojalo všech sedm, a nezůstavili po sobě semene. Nejposléze pak po všech umřela i žena.

²³ Protož při vzkříšení, když z mrtvých vstanou, cí z těch bude manželka? Neb jich sedm mělo ji za manželku.

²⁴ A odpovídaje Ježíš, řekl jim: Zdaliž ne proto bloudíte, že neznáte Písem ani moci Boží?

²⁵ Nebo když vstanou z mrtvých, nebudou se ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé nebeští.

²⁶ O mrtvých pak, že mají vstáti, zdaliž jste nečtli v knihách Mojžíšových, kterak ve kři promluvil k němu Bůh, řka: Já jsem Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův?

27 Nenít Bůh mrtvých, ale Bůh živých. Protož vy velmi bloudíte.

28 Tedy přistoupil k němu jeden z zákoníků, slyšev je hádající se, a vida, že jim dobře odpověděl, otázal se ho, které by bylo přikázání první ze všech.

29 A Ježíš odpověděl jemu, že první ze všech přikázání jest: Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš Pán jeden jest.

30 Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první přikázání.

31 Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Většího přikázání jiného nad tato není.

32 I řekl jemu ten zákoník: Mistře, dobře jsi vpravdě pověděl. Nebo jeden jest Bůh, a není jiného kromě něho;

33 A milovati ho ze všeho srdce, a ze vsí mysli, a ze vsí duše, i ze všech mocí, a milovati bližního jako sebe samého, toť jest větší nade všecky zápalné i vítězné oběti.

34 A viděv Ježíš, že by moudře odpověděl, dí jemu: Nejsi daleko od království Božího. A žádný více neodvážil se ho o nic tázati.

35 I odpovídaje Ježíš, řekl, uče v chrámě: Kterak praví zákoníci, že Kristus jest syn Davidův?

36 Nebo David praví v Duchu svatém: Řekl Pán Pánu mému: Sed na pravici mé, ažť i položím nepřátele tvé podnože noh tvých.

37 Poněvadž sám David nazývá jej Pánem, kterakž syn jeho jest? A mnohý zástup rád ho poslouchal.

38 I mluvil jim v učení svém: Varujte se zákoníků, kteříž rádi v krásném rouše chodí, a chtějí pozdravováni býti na trhu,

39 A na předních stolicích seděti v školách, a přední místa míti na večerech,

40 Kterížto zžirají domy vdovské pod zámyslem dlouhých modliteb. Tiť vezmou soud těžší.

41 A posadiv se Ježíš proti pokladnici, díval se, kterak zástup metal peníze do pokladnice. A mnozí bohatí metalí mnoho.

42 A přišedši jedna chudá vdova, i vrhla dva šarty, jenž jest čtvrtá částka peníze tehdejšího.

43 I svolav učedlníky své, dí jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než tito všickni, kteříž metalí do pokladnice.

44 Nebo všickni z toho, což jim zbývalo, metalí, ale tato z své chudoby, všecko, což měla, uvrhla, všecku živnost svou.

13

1 A když vycházel z chrámu, dí jemu jeden z učedlníků jeho: Mistře, pohleď, kteraké kamení a jaké jest toto stavení!

2 Tedy Ježíš odpovídaje, řekl jemu: Vidiš toto tak veliké stavení? Nebudeť ostaven kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen.

3 A když se posadil na hoře Olivetské proti chrámu, otázali se jeho obzvláště Petr, Jakub a Jan a Ondřej, řkouce:

4 Pověz nám, kdy to bude? A které znamení, když se toto všecko bude plniti?

5 Ježíš pak odpovídaje jim, počal praviti: Vizte, aby vás někdo nesvedl.

⁶ Neboť mnozí přijdou ve jménu mém, řkouce: Já jsem Kristus, a mnohěť svedou.

⁷ Když pak uslyšíte boje a pověst o válkách, nestrachujte se; nebo musí to býti, ale ne ihned konec.

⁸ Povstaneť zajisté národ proti národu a království proti království, a bude zemětřesení po místech, a hladové i bouřky.

⁹ A toť budou počátkové bolesti. Vy pak šetřte se. Nebo vydávají vás budou na sněmy a do shromáždění; budete biti, a před vladaři a králi stanete pro mne, na svědectví jim.

¹⁰ Ale ve všech národech nejprv musí býti kázáno evangelium.

¹¹ Když pak vás povedou vyzrazující, nestarejte se, co byste mluvili, aniž o to pečlivě přemýšlujete, ale což vám bude dáno v tu hodinu, to mluvte; nebo nejste vy, jenž mluvíte, ale Duch svatý.

¹² Vydát pak bratr bratra na smrt a otec syna, a povstanou děti proti rodičům, a budou je mordovati.

¹³ A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé. Ale kdož setrvá až do konce, tenť spasen bude.

¹⁴ Když pak uzříte ohavnost zpuštění, o kteréž povědino jest skrze Daniele proroka, ana stojí, kdež by státi neměla, (kdo čte, rozuměj,) tehďáž ti, kdož jsou v Židovstvu, ať utekou na hory.

¹⁵ A kdož na střeše jest, nesstupuj do domu, ani vcházej, aby co vzal z domu svého.

¹⁶ A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucho své.

¹⁷ Běda pak těhotným a těm, kteréž krmí v těch dnech.

¹⁸ Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo v zimě.

¹⁹ Neboť budou ti dnové plní takového soužení, jakéhož nebylo od počátku stvoření, kteréž Bůh stvořil, až dosavad, aniž potom bude.

²⁰ A byť neukrátil Pán těch dnů, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené, kteréž vyvolil, ukrátil těch dnů.

²¹ A tehďáž řekl-li by vám kdo: Aj teď jest Kristus, aneb, aj tamto, nevěřte.

²² Neboť povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a budou činiti divy a zázraky k svedení, by možné bylo, také i vyvolených.

²³ Vy pak šetřte se. Aj, předpověděl jsem vám všecko.

²⁴ V těch pak dnech, po soužení tom, slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého.

²⁵ A hvězdy nebeské budou padati, a moci, které jsou na nebi, pohnou se.

²⁶ A tehďážť uzří Syna člověka, an se běře v oblacích s mocí velikou a s slavou.

²⁷ I tehdyť pošle anděly své, a shromáždí vyvolené své ode čtyř větrů, od končin země až do končin nebe.

²⁸ Od fíku pak učte se podobenství: Když již ratolest jeho odmladne a vypučí se listí, znáte, že blízko jest léto.

²⁹ Takž i vy, když uzříte, ano se tyto věci dějí, vězte, že blízko jest a ve dveřích království Boží.

³⁰ Amen pravím vám, žeť nepomine pokolení toto, až se tyto všechny věci stanou.

³¹ Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.

³² Ale o tom dni a hodině žádný neví, ani andělé, jenž jsou v nebesích, ani Syn, jedině sám Otec.

³³ Vizte, bděte a modlte se; nebo nevíte, kdy bude ten čas.

³⁴ Syn člověka zajisté jest jako člověk, kterýž daleko odšel, opustiv dům svůj, a poručiv služebníkům svým vladařství, a jednomu každému práci jeho, vrátnému přikázal, aby bděl.

³⁵ Protož bděte; nebo nevíte, kdy Pán domu přijde, u večer-li, čili o půlnoci, čili když kohouti zpívají, čili ráno;

³⁶ Aby snad přijda v nenadále, nenalezl vás, a vy spíte.

³⁷ A cožť vám pravím, všechněmť pravím: Bděte.

14

¹ Po dvou pak dnech byl hod beránka a přesnic; i hledali přední kněží a zákoníci, kterak by jej lstivě j mouce, zamordovali.

² Ale pravili: Ne v svátek, aby snad nebyl rozbroj v lidu.

³ A když byl v Betany, v domu Šimona malomocného, a seděl za stolem, přišla žena, mající nádobu alabastrovou masti velmi drahé, z nardového koření. A rozbivši nádobu, vylila ji na hlavu jeho.

⁴ I hněvali se někteří mezi sebou, řkouce: I proč ztráta masti této stala se?

⁵ Nebo mohlo jest toto prodáno býti draže než za tři sta peněz, a dáno býti chudým. I škřipěli zubami na ni.

⁶ Ale Ježíš řekl: Nechtež jí. Proč ji rmoutíte? Dobrýť jest skutek učinila nade mnou.

⁷ Však chudé máte vždycky s sebou, a když budete chtít, můžete jim dobře činiti, ale mne ne vždy mítí budete.

⁸ Ona což mohla, to učinila; předešlat jest, aby těla mého pomazala ku pohřbu.

⁹ Amen pravím vám: Kdežkoli bude kázáno toto evangelium po všem světě, také i to, což učinila tato, bude vypravováno na památku její.

¹⁰ Tedy Jidáš Iškariotský, jeden ze dvanácti, odšel k předním kněžím, aby ho jim zradil.

¹¹ Oni pak uslyševše to, zradovali se, a slíbili mu peníze dáti. I hledal, kterak by ho příhodně zradil.

¹² Prvního pak dne přesnic, když velikonoční beránek zabíjín býval, řkou jemu učedlníci jeho: Kde chceš, ať jdouce, připravíme, abys jedl beránka?

¹³ I poslal dva z učedníků svých, a řekl jim: Jděte do města, a potkáť vás člověk dčbán vody nesa. Jdětež za ním.

¹⁴ A kamžkoli vejde, rcete k hospodáři domu toho: Mistrť praví: Kde jest večeřadlo, v němž bych jedl beránka s učedlníky svými?

¹⁵ A on vám ukáže večeřadlo veliké, podlážené a připravené. Tu nám připravte.

¹⁶ I odešli učedlníci jeho, a přišli do města, a našli tak, jakož jim byl pověděl. I připravili beránka.

¹⁷ Když pak byl večer, přišel se dvanácti.

¹⁸ A když seděli za stolem a jedli, řekl Ježíš: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí, kterýž jí se mnou.

¹⁹ A oni počali se rmoutiti a praviti jemu jeden každý obzvláště: Zdali já jsem? A jiný: Zdali já?

²⁰ On pak odpověděl, řekl jim: Jeden ze dvanácti, kterýž omáčí se mnou v míse.

²¹ Syn zajisté člověka jde, jakož jest psáno o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka bude zrazen. Dobré by bylo jemu, aby se byl nenarodil člověk ten.

²² A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dával jim, řka: Vezměte, jezte, to jest tělo mé.

²³ A vzav kalich, a díky učiniv, dal jim. A pili z něho všickni.

²⁴ I řekl jim: To jest krev má nového Zákona, kteráž se za mnohé vylévá.

²⁵ Amen pravím vám, žeť již více nebudu píti z plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej píti budu nový v království Božím.

²⁶ A sezpívavše písničku, vyšli na horu Olivetskou.

²⁷ Potom řekl jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Bíti budu pastýře, a rozprchnou se ovce.

²⁸ Ale když z mrtvých vstanu, předejduť vás do Galilee.

²⁹ Tedy Petr řekl jemu: Byť se pak všickni zhoršili, ale já nic.

³⁰ Řekl jemu Ježíš: Amen pravím tobě, že dnes této noci, prve než kohout po dvakrát zazpívá, třikrát mne zapříš.

³¹ On pak mnohem více mluvil: Bychť pak měl s tebou i umříti, nezapřímť tebe. A takž také i všickni mluvili.

³² I přišli na místo, kterémuž jméno Getsemany. Tedy řekl učedníkům svým: Sedtež tuto, ažť se pomodlím.

³³ A pojav s sebou Petra a Jakuba a Jana, počal se lekati a velmi teskliv býti.

³⁴ I dí jim: Smutnáť jest duše má až k smrti. Počekaťtež tuto a bděte.

³⁵ A poodšel maličko, padl na zemi a modlil se, aby, bylo-li by možné, odešla od něho hodina ta.

³⁶ I řekl: Abba, Otče, všecko jest možné tobě. Přenes kalich tento ode mne, ale však ne, což já chci, ale co ty.

³⁷ I přišel k učedníkům a nalezl je, ani spí. I řekl Petrovi: Šimone, spíš? Nemohl-lis jediné hodiny bdíti?

³⁸ Bděte a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duchť zajisté hotov jest, ale tělo nemocno.

³⁹ A opět odšel, modlil se, táž slova mluvě.

⁴⁰ A navrátiv se, nalezl je, ani opět spí; nebo oči jejich byly obtíženy; aniž věděli, co by jemu odpověděli.

⁴¹ I přišel po třetí, a řekl jim: Spětež již a odpočívajte; dostiť jest. Přišla hodina; aj, Syna člověka zrazují v ruce hříšných.

⁴² Vstaňte, pojďte. Aj, kterýž mne zrazuje, blízkotť jest.

⁴³ A hned, když on ještě mluvil, přišel Jidáš, jenž byl jeden ze dvanácti, a s ním zástup veliký s meči a s kyjmi, poslaných od předních kněží a od zákoníků a starších.

⁴⁴ Zrádce pak byl jim dal znamení, řka: Kteréhožkoli políbím, tentť jest, jmětež ho a vedte opatrně.

⁴⁵ A přišed, hned přistoupiv k němu, řekl: Mistře, Mistře, a políbil ho.

⁴⁶ Tedy oni vztáhli naň ruce své a jali jej.

⁴⁷ Jeden pak z těch, kteříž tu okolo stáli, vytrh meč, udeřil služebníka nejvyššího kněze, a uťal jemu ucho.

48 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Jako na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi, abyste mne jali?

49 Na každý den býval jsem u vás, uče v chrámě, a nejali jste mne. Ale toť se děje, aby se naplnila písma.

50 Tedy učedníci opustivše jej, všickni utekli.

51 Jeden pak mládenček šel za ním, odín jsa rouchem lněným po nahém těle. I popadli jej mládenci.

52 On pak opustiv roucho, nahý utekl od nich.

53 I přivedli Ježíše k nejvyššímu knězi, a sešli se k němu všickni přední kněží i starší i zákoníci.

54 Petr pak šel za ním zdaleka až na dvůr nejvyššího kněze; i seděl s služebníky, zhřívaje se u ohně.

55 Ale nejvyšší kněz i všhecka ta rada hledali proti Ježíšovi svědectví, aby jej na smrt vydali, avšak nenalezli.

56 Nebo ač mnozí křivé svědectví mluvili proti němu, ale svědectví jejich nebyla jednostejná.

57 Tedy někteří povstavše, křivé svědectví dávali proti němu, řkouce:

58 My jsme slyšeli tohoto, že řekl: Já zbořím chrám tento rukou udělaný, a ve třech dnech jiný ne rukou udělaný postavím.

59 Ale ani to jejich svědectví nebylo jednostejné.

60 Tedy povstav nejvyšší kněz uprostřed, otázal se Ježíše, řka: Neodpovídáš ničehož, což tito na tebe svědčí?

61 Ale on mlčel, a nic neodpověděl. Opět nejvyšší kněz otázal se ho a řekl jemu: Jsi-liž ty Kristus, Syn Boha Požehnaného?

62 A Ježíš řekl: Jáť jsem, a uzříte Syna člověka, an sedí na pravici moci Boží, a přichází s oblaky nebeskými.

63 Tedy nejvyšší kněz roztrh roucho své, řekl: I což ještě potřebujeme svědků?

64 Slyšeli jste rouhání. Co se vám zdá? Oni pak všickni odsoudili jej, že jest hoden smrti.

65 I počali někteří naň plvati, a tvář jeho zakrývati, a poličkovati, a říkati jemu: Prorokuj nám. A služebníci kyji jej bili.

66 A když byl Petr v síni dole, přišla jedna z děveček nejvyššího kněze.

67 A uzřevši Petra, an se ohřívá, a popatřivši naň, dí: I ty s Ježíšem Nazaretským byl jsi.

68 Ale on zapřel, řka: Aniž vím, ani rozumím, co ty pravíš. I vyšel ven před síň, a kohout zaspíval.

69 Tedy děvečka, uzřevši jej opět, počala praviti těm, kteříž tu okolo stáli, že tento z nich jest.

70 A on opět zapřel. A po malé chvíli opět ti, kteříž tu stáli, řekli Petrovi: Jisté z nich jsi, nebo i Galilejský jsi, i řeč tvá podobná jest.

71 On pak počal se proklínati a přísahati, pravě: Neznám člověka toho, o němž vy pravíte.

72 A hned po druhé kohout zaspíval. I rozpomenul se Petr na slovo, kteréž byl řekl jemu Ježíš: Že prve než kohout dvakrát zaspívá, třikrát mne zapříš. A vyšed, plakal.

15

¹ A hned ráno uradivše se přední kněží s staršími a s zákoníky i se vším shromážděním, svázavše Ježíše, vedli jej a dali Pilátovi.

² I otázal se ho Pilát: Ty-liž jsi král Židovský? A on odpovědév, řekl jemu: Ty pravíš.

³ I žalovali na něj přední kněží mnoho. On pak nic neodpovídal.

⁴ Tedy Pilát otázal se ho opět, řka: Nic neodpovídáš? Hle, jak mnoho proti tobě svědčí.

⁵ Ale Ježíš předce nic neodpověděl, takže se podivil Pilát.

⁶ Ve svátek pak propouštěval jim jednoho z vězňů, za kteréhož by prosili.

⁷ I byl jeden, kterýž sloul Barabbáš, jenž s svárlivými byl v vězení, kteříž v svadě vraždu byli spáchali.

⁸ A zvolav zástup, počal prositi, aby učinil, jakož jim vždycky činíval.

⁹ Pilát pak odpověděl jim, řka: Chcete-li, propustím vám krále Židovského?

¹⁰ (Nebo věděl, že jsou jej z závisti vydali přední kněží.)

¹¹ Ale přední kněží ponukli zástupu, aby jim raději propustil Barabbáše.

¹² A Pilát odpovědév, řekl jim zase: Což pak chcete, ať učiním tomu, kteréhož králem Židovským nazýváte?

¹³ A oni opět zvolali: Ukřižuj ho.

¹⁴ A Pilát pravil jim: I což jest zlého učinil? Oni pak více volali: Ukřižuj ho.

¹⁵ Tedy Pilát, chtě lidu dosti učiniti, pustil jim Barabbáše, a dal jim Ježíše ubičovaného, aby byl ukřižován.

¹⁶ Žoldněři pak uvedli jej vnitř do síně, do radného domu, a svolali všecku sběr.

¹⁷ I oblékli jej v šarlat, a korunu spletše z trní, vložili naň.

¹⁸ I počali ho pozdravovati, řkouce: Zdráv buď, králi Židovský.

¹⁹ A bili hlavu jeho trřtinou, a plvali na něj, a sklánějíce kolena, klaněli se jemu.

²⁰ A když se jemu naposmívali, svlékli s něho šarlat, a oblékli jej v roucho jeho vlastní. I vedli jej, aby ho ukřižovali.

²¹ I přinutili nějakého Šimona Cyrenenského, pomíjejícího je, (kterýž šel z pole, otce Alexandrova a Rufova,) aby vzal kříž jeho.

²² I vedli jej až na místo Golgota, to jest, (vyložil-li by,) popravné místo.

²³ I dávali mu píti víno s mirrou, ale on nepřijal ho.

²⁴ A ukřižovavše jej, rozdělili roucha jeho, mecíce o ně los, kdo by co vzíti měl.

²⁵ A byla hodina třetí, když ho ukřižovali.

²⁶ A byl nápis viny jeho napsán těmi slovy: Král Židovský.

²⁷ Ukřižovali také s ním dva lotry: jednoho na pravici a druhého na levici jeho.

²⁸ I naplněno jest písmo, řkoucí: A s nepravými počten jest.

²⁹ A kteříž tudy chodili mimo něj, rouhali se jemu, potřásajíce hlavami svými, a říkajíce: Hahá, kterýž rušíš chrám Boží, a ve třech dnech jej zase vzděláváš,

³⁰ Spomoz sobě samému, a sstup s kříže.

31 Též i přední kněží posmívajíce se, jeden k druhému s zákoníky pravili: Jinýmť jest pomáhal, sám sobě pomoci nemůže.

32 Kristus král Izraelský, nechažť nyní sstoupí s kříže, ať uzmáme a uvěříme. A i ti, kteříž s ním ukřižováni byli, útržku mu činili.

33 A když byla hodina šestá, stala se tma po vsí zemi až do hodiny deváté.

34 A v hodinu devátou zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Elói, Elói, lama zabachtani? jenž se vykládá: Bože můj, Bože můj, pročs mne opustil?

35 A někteří z okolo stojících, slyševše to, pravili: Hle, Eliáše volá.

36 A běžev jeden, naplnil houbu octem a vloživ na trest, dával jemu píti, řka: Ponechte, uzmáme, přijde-li Eliáš, aby jej složil.

37 Ježíš pak zvolav hlasem velikým, pustil duši.

38 A opona v chrámě roztrhla se na dvě, od vrchu až dolů.

39 Viděv pak to centurio, kterýž naproti stál, že tak volaje, vypustil duši, řekl: Jistě člověk tento Syn Boží byl.

40 Byly pak tu i ženy, zdaleka se dívajíce, mezi nimiž byla Maria Magdaléna, a Maria Jakuba menšího, a Jozesova máte, a Salome.

41 Kterěz, když ještě byl v Galilei, chodily za ním a posluhovaly jemu, i jiné mnohé, kteréž byly s ním vstoupily do Jeruzaléma.

42 A když již byl večer, (že byl den připravování, to jest před sobotou,)

43 Přišed Jozef z Arimatie, počestná osoba úředná, kterýž také očekával království Božího, směle všel ku Pilátovi a prosil za tělo Ježíšovo.

44 Pilát pak podivil se, již-li by umřel. A povolav centuriona, otázal se ho, dávno-li je umřel.

45 A zvěděv od centuriona, dal tělo Jozefovi.

46 A Jozef koupiv plátina, a složiv ho s kříže, obvinul v plátino, i položil do hrobu, kterýž byl vytesán z skály, a přivalil kámen ke dveřům hrobovým.

47 Ale Maria Magdaléna a Maria Jozesova dívaly se, kde by byl položen.

16

1 A když pominula sobota, Maria Magdaléna a Maria Jakubova a Salome nakoupily vonných věcí, aby přijdouce, pomazaly Ježíše.

2 A velmi ráno vyšedše první den po sobotě, přišly k hrobu, an již slunce vzešlo.

3 I pravily vespolek: Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových?

4 (A vzhledše, uzřely odvalený kámen.) Byl zajisté veliký velmi.

5 A všedše do hrobu, uzřely mládence, an sedí na pravici, oděného rouchem bílým. I ulekly se.

6 Kterýžto řekl jim: Nebojte se. Ježíše hledáte Nazaretského ukřižovaného. Vstalť jest, neníť ho tuto; aj, místo, kdež jej byli položili.

7 Ale jděte, povězte učedníkům jeho i Petrovi, žeť vás předejde do Galílee. Tam jej uzříte, jakož jest pověděl vám.

8 A ony vyšedše rychle, utekly od hrobu; nebo přišel na ně strach a hrůza. A aniž komu co řekly, nebo se bály.

⁹ Vstav pak Ježíš z mrtvých ráno v neděli, ukázal se nejprv Mariji Magdaléně, z nížto byl vyvrhl sedm ďáblů.

¹⁰ Ona pak šedši, zvěstovala těm, kteříž s ním bývali, lkajícím a plačícím.

¹¹ A oni slyšavše, že by živ byl a vidín od ní, nevěřili.

¹² Potom pak dvěma z nich jdoucím ukázal se v jiné způsobě, když šli přes pole.

¹³ A ti šedše, pověděli jiným. Ani těm nevěřili.

¹⁴ Nejposléze sedícím spolu jedenácti ukázal se, a trestal nedověru jejich a tvrdost srdce, že těm, kteříž jej viděli vzkříšeného, nevěřili.

¹⁵ A řekl jim: Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření.

¹⁶ Kdož uvěří a pokrtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, budeť zatracen.

¹⁷ Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém ďábly budou vymítati, jazyky novými mluvíti.

¹⁸ Hady bráti; a jestliže by co jedovatého pili, neuškodí jim; na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou.

¹⁹ Když pak jim odmluvil Pán, vzhůru vzat jest do nebe, a sedí na pravici Boží.

²⁰ A oni šedše, kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a slov jejich potvrzoval činěním divů.

Lukáš

¹ Poněvadž mnozí usilovali sepsati pořádně vypravování těch věcí, kteréž jsou u nás jisté,

² Jakž jsou nám vydali ti, kteřížto od počátku sami viděli, a služebníci toho Slova byli,

³ Vidělo se i mně, kterýž jsem toho všeho pravé povědomosti došel, tobě z gruntu o tom pořádně vypsati, výborný Theofile,

⁴ Abys zvěděl jistotu těch věcí, jimž jsi vyučován.

⁵ Byl za dnů Herodesa krále Judského kněz nějaký, jménem Zachariáš, z třídy Abiášovy, a manželka jeho ze dcer Aronových, a jméno její Alžběta.

⁶ Byli pak oba spravedliví před obličejem Božím, chodíce ve všech příkázáních a spravedlnostech Páně bez úhony.

⁷ A neměli plodu, protože Alžběta byla neplodná, a oba se byli zstarali ve dnech svých.

⁸ I stalo se, když on úřad kněžský konal v pořádku třídy své před Bohem,

⁹ Že vedle obyčeje úřadu kněžského los naň přišel, aby položil zápal, vejda do chrámu Páně.

¹⁰ A všechno množství lidu bylo vně, modlíce se v hodinu zápalu.

¹¹ Tedy ukázal se jemu anděl Páně, stoje na pravé straně oltáře zápalu.

¹² A uzřev jej Zachariáš, zstrašil se, a bázeň připadla na něj.

¹³ I řekl jemu anděl: Neboj se, Zachariáši, neboť jest uslyšána modlitba tvá, a Alžběta manželka tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno jeho Jan.

¹⁴ Z čehož budeš míti radost a veselé, a mnozí z jeho narození budou se radovati.

¹⁵ Bude zajisté veliký před obličejem Páně, a vína i nápoje opojného nebudeš pítí, a Duchem svatým bude naplněn hned od života matky své.

¹⁶ A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich.

¹⁷ Neboť, on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby tak připravil Pánu lid hotový.

¹⁸ I řekl Zachariáš k andělu: Po čemž to poznám? Nebo já starý jsem, a manželka má zstarala se ve dnech svých.

¹⁹ Odpověděv anděl, řekl jemu: Ját jsem Gabriel, kterýž stojím před obličejem Božím, a poslán jsem, abych mluvil s tebou, a tyto věci veselé tobě zvěstoval.

²⁰ A aj, budeš němý, a nebudeš moci mluvití až do toho dne, v kterémž se tyto věci stanou, protože jsi neuvěřil řečem mým, kteréž se naplní časem svým.

²¹ Lid pak očekával Zachariáše, a divili se, že on tak prodléval v chrámě.

²² Vyšed pak, nemohl mluvití k nim. I srozuměli, že vidění viděl v chrámě. Nebo on návštějí jim dával, a zůstal němý.

²³ I stalo se, když se vyplnili dnové konání úřadu jeho, odšel do domu svého.

²⁴ A po těch dnech počala Alžběta manželka jeho, a tajila se za pět měsíců, řkuci:

²⁵ Že tak mi učinil Pán ve dnech, v nichžto vzezřel, aby odjal mé pohanění mezi lidmi.

²⁶ V měsíci pak šestém poslán jest anděl Gabriel od Boha do města Galilejského, kterémuž jméno Nazarét,

²⁷ Ku panně zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Jozef, z domu Davidova, a jméno panny Maria.

²⁸ I všed k ní anděl, dí: Zdráva milosti došlá, Pán Bůh s tebou, požehnaná ty mezi ženami.

²⁹ Ona pak uzřevši ho, zarmoutila se nad řečí jeho, a myslila, jaké by to bylo pozdravení.

³⁰ I řekl jí anděl: Neboj se, Maria, nebo jsi našla milost u Boha.

³¹ A počneš v životě a porodíš syna, a nazúveš jméno jeho Ježíš.

³² Tenť bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude, a dáť jemu Pán Bůh stolicí Davida otce jeho.

³³ A kralovati bude v domě Jákobově na věky, a království jeho nebude konce.

³⁴ I řekla Maria k andělu: Kterak se to stane, poněvadž já muže nepoznávám?

³⁵ A odpověděv anděl, řekl jí: Duch svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tobě; a protož, což se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.

³⁶ A aj, Alžběta, příbuzná tvá, i ona počala syna v starosti své, a tento jest jí šestý měsíc, kteráž sloula neplodná.

³⁷ Neboť nebude nemožné u Boha všeliké slovo.

³⁸ I řekla Maria: Aj, služebnice Páně, staniž mi se podle slova tvého. I odšel od ní anděl.

³⁹ Tedy povstavši Maria v těch dnech, odešla na hory s chvátáním do města Judova.

⁴⁰ I vešla do domu Zachariášova, a pozdravila Alžběty.

⁴¹ I stalo se, jakž uslyšela pozdravení Marie Alžběta, zplésalo nemluvnátko v životě jejím, a naplněna jest Duchem svatým Alžběta.

⁴² I zvolala hlasem velikým a řekla: Požehnaná ty mezi ženami, a požehnaný plod života tvého.

⁴³ A odkud mi to, aby přišla matka Pána mého ke mně?

⁴⁴ Nebo aj, jakž se stal hlas pozdravení tvého v uších mých, zplésalo radostně nemluvnátko v životě mém.

⁴⁵ A blahoslavená, kteráž uvěřila, neboť dokonány budou ty věci, kteréž jsou povědíny jí ode Pána.

⁴⁶ Tedy řekla Maria: Velebí duše má Hospodina,

⁴⁷ A veselí se duch můj v Bohu, Spasiteli mém,

⁴⁸ Že jest vzezřel na ponížení služebnice své; neb aj, od této chvíle blahoslaviti mne budou všickni národové.

⁴⁹ Neboť mi učinil veliké věci ten, jenž mocný jest, a svaté jméno jeho,

⁵⁰ A jehož milosrdenství od pokolení až do pokolení bojícím se jeho.

⁵¹ Dokázal moci ramenem svým, rozptýlil pyšné myšlením srdce jejich.

52 Sházel mocné s stolic, a povýšil ponížených.

53 Lačné nakrmil dobrými věcmi, a bohaté pustil prázdné.

54 Přijal Izraele, služebníka svého, pamětliv jsa na milosrdenství své

55 (Jakož mluvil k otcům našim, k Abrahamovi a semeni jeho) na věky.

56 I zůstala Maria s ní asi za tři měsíce, a potom navrátila se do domu svého.

57 Alžbětě pak naplnil se čas, aby porodila; i porodila syna.

58 A uslyšeli sousedé a přátelé její, že Hospodin veliké učinil s ní milosrdenství své, i radovali se spolu s ní.

59 Stalo se pak v den osmý, přišli obřezovati dítěte, a nazývali jej jménem otce jeho Zachariášem.

60 Ale odpovědvši matka jeho, řekla: Nikoli, ale slouti bude Jan.

61 I řekli k ní: Však nižádného není v rodu tvém, kterýž by sloul jménem tím.

62 I dávali návěští otci jeho, jak by ho chtěl nazývati.

63 A on požádv deštičky, napsal řka: Jan jest jméno jeho. I divili se všickni.

64 A ihned otevřela se ústa jeho a jazyk jeho, i mluvil, velebě Boha.

65 Tedy přišla bázeň na všecky sousedy jejich, a po všech horách Judských rozhlášána jsou všechna ta slova.

66 A všickni, kteříž o tom slyšeli, skládali to v srdci svém, řkouce: I kteraké dítě toto bude? A ruka Páně byla s ním.

67 Zachariáš pak otec jeho naplněn jest Duchem svatým, a prorokoval řka:

68 Požehnaný Pán Bůh Izraelský, že jest navštívil, a učinil vykoupení lidu svému,

69 A vyzdvihl nám roh spasení v domu Davida, služebníka svého,

70 Jakož mluvil skrze ústa proroků svých svatých, kteříž byli od věků,

71 O vysvobození z nepřátel našich, a z ruky všech, kteříž nás nenáviděli,

72 Aby učinil milosrdenství s otcí našimi, a rozpomenul se na smlouvu svou svatou,

73 Na přísahu, kterouž jest přísáhl Abrahamovi, otcí našemu, že jistě nám to dá,

74 Abychom bez strachu, z ruky nepřátel našich jsouce vysvobozeni, sloužili jemu,

75 V svatosti a v spravedlnosti před obličejem jeho, po všecky dny života našeho.

76 Ty pak, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš, nebo předejdeš před tváří Páně připravovati cesty jeho,

77 Aby bylo dáno umění spasitelné lidu jeho na odpuštění hříchů jejich,

78 Skrze srdečné milosrdenství Boha našeho, v němžto navštívil nás, vyšed z výsosti,

79 Aby se ukázal sedícím v temnostech a v stínu smrti, k spravení noh našich na cestu pokoje.

80 Dítě pak rostlo a posilovalo se v duchu, a bylo na poušti až do dne zjevení svého lidu Izraelskému.

2

¹ I stalo se v těch dnech, vyšlo jest vyrčení od císaře Augusta, aby byl popsán všecken svět.

² (To popsání nejprve stalo se, když vladařem Syrským byl Cyrenius.)

³ I šli všickni, aby zapsáni byli, jeden každý do svého města.

⁴ Vstoupil pak i Jozef od Galilee z města Nazarétu do Judstva, do města Davidova, kteréž slove Betlém, (protože byl z domu a z čeledi Davidovy,)

⁵ Aby zapsán byl s Marijí, zasnoubenou sobě manželkou, těhotnou.

⁶ I stalo se, když tam byli, naplnili se dnové Marie, aby porodila.

⁷ I porodila Syna svého prvorozeného, a plénkami ho obvinula, a položila jej v jeslech, neb neměli jinde místa v hospodě.

⁸ A pastýři byli v krajině té, ponocující a stráž noční držíce nad svým stádem.

⁹ A aj, anděl Páně postavil se podle nich, a sláva Páně osvitila je. I báli se bázní velikou.

¹⁰ Tedy řekl jim anděl: Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu.

¹¹ Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově.

¹² A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvnátko plénkami obvinuté, a ležící v jeslech.

¹³ A hned s andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského, chválících Boha a řkoucích:

¹⁴ Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.

¹⁵ I stalo se, jakž odešli od nich andělé do nebe, že ti lidé, totiž pastýři, řekli vespolek: Pojdme až do Betléma a vizme tu věc, jenž se stala, o níž Pán oznámil nám.

¹⁶ I přišli, chvátající, a našli Mariji a Jozefa, a nemluvnátko ležící v jeslech.

¹⁷ A viděvše, rozhlašovali to, což jim povědino bylo o tom dítěti.

¹⁸ I divili se všickni, kteříž slyšeli o tom, což bylo mluveno od pastýřů k nim.

¹⁹ Ale Maria zachovávala všechna slova tato, skládající je v srdci svém.

²⁰ I navrátili se pastýři, velebíce a chválíce Boha ze všeho, což slyšeli a viděli, tak jakž bylo povědino jim.

²¹ A když se naplnilo dní osm, aby obřezáno bylo dítě, nazváno jest jméno jeho Ježíš, kterýmž bylo nazváno od anděla, prve než se v životě počalo.

²² A když se naplnili dnové očišťování Marie podle Zákona Mojžíšova, přinesli jej do Jeruzaléma, aby ho postavili přede Pánem,

²³ (Jakož psáno jest v Zákoně Páně, že každý pacholík, otvíraje život, svatý Pánu slouti bude,)

²⁴ A aby dali obět, jakož povědino jest v Zákoně Páně, dvě hrdličky anebo dvě holoubátek.

²⁵ A aj, člověk jeden byl v Jeruzalémě, jemuž jméno Simeon. A člověk ten byl spravedlivý a nábožný, očekávající potěšení Izraelského, a Duch svatý byl v něm.

²⁶ A bylo jemu zjeveno od Ducha svatého, že neužří smrti, až by prve uzřel Krista Páně.

27 Ten přišel, ponuknut jsa od Ducha Páně, do chrámu. A když uvodili dítě Ježíše rodičové, aby učinili podle obyčeje Zákona za něj,
28 Tedy on vzal jej na lokty své, i chválil Boha a řekl:

29 Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji.

30 Neboť jsou viděly oči mé spasení tvé,

31 Kteréž jsi připravil před obličejem všech lidí,

32 Světlo k zjevení národům a slávu lidu tvého Izraelského.

33 Otec pak a matka jeho divili se těm věcem, kteréž praveny byly o něm.

34 I požehnal jim Simeon, a řekl k Mariji, matce jeho: Aj, položen jest tento ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na znamení, kterémužto bude odpíráno,

35 (A tvou vlastní duši pronikne meč,) aby zjevna byla z mnohých srdcí myšlení.

36 Byla také Anna prorokyně, dcera Fanuelova z pokolení Aser. Ta se byla zstarala ve dnech mnohých, a živa byla s mužem svým sedm let od panenství svého.

37 A ta vdova byla, mající let okolo osmdesáti a čtyř, kteráž nevycházela z chrámu, posty a modlitbami sloužeci Bohu dnem i nocí.

38 A ta v touž hodinu přišedši, chválila Pána, a mluvila o něm všechněm, kteříž čekali vykoupení v Jeruzalémě.

39 Oni pak, jakž vykonali všecko podle Zákona Páně, vrátili se do Galilee, do města svého Nazaréta.

40 Dítě pak rostlo a posilovalo se v duchu, plné moudrosti, a milost Boží byla v něm.

41 I chodívali rodičové jeho každého roku do Jeruzaléma na den slavný velikonoční.

42 A když byl ve dvanácti letech, a oni vstupovali do Jeruzaléma, podle obyčeje toho dne svátečního,

43 A když vykonali dni, a již se navracovali, zůstalo dítě Ježíš v Jeruzalémě, a nevěděli o tom Jozef a matka jeho.

44 Domnívajíce se pak o něm, že by byl v zástupu, ušli den cesty. I hledali ho mezi příbuznými a známými.

45 A nenalezše jeho, navrátili se do Jeruzaléma, hledajíce ho.

46 I stalo se po třech dnech, že našli jej v chrámě, an sedí mezi doktory, poslouchaje jich a otazuje se jich.

47 A děsili se všickni, kteříž jej slyšeli, nad rozumností a odpovědmi jeho.

48 A užřevše ho, ulekli se. I řekla matka jeho k němu: Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe.

49 I řekl k nim: Co jest, že jste mne hledali? Zdaliž jste nevěděli, že v těch věcech, kteréž jsou Otce mého, musím já býti?

50 Ale oni nesrozuměli těm slovům, kteráž k nim mluvil.

51 I šel s nimi, a přišel do Nazaréta, a byl poddán jim. Matka pak jeho zachovávala všecka slova ta v srdci svém.

52 A Ježíš prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i u lidí.

3

¹ Léta pak patnáctého císařství Tiberia císaře, když Pontský Pilát

spravoval Judstvo, a Herodes byl čtvrtákem v Galilei, Filip pak bratr jeho byl čtvrtákem Iturejské a Trachonitidské krajiny, a Lyzaniáš čtvrtákem Abilinským,

² Za nejvyššího kněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Páně nad Janem synem Zachariášovým na poušti.

³ I chodil po vši krajině ležící při Jordánu a kázal křest pokání na odpuštění hříchů,

⁴ Jakož psáno jest v knihách proroctví Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho.

⁵ Každé údolí bude vyplněno, a každá hora a pahrbek bude ponížen; i budou křivé věci spraveny a ostré cesty budou hladké.

⁶ A uzříť všeliké tělo spasení Boží.

⁷ Pravil pak k zástupům vycházejícím, aby se křtili od něho: Plemeno ještěrcí, kdo je vám ukázal, abyste utekli před budoucím hněvem?

⁸ Protož čiňte ovoce hodné pokání, a neříkejtež u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, žeť jest mocen Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi.

⁹ A jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Protož každý strom, jenž nenese ovoce dobrého, vyřát a na oheň uvržen bude.

¹⁰ I tázali se ho zástupové, řkouce: Což tedy činiti budeme?

¹¹ A on odpovídaje, pravil jim: Kdo má dvě sukně, dej jednu nemajícímu, a kdo má pokrmy, tolikéž učiň.

¹² Přišli pak i celní křtíti se, i řekli jemu: Mistře, co budeme činiti?

¹³ A on řekl k nim: Nic více nevybírejte než to, což jest ustaveno.

¹⁴ I tázali se ho také i žoldněři, řkouce: A my což činiti budeme? I řekl jim: Nižádného neutiskujte, ani podvodně čiňte, a dosti mějte na svých žoldích.

¹⁵ A když pak lid očekával, a mysli všickni v srdcích svých o Janovi, nebyl-li by snad on Kristus,

¹⁶ Odpověděl Jan všechněm, a řka: Jáť zajisté křtím vás vodou, ale jdeť silnější nežli já, kteréhožto nejsem hoden rozvázati řeménka u obuvi jeho. Tent' vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.

¹⁷ Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť humno své, a shromáždí pšenici do obilnice své, ale plevy páliťi bude ohněm neuhasitelným.

¹⁸ A tak mnohé jiné věci, napomínaje, zvěstoval lidu.

¹⁹ Herodes pak čtvrták, když od něho byl trestán pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého, i ze všech zlých věcí, kteréž činil Herodes,

²⁰ Přidal i toto nade všecko, že jest vsadil Jana do žaláře.

²¹ I stalo se, když se křtil všecken lid, a když se pokřtil i Ježíš, a modlil se, že otevřelo se nebe,

²² A sstoupil Duch svatý v tělesné způsobě jako holubice na něj, a stal se hlas z nebe, řkoucí: Ty jsi Syn můj milý, v toběť mi se zalíbilo.

²³ Ježíš pak počínal býti jako ve třidcítí letech, jakž domnín byl syn Jozefův, kterýž byl syn Heli,

²⁴ Kterýž byl Matatův, kterýž byl Léví, kterýž byl Melchův, kterýž byl Jannův, kterýž byl Jozefův,

²⁵ Kterýž byl Matatiášův, kterýž byl Amosův, kterýž byl Naum, kterýž byl Esli, kterýž byl Nagge,

²⁶ Kterýž byl Mahatův, kterýž byl Matatiášův, kterýž byl Semei, kterýž byl Jozefův, kterýž byl Judův,

²⁷ Kterýž byl Johannův, kterýž byl Resův, kterýž byl Zorobábelův, kterýž byl Salatielův, kterýž byl Neriův,

²⁸ Kterýž byl Melchiův, kterýž byl Addiův, kterýž byl Kozamův, kterýž byl Elmódamův, kterýž byl Erův,

²⁹ Kterýž byl Józův, kterýž byl Eliezerův, kterýž byl Jórimův, kterýž byl Matatův, kterýž byl Lévi,

³⁰ Kterýž byl Simeonův, kterýž byl Judův, kterýž byl Jozefův, kterýž byl Jónamův, kterýž byl Eliachimův,

³¹ Kterýž byl Meleův, kterýž byl Ménamův, kterýž byl Matatanův, kterýž byl Nátanův, kterýž byl Davidův,

³² Kterýž byl Jesse, kterýž byl Obédův, kterýž byl Bózův, kterýž byl Salmonův, kterýž byl Názonův,

³³ Kterýž byl Aminadabův, kterýž byl Aramův, kterýž byl Ezromův, kterýž byl Fáresův, kterýž byl Judův, kterýž byl Jákobův,

³⁴ Kterýž byl Izákův, kterýž byl Abrahamův, kterýž byl Táre, kterýž byl Náchorův,

³⁵ Kterýž byl Sáruchův, kterýž byl Ragaův, kterýž byl Fálekův, kterýž byl Heberův, kterýž byl Sále,

³⁶ Kterýž byl Kainanův, kterýž byl Arfaxadův, kterýž byl Semův, kterýž byl Noé, kterýž byl Lámechův,

³⁷ Kterýž byl Matuzalémův, kterýž byl Enochův, kterýž byl Járedův, kterýž byl Malalehelův, kterýž byl Kainanův,

³⁸ Kterýž byl Enosův, kterýž byl Setův, kterýž byl Adamův, kterýž byl Boží.

4

¹ Ježíš pak, pln jsa Ducha svatého, vrátil se od Jordánu, a puzen jest v Duchu na poušť.

² A za čtyřiceti dní pokoušín byl od ďábla, a nic nejedl v těch dnech. A když se skonali dnové ti, potom zlačněl.

³ I řekl jemu ďábel: Jestliže jsi Syn Boží, rci kamenu tomuto, ať jest chléb.

⁴ I odpověděl jemu Ježíš: Psánoť jest: Že ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem Božím.

⁵ I vedl jej ďábel na horu vysokou, a ukázal mu všecka království okršlku země pojednou.

⁶ A řekl jemu ďábel: Toběť dám tuto všecku moc i slávu těchto království, nebo mně dána jest, a komuž bych koli chtěl, dám ji.

⁷ Protož ty pokloníš-li se přede mnou, budeť všecko tvé.

⁸ I odpověděv Ježíš, řekl jemu: Jdi pryč ode mne, satanáši; neboť psáno jest: Pánu Bohu svému budeš se klaněti a jemu samému sloužiti.

⁹ Tedy vedl jej do Jeruzaléma, a postavil ho na vrchu chrámu, a řekl mu: Jsi-li Syn Boží, pusť se odtud dolů.

¹⁰ Nebo psáno jest: Že andělům svým přikáže o tobě, aby tě ostříhali,

¹¹ A že tě na ruce uchopí, abys neurazil o kámen nohy své.

¹² A odpovídaje, dí mu Ježíš: Povědínoť jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.

¹³ A dokonav všeka pokušení ďábel, odšel od něho až do času.

¹⁴ I navrátil se Ježíš v moci Ducha do Galilee, a vyšla pověst o něm po vší té okolní krajině.

¹⁵ A on učil v školách jejich, a slaven byl ode všech.

¹⁶ I přišel do Nazaréta, kdež byl vychován, a všel podle obyčeje svého v den sobotní do školy. I vstal, aby četl.

¹⁷ I dána jemu kniha Izaiáše proroka. A otevřev knihu, našel místo, kdež bylo napsáno:

¹⁸ Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti soužené v svobodu,

¹⁹ A zvěstovati léto Páně vzácné.

²⁰ A zavřev knihu a vrátiv služebníku, posadil se. A všech v škole oči byly obráceny naň.

²¹ I počal mluvit k nim: Že dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich.

²² A všickni jemu posvědčovali, a divili se libým slovům, pocházejícím z úst jeho, a pravili: Zdaliž tento není syn Jozefův?

²³ I dí k nim: Zajisté díte mi toto podobenství: Lékaři, uzdrav se sám. Které věci slyšeli jsme, žes činil v Kafarnaum, učíš také i zde v své vlasti.

²⁴ I řekl jim: Amen pravím vám, žeť žádný prorok není vzácen v vlasti své.

²⁵ Ale v pravdě pravím vám, že mnoho vdov bylo za dnů Eliáše v lidu Izraelském, kdyžto zavřino bylo nebe za tři léta a za šest měsíců, takže byl hlad veliký po vší zemi,

²⁶ Však Eliáš k nižádné z nich není poslán, než toliko do Sarepty Sidonské k ženě vdově.

²⁷ A mnoho malomocných bylo v lidu Izraelském za Elizea proroka, a žádný z nich není očištěn, než Námán Syrský.

²⁸ I naplnění jsou všickni v škole hněvem, slyšíce to.

²⁹ A povstavše, vyvedli jej ven z města, a vedli ho až na vrch hory, na nížto město jejich bylo vzděláno, aby jej dolů sstrčili.

³⁰ Ale on bera se prostředkem jich, ušel.

³¹ I sstoupil do Kafarnaum, města Galilejského, a tu učil je ve dny sobotní.

³² I divili se velmi učení jeho, nebo mocná byla řeč jeho.

³³ Byl pak tu v škole člověk jeden, mající ducha ďábelství nečistého. I zvolal hlasem velikým,

³⁴ Řka: Ach, což jest tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi zatratiti nás? Znáš tě, kdo jsi, že jsi ten svatý Boží.

³⁵ I přimluvil jemu Ježíš, řka: Umlkniž a vyjdi od něho. A povrha jej ďábel mezi ně, vyšel od něho, a nic mu neuškodil.

³⁶ I přišel strach na všechny, a rozmlouvali vespolek, řkouce: Jaké jest toto slovo, že v moci a síle přikazuje nečistým duchům, a vycházejí?

³⁷ I rozcházela se o něm pověst po všem okolí té krajiny.

³⁸ Vstav pak Ježíš ze školy, všel do domu Šimonova. Svegruše pak Šimonova trápena byla těžkou zimnicí. I prosili ho za ni.

³⁹ Tedy stoje nad ní, přimluvil zimmnici, i přestala jí. A ona hned vstavši, posluhovala jim.

⁴⁰ Při západu pak slunce všickni, kteříž měli nemocné rozličnými neduhy, vodili je k němu, a on na jednoho každého z nich ruce vzkládav, uzdravoval je.

⁴¹ Od mnohých také dábelství vycházela, křičící a říkající: Ty jsi Kristus, Syn Boží. Ale on přimlouvaje, nedopouštěl jim mluvit; nebo věděli, že jest on Kristus.

⁴² A jakž byl den, vyšed, bral se na pusté místo. I hledali ho zástupové, a přišli až k němu, a zdržovali ho, aby neodcházal od nich.

⁴³ On pak řekl jim: I jinýmť městům musím zvěstovati království Boží; nebo na to poslán jsem.

⁴⁴ I kázal v školách Galilejských.

5

¹ Stalo se pak, když se zástup na něj valil, aby slyšeli slovo Boží, že on stál podle jezera Genezaretského.

² I uzřel dvě lodí, any stojí u jezera, rybáři pak sstoupivše z nich, vypírali síti.

³ I vstoupiv na jednu z těch lodí, kteráž byla Šimonova, prosil ho, aby od země odvezl maličko. A posadiv se, učil z lodí zástupy.

⁴ A když přestal mluvit, dí k Šimonovi: Vez na hlubinu, a rozestřete síti své k lovení ryb.

⁵ I odpověděv Šimon, řekl jemu: Mistře, přes celou noc pracovavše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému rozestru sít.

⁶ A když to učinili, zahrnuli množství veliké ryb, takže se trhala síť jejich.

⁷ I ponukli tovaryšů, kteříž byli na druhé lodí, aby přišli a pomohli jim. I přišli a naplnili obě lodí, takže se téměř pohřížovaly.

⁸ To uzřev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým, řka: Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný.

⁹ Hruža zajisté byla jej obklíčila, i vsecky, kteříž s ním byli, nad tím lovením ryb, kteréž byli popadli,

¹⁰ A též Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteříž byli tovaryši Šimonovi. I dí Šimonovi Ježíš: Nebojž se. Již od tohoto času lidi živé budeš lovit.

¹¹ A přivezše k břehu lodí, a všecko opustivše, šli za ním.

¹² I stalo se, když byl v jednom městě, a aj, byl tam muž plný malomocenství. A uzřev Ježíše, padl na tvář, a prosil ho, řka: Pane, kdybys chtěl, můžeš mne očistiti.

¹³ I vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, řka: Chci, buď čist. A hned odešlo od něho malomocenství.

¹⁴ I přikázal jemu, aby žádnému nepravil, ale řekl mu: Odejda, ukaž se knězi, a obětuj za očistění své, jakož přikázal Mojžíš, na svědectví jim.

¹⁵ Tedy rozhlašovala se více řeč o něm, a scházeli se zástupové mnozí, aby jej slyšeli, a uzdravováni byli od něho v svých nemocech.

¹⁶ On pak odcházal na pouště, a modlil se.

¹⁷ I stalo se v jeden den, že on seděl uče, a seděli také tu i farizeové a Zákona učitelé, kteříž se byli sešli z každého městečka Galilejského

a Judského i z Jeruzaléma, a moc Páně přítomná byla k uzdravování jich.

¹⁸ A aj, muži nesli na loži člověka, kterýž byl šlakem poražený, i hledali vnésti ho a položití před něj.

¹⁹ A nenalezše, kterou by jej stranou vnesli pro zástup, vstoupili na dům, a skrze podlahu spustili jej s ložem uprostřed před Ježíše.

²⁰ Kterýžto viděv víru jejich, řekl mu: Ělověče, odpuštěníť jsou tobě hříchové tvoji.

²¹ Tedy počali přemýšlovati zákoníci a farizeové, řkouce: Kdo jest tento, jenž mluví rouhání? Kdo může odpustiti hříchy, jedině sám Bůh?

²² Poznav pak Ježíš myšlení jejich, odpovídaje, řekl k nim: Co tak utrhavě přemýšlujete v srdcích vašich?

²³ Co jest snáze říci: Odpouštějí se tobě hříchové tvoji, čili říci: Vstaň a chod?

²⁴ Ale abyste věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštěti hříchy, (řekl dnou zlámanému:) Toběť pravím: Vstaň, a vezma lože své, jdi do domu svého.

²⁵ A on hned vstav před nimi, vzal lože, na němž ležel, i odšel do domu svého, velebě Boha.

²⁶ I užasli se všickni, i velebili Boha, a naplněni jsou bázní, řkouce: Že jsme viděli dnes divné věci.

²⁷ A potom vyšel Ježíš a uzřel celného, jménem Léví, sedícího na cle. I řekl jemu: Pojď za mnou.

²⁸ A on opustiv všecko, vstav, šel za ním.

²⁹ I učinil jemu hody veliké Léví v domu svém, a byl tu zástup veliký publikánů i jiných, kteříž s ním stoli.

³⁰ Tedy reptali zákoníci a farizeové, řkouce učedníkům jeho: Proč s publikány a hříšníky jíte a pijete?

³¹ I odpověděv Ježíš, řekl k nim: Nepotřebujít zdraví lékaře, ale nemocní.

³² Nepříšelt jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

³³ A oni řekli jemu: Proč učedníci Janovi postí se často a modlí se, též podobně i farizejští, tvoji pak jedí a pijí?

³⁴ On pak řekl k nim: Zdali můžete synům ženicha, dokudž s nimi jest ženich, kázati se postiti?

³⁵ Ale přijdouť dnové, a když odjat bude od nich ženich, tehdažť se budou postiti v těch dnech.

³⁶ Pravit pak i podobenství k nim: Že žádný záplaty roucha nového nepřišívá k rouchu vetchému; sic jinak i nové roztrhuje, a vetchému nepřisluší záplata z nového.

³⁷ A žádný nevlévá vína nového do nádob starých; sic jinak víno nové rozpučí nádoby, a samo vyteče, a nádoby se pokazí.

³⁸ Ale víno nové v nádoby nové má lito býti, a obé bude zachováno.

³⁹ A aniž kdo, když pije staré, hned chce nového, ale dít: Staré lepší jest.

6

¹ I stalo se v druhou sobotu, že šel Ježíš skrze obilí. I trhali učedníci jeho klasy, a rukama vymínajíce, jedli.

² Tehdy někteří z farizeů řekli jim: Proč to činíte, čehož nesluší činiti v svátky?

³ I odpověděv Ježíš, řekl jim: Což jste ani toho nečtli, co jest učinil David, když lačněl, on i ti, kteříž s ním byli?

⁴ Kterak všel do domu Božího, a chleby posvátné vzal a jedl, a dal i těm, kteříž s ním byli, jichžto nenáleží jísti než toliko samým kněžím?

⁵ I řekl jim: Že jest Syn člověka pánem také i dne svátečního.

⁶ Stalo se pak i v jiný den sváteční, že všel do školy Ježíš, a učil. A byl tu člověk, jehož pravá ruka byla uschlá.

⁷ I šetřili ho zákoníci a farizeové, bude-li v sobotu uzdravovati, aby nalezli, čím by jej obžalovali.

⁸ Ale on znal přemýšlování jich. I dí člověku, kterýž měl ruku uschlou: Vstaň, a stůj v prostředku. A on vstav, i stál.

⁹ Tedy řekl k nim Ježíš: Otíži se vás na jednu věc: Sluší-li v sobotu dobře činiti? duši zachovati, čili zatratiti?

¹⁰ A pohledv na ně na všechny vůkol, dí člověku: Vztáhni ruku svou. A on učinil tak. I navrácena jest k zdraví ruka jeho a byla jako druhá.

¹¹ Oni pak naplněni jsou hněvivou nemoudrostí, a rozmlouvali mezi sebou, co by učiniti měli Ježíšovi.

¹² I stalo se v těch dnech, vyšel Ježíš na horu k modlení. I byl tam přes noc na modlitbě Boží.

¹³ A když byl den, povolal učedníků svých, a vyvolil z nich dvanácte, kteréž i apoštoly nazval.

¹⁴ (Šimona, kterémuž také dal jméno Petr, a Ondřeje bratra jeho, Jakuba a Jana, Filipa a Bartoloměje,

¹⁵ Matouše a Tomáše, Jakuba syna Alfeova, a Šimona, kterýž slove Zelótes,

¹⁶ Judu bratra Jakubova, a Jidáše Iškariotského, kterýž pak byl zrádce.)

¹⁷ I sstoupiv s nimi s hory, stál na místě polním, a zástup učedníků jeho, a množství veliké lidu ze všeho Judstva i z Jeruzaléma, i z Týru i z Sidonu, jenž při moři jsou, kteříž byli přišli, aby jej slyšeli a uzdraveni byli od neduhů svých,

¹⁸ I kteříž trápeni byli od duchů nečistých. A byli uzdravováni.

¹⁹ A všecken zástup hledal se ho dotknouti; nebo moc z něho vycházela, a uzdravovala všechny.

²⁰ A on pozdvih očí svých na učedníky, pravil: Blahoslavení chudí, nebo vaše jest království Boží.

²¹ Blahoslavení, kteříž nyní lačníte, nebo nasyceni budete. Blahoslavení, kteříž nyní plačete, nebo smáti se budete.

²² Blahoslavení budete, když vás nenáviděti budou lidé, a když vás vyobcují, a haněti budou, a vyvrhou jméno vaše jakožto zlé, pro Syna člověka.

²³ Radujte se v ten den a veselte se, nebo aj, odplata vaše mnohá jest v nebesích. Takť jsou zajisté činívali prorokům otcové jejich.

²⁴ Ale běda vám bohatým, nebo vy již máte potěšení své.

²⁵ Běda vám, kteříž jste nasyceni, nebo lačněti budete. Běda vám, kteříž se nyní smějete, nebo kvíliti a plakati budete.

²⁶ Běda vám, když by dobře o vás mluvili všickni lidé; nebo tak jsou činivali falešným prorokům otcové jejich.

²⁷ Ale vámť pravím, kteříž slyšíte: Milujte nepřátely vaše, dobře číňte těm, kteříž vás nenávidí,

²⁸ Dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a modlte se za ty, kteříž vám bezpráví činí.

²⁹ A udeřil-li by tebe kdo v líce jedno, nasad mu i druhého, a tomu, kterýž tobě odjímá plášť, také i sukně nebraň.

³⁰ Každému pak prosícímu tebe dej, a od toho, jenž běře tvé věci, zase nežádej.

³¹ A jakž chcete, aby vám lidé činili, i vy jim též podobně číňte.

³² Nebo jestliže milujete ty, kteříž vás milují, jakou míti budete milost? Nebo i hříšníci milují ty, od nichž milováni bývají.

³³ A budete-li dobře činiti těm, kteříž vám dobře činí, jakou máte milost? Však i hříšníci totéž činí.

³⁴ A budete-li půjčovati těm, od kterýchž se nadějete zase vzíti, jakou máte milost? Však i hříšníci hříšníkům půjčují, aby tolikéž zase vzali.

³⁵ Protož milujte nepřátely vaše, a dobře číňte, a půjčujte, nic se odtud nenadějíte, a budeť odplata vaše mnohá, a budete synové Nejvyššího. Nebo on dobrotivý jest i k nevďěčným a zlým.

³⁶ Protož buďte milosrdní, jako i Otec váš milosrdný jest.

³⁷ Nesudte, a nebudete souzeni. Nepotupujte, a nebudete potupeni. Odpouštějte, a budeť vám odpuštěno.

³⁸ Dávejte, a budeť vám dáno. Míru dobrou, natlačenou, a natřesenou, a osutou dadít v lůno vaše; touž zajisté měrou, kterouž měříte, bude vám odměřeno.

³⁹ Pověděl jim také i podobenství: Zdali může slepý slepého vésti? Zdaž oba do jámy neupadnou?

⁴⁰ Neníť učedník nad mistra svého, ale dokonalý bude každý, bude-li jako mistr jeho.

⁴¹ Což pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a břevna, kteréž jest v tvém vlastním oku, neznamenáš?

⁴² Aneb kterak můžeš říci bratru svému: Bratře, nechať vyvrhu mrvu z oka tvého, sám v oku svém břevna nevida? Pokrytče, vyvrz prve břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu, kteráž jest v oku bratra tvého.

⁴³ Neboť není ten strom dobrý, kterýž nese ovoce zlé, aniž jest strom zlý, kterýž nese ovoce dobré.

⁴⁴ Každý zajisté strom po svém vlastním ovoci bývá poznán; nebo neshírají s trní fíků, ani s hloží sbírají hroznů.

⁴⁵ Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce svého vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu srdce svého vynáší zlé. Nebo z hojnosti srdce mluví ústa jeho.

⁴⁶ Co pak mi říkáte: Pane, Pane, a nečiníte, což pravím?

⁴⁷ Každý kdož přichází ke mně, a slyší slovo mé, a zachovává je, ukáži vám, komu by podoben byl.

⁴⁸ Podoben jest člověku stavějícímu dům, kterýž kopal hluboko, a založil grunty v skále. A když se stala povodeň, obořila se řeka na dům ten, ale nemohla jím pohnouti, nebo byl založen na skále.

⁴⁹ Ale kdož slyší a nečiní, podoben jest člověku, kterýž staví dům svůj na zemi bez gruntu. Na kterýžto obořila se řeka, a on hned padl, i stal se pád domu toho veliký.

7

¹ A když vykonal všecka slova svá při přítomnosti lidu, všel do Kafarnaum.

² Setníka pak jednoho služebník nemocen jsa, k smrti se přibližoval, kteréhož on sobě mnoho vážil.

³ I uslyšav o Ježíšovi, poslal k němu starší z Židů, prose ho, aby přišel a uzdravil služebníka jeho.

⁴ A oni přišedše k Ježíšovi, prosili ho snažně, řkouce: Hoden jest, abys jemu to učinil.

⁵ Nebo miluje národ náš, a školu on nám vystavěl.

⁶ Tedy Ježíš šel s nimi. A když již nedaleko byl od domu, poslal k němu setník přátely, řka jemu: Pane, nepřidávej sobě práce. (Nejsem zajisté hoden, abys všel pod střechu mou.

⁷ A protož jsem i sebe samého za nehodného položil, abych přišel k tobě.) Ale rci slovem, a budeť uzdraven služebník můj.

⁸ Nebo i já jsem člověk pod mocí postavený, maje pod sebou žoldnéře, a dím tomuto: Jdi, a jde, a jinému: Přijď, a přijde, a služebníku svému: Učiň toto, a učiní.

⁹ Tedy uslyšav to Ježíš, podivil se jemu, a obrátiv se k zástupu, kterýž za ním šel, řekl: Pravím vám, že ani v Izraeli nenalezl jsem tak veliké víry.

¹⁰ Vrátivše se pak do domu ti, kteříž posláni byli, našli služebníka, kterýž nemocen byl, zdravého.

¹¹ I stalo se potom, šel Ježíš do města, kteréž slove Naim, a šli s ním učedníci jeho mnozí a zástup veliký.

¹² A když se přiblížil k bráně města, aj, mrtvý byl nesen ven, syn jediný matky své, a ta vdova byla, a zástup města mnohý s ní.

¹³ Kteroužto uzřev Pán, milosrdenstvím hnut jsa nad ní, řekl jí: Neplačičž.

¹⁴ A přistoupiv, dotekl se már. (Ti pak, kteříž nesli, zastavili se.) I řekl: Mládenče, toběť pravím, vstaň.

¹⁵ I pozdvih se mrtvý, sedl, a počal mluvit. I dal jej mateři jeho.

¹⁶ Tedy podjala všecky bázeň, i velebili Boha, řkouce: Že prorok veliký povstal mezi námi, a že Bůh navštívil lid svůj.

¹⁷ I vyšla řeč ta o něm po všem Judstvu i po vší okolní krajině.

¹⁸ I zvěstovali Janovi učedníci jeho o všech těchto věcech. A zavolav kterýchs dvou z učedníků svých Jan,

¹⁹ Poslal k Ježíšovi, řka: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme?

²⁰ Přišedše pak k němu muži ti, řekli: Jan Křtitel poslal nás k tobě, řka: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme?

²¹ A v touž hodinu mnohé uzdravil od neduhů, od nemocí a duchů zlých, a slepým mnohým zrak dal.

²² Odpověděv pak Ježíš, řekl jim: Jdouce, povězte Janovi, co jste viděli a slyšeli, že slepí vidí, kulhaví chodí, malomocní očistění

přijímají, hluchí slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.

²³ A blahoslavený jest, kdož by se na mně nezhoršil.

²⁴ A když odešli poslové Janovi, počal praviti k zástupům o Janovi: Co jste vyšli na poušť spatřovati? Třtinu-li, kteráž se větrem klátí?

²⁵ Anebo nač jste hleděti vyšli? Na člověka-li měkkým rouchem oděného? Aj, kteříž v rouše slavném a v rozkoši jsou, v domích královských jsou.

²⁶ Aneb co jste vyšli viděti? Proroka-li? Ovšem pravím vám, i více nežli proroka.

²⁷ Tentof jest, o kterémž jest psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, jenž připraví cestu tvou před tebou.

²⁸ Nebo pravím vám, většího proroka mezi syny ženskými nad Jana Křtitele není žádného, ale kdož jest menší v království Božím, větší jest nežli on.

²⁹ Tedy všecken lid slyše to i publikáni, velebili Boha, byvše pokřtěni křtem Janovým.

³⁰ Ale farizeové a zákoníci pohrdli radou Boží sami proti sobě, nebyvše pokřtěni od něho.

³¹ I řekl Pán: Komu tedy přirovnám lidi pokolení tohoto a čemu podobni jsou?

³² Podobni jsou dětem, jenž na rynku sedí a jedni na druhé volají, říkajíce: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme naříkali vám, a neplakali jste.

³³ Nebo přišel Jan Křtitel, nejeda chleba, ani pije vína, a pravíte: Jábelství má.

³⁴ Přišel Syn člověka, jeda a pije, a pravíte: Aj, člověk žrác a pijan vína, přítel publikánů a hříšníků.

³⁵ Ale ospravedlněna jest moudrost ode všech synů svých.

³⁶ Prosil ho pak jeden z farizeů, aby jedl s ním. Pročež všed do domu toho farizea, posadil se za stůl.

³⁷ A aj, žena jedna v městě, kteráž byla hříšnice, zvěděvši, že by seděl za stolem v domě farizea, přinesla nádobu alabastrovou masti.

³⁸ A stojeci zzadu u noh jeho, s pláčem počala slzami smáčeti nohy jeho, a vlasy hlavy své vytírala, a líbala nohy jeho, a mastí mazala.

³⁹ Uzřev pak to farizeus, kterýž ho byl pozval, řekl sám v sobě: Byť tento byl prorok, věděl by, která a jaká jest to žena, kteráž se ho dotýká; nebo hříšnice jest.

⁴⁰ I odpověděv Ježíš, dí k němu: Šimone, mámť něco pověditi. A on řekl: Místře, pověz.

⁴¹ I řekl Ježíš: Dva dlužníky měl jeden věřitel. Jeden dlužen byl pět set peněz, a druhý padesát.

⁴² A když neměli, odkud by zaplatili, odpustil oběma. Pověziž tedy, který z nich více jej bude milovati?

⁴³ I odpověděv Šimon, řekl: Mám za to, že ten, kterémuž více odpustil. A on řekl jemu: Právě jsi rozsoudil.

⁴⁴ A obrátiv se k ženě, řekl Šimonovi: Vidiš tuto ženu? Všel jsem do domu tvého, vody nohám mým nepodal jsi, ale tato slzami smáčela nohy mé, a vlasy hlavy své vytřela.

45 Nepolíbil jsi mne, ale tato, jakž jsem všel, nepřestala líbatí noh mých.

46 Olejem hlavy mé nepomazal jsi, ale tato mastí mazala nohy mé.

47 Protož pravím tobě: Odpuštění jsou jí hříchové mnozí, neboť jest milovala mnoho. Komuť se pak málo odpouští, málo miluje.

48 I řekl k ní: Odpuštění jsou tobě hříchové.

49 Tedy počali, kteříž tu spolu seděli za stolem, říci sami mezi sebou: Kdo jest tento, kterýž i hříchy odpouští?

50 I řekl k ženě: Víra tvá tebe k spasení přivedla. Jdiž u pokoji.

8

1 I stalo se potom, že on chodil po městech a po městečkách, káže a zvěstuje království Boží, a dvanácte s ním,

2 I ženy některé, kteréž byly uzdraveny od duchů zlých a od nemocí: Maria, jenž slove Magdaléna, z nížto bylo sedm ďáblů vyšlo,

3 A Johanna manželka Chuzova, úředníka Herodesova, a Zuzanna, a jiné mnohé, kteréž posluhovaly jemu z statků svých.

4 Když se pak scházal zástup mnohý, a z okolních měst hrnuli se k němu, mluvil jim v podobenství:

5 Vyšel rozsevač, aby rozsíval símě své. A když on rozsíval, jedno padlo podle cesty, i pošlapáno jest, a ptáci nebeští szobali je.

6 A jiné padlo na skálu, a vzešlé uvadlo, nebo nemělo vláhy.

7 Jiné pak padlo mezi trní, a spolu vzrostlé trní udusilo je.

8 A jiné padlo v zemi dobrou, a když vzešlo, učinilo užitek stý. To pověděv, volal: Kdo má uši k slyšení, slyš.

9 I otázali se ho učedníci jeho, řkouce: Jaké jest to podobenství?

10 A on řekl: Vám dáno jest znáti tajemství království Božího, ale jiným v podobenství, aby hledíce, neviděli, a slyšíce, nerozuměli.

11 Jestíť pak podobenství toto: Símě jest slovo Boží.

12 A kteréž padlo podle cesty, jsou ti, kteříž slyší, a potom přichází ďábel, a vynímá slovo z srdce jejich, aby nevěřice, spaseni nebyli.

13 Ale kteříž na skálu, ti když slyší, s radostí přijímají slovo, a tíť kořenů nemají; ti na čas věří, a v čas pokušení odstupují.

14 Kteréž pak mezi trní padlo, tíť jsou, kteříž slyšice, a po pečování a zboží a rozkošech života jdouce, bývají udušeni, a nepřinášejí užitku.

15 Ale kteréž padlo v zemi dobrou, ti jsou, kteřížto v srdci ctném a dobrém, slyšice slovo, zachovávají je, a užitek přinášejí v trpělivosti.

16 Nižádný pak rozsvítě svíci, nepřikrývá jí nádobou, ani staví pod postel, ale na svícen staví, aby ti, kteříž vcházejí, světlo viděli.

17 Nebo nic není tajného, což by nemělo býti zjeveno, ani co ukrytého, což by nemělo poznáno býti a na světlo vyjíti.

18 Protož vizte, jak slyšíte. Nebo kdož má, tomu bude dáno, a kdo nemá, i to, což domnívá se míti, bude odjato od něho.

19 Tedy přišli k němu matka a bratří jeho, ale nemohli ho dojíti pro zástup.

20 I pověděli mu, řkouce: Matka tvá a bratří tvoji stojí vně, chtějí tebe viděti.

21 A on odpověděv, řekl k nim: Matka má a bratří moji jsou ti, kteříž slovo Boží slyší a plní je.

²² Stalo se pak v jeden den, že on vstoupil na lodí i učedníci jeho. I řekl k nim: Přeplavme se přes jezero. I odstrčili lodí od břehu.

²³ A když se plavili, usnul. Tedy přišla bouře tuhého větru na jezero, a vlny lodí naplňovaly, takže v nebezpečnosti byli.

²⁴ I přistoupivše, zbudili ho, řkouce: Mistře, Mistře, hyneme. A on procítiv, přimluvil větru a zdutí vod. I přestala bouře, a stalo se utišení.

²⁵ I řekl jim: Kde je víra vaše? Kteřížto bojíce se, podivili se, vespolek řkouce: I kdo jest tento, že větrům přikazuje i vodám, a poslouchají ho?

²⁶ I plavili se do krajiny Gadarenské, kteráž jest proti Galilei.

²⁷ A když z lodí vystoupil na zemi, potkal jej muž jeden z města, kterýž měl dábelství od mnoha časů, a rouchem se neodíval, ani v domu býval, ale v hrobích.

²⁸ Ten uzřev Ježíše zkríkl a padl před ním, a hlasem velikým řekl: Co je tobě do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Prosim tebe, netrap mne.

²⁹ Nebo přikazoval duchu nečistému, aby vyšel z toho člověka. Po mnohé zajisté časy jím lomcoval, a býval ukován řetězy a v poutech ostříhán, ale on polámal okovy a býval od dábelství puzen na poušť.

³⁰ I otázal se Ježíš, řka: Jakť říkají? A on řekl: Tma. Neb bylo mnoho dáblů vešlo do něho.

³¹ Tedy prosili ho, aby jim nepřikazoval jíti do propasti.

³² Bylo pak tu veliké stádo vepřů, kteříž se pásli na hoře. I prosili ho ďáblové, aby jim dopustil do nich vjíti. I dopustil jim.

³³ I vyšedše ďáblové z člověka, vešli do vepřů, a hned běželo stádo s chvátáním s vrchu do jezera, i ztonulo.

³⁴ A viděvše pastýři, co se stalo, utekli pryč; a šedše, vypravovali to v městě i po všech.

³⁵ I vyšli lidé, aby viděli, co se stalo. I přišli k Ježíšovi, a našli člověka toho, z kteréhož ďáblové vyšli, oděného a majícího rozum, an sedí u noh Ježíšových. I báli se.

³⁶ A vypravovali jim také ti, kteříž byli viděli, kterak jest zdrav učiněn ten, jenž měl dábelství.

³⁷ I prosilo ho to všecko množství té okolní krajiny Gadarenských, aby odšel od nich; nebo bázní velikou naplněni byli. A on vstoupiv na lodí, navrátil se.

³⁸ Prosil ho pak muž ten, z kteréhož ďáblové vyšli, aby s ním byl. Ale Ježíš propustil ho, řka:

³⁹ Navrať se do domu svého, a vypravuj, kterak veliké věci učinil tobě Bůh. I odšel, po všem městě vypravuje, jak veliké věci učinil jemu Ježíš.

⁴⁰ Stalo se pak, když se navrátil Ježíš, že přijal jej zástup; nebo všickni očekávali ho.

⁴¹ A aj, přišel muž, kterémuž jméno bylo Jairus, a ten byl kníže školy Židovské. I padna k nohám Ježíšovým, prosil ho, aby všel do domu jeho.

⁴² Nebo měl dceru tu jedinou, kteréž bylo okolo dvanácti let, a ta umírala. A když šel, tiskl jej zástup.

⁴³ Tedy žena jedna, jenž nemoc svou trpěla od let dvanácti, (kterážto byla na lékaře vynaložila všecken statek, a od žádného nemohla uzdravena býti,)

⁴⁴ Přistoupivši pozadu, dotkla se podolka roucha jeho, a hned přestala nemoc její.

⁴⁵ I řekl Ježíš: Kdo jest, jenž se mne dotekl? A když všickni zapírali, řekl Petr, a kteříž s ním byli: Mistře, zástupové tebe tisknou a tlačí, a ty pravíš: Kdo se mne dotekl?

⁴⁶ I řekl Ježíš: Dotekl se mne někdo, nebo poznal jsem já, že jest moc ode mne vyšla.

⁴⁷ A viduci žena, že by tajno nebylo, třesuci se, přistoupila a padla před ním, a pro kterou příčinu dotkla se ho, pověděla přede vším lidem, a kterak jest hned uzdravena.

⁴⁸ A on řekl jí: Dobré myslí buď, dcero, víra tvá tebe uzdravila. Jdiž u pokoji.

⁴⁹ A když on ještě mluvil, přišel jeden od knížete školy, řka jemu: Již umřela dcera tvá, nezaměstnávej Mistra.

⁵⁰ Ale Ježíš uslyšav to, odpověděl jemu: Nebojž se, věř toliko, a zdrávat bude.

⁵¹ A všed do domu, nedopustil s sebou vjíti žádnému než Petrovi a Jakubovi a Janovi, a otci a mateři té děvečky.

⁵² Plakali jí pak všickni a kvílili. A on řekl: Neplačtež. Neumřelať, ale spít.

⁵³ I posmívali se jemu, vědouce, že jest umřela.

⁵⁴ On pak vyhnav ven všecky, a ujav ruku její, zavolal, řka: Děvečko, vstaň!

⁵⁵ I navrátil se duch její, a vstala hned. I kázal jí dáti jísti.

⁵⁶ I divili se náramně rodičové její. A on jim kázal, aby žádnému nepravili o tom, co se bylo stalo.

9

¹ I svolav Ježíš dvanácte učedníků svých, dal jim sílu a moc nad všelikým dábelstvím, a aby neduhy uzdravovali.

² I poslal je, aby kázali království Boží, a uzdravovali nemocné.

³ A řekl jim: Nic neberte na cestu, ani hůlky, ani mošny, ani chleba, ani peněz, ani po dvou sukních mívejte.

⁴ A do kteréhožkoli domu vešli byste, tu zůstaňte, a odtud vyjděte.

⁵ A kteříž by vás koli nepřijali, vyjdouce z města toho, také i ten prach z noh vašich vyrazte na svědectví proti nim.

⁶ I vyšedše, chodili po městečkách vůkol, zvěstující evangelium, a uzdravující všudy.

⁷ Uslyšel pak Herodes čtvrták o všech věcech, kteréž se dály od něho. I rozjímal to v mysli své, protože bylo praveno od některých, že by Jan vstal z mrtvých,

⁸ A od jiných, že by se Eliáš zjevil, od některých pak, že by jeden z proroků starých vstal.

⁹ I řekl Herodes: Jana jsem já sťal. Kdož pak jest tento, o kterémž já slyším takové věci? I žádostiv byl ho viděti.

¹⁰ Vrátivše se pak apoštolé, vypravovali jemu, cožkoli činili. A pojav je, odšel soukromí na místo pusté města řečeného Betsaida.

¹¹ To když zvěděli zástupové, šli za ním; i přijal je, a mluvil jim o království Božím, a ty, kteříž uzdravení potřebovali, uzdravoval.

¹² Den pak počal se nachylovati. I přistoupivše dvanácte učedníků, řekli jemu: Rozpusť zástupy, ať rozejdouce se do městeček okolních a do vesnic, jdou a hledají pokrmů, nebo jsme tuto na místě pustém.

¹³ I řekl jim: Dejte vy jim jisti. A oni řekli: Nemámeť víc než pět chlebů a dvě rybě, leč bychom my snad šli a nakoupili na tento všecken lid pokrmů?

¹⁴ Nebo bylo mužů okolo pěti tisíců. I řekl učedníkům svým: Rozkažte se jim posaditi v každém řadu po padesáti.

¹⁵ I učinili tak, a posadili se všickni.

¹⁶ A vzav těch pět chlebů a dvě rybě, vzhlédl v nebe a dobrořečil jim, i lámal, a rozdával učedníkům, aby kladli před zástup.

¹⁷ I jedli, a nasyceni jsou všickni. A sebráno jest, což jim bylo ostalo drobtů, dvanácte košů.

¹⁸ I stalo se, když se on modlil obzvláště, že byli s ním učedníci. I otázal se jich, řka: Kým mne praví býti zástupové?

¹⁹ A oni odpověděvše, řekli: Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak, že prorok jeden z starých vstal.

²⁰ I řekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpověděv Petr, řekl: Krista toho Božího.

²¹ A on pohroziv jim, rozkázal, aby toho žádnému nepravili,

²² Pravě: Že Syn člověka musí mnoho trpěti, a potupen býti od starších a od předních kněží i od zákoníků, a zamordován býti, a třetího dne z mrtvých vstáti.

²³ I pravil ke všechněm: Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.

²⁴ Nebo kdož bude chtíti duši svou zachovati, ztratíť ji; a kdož ztratí duši svou pro mne, zachováť ji.

²⁵ Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, kdyby sám sebe ztratil, nebo sám sebe zmrhal?

²⁶ Neb kdož by se za mne styděl a za mé řeči, za tohoť se Syn člověka styděti bude, když přijde v slávě své a Otce svého i svatých andělů.

²⁷ Ale pravímť vám jistě: Jsouť někteří z těch, jenž tuto stojí, kteříž neokusí smrti, až i uzří království Boží.

²⁸ I stalo se po těch řečech, jako po osmi dnech, že Ježíš vzav s sebou Petra a Jakuba a Jana, vstoupil na horu, aby se modlil.

²⁹ A když se modlil, učiněna jest tvář jeho proměněná, a oděv jeho bílý a stkvoucí.

³⁰ A aj, dva muži mluvili s ním, a ti byli Mojžíš a Eliáš.

³¹ Kteríž okázavše se v slávě, vypravovali o smrti jeho, kterouž měl podstoupiti v Jeruzalémě.

³² Petr pak a ti, kteříž s ním byli, obtíženi byli snem, a procítivše, viděli slávu jeho a dva muže, ani stojí s ním.

³³ I stalo se, když oni odešli od něho, řekl Petr k Ježíšovi: Mistře, dobrěť jest nám zde býti. Protož udělejme tuto tři stánky, tobě jeden, a Mojžíšovi jeden, a Eliášovi jeden, nevěda, co mluví.

³⁴ A když on to mluvil, stal se oblak, i zastínil je. Báli se pak učedníci, když oni vcházeli do oblaku.

³⁵ I stal se hlas z oblaku řkoucí: Tentot jest Syn můj milý, jeho poslouvejte.

³⁶ A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš sám. A oni mlčeli, a nepravili žádnému v těch dnech ničehož z těch věcí, kteréž jsou viděli.

³⁷ Stalo se pak druhého dne, když sstupovali s hory, potkal jej zástup mnohý.

³⁸ A aj, muž z zástupu zvolal, řka: Mistře, prosím tebe, vzhlédni na syna mého, nebť jediného toho mám.

³⁹ A aj, duch jej napadá, a on ihned křičí, a sliní se, a ďábel lomcuje jím slinícím se, a nesnadně odchází od něho, sápage jím.

⁴⁰ I prosil jsem učedníků tvých, aby jej vyvrhli, ale nemohli.

⁴¹ I odpověděv Ježíš, řekl: Ó pokolení nevěrné a převrácené, dokudž budu u vás a dokud vás snášeti budu? Přiveď sem syna svého.

⁴² A v tom, když on přicházel, porazil jej ďábel a lomcoval jím. I přimluvil duchu nečistému Ježíš, a uzdravil mládence, a navrátil jej otci jeho.

⁴³ I divili se náramně všickni velikomocnosti Božské. A když se všickni divili všem věcem, kteréž činil Ježíš, řekl učedníkům svým:

⁴⁴ Složte vy v uších vašich řeči tyto, neboť Syn člověka bude vydán v ruce lidské.

⁴⁵ Ale oni nesrozuměli slovu tomu, a bylo před nimi skryto, aby nevyrozuměli jemu. A báli se ho otázati o tom slovu.

⁴⁶ I vznikla mezi nimi hádka o to, kdo by z nich byl větší.

⁴⁷ Ježíš pak viděv přemýšlování srdce jejich, vzav dítě, postavil je podle sebe,

⁴⁸ A řekl jim: Kdožkoli přijal by dítě toto ve jménu mém, mneť přijímá; a kdož by koli mne přijal, přijímá toho, kterýž mne poslal. Nebo kdožt jest nejmenší mezi všemi vámi, tent bude veliký.

⁴⁹ I odpověděv Jan, řekl: Mistře, viděli jsme jednoho, an ve jménu tvém ďábly vymítá; i bránili jsme mu, protože nechodí s námi.

⁵⁰ I dí jemu Ježíš: Nebraňtež. Nebo kdoť není proti nám, s námit jest.

⁵¹ I stalo se, když se doplnili dnové vzetí jeho vzhůru, a on se byl již na tom ustavil, aby šel do Jeruzaléma,

⁵² Že poslal posly před sebou. A oni jdouce, vešli do městečka Samaritánského, aby jemu zjednali hospodu.

⁵³ I nepřijali ho, protože obličej jeho byl obrácen k jítí do Jeruzaléma.

⁵⁴ A viděvše to učedníci jeho, Jakub a Jan, řekli: Pane, chceš-li, ať díme, aby oheň sstoupil s nebe a spálil je, jako i Eliáš učinil?

⁵⁵ A obrátiv se Ježíš, potrestal jich, řka: Nevíte, čího jste vy duchu.

⁵⁶ Syn zajisté člověka nepřišel zatracovati duší lidských, ale aby je spasil. I odešli do jiného městečka.

⁵⁷ Stalo se pak, když šli cestou, řekl jemu jeden: Pane, půjdu za tebou, kam se koli obrátíš.

⁵⁸ I řekl jemu Ježíš: Lišky doupata mají a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.

⁵⁹ I řekl k jinému: Pojď za mnou. A on řekl: Pane, dopuť mi prve jíti a pochovati otce mého.

⁶⁰ I dí jemu Ježíš: Nech, ať mrtví pochovávají mrtvé své, ale ty jda, zvěstuj království Boží.

⁶¹ I řekl opět jiný: Půjdu za tebou, Pane, ale prve dopust' mi, ať se rozžehnám s těmi, kteříž jsou v domu mém.

⁶² Řekl jemu Ježíš: Žádný, kdož vztáhna ruku svou k pluhu, ohlídal by se nazpět, není způsobilý k království Božím.

10

¹ Potom pak vyvolil Pán i jiných sedmdesát, a poslal je po dvou před tváří svou do každého města i místa, kamž měl sám přijíti.

² A pravil jim: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož prostě Pána žni, ať vypudí dělníky na žeň svou.

³ Jdětež. Aj, já posílám vás jako berany mezi vlky.

⁴ Nenostež s sebou pytlíka, ani mošny, ani obuvi, a žádného na cestě nepozdravujte.

⁵ A do kteréhožkoli domu vejdete, nejprve rcete: Pokoj tomuto domu.

⁶ A bude-liť tu který syn pokoje, odpočineť na něm pokoj váš; pakli nic, k vámť se navrátí.

⁷ A v témž domu ostaňte, jedouce a pijíce, což u nich jest. Nebo hoden jest dělník mzdy své. Nechodtež z domu do domu.

⁸ Ale do kteréhožkoli města vešli byste a přijali by vás, jezte, což před vás předloží.

⁹ A uzdravujte nemocné, kteříž by v něm byli, a rcete jim: Přiblížilof se k vám království Boží.

¹⁰ A do kteréhožkoli města vešli byste, a nepřijali by vás, vyjdouce na ulice jeho, rcetež:

¹¹ Také i ten prach, kterýž se přichytil nás z města vašeho, vyrazíme na vás. Ale však to vězte, žeť se jest přiblížilo k vám království Boží.

¹² Pravím zajisté vám, že Sodomským v onen den lehčeji bude nežli tomu městu.

¹³ Běda tobě Korozaim, běda tobě Betsaido. Nebo kdyby v Týru a v Sidonu činěni byli divové ti, kteříž v vás činěni jsou, dávno by v žíni a v popele sedíce, pokání činili.

¹⁴ A protož Týru a Sidonu lehčeji bude na soudu nežli vám.

¹⁵ A ty Kafarnaum, které jsi až do nebe zvýšeno, až do pekla sníženo budeš.

¹⁶ Kdož vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou pohrdá, pohrdáť tím, kdož mne poslal.

¹⁷ Potom navrátilo se s radostí těch sedmdesáte, řkouce: Pane, také i ďablové se nám poddávají ve jménu tvém.

¹⁸ I řekl jim: Viděl jsem satana jako blesk padajícího s nebe.

¹⁹ Aj, dávámť vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřitele, a nic vám neuškodí.

²⁰ Avšak z toho se neradujte, žeť se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích.

²¹ V tu hodinu rozveselil se v duchu Ježíš, a řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a zjevils je maličkým. Ovšem, Otče, neb tak se líbilo před tebou.

²² Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádný neví, kdo by byl Syn, jediné Otce, a kdo by byl Otec, jediné Syn, a komuž by chtěl Syn zjeviti.

23 A obrátiv se k učedníkům obzvláště, řekl: Blahoslavené oči, kteréž vidí, co vy vidíte.

24 Nebo pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti, což vy vidíte, a neviděli, a slyšeti, což vy slyšíte, a neslyšeli.

25 A aj, jeden zákoník vstal, pokoušeje ho, a řka: Mistře, co čině, život věčný dědičně obdržím?

26 A on řekl k němu: V Zákoně co jest psáno? Kterak čteš?

27 A on odpověděv, řekl: Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své, i ze vsí mysli své, a bližního svého jako sebe samého.

28 I řekl mu Ježíš: Právě jsi odpověděl. To čiň, a živ budeš.

29 On pak chtěje se sám ospravedlniti, dí Ježíšovi: A kdo jest můj bližní?

30 I odpověděv Ježíš, řekl: Èlověk jeden šel z Jeruzaléma do Jericho, i upadl mezi lotry. Kteríž obloupivše jej a zranivše, odešli, odpolu živého nechavše.

31 I přihodilo se, že kněz jeden šel touž cestou, a uzřev jej, pominul.

32 Těž i Levíta až k tomu místu přišed, a uzřev jej, pominul.

33 Samaritán pak jeden, cestou se bera, přišel až k němu, a uzřev jej, milosrdenstvím hnut jest.

34 A přistoupě, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své, vedl do hospody, a péci o něj měl.

35 Druhého pak dne odjíti maje, vyňav dva peníze, dal hospodáři, a řekl: Měj o něj péci, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobě.

36 Kdo tedy z těch tří zdá se tobě bližním býti tomu, kterýž upadl mezi lotry?

37 A on řekl: Ten, kterýž učinil milosrdenství nad ním. I řekl jemu Ježíš: Jdi, i ty učiň též.

38 I stalo se, když šli, že on všel do jednoho městečka. Žena pak jedna, jménem Marta, přijala jej do domu svého.

39 A ta měla sestru, jménem Mariji, kterážto seděci u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho.

40 Ale Marta pečlivá byla při mnohé službě Pánu. Kterážto přistoupivši, řkla: Pane, nemáš-liž o to péče, že sestra má nechala mne samé sloužiti? Protož rci jí, ať mi pomůž.

41 A odpověděv, řekl jí Ježíš: Marta, Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech.

42 Ale jednohoť jest potřebí. Mariať dobrou stránku vyvolila, kterážto nebude odjata od ní.

11

1 I stalo se, když byl na jednom místě, modle se, že když přestal, řekl k němu jeden z učedníků jeho: Pane, nauč nás modliti se, jako i Jan učil učedníky své.

2 I řekl jim: Když se modlíte; říkejte: Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi tak i na zemi.

3 Chléb náš vezdejší dávej nám každého dne.

⁴ I odpusť nám hříchy naše, nebo i my odpouštíme všelikému vinníku našemu. A neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

⁵ I řekl k nim: Kdo z vás bude mít přítele, a půjde k němu o půlnoci, a dá jemu: Příteli, půjč mi tři chlebě.

⁶ Nebo přítel můj přišel s cesty ke mně, a nemám, co bych předložil před něj.

⁷ A on vnitř jsa, odpověděl by, řka: Nečiň mi nevole, neb jsou již dveře zavřiny, a dítky mé se mnou jsou v pokoji. Nemohuť vstáti a dáti tobě.

⁸ Pravím vám: Ačť nedá jemu, vstana, protože jest přítel jeho, ale však pro nezbednost jeho vstana, dá jemu, kolikožkoli potřebuje.

⁹ I jáť pravím vám: Proste, a budeť vám dáno; hledejte, a naleznete; tlucte, a budeť vám otevřino.

¹⁰ Neb každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevřino.

¹¹ Kterého pak z vás otce prosil by syn za chléb, zdali kamene podá jemu? Aneb za rybu, zdali místo ryby dá jemu hada?

¹² Aneb prosil-li by za vejce, zdali podá jemu štíra?

¹³ Poněvadž tedy vy, zlí jsouce, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí?

¹⁴ I vymítal Ježíš dábelství, a to bylo němé. Stalo se pak, když vyšlo dábelství, že mluvil němý. I divili se zástupové.

¹⁵ Ale někteří z nich pravili: V Belzebubu, knížeti dábelském, vymítá dáby.

¹⁶ A jiní pokoušejíce ho, znamení s nebe hledali od něho.

¹⁷ Ale on znaje myšlení jejich, řekl jim: Každé království samo v sobě rozdělené pustne, a dům na dům padá.

¹⁸ Jestližeť jest pak i satan proti sobě rozdělen, kterakž stane království jeho? Nebo pravíte, že já v Belzebubu vymítám dáby.

¹⁹ Jestliže já v Belzebubu vymítám dáby, synové vaši v kom vymítají? Protož oni soudcové vaši budou.

²⁰ Pakliť prstem Božím vymítám dáby, jistěť jest přišlo k vám království Boží.

²¹ Když silný oděnc ostríhá síně své, v pokoji jsou všecky věci, kteréž má.

²² Pakli by silnější než on přijda, přemohl jej, všecka odění jeho odejme, v něž úfal, a loupeže jeho rozdělí.

²³ Kdožť není se mnou, proti mně jest; a kdož neshromažďuje se mnou, rozptylujeť.

²⁴ Když nečistý duch vyjde od člověka, chodí po místech suchých, hledaje odpočinutí. A nenalezna, dí: Vrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel.

²⁵ A přijda, nalezne jej vymetený a ozdobený.

²⁶ I jde, a přijme k sobě jiných sedm duchů horších sebe, a vejdouce, přebývají tam. I jsou poslední věci člověka toho horší nežli první.

²⁷ I stalo se, když on to mluvil, pozdvihši hlasu jedna žena z zástupu, řekla jemu: Blahoslavený život, kterýž tebe nosil, a prsy, kterýchž jsi požíval.

²⁸ A on řekl: Ovšem pak blahoslavení, kteříž slyší slovo Boží a ostríhají jeho.

29 A když se zástupové scházeli, počal praviti: Pokolení toto nešlechtné jest. Znamení vyhledává, a znamení jemu nebude dáno, než znamení Jonáše proroka.

30 Nebo jakož Jonáš učiněn byl znamením Ninivitským, takť bude i Syn člověka pokolení tomuto.

31 Královna od poledne stane na soudu s muži pokolení tohoto, a odsoudí je. Nebo přijela od končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, více než Šalomoun tuto!

32 Muži Ninivitští povstanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je. Nebo činili pokání k kázání Jonášovu, a aj, více nežli Jonáš tuto!

33 Žádný rozsvítě svíci, nepostaví jí do skrýše, ani pod kbelec, ale na svícen, aby ti, kteříž vcházejí, světlo viděli.

34 Svíce těla tvého jest oko tvé. Když by tedy oko tvé sprostné bylo, i tělo tvé všecko bude světlé; a pakliž bude nešlechtné, takéť i tělo tvé tmavé bude.

35 Viziž tedy, aby světlo, kteréž jest v tobě, nebylo tmou.

36 Pakli celé tělo tvé světlé bude, nemaje žádné částky tmavé, budeť všecko tak světlé, že tě jako svíce bleskem osvítí.

37 A mezi tím když on mluvil, prosil ho jeden farizeus, aby obědval u něho. A všed, posadil se za stůl.

38 Farizeus pak viděv to, podivil se, že se neumyl před obědem.

39 I řekl Pán k němu: Nyní vy farizeové povrchu konvice a mísy čistíte, ale to, což vnitř jest v vás, plno jest loupeže a nešlechtností.

40 Blázni, zdaliž ten, kterýž učinil, což zevnitř jest, neučinil také i toho, což jest vnitř?

41 Ale však i z toho, což máte, dávejte almužnu, a aj, všechny věci vaše čisté budou.

42 Ale běda vám farizeům, kteříž desátky dáváte z máty a z routy a ze všeliké byliny, ale opouštíte soud a lásku Boží; ješto tyto věci měli jste činiti, a oněch neopouštěti.

43 Běda vám farizeům, nebo milujete první místa v školách a pozdravování na trzích.

44 Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste jako hrobové nepatrní, po nichž lidé chodíce, nevědí o tom, co tam jest.

45 I odpověděv jeden z zákoníků, řekl jemu: Místře, tyto věci mluvě, i nám také lehkost činíš.

46 A on řekl: I vám zákoníkům běda, nebo obtěžujete lidi břemeny nesnesitelnými, a sami se těch břemen jedním prstem nedotýkáte.

47 Běda vám, jenž vzděláváte hroby prorocké, kteréž otcové vaši zmordovali.

48 A tak osvědčujete a potvrzujete skutků otců vašich. Nebo oni zajisté zmordovali jsou je, vy pak vzděláváte hroby jejich.

49 Protož i Moudrost Boží řekla: Pošlím k nim proroky a apoštoly, a z těch některé mordovati budou, a jiné vyháněti,

50 Aby požádáno bylo od tohoto pokolení krve všech proroků, kteráž vylita jest od ustanovení světa,

51 Od krve Abelovy až do krve Zachariášovy, kterýž zahynul mezi oltářem a chrámem. Jistě, pravím vám, požádáno bude od pokolení tohoto.

⁵² Běda vám zákoníkům, nebo jste vzali klíč umění; sami jste nevešli, a těm, kteříž vcházeli, zbránili jste.

⁵³ A když jim to mluvil, počali zákoníci a farizeové přísně jemu odpíráti, a k mnohým řečem příčiny jemu dávati,

⁵⁴ Ukládajíce o něm, a hledajíce popadnouti něco z úst jeho, aby jej obžalovali.

12

¹ A vtom, když mnozí zástupové scházeli se, takže jedni druhé velmi tlačili, počal mluvit k učedníkům svým: Nejpředněji se varujte od kvasu farizeů, jenž jest pokrytství.

² Neboť nic není skrytého, což by nemělo býti zjeveno; ani jest co tajného, ješto by nemělo býti zvědíno.

³ Protož to, co jste pravili ve tmách, bude na světle slyšáno, a co jste sobě v uši šeptali v pokojích, hlásánoť bude na střechách.

⁴ Pravím pak vám přátelům svým: Nestrachujte se těch, jenž tělo zabíjejí, a potom nemají, co by více učinili.

⁵ Ale ukážíť vám, koho se máte báti: Bojte se toho, kterýžto, když zabije, má moc uvrci do pekelného ohně. Jistě, pravím vám, toho se bojte.

⁶ Zdalíž neprodávají pět vrabců za dva haléře? Avšak ani jeden z nich není v zapomenutí před Bohem.

⁷ Nýbrž i vlasové hlavy vaší všickni zečtení jsou. Protož nebojtež se, mnohemť vy vrabce převyšujete.

⁸ Pravímť pak vám: Každý kdož by koli vyznal mne před lidmi, i Syn člověka vyzná jej před anděly Božími.

⁹ Kdož by mne pak zapřel před lidmi, zapřínť bude před anděly Božími.

¹⁰ A každý kdož dí slovo proti Synu člověka, bude mu odpuštěno, ale tomu, kdož by se Duchu svatému rouhal, nebudeť odpuštěno.

¹¹ Když pak vás voditi budou do škol a k vladařům a k mocným, nepečujte, kterak aneb co byste odpovídali, aneb co byste mluvili.

¹² Duch svatý zajisté naučí vás v tu hodinu, co byste měli mluvití.

¹³ I řekl jemu jeden z zástupu: Mistře, rcí bratru mému, ať rozdělí se mnou dědictví.

¹⁴ A on řekl jemu: Ělověče, kdo mne ustavil soudcí aneb děličem nad vámi?

¹⁵ I řekl k nim: Viztež a vystříhejte se od lakomství; neboť ne v rozhojnění statku něčího život jeho záleží.

¹⁶ Pověděl jim také i podobenství, řka: Ělověka jednoho bohatého hojně úrody pole přineslo.

¹⁷ I přemýšloval sám v sobě, řka: Co učiním, že nemám, kde bych shromáždil úrody své?

¹⁸ I řekl: Toto učiním: Zbořím stodoly své a větších nadělám, a tu shromáždím vsecky své úrody i zboží svá.

¹⁹ A dím duši své: Duše, máš mnoho statku složeného za mnohá léta, odpočivej, jez, pij, měj dobrou vůli.

²⁰ I řekl jemu Bůh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a to, cožs připravil, čím bude?

²¹ Takť jest každý, kdož sobě shromažďuje, a není v Bohu bohatý.

22 Řekl pak učedníkům svým: Protož pravím vám: Nebuďtež pečliví o život svůj, co byste jedli, ani o tělo, čím byste se odívali.

23 Život větší jest nežli pokrm, a tělo větší nežli oděv.

24 Patřte na havrany, žeť nesejí, ani žnou, a nemají špižírny, ani stodoly, a Bůh krmí je. I čím v větší vážnosti jste vy než ptactvo?

25 A kdož pak z vás pečlivě o to myslé, můž přidati ku postavě své loket jeden?

26 Poněvadž tedy nemůžete s to býti, což nejmenšího jest, proč o jiné věci se staráte?

27 Patřte na kvítí polní, kterak rostou, nedělají, ani předou, a pravím vám, že ani Šalomoun ve vsí slávě své nebyl tak odín, jako jedno z těchto.

28 A poněvadž trávu, kteráž dnes na poli jest, a zítra do peci uvržena bývá, Bůh tak odívá, čím více vás, ó malé víry?

29 I vy nestarejte se o to, co byste jedli, aneb co byste pili, aniž o to tak velmi pečujte.

30 Nebo těch všech věcí národové světa tohoto hledají. Víť pak Otec váš, že těch věcí potřebujete.

31 Ale raději hleďte království Božího, a tyto všechny věci budou vám přidány.

32 Neboj se, ó maličké stádce, neboť se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království.

33 Prodávajte statky vaše, a dávejte almužnu. Dělejte sobě pytlíky, kteříž nevetšejí, poklad, kterýž nehyne, v nebesích, kdežto zloděj dojíti nemůž, a kdež mol nekazí.

34 Nebo kdež jest poklad váš, tuť bude i srdce vaše.

35 Buďtež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící.

36 A vy podobni buďte lidem očekávajícím Pána svého, až by se vrátil z svadby, aby hned, jakž by přišel a potloukl, otevřeli jemu.

37 Blaze služebníkům těm, kteréž přijda Pán, nalezl by, a oni bdí. Amen pravím vám, že přepáše se, a káže jim sednouti za stůl, a chodě, bude jim sloužiti.

38 A přišel-liť by v druhé bdění, a pakliť by v třetí bdění přišel, a tak je nalezl, blahoslavení jsou služebníci ti.

39 Toto pak vězte, že byť věděl hospodář, v kterou by hodinu měl zloděj přijíti, bděl by zajisté, a nedal by podkopati domu svého.

40 Protož i vy buďte hotovi, nebo v kterou hodinu nenadějete se, Syn člověka přijde.

41 I řekl jemu Petr: Pane, nám-li praviš toto podobenství, čili všemněm?

42 I dí Pán: Aj kdo jest věrný šafář a opatrný, jehož by ustanovil pán nad čeledí svou, aby jim v čas dával vyměřený pokrm,

43 Blahoslavený služebník ten, kteréhož, když by přišel pán jeho, nalezne, an tak činí.

44 Vpravdě pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej.

45 Pakli by řekl služebník ten v srdci svém: Prodlévá přijíti pán můj, i počal by bít služebníky a služebnice, a jísti a pít i opíjeti se,

46 Přijdeť pán služebníka toho v den, v kterýž se nenaděje, a v hodinu, kteréž neví. I oddělíť jej, a díl jeho položí s nevěrnými.

⁴⁷ Služebník pak ten, kterýž by znal vůli pána svého a nepřipravoval se, a nečinil podle vůle jeho, bit bude velmi.

⁴⁸ Ale kterýž neznal, a hodné věci trestání činil, bit bude ne tak velmi. Každému pak, komuž jest mnoho dáno, mnoho bude od něho požádáno; a komuž jsou mnoho poručili, víceť požádají od něho.

⁴⁹ Oheň přišel jsem pustiti na zemi, a co chci, jestliže již hoří?

⁵⁰ Ale křtem mám křtěn býti, a kterak jsem soužen, dokudž se nevykoná!

⁵¹ A což se domníváte, že bych přišel pokoj dáti na zemi? Nikoli, pravím vám, ale rozdělení.

⁵² Nebo již od této chvíle bude jich pět v jednom domu rozděleno, tři proti dvěma, a dva proti třem.

⁵³ Bude rozdělen otec proti synu, a syn proti otci, máťe proti dceři, a dcera proti mateři, svegruše proti nevěstě své, a nevěsta proti svegruši své.

⁵⁴ Pravil také i k zástupům: Když vídáte oblak, an vzchodí od západu, hned pravíte: Příval jde, a tak bývá.

⁵⁵ A když od poledne vítr věje, říkáte: Bude horko, a býváť.

⁵⁶ Pokrytci, způsob nebe a země umíte souditi, a kterakž pak tohoto času nepoznáváte?

⁵⁷ Ano proč i sami od sebe nesoudíte, což spravedlivého jest?

⁵⁸ Když pak jdeš s protivníkem svým k vrchnosti, na cestě přičiň se o to, abys byl zproštěn od něho, aby snad netáhl tebe k soudci, a soudce dal by tebe biřici, a biřic vsadil by tě do žaláře.

⁵⁹ Pravím tobě: Nevyjdeš odtud, dokudž bys i toho posledního haléře nenavrátil.

13

¹ Byli pak tu přítomní času toho někteří, vypravujíce jemu o Galilejských, kterýchžto krev Pilát smísil s oběťmi jejich.

² I odpověděv Ježíš, řekl jim: Co mníte, že jsou ti Galilejští byli větší hříšníci nežli všickni jiní Galilejští, že takové věci trpěli?

³ Nikoli, pravímť vám. Ale nebudete-li pokání činiti, všickni též zahynete.

⁴ Anebo oněch osmnácte, na kteréžto upadla věže v Siloe, a zbila je, zdali se domníváte, že by oni vinni byli nad vsecky lidi přebývající v Jeruzalémě?

⁵ Nikoli, pravím vám. Ale nebudete-li pokání činiti, všickni též zahynete.

⁶ Pověděl pak toto podobenství: Ělověk jeden měl strom fíkový štípený na vinici své. I přišel, hledaje ovoce na něm, ale nenalezl.

⁷ I řekl k vinaři: Aj, po tři léta již přicházím, hledaje ovoce na tom fíku, a nenalézám. Vytniž jej! Proč i tu zemi darmo kazí?

⁸ On pak odpověděv, řekl jemu: Pane, ponechejž ho i tohoto léta, ažž jej okopám a ohnojm, a

⁹ Zdali by nesl ovoce. Pakliť neponese, potom vytneš jej.

¹⁰ Učil pak v jedné škole jejich v den sváteční.

¹¹ A aj, byla tu žena, kteráž měla ducha nemoci osmnácte let, a byla sklíčena, a nijakž se nemohla zprostiti.

12 A užřev ji Ježíř, zavolal jí k sobě, a řekl jí: Ženo, zprořřtřena jsi od nemocí své.

13 I vložil na ni ruce, a ihned zdvihla se, a velebila Boha.

14 Tedy kníže školní odpověděv, hněvaje se proto, že v den sváteční uzdravoval Ježíř, řekl k zástupu: Šest dní jest, v nichž náleží dělati; protož v těch dnech přicházejíce, buďte uzdravováni, a ne v den sobotní.

15 I odpověděv jemu Pán, řekl: Pokrytče, zdali jeden každý z vás v den sváteční neodvazuje vola svého nebo osla od jeslí, a nevodí napájeti?

16 Tato pak dcera Abrahamova, kterouž byl svázal satan již osmnáctě let, což neměla býti rozvázána od svazku v den sváteční?

17 A když on to pověděl, zastyděli se všickni protivníci jeho, ale všecken lid radoval se ze všech těch slavných skutků, kteříž se dáli od něho.

18 I řekl Ježíř: Ěmu podobno jest království Boží a k čemu je přirovnám?

19 Podobno jest zrnu horčičnému, kteréžto vzav člověk, uvrhl do zahrady své. I rostlo, a učiněno jest v strom veliký, a ptactvo nebeské hnízda sobě dělali na ratolestech jeho.

20 A opět řekl: K čemu připodobním království Boží?

21 Podobno jest kvasu, kterýžto vzavši žena, zadělala ve třech měřicích mouky, až zkysalo všecko.

22 I chodil po městech a městečkách uče, bera se do Jeruzaléma.

23 I řekl jemu jeden: Pane, tuším, že jest málo těch, kteříž spaseni býti mají? On pak řekl k nim:

24 Snažujte se vcházeti těsnou branou; neboť (pravím vám) mnozí hledati budou vjíti, a nebudou moci,

25 Totiž když vejde hospodář, a zavře dveře, a počnete vně státi a tlouci na dveře, řkouce: Pane, Pane, otevři nám, a on odpovídaje, díť vám: Neznám vás, odkud jste:

26 Tedy počnete říci: Jídali jsme a pĳjeli před tebou, a na ulicích našich jsi učil.

27 I dí: Pravím vám, žeť vás neznám, odkud jste. Odejďtež ode mne všickni činitelé nepravosti.

28 Tamť bude pláč a škřĳpení zubů, když uzříte Abrahama a Izáka a Jákoba a všecky proroky v království Božím, sami pak sebe vyhnané ven.

29 I přĳjdouť mnozí od východu, a od západu, a od půlnoci, i od poledne, a budou stoliti v království Božím.

30 A aj, jsouť poslední, kteříž budou první, a jsou první, kteříž budou poslední.

31 A v ten den přĳstoupili někteří z farizeů, řkouce jemu: Vyjdi, a odejdi odsud, nebo Herodes chce tě zamordovati.

32 I řekl jim: Jdouce, povězte lišce té: Aj, vymítám ďábly, a uzdravuji dnes a zítra, a třetího dne dokonám.

33 Ale však musím dnes a zítra i pozejtřĳ choditi; neboť jest nelze proroku zahynouti jinde kromě Jeruzaléma.

34 Jeruzaléme, Jeruzaléme, jeřřto mordujeřř proroky a kamenujeřř ty, kteříž k tobě bývají posláni, kolikrát jsem chtěl shromážďiti syny tvé,

jako slepice kuřátka svá pod křídla? A nechtěli jste.

³⁵ Aj, opuštěn bude dům váš a zanechán vám pustý. Ale jistě pravím vám, že nikoli mne neuzříte, až přijde čas, když díte: Požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně.

14

¹ I stalo se, když všel Ježíš do domu jednoho knížete farizejského v sobotu, aby jedl chléb, že oni šetřili ho.

² A aj, člověk jeden vodnotelný byl před ním.

³ I odpověděv Ježíš, dí zákoníkům a farizeům, řka: Sluší-li v sobotu uzdravovati?

⁴ A oni mlčeli. Tedy on dosáh jeho, uzdravil a propustil.

⁵ A odpověděv k nim řekl: Ěí z vás osel anebo vůl upadl by do studnice, a ne ihned by ho vytáhl v den sobotní?

⁶ I nemohli jemu na to odpovědíti.

⁷ Pověděl také i ku pozvaným podobenství, (spatřiv to, kterak sobě přední místa vyvolovali,) řka k nim:

⁸ Kdybys byl od někoho pozván na svadbu, nesedej na předním místě, ať by snad vzácnější nežli ty nebyl pozván od něho.

⁹ A přijda ten, kterýž tebe i onoho pozval, řekl by tobě: Dej tomuto místo. A tehdy počal bys s hanbou na posledním místě seděti.

¹⁰ Ale když bys byl pozván, jda, posaď se na posledním místě. A kdyby přišel ten, kterýž tebe pozval, aby řekl tobě: Příteli, posedni výše, tedy budeš míti chválu před spolustolicími.

¹¹ Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se ponižuje, bude povýšen.

¹² Pravil také i tomu, kterýž ho byl pozval: Když činíš oběd nebo večeři, nezov přátel svých, ani bratří svých, ani sousedů bohatých, ať by snad i oni zase nezvali tebe, a měl bys odplatu.

¹³ Ale když činíš hody, povolej chudých, chromých, kulhavých, slepých,

¹⁴ A blahoslavený budeš. Neboť nemají, odkud by odplatili tobě, ale budeš odplaceno při vzkříšení spravedlivých.

¹⁵ I uslyšav to jeden z přísedících, řekl jemu: Blahoslavený jest, kdož jí chléb v království Božím.

¹⁶ On pak řekl jemu: Ělověk jeden učinil večeři velikou, a pozval mnohých.

¹⁷ I poslal služebníka svého v hodinu večeře, aby řekl pozvaným: Pojdte, nebo již připraveno jest všecko.

¹⁸ I počali se všickni spolu vymlouvati. První řekl jemu: Ves jsem koupil, a musím vyjít a ohledati jí; prosím tebe, vymluv mne.

¹⁹ A druhý řekl: Patero spřežení volů koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil; prosím tebe, vymluv mne.

²⁰ A jiný dí: Ženu jsem pojal, a protož nemohu přijíti.

²¹ I navrátiv se služebník, zvěstoval tyto věci pánu svému. Tedy rozhněvav se hospodář, řekl služebníkovi svému: Vyjdi rychle na rynky a na ulice města, a chudé, i chromé, i kulhavé, a slepé uveď sem.

²² I řekl služebník: Pane, stalo se, jakož jsi rozkázal, a ještěť místo jest.

²³ Tedy řekl pán služebníku: Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinuť vjíti, ať se naplní dům můj.

²⁴ Nebo pravím vám, že žádný z mužů těch, kteříž pozváni byli, neokusí večere mé.

²⁵ Šli pak mnozí zástupové s ním. A on obrátiv se, řekl jim:

²⁶ Jde-li kdo ke mně, a nemá-li v nenávisti otce svého, i matere, i ženy, i dětí, i bratří, i sestř, ano i té duše své, nemůž býti mým učedníkem.

²⁷ A kdožkoli nenese kříže svého, a jde za mnou, nemůž býti mým učedníkem.

²⁸ Nebo kdo z vás jest, chtěje stavěti věži, aby prve sedna, nepočel nákladu, bude-li míti dosti k dokonání toho díla?

²⁹ Aby snad, když by položil grunt, a nemohl dokonati, nepřišlo na to, že všickni to vidouce, počali by se jemu posmívati,

³⁰ Řkouce: Tento člověk počal stavěti, a nemohl dokonati.

³¹ Anebo který král bera se k boji proti jinému králi, zdaliž prve nesedne, aby se poradil, mohl-li by s desíti tisíci potkati se s tím, kterýž s dvacítí tisíci táhne proti němu?

³² Sic jinak, když ještě podál od něho jest, pošle posly k němu, žádaje toho, což by bylo ku pokoji.

³³ Tak zajisté každý z vás, kdož se neodřekne všech věcí, kterýmiž vládne, nemůž býti mým učedníkem.

³⁴ Dobráť jest sůl. Pakli sůl bude zmařena, čím bude napravena?

³⁵ Ani do země, ani do hnoje se nehodí; ale vyvržena bude ven. Kdo má uši k slyšení, slyš.

15

¹ Přibližovali se pak k němu všickni publikáni a hříšníci, aby ho slyšeli.

² I reptali farizeové a zákoníci, řkouce: Tento hříšníky přijímá a jí s nimi.

³ I pověděl jim podobenství toto, řka:

⁴ Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a nešel k té, kteráž zahynula, až by i našel ji?

⁵ A nalezna, jistě by ji vložil na ramena svá s radostí.

⁶ A přijda domů, svolal by přátely a sousedy, řka jim: Spolu radujte se se mnou, neb jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula.

⁷ Pravím vám, že tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, nežli nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání.

⁸ Aneb žena některá mající grošů deset, ztratila-li by jeden groš, zdaliž nezažže svíce, a nemete domu, a nehledá pilně, dokudž nenalezne?

⁹ A když nalezne, svolá přítelkyně a sousedy, řkuci: Spolu radujte se se mnou, neb jsem našla groš, kterýž jsem byla ztratila.

¹⁰ Takť pravím vám, že jest radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem pokání činícím.

¹¹ Řekl také Ježíš: Ělověk jeden měl dva syny.

¹² Z nichž mladší řekl otci: Otče, dej mi díl statku, kterýž mně náleží. I rozdělil jim statek.

¹³ A po nemnohých dnech, shromáždiv sobě všecko mladší syn, odšel do daleké krajiny, a tam rozmrhal statek svůj, živ jsa prostopázně.

¹⁴ A když všecko utratil, stal se hlad veliký v krajině té, a on počal nouzi trpěti.

¹⁵ I všed, přidržel se jednoho měštěnána krajiny té; a on jej poslal do vsi své, aby pásl vepře.

¹⁶ I žádal nasytiti břicho své mlátem, kteréž svině jedly, a žádný nedával jemu.

¹⁷ On pak přišed sám k sobě, řekl: Aj, jak mnozí čeledínové u otce mého hojnost mají chleba, a já tuto hladem mru!

¹⁸ Vstana, půjdu k otci svému, a díím jemu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou,

¹⁹ A již více nejsem hoden slouti syn tvůj. Ale učiň mne jako jednoho z čeledínů svých.

²⁰ I vstav, šel k otci svému. A když ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho, a milosrdenstvím hnut jsa, přiběh, padl na šíji jeho, a políbil ho.

²¹ I řekl jemu syn: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou, a jižť nejsem hoden slouti syn tvůj.

²² I řekl otec služebníkům svým: Přineste roucho to první, a oblecte jej, a dejte prsten na ruku jeho a obuv na nohy.

²³ A přivedouce tele tučné, zabijte, a hodujte, budme veseli.

²⁴ Nebo tento syn můj byl umřel, a zase ožil; byl zahynul, a nalezen jest. I počali veseli býti.

²⁵ Byl pak syn jeho starší na poli. A jda, když se přibližoval k domu, uslyšel zpívání a hluk veselících se.

²⁶ I povolav jednoho z služebníků svých, otázal se ho, co by to bylo.

²⁷ A on řekl jemu: Bratr tvůj přišel, i zabil otec tvůj tučné tele, že ho zdravého přijal.

²⁸ I rozhněval se on, a nechtěl tam vjíti. Otec pak jeho vyšed, prosil ho.

²⁹ A on odpověděv, řekl otci: Aj, tolik let sloužím tobě, a nikdy jsem přikázání tvého nepřestoupil, avšak nikdy jsi mi nedal ani kozelce, abych také s přáteli svými vesel pobyl.

³⁰ Ale když syn tvůj tento, kterýž prožral statek tvůj s nevěstkami, přišel, zabils jemu tele tučné.

³¹ A on řekl mu: Synu, ty vždycky se mnou jsi, a všecky věci mé jsou tvé.

³² Ale hodovati a radovati se náleželo. Nebo bratr tvůj tento byl umřel, a zase ožil; zahynul byl, a nalezen jest.

16

¹ Pravit pak i k učedníkům svým: Ělověk jeden byl bohatý, kterýž měl šafáře; a ten obžalován jest před ním, jako by mrhal statek jeho.

² I povolav ho, řekl jemu: Což to slyším o tobě? Vydej počet z vladařství svého, neb již nebudeš moci déle vládnouti.

³ I dí vladař sám v sobě: Co učiním? Teď pán můj odjímá ode mne vladařství. Kopati nemohu, žebrati se stydím.

⁴ Víím, co učiním, aby, když budu zbaven vladařství, přijali mne do svých domů.

⁵ I zavolav jednoho každého dlužníka pána svého, řekl prvnímu: Jaks mnoho dlužen pánu mému?

⁶ A on řekl: Sto tun oleje. I řekl mu: Vezmi registra svá, a sedna rychle, napiš padesát.

⁷ Potom druhému řekl: Ty pak jaks mnoho dlužen? Kterýž řekl: Sto korců pšenice. I dí mu: Vezmi registra svá, a napiš osmdesát.

⁸ I pochválil pán vladaře nepravého, že sobě opatrně učinil. Nebo synové tohoto světa opatrnější jsou, nežli synové světla v svých věcech.

⁹ I jáť pravím vám: Èiňte sobě přátely z mamony nepravosti, aby, když byste zhynuli, přijali vás do věčných stanů.

¹⁰ Kdožť jest věrný v mále, i ve mnozeť věrný bude. A kdož v mále jest nepravý, i ve mnozeť nepravý jest.

¹¹ Poněvadž tedy v mamoně nepravé věrní jste nebyli, spravedlivého zboží kdo vám svěří?

¹² A když jste v cizím věrní nebyli, což vašeho jest, kdo vám dá?

¹³ Nižádný služebník nemůž dvěma pánům sloužiti. Nebť zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžte Bohu sloužiti a mamoně.

¹⁴ Slyšeli pak toto všecko i farizeové, kteříž byli lakomí, a posmívali se jemu.

¹⁵ I dí jim: Vy jste, ješto se sami spravedliví činíte před lidmi, ale Bůhť zná srdce vaše; nebo což jest u lidí vysokého, ohavnost jest před Bohem.

¹⁶ Zákon a Proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží zvěstuje se, a každý se do něho násilně tiskne.

¹⁷ Snázeť jest zajisté nebi a zemi pomínouti, nežli v Zákoně jednomu tytlíku zahynouti.

¹⁸ Každý, kdož propustí manželku svou, a jinou pojímá, cizoloží; a kdož propuštěnou od muže pojímá, cizoloží.

¹⁹ Byl pak člověk jeden bohatý, a oblačel se v šarlat a v kment, a hodoval na každý den stkvostně.

²⁰ A byl také jeden žebrák, jménem Lazar, kterýžto ležel u vrat jeho vředovitý,

²¹ Žádaje nasycen býti z drobtů, kteříž padali z stolu bohatce. Ale i psi přicházejíce, lízali vředy jeho.

²² I stalo se, že ten žebrák umřel, a nesen jest od andělů do lůna Abrahamova. Umřel pak i bohatec, a pohřben jest.

²³ Potom v pekle pozdvih očí svých, v mukách jsa, uzřel Abrahama zdaleka, a Lazara v lůnu jeho.

²⁴ I zvolav bohatec, řekl: Otče Abrahamo, smiluj se nade mnou, a pošli Lazara, ať omočí konec prstu svého v vodě, a svlaží jazyk můj; nebo se mučím v tomto plameni.

²⁵ I řekl mu Abraham: Synu, rozpomeň se, žes ty již vzal dobré věci své v životě svém, a Lazar též zlý. Nyní pak tento se již těší, ale ty se mučíš.

²⁶ A nadto nade všecko mezi námi a vámi propast veliká utvrzena jest, aby ti, kteříž chtějí odsud k vám jíti, nemohli, ani odonud k nám

přijítí.

²⁷ I řekl: Ale prosím tebe, Otče, abys ho poslal do domu otce mého.

²⁸ Neboť mám pět bratrů. Ať jim svědčí, aby i oni nepřišli do tohoto místa muk.

²⁹ I řekl jemu Abraham: Majít Mojžíše a Proroky, nechť jich poslouchají.

³⁰ A on řekl: Nic, otče Abrahame, ale kdyby kdo z mrtvých šel k nim, budou pokání činiti.

³¹ I řekl mu: Poněvadž Mojžíše a Proroků neposlouchají, aniž byť kdo z mrtvých vstal, uvěří jemu.

17

¹ Tedy řekl učedníkům: Není možné, aby nepřišla pohoršení, ale běda tomu, skrze kohož přicházejí.

² Lépe by mu bylo, aby žernov osličí vložen byl na hrdlo jeho, a uvržen byl do moře, nežli by pohoršil jednoho z těchto maličkých.

³ Šetřte se. Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, potresci ho, a bude-liť toho želeti, odpusť mu.

⁴ A byť pak sedmkrát za den zhřešil proti tobě, a sedmkrát za den obrátil se k tobě, řka: Žel mi toho, odpusť mu.

⁵ I řekli apoštolé Pánu: Přispoř nám víry.

⁶ I dí Pán: Kdybyste měli víru jako zrno horčičné, řekli byste této moruši: Vykořeň se a přesad se do moře, a uposlechla by vás.

⁷ Nebo kdo jest z vás, maje služebníka, ješto oře aneb pase dobytek, aby jemu, když by se s pole navrátil, hned řekl: Pojď a sed za stůl?

⁸ Ale zdali raději nedí jemu: Připrav, ať povečeřím, a opáše se, služ mi, až se najím a napím, a potom i ty jez a pij?

⁹ Zdali děkuje služebníku tomu, že učinil to, což mu rozkázal? Nezdá mi se.

¹⁰ Tak i vy, když učiníte všechno, což vám přikázáno, rcete: Služebníci neužiteční jsme. Což jsme povinni byli učiniti, učinili jsme.

¹¹ I stalo se, když se bral do Jeruzaléma, že šel skrze Samaří a Galilei.

¹² A když vcházel do jednoho městečka, potkalo se s ním deset mužů malomocných, kteřížto stáli zdaleka.

¹³ A pozdvihše hlasu, řekli: Ježíši prikazateli, smiluj se nad námi.

¹⁴ Kterézto on uzřev, řekl jim: Jdouce, ukažte se kněžím. I stalo se, když šli, že očištění jsou.

¹⁵ Jeden pak z nich uzřev, že jest uzdraven, navrátil se s velkým hlasem, velebě Boha.

¹⁶ A padl na tvář k nohám jeho, díky čině jemu. A ten byl Samaritán.

¹⁷ I odpověděv Ježíš, řekl: Zdaliž jich deset není očištěno? A kdež jest jich devět?

¹⁸ Nenalezli se k tomu, aby přijdouce, chválu Bohu vzdali, jedině cizozemec tento?

¹⁹ I řekl jemu: Vstana, jdi, víra tvá tě uzdravila.

²⁰ Otázán pak jsa od zákoníků, kdy přijde království Boží, odpověděl jim a řekl: Nepřijdeť království Boží patrně.

²¹ Aniž řeknou: Aj, tuto, aneb aj, tamto. Nebo aj, království Boží jestiť mezi vámi.

22 I řekl učedníkům: Přijdou dnové, že budete žádati viděti jeden den Syna člověka, a neužříte.

23 A dějít vám: Aj, zde, hle, tamto. Nechoďte, ani následujte.

24 Nebo jakožto blesk blýskající se z jedné krajiny, kteráž pod nebem jest, až do druhé, kteráž též pod nebem jest, svítí, tak bude i Syn člověka ve dni svém.

25 Ale nejprve musí mnoho trpěti, a potupen býti od národu tohoto.

26 A jakož se dalo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka.

27 Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterémžto Noé všel do korábu; i přišla potopa, a zahladila všecky.

28 A též podobně, jako se stalo ve dnech Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, štěpovali, stavěli.

29 Ale dne toho, když vyšel Lot z Sodomy, pršel oheň s sirou s nebe, a zahladil všecky.

30 Takť nápodobně bude v ten den, když se Syn člověka zjeví.

31 V ten čas kdo by byl na střeše, a nádobí jeho v domu, nesstupuj, aby je pobral; a kdo na poli, též nevracuj se zase.

32 Pomněte na Lotovu ženu.

33 Nebo kdož by koli hledal život svůj zachovati, ztratíť jej; a kdož by jej koli ztratil, obživíť jej.

34 Pravímť vám: V tu noc budou dva na loži jednom; jeden bude vzat, a druhý opuštěn.

35 Dvě budou mleti spolu; jedna bude vzata, a druhá opuštěna.

36 Dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý opuštěn.

37 I odpověděvše, řekli jemu: Kde, Pane? On pak řekl jim: Kdežť bude tělo, tamť se shromáždí i orlice.

18

1 Pověděl jim také i podobenství, kterak by potřebí bylo vždycky se modliti a neoblevovati,

2 Řka: Byl jeden soudce v městě jednom, kterýž se Boha nebál a člověka nestyděl.

3 Byla pak vdova jedna v témž městě. I přišla k němu, řkuci: Pomsti mne nad protivníkem mým.

4 A on nechtěl za dlouhý čas. Ale potom řekl sám v sobě: Ač se Boha nebojím, a člověka nestydím,

5 Však že mi pokoje nedá tato vdova, pomstím jí, aby naposlady přijduci, neuhaněla mne.

6 I dí Pán: Slyšte, co praví soudce nepravý.

7 A což by pak Bůh nepomstil volených svých, volajících k němu dnem i nocí, ačkoli i prodlévá jim?

8 Pravímť vám, žeť jich brzo pomstí. Ale když přijde Syn člověka, zdaliž nalezne víru na zemi?

9 I řekl také k některým, kteříž v sebe doufali, že by spravedliví byli, jiných sobě za nic nevážíce, podobenství toto:

10 Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili, jeden farizeus a druhý publikán.

11 Farizeus stoje soukromí, takto se modlil: Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé, dráči, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán.

¹² Postím se dvakrát do téhodne, desátky dávám ze všech věcí, kterýmiž vládnu.

¹³ Publikán pak zdaleka stojí, nechtěl ani očí k nebi pozdvihnouti, ale bil se v prsy své, řka: Bože, buď milostiv mně hříšnému.

¹⁴ Pravím vám: Odšel tento, ospravedlněn jsa, do domu svého, a ne onen. Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se poníží, bude povýšen.

¹⁵ Přinášeli také k němu i nemluvňátka, aby se jich dotýkal. To viděvše učedníci, přimlouvali jim.

¹⁶ Ale Ježíš svolav je, řekl: Nechte dítek, ať jdou ke mně, a nebraňte jim, nebo takovýcht jest království Boží.

¹⁷ Amen pravím vám: Kdož by koli nepřijal království Božího jako dítě, nevejdeť do něho.

¹⁸ I otázalo se ho jedno kníže, řka: Místře dobrý, co čině, život věčný obdržím?

¹⁹ I řekl jemu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než sám toliko Bůh.

²⁰ Však umíš přikázání: Nezcizoložíš, nezabiješ, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, cti otce svého i matku svou.

²¹ On pak řekl: Toho všeho ostříhal jsem od své mladosti.

²² Slyšav to Ježíš, řekl mu: Ještěť se jednoho nedostává. Všecko, což máš, prodej, a rozdej chudým, a budeš míti poklad v nebi, a pojď, následuj mne.

²³ On pak uslyšav to, zarmoutil se; byl zajisté bohatý velmi.

²⁴ A viděv jej Ježíš zarmouceného, řekl: Aj, jak nesnadně ti, kdož statky mají, do království Božího vejdou!

²⁵ Snáze jest zajisté velbloudu skrze jehelnou díрку projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.

²⁶ Tedy řekli ti, kteříž to slyšeli: I kdož může spasen býti?

²⁷ A on dí jim: Což jest nemožného u lidí, možné jest u Boha.

²⁸ I řekl Petr: Aj, my opustili jsme všecko, a šli jsme za tebou.

²⁹ On pak řekl jim: Amen pravím vám, že není žádného, kterýž by opustil dům, neb rodiče, neb bratří, neb manželku, nebo dítky, pro království Boží,

³⁰ Aby nevzal v tomto času mnohem více, v budoucím pak věku míti bude život věčný.

³¹ Tedy pojav Ježíš dvanácte, řekl jim: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a naplnít se všecko to, což psáno jest skrze Proroky o Synu člověka.

³² Nebo vydán bude pohanům, a bude posmíván, a zlehčen i uplván.

³³ A ubičující, zamordují jej, ale on třetího dne z mrtvých vstane.

³⁴ Oni pak tomu nic nerozuměli, a bylo slovo to skryto před nimi, aniž věděli, co se pravilo.

³⁵ I stalo se, když se přibližoval k Jericho, slepý jeden seděl podle cesty, žebře.

³⁶ A slyšev zástup pomíjející, otázal se, co by to bylo?

³⁷ I oznámili jemu, že Ježíš Nazaretský tudy jde.

³⁸ I zvolal, řka: Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!

³⁹ A ti, kteříž napřed šli, přimlouvali mu, aby mlčal. Ale on mnohem více volal: Synu Davidův, smiluj se nade mnou!

40 Tedy zastaviv se Ježíš, rozkázal ho k sobě přivésti. A když se přibližoval, otázal se ho,

41 Řka: Co chceš, ať tobě učiním? On pak dí: Pane, ať vidím.

42 A Ježíš řekl jemu: Prohlédni. Víra tvá tě uzdravila.

43 A ihned prohlédl, a šel za ním, velebě Boha. A všecken lid viděv to, vzdal chválu Bohu.

19

1 A všed Ježíš, bral se přes Jericho.

2 A aj, muž, jménem Zacheus, a ten byl hejtman nad celnými, a byl bohatý.

3 I žádostiv byl viděti Ježíše, kdo by byl; a nemohl pro zástup, nebo postavy malé byl.

4 A předběh napřed, vstoupil na strom planého fíku, aby jej viděl; neb tudy měl jíti.

5 A když přišel k tomu místu, pohleděv zhůru Ježíš, uzřel jej, i řekl jemu: Zachee, spěšně sstup dolů, nebo dnes v domu tvém musím zůstat.

6 I sstoupil rychle, a přijal jej radostně.

7 A viděvše to všickni, reptali, řkouce: K člověku hříšnému se obrátil.

8 Stoje pak Zacheus, řekl ku Pánu: Aj, polovici statku svého, Pane, dávám chudým, a oklamal-li jsem v čem koho, navracuji to čtvernásob.

9 I dí jemu Ježíš: Dnes spasení stalo se domu tomuto, protože i on jest syn Abrahamův.

10 Nebo přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.

11 Toho když oni poslouchali, promluvil k nim dále podobenství, protože byl blízko od Jeruzaléma a že se oni domnívali, že by se hned mělo zjeviti království Boží.

12 I řekl: Ělověk jeden rodu znamenitého odšel do daleké krajiny, aby přijal království a zase se navrátil.

13 I povolav desíti služebníků svých, dal jim deset hřiven, a řekl jim: Kupčtež, dokudž nepřijdu.

14 Měšťané pak jeho nenáviděli ho, a poslali poselství za ním, řkouce: Nechcemeť, aby tento kraloval nad námi.

15 I stalo se, když se navrátil, přijav království, rozkázal zavolati těch svých služebníků, kterýmž byl dal peníze, aby zvěděl, jak kdo mnoho získal.

16 I přišel první, řka: Pane, hřivna tvá deset hřiven získala.

17 I řekl jemu: To dobře, služebníče dobrý. Že jsi nad málem byl věrný, měžž moc nad desíti městy.

18 A druhý přišel, řka: Pane, hřivna tvá získala pět hřiven.

19 I tomu řekl: I ty budiž nad pěti městy.

20 A jiný přišel, řka: Pane, aj, teď hřivna tvá, kterouž jsem měl složenou v sátku.

21 Nebo jsem se bál tebe, ješto jsi člověk přísný; béřeš, čeho jsi nepoložil, a žneš, čeho jsi nerozsíval.

22 I řekl jemu: Z úst tvých soudím tebe, služebníče zlý. Věděl jsi, že jsem já člověk přísrný, bera, což jsem nepoložil, a žna, čehož jsem nerozsíval.

23 I pročes tedy nedal peněz mých na stůl, a já přijda, byl bych je vzal i s požitky?

24 I řekl těm, kteříž tu stáli: Vezměte od něho hřivnu, a dejte tomu, kterýž má deset hřiven.

25 I řekli jemu: Pane, máš deset hřiven.

26 I dí jim: Jistě pravím vám, že každému, kdož má, bude dáno, ale od toho, kterýž nemá, i to, což má, bude odjato.

27 Ty pak nepřátely mé, kteříž nechtěli, abych nad nimi kraloval, přiveďte sem a zmordujte přede mnou.

28 To pověděv, šel předce, vstupuje k Jeruzalému.

29 I stalo se; když se přiblížil k Betfagi a k Betany, k hoře, kteráž slove Olivetská, poslal dva učedníky své,

30 Řka: Jděte do městečka, kteréž proti vám jest. Do kteréhožto vejduce, naleznete oslátko přivázané, na němžto nikdy žádný z lidí neseseděl. Odvěžtež je, a přiveďte ke mně.

31 A optal-liť by se vás kdo, proč je odvazujete, tak jemu díte: Protože Pán ho potřebuje.

32 Tedy odšedše ti, kteříž byli posláni, našli tak, jakž jim byl pověděl.

33 A když odvazovali oslátko, řekli páni jeho k nim: Proč odvazujete oslátko?

34 A oni řekli: Pán ho potřebuje.

35 I přivedli je k Ježíšovi, a vloživše roucha svá na oslátko, vsadili na ně Ježíše.

36 A když on jel, stlali roucha svá na cestě.

37 Když se pak již přibližoval k místu tomu, kudyž scházejí s hory Olivetské, počalo všecko množství učedníků radostně chváliti Boha hlasem velikým ze všech divů, kteréž byli viděli,

38 Řkouce: Požehnaný král, jenž se bere ve jménu Páně. Pokoj na nebi, a sláva na výsostech.

39 Ale někteří z farizeů, kteříž tu byli v zástupu, řekli k němu: Mistře, potresci učedníků svých.

40 I odpověděv, řekl jim: Pravímť vám: Budou-li tito mlčeti, kameníť bude volati.

41 A když se přiblížil, uzřev město, plakal nad ním,

42 Řka: Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly; ale skrytoť jest to nyní od očí tvých.

43 Nebo přijdou na tě dnové, v nichž obklíčí tě nepřátelé tvoji valem, a oblehnou tebe, a souží tě se všech stran.

44 A s zemí srovnají tě, i syny tvé, kteříž v tobě jsou, a nenechajíť v tobě kamene na kameni, protože jsi nepoznalo času navštívení svého.

45 A všed do chrámu, počal vymítati prodavače a kupce z něho,

46 Řka jim: Psáno jest: Dům můj dům modlitby jest, vy jste jej pak učinili peleší lotrovskou.

47 I učil na každý den v chrámě. Přední pak kněží a zákoníci i přední v lidu hledali ho zahladiti.

⁴⁸ A nenalezli, co by jemu učinili. Nebo všecken lid jej sobě liboval, poslouchaje ho.

20

¹ I stalo se v jeden den, když on učil lid v chrámě a kázal evangelium, že přišli k tomu přední kněží a zákoníci s staršími,

² I řekli jemu: Pověz nám, jakou mocí tyto věci činíš, aneb kdo tobě tuto moc dal?

³ I odpověděv, řekl jim: Otížit se i já vás o jedné věci a odpověztež mi:

⁴ Křest Janův s nebe-li byl, čili z lidí?

⁵ Oni pak uvažovali to mezi sebou, řkouce: Jestliže bychom řekli: S nebe, díť nám: Pročez jste tedy neuvěřili jemu?

⁶ Pakli díme: Z lidí, lid všecken ukamenuje nás; neb oni cele tak drží, že Jan jest prorok.

⁷ I odpověděli: Že nevědí, odkud jest byl.

⁸ I řekl jim Ježíš: Aníž já vám povím, jakou mocí toto činím.

⁹ I počal lidu praviti podobenství toto: Ělověk jeden štípil vinici, a pronajal ji vinařům, a sám odšed podál byl tam za mnohé časy.

¹⁰ A v čas slušný poslal k vinařům služebníka, aby z ovoce vinice dali jemu. Vinaři pak zmrskavše jej, pustili ho prázdného.

¹¹ A on poslal druhého služebníka. Oni pak i toho zmrskavše a zohavivše, pustili prázdného.

¹² I poslal třetího. Ale oni i toho zranivše, vystrčili ven.

¹³ Tedy řekl Pán vinice: Co učiním? Pošli svého milého Syna. Snad když toho uzří, ostýchati se budou.

¹⁴ Uzřevše pak vinaři, rozmlouvali mezi sebou, řkouce: Tentof jest dědic; pojdte, zabijme jej, aby naše bylo dědictví.

¹⁵ A vystrčivše jej ven z vinice, zamordovali ho. Což tedy učiní jim Pán vinice?

¹⁶ Přijde a vyhladí vinaře ty, a dá vinici jiným. To uslyšavše, řekli: Odstup to.

¹⁷ A on pohleděv na ně, řekl: Co jest pak to, což napsáno jest: Kámen, kterýmž pohrdli dělníci, ten učiněn jest v hlavu úhelní.

¹⁸ Každý, kdož padne na ten kámen, rozrazí se; a na kohož by on upadl, potřeť jej.

¹⁹ I hledali přední kněží a zákoníci, jak by naň vztáhli ruce v tu hodinu, ale báli se lidu. Nebo porozuměli, že by na ně mluvil podobenství to.

²⁰ Tedy ukládajíce o něm, poslali špehere, kteříž by se spravedlivými činili, aby ho polapili v řeči, a potom jej vydali vrchnosti a v moc hejtmanu.

²¹ I otázali se ho oni, řkouce: Místře víme, že právě mluvíš a učíš, a nepřijímáš osoby, ale v pravdě cestě Boží učíš.

²² Sluší-li nám daň dávati císaři, čili nic?

²³ Ale Ježíš rozuměje chytrosti jejich, dí jim: Co mne pokoušíte?

²⁴ Ukažte mi peníz. Ěí má obraz a nápis? I odpověděvše, řekli: Císařův.

²⁵ On pak řekl jim: Dejtež tedy, co jest císařova, císaři, a což jest Božího, Bohu.

²⁶ I nemohli ho za slovo popadnouti před lidem, a divíce se odpovědi jeho, umkli.

²⁷ Přistoupivše pak někteří z saduceů, (kteříž odpírají býti vzkříšení,) otázali se ho,

²⁸ Řkouce: Mistře, Mojžíš napsal nám: Kdyby bratr něčí umřel, maje manželku, a umřel by bez dětí, aby ji pojal bratr jeho za manželku, a vzbudil símě bratru svému.

²⁹ I bylo sedm bratří, a první pojav ženu, umřel bez dětí.

³⁰ I pojal ji druhý, a umřel i ten bez dětí.

³¹ A třetí pojal ji, též i všech těch sedm, a nezůstavivše semene, zemřeli.

³² Nejposléze po všech umřela i žena.

³³ Protož při vzkříšení kterého z nich bude manželka, poněvadž sedm jich mělo ji za manželku?

³⁴ A odpovídaje, řekl jim Ježíš: Synové tohoto světa žení se a vdávají.

³⁵ Ale ti, kteříž hodni jmíni budou dosáhnouti onoho věku a vzkříšení z mrtvých, ani se ženiti budou ani vdávati.

³⁶ Nebo ani umíráti více nebudou moci, andělům zajisté rovni budou. A jsou synové Boží, poněvadž jsou synové vzkříšení.

³⁷ A že mrtví vstanou z mrtvých, i Mojžíš ukázal při onom kři, když nazývá Pána Bohem Abrahamovým a Bohem Izákovým a Bohem Jákobovým.

³⁸ Bůhť pak není mrtvých, ale živých, nebo všickni jsou jemu živi.

³⁹ Tedy odpověděvše někteří z zákoníků, řekli: Mistře, dobře jsi pověděl.

⁴⁰ I neodvážili se jeho na nic více tázati.

⁴¹ On pak řekl jim: Kterak někteří praví Krista býti synem Davidovým?

⁴² A sám David praví v knihách Žalmových: Řekl Pán Pánu mému: Sed na pravici mé,

⁴³ Ažť i položím nepřátely tvé v podnož noh tvých.

⁴⁴ Poněvadž David jej Pánem nazývá, i kterakž syn jeho jest?

⁴⁵ I řekl učedníkům svým přede vším lidem:

⁴⁶ Varujte se od zákoníků, kteříž rádi chodí v krásném rouše a milují pozdravování na trzích a přední stolice v školách a první místo na večerích,

⁴⁷ Kteříž zzírají domy vdovské pod zámyslem dlouhé modlitby. Tiť vezmou těžší odsouzení.

21

¹ A pohleděv, uzřel lidi bohaté, kteříž metali dary své do pokladnice.

² Uzřel pak i jednu vdovu chudičkou, ana uvrhla dva šarty.

³ I řekl: Vpravdě pravím vám, že vdova tato chudá více uvrhla nežli všickni jiní.

⁴ Nebo všickni tito z toho, což jim zbývalo, dali dary Bohu, tato pak z své chudoby všecku živnost svou, kterouž měla, uvrhla.

⁵ A když někteří pravili o chrámu, kterak by kamením pěkným i jinými okrasami ozdoben byl, řekl:

⁶ Načež se to díváte? Přijdouť dnové, v nichžto nebude zůstaven kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen.

⁷ I otázali se ho, řkouce: Mistře, kdy to bude? A které znamení, když se to bude míti státi?

⁸ On pak řekl: Vizte, abyste nebyli svedeni. Nebo mnozí přijdou ve jménu mém, řkouce: Že já jsem Kristus, a čas se blíží. Protož nepostupujte po nich.

⁹ Když pak uslyšíte o válkách a různicích, nestrachujte se; neboť musí to prve býti, ale ne ihned konec.

¹⁰ Tehdy pravil jim: Povstaněť národ proti národu, a království proti království.

¹¹ A země třesení veliká budou po místech, a hladové, a morové, hrůzy i zázrakové s nebe velicí.

¹² Ale před tím přede vším vztáhnou ruce své na vás, a protiviti se vám budou, vydávajíce vás do škol a žalářů, vodíce k králům a k vladařům pro jméno mé.

¹³ A toť se vám díti bude na svědectví.

¹⁴ Protož složtež to v srdcích vašich, abyste se nestarali, kterak byste odpovídati měli.

¹⁵ Jáť zajisté dám vám ústa a moudrost, kteréžto nebudou moci odolati, ani proti vám ostáti všickni protivníci vaši.

¹⁶ Budete pak zrazováni i od rodičů a od bratrů, od příbuzných i od přátel, a zmordují některé z vás.

¹⁷ A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé.

¹⁸ Ale vlas s hlavy vaší nezahyne.

¹⁹ V trpělivosti vaší vládněte dušemi vašimi.

²⁰ Když pak užříte obležený od vojska Jeruzalém, tedy vězte, žeť se přiblížilo zkažení jeho.

²¹ A tehdy ti, kdož jsou v Judstvu, utíkejte k horám, a kdo uprostřed něho, vyjděte, a kteří v končinách, nevcházejte do něho.

²² Neboť budou dnové pomsty, aby se naplnilo všecko, což psáno jest.

²³ Ale běda těhotným a těm, kteréž kojí v těch dnech. Neboť bude dav veliký v této zemi, a hněv Boží nad lidem tímto.

²⁴ I padati budou ostrostí meče, a zjímaní vedeni budou mezi všechny národy, a Jeruzalém tlačen bude od pohanů, dokudž se nenaplní časové pohanů.

²⁵ A budouť znamení na slunci a na měsíci i na hvězdách, a na zemi soužení národů, nevědoucích se kam díti, když zvuk vydá moře a vlnobití,

²⁶ Takže zmrtevějí lidé pro strach a pro očekávání těch věcí, kteréž přijdou na všecken svět. Nebo moci nebeské pohybovati se budou.

²⁷ A tehdyť užří Syna člověka, an se běře v oblaci s mocí a slávou velikou.

²⁸ A když se toto počne díti, pohledtež a pozdvihnětež hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše.

²⁹ I pověděl jim podobenství: Patřte na fíkový strom i na všecka stromoví.

³⁰ Když se již pučí, vidouce to, sami to znáte, že blízko jest léto.

³¹ Takž i vy, když uzříte, ano se tyto věci dějí, věztež, že blízko jest království Boží.

³² Amen pravím vám, že nepomine věk tento, ažť se toto všecko stane.

³³ Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.

³⁴ Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a pečováním o tento život, a vnáhle přikvačil by vás ten den.

³⁵ Nebo jako osidlo přijde na všecky, jenž přebývají na tváři vší země.

³⁶ Protož bděte všelikého času, modléce se, abyste hodni byli ujíti všech těch věcí, kteréž se budou dítí, a postaviti se před Synem člověka.

³⁷ I býval ve dne v chrámě, uče, ale v noci vycházeje, přebýval na hoře, kteráž slove Olivetská.

³⁸ A všecken lid na úsvitě přicházel k němu do chrámu, aby ho poslouchal.

22

¹ Přibližoval se pak svátek přesnic, jenž slove velikanoc.

² I hledali přední kněží a zákoníci, kterak by jej vyhladili; ale obávali se lidu.

³ Tedy ďábel vstoupil do Jidáše, kterýž sloul Iškariotský, jednoho z počtu dvanácti.

⁴ A on odšed, mluvil s předními kněžími, a s úředníky nad chrámem, kterak by ho jim zradil.

⁵ I zradovali se, a smluvili s ním, že mu chtí peníze dáti.

⁶ A on také jim přiřekl. I hledal příhodného času, aby ho jim zradil bez zástupu.

⁷ Tedy přišel den přesnic, v kterémžto zabit měl býti beránek.

⁸ I poslal Ježíš Petra a Jana, řka: Jdouce, připravte nám beránka, abychom jedli.

⁹ A oni řekli mu: Kde chceš, ať připravíme?

¹⁰ On pak řekl k nim: Aj, když vcházeti budete do města, potkáť vás člověk, dčbán vody nesa. Jdětež za ním do domu, do kteréhož vejde.

¹¹ A díte hospodáři toho domu: Vzkazuje tobě Mistr: Kde jest sň, kdežto budu jísti beránka s učedníky svými?

¹² A onť vám ukáže večeřadlo veliké podlážené. Tam připravte.

¹³ I odšedše, našli, jakž jim pověděl, a připravili beránka.

¹⁴ A když přišel čas večeře, posadil se za stůl, a dvanácte apoštolů s ním.

¹⁵ I řekl jim: Žádostí žádal jsem tohoto beránka jísti s vámi, prve než bych trpěl.

¹⁶ Nebo pravímť vám, žeť ho již více nebudu jísti, ažť se naplní v království Božím.

¹⁷ A vzav kalich, a díky činiv, řekl: Vezměte jej a dělte mezi sebou.

¹⁸ Neboť pravím vám, žeť nebudu píti z plodu vinného kořene, ažť království Boží přijde.

¹⁹ A vzav chléb, díky činiv, lámal a dal jim, řka: To jest tělo mé, kteréž se za vás dává. To čiňte na mou památku.

20 Takž také dal jim i kalich, když bylo po večeři, řka: Tento kalich jest nová smlouva v mé krvi, kteráž se za vás vylévá.

21 Ale aj, ruka zrádce mého se mnou jest za stolem.

22 A Syn zajisté člověka jde, tak jakž jest uloženo o něm, ale běda člověku tomu, kterýž ho zrazuje.

23 Tedy oni počali vyhledávati mezi sebou, kdo by z nich byl, kterýž by to měl učiniti.

24 Stal se pak i svár mezi nimi, kdo by z nich zdál se býti větší.

25 On pak řekl jim: Králové národů panují nad nimi, a kteříž moc mají nad nimi, dobrodincové slovou.

26 Ale vy ne tak. Nýbrž kdož větší jest mezi vámi, budiž jako nejmenší, a kdož vůdce jest, budiž jako sloužící.

27 Nebo kdo větší jest, ten-li, kterýž sedí, čili ten, kterýž slouží? Zdali ne ten, kterýž sedí? Ale já mezi vámi jsem jako ten, kterýž slouží.

28 Vy pak jste ti, kteříž jste v mých pokušeních se mnou zůstali.

29 A jáť vám způsobuji, jakož mi způsobil Otec můj, království,

30 Abyste jedli a pili za stolem mým v království mém, a seděli na stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské.

31 I řekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil vás, aby vás tříbil jako pšenici.

32 Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá. A ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých.

33 A on řekl jemu: Pane, s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jíti.

34 On pak dí: Pravím tobě, Petře, nezazpíváš dnes kohout, až prve třikrát zapříš, že neznáš mne.

35 I řekl jim: Když jsem vás posílal bez pytlíka, a bez mošny, a bez obuvi, zdali jste v čem nedostatek měli? A oni řekli: V ničemž.

36 Tedy dí jim: Ale nyní, kdo má pytlík, vezmi jej, a též i mošnu; a kdož nemá, prodej sukni svou, a kup sobě meč.

37 Nebo pravím vám, že se ještě to musí naplniti na mně, což psáno: A s nešlechetnými počten jest. Nebo ty věci, kteréž psány jsou o mně, konec berou.

38 Oni pak řekli: Pane, aj, dva meče teď. A on řekl jim: Dostit jest.

39 A vyšed podle obyčeje svého, šel na horu Olivovou, a šli za ním i učedníci jeho.

40 A když přišel na místo, řekl jim: Modlte se, abyste nevešli v pokušení.

41 A sám vzdáliv se od nich, jako by mohl kamenem dohoditi, a poklek na kolena, modlil se,

42 Řka: Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se.

43 I ukázal se jemu anděl s nebe, posiluje ho.

44 A jsa v boji, horlivěji se modlil. I učiněn jest pot jeho jako krůpě krve tekoucí na zemi.

45 A vstav od modlitby, a přišed k učedníkům, našel je, ani spí zámutkem.

46 I řekl jim: Co spíte? Vstaňte a modlte se, abyste nevešli v pokušení.

47 A když on ještě mluvil, aj, zástup, a ten, kterýž sloul Jidáš, jeden ze dvanácti, šel napřed, a přiblížil se k Ježíšovi, aby jej políbil.

48 Ježíš pak řekl jemu: Jidáš, políbením Syna člověka zrazuješ?

49 A vidouce ti, kteříž při něm byli, k čemu se chýlí, řekli jemu: Pane, budeme-liž bítí mečem?

50 I udeřil jeden z nich služebníka nejvyššího kněze, a utal ucho jeho pravé.

51 A Ježíš odpověděv, řekl: Nechtež až potud. A dotkna se ucha jeho, uzdravil jej.

52 I dí Ježíš těm, kteříž přišli k němu, předním kněžím a úředníkům chrámu a starším: Jako na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi?

53 Ješto na každý den býval jsem s vámi v chrámě, a nevztáhli jste rukou na mne. Ale totoť jest ta vaše hodina a moc temnosti.

54 A oni javše jej, vedli ho, a uvedli do domu nejvyššího kněze. Petr pak šel za ním zdaleka.

55 A když zanítily oheň uprostřed síně a posadili se vůkol, sedl Petr mezi ně.

56 A uřevši ho jedna děvečka, an sedí u ohně, a pilně naň pohleděvši, řekla: I tento byl s ním.

57 A on zapřel ho, řka: Ženo, neznám ho.

58 A po malé chvíli jiný, vida jej, řekl: I ty z nich jsi. Petr pak řekl: Ó člověče, nejsem.

59 A potom asi po jedné hodině jiný potvrzoval, řka: V pravdě i tento s ním byl, neb i Galilejský jest.

60 I řekl Petr: Ělověče, nevím, co pravíš. A hned, když on ještě mluvil, kohout zazpíval.

61 I obrátiv se Pán, pohleděl na Petra. I rozpomenul se Petr na slovo Páně, kterak jemu byl řekl: Že prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš.

62 I vyšed ven Petr, plakal hořce.

63 Muži pak ti, kteříž drželi Ježíše, posmívali se jemu, tepouce ho.

64 A zakrývajíce ho, bili jej v tvář, a tázali se ho, řkouce: Prorokuj, kdo jest, kterýž tebe udeřil?

65 A jiného mnoho, rouhajíce se, mluvili proti němu.

66 A když byl den, sešli se starší lidu a přední kněží a zákoníci, a vedli ho do rady své,

67 Řkouce: Jsi-li ty Kristus? Pověz nám! I dí jim: Povím-li vám, nikoli neuvěříte.

68 A pakli se vás co otíži, neodpovíte mi, ani propustíte.

69 Ale od této chvíle Syn člověka sedne na pravici moci Boží.

70 I řekli všickni: Tedy jsi ty Syn Boží? On pak řekl jim: Vy pravíte, že já jsem.

71 A oni řekli: Což ještě potřebujeme svědectví? Však jsme sami slyšeli z úst jeho.

23

¹ Tehdy povstavši všecko to množství jich, vedli jej ku Pilátovi.

² A počali naň žalovati, řkouce: Tohoto jsme našli, an převrací lid, a brání daně dávatí císaři, právě se býti Kristem králem.

³ Pilát pak otázal se ho, řka: Ty-li jsi král Židovský? A on odpověděv, řekl jemu: Ty pravíš.

4 I dí Pilát k předním kněžím a k zástupům: Žádné viny nenalézám na tomto člověku.

5 Oni pak více se rozmáhali v křiku, řkouce: Bouřit lid, uče po všem Judstvu, počav od Galilee až sem.

6 Tedy Pilát uslyšav o Galilei, otázal se, byl-li by člověk Galilejský.

7 A když zvěděl, že by byl z panství Herodesova, poslal jej k Herodesovi, kterýž také v Jeruzalémě byl v ty dni.

8 Herodes pak uzřev Ježíše, zradoval se velmi. Nebo dávno žádal viděti jej, protože mnoho o něm slýchal, a nadál se, že nějaký div od něho učiněný uzří.

9 I tázal se ho mnohými řečmi, ale on jemu nic neodpovídal.

10 Stáli pak tu přední kněží a zákoníci, tuze na něj žalující.

11 A pohrdna jím Herodes s svým rytířstvem, a naposmívav se jemu, oblékl jej v roucho bílé, i odeslal zase ku Pilátovi.

12 I učiněni jsou přátelé Herodes s Pilátem v ten den. Nebo před tím nepřátelé byli vespolek.

13 Pilát pak svolav přední kněží a úředné osoby i lid,

14 Řekl k nim: Dali jste mi toho člověka, jako by lid odvracel po sobě, a aj, já před vámi vyptávaje se ho, žádné viny jsem nenalezl na tom člověku ve všem tom, což vy na něj žalujete.

15 Ano ani Herodes; nebo odeslal jsem vás k němu, a aj, nic hodného smrti nestalo se jemu.

16 Protož potresce ho, propustím jej.

17 Musíval pak propouštěti jim v svátek jednoho vězně.

18 Protož zkríkli spolu všecko množství, řkouce: Zahlad tohoto, a propust' nám Barabbáše.

19 Kterýž byl pro svádu nějakou v městě učiněnou a pro vraždu vsazen do žaláře.

20 Tedy Pilát opět mluvil k nim, chtěje propustiti Ježíše.

21 A oni vždy volali, řkouce: Ukřižuj ho, ukřižuj!

22 A on po třetí řekl k nim: Což jest pak zlého učinil tento? Ját žádné příčiny smrti nenalézám na něm. Protož potresce ho, propustím.

23 Oni pak předce dotírali na něj křikem velikým, žádající, aby byl ukřižován. A rozmáhali se hlasové jejich a předních kněží.

24 Pilát pak přisoudil, aby se naplnila žádost jejich.

25 I propustil jim toho, kterýž pro bouřku a vraždu vsazen byl do žaláře, za něhož prosili, ale Ježíše vydal k vůli jejich.

26 A když jej vedli, chytivše Šimona nějakého Cyrenského, jdoucího s pole, vložili na něj kříž, aby jej nesl za Ježíšem.

27 I šlo za ním veliké množství lidu i žen, kteréžto plakaly a kvílily ho.

28 A obrátiv se k nim Ježíš, dí: Dcery Jeruzalémské, neplačtež nade mnou, ale raději samy nad sebou plačte a nad svými dětmi.

29 Nebo aj, přijdou dnové, v nichžto řeknou: Blahoslavené neplodné, a břicha, kteráž nerodila, a prsy, kteréž nekrmily.

30 Tehdyť počnou říci k horám: Padněte na nás, a pahrbkům: Přikrejte nás!

31 Nebo poněvadž na zeleném dřevě toto se děje, i co pak bude na suchém?

³² Vedeni pak byli s ním i jiní dva zločinci, aby spolu s ním byli ukřižováni.

³³ A když přišli na místo, kteréž slove popravištné, tu jej ukřižovali, i ty zločince, jednoho na pravici, druhého pak na levici.

³⁴ Tedy Ježíš řekl: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. A rozdělivše roucho jeho, metali o ně los.

³⁵ I stál lid, dívaje se. A posmívali se jemu knížata s nimi, řkouce: Jinýmť jest spomáhal, nechať nyní pomůže sám sobě, jestliže on jest Kristus, ten Boží zvolený.

³⁶ Posmívali se také jemu žoldnéři, přistupující a octa podávající jemu,

³⁷ A řkouce: Jsi-li ty ten král Židovský, spomoziž sám sobě.

³⁸ A byl také i nápis napsaný nad ním, literami Řeckými a Latinskými a Židovskými: Tento jest král Židovský.

³⁹ Jeden pak z těch zločinců, kteříž s ním viseli, rouhal se jemu, řka: Jsi-li ty Kristus, spomoziž sobě i nám.

⁴⁰ A odpověděv druhý, trestal ho, řka: Ty se ani Boha nebojíš, ješto jsi v témž odsouzení?

⁴¹ Myť zajisté spravedlivě trpíme, nebo hodnou pomstu za skutky naše béřeme, ale tento nic zlého neučinil.

⁴² I dí Ježíšovi: Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého.

⁴³ I řekl mu Ježíš: Amen pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji.

⁴⁴ A bylo okolo hodiny šesté. I stala se tma po vší zemi až do hodiny deváté.

⁴⁵ I zatmělo se slunce, a opona chrámová roztrhla se na poly.

⁴⁶ A zvolav Ježíš hlasem velikým, řekl: Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého. A to pověděv, umřel.

⁴⁷ A vida centurio, co se stalo, velebil Boha, řka: Jistě člověk tento spravedlivý byl.

⁴⁸ A všickni zástupové, přítomní tomu divadlu, hledíce na to, co se dalo, tepouce prsy své, navracovali se.

⁴⁹ Stáli pak všickni známi jeho zdaleka, i ženy, kteréž byly přišly za ním od Galilee, hledíce na to.

⁵⁰ A aj, muž jménem Jozef, jeden z úřadu, muž dobrý a spravedlivý,

⁵¹ Kterýž byl nepovolil radě a skutku jejich, z Arimatie města Judského, kterýžto také očekával království Božího,

⁵² Ten přistoupiv ku Pilátovi, vyprosil tělo Ježíšovo,

⁵³ A složiv je s kříže, obvinul v kment a pochoval je v hrobě vytesaném v skále, v kterémž ještě nebyl žádný pochován.

⁵⁴ A byl den připravování, a sobota se začínala.

⁵⁵ Šedše pak také za ním ženy, kteréž byly s Ježíšem přišly od Galilee, pohleděly na hrob, a kterak pochováno bylo tělo jeho.

⁵⁶ Vrátivše se pak, připravily vonné věci a masti, ale v sobotu odpočinuly, podle přikázání.

24

¹ První pak den po sobotě, velmi ráno vyšedše, přišly k hrobu, nesouce vonné věci, kteréž byly připravily, a některé jiné byly spolu s nimi.

² I našly kámen odvalený od hrobu.

³ A všedše tam, nenalezly těla Pána Ježíše.

⁴ I stalo se, když ony se toho užasly, aj, muži dva postavili se podle nich, v rouše stkvoucím.

⁵ Když se pak ony bály, a sklonily tváři své k zemi, řekli k nim: Co hledáte živého s mrtvými?

⁶ Neníť ho tuto, ale vstalť jest. Rozpomeňte se, kterak mluvil vám, když ještě v Galilei byl,

⁷ Řka: Že Syn člověka musí vydán býti v ruce hříšných lidí, a ukřižován býti, a třetí den z mrtvých vstáti.

⁸ I rozpomenuly se na slova jeho.

⁹ A navrátivše se od hrobu, zvěstovaly to všecko těm jedenácti učedníkům i jiným všechněm.

¹⁰ Byly pak ženy ty: Maria Magdaléna a Johanna a Maria matka Jakubova, a jiné některé s nimi, kteréž vypravovaly to apoštolům.

¹¹ Ale oni měli za bláznovství slova jejich, a nevěřili jim.

¹² Tedy Petr vstav, běžel k hrobu, a pohledv do něho, uzřel prostěradla, ana sama leží. I odšel, divě se sám v sobě, co se to stalo.

¹³ A aj, dva z nich šli toho dne do městečka, kteréž bylo vzdálí od Jeruzaléma honů šedesáte, jemuž jméno Emaus.

¹⁴ A rozmlouvali vespolek o těch všech věcech, kteréž se byly staly.

¹⁵ I stalo se, když rozmlouvali a sebe se otazovali, že i Ježíš, přiblíživ se k nim, šel s nimi.

¹⁶ Ale oči jejich držány byly, aby ho nepoznali.

¹⁷ I řekl k nim: Které jsou to věci, o nichž rozjímáte vespolek, jdouce, a proč jste smutní?

¹⁸ A odpovědv jeden, kterémuž jméno Kleofáš, řekl jemu: Ty sám jeden jsi z příchozích do Jeruzaléma, ještos nezvěděl, co se stalo v něm těchto dnů?

¹⁹ Kterýmžto on řekl: I co? Oni pak řekli jemu: O Ježíšovi Nazaretském, kterýž byl muž prorok, mocný v slovu i v skutku, před Bohem i přede vším lidem,

²⁰ A kterak jej vydali přední kněží a knížata naše na odsouzení k smrti, i ukřižovali jej.

²¹ My pak jsme se nadáli, že by on měl vykoupiti lid Izraelský. Ale nyní tomu všemu třetí den jest dnes, jakž se to stalo.

²² Ale i ženy některé z našich zděsily nás, kteréž ráno byly u hrobu,

²³ A nenalezše těla jeho, přišly, pravíce, že jsou také vidění andělské viděly, kteřížto praví, že by živ byl.

²⁴ I chodili někteří z našich k hrobu, a našli tak, jakž pravily ženy, ale jeho neviděli.

²⁵ Tedy on řekl k nim: Ó blázni a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, což mluvili Proroci.

²⁶ Zdaliž nemusil těch věcí trpěti Kristus a tak vjíti v slávu svou?

²⁷ A počav od Mojžíše a všech Proroků, vykládal jim všecka ta písma, kteráž o něm byla.

²⁸ A vtom přiblížili se k městečku, do kteréhož šli, a on potrh se, jako by chtěl dále jíti.

²⁹ Ale oni přinutili ho, řkouce: Zůstaň s námi, nebo se již připozdívá, a den se nachýlil. I všel, aby s nimi zůstal.

³⁰ I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim.

³¹ I otevřiny jsou oči jejich, a poznali ho. On pak zmizel od očí jejich.

³² I řekli vespolek: Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě a otvíral nám písma?

³³ A vstavše v tu hodinu, vrátili se do Jeruzaléma, a našli shromážděných jedenácte, a ty, kteříž s nimi byli,

³⁴ Ani praví: Že vstal Pán právě, a ukázal se Šimonovi.

³⁵ I vypravovali oni také to, co se stalo na cestě, a kterak ho poznali v lámání chleba.

³⁶ A když oni o tom rozmlouvali, postavil se Ježíš uprostřed nich, a řekl jim: Pokoj vám.

³⁷ Oni pak zhrozivše se a přestrašeni byvše, domnívali se, že by ducha viděli.

³⁸ I dí jim: Co se strašíte a myšlení vstupují na srdce vaše?

³⁹ Vizte ruce mé i nohy mé, žeť v pravdě já jsem. Dotýkejte se a vizte; neboť duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte míti.

⁴⁰ A povědv to, ukázal jim ruce i nohy.

⁴¹ Když pak oni ještě nevěřili pro radost, ale divili se, řekl jim: Máte-li tu něco, ješto by se pojedlo?

⁴² A oni podali jemu kusu ryby pečené a plástu strdi.

⁴³ A vzav to, pojedl před nimi,

⁴⁴ A řekl jim: Tatot jsou slova, kteráž jsem mluvil vám, ješto byv s vámi: Že se musí naplniti všecko, což psáno jest v Zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalmích o mně.

⁴⁵ Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům.

⁴⁶ A řekl jim: Že tak psáno jest a tak musil Kristus trpěti, a třetího dne z mrtvých vstáti,

⁴⁷ A aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy, počna od Jeruzaléma.

⁴⁸ Vy jste pak svědkové toho.

⁴⁹ A aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí s výsosti.

⁵⁰ I vyvedl je ven až do Betany, a pozdvih rukou svých, dal jim požehnání.

⁵¹ I stalo se, když jim žehnal, bral se od nich, a nesen jest do nebe.

⁵² A oni poklonivše se jemu, navrátili se do Jeruzaléma s radostí velikou.

⁵³ A byli vždycky v chrámě, chválíce a dobrořečíce Boha. Amen.

Jan

- 1 Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.
2 To bylo na počátku u Boha.
3 Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.
4 V něm život byl, a život byl světlo lidí.
5 A to Světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.
6 Byl člověk poslaný od Boha, jemuž jméno bylo Jan.
7 Ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom Světle, aby všickni uvěřili skrze něho.
8 Nebyl on to Světlo, ale poslán byl, aby svědectví vydával o tom Světle.
9 Tent byl to pravé Světlo, jenž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět.
10 Na světě byl, a svět skrze něho učiněn jest, a svět ho nepoznal.
11 Do svého vlastního přišel, a vlastní jeho nepřijali ho.
12 Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho,
13 Kteřížto ne ze krví, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplození jsou.
14 A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce,) plné milosti a pravdy.
15 Jan svědectví vydával o něm, a volal, řka: Tentof jest, o němž jsem pravil, že po mně přišed, předšel mne; nebo přednější jest nežli já.
16 A z plnosti jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milost.
17 Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, ale milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se jest.
18 Boha žádný nikdy neviděl, ale jednorozený Syn, kterýž jest v lůnu Otce, onť jest nám vypravil.
19 A totof jest svědectví Janovo, když poslali Židé z Jeruzaléma kněží a Levíty, aby se ho otázali: Ty kdo jsi?
20 I vyznal a nezapřel, a vyznal: Že já nejsem ten Kristus.
21 I otázali se ho: Což pak? Eliáš jsi ty? I řekl: Nejsem. Tedy jsi ten Prorok? Odpověděl: Nejsem.
22 I řekli jemu: Kdožs pak? Ať odpověd dáme těm, kteříž nás poslali. Co pravíš sám o sobě?
23 Řekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok.
24 Ti pak, kteříž byli posláni, z farizeů byli.
25 I otázali se ho a řekli jemu: Pročež tedy křtíš, poněvadž ty nejsi Kristus, ani Eliáš, ani Prorok?
26 Odpověděl jim Jan, řka: Já křtím vodou, ale uprostřed vás stojí, jehož vy neznáte.
27 Ten ačkoli po mně přišel, však předšel mne, u jehožto obuvi já nejsem hoden rozvázati řeménka.

²⁸ Toto v Betabaře stalo se za Jordánem, kdežto Jan křtil.

²⁹ Druhého pak dne uzřel Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.

³⁰ Tentoť jest, o kterémž jsem já pravil, že za mnou jde muž, kterýž mne předšel; nebo přednější jest nežli já.

³¹ A já jsem ho neznal, ale aby zjeven byl lidu Izraelskému, proto jsem já přišel, křtě vodou.

³² A svědectví vydal Jan, řka: Viděl sem Ducha sstupujícího jako holubice s nebe, a zůstal na něm.

³³ A já jsem ho neznal, ale kterýž mne poslal křtíti vodou, ten mi řekl: Nad kýmž uzříš Ducha sstupujícího a zůstávajícího na něm, tentž jest, kterýž křtí Duchem svatým.

³⁴ A já jsem viděl, a svědectví jsem vydal, že on jest ten Syn Boží.

³⁵ Druhého pak dne opět stál Jan, a z učedníků jeho dva,

³⁶ A uzřev Ježíše, an se prochází, řekl: Aj, Beránek Boží.

³⁷ I slyšeli ho dva učedníci mluvícího, a šli za Ježíšem.

³⁸ I obrátiv se Ježíš, a uzřev je, ani jdou za ním, dí jim:

³⁹ Co hledáte? A oni řekli jemu: Rabbi, (jenž se vykládá: Mistře,) kde bydlíš?

⁴⁰ Dí jim: Pojdte a vizte. I šli, aby viděli, kde by bydlil, a zůstali u něho ten den; neb bylo již okolo desáté hodiny.

⁴¹ Byl pak Ondřej, bratr Šimona Petra, jeden ze dvou, kteříž byli to slyšeli od Jana, a šli za ním.

⁴² I nalezl ten první bratra svého vlastního Šimona, a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, jenž se vykládá Kristus.

⁴³ I přivedl jej k Ježíšovi. A pohleděv naň Ježíš, dí: Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty slouti budeš Céfas, jenž se vykládá Petr.

⁴⁴ Na druhý pak den Ježíš chtěl vyjíti do Galilee, i nalezl Filipa, a řekl jemu: Pojď za mnou.

⁴⁵ A byl Filip z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova.

⁴⁶ Nalezl také Filip Natanaele. I dí jemu: O kterémž psal Mojžíš v Zákoně a Proroci, nalezli jsme Ježíše, syna Jozefova z Nazaréta.

⁴⁷ I řekl jemu Natanael: A může z Nazaréta co dobrého býti? Řekl jemu Filip: Pojď a viz.

⁴⁸ Vida Ježíš Natanaele, an jde k němu, i dí o něm: Aj, právě Izraelitský, v němžto lsti není.

⁴⁹ Řekl mu Natanael: Jakž ty mne znáš? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Prve nežli tě Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem, viděl jsem tebe.

⁵⁰ Odpověděl Natanael a řekl jemu: Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten Král Izraelský.

⁵¹ Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Žeť jsem řekl: Viděl jsem tebe pod fíkem, věříš? Větší věci nad tyto uzříš.

⁵² I dí mu: Amen, amen pravím vám: Od tohoto času uzříte nebe otevřené, a anděly Boží vstupující a sstupující na Syna člověka.

2

¹ Třetího dne stala se svadba v Káni Galilejské, a byla matka Ježíšova tam.

² A pozván jest také Ježíš i učedníci jeho na svadbu.

³ Když se pak nedostalo vína, řekla matka Ježíšova k němu: Vína nemají.

⁴ Dí jí Ježíš: Co mně a tobě ženo? Ještě nepřišla hodina má.

⁵ Dí matka jeho k služebníkům: Což by koli vám řekl, učiňte.

⁶ I bylo tu kamenných stouhv šest postaveno, podle obyčejného očišťování Židovského, beroucí v sebe jedna každá dvě nebo tři míry.

⁷ Řekl jim Ježíš: Naplňte ty stoudve vodou. I naplnili je až do vrchu.

⁸ I dí jim: Nalévejtež již, a neste vrchnímu správci svadby. I nesli.

⁹ A jakž okusil vrchní správce svadby vody vínem učiněné, (nevěděl pak, odkud by bylo, ale služebníci věděli, kteříž vážili vodu,) povolal ženicha ten vrchní správce,

¹⁰ A řekl mu: Každý člověk nejprve dobré víno dává, a když by se hojně napili, tehdy to, kteréž horší jest. Ale ty zachoval jsi víno dobré až dosavad.

¹¹ To učinil Ježíš počátek divů v Káni Galilejské, a zjevil slávu svou. I uvěřili v něho učedníci jeho.

¹² Potom sstoupil do Kafarnaum, on i matka jeho, i bratří jeho, i učedníci jeho, a pobýli tam nemnoho dní;

¹³ Nebo blízko byla velikanoc Židovská. I vstoupil Ježíš do Jeruzaléma.

¹⁴ A nalezl v chrámě, ano prodávají voly a ovce i holubice, a penězoměnce sedící.

¹⁵ A udělav bič z provázeků, všecky vyhnal z chrámu, i ovce i voly, a penězoměncům rozsypal peníze, a stoly zpřevracel.

¹⁶ A těm, kteříž holuby prodávali, řekl: Odnestež tyto věci odsud, a nečiňte domu Otce mého domem kupeckým.

¹⁷ I rozpomenuli se učedníci jeho, že psáno jest: Horlivost domu tvého snědla mne.

¹⁸ Tedy odpověděli Židé a řekli jemu: Jaké znamení toho nám ukážeš, že tyto věci činíš?

¹⁹ Odpověděl Ježíš a řekl jim: Zrušte chrám tento, a ve třech dnech zase vzdělám jej.

²⁰ I řekli Židé: Ètyřidceti a šest let dělán jest chrám tento, a ty ve třech dnech vzděláš jej?

²¹ Ale on pravil o chrámu těla svého.

²² A protož když z mrtvých vstal, rozpomenuli se učedníci jeho, že jim to byl pověděl. I uvěřili Písmu a slovu, kteréž pověděl Ježíš.

²³ A když byl v Jeruzalémě na velikunoc v den sváteční, mnozí uvěřili ve jméno jeho, vidouce divy jeho, kteréž činil.

²⁴ Ale Ježíš nesvěřil sebe samého jim, protože on znal všecky.

²⁵ Aníž potřeboval, aby jemu kdo svědectví vydával o člověku; neb on věděl, co by bylo v člověku.

3

¹ Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže Židovské.

² Ten přišel k Ježíšovi v noci, a řekl jemu: Mistře, víme, že jsi od Boha přišel Mistr; nebo žádný nemůže těch divů činiti, kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním.

³ Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.

⁴ Řekl jemu Nikodém: Kterak můž člověk naroditi se, starý jsa? Zdali může opět v život matky své vjíti a naroditi se?

⁵ Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha svatého, nemůž vjíti do království Božího.

⁶ Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest.

⁷ Nedivíš se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi.

⁸ Vítr kde chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takť jest každý, kdož se z Ducha narodil.

⁹ Odpověděl Nikodém a řekl jemu: Kterak mohou tyto věci býti?

¹⁰ Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Ty jsi mistr v Izraeli, a toho neznáš?

¹¹ Amen, amen pravím tobě: Že což víme, mluvíme, a což jsme viděli, svědčíme, ale svědectví našeho nepřijímáte.

¹² Poněvadž zemské věci mluvil jsem vám, a nevěříte, kterak, budou-li vám praviti nebeské, uvěříte?

¹³ Nebo žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sstoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi.

¹⁴ A jakož jest Mojžíš povýšil hada na poušti, takť musí povýšen býti Syn člověka,

¹⁵ Aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

¹⁶ Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

¹⁷ Neboť jest neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.

¹⁸ Kdož věří v něho, nebude odsouzen, ale kdož nevěří, jižť jest odsouzen; nebo neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.

¹⁹ Toto pak jest ten soud, že Světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli Světlo; nebo skutkové jejich byli zlí.

²⁰ Každý zajisté, kdož zle činí, nenávidí světla, a nejde k světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho.

²¹ Ale kdož činí pravdu, jde k světlu, aby zjeveni byli skutkové jeho, že v Bohu učinění jsou.

²² Potom přišel Ježíš i učedníci jeho do země Judské, a tu přebýval s nimi, a křtil.

²³ A Jan také křtil v Enon, blízko Sálím, nebo byly tam vody mnohé. I přicházeli mnozí, a křtili se.

²⁴ Nebo ještě Jan nebyl vsazen do žaláře.

²⁵ Tedy vznikla otázka mezi Židy a některými z učedníků Janových o očišťování.

²⁶ I přišli k Janovi a řekli jemu: Mistře, ten, kterýž byl s tebou za Jordánem, jemužs ty svědectví vydal, aj, on křtí, a všickni jdou k němu.

²⁷ Odpověděl Jan a řekl: Nemůžt člověk vzíti ničehož, leč by jemu dáno bylo s nebe.

²⁸ Vy sami svědkové jste mi, že jsem pověděl: Nejsem já Kristus, ale že jsem poslán před ním.

²⁹ Kdož má nevěstu, ženichť jest, přítel pak ženicha, jenž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest.

³⁰ Onť musí růsti, já pak menšiti se.

³¹ Kdož jest shůry přišel, nade všeckyť jest; kdožť jest z země, zemskýť jest, a zemské věci mluví. Ale ten, jenž s nebe přišel, nade všecky jest.

³² A což viděl a slyšel, toť svědčí, ale svědectví jeho žádný nepřijímá.

³³ Kdož pak přijímá svědectví jeho, zpečetil jest to, že Bůh pravdomluvný jest.

³⁴ Nebo ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví; nebo jemu ne v míru dává Bůh ducha.

³⁵ Otec miluje Syna a všechno dal v ruku jeho.

³⁶ Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdožť jest nevěřící Synu, neuzříť života, ale hněv Boží zůstává na něm.

4

¹ A jakž poznal Pán, že jsou slyšeli farizeové, že by Ježíš více učedníků činil a křtil nežli Jan,

² (Ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale učedníci jeho,)

³ Opustil Judstvo a odšel opět do Galilee.

⁴ Musil pak jíti skrze Samaří.

⁵ I přišel k městu Samařskému, kteréž slove Sichar, vedle popluží, kteréž byl dal Jákob Jozefovi, synu svému.

⁶ Byla pak tu studnice Jákobova. Protož ustav na cestě Ježíš, posadil se tak na studnici. A bylo již okolo šesté hodiny.

⁷ I přišla žena z Samaří vážiti vody. Kteréžto řekl Ježíš: Dej mi píti.

⁸ (Nebo učedníci jeho byli odešli do města, aby nakoupili pokrmů.)

⁹ I řekla jemu žena ta Samaritánka: Kterakž ty, jsa Žid, žádáš ode mne nápoje od ženy Samaritánky? (Nebo neobcují Židé s Samaritány.)

¹⁰ Odpověděl Ježíš a řekl jí: Kdybys znala ten dar Boží, a věděla, kdo jest, kterýž praví tobě: Dej mi píti, ty bys prosila jeho, a dalť by tobě vody živé.

¹¹ I dí jemu žena: Pane, aniž máš, čím bys navážil, a studnice jest hluboká. Odkudž tedy máš tu vodu živou?

¹² Zdaliž jsi ty větší nežli otec náš Jákob, kterýž nám dal tuto studnici, a sám z ní pil, i synové jeho, i dobytek jeho?

¹³ Odpověděl Ježíš a řekl jí: Každý, kdož pije vodu tuto, žízniti bude opět.

¹⁴ Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému.

¹⁵ Řekla jemu žena: Pane, dej mi té vody, ať bych nežíznila, ani chodila sem vážiti.

¹⁶ Řekl jí Ježíš: Jdi, zavolej muže svého, a přijď sem.

¹⁷ Odpověděla žena a řekla: Nemám muže. Dí jí Ježíš: Dobřes řekla: Nemám muže.

¹⁸ Nebos pět mužů měla, a nyní kteréhož máš, není tvůj muž. To jsi pravdu pověděla.

¹⁹ Řekla jemu žena: Pane, vidím, že jsi ty prorok.

²⁰ Otcové naši na této hoře modlívali se, a vy pravíte, že v Jeruzalémě jest místo, kdežto náleží se modliti.

²¹ Dí jí Ježíš: Ženo, věř mi, žeť jde hodina, kdyžto ani na této hoře, ani v Jeruzalémě nebudete se modliti Otcí.

²² Vy se modlíte, a nevíte, čemu; my se pak modlíme, čemuž víme, nebo spasení z Židů jest.

²³ Ale jdeť hodina, a nyníť jest, kdyžto praví modlitebníci modliti se budou Otcí v duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili jemu.

²⁴ Bůh duch jest, a ti, kteříž se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modliti.

²⁵ Dí jemu žena: Víím, že Mesiáš přijde, jenž slove Kristus. Ten, když přijde, oznámí nám všecko.

²⁶ Dí jí Ježíš: Jáť jsem, kterýž mluvím s tebou.

²⁷ A v tom přišli učedníci jeho, i divili se, že by s ženou mluvil, avšak žádný jemu neřekl: Nač se jí ptáš, aneb proč mluvíš s ní?

²⁸ I nechala tu žena vědra svého, a šla do města, a řekla těm lidem:

²⁹ Pojdte, vizte člověka, kterýž pověděl mi všecko, což jsem koli činila. Není-li on ale Kristus?

³⁰ Tedy vyšli z města, a přišli k němu.

³¹ Mezi tím pak prosili ho učedníci, řkouce: Mistře, pojez.

³² A on řekl jim: Jáť mám pokrm k jísti, kteréhož vy nevíte.

³³ Učedníci pak mluvili vespolek: Zdali jemu kdo přinesl jísti?

³⁴ Dí jim Ježíš: Můjť pokrm jest, abych činil vůli toho, jenž mne poslal, a dokonal dílo jeho.

³⁵ Však vy pravíte, že ještě čtyři měsíkové jsou, a žeň přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte očí vašich, a patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni.

³⁶ Kdož pak žne, odplatůť béře, a shromažďuje užitek k životu věčnému, aby i ten, kdož rozsívá, spolu se radoval, i kdo žne.

³⁷ Nebo i v tom pravé jest slovo, žeť jiný jest, jenž rozsívá, a jiný, kterýž žne.

³⁸ Jáť jsem vás poslal žíti, o čemž jste vy nepracovali. Jiníť jsou pracovali, a vy jste v jejich práce vešli.

³⁹ Z města pak toho mnozí z Samaritánů uvěřili v něho, pro řeč ženy, svědčící: Že mi pověděl všecko, což jsem činila.

⁴⁰ A když k němu přišli Samaritáni, prosili ho, aby s nimi zůstal. I pobyl tu za dva dni.

⁴¹ A mnohem jich více uvěřilo pro řeč jeho.

⁴² A ženě té řekli: Že již ne pro tvé vypravování věříme; nebo sami jsme slyšeli, a víme, že tento jest právě Spasitel světa, Kristus.

⁴³ Po dvou pak dnech vyšel odtud, a šel do Galilee.

⁴⁴ Nebo sám Ježíš byl svědectví vydal, že prorok v vlasti své v vážnosti není.

⁴⁵ A když přišel do Galilee, přijali jej Galilejští, všecko viděvše, co činil v Jeruzalémě v svátek; nebo i oni byli přišli ke dni svátečnímu.

⁴⁶ Tedy opět přišel Ježíš do Káně Galilejské, kdežto učinil byl z vody víno. I byl jeden královský služebník v Kafarnaum, jehožto syn nemocen byl.

⁴⁷ Ten uslyšev, že by Ježíš přišel z Judstva do Galilee, šel k němu, a prosil ho, aby sstoupil a uzdravil syna jeho; nebo počínal umíratí.

⁴⁸ I řekl k němu Ježíš: Neuzříte-li divů a zázraků, neuvěříte.

⁴⁹ Dí jemu ten královský služebník: Pane, pojď prve, nežli umře syn můj.

⁵⁰ Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvůj živ jest. I uvěřil člověk řeči, kterouž mluvil k němu Ježíš, a šel.

⁵¹ Když pak on již šel, potkali se s ním služebníci jeho a zvěstovali mu, řkouce: Syn tvůj živ jest.

⁵² Tedy otázal se jich na hodinu, v kterou by se lépe měl. I řekli jemu: Včera v hodinu sedmou přestala mu zimnice.

⁵³ Tedy poznal otec, že právě v tu hodinu to se stalo, v kterouž řekl byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest. I uvěřil on i dům jeho všecken.

⁵⁴ To opět druhý div učinil Ježíš, přišed z Judstva do Galilee.

5

¹ Potom byl svátek Židovský, i šel Ježíš do Jeruzaléma.

² Byl pak v Jeruzalémě u brány bravné rybník, kterýž slove Židovsky Bethesda, patero přístřeší maje.

³ Kdežto leželo množství veliké neduživých, slepých, kulhavých, suchých, očekávajících hnutí vody.

⁴ Nebo anděl Páně jistým časem sstupoval do rybníka, a kormoutil vodu. A kdož tam nejprve sstoupil po tom zkormoučení vody, uzdraven býval, od kterékoli nemoci trápen byl.

⁵ I byl tu člověk jeden, kterýž osm a třidceti let nemocen byl.

⁶ Toho uzřev Ježíš ležícího, a poznav, že jest již dávno nemocen, dí jemu: Chceš-li zdrav býti?

⁷ Odpověděl mu nemocný: Pane, nemám člověka, kterýž by, když se zkormoutí voda, uvrhl mne do rybníka, nebo když já jdu, jiný přede mnou již vstupuje.

⁸ Dí jemu Ježíš: Vstaň, vezmi lože své a choď.

⁹ A hned zdrav jest učiněn člověk ten, a vzav lože své, i chodil. A byla sobota v ten den.

¹⁰ Tedy řekli Židé tomu uzdravenému: Sobota jest, neslušíť tobě lože nositi.

¹¹ Odpověděl jim: Ten, kterýž mne uzdravil, onť mi řekl: Vezmi lože své a choď.

¹² I otázali se ho: Kdo jest ten člověk, kterýž tobě řekl: Vezmi lože své a choď?

¹³ Ten pak uzdravený nevěděl, kdo by byl. Nebo Ježíš byl poodšel od zástupu shromážděného na tom místě.

¹⁴ Potom pak nalezl jej Ježíš v chrámě, a řekl jemu: Aj, zdrav jsi učiněn; nikoli víc nehřeš, ať by se něco horšího nepřihodilo.

¹⁵ Odšel ten člověk, a pověděl Židům, že by Ježíš byl ten, kterýž ho zdravého učinil.

¹⁶ A protož protivili se Židé Ježíšovi, a hledali ho zabíti, že to učinil v sobotu.

¹⁷ Ježíš pak odpověděl jim: Otec můj až dosavad dělá, i jáť dělám.

¹⁸ Tedy Židé ještě víc proto hledali ho zamordovati, že by netoliko rušil sobotu, ale že Otcе svého pravil býti Boha, rovného se čině Bohu.

¹⁹ I odpověděl Ježíš a řekl jim: Amen pravím vám: Nemůžet Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli on činí, toť i Syn též podobně činí.

²⁰ Otec zajisté miluje Syna, a ukazuje mu všechno, což sám činí; a větší nad to ukáže jemu skutky tak, abyste vy se divili.

²¹ Nebo jakož Otec křísí mrtvé a obživuje, tak i Syn, kteréž chce, obživuje.

²² Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všechnen soud dal Synu,

²³ Aby všickni ctili Syna, tak jakž Otce ctí. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, kterýž ho poslal.

²⁴ Amen, amen pravím vám: Že kdož slovo mé slyší, a věří tomu, jenž mne poslal, máť život věčný, a na soud nepřijde, ale přešelť jest z smrti do života.

²⁵ Amen, amen pravím vám: Že přijde hodina, a nyníť jest, kdyžto mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž uslyší, živi budou.

²⁶ Nebo jakož Otec má život sám v sobě, tak jest dal i Synu, aby měl život v samém sobě.

²⁷ A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest.

²⁸ Nedivte se tomu; neboť přijde hodina, v kteroužto všickni, kteříž v hrobích jsou, uslyší hlas jeho.

²⁹ A půjdou ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení života, ale ti, kteříž zlé věci činili, na vzkříšení soudu.

³⁰ Nemohuť já sám od sebe nic činiti. Ale jakžť slyším, taktť soudím, a soud můj spravedlivý jest. Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, jenž mne poslal, Otcovy.

³¹ Vydám-liť já svědectví sám o sobě, svědectví mé není pravé.

³² Jinýť jest, kterýž svědectví vydává o mně, a vím, že pravé jest svědectví, kteréž vydává o mně.

³³ Vy jste byli poslali k Janovi, a on svědectví vydal pravdě.

³⁴ Ale jáť nepřijímám svědectví od člověka, než totoť pravím, abyste vy spaseni byli.

³⁵ Onť jest byl svíce hořící a svítící, vy pak chtěli jste na čas poradovati se v světle jeho.

³⁶ Ale já mám větší svědectví, nežli Janovo. Nebo skutkové, kteréž mi dal Otec, abych je vykonal, tiť skutkové, kteréž já činím, svědčí o mně, že jest mne Otec poslal.

³⁷ A kterýž mne poslal, Otec, onť jest svědectví vydal o mně, jehož jste vy hlasu nikdy neslyšeli, ani tváři jeho viděli.

³⁸ A slova jeho nemáte v sobě zůstávajícího. Nebo kteréhož jest on poslal, tomu vy nevěříte.

³⁹ Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně.

⁴⁰ A nechcete přijíti ke mně, abyste život měli.

⁴¹ Chvály od lidí jáť nepřijímám.

⁴² Ale poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v sobě.

⁴³ Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete.

⁴⁴ Kterak vy můžete věřiti, chvály jedni od druhých hledající, poněvadž chvály, kteráž jest od samého Boha, nehledáte?

⁴⁵ Nedomnívejte se, bychť já na vás žalovati měl před Otcem. Jestíť, kdo by žaloval na vás, Mojžíš, v němž vy naději máte.

46 Nebo kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; nebť jest on o mně psal.

47 Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, i kterak slovům mým uvěříte?

6

1 Potom odšel Ježíš za moře Galilejské, jenž jest Tiberiadské.

2 A šel za ním zástup veliký; nebo viděli divy jeho, kteréž činil nad nemocnými.

3 I všel na horu Ježíš, a tam seděl s učedníky svými.

4 Byla pak blízko velikanoc, svátek Židovský.

5 Tedy pozdvih oči Ježíš a viděv, že zástup veliký jde k němu, dí k Filipovi: Kde nakoupíme chlebů, aby pojedli tito?

6 (Ale to řekl pokoušeje ho; nebo on sám věděl, co by měl učiniti.)

7 Odpověděl jemu Filip: Za dvě stě peněz chlebů nepostačí jim, aby jeden každý z nich něco maličko vzal.

8 Dí jemu jeden z učedníků jeho, Ondřej, bratr Šimona Petra:

9 Jestíť mládenček jeden zde, kterýž má pět chlebů ječných a dvě rybičky. Ale coť jest to mezi tak mnohé?

10 I řekl Ježíš: Rozkažtež lidu, ať se usadí. A bylo trávy mnoho na tom místě. I posadilo se mužů v počtu okolo pěti tisíců.

11 Tedy Ježíš vzal ty chleby, a díky učiniv, rozdával učedníkům, učedníci pak sedícím; též podobně z těch rybiček, jakž jsou mnoho chtěli.

12 A když byli nasyceni, řekl učedníkům svým: Sběrte ty drobty, kteříž zůstali, ať nezhynou.

13 I sebrali a naplnili dvanácte košů drobtů z pěti chlebů ječných, kteříž pozůstali po těch, jenž jedli.

14 Ti pak lidé, uzřevše ten div, kterýž učinil Ježíš, pravili: Tento jest jistě prorok, kterýž měl přijíti na svět.

15 Tedy Ježíš věda, že by měli přijíti a chytiti jej, aby ho učinili králem, ušel na horu opět sám jediný.

16 Když pak byl večer, sstoupili učedníci jeho k moři.

17 A vstoupivše na lodí, plavili se přes moře do Kafarnaum. A bylo již tma, a nepřišel byl Ježíš k nim.

18 Moře pak dutím velikého větru zdvihalo se.

19 A odplavivše se honů jako pětmečítma nebo třidceti, uzřeli Ježíše, an chodí po moři a přibližuje se k lodí. I báli se.

20 On pak řekl jim: Jáť jsem, nebojte se.

21 I vzali ho na lodí ochotně, a hned přiběhla k zemi, do kteréž se plavili.

22 Nazejtří pak zástup, kterýž byl za mořem, viděv, že jiné lodičky nebylo, než ta jedna, na kterouž byli vstoupili učedníci jeho, a že Ježíš nebyl všel s učedníky svými na lodí, ale sami učedníci jeho byli se plavili,

23 (Jiné pak lodí byly připlouly od Tiberiady k tomu místu blízko, kdežto byli jedli chléb, když díky učinil Pán,)

24 Když tedy uzřel zástup, že Ježíše tu není, ani učedníků jeho, vstoupili i oni na lodí, a přijeli do Kafarnaum, hledající Ježíše.

25 A nalezše ho za mořem, řekli jemu: Mistře, kdy jsi sem přišel?

26 Odpověděl jim Ježíš a řekl: Amen, amen pravím vám: Hledáte mne, ne protože jste divy viděli, ale že jste jedli chleby a nasyceni jste.

27 Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá vám. Nebo tohoť jest potvrdil Bůh Otec.

28 Tedy řekli jemu: Co budeme činiti, abychom dělali dílo Boží?

29 Odpověděl Ježíš a řekl jim: Totoť jest to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož on poslal.

30 I řekli jemu: Jakéž pak ty znamení činiš, abychom viděli a věřili tobě? Co děláš?

31 Otcové naši jedli mannu na poušti, jakož psáno jest: Chléb s nebe dal jim jísti.

32 Tedy řekl Ježíš: Amen, amen pravím vám: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale Otec můj vám dává ten chléb s nebe pravý.

33 Nebo chléb Boží ten jest, kterýž sstupuje s nebe a dává život světu.

34 A oni řekli jemu: Pane, dávejž nám chléb ten vždycky.

35 I řekl jim Ježíš: Jáť jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniti nikdy.

36 Ale pověděl jsem vám, anobřž viděli jste mne, a nevěříte.

37 Všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde, a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrh ven.

38 Nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, jenž mne poslal.

39 Tatof jest pak vůle toho, kterýž mne poslal, Otcova, abych všecko, což mi dal, neztratil toho, ale vzkřísil to v nejposlednější den.

40 A tatof jest vůle toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A jáť jej vzkřísím v den nejposlednější.

41 I reptali Židé na něho, že řekl: Já jsem chléb, kterýž jsem s nebe sstoupil.

42 A pravili: Zdaliž tento není Ježíš, syn Jozefův, jehož my otce i matku známe? Kterak pak dí tento: S nebe jsem sstoupil?

43 Tedy odpověděl Ježíš a řekl jim: Nerepcete vespolek.

44 Však žádný nemůž přijíti ke mně, jediné leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitřhl by jej; a jáť jej vzkřísím v den nejposlednější.

45 Psáno jest v Prorocích: A budou všickni učeni od Boha. Protož každý, kdož slyšel od Otce a naučil se, jdeť ke mně.

46 Ne že by kdo viděl Otce, jediné ten, kterýž jest od Boha, tent jest viděl Otce.

47 Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, máť život věčný.

48 Jáť jsem ten chléb života.

49 Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli.

50 Totoť jest chléb ten s nebe sstupující. Kdožť by koli jej jedl, neumřet.

51 Jáť jsem ten chléb živý, jenž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa.

52 Tedy hádali se Židé vespolek, řkouce: Kterak tento může dáti nám tělo své jísti?

53 I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve jeho, nemáte života v sobě.

54 Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejposlednější den.

55 Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj.

56 Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm.

57 Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.

58 Totoť jest ten chléb, kterýž s nebe sstoupil. Ne jako otcové vaši jedli mannu, a zemřeli. Kdož jí chléb tento, živť bude na věky.

59 Toto mluvil Ježíš v škole, uče v Kafarnaum.

60 Tedy mnozí z učedníků jeho, slyševše to, řekli: Tvrdáť jest toto řeč. Kdo jí může slyšeti?

61 Ale věda Ježíš sám v sobě, že by proto reptali učedníci jeho, řekl jim: To vás uráží?

62 Co pak, kdybyste uzřeli Syna člověka, an vstupuje, kdež prve byl?

63 Duch jest, jenž obživuje, těloť nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch a život jsou.

64 Ale jsouť někteří z vás, ješto nevěří. Nebo věděl Ježíš od počátku, kdo by byli nevěřící, a kdo by ho měl zraditi.

65 I pravil: Protož jsem vám řekl, že žádný nemůže přijíti ke mně, leč by dáno bylo od Otce mého.

66 A z toho mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více.

67 Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdali i vy chcete odjíti?

68 I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, k komu půjdeme? A ty slova věčného života máš.

69 A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.

70 Odpověděl jim Ježíš: Však jsem já vás dvanácte vyvolil, a jeden z vás ďábel jest.

71 A to řekl o Jidášovi synu Šimona Iškariotského; nebo ten jej měl zraditi, byv jeden ze dvanácti.

7

1 Potom pak chodil Ježíš po Galilei; nebo nechtěl býti v Judstvu, protože ho hledali Židé zabíti.

2 A byl blízko svátek Židovský, památka stánků.

3 Tedy řekli jemu bratří jeho: Vyjdi odsud, a jdi do Judstva, ať i učedníci tvoji vidí skutky tvé, kteréž činíš.

4 Nižádný zajisté v skrytě nic nedělá, kdož chce vidín býti. Protož ty, činíš-li takové věci, zjeviž se světu.

5 Nebo ani bratří jeho nevěřili v něho.

6 I dí jim Ježíš: Èas můj ještě nepřišel, ale čas váš vždycky jest hotov.

7 Nemůžet vás svět nenáviděti, ale mneť nenávidí; nebo já svědectví vydávám o něm, že skutkové jeho zlí jsou.

8 Vy jděte k svátku tomuto. Jáť ještě nepůjdu k svátku tomuto, nebo čas můj ještě se nenaplnil.

9 To pověděl jim, zůstal v Galilei.

¹⁰ A když odešli bratří jeho, tedy i on šel k svátku, ne zjevně, ale jako ukrytě.

¹¹ Židé pak hledali ho v svátek, a pravili: Kde jest onen?

¹² A mnoho řečí bylo o něm v zástupu. Nebo někteří pravili, že dobrý jest, a jiní pravili: Není, ale svodí zástup.

¹³ Žádný však o něm nemluvil zjevně pro bázeň Židů.

¹⁴ Když pak již polovici svátku se vykonalo, vstoupil Ježíš do chrámu, a učil.

¹⁵ I divili se Židé, řkouce: Kterak tento Písmo umí, neučiv se?

¹⁶ Odpověděl jim Ježíš a řekl: Mé učení není mé, ale toho, jenž mne poslal.

¹⁷ Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tentě bude uměti rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.

¹⁸ Kdoť sám od sebe mluví, chvály své vlastní hledá, ale kdož hledá chvály toho, kterýž ho poslal, tentě pravdomluvný jest, a nepravosti v něm není.

¹⁹ Však Mojžíš dal vám Zákon? a žádný z vás neplní Zákona? Proč mne hledáte zamordovati?

²⁰ Odpověděl zástup a řekl: Íábelství máš. Kdo tě hledá zamordovati?

²¹ Odpověděl Ježíš a řekl jim: Jeden skutek učinil jsem, a všickni se tomu divíte.

²² Mojžíš vydal vám obřízku, (ne že by z Mojžíše byla, ale z otců,) a v sobotu obřezujete člověka.

²³ Poněvadž člověk obřízku přijímá i v sobotu, aby nebyl rušen Zákon Mojžíšův, proč pak se na mne hněváte, že jsem celého člověka uzdravil v sobotu?

²⁴ Nesudte podle osoby, ale spravedlivý soud suďte.

²⁵ Tedy někteří z Jeruzalémských pravili: Zdaliž toto není ten, kteréhož hledají zabítí?

²⁶ A aj, svobodně mluví, a nic mu neříkají. Zdali jsou již právě poznali knížata, že tento jest právě Kristus?

²⁷ Ale o tomto víme, odkud jest, Kristus pak když přijde, žádný nebude věděti, odkud by byl.

²⁸ I volal Ježíš v chrámě, uče a řka: I mne znáte, i odkud jsem, víte. A všakť jsem nepřišel sám od sebe, ale jesti pravdomluvný, kterýž mne poslal, jehož vy neznáte.

²⁹ Ale já znám jej, nebo od něho jsem, a on mne poslal.

³⁰ I hledali ho jíti, ale žádný nevztáhl ruky na něho, nebo ještě byla nepřišla hodina jeho.

³¹ Z zástupu pak mnozí uvěřili v něj, a pravili: Kristus když přijde, zdali více divů činiti bude nad ty, kteréž tento činí?

³² Slyšeli pak farizeové zástup, an o něm takové věci rozmlouvá, i poslali farizeové a přední kněží služebníky, aby jej jali.

³³ Tedy řekl jim Ježíš: Ještě maličký čas jsem s vámi, potom odejdu k tomu, jenž mne poslal.

³⁴ Hledati mne budete, a nenaleznete, a kdež já budu, vy tam nemůžete přijíti.

³⁵ I rekli Židé k sobě vespolek: Kam tento půjde, že my ho nenalezneme? Zdali v rozptýlení pohanů půjde, a bude učiti pohany?

³⁶ Jaká jest to řeč, kterouž promluvil: Hledati mne budete, a nenaleznete, a kdež já budu, vy nemůžete přijíti?

³⁷ V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízní-li kdo, pojd' ke mně, a napij se.

³⁸ Kdož věří ve mne, jakož dí Písmo, řeky z života jeho poplynou vody živé.

³⁹ (A to řekl o Duchu svatém, kteréhož měli přijíti věřící v něho; nebo ještě nebyl dán Duch svatý, protože ještě Ježíš nebyl oslaven.)

⁴⁰ Tedy mnozí z zástupu uslyševše tu řeč, pravili: Tentot jest právě prorok.

⁴¹ Jiní pravili: Tentot jest Kristus. Ale někteří pravili: Zdaliž od Galilee přijde Kristus?

⁴² Zdaž nedí písmo, že z semene Davidova a z Betléma městečka, kdež býval David, přijíti má Kristus?

⁴³ A tak různice v zástupu stala se pro něj.

⁴⁴ Někteří pak z nich chtěli ho jíti, ale žádný nevztáhl ruky na něj.

⁴⁵ Tedy přišli služebníci k předním kněžím a k farizeům, i řekli jim oni: Proč jste ho nepřivedli?

⁴⁶ Odpověděli služebníci: Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk.

⁴⁷ I odpověděli jim farizeové: Zdali i vy jste svedeni?

⁴⁸ Zdaliž kdo z knížat uvěřil v něho anebo z farizeů?

⁴⁹ Než zástup ten, kterýž nezná Zákona. Zlořečeníť jsou.

⁵⁰ I dí k nim Nikodém, ten, jenž byl přišel k němu v noci, kterýž byl jeden z nich:

⁵¹ Zdali Zákon náš soudí člověka, leč prve uslyší od něho a zví, co by činil?

⁵² Odpověděli a řekli jemu: Zdali i ty Galilejský jsi? Ptej se, žeť žádný prorok od Galilee nepovstal.

⁵³ I šel jeden každý do domu svého.

8

¹ Ježíš pak odšel na horu Olivetskou.

² Potom na úsvitě zase přišel do chrámu, a všecken lid sšel se k němu. A on posadiv se, učil je.

³ I přivedli k němu zákoníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou; a postavivše ji v prostředku,

⁴ Řekli jemu: Mistře, tato žena jest postižena při skutku, když cizoložila.

⁵ A v Zákoně Mojžíš přikázal nám takové kamenovati. Ty pak co praviš?

⁶ A to řekli, pokoušejíce ho, aby jej mohli obžalovati. Ježíš pak skloniv se dolů, prstem psal na zemi.

⁷ A když se nepřestávali otazovati jeho, zdvihl se a řekl jim: Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hoď na ni kamenem.

⁸ A opět schýliv se, psal na zemi.

⁹ A oni uslyševše to a v svědomích svých obvinění jsouce, jeden po druhém odcházeli, počavše od starších až do posledních. I zůstal tu Ježíš sám, a žena uprostřed stojeci.

¹⁰ A pozdvih se Ježíš a žádného neviděv, než ženu, řekl jí: Ženo, kde jsou ti, kteříž na tebe žalovali? Žádný-li tě neodsoudil?

¹¹ Kterážto řekla: Žádný, Pane. I řekl jí Ježíš: Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více.

¹² Tedy Ježíš opět jim mluvil, řka: Já jsem Světlo světa. Kdož mne následuje, nebudeť choditi v temnostech, ale budeť míti Světlo života.

¹³ I řekli jemu farizeové: Ty sám o sobě svědectví vydáváš, svědectví tvé není pravé.

¹⁴ Odpověděl Ježíš a řekl jim: Ačkoli já svědectví vydávám sám o sobě, však pravé jest svědectví mé; nebo vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Ale vy nevíte, odkud jsem přišel, anebo kam jdu.

¹⁵ Vy podle těla soudíte, já nesoudím žádného.

¹⁶ A bycht' pak i soudil já, soud můj jesti pravý; nebo nejsem sám, ale jsem já a ten, kterýž mne poslal, Otec.

¹⁷ A v Zákoně vašem psáno jest: Že dvou člověků svědectví pravé jest.

¹⁸ Jáť svědectví vydávám sám o sobě, a svědectví vydává o mně ten, kterýž mne poslal, Otec.

¹⁹ Tedy řekli jemu: Kdež jest ten tvůj Otec? Odpověděl Ježíš: Aniž mne znáte, ani Otce mého. Kdybyste mne znali, i Otce mého znali byste.

²⁰ Tato slova mluvil Ježíš u pokladnice, uče v chrámě, a žádný ho nejal, nebo ještě byla nepřišla hodina jeho.

²¹ I řekl jim opět Ježíš: Já jdu, a hledati budete mne, a v hřichu vašem zemřete. Kam já jdu, vy nemůžete přijíti.

²² I pravili Židé: Zdali se sám zabije, že praví: Kam já jdu, vy nemůžete přijíti?

²³ I řekl jim: Vy z důlu jste, já s hůry jsem. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z světa tohoto.

²⁴ Protož jsem řekl vám: Že zemřete v hříších svých. Nebo jestliže nebudete věřiti, že já jsem, zemřete v hříších vašich.

²⁵ I řekli jemu: Kdo jsi ty? I řekl jim Ježíš: To, což hned s počátku pravím vám.

²⁶ Mnohoť mám o vás mluvit i souditi, ale ten, kterýž mne poslal, pravdomluvný jest, a já, což jsem slyšel od něho, to mluvím na světě.

²⁷ A oni neporozuměli, že by o Bohu Otcí pravil jim.

²⁸ Protož řekl jim Ježíš: Když povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem. A sám od sebe nic nečiním, ale jakž mne naučil Otec můj, takť mluvím.

²⁹ A ten, kterýž mne poslal, se mnouť jest, a neopustil mne samého Otec; nebo což jest jemu libého, to já činím vždycky.

³⁰ Ty věci když mluvil, mnozí uvěřili v něho.

³¹ Tedy řekl Ježíš těm Židům, kteříž uvěřili jemu: Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě ucedlníci moji budete.

³² A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.

³³ I odpověděli jemu: Símě Abrahamovo jsme, a žádnému jsme nesloužili nikdy. I kterakž ty díš: Že svobodní budete?

³⁴ Odpověděl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že každý, kdož činí hřích, služebník jest hřícha.

³⁵ A služebník nezůstává v domu na věky; ale Syn zůstává na věky.

³⁶ Protož jestližeť vás vysvobodí Syn, právě svobodní budete.

³⁷ Víím, že jste símě Abrahamovo, ale hledáte mne zabíti; nebo řeč má nemá místa u vás.

³⁸ Já, což jsem viděl u Otce svého, to mluvím; a i vy, co jste viděli u otce vašeho, to činíte.

³⁹ Odpověděli a řekli jemu: Otec náš jest Abraham. Dí jim Ježíš: Kdybyste synové Abrahamovi byli, činili byste skutky Abrahamovy.

⁴⁰ Ale nyní hledáte mne zabíti, člověka toho, kterýž jsem pravdu mluvil vám, kterouž jsem slyšel od Boha. Tohoť jest Abraham nečinil.

⁴¹ Vy činíte skutky otce svého. I řekli jemu: Myť z smilstva nejsme zplozeni, jednohoť Otce máme, totiž Boha.

⁴² Tedy řekl jim Ježíš: Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha posel, a přišel jsem; aniž jsem sám od sebe přišel, ale on mne poslal.

⁴³ Proč mluvení mého necháпáte? Protože hned slyseti nemůžete řeči mé.

⁴⁴ Vy z otce dábla jste, a žádosti otce vašeho chcete činiti. On byl vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži.

⁴⁵ Já pak že pravdu pravím, nevěříte mi.

⁴⁶ Kdo z vás bude mne obviňovati z hříchu? A poněvadž pravdu pravím, proč vy mi nevěříte?

⁴⁷ Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; protož vy neslyšíte, že z Boha nejste.

⁴⁸ Tedy odpověděli Židé a řekli jemu: Zdaliž my dobře nepravíme, že jsi ty Samaritán, a ďábelství máš?

⁴⁹ Odpověděl Ježíš: Jáť ďábelství nemám, ale ctím Otce svého; než vy jste mne neuctili.

⁵⁰ Jáť pak nehledám chvály své; jestiť, kdo hledá a soudí.

⁵¹ Amen, amen pravím vám: Bude-li kdo zachovávati slovo mé, smrti neuzří na věky.

⁵² Tedy řekli mu Židé: Nyní jsme poznali, že ďábelství máš. Abraham umřel i proroci, a ty pravíš: Bude-li kdo zachovávati řeč mou, smrti neokusí na věky.

⁵³ Zdali jsi ty větší otce našeho Abrahama, kterýž umřel? I proroci zemřeli jsou. Kým ty se činíš?

⁵⁴ Odpověděl Ježíš: Chválím-liť já se sám, chvála má nic není. Jestiť kterýž mne chválí, Otec můj, o němž vy pravíte, že Bůh váš jest.

⁵⁵ A nepoznali jste ho, ale já jej znám. A kdybych řekl, že ho neznám, byl bych podobný vám, lhář. Ale známť jej, a řeč jeho zachovávám.

⁵⁶ Abraham, otec váš, veselil se, aby viděl den můj, i viděl, a radoval se.

⁵⁷ Tedy řekli jemu Židé: Padesáti let ještě nemáš, a Abrahama jsi viděl?

⁵⁸ Rekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, já jsem.

⁵⁹ I zchápali Židé kamení, aby házeli na něj. Ježíš pak skryl se, a prošel skrze ně, vyšel z chrámu, a tak jich znikl.

9

¹ Pomýje Ježíš, uzřel člověka slepého od narození.

² I otázali se učedníci jeho, řkouce: Mistře, kdo jest zhřešil, tento-li, čili rodičové jeho, že se slepý narodil?

³ Odpověděl Ježíš: Ani tento nezhrěšil, ani rodičové jeho, ale aby zjevení byli skutkové Boží na něm.

⁴ Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, kdyžto žádný nebude moci dělati.

⁵ Dokudž jsem na světě, Světlo jsem světa.

⁶ To pověděv, plinul na zemi, a učinil bláto z sliny, i pomazal tím blátem oči slepého.

⁷ A řekl jemu: Jdi, umej se v rybníku Siloe, jenž se vykládá: Poslaný. A on šel a umyl se, i přišel, vida.

⁸ Sousedé pak a ti, kteříž jej prve vídali slepého, řekli: Však tento jest, kterýž sedával a žebрал?

⁹ Jiní pravili, že ten jest, a jiní, že jest podoben k němu. Ale on pravil: Já jsem.

¹⁰ Tedy řekli jemu: Kterak jsou otevřiny oči tvé?

¹¹ On odpověděl a řekl: Ělověk ten, kterýž slove Ježíš, bláto učinil a pomazal oči mých, a řekl mi: Jdi k rybníku Siloe, a umej se. I odšed a umyv se, prohlédl jsem.

¹² I řekli jemu: Kde jest ten člověk? Řekl: Nevím.

¹³ Tedy přivedli toho, kterýž někdy byl slepý, k farizeům.

¹⁴ Byla pak sobota, když Ježíš učinil bláto a otevřel oči jeho.

¹⁵ I tázali se ho opět i farizeové, kterak by prozřel. On pak řekl jim: Bláto položil mi na oči, a umyl jsem se, i vidím.

¹⁶ Tedy někteří z farizeů řekli: Tento člověk není z Boha, nebo neostříhá soboty. Jiní pravili: Kterak může člověk hříšný takové divy činiti? I byla různice mezi nimi.

¹⁷ Tedy řekli opět slepému: Co ty o něm pravíš, že otevřel oči tvé? A on řekl: Že prorok jest.

¹⁸ I nevěřili Židé o něm, by slepý byl a prozřel, až povolali rodičů toho, kterýž byl prozřel.

¹⁹ A otázali se jich, řkouce: Jest-li ten syn váš, o kterémž vy pravíte, že by se slepý narodil? Kterakž pak nyní vidí?

²⁰ Odpověděli jim rodičové jeho a řekli: Vímeť, že tento jest syn náš a že se slepý narodil.

²¹ Ale kterak nyní vidí, nevíme; aneb kdo jest otevřel oči jeho, myť nevíme. Však má léta, ptejte se ho, on sám za sebe mluvití bude.

²² Tak mluvili rodičové jeho, že se báli Židů; nebo již tak byli uložili Židé, kdož by ho koli vyznal Kristem, aby byl vyobcován ze školy.

²³ Protož řekli rodičové jeho: Máť léta, ptejte se jeho.

²⁴ I zavolali po druhé člověka toho, kterýž býval slepý, a řekli jemu: Vzdej chválu Bohu. My víme, že člověk ten hříšník jest.

²⁵ I odpověděl on a řekl: Jest-li hříšník, nevím, než to vím, že byv slepý, již nyní vidím.

- 26 I řekli jemu opět: Coť učinil? Kterak otevřel oči tvé?
- 27 Odpověděl jim: Již jsem vám pověděl, a neslyšeli jste? Což opět chcete slyšeti? Zdalíž i vy chcete učedníci jeho býti?
- 28 I zlořečili jemu a řekli: Budiž ty sám učedníkem jeho, ale myť jsme Mojžíšovi učedníci.
- 29 My víme, že Mojžíšovi mluvil Bůh, tento pak nevíme, odkud jest.
- 30 Odpověděl ten člověk a řekl jim: Toť jest jistě divná věc, že vy nevíte, odkud jest, a otevřel oči mé.
- 31 Víme pak, že Bůh hříšníků neslyší, ale kdo by byl ctitel Boží a vůli jeho činil by, toho slyší.
- 32 Od věku není slýcháno, aby kdo otevřel oči slepého tak narozeného.
- 33 Byť tento nebyl od Boha, nemohlť by nic učiniti.
- 34 Odpověděli a řekli jemu: Ty jsi všecken se v hříších narodil, a ty náš učíš? I vyhnali jej ven.
- 35 Uslyšel pak Ježíš, že jsou jej vyhnali ven. A když jej nalezl, řekl jemu: Věříš-liž ty v Syna Božího?
- 36 Odpověděl on a řekl: I kdož jest, Pane, abych věřil v něho?
- 37 I řekl jemu Ježíš: I viděl jsi ho, a kterýž mluví s tebou, onť jest.
- 38 A on řekl: Věřím, Pane, a klaněl se jemu.
- 39 I řekl jemu Ježíš: Na soud přišel jsem já na tento svět, aby ti, kteříž nevidí, viděli, a ti, jenž vidí, aby slepí byli.
- 40 I slyšeli to někteří z farizeů, kteříž s ním byli, a řekli jemu: Zdali i my slepí jsme?
- 41 Řekl jim Ježíš: Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte: Vidíme, protože hřích váš zůstává.

10

- 1 Amen, amen pravím vám: Kdož nevchází dveřmi do ovčince ovcí, ale vchází jinudy, ten zloděj jest a lotr.
- 2 Ale kdož vchází dveřmi, pastýř jest ovcí.
- 3 Tomuť vrátný otvírá, a ovce hlas jeho slyší, a on svých vlastních ovec ze jména povolává, a vyvodí je.
- 4 A jakž ovce své vlastní ven vypustí, před nimi jde, a ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho.
- 5 Ale cizího nikoli následovati nebudou, ale utekou od něho; nebo neznají hlasů cizích.
- 6 To přísloví pověděl jim Ježíš, ale oni nevěděli, co by to bylo, což jim mluvil.
- 7 Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dveře ovcí.
- 8 Všickni, kolikož jich koli přede mnou přišlo, zloději jsou a lotři, ale neslyšely jich ovce.
- 9 Já jsem dveře. Skrže mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne.
- 10 Zloděj nepřichází, jedině aby kradl a mordoval a hubil; já jsem přišel, aby život měly, a hojně aby měly.
- 11 Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce.
- 12 Ale nájemník a ten, kterýž není pastýř, jehož nejsou ovce vlastní, vida vlka, an jde, i opouští ovce i utíká, a vlk lapá a rozhání ovce.

13 Nájemník pak utíká; nebo nájemník jest, a nemá péče o ovce.

14 Já jsem ten dobrý pastýř, a známť ovce své, a znajít mne mé.

15 Jakož mne zná Otec, tak i já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce.

16 A mámť i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivésti, a hlas můj slyšeti budou. A budeť jeden ovčinec a jeden pastýř.

17 Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal.

18 Nižádnýť jí neběře ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji. To přikázání vzal jsem od Otce svého.

19 Tedy stala se opět různice mezi Židy pro ty řeči.

20 A pravili mnozí z nich: Íabelství má a blázní. Co ho posloucháte?

21 Jiní pravili: Tato slova nejsou dábelství majícího. Zdaliž dábelství může slepých oči otvírati?

22 I bylo posvícení v Jeruzalémě, a zima byla.

23 I procházel se Ježíš v chrámě po sínci Šalomounově.

24 Tedy obstoupili jej Židé, a řekli jemu: Dokudž duši naši držíš? Jestliže jsi ty Kristus, pověz nám zjevně.

25 Odpověděl jim Ježíš: Pověděl jsem vám, a nevěříte. Skutkové, kteréž já činím ve jménu Otce svého, tiť svědectví vydávají o mně.

26 Ale vy nevěříte, nebo nejste z ovcí mých, jakož jsem vám pověděl.

27 Nebo ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujít mne.

28 A jáť život věčný dávám jim, a nezahynouť na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.

29 Otec můj, kterýž mi je dal, většíť jest nade všecky, a žádnýť jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého.

30 Já a Otec jedno jsme.

31 Tedy zchápali opět kamení Židé, aby jej kamenovali.

32 Odpověděl jim Ježíš: Mnohé dobré skutky ukázal jsem vám od Otce svého. Pro který z těch skutků kamenujete mne?

33 Odpověděli jemu Židé, řkouce: Pro dobrý skutek tebe nekamenujeme, ale pro rouhání, totiž že ty, člověk jsa, děláš se Bohem.

34 Odpověděl jim Ježíš: Však psáno jest v Zákoně vašem: Já jsem řekl: Bohové jste.

35 Poněvadž ty nazval bohy, k nimžto řeč Boží stala se, a nemůžeť zrušeno býti Písmo,

36 Kterakž tedy o mně, kteréhož posvětil Otec a poslal na svět, vy pravíte, že se rouhám, že jsem řekl: Syn Boží jsem?

37 Nečiním-liť skutků Otce svého, nevěřte mi.

38 Pakliť činím, tedy byste pak mně nevěřili, aspoň skutkům věřte, abyste poznali a věřili, že Otec ve mně jest, a já v něm.

39 Tedy opět hledali ho jíti, ale on vyšel z rukou jejich.

40 I odšel opět za Jordán na to místo, kdež nejprv Jan křtil, a pozůstal tam.

41 I přišli k němu mnozí, a pravili: Jan zajisté žádného divu neučinil, ale všecko, cožkoli mluvil Jan o tomto, pravé bylo.

42 A mnozí tam uvěřili v něho.

11

¹ Byl pak nemocen člověk nějaký jménem Lazar z Betany, totiž z městečka Marie a Marty, sestry její.

² (A to byla ta Maria, kteráž pomazala Pána mastí a vytřela nohy jeho vlasy svými, jejížto bratr Lazar byl nemocen.)

³ Tedy poslaly k němu sestry jeho, řkouce: Pane, aj, ten, kteréhož miluješ, nemocen jest.

⁴ A uslyšav to Ježíš, řekl: Nemoc ta není k smrti, ale pro slávu Boží, aby oslaven byl Syn Boží skrze ni.

⁵ Miloval pak Ježíš Martu i sestru její i Lazara.

⁶ A jakž uslyšel, že by nemocen byl, i pozůstal za dva dni na tom místě, kdež byl.

⁷ Potom pak dí učedníkům: Pojdme zase do Judstva.

⁸ Řekli jemu učedníci: Mistře, nyní hledali tě Židé kamenovati, a ty zase tam chceš jíti?

⁹ Odpověděl Ježíš: Však dvanácte hodin za den jest. Chodí-li kdo ve dne, neurazí se; nebo světlo tohoto světa vidí.

¹⁰ Pakliž by kdo chodil v noci, urazíť se; nebo světla není v něm.

¹¹ To pověděl, a potom dí jim: Lazar, přítel náš, spí, ale jduť, abych jej ze sna probudil.

¹² I řekli učedníci jeho: Pane, spí-liť, zdrav bude.

¹³ Ale Ježíš řekl o smrti jeho, oni pak domnívali se, že by o spání sna mluvil.

¹⁴ Tedy řekl jim Ježíš zjevně: Lazar umřel.

¹⁵ A raduji se pro vás, že jsem tam nebyl, abyste věřili. Ale pojdme k němu.

¹⁶ I řekl Tomáš, kterýž slove Didymus, spoluúčedníkům: Pojdme i my, abychom zemřeli s ním.

¹⁷ Tedy přišel Ježíš, i nalezl ho již čtyři dni v hrobě pochovaného.

¹⁸ Byla pak Betany blízko od Jeruzaléma, okolo honů patnácte.

¹⁹ Mnozí pak z Židů byli přišli k Martě a Mariji, aby je těšili pro smrt bratra jejich.

²⁰ Tedy Marta, jakž uslyšela, že Ježíš jde, vyšla proti němu, ale Maria doma seděla.

²¹ I řekla Marta k Ježíšovi: Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.

²² Ale i nyníť vím, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobě Bůh.

²³ Dí jí Ježíš: Vstaneť bratr tvůj.

²⁴ Řekla jemu Marta: Vím, že vstane při vzkříšení v den nejposlednější.

²⁵ Řekl jí Ježíš: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.

²⁶ A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumřet na věky. Věříš-li tomu?

²⁷ Řekla jemu: Ovšem, Pane, já jsem uvěřila, že jsi ty Kristus, Syn Boží, kterýž měl přijíti na svět.

²⁸ A když to pověděla, odešla a zavolala tajně Marie, sestry své, řkuci: Mistr zde jest, a volá tebe.

²⁹ Ona jakž to uslyšela, vstala rychle, a šla k němu.

³⁰ (Ještě pak byl Ježíš nepřišel do městečka, ale byl na tom místě, kdež vyšla byla proti němu Marta.)

³¹ Tedy Židé, kteříž s ní byli v domě a těšili ji, viděvše Mariji, že jest rychle vstala a vyšla, šli za ní, řkouce: Jde k hrobu, aby tam plakala.

³² Ale Maria, když tam přišla, kdež byl Ježíš, uzřevši jej, padla k nohám jeho, a řekla jemu: Pane, bys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.

³³ Ježíš pak jakž uzřel, ana pláče, i Židy, kteříž byli s ní přišli, ani plačí, zastonal duchem, a zkormoutil se.

³⁴ A řekl: Kdež jste jej položili? Řkou jemu: Pane, pojd' a pohled'.

³⁵ I zaplakal Ježíš.

³⁶ Tedy řekli Židé: Aj, kterak ho miloval!

³⁷ Někteří pak z nich řekli: Nemohl-liž jest tento, kterýž otevřel oči slepého, učiniti i toho, aby tento neumřel?

³⁸ Ježíš pak opět zastonav sám v sobě, přišel k hrobu. Byla pak jeskyně, a kámen byl svrchu položen na ni.

³⁹ I dí Ježíš: Zdvihněte kámen. Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest.

⁴⁰ Dí jí Ježíš: Všakt' jsem řekl, že budeš-li věřiti, uzříš slávu Boží.

⁴¹ Tedy zdvihli kámen, kdež byl mrtvý pochován. Ježíš pak pozdvihl vzhůru oči a řekl: Otče, děkuji tobě, že jsi mne slyšel.

⁴² Já zajisté vím, že ty mne vždycky slyšíš, ale pro zástup, kterýž okolo stojí, řekl jsem, aby věřili, že jsi ty mne poslal.

⁴³ A to pověděv, zavolal hlasem velikým: Lazaře, pojd' ven!

⁴⁴ I vyšel, kterýž byl umřel, maje svázané ruce i nohy rouchami, a tvář jeho šatem byla obvinuta. Řekl jim Ježíš: Rozvěžtež jej, a nechte, ať odejde.

⁴⁵ Tedy mnozí z Židů, kteříž byli přišli k Mariji, viděvše, co jest učinil Ježíš, uvěřili v něho.

⁴⁶ Někteří pak z nich odešli k farizeům a pověděli jim, co jest učinil Ježíš.

⁴⁷ I sešli se přední kněží a farizeové v radu, a pravili: Co činíme? Tento člověk divy mnohé činí.

⁴⁸ Necháme-li ho tak, všickni uvěří v něho, i přijdou Římané, a odejmou místo naše i lid.

⁴⁹ Jeden pak z nich, jménem Kaifáš, nejvyšším knězem jsa toho léta, řekl jim: Vy nic nevíte,

⁵⁰ Aníž co o tom přemyšlujete, že jest užitečné nám, aby jeden člověk umřel za lid, a ne, aby všecken tento národ zahynul.

⁵¹ Toho pak neřekl sám od sebe, ale nejvyšším knězem byv léta toho, prorokoval, že jest měl Ježíš umříti za tento národ,

⁵² A netoliko za tento národ, ale také, aby syny Boží rozptýlené shromáždil v jedno.

⁵³ Protož od toho dne spolu se o to radili, aby jej zabili.

⁵⁴ Ježíš pak již nechodil zjevně mezi Židy, ale odšel odtud do krajiny, kteráž byla blízko pouště, do města, jenž slove Efraim, a tu bydlil s učedníky svými.

⁵⁵ Byla pak blízko velikanoc Židovská. I šli mnozí do Jeruzaléma z krajiny té před velikonocí, aby se očistili.

⁵⁶ I hledali Ježíše, a rozmlouvali vespolek, v chrámě stojíce: Co se vám zdá, že nepřišel k svátku?

⁵⁷ Vydali pak byli přední kněží a farizeové mandát, jestliže by kdo zvěděl, kde by byl, aby pověděl, aby jej jali.

12

¹ Tedy Ježíš šestý den před velikonocí přišel do Betany, kdežto byl Lazar, ten kterýž byl umřel, jehož vzkřísil z mrtvých.

² I připravili jemu tu večeri, a Marta posluhovala, Lazar pak byl jeden z stolících s nimi.

³ Maria pak vzavši libru masti drahé z nardu výborného, pomazala noh Ježíšových, a vytrěla vlasy svými nohy jeho. I naplněn jest dům vůní té masti.

⁴ Tedy řekl jeden z učedníků jeho, Jidáš, syn Šimona Iškariotského, kterýž jej měl zraditi:

⁵ Proč tato mast není prodána za tři sta peněz, a není dáno chudým?

⁶ To pak řekl, ne že by měl péči o chudé, ale že zloděj byl, a měšec měl, a to, což do něho kladeno bylo, nosil.

⁷ Tedy řekl Ježíš: Nech jí, ke dni pohřebu mého zachovala to.

⁸ Chudé zajisté vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky míti budete.

⁹ Zvěděl pak zástup veliký z Židů o něm, že by tu byl. I přišli tam, ne pro Ježíše toliko, ale také, aby Lazara viděli, kteréhož byl vzkřísil z mrtvých.

¹⁰ Radili se pak přední kněží, aby i Lazara zamordovali.

¹¹ Nebo mnozí z Židů odcházeli pro něho, a uvěřili v Ježíše.

¹² Potom nazejtří mnohý zástup, kterýž byl přišel k svátku velikonočnímu, když uslyšeli, že Ježíš jde do Jeruzaléma,

¹³ Nabrali ratolestí palmových, a vyšli proti němu, a volali: Spas nás! Požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně, Král Izraelský.

¹⁴ I dostav Ježíš oslátka, vsedl na ně, jakož psáno jest:

¹⁵ Neboj se, dcero Sionská, aj, Král tvůj běře se, na oslátku sedě.

¹⁶ Tomu pak nesrozuměli učedníci jeho zprvu, ale když oslaven byl Ježíš, tedy se rozpomenuli, že jest to psáno bylo o něm a že jemu to učinili.

¹⁷ Vydával pak o něm svědectví zástup, kterýž byl s ním, že Lazara povolal z hrobu a vzkřísil jej z mrtvých.

¹⁸ Protož i v cestu vyšel jemu zástup, když slyšeli, že by ten div učinil.

¹⁹ Tedy farizeové pravili mezi sebou: Vidíte, že nic neprospíváte? Aj, všecken svět postoupil po něm.

²⁰ Byli pak někteří Řekové z těch, kteříž přicházivali, aby se modlili v svátek.

²¹ Ti také přistoupili k Filipovi, kterýž byl od Betsaidy Galilejské, a prosili ho, řkouce: Pane, chtěli bychom Ježíše viděti.

²² Přišel Filip a pověděl Ondřejovi, Ondřej pak a Filip pověděli Ježíšovi.

²³ A Ježíš odpověděl jim, řka: Přišlat jest hodina, aby oslaven byl Syn člověka.

²⁴ Amen, amen pravím vám: Zrno pšeničné padna v zemi, neumře-li, onoť samo zůstane, a pakliť umře, mnohý užitek přinese.

²⁵ Kdož miluje duši svou, ztratíť ji; a kdož nenávidí duše své na tomto světě, k životu věčnému ostríhá jí.

²⁶ Slouží-li mi kdo, následujž mne; a kdež jsem já, tuť i můj služebník bude. A bude-li mi kdo sloužiti, poctíť ho Otec můj.

²⁷ Nyní duše má zkormoucena jest, a což dím? Otče, vysvobď mne z této hodiny. Ale proto jsem přišel k hodině této.

²⁸ Otče, oslaviž jméno své. Tedy přišel hlas s nebe řkoucí: I oslavil jsem, i ještě oslavím.

²⁹ Ten pak zástup, kterýž tu stál a to slyšel, pravil: Zahřmělo. Jiní pravili: Anděl k němu mluvil.

³⁰ Odpověděl Ježíš a řekl: Ne pro mneť hlas tento se stal, ale pro vás.

³¹ Nyníť jest soud světa tohoto, nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude ven.

³² A já budu-liť povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.

³³ (To pak pověděl, znamenaje, kterou by smrtí měl umřiti.)

³⁴ Odpověděl jemu zástup: My jsme slyšeli z Zákona, že Kristus zůstává na věky, a kterakž ty pravíš, že musí býti povýšen Syn člověka? Kdo jest to Syn člověka?

³⁵ Tedy řekl jim Ježíš: Ještě na malý čas Světlo s vámi jest. Choďte, dokud Světlo máte, ať vás tma nezachvátí; nebo kdo chodí ve tmách, neví, kam jde.

³⁶ Dokud Světlo máte, věrte v Světlo, abyste synové Světla byli. Toto pověděl Ježíš, a odšed, skryl se před nimi.

³⁷ A ačkoli tak mnohá znamení činil před nimi, však jsou neuvěřili v něho,

³⁸ Aby se naplnila řeč Izaiáše proroka, kterouž pověděl: Pane, kdo uvěřil kázání našemu a rámě Páně komu jest zjeveno?

³⁹ Ale protoť jsou nemohli věřiti, neb opět Izaiáš řekl:

⁴⁰ Oslepil oči jejich a zatvrdil srdce jejich, aby očima neviděli a srdcem nerozuměli a neobrátili se, abych jich neuzdravil.

⁴¹ To pověděl Izaiáš, když viděl slávu jeho a mluvil o něm.

⁴² A ačkoli mnozí z knížat uvěřili v něho, však pro farizee nevyznávali ho, aby ze školy nebyli vyobcováni.

⁴³ Nebo milovali slávu lidskou více než slávu Boží.

⁴⁴ Ježíš pak zvolal a řekl: Kdo věří ve mne, ne ve mneť věří, ale v toho, jenž mne poslal.

⁴⁵ A kdož vidí mne, vidí toho, kterýž mne poslal.

⁴⁶ Já Světlo na svět jsem přišel, aby žádný, kdož věří ve mne, ve tmě nezůstal.

⁴⁷ A slyšel-liť by kdo slova má, a nevěřil by, jáť ho nesoudím; nebo nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych spasen učinil svět.

⁴⁸ Kdož mnou pohrdá a nepřijímá slov mých, máť, kdo by jej soudil. Slova, kteráž jsem mluvil, tať jej souditi budou v nejposlednější den.

⁴⁹ Nebo já sám od sebe jsem nemluvil, ale ten, jenž mne poslal, Otec, on mi přikázání dal, co bych měl praviti a mluviti.

⁵⁰ A vím, že přikázání jeho jest život věčný. A protož, což já mluvím, jakž mi pověděl Otec, takť mluvím.

13

¹ Před svátkem pak velikonočním, věda Ježíš, že přišla hodina jeho, aby šel z tohoto světa k Otcí, milovav své, kteříž byli na světě, až do konce je miloval.

² A když večeřeli, (a dábel již byl vnukl v srdce Jidáše Šimona Iškariotského, aby jej zradil,)

³ Věda Ježíš, že jemu Otec všecko v ruce dal a že od Boha vyšel a k Bohu jde,

⁴ Vstal od večeře, a složil roucho své, a vzav rouchu, přepásal se.

⁵ Potom nalil vody do medenice, i počal umývati nohy učedníků a vytírati rouchou, kterouž byl přepásán.

⁶ Tedy přišel k Šimonovi Petrovi. A on řekl jemu: Pane, ty mi chceš nohy mýti?

⁷ Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Co já činím, ty nevíš nyní, ale potom zvíš.

⁸ Dí jemu Petr: Nebudeš ty mýti noh mých na věky. Odpověděl jemu Ježíš: Neumyji-liť tebe, nebudeš míti dílu se mnou.

⁹ Dí jemu Šimon Petr: Pane, netoliko nohy mé, ale i ruce i hlavu.

¹⁰ Řekl jemu Ježíš: Kdož jest umyt, nepotřebuje, než aby nohy umyl; nebo čist jest všecken. I vy čistí jste, ale ne všickni.

¹¹ Nebo věděl o zrádci svém; protož řekl: Ne všickni čistí jste.

¹² Když pak umyl nohy jejich a vzal na sebe roucho své, posadiv se za stůl zase, řekl jim: Víte-liž, co jsem učinil vám?

¹³ Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobře pravíte, jsemť zajisté.

¹⁴ Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývati.

¹⁵ Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy též činili.

¹⁶ Amen, amen pravím vám: Není služebník větší pána svého, ani posel větší nežli ten, kdož jej poslal.

¹⁷ Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti.

¹⁸ Ne o všechť vás pravím. Já vím, které jsem vyvolil, ale musí to býti, aby se naplnilo písmo: Ten, jenž jí chléb se mnou, pozdvihl proti mně paty své.

¹⁹ Nyní pravím vám, prve než by se to stalo, abyste, když se stane, uvěřili, že já jsem.

²⁰ Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, kohož bych já poslal, mneť přijímá; a kdož mne přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal.

²¹ A to pověděl Ježíš, zkormoutil se v duchu, a osvědčil, řka: Amen, amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí.

²² Tedy učedníci vzhledali na sebe vespolek, pochybující, o kom by to pravil.

²³ Byl pak jeden z učedníků Ježíšových, kterýž zpolehl na klíně jeho, jehož miloval Ježíš.

²⁴ Protož tomu návěští dal Šimon Petr, aby se zeptal, kdo by to byl, o němž praví?

²⁵ A on odpočívaje na prsech Ježíšových, řekl jemu: Pane, kdo jest?

²⁶ Odpověděl Ježíš: Ten jest, komuž já omočené skyvy chleba podám. A omočiv skyvu chleba, podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského.

²⁷ A hned po vzetí toho chleba vstoupil do něho satan. I řekl jemu Ježíš: Co činíš, čině spěšně.

²⁸ Tomu pak žádný z přisedících nerozuměl, k čemu by jemu to řekl.

²⁹ Nebo někteří se domnívali, poněvadž Jidáš měšec měl, že by jemu řekl Ježíš: Nakup těch věcí, kterýchž jest nám potřebí k svátku, anebo aby něco chudým dal.

³⁰ A on vzav skyvu chleba, hned vyšel. A byla již noc.

³¹ Když pak on vyšel, dí Ježíš: Nyníť oslaven jest Syn člověka, a Bůh oslaven jest v něm.

³² A poněvadž Bůh oslaven jest v něm, i Bůh oslaví jej sám v sobě, a to hned oslaví jej.

³³ Synáčkové, ještě maličko s vámi jsem. Hledati mne budete, a jakož jsem řekl Židům: Kam já jdu, vy nemůžete přijíti, tak i vám pravím nyní.

³⁴ Prikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého.

³⁵ Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.

³⁶ Dí jemu Šimon Petr: Pane, kam jdeš? Odpověděl mu Ježíš: Kam já jdu, nemůžeš ty nyní jíti za mnou, ale půjdeš potom.

³⁷ Dí jemu Petr: Pane, proč bych nemohl nyní jíti za tebou? A já duši svou za tebe položím.

³⁸ Odpověděl jemu Ježíš: Duši svou za mne položíš? Amen pravím tobě: Nezapívat kohout, až mne třikrát zapříš.

14

¹ Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte.

² V domu Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám.

³ Jduť, abych vám připravil místo. A odejdu-liť, a připravím vám místo, zaseť přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.

⁴ A kam já jdu, víte, i cestu víte.

⁵ Dí jemu Tomáš: Pane, nevíme, kam jdeš. A kterak můžeme cestu věděti?

⁶ Dí jemu Ježíš: Já jsem cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.

⁷ Byste znali mne, také i Otce mého znali byste; a již nyní jej znáte, a viděli jste ho.

⁸ Řekl jemu Filip: Pane, ukaž nám Otce, a dostiť jest nám.

⁹ Dí jemu Ježíš: Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterak ty praviš: Ukaž nám Otce?

¹⁰ A což nevěříš, že já v Otci a Otec ve mně jest? Slova, kteráž já mluvím vám, sám od sebe nemluvím, ale Otec ve mně přebýváje, onť činí skutky.

11 Věřtež mi, že jsem já v Otci a Otec ve mně; nebo aspoň pro samy skutky věřte mi.

12 Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude. Nebo já jdu k Otci svému.

13 A jestliže byste co prosili ve jménu mém, toť učiním, aby oslaven byl Otec v Synu.

14 Budete-li zač prositi ve jménu mém, jáť učiním.

15 Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.

16 A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky,

17 Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, nebť u vás přebývá a v vás bude.

18 Neopustímť vás sirotků, přijduť k vám.

19 Ještě maličko, a svět mne již neuzří, ale vy uzříte mne; nebo já živ jsem, a i vy živi budete.

20 V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já v vás.

21 Kdož by měl přikázání má a ostříhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati a zjevím jemu samého sebe.

22 Řekl jemu Judas, ne onen Iškariotský: Pane, jakž jest to, že sebe nám zjeviti chceš, a ne světu?

23 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme.

24 Kdož pak nemiluje mne, slov mých neostříhá; a slovo, kteréž slyšíte, neníť mé, ale toho, kterýž mne poslal, Otcovo.

25 Toto mluvil jsem vám, u vás přebýváje.

26 Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všemu a připomenetť vám všecko, což jsem koli mluvil vám.

27 Pokoj zůstavuji vám, pokoj můj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.

28 Slyšeli jste, že já řekl jsem vám: Jdu, a zase přijdu k vám. Kdybyste mne milovali, radovali byste se jistě, že jsem řekl: Jdu k Otci; nebo Otec větší mne jest.

29 A nyní pověděl jsem vám, prve nežli by se stalo, abyste, když se stane, uvěřili.

30 Již nemnoho mluvíti budu s vámi; neboť jde Kníže tohoto světa, ale nemá nic na mně.

31 Ale aby poznal svět, že miluji Otce, a jakož mi přikázání dal Otec, tak činím. Vstaňte, pojďme odtud.

15

¹ Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec můj vinař jest

² Každou ratolest, kteráž ve mně nenese ovoce, odřezuje, a každou, kteráž nese ovoce, čistí, aby hojnější ovoce nesla.

³ Již vy čistí jste pro řeč, kterouž jsem mluvil vám.

⁴ Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně.

⁵ Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti.

⁶ Nezůstal-li by kdo ve mně, vyvržen bude ven jako ratolest, a uschneť, a sberouť ty ratolesti a na oheň uvrhou a shoříť.

⁷ Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-liť v vás, což byste koli chtěli, prostě, a staněť se vám.

⁸ V tomť bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojně, a taktť budete moji učedníci.

⁹ Jakož miloval mne Otec, tak i já miloval jsem vás. Zůstaňtež v milování mém.

¹⁰ Budete-li zachovávatí přikázání má, zůstanete v mém milování, jakož i já přikázání Otce svého zachoval jsem, i zůstávám v jeho milování.

¹¹ Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstala v vás, a radost vaše aby byla plná.

¹² Totoť jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako i já miloval jsem vás.

¹³ Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své.

¹⁴ Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám.

¹⁵ Již vás nebudu více nazývati služebníky, nebo služebník neví, co by činil pán jeho. Ale vás jsem nazval přáteli, nebo všecko, což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil jsem vám.

¹⁶ Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo, aby zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dal vám.

¹⁷ To přikazuji vám, abyste se milovali vespolek.

¹⁸ Jestližeť vás svět nenávidí, víte, žeť jest mne prve než vás v nenávisti měl.

¹⁹ Byste byli z světa, svět, což jest jeho, miloval by; že pak nejste z světa, ale já z světa vyvolil jsem vás, protož vás svět nenávidí.

²⁰ Pamatujte na řeč mou, kterouž jsem já mluvil vám: Nenít služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vámť se protiviti budou; poněvadž jsou řeči mé šetřili, i vaší šetřiti budou.

²¹ Ale toto všecko učiní vám pro jméno mé; nebo neznají toho, jenž mne poslal.

²² Kdybych byl nepřišel a nemluvil jim, hříchu by neměli; ale nyní výmluvy nemají z hříchu svého.

²³ Kdož mne nenávidí, i Otceť mého nenávidí.

²⁴ Bych byl skutků nečinil mezi nimi, jichžto žádný jiný nečinil, hříchu by neměli; ale nyní jsou i viděli, i nenáviděli, i mne i Otce mého.

²⁵ Ale musilo tak býti, aby se naplnila řeč, kteráž v Zákoně jejich napsána jest: Že v nenávisti měli mne bez příčiny.

²⁶ Když pak přijde Utěšitel, kteréhož já pošli vám od Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce pochází, tenť svědectví vydávati bude o mně.

²⁷ Ano i vy svědectví vydávati budete, nebo od počátku se mnou jste.

16

¹ Toto mluvil jsem vám, abyste se nezhoršili.

² Vypovědít vás ze škol, ano přijde čas, že všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží.

³ A toť učiní vám proto, že nepoznali Otce ani mne.

⁴ Ale toto mluvil jsem vám, abyste, když přijde ten čas, rozpomenuli se na to, že jsem já to předpověděl vám. Tohoť jsem vám s počátku nemluvil, neb jsem byl s vámi.

⁵ Nyní pak jdu k tomu, kterýž mne poslal, a žádný z vás neptá se mne: Kam jdeš?

⁶ Ale že jsem vám tyto věci mluvil, zámutek naplnil srdce vaše.

⁷ Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám.

⁸ A onť přijda, obviňovati bude svět z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu.

⁹ Z hříchu zajisté, že nevěří ve mne;

¹⁰ A z spravedlnosti, že jdu k Otci, a již více neuzříte mne;

¹¹ Z soudu pak, že Kníže tohoto světa již jest odsouzeno.

¹² Ještěť bych měl mnoho mluvití vám, ale nemůžete snéstí nyní.

¹³ Ale když přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvití sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvití bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám.

¹⁴ Onť mne oslaví; nebo z mého vezme, a zvěstuje vám.

¹⁵ Všecko, cožkoli má Otec, mé jest. Protož jsem řekl, že z mého vezme, a zvěstuje vám.

¹⁶ Maličko, a neuzříte mne, a opět maličko, a uzříte mne; nebo já jdu k Otci.

¹⁷ I řekli někteří z učedníků jeho mezi sebou: Co jest to, že praví nám: Maličko, a neuzříte mne, a opět maličko, a uzříte mne, a že já jdu k Otci?

¹⁸ Protož pravili: Co jest to, že praví: Maličko? Nevíme, co praví.

¹⁹ I poznal Ježíš, že se ho chtěli otázati. I řekl jim: O tom tížete mezi sebou, že jsem řekl: Maličko, a neuzříte mne, a opět maličko, a uzříte mne?

²⁰ Amen, amen pravím vám, že plakati a kvíliti budete vy, ale svět se bude radovati; vy pak se budete rmoutiti, ale zámutek váš obrátíť se v radost.

²¹ Žena, když rodí, zámutek má, nebo přišla hodina její; ale když porodí dítě, již nepamatuje na soužení, pro radost, že se narodil člověk na svět.

²² Protož i vy zámutek máte nyní, ale opět uzřím vás, a radovati se bude srdce vaše, a radosti vaší žádný neodejme od vás.

²³ A v ten den nebudete se mne tázati o ničemž. Amen, amen pravím vám: Že zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dát vám.

²⁴ Až dosavad za nic jste neprosili ve jménu mém. Prostež, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla.

²⁵ Toto v příslovích mluvil jsem vám; přijdeť hodina, když již ne v příslovích budu mluvití vám, ale zjevně o Otci svém zvěstovati budu vám.

26 V ten den ve jménu mém prositi budete, a nepravímť vám, že já budu prositi Otce za vás.

27 Nebo sám Otec miluje vás, proto že jste vy milovali, a uvěřili, že jsem já od Boha vyšel.

28 Vyšel jsem od Otce, a přišel jsem na svět; a opět opouštím svět, a jdu k Otci.

29 Řkou jemu učedníci jeho: Aj, nyní zjevně mluvíš, a přísloví žádného nepravíš.

30 Nyní víme, že víš všecko, a nepotřebuješ, aby se kdo tebe tázal. Skrže to věříme, že jsi od Boha přišel.

31 Odpověděl jim Ježíš: Nyní věříte.

32 Aj, přijdeť hodina, anobřž již přišla, že se rozprchnete jeden každý k svému, a mne samého necháte. Ale nejsemť sám, nebo Otec se mnou jest.

33 Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.

17

1 To pověděv Ježíš, i pozdvihl očí svých k nebi a řekl: Otče, přišlať jest hodina, oslaviž Syna svého, aby i Syn tvůj oslavil tebe;

2 Jakož jsi dal jemu moc nad každým člověkem, aby těm všechněm, kteréž jsi dal jemu, on život věčný dal.

3 Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.

4 Jáť jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil.

5 A nyní oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého, slávou, kterouž jsem měl u tebe, prve nežli svět byl.

6 Oznamil jsem jméno tvé lidem, kteréž jsi mi dal z světa. Tvojití jsou byli, a mně jsi je dal, a řeč tvou zachovali.

7 A nyní poznali, že všecky věci, kteréž jsi mi dal, od tebe jsou.

8 Nebo slova, kteráž jsi mi dal, dal jsem jim; a oni přijali, a poznali vpravdě, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal.

9 Já za ně prosím, ne za svět prosím, ale za ty, kteréž jsi mi dal, nebo tvoji jsou.

10 A všecky věci mé tvé jsou, a tvé mé jsou, a já oslaven jsem v nich.

11 Již pak více nejsem na světě, ale oni jsou na světě, a já k tobě jdu. Otče svatý, ostříhejž jich ve jménu svém, kteréž jsi mi dal, ať by byli jedno jako i my.

12 Dokudž jsem s nimi byl na světě, já jsem jich ostříhal ve jménu tvém. Kteréž jsi mi dal, zachoval jsem, a žádný z nich nezahynul, než syn zatracení, aby #se Písmo naplnilo.

13 Ale nyní k tobě jdu, a toto mluvím na světě, aby měli radost mou plnou v sobě.

14 Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich nenáviděl; nebo nejsou z světa, jako i já nejsem z světa.

15 Neprosímť, abys je vzal z světa, ale abys jich zachoval od zlého.

16 Z světať nejsou, jakož i já nejsem z světa.

17 Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.

18 Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět.

¹⁹ A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě.

²⁰ Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne,

²¹ Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.

²² A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme.

²³ Já v nich, a ty ve mně, aby dokonáni byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs i mne miloval.

²⁴ Otče, kteréž jsi mi dal, chciť, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na slávu mou, kteroužs mi dal; nebo jsi mne miloval před ustanovením světa.

²⁵ Otče spravedlivý, tebeť jest svět nepoznal, ale já jsem tebe poznal, a i tito poznali, že jsi ty mne poslal.

²⁶ A známet jsem jim učinil jméno tvé, a ještě známo učiním, aby to milování, kterýžs jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.

18

¹ To když pověděl Ježíš, vyšel s učedníky svými přes potok Cedron, kdež byla zahrada; do kteréžto všel on i učedníci jeho.

² Věděl pak i Jidáš, zrádce jeho, to místo; nebo často chodíval tam Ježíš s učedníky svými.

³ Protož Jidáš pojav s sebou zástup, a od předních kněží a farizeů služebníky, přišel tam s lucernami a s pochodněmi a s zbrojí.

⁴ Ježíš pak věda všecko, což přijíti mělo na něj, vyšed proti nim, řekl jim: Koho hledáte?

⁵ Odpověděli jemu: Ježíše Nazaretského. Řekl jim Ježíš: Ját jsem. Stál pak s nimi i Jidáš, zrádce jeho.

⁶ A jakž řekl jim: Já jsem, postoupili nazpět, a padli na zem.

⁷ I otázal se jich opět: Koho hledáte? A oni řekli: Ježíše Nazaretského.

⁸ Odpověděl Ježíš: Pověděl jsem vám, že já jsem. Poněvadž tedy mne hledáte, nechtež těchto, ať odejdou.

⁹ Aby se naplnila řeč, kterouž byl pověděl: Že které jsi mi dal, neztratil jsem z nich žádného.

¹⁰ Tedy Šimon Petr, maje meč, vytrhl jej a udeřil služebníka nejvyššího kněze a uťal mu ucho jeho pravé. A bylo jméno služebníka toho Malchus.

¹¹ I řekl Ježíš Petrovi: Schovej meč svůj do pošvy. Což nemám píti kalicha, kterýž mi dal Otec?

¹² Tedy zástup a hejtman a služebníci Židovští jali Ježíše, a svázali jej.

¹³ A vedli ho k Annášovi nejprve; nebo byl test Kaifášův, kterýž byl nejvyšším knězem toho léta.

¹⁴ Kaifáš pak byl ten, kterýž byl radu dal Židům, že by užitečné bylo, aby člověk jeden umřel za lid.

¹⁵ Šel pak za Ježíšem Šimon Petr a jiný učedník. A ten učedník byl znám nejvyššímu knězi, i všel s Ježíšem do síně nejvyššího kněze.

¹⁶ Ale Petr stál u dveří vně. I vyšel ten druhý učedník, kterýž byl znám nejvyššímu knězi, a promluvil s vrátnou, i uvedl tam Petra.

¹⁷ Tedy řekla Petrovi děvečka vrátná: Nejsi-liž i ty z učedníků člověka toho? Řekl on: Nejsem.

¹⁸ Stáli pak tu služebníci a pacholci, kteříž oheň udělali, nebo zima bylo, i zhřívali se. A byl s nimi také i Petr, stoje tu a zhřívaje se.

¹⁹ Tedy nejvyšší kněz tázal se Ježíše o učednících jeho a o učení jeho.

²⁰ Odpověděl jemu Ježíš: Já zjevně mluvil jsem světu, já vždycky učival jsem v škole a v chrámě, kdežto se odevšad Židé scházejí, a tajně jsem nic nemluvil,

²¹ Co se mne ptáš? Ptej se těch, kteříž mne slýchali, co jsem jim mluvil. Aj, tiť vědí, co jsem já mluvil.

²² A když on to pověděl, jeden z služebníků, stoje tu, dal poliček Ježíšovi, řka: Tak-liž odpovídáš nejvyššímu knězi?

²³ Odpověděl mu Ježíš: Mluvil-li jsem zle, svědectví vydej o zlém; pakli dobře, proč mne tepeš?

²⁴ I poslal jej Annáš svázaného k Kaifášovi nejvyššímu knězi.

²⁵ Stál pak Šimon Petr, a zhříval se. Tedy řekli jemu: Nejsi-liž i ty z učedníků jeho? Zapřel on a řekl: Nejsem.

²⁶ Dí jemu jeden z služebníků nejvyššího kněze, příbuzný toho, kterémuž Petr uřal ucho: Zdaž jsem já tebe neviděl s ním v zahradě?

²⁷ Tedy Petr opět zapřel. A hned kohout zazpíval.

²⁸ I vedli Ježíše od Kaifáše do radného domu, a bylo ráno. Oni pak nevešli do radného domu, aby se neposkvrnili, ale aby jedli beránka.

²⁹ Tedy vyšel k nim Pilát ven a řekl: Jakou žalobu vedete proti člověku tomuto?

³⁰ Odpověděli a řekli jemu: Byť tento nebyl zločinec, nedali bychom ho tobě.

³¹ I řekl jim Pilát: Vezměte vy jej, a podle Zákona vašeho sudte ho. I řekli mu Židé: Námť nesluší zabítí žádného.

³² Aby se řeč Ježíšova naplnila, kterouž řekl, znamená, kterou by smrtí měl umřítí.

³³ Tedy Pilát všel opět do radného domu, i povolal Ježíše a řekl jemu: Ty-li jsi Král Židovský?

³⁴ Odpověděl Ježíš: Sám-li od sebe to pravíš, čili jiní tobě pověděli o mně?

³⁵ Odpověděl Pilát: Zdaliž jsem já Žid? Národ tvůj a přední kněží dali mi tebe. Co jsi učinil?

³⁶ Odpověděl Ježíš: Království mé není z tohoto světa. Byť z tohoto světa bylo království mé, služebníci moji bránili by mne, abych nebyl vydán Židům. Ale nyní mé království není odsud.

³⁷ I řekl jemu Pilát: Tedy král jsi ty? Dí Ježíš: Ty pravíš, že já král jsem. Ját jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě. Každý, kdož jest z pravdy, slyší hlas můj.

³⁸ Dí jemu Pilát: Co jest pravda? A když to řekl, opět vyšel k Židům, a dí jim: Já na něm žádné viny nenalézám.

³⁹ Ale jest obyčej váš, abych vám propustil jednoho vězně na velikunoc. Chcete-liž tedy, ať vám propustím Krále Židovského?

40 I zkřikli opět všickni, řkouce: Ne toho, ale Barabbáše. Byl pak Barabbáš lotr.

19

1 Tedy vzal Pilát Ježíše, a zbičoval jej.

2 A žoldnéři zpleťše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a pláštěm šarlatovým přioděli jej.

3 A říkali: Zdráv buď, Králi Židovský. A dávali jemu poličky.

4 I vyšel opět ven Pilát, a řekl jim: Aj, vyvedu jej vám ven, abyste poznali, žeť na něm žádné viny nenalézám.

5 Tedy vyšel Ježíš ven, nesa trnovou korunu a plášť šarlatový. I řekl jim Pilát: Aj, člověk.

6 A jakž jej uzřeli přední kněží a služebníci jejich, zkřikli řkouce: Ukřižuj, ukřižuj ho. Dí jim Pilát: Vezmětež vy jej a ukřižujte, nebo já na něm viny nenalézám.

7 Odpověděli jemu Židé: My Zákon máme, a podle Zákonu našeho máť umřítí, nebo Synem Božím se činil.

8 A když Pilát uslyšel tuto řeč, více se obával.

9 I všel do radného domu zase, a řekl Ježíšovi: Odkud jsi ty? Ale Ježíš nedal jemu odpovědi.

10 Tedy řekl jemu Pilát: Nemluvíš se mnou? Nevíš-liž, že mám moc ukřižovati tě a moc mám propustiti tebe?

11 Odpověděl Ježíš: Neměl bys nade mnou moci nižádné, byť nebylo dáno s hůry; protož, kdoť jest mne tobě vydal, větší hřích má.

12 Od té chvíle hledal Pilát propustiti ho. Ale Židé volali řkouce: Propustíš-li tohoto, nejsi přítel císařův; nebo každý, kdož se králem činí, protiví se císaři.

13 Tedy Pilát uslyšev tu řeč, vyvedl ven Ježíše, a sedl na soudné stoličce na místě, kteréž slove Litostrotos, a Židovsky Gabbata.

14 A byl den připravování před velikonocí, okolo šesté hodiny. I řekl Židům: Aj, král váš.

15 Oni pak zkřikli: Vezmi, vezmi a ukřižuj jej. Řekl jim Pilát: Krále vašeho ukřižují? Odpověděli přední kněží: Nemámeť krále, než císaře.

16 Tedy vydal jim ho, aby byl ukřižován. I pojali Ježíše a vedli jej ven.

17 A on nesa kříž svůj, šel až na místo, kteréž slove popravné, a Židovsky Golgota.

18 Kdežto ukřižovali ho, a s ním jiné dva s obou stran, a v prostředku Ježíše.

19 Napsal pak i nápis Pilát, a vstavil na kříž. A bylo napsáno: Ježíš Nazaretský, Král Židovský.

20 Ten pak nápis mnozí z Židů čtli; nebo blízko města bylo to místo, kdež ukřižován byl Ježíš. A bylo psáno Židovsky, Řecky a Latině.

21 Tedy přední kněží Židovští řekli Pilátovi: Nepiš: Král Židovský, ale že on řekl: Král Židovský jsem.

22 Odpověděl Pilát: Co jsem psal, psal jsem.

²³ Žoldnéři pak, když Ježíše ukřižovali, vzali roucha jeho, a učinili čtyři díly, každému rytíři díl jeden, vzali také i sukni, kterážto sukne byla nesešivaná, ale odvrchu všecka naskrze setkaná.

²⁴ I řekl mezi sebou: Neroztrhujme jí, ale losujme o ni, či bude. Aby se naplnilo písmo, řkoucí: Rozdělili sobě roucho mé, a o můj oděv metali los. A žoldnéři zajisté tak učinili.

²⁵ Stály pak blízko kříže Ježíšova matka jeho a sestra matky jeho, Maria, manželka Kleofášova, a Maria Magdaléna.

²⁶ Tedy Ježíš uzřev matku a učedníka tu stojícího, kteréhož miloval, řekl k matce své: Ženo, aj, syn tvůj.

²⁷ Potom řekl učedníkovi: Aj, matka tvá. A od té hodiny přijal ji učedník ten k sobě.

²⁸ Potom věda Ježíš, že již všeccko jiné dokonáno jest, aby se naplnilo písmo, řekl: Žízním.

²⁹ Byla pak tu postavena nádoba plná octa. Tedy oni naplnili houbu octem, a obloživše yzopem, podali k ústům jeho.

³⁰ A když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonánoť jest. A nakloniv hlavy, ducha Otcí poručil.

³¹ Židé pak, aby nezůstala na kříži těla na sobotu, poněvadž byl den připravování, (byl zajisté veliký ten den sobotní,) prosili Piláta, aby zlámáni byli hnátové jejich a aby byli složeni.

³² I přišli žoldnéři, a prvnému zajisté zlámali hnáty, i druhému, kterýž ukřižován byl s ním.

³³ Ale k Ježíšovi přišedše, jakž uzřeli jej již mrtvého, nelámali hnátů jeho.

³⁴ Ale jeden z žoldnéřů bok jeho kopím otevřel, a hned vyšla krev a voda.

³⁵ A ten, jenž viděl, svědectví vydal, a pravé jest svědectví jeho; onť ví, že pravé věci praví, abyste i vy věřili.

³⁶ Stalo se pak to, aby se naplnilo Písmo: Kost jeho žádná nebude zlámána.

³⁷ A opět jiné Písmo dí: Uzříť, v koho jsou bodli.

³⁸ Potom pak prosil Piláta Jozef z Arimatie, (kterýž byl učedník Ježíšův, ale tajný, pro strach Židovský,) aby sňal tělo Ježíšovo. I dopustil Pilát. A on přišed, i sňal tělo Ježíšovo.

³⁹ Přišel pak i Nikodém, (kterýž byl prve přišel k Ježíšovi v noci,) nesa smíšením mirry a aloes okolo sta liber.

⁴⁰ Tedy vzali tělo Ježíšovo, a obvinuli je prostěradly s vonnými věcmi, jakž obyčej jest Židům se pochovávatí.

⁴¹ A byla na tom místě, kdež ukřižován byl, zahrada, a v zahradě hrob nový, v němžto ještě žádný nebyl pochován.

⁴² Protož tu pro den připravování Židovský, že blízko byl hrob, položili Ježíše.

20

¹ První pak den po sobotě Maria Magdaléna přišla ráno k hrobu, když ještě tma bylo. I uzřela kámen odvalený od hrobu.

² I běžela odtud a přišla k Šimonovi Petrovi a k jinému učedníku, jehož miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kde jsou jej položili.

³ Tedy vyšel Petr a jiný učedník, a šli k hrobu.

⁴ I běželi oba spolu. Ale ten druhý učedník předběhl Petra, a přišel prve k hrobu.

⁵ A nachýliv se, uzřel prostěradla položená, ale však tam nevšel.

⁶ Tedy přišel Šimon Petr, za ním jda, a všel do hrobu. I uzřel prostěradla položená,

⁷ A rouchu, kteráž byla na hlavě jeho, ne s prostěradly položenou, ale obzvláštěně svinutou na jednom místě.

⁸ Potom všel i ten druhý učedník, kterýž byl prve přišel k hrobu, i uzřel a uvěřil.

⁹ Nebo ještě neznali Písma, že měl Kristus z mrtvých vstáti.

¹⁰ I odešli zase ti učedníci tam, kdež prve byli.

¹¹ Ale Maria stála u hrobu vně, plačící. A když plakala, naklonila se do hrobu.

¹² A uzřela dva anděly v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tělo Ježíšovo.

¹³ Kterížto řekli jí: Ženo, co pláčeš? I dí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili.

¹⁴ To když řekla, obrátila se zpátkem, a uzřela Ježíše, an stojí, ale nevěděla, by Ježíš byl.

¹⁵ Dí jí Ježíš: Ženo, co pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívajici se, že by zahradník byl, řekla jemu: Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu.

¹⁶ Řekl jí Ježíš: Maria. Obrátivši se ona, řekla jemu: Rabbóni, jenž se vykládá: Mistře.

¹⁷ Dí jí Ježíš: Nedotýkej se mne; neb jsem ještě nevstoupil k Otcí svému. Ale jdiž k bratřím svým, a pověz jim: Vstupuji k Otcí svému, a k Otcí vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.

¹⁸ I přišla Maria Magdaléna, zvěstující učedníkům, že by viděla Pána a že jí to pověděl.

¹⁹ Když pak byl večer toho dne, kterýž jest první po sobotě, a dveře byly zavříný, kdež byli učedníci shromážděni, pro strach Židovský, přišel Ježíš, a stál u prostřed, a řekl jim: Pokoj vám.

²⁰ A to pověděv, ukázal jim ruce i bok svůj. I zradovali se učedníci, vidouce Pána.

²¹ Tedy řekl jim opět: Pokoj vám. Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás.

²² To pověděv, dechl, a řekl jim: Přijměte Ducha svatého.

²³ Kterýmžkoli odpustili byste hříchy, odpouštějít se jim; a kterýmžkoli zadrželi byste je, zadržánít jsou.

²⁴ Tomáš pak jeden ze dvanácti, jenž sloul Didymus, nebyl s nimi, když byl přišel Ježíš.

²⁵ I řekli jemu jiní učedníci: Viděli jsme Pána. A on řekl jim: Leč uzřím v rukou jeho bodení hřebů, a vpustím prst svůj v místo hřebů, a ruku svou vložím v bok jeho, nikoli neuvěřím.

²⁶ A po osmi dnech opět učedníci jeho byli vnitř, a Tomáš s nimi. Přišel Ježíš, a dveře byly zavřeny, i stál uprostřed a řekl: Pokoj vám.

²⁷ Potom řekl k Tomášovi: Vložíš prst svůj sem, a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou, a vpust' v bok můj, a nebudiž nevěřící, ale věřící.

²⁸ I odpověděl Tomáš a řekl jemu: Pán můj a Bůh můj.

²⁹ Dí jemu Ježíš: Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteříž neviděli, a uvěřili.

³⁰ Mnohé zajisté i jiné divy činil Ježíš před obličejem učedníků svých, kteréž nejsou psány v knize této.

³¹ Ale toto psáno jest, abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věřice, život věčný měli ve jménu jeho.

21

¹ Potom opět zjevil se Ježíš učedníkům u moře Tiberiadského. A zjevil se takto:

² Byli spolu Šimon Petr a Tomáš, jenž sloul Didymus, a Natanael, jenž byl z Kány Galilejské, a synové Zebedeovi, a jiní z učedníků jeho dva.

³ Dí jim Šimon Petr: Půjdu ryb lovit. Řekli jemu: Půjdemo i my s tebou. I šli, a vstoupili na lodí hned; a té noci nic nepopadli.

⁴ A když bylo již ráno, stál Ježíš na břehu. Nevěděli však učedníci, by Ježíš byl.

⁵ Tedy dí jim Ježíš: Dítky, máte-li jakou krmičku? Odpověděli jemu: Nemáme.

⁶ On pak řekl jim: Zavrtež síť na pravou stranu lodí, a naleznete. I zavrhl síť a hned nemohli jí táhnouti pro množství ryb.

⁷ I řekl učedník ten, kteréhož miloval Ježíš, Petrovi: Pán jest. A Šimon Petr, jakž uslyšel, že Pán jest, opásal se po košili, (nebo byl nah,) a pustil se do moře.

⁸ Jiní také učedníci na lodí plavili se, (nebo nedaleko byli od břehu, asi okolo dvou set loket,) táhnouce síť plnou ryb.

⁹ A jakž vystoupili na břeh, uzřeli řeřavé uhlí a rybu svrchu položenou a chléb.

¹⁰ Řekl jim Ježíš: Přineste z ryb, kterýchž jste nalapali nyní.

¹¹ Vstoupil pak Šimon Petr a vytáhl síť na zem, plnou ryb velikých, jichž bylo sto padesáte a tři. A ačkoli jich tak mnoho bylo, však neztrhala se síť.

¹² Řekl jim Ježíš: Pojdte, obědujte. Žádný pak z učedníků neodvážil se ho otázati: Ty kdo jsi? vědouce, že Pán jest.

¹³ I přišel Ježíš, a vzal chléb, a dával jim, i rybu též.

¹⁴ To již po třetí ukázal se Ježíš učedníkům svým, vstav z mrtvých.

¹⁵ A když poobědvali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone, synu Jonášův, miluješ-li mne více nežli tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé.

¹⁶ Řekl jemu opět po druhé: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž ovce mé.

¹⁷ Řekl jemu po třetí: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? I zarmoutil se Petr proto, že jemu řekl po třetí: Miluješ-li mne? A odpověděl jemu:

Pane, ty znáš všechno, ty víš, že tě miluji. Řekl jemu Ježíš: Pasiž ovce mé.

¹⁸ Amen, amen pravím tobě: Když jsi byl mladší, opasovals se a chodíval jsi, kams chtěl; ale když se zstaráš, ztáhneš ruce své, a jiný tě opáše, a povede, kamž ty nechceš.

¹⁹ To pak pověděl, znamenaje, kterou by smrtí měl oslaviti Boha. A to pověděl, řekl jemu: Pojď za mnou.

²⁰ I obrátiv se Petr, uzřel toho učedníka, kteréhož miloval Ježíš, an jde za ním, kterýž i odpočíval za večerí na prsech jeho, a byl řekl: Pane, kdo jest ten, kterýž tě zradí?

²¹ Toho viděv Petr, dí k Ježíšovi: Pane, co pak tento?

²² Řekl jemu Ježíš: Chci-li ho nechati, dokudž nepřijdu, co tobě po tom? Ty pojď za mnou.

²³ I vyšla řeč ta mezi bratří, že by učedník ten neměl umříti. A neřekl byl jemu Ježíš, že by neměl umříti, ale řekl: Chci-li ho nechati, dokudž nepřijdu, co tobě po tom?

²⁴ Toť jest učedník ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech, a napsal toto, a víme, že pravé jest svědectví jeho.

²⁵ Jestíť pak i jiných mnoho věcí, kteréž činil Ježíš, kteréž kdyby měly všechny, každá obzvláště, psány býti, mám za to, že by ten svět nemohl přijíti těch knih, kteréž by napsány byly. Amen.

Skutky apoštolské

¹ První zajisté knihu sepsal jsem, ó Teofile, o všech věcech, kteréž začal Ježíš činiti a učiti,

² Až do toho dne, v kterémžto dav přikázání apoštolům, kteréž byl skrze Ducha svatého vyvolil, vzhůru vzat jest.

³ Kterýmžto i zjevoval sebe samého živého po svém umučení ve mnohých jistých důvodích, za čtyřiceti dnů ukazuje se jim a mluvě o království Božím.

⁴ A shromáždiv se s nimi, přikázal jim, aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení Otcova, o kterémž jste prý slyšeli ode mne.

⁵ Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtění budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech.

⁶ Oni pak sšedše se, otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-li času napraviš království Izraelské?

⁷ I řekl jim: Není vaše věc znáti časy anebo příhodnosti časů, kteréžto Otec v moci své položil.

⁸ Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.

⁹ A to pověděv, ani na to hledí, vzhůru vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od očí jejich.

¹⁰ A když za ním v nebe jdoucím pilně hleděli, aj, dva muži postavili se podle nich v rouše bílém,

¹¹ A řekli: Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, takt přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.

¹² Tedy navrátili se do Jeruzaléma od hory, jenž slove Olivetská, kteráž jest blízko Jeruzaléma, vzdálí cesty jednoho dne svátečního.

¹³ A když přišli domů, vstoupili do vrchního příbytku domu, kdež přebývali, i Petr i Jakub, i Jan a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův a Šimon Zelótes a Judas bratr Jakubův.

¹⁴ Ti všickni byli trvajíce jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě s ženami a s Marijí, matkou Ježíšovou, i s bratřími jeho.

¹⁵ V těch pak dnech povstav Petr uprostřed učedníků, řekl (a byl zástup lidí spolu shromážděných okolo sta a dvacíti):

¹⁶ Muži bratří, musilo se naplniti Písmo to, kteréž předpověděl Duch svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi, kterýž byl vůdce těch, jenž jímalí Ježíše.

¹⁷ Nebo byl přičten k nám, a byl došel losu přísluhování tohoto.

¹⁸ Ten zajisté obdržel pole ze mzdy nepravosti, a oběsiv se, rozpukl se na dvě, i vykydla se všecka střeva jeho.

¹⁹ A to známé jest učiněno všechněm přebývajícím v Jeruzalémě, takže jest nazváno pole to vlastním jazykem jejich Akeldama, to jest pole krve.

²⁰ Psáno jest zajisté v knihách Žalmů: Budiž příbytek jeho pustý, a nebuď, kdo by přebýval v něm, a opět: Biskupství jeho vezmi jiný.

²¹ Protož musíť to býti, aby jeden z těch mužů, kteříž jsou s námi bývali po všecken čas, v němž přebýval mezi námi Pán Ježíš,

²² Počav od křtu Janova až do dne toho, v kterémžto vzhůru vzat jest od nás, byl svědkem spolu s námi vzkříšení jeho.

²³ Tedy postavili dva, Jozefa, jenž sloul Barsabáš, kterýž měl příjmi Justus, a Matěje.

²⁴ A modlé se, řekli: Ty, Pane, všech srdcí zpytateli, ukažiž, kterého jsi vyvolil z těchto dvou,

²⁵ Aby přijal los přisluhování tohoto a apoštolství, z něhož jest vypadl Jidáš, aby odšel na místo své.

²⁶ I dali jim losy. Spadl pak los na Matěje, i připojen jest z společného snešení k jedenácti apoštolům.

2

¹ A když přišel den padesátý, byli všickni spolu na jednom místě.

² I stal se rychle zvuk s nebe, jako přicházejícího větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli.

³ I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýžto posadil se na každém z nich.

⁴ I naplnění jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvati.

⁵ Byli pak v Jeruzalémě přebývající Židé, muži nábožní, ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest.

⁶ A když se stal ten hlas, sešlo se množství a užasli se toho, že je slyšel jeden každý, ani mluví přirozeným jazykem jeho.

⁷ I děsili se všickni a divili se, řkouce jedni k druhým: Aj, zdaliž nejsou tito všickni, kteříž mluví, Galilejští?

⁸ A kterak my je slyšíme jeden každý z nás mluvit jazykem naším, v kterémž jsme se zrodili?

⁹ Partští, a Medští, a Elamitští, a kteříž přebýváme v Mezopotamii, v Židovstvu a v Kappadocii, v Pontu a v Azii,

¹⁰ V Frygii a v Pamfylii, v Egyptě a v krajinách Libye, kteráž jest vedle Cyrénu, a hosté Římané, Židé, i vnově na víru obrácení,

¹¹ Kretští i Arabští, slyšíme je, ani mluví jazyky našimi veliké věci Boží.

¹² I děsili se všickni a divili se, jeden k druhému řkouce: I což toto bude?

¹³ Jiní pak posmívajíce se, pravili: Mstem se zpili tito.

¹⁴ A stoje Petr s jedenácti, pozdvihl hlasu svého a promluvil k nim: Muži Židé a všickni, kteříž bydlíte v Jeruzalémě, toto vám známo buď, a ušima pozorujte slov mých.

¹⁵ Jistě nejsou tito, jakož vy se domníváte, zpílí, poněvadž jest teprv třetí hodina na den.

¹⁶ Ale totoť jest, což jest předpovědíno skrze proroka Joele:

¹⁷ A buď v posledních dnech, (dí Bůh,) vylejí z Ducha mého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídati budou, a starci vaši sny míti budou.

18 A zajisté na služebníky své a na služebnice své v těch dnech vyleji z Ducha mého, a budou prorokovati.

19 A ukáží zázraky na nebi svrchu a znamení na zemi dole, krev a oheň a páru dýmovou.

20 Slunce obrátí se v temnost a měsíc v krev, prve než přijde den Páně veliký a zjevný.

21 A staněť se, že každý, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.

22 Muži Izraelští, slyšte slova tato: Ježíše toho Nazaretského, muže od Boha zveličeného mezi vámi mocmi a zázraky a znameními, kterých činil skrze něho Bůh uprostřed vás, jakož i vy sami víte,

23 Toho, pravím, vydaného, z uložené rady a předzvědění Božího vzavše a skrze ruce nešlechetných ukřižovavše, zamordovali jste.

24 Jehožto Bůh vzkřísil, zprostitv ho bolestí smrti, jakož nebylo možné jemu držánu býti od ní.

25 Nebo David praví o něm: Spatřoval jsem Pána před sebou vždycky; nebo jest mi po pravici, abych se nepohnul.

26 Protož rozveselilo se srdce mé, a zplésal jazyk můj, nýbrž i tělo mé odpočine v naději.

27 Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dáš viděti svatému svému porušení.

28 Znamé jsi mi učinil cesty života, a naplníš mne utěšením před obličejem svým.

29 Muži bratří, sluší směle mluvit k vám o patriarchovi Davidovi, že i umřel, i pochován jest, i hrob jeho jest u nás až do dnešního dne.

30 Prorok tedy byv a věděv, že přísahou zavázal se jemu Bůh, že z plodu ledví jeho podle těla vzbudí Krista a posadí na stolici jeho,

31 To předzvěděv, mluvil o vzkříšení Kristovu, že není opuštěna duše jeho v pekle, ani tělo jeho vidělo porušení.

32 Toho Ježíše vzkřísil Bůh, jehožto my všickni svědkové jsme.

33 Protož pravící Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte.

34 Neboť jest David nevstoupil v nebe, ale on praví: Řekl Pán Pánu mému: Sed na pravici mé,

35 Dokavadž nepoložím nepřátele tvých, aby byli podnože noh tvých.

36 Protož věziž jistě všecken dům Izraelský, žeť jest Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kteréhož jste vy ukřižovali.

37 To slyševše, zkormoučení jsou v srdci svém, a řekli ku Petrovi a k jiným apoštolům: Což máme činiti, muži bratří?

38 Tedy Petr řekl k nim: Pokání čiňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého.

39 Vámt jest zajisté zaslíbení stalo se a synům vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš.

40 A jinými slovy mnohými osvědčoval a napomínal jich, řka: Oddělte se od pokolení toho zlého.

41 Tedy ti, kteříž ochotně přijali slova jeho, pokřtěni jsou, a připojilo se k nim ten den duší okolo tří tisíců.

42 I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách.

43 I přišla na všelikou duši bázeň, a mnozí divové a zázrakové dáli se skrze apoštoly.

44 Všickni pak věřící byli pospolu, a měli všechny věci obecné.

45 A prodávali vladařství a statky, a dělili mezi všechny, jakž komu potřeba bylo.

46 A na každý den trvajíce jednomyslně v chrámě, a lámajíce po domích chléb, přijímali pokrm s potěšením a sprostností srdce,

47 Chválíce Boha a milost majíce u všeho lidu. Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteříž by spaseni byli.

3

1 Petr pak a Jan spolu vstupovali do chrámu v hodinu modlitebnou devátou.

2 A muž nějaký, chromý tak narozený z života matky své, nesen byl, kteréhož sázeli na každý den u dveří chrámových, kteréž slouly Krásné, aby prosil za almužnu těch, kteříž vcházeli do chrámu.

3 Ten uzřev Petra a Jana, ani vcházeti měli do chrámu, prosil jich, aby mu almužnu dali.

4 I pohledv naň Petr s Janem, řekl: Hleď na nás.

5 A on pilně pohleděl na ně, naděje se, že něco vezme od nich.

6 Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale což mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a choď.

7 I ujav jej za ruku jeho pravou, pozdvihl ho, a hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové.

8 A zchytiv se, stál, a chodil, a všel s nimi do chrámu, chodě, a poskakuje, a chvále Boha.

9 A viděl jej všecken lid, an chodí a chválí Boha.

10 I poznali ho, že jest ten, kterýž na almužně sedával u dveří Krásných chrámových. I naplnění jsou strachem a děšením nad tím, což se stalo jemu.

11 A když se ten uzdravený přidržel Petra a Jana, sběhl se k nim všecken lid do sínce, kteráž sloula Šalomounova, předěšen jsa.

12 To viděv Petr, promluvil k lidu: Muži Izraelští, co se divíte tomuto? Anebo co na nás tak pilně hledíte, jako bychom my svou mocí aneb nábožností učinili to, aby tento chodil?

13 Bůh Abrahamův a Izákův a Jákobův, Bůh otců našich, oslavil Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali a odepřeli se před tváří Pilátovou, kterýž ho soudil býti hodného propuštění.

14 Vy pak svatého a spravedlivého odepřeli jste se a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán.

15 Ale dárce života zamordovali jste, kteréhož Bůh vzkřísil z mrtvých; čehož my svědkové jsme.

16 A skrze víru ve jméno jeho, tohoto, kteréhož vy vidíte a znáte, utvrdilo jest jméno jeho a víra, kteráž jest skrze něho, dala jemu celé zdraví toto před obličejem všech vás.

17 Ale nyní, bratří, vím, že jste to z nevědomí učinili, jako i knížata vaše.

18 Bůh pak to, což předzvěstoval skrze ústa všech proroků, že měl Kristus trpěti, tak jest naplnil.

¹⁹ Protož činite pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časové rozvlažení od tváři Páně,

²⁰ A poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista.

²¹ Kteréhož zajisté musí přijíti nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa svých svatých proroků od věků.

²² Mojžíš zajisté otcům řekl, že Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cožkoli bude mluvíti vám.

²³ A stanět se, že každá duše, kteráž by neposlouchala toho Proroka, vyhlazena bude z lidu mého.

²⁴ Ano i všickni proroci od Samuele a potomních, kteřížkoli mluvili, také jsou o těchto dnech předzvěštovali.

²⁵ Vy jste synové proroků a synové úmluvy, kterouž učinil Bůh s otcí našimi, řka k Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všecky čeledi země.

²⁶ Vám nejprve Bůh, vzbudiv Syna svého Ježíše, poslal ho dobrořečícího vám, aby se jeden každý z vás odvrátil od nepravostí svých.

4

¹ A když oni mluvili k lidu, přišli kněží a úředník chrámu a saduceové,

² Těžce to nesouce, že lid učili a zvěštovali ve jménu Ježíše vzkříšení z mrtvých.

³ I vztáhli na ně ruce a vsadili je do žaláře až do jitra, neb již byl večer.

⁴ Mnozí pak z těch, kteříž slyšeli slovo Boží, uvěřili. I učiněn jest počet mužů okolo pěti tisíců.

⁵ Stalo se pak nazejtří, sešli se knížata jejich, a starší, a zákoníci v Jeruzalémě,

⁶ A Annáš nejvyšší kněz, a Kaifáš, a Jan, a Alexander, a kteřížkoli byli z pokolení nejvyššího kněze.

⁷ I postavivše je mezi sebou, otázali se jich: Jakou mocí aneb v kterém jménu učinili jste to vy?

⁸ Tedy Petr, jsa pln Ducha svatého, řekl jim: Knížata lidu a starší Izraelští,

⁹ Poněvadž my dnes k soudu jsme přivedeni pro dobrodiní člověku nemocnému učiněné, kterak by on zdráv učiněn byl:

¹⁰ Známo buď všechněm vám i všemu lidu Izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kteréhož jste vy ukřižovali, jehož Bůh vzkřísil z mrtvých, skrze toho jméno tento stojí před vámi zdravý.

¹¹ Toť jest ten kámen za nic položený od vás dělníků, kterýž učiněn jest v hlavu úhelní.

¹² A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti.

¹³ I vidouce takovou udatnost a smělost v mluvení Petrovu a Janovu, a shledavše, že jsou lidé neučení a prostí, divili se, a poznali je, že s Ježíšem bývali.

¹⁴ Ělověka také toho vidouce, an stojí s nimi, kterýž byl uzdraven, neměli co mluvíti proti nim.

15 I rozkázavše jim vystoupiti z rady, rozmlouvali vespolek,

16 Řkouce: Co učiníme lidem těmto? Nebo že jest zjevný zázrak stal se skrze ně, všem přebývajícím v Jeruzalémě známé jest, aniž můžeme toho zapříti.

17 Ale aby se to více nerozhlašovalo v lidu, s pohrůzkou příkažme jim, aby více v tom jménu žádnému z lidí nemluvili.

18 I povolavše jich, přikázali jim, aby nikoli nemluvili, ani učili ve jménu Ježíšovu.

19 Tedy Petr a Jan odpovídajíce, řekli jim: Jest-li to spravedlivé před obličejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, sudte.

20 Nebť nemůžeme nemluvití toho, co jsme viděli a slyšeli.

21 A oni pohrozivše jim, propustili je, nenalezše na nich příčiny trestání, pro lid; nebo všickni velebili Boha z toho, co se bylo stalo.

22 Byl zajisté v letech více než ve čtyřicítí člověk ten, při kterémž se byl stal zázrak ten uzdravení.

23 A jsouce propuštěni, přišli k svým a pověděli jim, co k nim přední kněží a starší mluvili.

24 Kteríž uslyševše to, jednomyslně pozdvihli hlasu k Bohu a řekli: Hospodine, ty jsi Bůh, kterýž jsi učinil nebe i zemi, i moře i všecko, což v nich jest,

25 Kterýž jsi skrze ústa Davida, služebníka svého, řekl: Proč jsou se bouřili národové a lidé myslili marné věci?

26 Postavili se králové zemští, a knížata sešla se vespolek proti Pánu a proti Pomazanému jeho.

27 Právěť jsou se jistě sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi, kteréhož jsi pomazal, Herodes a Pontský Pilát, s pohany a lidem Izraelským,

28 Aby učinili to, což ruka tvá a rada tvá předuložila, aby se stalo.

29 A nyní, Pane, pohlediž na pohrůžky jejich a dejž služebníkům svým mluvití slovo tvé svobodně a směle,

30 Vztahuje ruku svou k uzdravování a k činění divů a zázraků, skrze jméno svatého Syna tvého Ježíše.

31 A když se oni modlili, zatřásko se to místo, na kterémž byli shromážděni, a naplněni jsou všickni Duchem svatým, a mluvili slovo Boží směle a svobodně.

32 Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše. Aniž kdo co z těch věcí, kteréž měl, svým vlastním býti pravil, ale měli všecky věci obecné.

33 A mocí velikou vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost veliká přítomná byla všechněm jim.

34 A žádný mezi nimi nebyl nucený; nebo kteřížkoli měli pole nebo domy, prodávajíce, přinášeli peníze, za kteréž prodávali,

35 A kladli před nohy apoštolské. I rozdělováno bylo jednomu každému, jakž komu potřeba bylo.

36 Jozes pak, kterýž přijmí měl od apoštolů Barnabáš, (což se vykládá syn utěšení,) z pokolení Levitského, z Cypru rodem,

37 Měv pole, prodal je, a přinesl peníze, a položil k nohám apoštolským.

5

¹ Muž pak jeden, jménem Ananiáš, s Zafírou, manželkou svou, prodal statek.

² A lstivě něco těch peněz ujal s vědomím manželky své, a přinesa díl nějaký, položil k nohám apoštolským.

³ I řekl Petr: Ananiáši, proč naplnil satan srdce tvé lstí, tak abys lhal Duchu svatému a lstivě ujal částku peněz za to pole?

⁴ Zdaliž nebylo tvé, kdybys ho byl sobě nechal? A když bylo prodáno, v moci tvé bylo. I proč jsi tuto věc složil v srdci svém? Neselhal jsi lidem, ale Bohu.

⁵ Tedy uslyšav Ananiáš tato slova, padna, zdechl. I spadla bázeň veliká na všechny, kteříž to slyšeli.

⁶ A vstavše mládenci, vzali jej, a vynesše ven, pochovali.

⁷ I stalo se po chvíli, jako po třech hodinách, že i jeho žena, nevěduci, co se bylo stalo, přišla.

⁸ I řekl k ní Petr: Pověz mi, za toliko-li jste pole své prodali? A ona řekla: Ano, za tolik.

⁹ Tedy dí jí Petr: I pročž jste se smluvili, abyste pokoušeli Ducha Páně? Aj, nohy těch, kteříž pochovali muže tvého, přede dveřmi jsou, a vynesouť také i tebe.

¹⁰ I padla hned před nohy jeho, a zdechla. A všedše mládenci, našli ji mrtvou; i vynesše, pochovali podle muže jejího.

¹¹ I byla bázeň veliká po vši církvi, i mezi všemi, kteříž to slyšeli.

¹² Skrže ruce pak apoštolů dáli se divové a zázrakové velicí v lidu, (A bývali všickni jednomyslně v síňci Šalomounově.

¹³ Jiný pak žádný neodvážil se připojiti k nim, ale velebil je lid.

¹⁴ A vždy více se rozmáhalo množství věřících Pánu, mužů i také žen.)

¹⁵ Takže i na ulice vynášeli nemocné, a kladli na ložcích a na nosidlách, aby, když by šel Petr, aspoň stín jeho zastínil na některé z nich.

¹⁶ Scházelo se pak množství z okolních měst do Jeruzaléma, nesouce nemocné a trápené od duchů nečistých, a uzdravováni byli všickni.

¹⁷ Tedy povstav nejvyšší kněz a všickni, kteříž byli s ním, (jenž byli saducejské sekty,) naplněni jsou závistí.

¹⁸ I zjímali apoštolu, a vsázeli je do žaláře obecného.

¹⁹ Ale anděl Páně v noci otevřev dveře u žaláře, vyvedl je ven a řekl:

²⁰ Jděte, a postavíce se, mluďte lidu v chrámě všechna slova života tohoto.

²¹ To oni uslyševše, vešli na úsvitě do chrámu a učili. Tedy přišed nejvyšší kněz a ti, kteříž s ním byli, svolali radu a všechny starší synů Izraelských, i poslali do žaláře, aby byli přivedeni.

²² A služebníci přišedše, nenalezli jich v žaláři. A navrátivše se, vypravovali,

²³ Řkouce: Žalář zajisté našli jsme zavřený se vši pilností a strážné vně stojící u dveří, ale otevřevše dveře, žádného jsme tam nenalezli.

²⁴ A když uslyšeli řeči tyto i nejvyšší kněz i úředník chrámu i jiní přední kněží, nerozuměli, co by se stalo.

²⁵ A přišed kdosi, pověděl jim, řka: Aj, muži, kteréž jste vsázeli do žaláře, v chrámě stojí a učí lid.

26 Tedy šel tam úředník s služebníky, a přivedl je bez násilí; nebo se báli lidu, aby nebyli ukamenováni.

27 A přivedše je, postavili je v radě. I otázal se jich nejvyšší kněz,

28 Řka: Zdaliž jsme vám přísně nepřikázali, abyste neučili v tom jménu? A aj, naplnili jste Jeruzalém učením svým, a chcete na nás uvéstí krev člověka toho.

29 Odpověděv pak Petr a apoštolé, řekli: Více sluší poslouchati Boha než lidí.

30 Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, pověsivše na dřevě.

31 Toho jest Bůh, jakožto Knížete a Spasitele, povýšil pravicí svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštění hříchů.

32 A my jsme svědkové toho všeho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bůh těm, jenž jsou poslušni jeho.

33 Oni pak slyševše to, rozzlobili se, a radili se o to, kterak by je vyhledali.

34 Tedy povstav v radě jeden farizeus, jménem Gamaliel, Zákona učitel, vzácný muž u všeho lidu, rozkázal, aby na malou chvíli ven vyvedli apoštoly.

35 I řekl jim: Muži Izraelští, pilně se rozmyslte při těchto lidech, co máte činiti.

36 Nebo před těmito časy byl povstal Teudas, pravě se také býti něčím velikým, jehož se přidrželo mužů okolo čtyř set; kterýžto již zahynul, i všickni, kteříž přistoupili k němu, rozptýleni jsou a v nic obráćeni.

37 Po něm pak povstal Judas Galilejský za dnů popisu, a mnoho lidu po sobě obrátil. Ale i ten zahynul, a všickni, kteřížkoli přistoupili k němu, rozptýleni jsou.

38 A protož nyní pravím vám: Dejte pokoj těmto lidem, a nechte jich. Nebo jestližeť jest z lidí rada tato anebo dílo toto, rozprchneť se;

39 Pakliť jest z Boha, nebudete moci toho zkaziti; abyste snad i Bohu odporní nalezení nebyli.

40 I povolili jemu. A povolavše apoštolů, a zmrskavše je, přikázali, aby více nemluvili ve jménu Ježíšovu. I propustili je.

41 Oni pak šli z toho jejich shromáždění, radující se, že jsou hodni učiněni trpěti protivenství pro jméno Pána Ježíše.

42 Na každý pak den nepřestávali v chrámě i po domích učiti a zvěstovati Ježíše Krista.

6

1 A v těch dnech, když se rozmnožovali učedníci, stalo se reptání Řeků proti Židům proto, že by zanedbávány byly v přísluhování vezdejší vdovy jejich.

2 Tedy dvanácte apoštolů, svolavše množství učedníků, řekli: Není slušné, abychom my, opustíce slovo Boží, přísluhovali stolům.

3 Protož, bratří, vyberte z sebe mužů sedm dobropověstných, plných Ducha svatého a moudrosti, jimž bychom poručili tu práci.

4 My pak modlitby a služby slova Páně pilni budeme.

5 I líbila se ta řeč všemu množství. I vyvolili Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, a Filipa, a Prochora, a Nikánora, a Timona, a Parména, a Mikuláše Antiochenského, k víře vnově obráćeného.

⁶ Ty postavili před obličejem apoštolů, kteřížto pomodlivše se, vzkládali na ně ruce.

⁷ I rostlo jest slovo Boží, a rozmáhal se počet učedníků v Jeruzalémě velmi. Mnohý také zástup kněží poslouchal víry.

⁸ Štěpán pak, jsa plný víry a moci, činil divy a zázraky veliké v lidu.

⁹ I povstali někteří z školy, kteráž sloula Libertinských, a Cyrenenských, a Alexandrinských, a těch, kteříž byli z Cilicie a Azie, hádající se s Štěpánem.

¹⁰ A nemohli odolati moudrosti a Duchu Páně, kterýž mluvil.

¹¹ Tedy lstivě nastrojili muže, kteříž řekli: My jsme jej slyšeli mluvit slova rouhavá proti Mojžíšovi a proti Bohu.

¹² A tak zbouřili lid a starší i zákoníky, a obořivše se na něj, chytili jej, a vedli do rady.

¹³ I vystavili falešné svědky, kteříž řekli: Ělověk tento nepřestává mluvit slov rouhavých proti místu tomuto svatému i proti Zákonu.

¹⁴ Nebo jsme slyšeli jej, an praví: Že ten Ježíš Nazaretský zkaží místo toto, a promění ustanovení, kteráž nám vydal Mojžíš.

¹⁵ A pilně patřice na něj všickni, kteříž seděli v radě, viděli tvář jeho, jako tvář anděla.

7

¹ Tedy řekl nejvyšší kněz: Jest-liž to tak?

² A on řekl: Muži bratří a otcové, slyšte. Bůh slávy ukázal se otci našemu Abrahamovi, když byl v Mezopotamii, prve než bydlil v Cháran.

³ A řekl k němu: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, a pojd' do země, kterouž ukáži tobě.

⁴ Tedy vyšel z země Kaldejské a bydlil v Cháran. A odtud, když umřel otec jeho, přestěhoval jej do země této, v kteréžto vy nyní bydlíte.

⁵ A nedal jemu dědictví v ní, ani šlépěje nožné, ač byl jemu ji slíbil dáti k vladařství, i semeni jeho po něm, když ještě neměl dědice.

⁶ Mluvil pak jemu Bůh takto: Budeť simě tvé pohostinu v zemi cizí, a bude v službu podrobena, a zle s ním budou nakládati za čtyři sta let.

⁷ Ale národ ten, jemuž sloužiti budou, já souditi budu, pravíť Bůh. A potom zase vyjdou, a sloužiti mi budou na tomto místě.

⁸ I vydal jemu smlouvu obřízky. A tak on zplodil Izáka, a obřezal jej osmého dne, a Izák zplodil Jákoba, a Jákob

⁹ A patriarchové v nenávisti měvše Jozefa, prodali jej do Egypta. Ale Bůh byl s ním,

¹⁰ A vysvobodil ho ze všech úzkostí jeho, a dal jemu milost a moudrost před tváří faraona, krále Egyptského, takže ho učinil úředníkem nad Egyptem a nade vším domem svým.

¹¹ Potom přišel hlad na všecku zemi Egyptskou i Kananejskou, a soužení veliké, aniž měli pokrmů otcové naši.

¹² A uslyšev Jákob, že by obilé bylo v Egyptě, poslal tam otce naše nejprve.

¹³ A když je poslal po druhé, poznán jest Jozef od bratří svých, a zjevena jest rodina Jozefova faraonovi.

14 Tedy poslav Jozef posly, přistěhoval otce svého Jákoba, i všecku rodinu svou v osobách sedmdesáti a pěti.

15 I vstoupil Jákob do Egypta, a tam umřel on i otcové naši.

16 I přeneseni jsou do Sichem, a pochováni v hrobě, kterýž byl koupil Abraham za stříbro od synů Emorových, otce Sichemova.

17 Když se pak přibližoval čas zaslíbení, o kterémž byl přísáhl Bůh Abrahamovi, rostl lid a množil se v Egyptě,

18 Až vtom povstal jiný král, kterýž neznal Jozefa.

19 Ten lstivě nakládaje s pokolením naším, trápil otce naše, takže musili vyhazovati nemluvnátka svá, aby se nerozplozovali.

20 V tom času narodil se Mojžíš, a byl velmi krásný, kterýžto chován jest za tři měsíce v domu otce svého.

21 A když vyložen byl na řeku, vzala jej dcera faraonova, a vychovala jej sobě za syna.

22 I vyučen jest Mojžíš vši moudrosti Egyptské, a byl mocný v řečech i v skutcích.

23 A když jemu bylo čtyřiceti let, vstoupilo na srdce jeho, aby navštívil bratří své, syny Izraelské.

24 A uzřev jednoho, an bezpráví trpí, zastal ho a pomstil toho, kterýž bezpráví trpěl, zabiv Egyptského.

25 Domníval se zajisté, že bratří jeho rozumějí tomu, že skrze ruku jeho chce jim dáti Bůh vysvobození, ale oni nerozuměli.

26 Druhého pak dne ukázal se jim, když se vadili, i chtěl je v pokoj uvésti, řka: Muži, bratří jste, i proč křivdu činíte sobě vespolek?

27 Ten pak, kterýž činil křivdu bližnímu svému, odehnal ho, řka: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcím nad námi?

28 Což ty mne chceš zamordovati, jako jsi včera zabil Egyptského?

29 I utekl Mojžíš pro ta slova a bydlil pohostinu v zemi Madianské, a tam zplodil dva syny.

30 A když se vyplnilo let čtyřiceti, ukázal se jemu na poušti hory Sinai anděl Páně, v plameni ohně ve kři.

31 A Mojžíš uzřev to, divil se tomu vidění. A když blíže přistoupil, aby to pilněji spatřil, stal se k němu hlas Páně:

32 Jáť jsem Bůh otců tvých, Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův. I zhroziv se Mojžíš, neodvážil se patřiti.

33 I řekl jemu Pán: Zzuj obuv s noh svých; nebo místo, na kterémž stojíš, země svatá jest.

34 Viděl jsem, viděl trápení lidu svého, kterýž jest v Egyptě, a vzdychání jejich uslyšel jsem a sstoupil jsem, abych je vysvobodil. Protož nyní pojď, pošli tě do Egypta.

35 Toho Mojžíše, kteréhož se odepřeli, řkouce: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcím? tohoť jest Bůh kníže a vysvoboditele poslal, skrze ruku anděla, kterýž se jemu ukázal ve kři.

36 A ten je vyvedl, čině divy a zázraky v zemi Egyptské a na moři Èerveném, i na poušti za čtyřiceti let.

37 Toť jest ten Mojžíš, kterýž řekl synům Izraelským: Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich, podobně jako mne, toho poslouvejte.

³⁸ Onť jest, kterýž byl mezi lidem na poušti s andělem, kterýž mluvíval k němu na hoře Sinai, i s otci našimi, kterýž přijal slova živá, aby je nám vydal.

³⁹ Jehož nechtěli poslušni býti otcové naši, ale zavrhli jej, a odvrátili se srdci svými do Egypta,

⁴⁰ Řkouce k Aronovi: Učiň nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi tomu, kterýž nás vyvedl z země Egyptské, nevíme, co se přihodilo.

⁴¹ I udělali v těch dnech tele, a obětovali oběti modle, a veselili se v díle rukou svých.

⁴² I odvrátil se od nich Bůh, a vydal je, aby sloužili vojsku nebeskému, jakož napsáno jest v knihách Prorockých: Zdaliž jste mi oběti aneb dary obětovali za čtyřiceti let na poušti, dome Izraelský?

⁴³ Nýbrž nosili jste stánek modly Moloch, a hvězdu boha vašeho Remfan, ta podobenství, kteráž jste zdělali sobě, abyste se jim klaněli. Protož přestěhuji vás za Babylon.

⁴⁴ Stánek svědectví měli jsou otcové naši na poušti, jakož byl nařídil ten, jenž řekl Mojžíšovi, aby jej udělal, podle způsobu toho, kterýž byl viděl.

⁴⁵ Kterýžto přijavše otcové naši, vnesli jej s Jozue tam, kdež bylo prve vladařství pohanů, kteréž vyhnal Bůh od tváři otců našich, až do dnů Davida.

⁴⁶ Jenž našel milost před obličejem Božím, a prosil, aby našel stánek Bohu Jákobovu.

⁴⁷ Šalomoun pak udělal jemu dům.

⁴⁸ Ale Nejvyšší nebydlí v domích rukou udělaných, jakož dí prorok:

⁴⁹ Nebe jest mi stolice a země podnož noh mých, i jakýž mi tedy dům uděláte? praví Pán. Anebo jaké jest místo odpočívání mého?

⁵⁰ Zdaliž ruka má všeho toho neučinila?

⁵¹ Tvrdošijní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakož otcové vaši, takž i vy.

⁵² Kterému z proroků otcové vaši se neprotivili? Zmordovali zajisté ty, jenž předzvěstovali příchod spravedlivého tohoto, jehožto vy nyní zrádci a vražedníci jste.

⁵³ Kteríž jste vzali Zákon působením andělským, a neostříhali jste ho.

⁵⁴ Tedy slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých a škřipěli zuby na něho.

⁵⁵ On pak pln jsa Ducha svatého, pohleděv do nebe, uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží.

⁵⁶ I řekl: Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží.

⁵⁷ A oni zkřikše hlasem velikým, zacpali uši své, a obořili se jednomyslně na něj.

⁵⁸ A vyvedše jej z města, kamenovali ho. A svědkové složili roucha svá u noh mládence, kterýž sloul Saul.

⁵⁹ I kamenovali Štěpána zývajícího Boha a řkoucího: Pane Ježíši, přijmi ducha mého.

⁶⁰ A poklek na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za hřích. A to pověděv, usnul v Pánu.

8

¹ Saul pak také přivolil k usmrcení jeho. I přišlo v ten čas veliké protivenství na církev, kteráž byla v Jeruzalémě, a všickni se rozprchli po krajinách Judských a Samařských, kromě apoštolů.

² I pochovali Štěpána muži pobožní, a plakali velmi nad ním.

³ Saul pak hubil církev, do domů vcházeje, a jímaje muže i ženy, dával je do žaláře.

⁴ Ti pak, kteříž se byli rozprchli, chodili, kážíce slovo Boží.

⁵ A Filip všed do města Samaří, kázal jim Krista.

⁶ I pozorovali zástupové s pilností jednomyslně toho, což se pravilo od Filipa, slyšíce a vidouce divy, kteréž činil.

⁷ Nebo duchové nečistí z mnohých, kteříž je měli, křičíce hlasem velikým, vycházeli, a mnozí šlakem poražení a kulhaví uzdraveni jsou.

⁸ A stala se radost veliká v tom městě.

⁹ Muž pak nějaký, jménem Šimon, před tím v tom městě čáry provodil, a lid Samařský mámil, pravě se býti nějakým velikým.

¹⁰ Na něhož pozor měli všickni, od nejmenšího až do největšího, říkajíce: Tentof jest Boží moc veliká.

¹¹ Pozor pak měli na něho, protože je za mnohý čas mámil svými čáry.

¹² A když, uvěřivše Filipovi zvěstujícímu o království Božím a o jménu Ježíše Krista, křtili se muži i ženy,

¹³ Tedy i ten Šimon také uvěřil, a pokřtěn byv, přidržel se Filipa, a vida zázraky a moci veliké činěné, děsil se.

¹⁴ Uslyšavše pak v Jeruzalémě apoštolé, že by Samaří přijala slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana.

¹⁵ Kteríž přišedše k nim, modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého.

¹⁶ (Nebo ještě byl na žádného z nich nesstoupil, ale pokřtěni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.)

¹⁷ Tedy vzkládali na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.

¹⁸ I uzřev Šimon, že skrze vzkládání rukou apoštolských dává se Duch svatý, přinesl jim peníze,

¹⁹ Řka: Dejte i mně tu moc, ať, na kohož bych koli vzložil ruce, přijme Ducha svatého.

²⁰ I řekl k němu Petr: Peníze tvé budtež s tebou na zatracení, protože jsi se domníval, že by dar Boží mohl býti zjednán za peníze.

²¹ Nemáš dílu ani losu v této věci; nebo srdce tvé není upřímé před Bohem.

²² Protož čiň pokání z této své nešlechtnosti, a pros Boha, zda by odpuštěno bylo tobě to myšlení srdce tvého.

²³ Nebo v žluči hořkosti a v svazku nepravosti tebe býti vidím.

²⁴ I odpověděv Šimon, řekl: Modltež vy se za mne Pánu, aby na mne nepřišlo něco z těch věcí, kteréž jste mluvili.

²⁵ Oni pak osvědčovavše a mluvivše slovo Páně, navrátili se do Jeruzaléma, a ve mnohých městečkách Samaritánských kázali evangelium.

26 V tom anděl Páně mluvil k Filipovi, řka: Vstaň a jdi ku polední straně na cestu, kteráž vede od Jeruzaléma do města Gázy, kteréž jest pusté.

27 A on vstav, i šel. A aj, muž Mouřenín, kleštěnec, komorník královny Mouřenínské Kandaces, kterýž vládl všemi poklady jejími, a byl přijel do Jeruzaléma, aby se modlil,

28 Již se navracoval zase, sedě na voze svém, a četl Izaiáše proroka.

29 I řekl Duch k Filipovi: Přistup a přiviň se k vozu tomu.

30 A příběh Filip, slyšel jej, an čte Izaiáše proroka. I řekl: Rozumíš-liž, co čteš?

31 A on řekl: Kterakž bych mohl rozuměti, leč by mi kdo vyložil? I prosil Filipa, aby vstoupil na vůz, a seděl s ním.

32 Místo pak toho Písma, kteréž četl, toto bylo: Jako ovce k zabití veden jest, a jako beránek němý před tím, kdož jej stráže, tak neotevřel úst svých.

33 V ponížení jeho odsouzení jeho vyhlazeno jest, rod pak jeho kdo vypraví, ačkoli zahlazen byl z země život jeho?

34 A odpovídaje komorník Filipovi, dí: Prosím tebe, o kom toto mluví prorok? Sám-li o sobě, čili o někom jiném?

35 Tedy otevřev Filip ústa svá, a počav od toho Písma, zvěstoval jemu Ježíše.

36 A když jeli cestou, přijeli k jedné vodě. I řekl komorník: Aj, ted voda. Proč nemám býti pokřtěn?

37 I řekl Filip: Věříš-li celým srdcem, slušit. A on odpověděv, řekl: Věřím, že Ježíš Kristus jest Syn Boží.

38 I rozkázal státi vozu, a sstoupili oba do vody, i Filip i komorník. I pokřtil ho.

39 A když vystoupili z vody, Duch Páně pochopil Filipa, a neviděl ho více komorník; i jel cestou svou, raduje se.

40 Filip pak nalezen jest v Azotu; a chodě, kázal evangelium všem městům, až přišel do Cesaree.

9

1 Saul pak ještě dychtě po pohrůžkách a po mordu proti učedníkům Páně, šel k nejvyššímu knězi,

2 A vyžádal od něho listy do Damašku do škol, nalezl-li by tam té cesty které muže nebo ženy, aby svázané přivedl do Jeruzaléma.

3 A když byl na cestě, stalo se, že již přibližoval se k Damašku. Tedy pojednou rychle obklíčilo jej světlo s nebe.

4 A padna na zem, uslyšel hlas řkoucí: Saule, Saule, proč mi se protivíš?

5 A on řekl: I kdo jsi, Pane? A Pán řekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš. Tvrdoť jest tobě proti ostnům se zpěčovati.

6 A on třesa se a boje se, řekl: Pane, co chceš, abych činil? A Pán k němu: Vstaň a jdi do města, a bude tobě povědíno, co bys ty měl činiti.

7 Ti pak muži, kteříž šli za ním, stáli, ohromeni jsouce, hlas zajisté slyšíce, ale žádného nevidouce.

8 I vstal Saul z země, a otevřev oči své, nic neviděl. Tedy pojavše ho za ruce, uvedli jej do Damašku.

⁹ I byl tu za tři dni nevida, a nejedl nic, ani nepil.

¹⁰ Byl pak jeden učedlník apoštolský v Damašku, jménem Ananiáš. I řekl k němu Pán u vidění: Ananiáši. A on řekl: Aj, já, Pane.

¹¹ A Pán k němu: Vstaň a jdi do ulice, kteráž slove Přímá, a hledej v domě Judově Saule, jménem Tarsenského. Nebo aj, modlí se,

¹² A viděl u vidění muže, Ananiáše jménem, an jde k němu, a vzkládá naň ruku, aby zrak přijal.

¹³ I odpověděl Ananiáš: Pane, slyšel jsem od mnohých o tom muži, kterak mnoho zlého činil svatým tvým v Jeruzalémě.

¹⁴ A i zdeť má moc od předních kněží, aby jímal všecky, kteříž vzývají jméno tvé.

¹⁵ I řekl jemu Pán: Jdi, neboť on jest má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé před pohany i krále, i před syny Izraelské.

¹⁶ Ját zajisté ukáží jemu, kterak on mnoho musí trpěti pro jméno mé.

¹⁷ I šel Ananiáš, a všel do toho domu, a vloživ ruce naň, řekl: Saule bratře, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobě na cestě, po níž jsi šel, abys zrak přijal a naplněn byl Duchem svatým.

¹⁸ A hned spadly s očí jeho jako lupiny, a on prohlédl pojednou; a vstav, pokřtěn jest.

¹⁹ A přijav pokrm, posilnil se. I zůstal Saul s učedlníky, kteříž byli v Damašku, za několiko dní.

²⁰ A hned v školách kázal Krista, pravě, že on jest Syn Boží.

²¹ I divili se náramně všickni, kteříž jej slyšeli, a pravili: Zdaliž toto není ten, jenž hubil v Jeruzalémě ty, kteříž vzývali jméno toto, a sem na to přišel, aby je svázané vedl k předním kněžím?

²² Saul pak mnohem více se zmocňoval a zahanboval Židy, kteříž byli v Damašku, potvrzuje toho, že ten jest Kristus.

²³ A když přeběhlo drahně dnů, radu mezi sebou na tom zavřeli Židé, aby jej zabili.

²⁴ Ale zvěděl Saul o těch úkladech jejich. Ostříhali také i bran ve dne i v noci, aby jej zahubili.

²⁵ Ale učedníci v noci vzavše ho, spustili jej po provaze přes zed v koši.

²⁶ Přišed pak Saul do Jeruzaléma, pokoušel se přitovaryšiti k učedlníkům, ale báli se ho všickni, nevěřice, by byl učedlníkem.

²⁷ Barnabáš pak přijav jej, vedl ho k apoštolům, a vypravoval jim, kterak na cestě viděl Pána, a že mluvil s ním, a kterak v Damašku svobodně mluvil ve jménu Ježíše.

²⁸ I byl s nimi přebýváje v Jeruzalémě,

²⁹ A směle mluvě ve jménu Pána Ježíše, a hádal se s Řeky; oni pak usilovali ho zabíti.

³⁰ To zvěděvše bratří, dovedli ho do Cesaree, a poslali jej do Tarsu.

³¹ A tak sborové po všem Judstvu a Galilei i Samaří měli pokoj, vzdělávající se, a chodíce v bázni Páně, a rozhojňovali se potěšením Ducha svatého.

³² Stalo se pak, že Petr, když procházel všecky sbory, přišel také k svatým, kteříž byli v Lyddě.

³³ I nalezl tu člověka jednoho, jménem Eneáše, již od osmi let na loži ležícího, kterýž byl šlakem poražený.

³⁴ I řekl mu Petr: Eneáš, uzdravujet tebe Ježíš Kristus; vstaň a ustel sobě. A hned vstal.

³⁵ I viděli jej všickni, kteříž bydlili v Lyddě a v Saroně, kteříž se obrátili ku Pánu.

³⁶ Byla pak jedna učednice v Joppen, jménem Tabita, což se vykládá Dorkas. Ta byla plná skutků dobrých a almužen, kteréž činila.

³⁷ I stalo se v těch dnech, že roznemohši se, umřela. Kteroužto umyvše, položili na síň vrchní.

³⁸ A že byla blízko Lydda od Joppen, uslyšavše učedníci, že by tam byl Petr, poslali k němu dva muže, prosíce ho, aby sobě neobtěžoval přijíti až k nim.

³⁹ Tedy vstav Petr, šel s nimi. A když přišel, vedli jej na síň. I obstoupily ho všechny vdovy, plačíce a ukazující sukně a pláště, kteréž jim dělala, dokudž s nimi byla, Dorkas.

⁴⁰ I rozkázav všechněm vyjít ven Petr, poklek na kolena, modlil se, a obrátiv se k tomu tělu, řekl: Tabito, vstaň. A ona otevřela oči své, a uzřevši Petra, posadila se.

⁴¹ A podav jí ruky Petr, pozdvihl jí; a povolav svatých a vdov, ukázal jim ji živou.

⁴² I rozhlášeno jest to po všem městě Joppen, a uvěřili mnozí v Pána.

⁴³ I stalo se, že za mnohé dni pozůstal Petr v Joppen u nějakého Šimona koželuha.

10

¹ Muž pak nějaký byl v Cesarii, jménem Kornelius, setník, z zástupu, kterýž sloul Vlaský,

² Nábožný a bohobojný se vším domem svým, čině almužny mnohé lidu,

³ A modle se Bohu vždycky. Ten viděl u vidění zřetelně, jako v hodinu devátou na den, anděla Božího, an všel k němu, a řekl jemu: Kornéli.

⁴ A on pilně popatřil naň, a zstrašiv se, řekl: Co chceš, Pane? I řekl jemu: Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na pamět před tváří Boží.

⁵ Protož nyní posli muže některé do Joppen, a povolej Šimona, kterýž má přijmí Petr.

⁶ Tenť hospodu má u nějakého Šimona koželuha, kterýž má dům u moře. Onť poví tobě, co bys měl činiti.

⁷ A když odšel anděl, kterýž mluvil Korneliovi, zavolal dvou služebníků svých, a rytíře pobožného z těch, kteříž vždycky při něm byli,

⁸ A pověděv jim všecko to, poslal je do Joppen.

⁹ Nazejtří pak, když oni šli a přibližovali se k městu, všel Petr nahoru, aby se modlil, v hodinu šestou.

¹⁰ A potom velice zlačněv, chtěl pojísti. Když pak oni strojili, připadlo na něj myslí vytržení.

¹¹ I uzřel nebe otevřené a sstupující k sobě nádobu jakous jako prostěradlo veliké, za čtyři rohy uvázané, ano se spouští na zem,

¹² Na němž byla všeliká zemská hovada čtvernohá, a zvířata, a zeměplazové, i ptactvo nebeské.

¹³ I stal se hlas k němu: Vstaň, Petře, bij a jez.

14 I řekl Petr: Nikoli, Pane, nebt̄ jsem nikdy nejedl nic obecného anebo nečistého.

15 Tedy opět po druhé stal se hlas k němu: Cožť jest Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté.

16 A to se stalo po třikrát. I vzato jest zase prostěradlo do nebe.

17 A když Petr sám u sebe rozjímal, co by znamenalo vidění to, kteréž viděl, aj muži ti, kteříž posláni byli od Kornelia, ptajíce se na dům Šimonův, stáli přede dveřmi.

18 A zavolavše kohosi, tázali se: Má-li zde hospodu Šimon, kterýž má přijmí Petr?

19 A když Petr přemýšloval o tom vidění, řekl jemu Duch: Aj, muži tři hledají tebe.

20 Protož vstana, sejdi dolů a jdi s nimi, nic nepochybuje; neboť jsem já je poslal.

21 Tedy sšed Petr k mužům, jenž posláni byli k němu od Kornelia, řekl: Aj, jáť jsem ten, kteréhož hledáte. Jaká jest příčina, pro niž jste přišli?

22 Oni pak řekli: Kornelius setník, muž spravedlivý a bohabojící, i svědectví dobré mající ode všeho národu Židovského, u vidění napomenut jest od anděla svatého, aby povolal tebe do domu svého a slyšel řeč od tebe.

23 Tedy zavolav jich do domu, přijal je do hospody. Druhého pak dne Petr šel s nimi, a někteří bratři z Joppen šli s ním.

24 A nazejtří přišli do Cesaree. Kornelius pak očekával jich, svolav příbuzné své a přátely blízké.

25 I stalo se, když vcházel Petr, vyšel proti němu Kornelius, a padna k nohám jeho, klaněl se mu.

26 Ale Petr pozdvihl ho, řka: Vstaň, všakt i já také člověk jsem.

27 A rozmlouvaje s ním, všel do domu, a nalezl mnoho těch, kteříž se byli sešli.

28 I řekl k nim: Vy víte, že neslušné jest muži Židu připojiti se aneb přistoupiti k cizozemci, ale mně ukázal Bůh, abych žádného člověka nepravil obecným neb nečistým býti.

29 Protož bez odporu přišel jsem, povolán jsa. I ptám se vás, pro kterou příčinu poslali jste pro mne?

30 A Kornelius řekl: Přede čtyřmi dny postil jsem se až do této hodiny, a v hodinu devátou modlil jsem se v domu mém. A aj, postavil se přede mnou muž v rouše bělostkvoucím,

31 A řekl: Kornéli, uslyšánať jest modlitba tvá a almužny tvé jsouť v paměti před tváří Boží.

32 Protož pošli do Joppen a povolej Šimona, kterýž slove Petr. Tent má hospodu v domu Šimona koželuha u moře; on přijda, bude mluvití tobě.

33 Já pak hned jsem poslal k tobě, a ty jsi dobře učinil, žes přišel. Nyní tedy my všickni před obličejem Božím hotovi jsme slyšeti všecko, což jest kolí přikázáno tobě od Boha.

34 Tedy Petr otevřev ústa, řekl: V pravdě jsem shledal, že Bůh není přijímač osob.

³⁵ Ale v každém národu, kdož se ho bojí a činí spravedlnost, příjemný jest jemu;

³⁶ Jakž to oznámil synům Izraelským, zvěstuje pokoj skrze Ježíše Krista, jenž jest Pánem všeho.

³⁷ O čemž i vy sami víte, co se dalo po všem Židovstvu, počna od Galílee, po křtu, kterýž kázal Jan:

³⁸ Kterak Ježíše od Nazaréta pomazal Bůh Duchem svatým a mocí; kterýžto chodil, dobře čině, a uzdravuje všecky posedlé od ďábla; nebo Bůh s ním byl.

³⁹ A my jsme svědkové všeho toho, což jest činil v krajině Judské a v Jeruzalémě. Kteréhožto zamordovali jsou, pověsivše na dřevě.

⁴⁰ Toho Bůh vzkřísil třetího dne, a způsobil to, aby zjeven byl,

⁴¹ Ne všemu lidu, ale svědkům prve k tomu zřízeným od Boha, nám, kteříž jsme s ním jedli a pili po jeho z mrtvých vstání.

⁴² A přikázal nám kázati lidu a svědčiti, že on jest ten ustanovený od Boha soudce živých i mrtvých.

⁴³ Jemuť všickni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdožkoli uvěřil by v něho.

⁴⁴ A když ještě Petr mluvil slova tato, sstoupil Duch svatý na všecky, kteříž poslouchali slova Božího.

⁴⁵ I užasli se ti, jenž z obřezaných věřící byli, kteříž byli přišli s Petrem, že i na pohany dar Ducha svatého jest vylit.

⁴⁶ Nebo slyšeli je, ani mluví jazyky rozličnými, a velebí Boha. Tedy odpověděl Petr:

⁴⁷ Zdali může kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokřtěni, kteříž Ducha svatého přijali jako i my?

⁴⁸ A rozkázal je pokřtiti ve jménu Páně. I prosili ho, aby u nich pobyl za některý den.

11

¹ Uslyšeli pak apoštolé a bratři, kteříž byli v Judstvu, že by i pohané přijali slovo Boží.

² A když přišel Petr do Jeruzaléma, domlouvali se naň ti, kteříž byli z obřezaných,

³ Řkouce: K mužům neobřezaným všel jsi, a jedl jsi s nimi.

⁴ Tedy začav Petr, vypravoval jim pořád, řka:

⁵ Byl jsem v městě Joppen, modle se. I viděl jsem u vytržení mysli jsa vidění, nádobu nějakou sstupující jako prostěradlo veliké, za čtyři rohy přivázané, ano se spouští s nebe, a přišlo až ke mně.

⁶ V kteréž pohledv pilně, spatřil jsem hovada zemská čtvernohá, i zvířata, a zeměplazy, i ptactvo nebeské.

⁷ Slyšel jsem také i hlas ke mně řkoucí: Vstaň, Petře, bij a jez.

⁸ I řekl jsem: Nikoli, Pane, nebo nic obecného aneb nečistého nikdy nevcházelo v ústa má.

⁹ I odpověděl mi hlas po druhé s nebe, řka: Co jest Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté.

¹⁰ A to se stalo po třikrát. I vtrženo jest zase to všecko do nebe.

¹¹ A aj, hned té chvíle tři muži stáli u domu, v kterémž jsem byl, posláni jsouce ke mně z Cesaree.

12 I řekl mi Duch, abych šel s nimi, nic nepochybuje. A šlo se mnou i těchto šest bratrů, a vešli jsme do domu muže jednoho.

13 Kterýžto vypravoval nám, kterak viděl anděla v domu svém, an se před ním postavil a řekl jemu: Pošli do Joppen muže některé a povolej Šimona, kterýž slove Petr.

14 Onť tobě bude mluviti slova, skrze něž spasen budeš ty i všecken tvůj dům.

15 Když jsem pak já mluviti začal, sstoupil Duch svatý na ně jako i na nás na počátku.

16 I rozpomenul jsem se na slovo Páně, kteréž byl pověděl: Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtění budete Duchem svatým.

17 Poněvadž tedy jednostejný dar dal jim Bůh jako i nám, kteříž uvěřili v Pána Ježíše Krista, i kdož jsem já byl, abych mohl zabrániti Bohu?

18 To uslyšavše, spokojili se a slavili Boha, řkouce: Tedy i pohanům Bůh pokání dal k životu.

19 Ti pak, kteříž se byli rozprchli příčinou soužení, kteréž se bylo stalo pro Štěpána, přišli až do Fenicen a Cypru a do Antiochie, žádnému nemluvíce slova Božího než samým toliko Židům.

20 A byli někteří z nich muži z Cypru a někteří Cyrenenští, kteřížto přišedše do Antiochie, mluvili Řekům, zvěstující jim Pána Ježíše.

21 A byla ruka Páně s nimi, a veliký počet věřících obrátil se ku Pánu.

22 I přišla pověst o tom k církvi, kteráž byla v Jeruzalémě. I poslali Barnabáše, aby šel až do Antiochie.

23 Kterýžto přišed tam, a uzřev milost Boží, zradoval se, a napomínal všech, aby v úmyslu srdce svého trvali v Pánu.

24 Nebo byl muž dobrý, a plný Ducha svatého a víry. I přibyl jich tu veliký zástup Pánu.

25 Tedy šel odtud Barnabáš do Tarsu hledati Saule, a nalezna jej, přivedl ho do Antiochie.

26 I byli přes celý rok při tom sboru, a učili zástup veliký, takže nejprv tu v Antiochii učedníci nazváni jsou křesťané.

27 V těch pak dnech přišli z Jeruzaléma proroci do Antiochie.

28 I povstav jeden z nich, jménem Agabus, oznamoval, ponuknut jsa skrze Ducha, že bude hlad veliký po všem okršlku zemském. Kterýžto i stal se za císaře Klaudia.

29 Tedy učedníci, jeden každý podle možnosti své, umínili poslati něco ku pomoci bratřím přebývajícím v Judstvu.

30 Což i učinili, poslavše k starším skrze ruce Barnabáše a Saule.

12

1 A při tom času dal se v to Herodes král, aby sužoval některé z církve.

2 I zamordoval Jakuba, bratra Janova, mečem.

3 A vida, že se to líbilo Židům, umínil jíti i Petra. (A byli dnové přesnic.)

4 Kteréhož jav, do žaláře vsadil, poručiv jej šestnácti žoldněřům k ostríhání, chtěje po velikonoci vyvésti jej lidu.

5 I byl Petr ostríhán v žaláři, modlitba pak ustavičná k Bohu dala se za něj od církve.

⁶ A když jej již vyvésti měl Herodes, té noci spal Petr mezi dvěma žoldněři, svázán jsa dvěma řetězy, a strážní přede dveřmi ostříhali žaláře.

⁷ A aj, anděl Páně postavil se, a světlo se zastkvělo v žaláři; a udeřiv Petra v bok, zbudil ho, řka: Vstaň rychle. I spadli řetězové s rukou jeho.

⁸ Tedy řekl anděl k němu: Opaš se a podvaž obuv svou. To když učinil, řekl jemu: Oděj se pláštěm svým, a pojď za mnou.

⁹ I vyšed, bral se za ním, a nevěděl, by to pravé bylo, co se dálo skrze anděla, ale domníval se, že by vidění viděl.

¹⁰ A prošedše skrze první i druhou stráž, přišli k bráně železné, kteráž vede do města, a ta se jim hned sama otevřela. A všedše skrze ni, přešli ulici jednu, a hned odšel anděl od něho.

¹¹ Tedy Petr přišed sám k sobě, řekl: Nyní právě vím, že poslal Pán anděla svého, a vytrhl mne z ruky Herodesovy, a ze všeho očekávání lidu Židovského.

¹² A pováziv toho, šel k domu Marie, matky Janovy, kterýž přijmí měl Marek, kdež se jich bylo mnoho sešlo, a modlili se.

¹³ A když Petr potloukl na dveře, vyšla děvečka, aby poslechla, jménem Ródé.

¹⁴ A poznavši hlas Petrův, pro radost neotevřela dveří, ale vběhši, zvěstovala, že Petr stojí u dveří.

¹⁵ A oni řekli jí: I co blázníš? Ona pak potvrzovala, že tak jest. Tedy oni řekli: Anděl jeho jest.

¹⁶ Ale Petr předce tloukl. A otevřevše dveře, uzřeli jej, i ulekli se.

¹⁷ A pokynuv na ně rukou, aby mlčeli, vypravoval jim, kterak jest jej Pán vyvedl z žaláře, a potom řekl: Pověztež to Jakubovi a bratřím. A vyšed, bral se na jiné místo.

¹⁸ A když byl den, stal se rozbroj nemalý mezi žoldněři o to, co se stalo při Petrovi.

¹⁹ Herodes pak ptaje se na něj, a nenalezna, vytazovav se na strážných, kázal je pryč vésti; a odebrav se z Judstva do Cesaree, přebýval tam.

²⁰ A v ten čas Herodes rozzlobil se proti Tyrským a Sidonským. Kteřížto jednomyslně přišli k němu, a namluvivše sobě Blasta, předního komorníka královského, žádali za pokoj, protože jejich krajiny potravu měly z zemí královských.

²¹ V uložený pak den Herodes, obleka se v královské roucho, a posadiv se na soudné stoličce, učinil k nim řeč.

²² I zvolal lid, řka: Boží jest toto hlas, a ne lidský.

²³ A ihned ranil jej anděl Páně, protože nevzdal slávy Bohu; a rozlez se červy, umřel.

²⁴ A slovo Páně rostlo a rozmáhalo se.

²⁵ Barnabáš pak a Saul navrátili se z Jeruzaléma, vykonavše službu, pojavše s sebou i Jana, kterýž přijmí měl Marek.

13

¹ Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, proroci a učitelé, jako Barnabáš a Šimon, kterýž měl přijmí Èerný, a Lucius Cyrenenský, a Manahen, kterýž byl spolu vychován s Herodesem tetrarchou, a Saul.

² A když oni služby Páně konali a postili se, dí jim Duch svatý: Oddělte mi Barnabáše a Saule k dílu, k kterémuž jsem jich povolal.

³ Tedy postice se, a modlíce se, a vzkládající na ně ruce, propustili je.

⁴ A oni posláni jsouce od Ducha svatého, přišli do Seleucie, a odtud plavili se do Cypru.

⁵ A přišedše do Salaminy, kázali slovo Boží v školách Židovských; a měli s sebou i Jana k službě.

⁶ A když zchodili ten ostrov až do Páfu, našli tu jakéhos čarodějníka, falešného proroka Žida, jemuž jméno bylo Barjezus,

⁷ Kterýž byl u znamenitého vladaře Sergia Pavla, muže opatrného. Ten povolav Barnabáše a Saule, žádal od nich slyšeti slovo Boží.

⁸ Ale protivil se jim Elymas, totiž čarodějník ten, (nebo se tak vykládá jméno jeho,) usiluje odvrátiti vladaře od víry.

⁹ Tedy Saul, kterýž slove i Pavel, naplněn jsa Duchem svatým, pilně pohledv na něj,

¹⁰ Řekl: Ó plný vši lsti a vši nešlechtnosti, synu dáblův, a nepříteli vši spravedlnosti, což nepřestaneš převraceti cest Páně přímých?

¹¹ A aj, nyní ruka Páně nad tebou, a budeš slepý, nevidá slunce až do času. A pojednou připadla na něj mrákota a tma, a jda vůkol, hledal, kdo by ho za ruku vedl.

¹² Tehdy vladař uzřev, co se stalo, uvěřil, divě se učení Páně.

¹³ A pustivše se od Páfu Pavel a ti, kteříž s ním byli, přišli do města Pergen v krajině Pamfylii. Jan pak odšed od nich, vrátil se do Jeruzaléma.

¹⁴ Oni pak šedše z Pergen, přišli do Antiochie Pisidické, a všedše do školy v den sobotní, posadili se.

¹⁵ A když bylo po čtení Zákona a Proroků, poslali k nim knížata školy té řkouce: Muži bratří, máte-li úmysl jaké napomenutí učiniti k lidu, mluvte.

¹⁶ Tedy Pavel povstav a rukou, aby mlčeli, pokynuv, řekl: Muži Izraelští, a kteříž se bojíte Boha, slyšte.

¹⁷ Bůh lidu tohoto Izraelského vyvolil otce naše a lidu povýšil, když byl pohostinu v zemi Egyptské, a v rameni vztaženém vyvedl je z ní.

¹⁸ A za čas čtyřiceti let snášel jejich obyčeje na poušti.

¹⁹ A zahladiv sedm národů v zemi Kanán, rozdělil losem mezi ně zemi jejich.

²⁰ A potom, téměř za čtyři sta a padesáte let, dával jim soudce až do Samuele proroka.

²¹ A vtom žádali za krále, i dal jim Bůh Saule, syna Cis, muže z pokolení Beniaminova, za čtyřiceti let.

²² A když toho zavrhl, vzbudil jim Davida krále, kterémužto svědectví dávaje, řekl: Nalezl jsem Davida, syna Jesse, muže podle srdce svého, kterýž bude činiti všecku vůli mou.

²³ Z jehožto semene Bůh podle zaslíbení vzbudil lidu Izraelskému Spasitele Ježíše,

²⁴ Před jehožto přístím kázal Jan křest pokání všemu lidu Izraelskému.

²⁵ A když Jan dokonával běh svůj, pravil: Kteréhož se mne domníváte býti, nejsem já ten, ale aj, přijdeť po mně tak důstojný, ješto já nejsem hoden rozvázati obuvi noh jeho.

²⁶ Muži bratří, synové rodu Abrahamova, a kteříž mezi vámi jsou bojíci se Boha, vám slovo spasení tohoto posláno jest.

²⁷ Nebo ti, kteříž přebývají v Jeruzalémě, a knížata jejich, toho Ježíše neznajíce, odsoudili, a tak hlasy Prorocké, kteříž se na každou sobotu čtou, naplnili.

²⁸ A nižádné viny hodné smrti na něm nenalezše, aby zamordován byl, Piláta prosili.

²⁹ A když dokonali všecko, což o něm psáno bylo, složen jsa s dřeva, do hrobu jest položen.

³⁰ Bůh pak vzkřísil jej z mrtvých.

³¹ Kterýžto vidín jest po mnohé dni od těch, jenž spolu s ním byli přišli z Galilee do Jeruzaléma, kteřížto jsou svědkové jeho k lidu.

³² A my vám zvěstujeme to zaslíbení, které se stalo otcům, že jest je již Bůh naplnil nám synům jejich, vzkřísiv Ježíše;

³³ Jakož i v druhém Žalmu napsáno jest: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe.

³⁴ A že jej z mrtvých vzkřísil, aby se již více nenavracoval v porušení, takto o tom řekl: Dám vám svaté věci Davidovy věrné.

³⁵ Protož i v jiném Žalmu dí: Nedáš svatému svému viděti porušení.

³⁶ David zajisté za svého věku poslouživ vůli Boží, usnul, a přiložen jest k otcům svým, a viděl porušení,

³⁷ Ale ten, kteréhož Bůh vzkřísil, neviděl porušení.

³⁸ Protož známo vám buď, muži bratří, že skrze toho zvěstuje se vám odpuštění hříchů,

³⁹ A to ode všech, od kterýchž jste nemohli skrze Zákon Mojžišův ospravedlněni býti, skrze tohoto každý, kdož věří, bývá ospravedlněn.

⁴⁰ Protož vizte, ať na vás nepřijde to, což jest v Prorocích povědino:

⁴¹ Vizte potupníci, a podivte se, a na nic přijďte; nebo já dílo dělám za dnů vašich, dílo to, o kterémž vy neuvěříte, kdyby je vám kdo vypravoval.

⁴² A když vycházeli ze školy Židovské, prosili jich pohané, aby jim v druhou sobotu mluvili táž slova.

⁴³ A když bylo rozpuštěno shromáždění, šlo mnoho Židů a nábožných lidí znovu na víru obrácených za Pavlem a Barnabášem, kteřížto promlouvajíce k nim, radili jim, aby trvali v milosti Boží.

⁴⁴ V druhou pak sobotu téměř všecko město sešlo se k slyšení slova Božího.

⁴⁵ A Židé vidouce zástupy, naplněni jsou závistí, a odporovali tomu, co bylo praveno od Pavla, protivíce a rouhajíce se.

⁴⁶ Tedy svobodně Pavel a Barnabáš řekli: Vámt jest mělo nejprv mluveno býti slovo Boží, ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte věčného života, aj, obracíme se ku pohanům.

⁴⁷ Neboť jest nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem tebe světlo pohanům, tak abys ty byl spasen až do končin země.

⁴⁸ A slyšíce to pohané, zradovali se a velebili slovo Páně; a uvěřili všickni, což jich koli bylo předzřízeno k životu věčnému.

49 I rozhlašovalo se slovo Páně po vší krajině.

50 Tedy Židé zbouřili ženy nábožné a poctivé a přední měšťany, a vzbudili protivenství proti Pavlovi a Barnabášovi, i vyhnali je z končin svých.

51 A oni vyrazivše prach z noh svých na ně, přišli do Ikonie.

52 Učedníci pak naplněni byli radostí a Duchem svatým.

14

1 I stalo se v Ikonii, že vešli spolu do školy Židovské, a mluvili slovo Boží, takže jest uvěřilo i Židů i Řeků veliké množství.

2 Ale kteříž z Židů nepovolní byli, ti zbouřili a zdráždili myslí pohanů proti bratřím.

3 I byli tu za dlouhý čas, směle a svobodně mluvíce v Pánu, kterýž svědectví vydával slovu milosti své, a působil to, aby se dáli divové a zázrakové skrze ruce jejich.

4 I rozdělilo se množství města, a jedni byli s Židy, a jiní s apoštoly.

5 A když se obořili na apoštoly i pohané i Židé s knížaty svými, aby je utiskli a kamenovali,

6 Oni srozuměvše tomu, utekli do měst Lykaonitských, do Lystry a do Derben, a do toho okolí,

7 A tu kázali evangelium.

8 Muž pak nějaký v Lystře, nemocný na nohy, sedával, chromý jsa hned z života matky své, kterýž nikdy nechodil.

9 Ten poslouchal Pavla mluvícího. Kterýžto pohledv naň, a vida, an věří, že uzdraven bude,

10 Řekl velikým hlasem: Postav se přímě na nohách svých. I zchopil se a chodil.

11 Zástupové pak viděvše, co učinil Pavel, pozdvihli hlasu svého, Lykaonitsky řkouce: Bohové připodobnivše se lidem, sstoupili k nám.

12 I nazvali Barnabáše Jupiterem a Pavla Merkuriášem; nebo on mluvil slovo Boží.

13 Tedy kněz Jupitera, modly té, kteráž byla před městem jejich, přivedl býky a přinesl věnce před bránu, a chtěl s lidem oběti obětovati.

14 To když uslyšeli apoštolé, Barnabáš a Pavel, roztrhše sukně své, vyběhli k zástupům, křičíce,

15 A řkouce: Muži, což to činíte? Však i my lidé jsme, týmž bídám jako i vy poddaní, kteříž vás napomínáme, abyste se obrátili od těchto marností k Bohu živému, kterýž učinil nebe i zemi, i moře, i všecko, což v nich jest.

16 Kterýžto za předešlých věků všech pohanů nechával, aby chodili po cestách svých,

17 Ačkoli proto nenechal sebe bez osvědčení, dobře čině, dáváje nám s nebe dešť a časy úrodné, naplňuje pokrmem a potěšením srdce naše.

18 A to mluvíce, sotva spokojili zástupy, aby jim neobětovali.

19 A vtom přišli od Antiochie a Ikonie nějakí Židé, kteřížto navedše zástupy, a ukamenovavše Pavla, vytáhli jej před město, domnívajíce se, že umřel.

²⁰ A když jej obstoupili učedníci, vstal a všel do města, a nazejtří odšel s Barnabášem do Derben.

²¹ A kázavše evangelium městu tomu, a učedníků mnoho získavše, navrátili se do Lystry a do Ikonie a do Antiochie,

²² Potvrzující duši učedníků, a napomínající jich, aby trvali u víře, a pravíce, že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího.

²³ A zřídívše jim, podle daných hlasů, starší po církevch, a modlivše se s postem, poručili je Pánu, v kteréhož jsou uvěřili.

²⁴ A prošešše Pisidii, přišli do Pamfylie,

²⁵ A mluvivše slovo Boží v Pergen, šli do města Attalie.

²⁶ A odtud plavili se do Antiochie, odkudž poručeni byli milosti Boží k dílu, kteréž jsou vykonali.

²⁷ A když tam přišli a shromáždili církev, vypravovali jim, kteraké věci Bůh skrze ně učinil a že otevřel pohanům dveře víry.

²⁸ I byli tu za dlouhý čas s učedníky.

15

¹ Přišedše pak někteří z Židovstva, učili bratří: Že nebudete-li se obřezovati podle obyčeje Mojžíšova, nebudete moci spaseni býti.

² A když se stala mezi nimi různice, a nemalou hádku Pavel a Barnabáš s nimi měl, i zůstali na tom, aby Pavel a Barnabáš a někteří jiní z nich šli k apoštolům a starším do Jeruzaléma o tu otázku.

³ Tedy oni jsouce vyprovozeni od církve, šli skrze Fenicen a Samarí, vypravující o obrácení pohanů na víru, i způsobili radost velikou všem bratřím.

⁴ A když se dostali do Jeruzaléma, přijati jsou od církve a od apoštolů a starších. I zvěstovali jim, kteraké věci činil skrze ně Bůh.

⁵ A že povstali někteří z sekty farizejské, kteříž byli uvěřili, pravíce, že musejí obřezováni býti, a potom aby jim bylo přikázáno zachovávatí zákon Mojžíšův.

⁶ Tedy sešli se apoštolé a starší, aby toho povážili.

⁷ A když mnohé vyhledávání toho bylo, povstav Petr, řekl k nim: Muži bratří, vy víte, že od dávných dnů mezi námi Bůh vyvolil mne, aby skrze ústa má slyšeli pohané slovo evangelium a uvěřili.

⁸ A ten, jenž zpytuje srdce, Bůh, svědectví jim vydal, dav jim Ducha svatého, jako i nám.

⁹ A neučinil rozdíl mezi nimi a námi, věrou očistiv srdce jejich.

¹⁰ Protož nyní, proč pokoušíte Boha, chtíce vzložití na hrdlo učedníků jho, kteréhož ani otcové naši, ani my nésti jsme nemohli?

¹¹ Ale skrze milost Pána Ježíše Krista věříme, že spaseni budeme, rovně jako i oni.

¹² I mlčelo všecko to množství, a poslouchali Barnabáše a Pavla, vypravujících, kteraké divy a zázraky činil Bůh skrze ně mezi pohany.

¹³ A když oni tak umlkli, odpověděl Jakub, řka: Muži bratří, slyšte mne.

¹⁴ Šimon teď vypravoval, kterak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby z nich přijal lid jménu svému.

¹⁵ A s tím se srovnávají i řeči prorocké, jakož psáno jest:

¹⁶ Potom se navrátím, a vzdělám zase stánek Davidův, kterýž byl klesl, a zbořeniny jeho zase vzdělám, a vyzdvihnu jej,

17 Tak aby ti ostatkové toho lidu hledali Pána, i všickni pohané, nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Pán, jenž činí tyto všecky věci.

18 Známat jsou Bohu od věků všechna díla jeho.

19 Protož já tak soudím, aby nebyli kormoucení ti, kteříž se z pohanů obracejí k Bohu,

20 Ale aby jim napsáno bylo, ať se zdržují od poskvrn modl, a smilstva, a toho, což jest udáveného a od krve.

21 Nebo Mojžíš od dávních věků má po všech městech, kdo by jej kázal v školách, poněvadž na každou sobotu čítán bývá.

22 Tehdy vidělo se apoštolům a starším se vši církví, aby vyvolili z sebe muže a poslali je do Antiochie s Pavlem a Barnabášem: Judu, kterýž sloul Barsabáš, a Sílu, muže znamenité mezi bratřími,

23 Napsavše po nich toto: Apoštolé a starší i všickni bratří těm, kteříž jsou v Antiochii a v Syrii a v Cilicii bratřím, kteříž jsou z pohanů, pozdravení vzkazují.

24 Poněvadž jsme slyšeli, že někteří vyšedše od nás, zkormoutili vás, řečmi svými zemdlévající duše vaše, pravíce, že se máte obřezovati a Zákon zachovávatí, jimž jsme toho neporučili:

25 I vidělo se nám shromážděným jednomyslně, abychom vyvolili muže některé a poslali k vám s nejmilejšími našimi bratřími, Barnabášem a Pavlem,

26 Lidmi těmi, kteříž vydali duše své pro jméno Pána našeho Ježíše Krista.

27 Protož poslali jsme Judu a Sílu, a ti i ústně povědí vám totéž.

28 Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám, žádného více na vás břemene nevzkládati, kromě těchto věcí potřebných,

29 Totiž abyste se zdržovali od obětovaného modlám, a od krve, a od udáveného, a od smilstva. Od těch věcí budete-li se ostříhati, dobře budete činiti. Mějte se dobře.

30 Tedy oni propuštěni jsouce, přišli do Antiochie, a shromáždivše množství, dali jim list.

31 Kterýžto čtouce, radovali se z toho potěšení jich.

32 Judas pak a Sílas, byvše i oni proroci, širokou řečí napomínali bratří a potvrzovali jich.

33 A pobývše tu za některý čas, propuštěni jsou od bratří v pokoji zase k apoštolům.

34 Ale Sílovi se vidělo, aby tu zůstal.

35 Tolikéž Pavel i Barnabáš pobyli v Antiochii, učíce a zvěstující slovo Páně, i s mnohými jinými.

36 Po několika pak dnech řekl Pavel k Barnabášovi: Vracující se, navštívme bratří naše po všech městech, v kterýchž jsme kázali slovo Páně, a přezvíme, kterak se mají.

37 Tedy Barnabáš radil, aby pojali s sebou i Jana, kterýž příjmi měl Marek.

38 Ale Pavlovi se nezdálo pojíti toho s sebou, kterýž byl odšel od nich z Pamfylie, aniž šel s nimi ku práci.

39 I vznikl mezi nimi tuhý odpor, takže se rozešli různě. Barnabáš pak pojav s sebou Marka, plavil se do Cypru.

40 A Pavel připojiv k sobě Sílu, odšel, poručen jsa milosti Boží od bratří.

41 I chodil po Syrii a Cilicii, potvrzuje církví.

16

¹ Přišel pak do Derben a do Lystry, aj, učedník jeden tu byl, jménem Timoteus, syn jedné ženy Židovky věřící, ale otce měl Řeka.

² Tomu svědectví dobré vydávali ti, jenž byli v Lystře a v Ikonii bratří.

³ Toho sobě oblíbil Pavel, aby s ním šel. I pojav ho, obřezal jej, pro Židy, kteříž byli v těch místech; nebo věděli všickni, že otec jeho byl Řek.

⁴ A když chodili po městech, vydávali jim k ostříhání ustanovení zřízená od apoštolů a od starších, kteříž byli v Jeruzalémě.

⁵ A tak církvě utvrzovaly se u víře a rozmáhaly se v počtu na každý den.

⁶ A prošedše Frygii i Galatskou krajinu, když jim zabráněno od Ducha svatého, aby nemluvili slova Božího v Azii,

⁷ Přišedše do Myzie, pokoušeli se jíti do Bitynie. Ale nedal jim Duch Ježíšův.

⁸ Tedy pominuvše Myzii, šli do Troady.

⁹ I ukázalo se Pavlovi v noci vidění, jako by muž nějaký Macedonský stál, a prosil ho, řka: Přijda do Macedonie, pomoz nám.

¹⁰ A jakž to vidění viděl, ihned jsme usilovali o to, abychom šli do Macedonie, tím ujištěni jsouce, že jest nás povolal Pán, abychom jim kázali evangelium.

¹¹ Protož pustivše se od Troady, přímým během připlavili jsme se do Samotracie a nazejtří do Neapolis,

¹² A odtud do Filipis, kteréžto jest první město krajiny Macedonské, obyvateli cizími osazené. I zůstali jsme v tom městě za několik dní.

¹³ V den pak sobotní vyšli jsme ven za město k řece, kdež býval obyčej modlíti se. A usadivše se, mluvili jsme ženám, kteréž se tu byly sešly.

¹⁴ Jedna pak žena, jménem Lydia, kteráž šarlaty prodávala v městě Tyatirských, bohobojící, poslouchala nás. Jejížto srdce otevřel Pán, aby to pilně rozsuzovala, co se od Pavla pravilo.

¹⁵ A když pokřtěna byla i dům její, prosila, řkuci: Poněvadž jste mne soudili věrnou Pánu býti, vejdětež do domu mého, a pobudte u mne. I přinutila nás.

¹⁶ I stalo se, když jsme šli k modlitbě, že děvečka nějaká, mající ducha věštího, potkala se s námi, kteráž veliký užitek přinášela pánům svým budoucích věcí předpovídáním.

¹⁷ Ta šedši za Pavlem a za námi, volala, řkuci: Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteřížto zvěstují nám cestu spasení.

¹⁸ A to činívala za mnoho dní. Pavel pak těžce to nesa, a obrátiv se, řekl duchu tomu: Prikazuji tobě ve jménu Ježíše Krista, abys vyšel od ní. I vyšel hned té chvíle.

¹⁹ A viděvše páni její, že jest odešla naděje zisku jejich, chytivše Pavla a Sílu, vedli je na rynek před úřad.

²⁰ A postavivše je před úředníky, řekli: Tito lidé bouří město naše, jsouce Židé,

²¹ A zvěstují obyčeje, kterýchž nám nesluší přijíti ani zachovávatí, poněvadž jsme my Římané.

²² I povstala obec proti nim. A úředníci, roztrhše sukně jejich, kázali je metlami mrskati.

²³ A množství ran jim davše, vsadili je do žaláře, přikázavše strážnému žaláře, aby jich pilně ostříhal.

²⁴ Tedy on takové maje přikázání, vsadil je do nejhlubšího žaláře, a nohy jejich sevřel kladou.

²⁵ O půlnoci pak Pavel a Sílas modléce se, zpívali písničky o Bohu, takže je slyšeli i jiní vězňové.

²⁶ A vtom pojednou země třesení stalo se veliké, až se pohnuli gruntové žaláře, a hned se jim všecky dveře otevřely a všech okovové spadli.

²⁷ I procítiv strážný žaláře a vida dveře žaláře otevřené, vytrhl meč, aby se zabil, domnívaje se, že vězňové utekli.

²⁸ I zkríkl naň Pavel hlasem velikým, řka: Nečiň sobě nic zlého, však jsme teď všickni.

²⁹ A požádav světla, vběhl k nim, a třesa se, padl k nohám Pavlovým a Sílovým.

³⁰ I vyved je ven, řekl: Páni, co já mám činiti, abych spasen byl?

³¹ A oni řekli: Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům tvůj.

³² I mluvili jemu slovo Páně, i všechněm, kteříž byli v domu jeho.

³³ A on pojav je v tu hodinu v noci, umyl rány jejich. I pokřtěn jest hned on i všecka čeled jeho.

³⁴ A když je uvedl do domu svého, připravil jim stůl, a veselil se, že jest se vším domem svým uvěřil Bohu.

³⁵ A když bylo ve dne, poslali úředníci služebníky, řkouce: Vypusť ty lidi.

³⁶ I oznámil strážný žaláře slova ta Pavlovi, pravě: Že poslali úředníci, abyste byli propuštěni. Protož nyní vyjdouce, jdětež v pokoji.

³⁷ Ale Pavel řekl k nim: Zmrskavše nás zjevně a bez vyslyšení, lidi Římany, vsázeli do žaláře, a již nyní nás chtějí tajně vyhnati? Nikoli, ale nechať sami přijdou, a vyvedou nás.

³⁸ Tedy pověděli úředníkům služebníci slova ta. I báli se, uslyšavše, že by Římané byli.

³⁹ A přišedše, prosili jich; a vyvedše je, žádali jich, aby šli z města.

⁴⁰ I vyšedše z žaláře, vešli k Lydii, a uzřevše bratří, potěšili jich, i šli odtud.

17

¹ A prošedše město Amfipolim a Apollonii, přišli do Tessaloniky, kdež byla Židovská škola.

² Tedy Pavel podle obyčeje svého všel k nim, a po tři soboty kázal jim z Pisem,

³ Otvíraje a předkládaje to, že měl Kristus trpěti a z mrtvých vstáti, a že ten jest Kristus Ježíš, kteréhož já zvěstuji vám.

⁴ I uvěřili někteří z nich, a připojili se Pavlovi a Sílovi, i Řeků nábožných veliké množství, i žen znamenitých nemálo.

⁵ Ale zažžení jsouce závistí Židé pravdě nepovolní, a přivzavše k sobě některé lehkomyslné a zlé lidi, shlukše se, zbouřili město, a útok učinivše na dům Jazonův, hledali jich, aby je vyvedli před lid.

⁶ A nenalezše jich, táhli Jázona a některé bratří k starším města, křičíce: Tito, kteříž všecken svět bouří, ti sem také přišli,

⁷ Kteréž přijal Jazon. A ti všickni proti ustanovení císařskému činí, pravíce býti králem jiného, jménem Ježíše.

⁸ A tak zbouřili obec i starší města, kteříž od nich to slyšeli.

⁹ Ale oni přijavše dosti učinění od Jazona a jiných, propustili je.

¹⁰ Bratří pak hned v noci vypustili i Pavla i Sílu do Berie. Kterížto přišedše tam, vešli do školy Židovské.

¹¹ A ti byli udatnější nežli Tessalonitští, kteřížto přijali slovo Boží se vsí chtivostí, na každý den rozvažující Písma, tak-li by ty věci byly, jakž kázal Pavel.

¹² A tak mnozí z nich uvěřili, i Řecké ženy poctivé i mužů nemálo.

¹³ A když zvěděli Židé v Tessalonice, že by i v Berii kázáno bylo slovo Boží od Pavla, přišli také tam, bouříce zástupy.

¹⁴ Ale hned bratří vypustili Pavla, aby šel jako k moři; Sílas pak a Timoteus zůstali tu.

¹⁵ Ti pak, kteříž provodili Pavla, dovedli ho až do Atén. A vzavše poručení k Sílovi a k Timoteovi, aby přišli k němu, což nejspíše mohou, šli zase.

¹⁶ A když Pavel čekal jich v Aténách, rozněcoval se v něm duch jeho, vida to město oddané býti modloslužbě.

¹⁷ I rozmlouval s Židy a nábožnými lidmi v škole, ano i na rynku, po všechny dni, s těmi, kteříž se koli nahodili.

¹⁸ Tedy někteří z epikureů a stoických mudráků hádali se s ním. A někteří řekli: I co tento žvác chce pověditi? Jiní pak pravili: Zdá se býti nějakých cizích bohů zvěstovatel. Neb jim o Ježíšovi a o z mrtvých vstání vypravoval.

¹⁹ I popadše jej, vedli ho do Areopágu, a řekli jemu: Můžeme-li věděti, jaké jest to učení nové, kteréž vypravuješ?

²⁰ Nebo nové jakési věci vkládáš v uši naše, protože chceme věděti, co by to bylo.

²¹ (Aténští zajisté všickni, i ti, kteříž tu byli hosté, k ničemuž jinému tak hotovi nebyli, než praviti neb slyšeti něco nového.)

²² Tedy Pavel, stoje uprostřed Areopágu, řekl: Muži Aténští, vidím vás býti všelijak příliš nábožné lidi.

²³ Nebo procházeje se a spatřuje náboženství vaše, nalezl jsem také oltář, na kterémž napsáno jest: Neznámému Bohu. Protož kteréhož vy ctíte neznajíce, tohoť já zvěstuji vám.

²⁴ Bůh ten, kterýž stvořil svět i všecko, což jest na něm, ten jsa Pánem nebe i země, nebydlí v chrámech rukou udělaných,

²⁵ Aníž bývá ctěn lidskýma rukama, jako by něčeho potřeboval, poněvadž on dává všechněm život i dýchání i všecko.

²⁶ A učinil z jedné krve všecko lidské pokolení, aby přebývalo na tváři vsí země, vyměřiv jim uložené časy a cíle přebývání jejich,

²⁷ Aby hledali Boha, zda by snad makajíce, mohli nalézti jej, ačkoli není daleko od jednoho každého z nás.

28 Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich poetů pověděli: Že i rodina jeho jsme.

29 Rodina tedy Boží jsouce, nemáet se domnívati, že by Bůh zlatu neb stříbru neb kamenu, řemeslem anebo důvtipem lidským vyrytému, byl podoben.

30 Nebo časy této neznámosti přehlídaje Bůh, již nyní zvěstuje lidem všechněm vsudy, aby pokání činili,

31 Protože uložil den, v kterémžto souditi bude všecken svět v spravedlnosti skrze muže, kteréhož jest k tomu vystavil, slouže k víře o tom všechněm, vzkříšením jeho z mrtvých.

32 Uslyševše pak o vzkříšení z mrtvých, někteří se posmívali, a někteří řekli: Budeme tě slyšeti o tom po druhé.

33 A tak Pavel vyšel z prostředku jejich.

34 Někteří pak muži, přídržíce se ho, uvěřili, mezi kterýmiž byl i Dionyzius Areopagitský, i žena, jménem Damaris, a jiní s nimi.

18

1 Potom pak Pavel vyšed z Atén, přišel do Korintu.

2 A nalezl jednoho Žida, jménem Akvilu, jenž byl rodem z Pontu, kterýž nedávno byl přišel z Vlach, i s Priscillou manželku svou, (protože byl rozkázal Klaudius, aby všickni Židé z Říma vyšli), i přivinul se k nim.

3 A že byl téhož řemesla jako oni, bydlil u nich a dělal; a bylo řemeslo jejich stany dělati.

4 I hádal se v škole na každou sobotu a k získání přivodil i Židy i Řeky.

5 A když přišli z Macedonie Sílás a Timoteus, rozněcoval se v duchu Pavel, osvědčuje Židům, že Ježíš jest Kristus.

6 A když jemu oni odporovali a rouhali se, vyrazil prach z roucha svého, řekl k nim: Krev vaše budiž na hlavu vaši. Já čist jsa, hned půjdu ku pohanům.

7 A jda odtud, všel do domu člověka jednoho, jménem Justa, ctitele Božího, kteréhož dům byl u samé školy.

8 Krispus pak, kníže školy, uvěřil Pánu se vším domem svým, a mnozí z Korintských slyšíce, uvěřili a křtěni byli.

9 I řekl Pán v noci u vidění Pavlovi: Neboj se, ale mluv a nemlč.

10 Nebť já s tebou jsem, a žádnýť nesáhne na tebe, ať by zle učinil; nebo mnoho mám lidu v tomto městě.

11 I byl tu půl druhého léta, káže jim slovo Boží.

12 Když pak Gallio vladařem byl v Achaii, povstali jednomyslně Židé proti Pavlovi, a přivedli jej před soudnou stolicí,

13 Pravíce: Tento navodí lidi, aby proti Zákonu ctili Boha.

14 A když Pavel měl již otevřítí ústa, řekl Gallio k Židům: Ó Židé, jestliže by co nepravého stalo se, nebo nešlechtnost nějaká, slušně bych vás vyslyšel.

15 Pakliť jsou jaké hádky o slovích a o jméních a Zákonu vašem, vy sami k tomu přihlédněte. Jáť toho soudce býti nechci.

16 I odehnal je od soudné stolice.

¹⁷ Tedy Řekové všickni, uchopivše Sostena, kníže školy Židovské, bili jej tu před soudnou stolicí, a Gallio na to nic nedbal.

¹⁸ Pavel pak, pobyv tam ještě za mnoho dní, i rozžehnav se s bratřími, plavil se do Syrie, a s ním spolu Priscilla a Akvila, oholiv hlavu v Cenchreis; nebo byl učinil slib.

¹⁹ I přišel do Efezu a nechal jich tu; sám pak všed do školy, hádal se s Židy.

²⁰ A když ho prosili, aby tu déle pobyl u nich, nepovolil.

²¹ Ale požehnav jich, řekl: Musím já jistotně svátek ten, kterýž nastává, v Jeruzalémě slaviti, ale navrátím se k vám zase, bude-li vůle Boží. I bral se z Efezu.

²² A přišed do Cesaree, vstoupil do Jeruzaléma, a pozdraviv církve, odtud šel do Antiochie.

²³ A pobyv tu za některý čas, odšel a procházel pořád Galatskou krajinu a Frygii, potvrzuje všech učedníků.

²⁴ Žid pak nějaký, jménem Apollo, rodem z Alexandrie, muž výmluvný, přišel do Efezu, učený v Písmě.

²⁵ Ten byl počátečně naučen cestě Páně, a jsa vroucího ducha, horlivě mluvil a učil pilně těm věcem, kteréž jsou Páně, znaje toliko křest Janův.

²⁶ A ten počal směle a svobodně mluviti v škole. Kteréhož slyševše Priscilla a Akvila, přijali ho k sobě a dokonaleji vypravovali jemu o cestě Boží.

²⁷ A když chtěl jíti do Achaie, bratří napomenuvše ho, psali učedníkům, aby jej přijali. Kterýžto když tam přišel, mnoho prospěl těm, kteříž uvěřili skrze milost Boží.

²⁸ Nebo náramně přemáhal Židy, zjevně přede všemi jim toho dokazuje z Písem, že Ježíš jest Kristus.

19

¹ I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prošed vrchní krajiny, přišel do Efezu, a nalezna tu některé učedníky,

² Řekl k nim: Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba, aniž jsme slýchali, jest-li Duch svatý.

³ On pak řekl jim: Načež tedy pokřtěni jste? A oni řekli: Křtěni jsme křtem Janovým.

⁴ I řekl Pavel: Janť zajisté křtil křtem pokání, pravě lidu, aby v toho, kterýž měl po něm přijíti, věřili, to jest v Krista Ježíše.

⁵ Kteříž pak toho uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše.

⁶ A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky rozličnými, a prorokovali.

⁷ A bylo všech spolu okolo dvanácti mužů.

⁸ Tedy Pavel všed do školy, směle a svobodně mluvil za tři měsíce, hádaje se a uče o království Božím.

⁹ A když se někteří zatvrdili a nepovolovali, zle mluvíce o cestě Boží přede vším množstvím, odstoupiv od nich, oddělil učedníky, na každý den kázání čině v škole nějakého Tyranna.

¹⁰ A to se dalo za dvě léta, takže všickni, kteříž přebývali v Azii, poslouchali slova Pána Ježíše, i Židé i Řekové.

¹¹ A divy veliké činil Bůh skrze ruce Pavlovy,

12 Takže i šátky a fěrtochy od jeho těla na nemocné nosívali, a odstupovaly od nich nemoci, a duchové nečistí vycházeli z nich.

13 Tedy pokusili se někteří z Židů tuláků, kteříž se s zaklínáním obírali, vzývati jméno Pána Ježíše nad těmi, jenž měli duchy nečisté, říkajíce: Zaklínáme vás skrze Ježíše, kteréhož káže Pavel.

14 A bylo jich sedm synů jednoho Žida, jménem Scevy, předního kněze, kteříž to činili.

15 Tedy odpověděv duch zlý, řekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím, ale vy kdo jste?

16 A obořiv se na ně člověk ten, v kterémž byl duch zlý, a opanovav je, zmocnil se jich, takže nazí a zranění vyběhli z domu toho.

17 A to známo učiněno jest všechněm Židům i Řekům bydlícím v Efezu, a spadla bázeň na ně na všecky. I oslavěno jest jméno Pána Ježíše.

18 Mnozí pak z věřících přicházeli, vyznávajíce se a zjevujíce skutky své.

19 Mnozí také z těch, kteříž se s marnými uměními obírali, snesše knihy o těch věcech, spálili je přede všemi; a početše cenu jejich, shledali toho padesáte tisíců peněz.

20 Tak jest mocně rostlo slovo Páně a zmocňovalo se.

21 A když se to všecko dokonalo, uložil Pavel v duchu svém, aby projda Macedonii a Achaii, šel do Jeruzaléma, řka: Když pobudu tam, musím také i na Řím pohleděti.

22 I poslav dva z těch, jenž mu přísluhovali, do Macedonie, Timotea a Erasta, sám pozůstal v Azii do času.

23 Tedy stala se v ten čas nemalá bouřka pro cestu Boží.

24 Nebo zlatník jeden, jménem Demetrius, kterýž dělával chrámy stříbrné modly Diány, nemalý zisk přivodil řemeslníkům.

25 Kteréž svolav, i ty, kteříž byli k těm podobných věcí dělníci, řekl jim: Muži, víte, že z tohoto řemesla jest živnost naše.

26 A vidíte i slyšíte, že netoliko v Efezu, ale téměř po vší Azii tento Pavel svedl a odvrátil veliké množství lidu, pravě: Že to nejsou bohové, kteříž jsou rukama udělaní.

27 A protož strach jest, netoliko aby se nám v živnosti naší přítrž nestala, ale také i veliké bohyně Diány chrám aby za nic nebyl jmín, a aby nepřišlo k zkáze důstojenství její, kteroužto všecka Azia i všecken světá okršlek ctí.

28 To uslyšavše a naplněni jsouce hněvem, zkřikli řkouce: Veliká jest Diána Efezských.

29 I naplněno jest všecko město rozbrojem, a valili se všickni spolu na plac, pochopivše Gáia a Aristarcha, Macedonské, tovaryše cesty Pavlovy.

30 Pavlovi pak, když chtěl jíti k lidu, nedopustili učedníci.

31 Ano i někteří z předních mužů Azijských, kteříž jemu práli, poslavše k němu, prosili ho, aby se nedával do toho hluku.

32 A jedni tak, jiní jinak křičeli; nebo byla obec zbouřena, a mnozí nevěděli, proč jsou se sběhli.

33 Z zástupu pak někteří Alexandra nějakého táhli k mluvení, kteréhož i Židé k tomu nutili. Alexander pak pokynuv rukou, chtěl

zprávu dáti lidu.

³⁴ Ale jakž poznali, že jest Žid, ihned se stal jednostejný všech hlas, jako za dvě hodiny volajících: Veliká jest Diána Efezských.

³⁵ A když písař pokojil zástup, řekl: Muži Efezští, i kdož z lidí jest, ješto by nevěděl, že město Efezské slouží veliké bohyni Diáně a od Jupitera spadlému obrazu?

³⁶ A poněvadž tomu odpíráno býti nemůže, slušné jest, abyste se upokojili a nic kvapně nečinili.

³⁷ Přivedli jste zajisté lidi tyto, kteříž nejsou ani svatokrádce ani ruhači bohyně vaší.

³⁸ Jestliže pak Demetrius a ti, kteříž jsou s ním řemeslníci, mají s kým jakou při, však bývá obecný soud, a jsou k tomu konšelé. Nechať jedni druhé viní.

³⁹ Pakli čeho jiného hledáte, i toť muž v pořádném svolání obce skoncováno býti.

⁴⁰ Nebo strach jest, abychom nedošli nesnáze pro tu bouřku dnešní, poněvadž žádné příčiny není, kterouž bychom mohli předložiti, proč jsme se tuto sběhli. A to pověděv, rozpustil lid.

20

¹ Když pak přestala ta bouřka, povolav Pavel učedníků a požehnav jich, vyšel odtud, aby se bral do Macedonie.

² A když prošel krajiny ty, a napomenutí jim učiniv mnohými řečmi, přišel do země Řecké,

³ V kteréžto pobyv za tři měsíce, (kdežto Židé učinili jemu zálohy,) když se měl plaviti do Syrie, umínil navrátiti se skrze Macedonii.

⁴ I šel s ním Sópater Berienský až do Azie, a z Tessalonicenských Aristarchus a Sekundus a Gáius Derbeus a Timoteus, z Azianských pak Tychikus a Trofimus.

⁵ Ti všickni šedše napřed, dočkali nás v Troadě.

⁶ My pak plavili jsme se po velikonoci z Filippis, a přišli jsme k nim do Troady v pěti dnech, a tu jsme pobyli za sedm dní.

⁷ Tedy první den po sobotě, když se učedníci sešli k lámání chleba, Pavel mluvil k nim, maje nazejtří jíti pryč, i prodlil řečí až do půlnoci.

⁸ A bylo mnoho světel tu na té síni, kdež byli shromážděni.

⁹ Jeden pak mládenec, jménem Eutychus, sedě na okně, jsa obtížen hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal, spě, spadl s třetího ponebí dolů, a vzat jest mrtvý.

¹⁰ I sstoupiv dolů Pavel, zpolehl na něj, a objav jej, řekl: Nermuttež se, však duše jeho v něm jest.

¹¹ A vstoupiv zase na síň, lámal chléb a jedl, a kázání jim učiniv dlouho až do svtání, tak odšel pryč.

¹² I přivedli toho mládence živého, a byli nad tím velice potěšeni.

¹³ My pak vstoupivše na lodí, plavili jsme se do Asson, odtud majíce k sobě vzíti Pavla; neb jest byl tak poručil, maje sám jíti po zemi.

¹⁴ A když se k nám připojil v Asson, vzavše jej, přijeli jsme do Mitylénu.

15 A odtud plavíce se, druhý den byli jsme proti Chium, a třetího dne přistavili jsme bárku k Sámu, a pobyvše v Trogyllí, nazejtří přišli jsme do Milétu.

16 Nebo Pavel byl umínil pominouti Efez, aby se nemeškal v Azii; nebo pospíchal, by možné bylo, aby byl o letnicích v Jeruzalémě.

17 Tedy z Milétu poslav do Efezu, povolal k sobě starších církve.

18 Kterížto když přišli k němu, řekl jim: Vy víte od prvního dne, v kterýžto přišel jsem do Azie, kterak jsem po všecken ten čas s vámi byl,

19 Slouže Pánu se vši pokorou i s mnohými slzami a pokušeními, kteráž na mne přicházela z úkladů Židovských.

20 Kterak jsem ničehož nepominul, což by vám užitečného bylo, abych vám toho neoznámil, ale učil jsem vás vůbec zjevně i po domích,

21 Svědectví vydávaje i Židům i Řekům o pokání k Bohu a o víře v Pána našeho Ježíše Krista.

22 A aj, nyní já sevřín jsa duchem, беру se do Jeruzaléma, nevěda, co mi se v něm má státi,

23 Než že Duch svatý po městech, kudyž jsem šel, osvědčuje mi, pravě, že vězení a soužení mne očekávají.

24 Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych běh svůj s radostí vykonal a přisluhování, kteréž jsem přijal od Pána Ježíše, k osvědčování evangelium milosti Boží.

25 A aj, já nyní vím, že již více neuzříte tváři mé vy všickni, mezi kterýmiž jsem chodil, káže o království Božím.

26 Protož osvědčujit vám dnešní den, žeť jsem čist od krve všech.

27 Nebť jsem neobmeškal zvěstovati vám všeliké rady Boží.

28 Budtež tedy sebe pilni i všeho stáda, v němžto Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyl svou vlastní krví.

29 Nebo já to jistotně vím, že po mém odjití vejdu mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštěti stádu.

30 A z vás samých povstanou muži, jenž budou mluviti převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě.

31 Protož bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí s pláčem napomínati jednoho každého z vás.

32 A již nyní, bratří, poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýžto mocen jest vzdělati vás, a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými.

33 Stříbra nebo zlata neb roucha nežádal jsem od žádného.

34 Nýbrž sami víte, že toho, čehož mi kdy potřebí bylo, i těm, kteříž jsou se mnou, dobývaly ruce tyto.

35 Vše ukázal jsem vám, že tak pracujíce, musíme snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše; nebť on řekl: Blahoslaveněji jest dáti nežli bráti.

36 A to pověděv, klekna na kolena svá, modlil se s nimi se všemi.

37 I stal se pláč veliký ode všech, a padajíce na hrdlo Pavlovo, líbali jej,

38 Rmoutíce se nejvíce nad tím slovem, kteréž řekl, že by již více neměli tváři jeho viděti. I provodili jej až k lodí.

21

¹ Když jsme se pak plavili, rozloučivše se s nimi, přímým během přijeli jsme do Koum, a druhý den do Ródu, a odtud do Patary.

² I nalezše tu lodí, kteráž měla plouti do Fenicen, a vstoupivše na ni, plavili jsme se.

³ A když se nám počal ukazovati Cyprus, nechavše ho na levé straně, plavili jsme se do Syrie, a připravili jsme se do Týru; nebo tu měli složití náklad z lodí.

⁴ A nalezše tu učedníky, pobyli jsme tam za sedm dní, kteřížto pravili Pavlovi skrze Ducha svatého, aby nechodil do Jeruzaléma.

⁵ A když jsme my vyplnili ty dni, vyšedše, brali jsme se pryč, a sprovodili nás všickni s ženami i s dětmi až za město. A poklekše na kolena na břehu, pomodlili jsme se.

⁶ A když jsme se vespolek rozžehnali, vstoupili jsme na lodí, a oni se vrátili domů.

⁷ My pak přeplavivše se od Týru, dostali jsme se až do Ptolemaidy, a pozdravivše tu bratří, pobyli jsme u nich jeden den.

⁸ A nazejtří vyšedše Pavel a my, jenž jsme s ním byli, přišli jsme do Cesaree, a všedše do domu Filipa evangelisty, (kterýž byl jeden z oněch sedmi,) pobyli jsme u něho.

⁹ A ten měl čtyři dcery panny, prorokyně.

¹⁰ A když jsme tu pobyli za drahně dní, přišel prorok nějaký z Judstva, jménem Agabus.

¹¹ Ten když k nám přišel, vzal pás Pavlův, a svázav sobě ruce i nohy, řekl: Totoť praví Duch svatý: Muže toho, jehož jest pás tento, tak sváží Židé v Jeruzalémě a vydadí v ruce pohanům.

¹² A jakž jsme to uslyšeli, prosili jsme ho i my i ti, kteříž byli v tom místě, aby nechodil do Jeruzaléma.

¹³ Tedy odpověděl Pavel: I co činíte, plačíte a trápíte srdce mé? Však já netoliko svázán býti, ale i umříti hotov jsem v Jeruzalémě pro jméno Pána Ježíše.

¹⁴ A když nechtěl povoliti, dali jsme tomu pokoj, řkouce: Staň se vůle Páně.

¹⁵ Po těch pak dnech připravivše se, brali jsme se do Jeruzaléma.

¹⁶ A šli s námi i učedníci někteří z Cesaree, vedouce s sebou nějakého Mnázona z Cypru, starého učedníka, u něhož bychom hospodu měli.

¹⁷ A když jsme přišli do Jeruzaléma, vděčně nás přijali bratří.

¹⁸ Druhého pak dne všel Pavel s námi k Jakobovi, a tu se byli všickni starší sešli.

¹⁹ Jichžto pozdraviv, vypravoval jim všecko, což Bůh skrze službu jeho činil mezi pohany.

²⁰ A oni slyšavše to, velebili Pána, a řekli jemu: Vidíš, bratře, kterak jest mnoho tisíců Židů věřících, a ti všickni jsou horliví milovníci Zákona.

²¹ Ale o toběť mají zprávu, že bys ty vedl od Zákona Mojžíšova vsecky ty Židy, kteříž jsou mezi pohany, pravě, že nemají obřezovati synů svých, ani zachovávatí obyčejů Zákona.

²² Což tedy činiti? Musíš zajisté shromážděno býti všecko množství, neboť uslyší o tobě, že jsi přišel.

²³ Učiniž tedy toto, cožť povíme: Mámeť tu čtyři muže, kteříž mají slib na sobě.

²⁴ Ty přijma k sobě, posvěť se s nimi, i náklad učin s nimi, aby oholili hlavy své. A takť zvědí všickni, že to, což slyšeli o tobě, nic není, ale že i sám ty chodíš, ostříhaje Zákona.

²⁵ Z strany pak těch, kteříž z pohanů uvěřili, my jsme psali, usoudivše, aby tohoto ničeho nešetřili, toliko aby se varovali modlám obětovaného, a krve, a udáveného, a smilstva.

²⁶ Tedy Pavel, přijav k sobě ty muže, na druhý den posvětiv se s nimi, všel do chrámu, a vypravoval o vyplnění dní toho posvěcení, až i obětována jest oběť za jednoho každého z nich.

²⁷ A když se vyplniti mělo dní sedm, Židé někteří z Azie, uzřevše jej v chrámě, zbourili všecken lid a vztáhli naň ruce,

²⁸ Křičíce: Muži Izraelští, pomozte! Totot jest ten člověk, kterýž proti lidu i Zákonu i místu tomuto všecky všudy učí, a k tomu i pohany uvedl do chrámu, a poskvrnil svatého tohoto místa.

²⁹ Nebo byli viděli prve Trofima Efezského s ním v městě, kteréhož domnívali se, že by Pavel do chrámu uvedl.

³⁰ Takž se zbourilo všecko město, a sběhli se lidé, a uchopivše Pavla, táhli jej ven z chrámu. A hned zavříny jsou dveře.

³¹ A když jej chtěli zamordovati, povědino hejtmanu vojska, že se bouří všecken Jeruzalém.

³² Kterýžto hned pojav s sebou žoldnéře a setníky, přiběhl na ně. A oni uzřevše hejtmana a žoldnéře, přestali bítí Pavla.

³³ Tedy přistoupiv hejtman, dosáhl ho, a rozkázal jej svázati dvěma řetězy, a ptal se, kdo jest a co učinil.

³⁴ V zástupu pak jedni tak, jiní jinak křičeli. A nemoha nic jistého zvědět pro hluk, rozkázal jej vésti do vojska.

³⁵ A když přišel k stupňům, nahodilo se, že nesen byl od žoldnéřů pro násilé lidu.

³⁶ Nebo šlo za ním množství lidu, křičíce: Zahlad' jej!

³⁷ A když měl již uveden býti do vojska Pavel, řekl hejtmanu: Mohu-li co promluvit k tobě? Kterýž řekl: Umíš Řecky?

³⁸ Nejsi-liž ty ten Egyptský, kterýž jsi před těmito dny byl bouřku učinil, a vyvedls na poušť čtyři tisíce lotrů?

³⁹ I řekl Pavel: Jáť jsem člověk Žid Tarsenský, neposledního města Cilické země obyvatel; protož prosím tebe, dopuť mi promluvit k lidu.

⁴⁰ A když mu on dopustil, Pavel stoje na stupních, pokynul rukou na lid. A když se veliké mlčení stalo, mluvil k nim Židovsky, řka:

22

¹ Muži bratří a otcové, poslechněte této mé omluvy, kterouž vám nyní předložím.

² (Uslyševše pak, že by k nim mluvil Židovským jazykem, tím raději mlčeli.) I řekl:

³ Jáť zajisté jsem muž Žid, narozený v Tarsu městě Cilickém, ale vychován jsem v tomto městě u noh Gamalielových, vyučený s pilností podle Zákona otcovského, horlivý milovník Boha, jakož i vy všickni podnes jste.

⁴ Kterýž jsem se této cestě protivil až k smrti, svazuje a dáváje do žaláře i muže i ženy,

⁵ Jakož i nejvyšší kněz svědek mi toho jest, i všickni starší. Od nichž i listy k bratřím vzav, šel jsem do Damašku, abych i ty, kteříž tam byli, svázané přivedl do Jeruzaléma, aby byli trápeni.

⁶ I stalo se, když jsem se bral cestou a přibližoval k Damašku, okolo poledne, že pojednou rychle s nebe obklíčilo mne světlo veliké.

⁷ I padl jsem na zem, a slyšel jsem hlas, an mi dí: Saule, Saule, proč mi se protivíš?

⁸ A já odpověděl jsem: Kdo jsi, Pane? I řekl ke mně: Ját jsem Ježíš Nazaretský, kterémuž ty se protivíš.

⁹ Ti pak, kteříž se mnou byli, světlo zajisté viděli a přestrašeni jsou, ale hlasu toho, kterýž se mnou mluvil, neslyšeli.

¹⁰ I řekl jsem: Pane, což mám činiti? A Pán řekl ke mně: Vstana, jdiž do Damašku, a tuť tobě bude povědíno všecko, což jest uloženo, abys ty činil.

¹¹ A že jsem byl oslnul pro jasnost světla toho, za ruce jsa veden od těch, kteříž se mnou byli, přišel jsem do Damašku.

¹² Ananiáš pak nějaký, muž pobožný podle zákona, svědectví maje ode všech přebývajících v Damašku Židů,

¹³ Přišel ke mně, a stoje, řekl mi: Saule, bratře, prohlédni. A já hned v tu hodinu pohleděl jsem na něj.

¹⁴ I řekl mi: Bůh otců našich vyvolil tě, abys poznal vůli jeho, a uzřel Spravedlivého tohoto, a abys slyšel hlas z úst jeho.

¹⁵ Nebo svědkem jemu budeš u všech lidí těch věcí, kteréž jsi viděl a slyšel.

¹⁶ A protož nyní co prodléváš? Vstana, pokřti se, a obmej hříchy své, vyzýváje jméno Páně.

¹⁷ Stalo se pak, když jsem se navrátil do Jeruzaléma a modlil jsem se v chrámě, že jsem byl u vytržení mysli.

¹⁸ I viděl jsem jej, an dí ke mně: Pospěš a vyjdi rychle z Jeruzaléma, neboť nepřijmou svědectví tvého o mně.

¹⁹ A já řekl jsem: Pane, oniť vědí, že jsem já do žaláře dával a bil jsem v školách ty, kteříž věřili v tebe.

²⁰ A když vylévali krev Štěpána, svědka tvého, já také jsem tu stál, a přivolil jsem k usmrcení jeho, a ostříhal jsem roucha těch, kteříž jej mordovali.

²¹ A Pán řekl ke mně: Jdi, neboť já ku pohanům daleko pošli tebe.

²² I poslouchali ho až do toho slova. A tu hned pozdvihli hlasu svého, řkouce: Zahlad' z země takového, neboť nesluší jemu živu býti.

²³ A když oni křičeli, a metali s sebe roucha, a prachem házeli v povětří,

²⁴ Rozkázal jej hejtman uvésti do vojska, a kázal jej biči mrskati, aby zvěděl, pro kterou příčinu na něj tak křičí.

²⁵ A když jej svázali řemením, řekl Pavel setníkovi, jenž tu stál: Sluší-liž vám člověka Římana a neodsouzeného mrskati?

²⁶ To uslyšav setník, přistoupě k hejtmanu, pověděl jemu, řka: Viz, co chceš činiti; nebo člověk tento jest Říman.

²⁷ A přistoupiv hejtman, řekl mu: Pověz mi, jsi-li ty Říman? A on řekl: A já jsem.

²⁸ I odpověděl hejtman: Já jsem za veliké peníze toho měšťanství dosáhl. Pavel pak řekl: Ale já jsem se i narodil Říman.

²⁹ Tedy ihned odstoupili od něho ti, kteříž jej měli trápiti. Ano i hejtman bál se, když zvěděl, že jest Říman, a že jej byl kázal svázati.

³⁰ Nazejtří pak, chtěje zvěděti jistotu, z čeho by jej vinili Židé, propustil jej z pout, a rozkázal, aby se sešli přední kněží i všicka rada jejich. I vyvedl Pavla, a postavil ho před nimi.

23

¹ Tedy Pavel, pohleděv pilně na to shromáždění, řekl: Muži bratří, já všelijak s dobrým svědomím sloužil jsem Bohu až do dnešního dne.

² Tedy nejvyšší kněz Ananiáš kázal těm, kteříž tu stáli, aby jej bili v ústa.

³ Pavel pak řekl jemu: Budeť tebe bítí Bůh, stěno zbilená. A ty sedíš, soudě mne vedle Zákona, a proti Zákonu velíš mne bítí.

⁴ A někteří stojíce tu řekli: Nejvyššímu knězi Božímu zlořečíš?

⁵ I řekl Pavel: Nevědělť jsem, bratří, byť nejvyšším knězem byl; psánoť jest zajisté: Knížeti lidu svého nebudeš zlořečiti.

⁶ A věda Pavel, že tu byla jedna strana saduceů a druhá farizeů, zvolal v radě: Muži bratří, já jsem farizeus, syn farizeův; pro naději a z mrtvých vstání já tuto k soudu stojím.

⁷ A když on to promluvil, stal se rozbroj mezi farizei a saducei, a rozdvojilo se množství.

⁸ Nebo saduceové tak praví, že není vzkříšení, ani anděla, ani ducha, ale farizeové obě to vyznávají.

⁹ I stal se křik veliký. A povstavše učitelé strany farizejské, zastávali ho, řkouce: Nic jsme zlého nenalezli na tomto člověku; protož buď že mluvil jemu duch neb anděl, nebojume s Bohem.

¹⁰ A když veliký rozbroj vznikl, obávaje se hejtman, aby Pavel nebyl od nich roztrhán, rozkázal žoldněřům sjíti dolů a vychvátiti ho z prostředku jejich a vésti do vojska.

¹¹ V druhou pak noc ukázav se jemu Pán, řekl: Budiž stálý, Pavle; nebo jakož jsi svědčil o mně v Jeruzalémě, tak musíš svědčiti i v Římě.

¹² A když byl den, sšedše se někteří z Židů, zapřisáhli se s klatbou, řkouce, že nebudou jísti ani píti, až zabijí Pavla.

¹³ A bylo jich více než čtyřiceti, kteříž se byli tak spikli.

¹⁴ Kterížto přistoupivše k předním kněžím a k starším, řekli: Prokletím prokleli jsme se, že neokusíme ničehož, dokudž nezabijeme Pavla.

¹⁵ Protož vy nyní dejte věděti hejtmanu, z jednotejného vši rady svolení, aby jej zítra k vám přivedl, jako byste něco jistšího chtěli zvěděti o jeho věcech; my pak, prve nežliť se k vám přiblíží, hotovi jsme jej zabítí.

¹⁶ Slyšev pak o těch úkladech, syn sestry Pavlovy odšel, a všel do vojska a pověděl Pavlovi.

¹⁷ Tedy zavolav Pavel k sobě jednoho z setníků, řekl: Doved mládence tohoto k hejtmanu; neboť má jemu něco pověditi.

¹⁸ A on pojav jej, vedl k hejtmanu a řekl jemu: Vězeň Pavel zavolav mne, prosil, abych tohoto mládence přivedl k tobě, že by měl něco mluvit s tebou.

¹⁹ I vzav jej hejtman za ruku jeho, a odstoupiv s ním soukromí, otázal se ho: Co jest to, ješto mi máš oznámiti?

²⁰ Tedy on řekl: Že jsou Židé uložili prositi tebe, abys k nim zítra do rady uvedl Pavla, jako by něco jistšího chtěli vyzvědět o něm.

²¹ Ale ty nepovoluj jim; neboť úklady činí jemu více než čtyřiceti mužů z nich, kteříž se zapřisáhli s klatbou, že nebudou ani jísti, ani píti, až jej zabijí. A jižť jsou hotovi, čekajíce na odpověd od tebe.

²² Tedy hejtman propustil toho mládence, přikázav: Abys žádnému nepravil, žes mi to oznámil.

²³ A zavolav dvou setníků, řekl jim: Připravte žoldněrů dvě stě, aby šli až do Cesaree, a jezdců sedmdesáte, a drabantů dvě stě k třetí hodině na noc.

²⁴ I hovada přivedte, aby vsadíce na ně Pavla, ve zdraví jej dovedli k Felixovi vladaři;

²⁵ Napsav jemu také i list v tento rozum:

²⁶ Klaudius Lyziáš výbornému vladaři Felixovi vzkazuje pozdravení.

²⁷ Muže tohoto javše Židé, hned zamordovati měli. Kteréhožto já, přispěv s houfem žoldněrů, vydřel jsem, zvěděv, že jest Říman.

²⁸ A chtěje zvěděti, z čeho by jej vinili, uvedl jsem ho do rady jejich.

²⁹ I shledal jsem, že na něj žalují o nějaké otázky Zákona jejich a že nemá žádné viny, pro kterouž by byl hoden smrti neb vězení.

³⁰ A když mi povědíno o úkladech, kteréž jsou o něm skládali Židé, ihned jsem jej poslal k tobě, přikázav také i žalobníkům jeho, aby, což mají proti němu, oznámili před tebou. Měj se dobře.

³¹ Tedy žoldněři, jakž jim poručeno bylo, pojavše Pavla, přivedli jej v noci do Antipatridy.

³² A nazejtří, nechavše jízdných, aby s ním jeli, vrátili se do vojska.

³³ Oni pak přijevše do Cesaree, dali list vladaři, a Pavla také postavili před ním.

³⁴ A přečta list vladař, i otázal se ho, z které by krajiny byl. A zvěděv, že jest z Cilicie,

³⁵ Řekl: Budu tě slyšeti, když tvoji žalobníci také přijdou. I rozkázal ho ostríhati v domě Herodesově.

24

¹ Po pěti pak dnech sstoupil nejvyšší kněz Ananiáš s staršími a s nějakým Tertullem řečníkem; kteřížto postavili se před vladařem proti Pavlovi.

² A když povolán byl, počal naň žalovati Tertullus, rka:

³ Kterak mnohý pokoj způsoben jest nám skrze tebe a mnohé věci v tomto národu výborně se dějí skrze tvou opatrnost, to my i všelijak i všudy se vším děkováním vyznáváme, výborný Felix.

⁴ Ale abych tě déle nezaměstnával, prosím, vyslyšiš nás maličko podle obyčeje přívětivosti své.

⁵ Nalezli jsme zajisté člověka tohoto nešlechetného, a vzbuzujícího různice mezi všemi Židy po všem světě, a vůdci té sekty nazaretské;

⁶ Jenž také i o to se pokoušel, aby chrámu poskvrnil; a kteréhožto javše, vedle Zákona našeho chtěli jsme souditi.

⁷ Ale přišed k tomu hejtman Lyziáš s mocí velikou, vzal ho z rukou našich,

⁸ Rozkázav, aby žalobníci jeho šli k tobě. Od něhožto ty sám budeš moci, vyptaje se, zvědět o všem o tom, z čeho my jej viníme.

⁹ A k tomu se přimluvili i Židé, pravíce, že to tak jest.

¹⁰ Tedy Pavel odpověděl, když mu návěstí dal vladař, aby mluvil: Od mnohých let věda tebe býti soudcím národu tomuto představeným, s lepší myslí k tomu, což se mne dotýče, odpovídati budu,

¹¹ Poněvadž ty můžeš to věděti, že není tomu dní více než dvanácte, jakž jsem přišel do Jeruzaléma, abych se modlil.

¹² A aniž jsou mne našli v chrámě s někým se hádajícím, aneb činícím roty v zástupu, ani v školách, ani v městě,

¹³ Aniž toho prokázati mohou, což na mne žalují.

¹⁴ Ale totot já před tebou vyznávám, že podle té cesty, kterouž oni nazývají kacířstvím, tak sloužím Bohu otců svých, věře všemu, cožkoli psáno jest v Zákoně a v Prorocích,

¹⁵ Maje naději v Bohu, že bude, jehož i oni čekají, vzkříšení z mrtvých, i spravedlivých i nespravedlivých.

¹⁶ A tak se chovati hledím, abych měl dobré svědomí bez úrazu před Bohem i před lidmi vždycky

¹⁷ Po mnohých pak letech přišel jsem, almužny nesa národu svému a oběti.

¹⁸ Při čemž mne našli v chrámě očištěného, ne s zástupem, ani s bouřkou, někteří Židé z Azie,

¹⁹ Kteříž by měli tuto také před tebou státi a žalovati, měli-li by co proti mně.

²⁰ Anebo nechať tito sami povědí, našli-li jsou na mně jakou nepravost, když jsem stál v radě,

²¹ Leč to jedno promluvení, že jsem zavolal, stoje mezi nimi: Pro vzkříšení z mrtvých já k soudu potažen jsem dnes od vás.

²² A vyslyšav to Felix, odložil jim, až by o té cestě něco místnějšího vyzvěděl, řka: Až hejtman Lyziáš sem přijede, posoudím té pře vaší.

²³ I poručil setníkovi, aby Pavla ostříhal a polehčil mu vězení a nebránil žádnému z přátel jeho posluhovati jemu anebo navštěvovati ho.

²⁴ Po několika pak dnech přišed Felix s Druzillou, manželkou svou, kteráž byla Židovka, zavolal Pavla, a slyšel od něho o víře v Krista.

²⁵ A když on vypravoval o spravedlnosti a o zdrželivosti a o budoucím soudu, ulekl se Felix, a odpověděl: Nyní odejdi, a v čas příhodný zavolám tě.

²⁶ Nadál se pak, že jemu Pavel dá nějaké peníze, aby jej propustil, pročež i tím častěji, povoláváje ho, mluvíval s ním.

²⁷ Po dvou pak letech měl po sobě náměstka Felix, Festa Porcia, a chtěje se zalíbíti Židům Felix, nechal Pavla v vězení.

25

¹ Tedy Festus vladařství ujav, po třech dnech přijel z Cesaree do Jeruzaléma.

² I oznámili jemu nejvyšší kněz a přednější z Židů o Pavlovi, a prosili ho,

³ Žadajíce té milosti proti němu, aby jej kázal přivésti do Jeruzaléma, zálohy učinivše jemu, aby zabit byl na cestě.

⁴ A Festus odpověděl, že má Pavel ostříhán býti v Cesaree, a on sám že tudíž tam přijede.

⁵ Protož (řekl), kteříž z vás mohou, nechť tam také se vypraví spolu se mnou, a jest-li jaká vina na tom muži, nechať naň žalují.

⁶ A pobyv mezi nimi nic více než deset dní, jel do Cesaree. A druhého dne posadiv se na soudné stolicí, kázal Pavla přivésti.

⁷ Kterýžto když byl přiveden, obstoupili jej ti, jenž byli přišli z Jeruzaléma, Židé, mnohé a těžké žaloby proti Pavlovi vedouce, kterýchž nemohli dověsti,

⁸ Nebo Pavel při všem mírnou zprávu dával, že ani proti Zákonu Židovskému, ani proti chrámu, ani proti císaři nic neprovinil.

⁹ Ale Festus, chteje se Židům zalíbiti, odpovědév, řekl Pavlovi: Chceš-li jíti do Jeruzaléma a tam o to souzen býti přede mnou?

¹⁰ I řekl Pavel: Před stolicí císařovou chci státi a tam souzen býti. Židům jsem nic neublížil, jakož i ty dobře to víš.

¹¹ Nebo jestližeť jim v čem ubližuji, aneb něco smrti hodného jsem spáchal, neodpírámť umříti; a pakliť nic toho při mně není, z čehož mne oni viní, žádnýť mne jim nemůže dáti. K císaři se odvolávám.

¹² Tedy Festus promluviv s radou, odpověděl: K císaři se odvolal? K císaři půjdeš.

¹³ A po několika dnech král Agrippa a Bernice přijeli do Cesaree, aby pozdravili Festa.

¹⁴ A když tu za mnoho dní pobyli, oznámil Festus králi o Pavlově při, řka: Muž jeden ostaven jest od Felixu v vězení,

¹⁵ O kterémž, když jsem byl v Jeruzalémě, oznámili mi přední kněží a starší Židovští, žadajíce na něj ortele.

¹⁶ Kterýmž jsem odpověděl, že není obyčej Římanům vydati člověka na smrt, prve nežli by ten, na kohož se žaloba děje, přítomné měl žalobníky a volnost k odpovídání na to, z čehož by byl obviňován.

¹⁷ A protož když se byli sem sešli, hned beze všeho meškání, druhý den posadiv se na soudné stolicí, rozkázal jsem přivésti toho muže.

¹⁸ Jehožto žalobníci tu stojíce, z ničeho takového nevinili ho, čehož jsem já se domníval.

¹⁹ Ale o nějaké otázky při tom svém náboženství měli s ním nesnáz, a o jakémsi Ježíšovi mrtvém, o kterémž jistil Pavel, že jest živ.

²⁰ Já pak maje tu při v pochybnosti, řekl jsem jemu, chtěl-li by jíti do Jeruzaléma, a tam o ty věci souzen býti.

²¹ A když se on odvolal, aby byl chován k soudu Augustovu, kázal jsem ho hlídati, až bych jej poslal k císaři.

²² Tedy Agrippa řekl k Festovi: Chtělť bych i já rád člověka toho slyšeti. A on řekl: Zítřa ho uslyšíš.

²³ Nazejtří pak, když přišel Agrippa a Bernice s velikou slávou, a vešli na síň s hejtmany a s lidmi nejznamenitějšími města toho, k rozkázání Festovu přiveden jest Pavel.

²⁴ I řekl Festus: Králi Agrippa a všickni, kteříž jste tuto s námi, vidíte tohoto, za něžto všechno množství Židů prosili mne, i v Jeruzalémě i zde, křičíce, že takový nemá více živ býti.

²⁵ Já pak shledav to, že nic hodného smrti neučinil, však když se sám k Augustovi odvolal, umínil jsem jej tam poslati.

²⁶ O němž, co bych jistého napsal pánu svému, nevím. Protož jsem jej teď přivedl před vás, a zvláště před tebe, králi Agrippa, abych vyptaje se, věděl, co psáti.

²⁷ Nebo zdá mi se to neslušné býti poslati vězně a pře jeho neoznámiti.

26

¹ Potom Agrippa řekl Pavlovi: Dopouštíš se, abys sám za sebe promluvil. Tedy Pavel vztáh ruku, mluvil:

² Na všechny ty věci, z kterýchž mne viní Židé, králi Agrippa, za šťastného se počítám, že dnes před tebou odpovídati mám,

³ A zvláště proto, poněvadž jsi ty povědom všech těch, kteříž u Židů jsou, obyčejů a otázek. Protož prosím tebe, vyslyšíš mne trpělivě.

⁴ O životu mém hned od mladosti mé, jaký byl od počátku v národu mém v Jeruzalémě, vědí všickni Židé,

⁵ Měvše mne prve zdávna v dobré známosti, (kdyby chtěli svědectví vydati,) kterak vedle nejjistší sekty v našem náboženství byl jsem živ farizeus.

⁶ A nyní pro naději toho zaslíbení, kteréž se stalo otcům našim od Boha, teď stojím, soudu jsa poddán,

⁷ K kterémužto zaslíbení dvanáctero pokolení naše, sloužíce Bohu ustavičně dnem i nocí, naději má, že přijde; pro kteroužto naději žalují na mne Židé, ó králi Agrippa.

⁸ A tak-liž se to od vás za nepodobné k víře soudí, že Bůh křísí mrtvé?

⁹ Ačť i mně se zdálo, že by mi náležité bylo, proti jménu Ježíše Nazaretského mnoho odporného činiti,

¹⁰ Jakož jsem i činil v Jeruzalémě, a mnohé z svatých já jsem do žalářů dával, vzav moc od předních kněží. A když měli mordováni býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti.

¹¹ A po všech školách často trápě je, přinucoval jsem, aby se rouhali; a náramně rozlítiv se na ně, protivil jsem se jim, až i do jiných měst na to jsem jezdil.

¹² A v tom, když jsem šel do Damašku, s mocí a s poručením předních kněží,

¹³ O poledni na cestě, ó králi, uzřel jsem, ano světlo s nebe, jasnější nad blesk slunečný, obklíčilo mne, i ty, kteříž se mnou šli.

¹⁴ A když jsme my všickni na zem padli, slyšel jsem hlas mluvící ke mně a řkoucí Židovským jazykem: Saule, Saule, proč mi se protivíš? Tvrdoť jest tobě proti ostnům se zpěčovati.

¹⁵ A já řekl: I kdo jsi, Pane? A on řekl: Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš.

¹⁶ Ale vstaň a stůj na nohách svých; nebo protoť jsem se tobě ukázal, ať bych tebe učinil služebníkem a svědkem i těch věcí, kteréž jsi viděl, i těch, v kterýchžto ukazovati se budu tobě,

¹⁷ Vysvobozuje tebe z lidu tohoto, i z pohanů, k nimž tě nyní posílám,

¹⁸ Otvíráti oči jejich, aby se obrátili od temností k světlu a z moci dábské k Bohu, aby tak hříchů odpuštění a díl s posvěcenými vzali skrze víru, kteráž jest ve mne.

¹⁹ A protož, ó králi Agrippa, nebyl jsem nevěřící nebeskému vidění.

²⁰ Ale hned nejprv těm, kteříž jsou v Damašku a v Jeruzalémě, i po vsí krajině Judské, potom i pohanům zvěstoval jsem evangelium, aby pokání činili a obrátili se k Bohu, skutky hodné pokání činíce.

²¹ A pro tu příčinu Židé javše mne v chrámě, pokoušeli se rukama svýma zamordovati.

²² Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to, což jsou Proroci a Mojžíš zvěstovali, že se mělo státi:

²³ Totiž, že měl Kristus trpěti, a z mrtvých vstana první, zvěstovati světlo lidu tomuto i pohanům.

²⁴ To když od sebe promluvil Pavel, Festus hlasem velikým řekl: Blázníš, Pavle. Mnohé tvé umění k bláznovství tebe přivodí.

²⁵ On pak řekl: Nebláznímť, výborný Feste, ale slova pravdy a střednosti mluvím.

²⁶ Víť zajisté o těch věcech král, před kterýmž směle a svobodně mluvím; nebo mám za to, žeť ho nic z těchto věcí tajno není, poněvadž se toto nedálo pokoutně.

²⁷ Věříš-li, králi Agrippa, Prorokům? Vím, že věříš.

²⁸ Tedy Agrippa řekl Pavlovi: Téměř bys mne k tomu naklonil, abych byl křesťanem.

²⁹ A Pavel řekl: Žádalť bych od Boha, abyste i poněkud i z cela, netoliko ty, ale všickni, kteříž slyší mne dnes, byli takoví, jakýž já jsem, kromě okovů těchto.

³⁰ A když to Pavel promluvil, vstal král, i vladař a Bernice, i ti, kteříž s nimi seděli.

³¹ A odšedše na stranu, mluvili spolu, řkouce: Nic hodného smrti neb vězení nečiní člověk tento.

³² Agrippa pak Festovi řekl: Mohl propuštěn býti člověk tento, kdyby se byl neodvolal k císaři.

27

¹ A když bylo již usouzeno, abychom my se plavili do Vlach, poručen jest i Pavel i někteří jiní vězňové setníku, jménem Juliovi, kterýž byl nad houfem Augustovým.

² Tedy všedše na loď Adramyttenskou, abychom se plavili podle krajin Azie, pustili jsme se na moře. A byl s námi Aristarchus Macedonský z Tessaloniky.

³ Druhý pak den připlavili jsme se k Sidonu. A tu Julius přívětivě se maje ku Pavlovi, dopustil mu, aby jda k přátelům, u nich měl pohodlí.

⁴ A berouce se odtud, plavili jsme se podle Cypru, protože byl vítr odporný nám.

⁵ A tak přeplavivše se přes moře Cilické a Pamfylické, přišli jsme do města Myry, kteréž jest v krajině, jenž slove Lycia.

⁶ A tu našed setník bárku Alexandrinskou, kteráž měla plouti do Vlach, uvedl nás na ni.

7 A když jsme za mnoho dní znenáhla se plavili a sotva připlouli proti Gnidum, a vítr nám bránil přiblížiti se k zemi, i podjeli jsme Krétu podle Salmóny.

8 A sotva ji pomjetei mohše, přijeli jsme na jedno místo, kteréž slove Pěkný břeh, od kteréhožto nedaleko bylo město Lasea.

9 Když pak drahný čas přešel, a již bylo nebezpečné plavení, (neb již byl i půst pominul,) napomínal jich Pavel,

10 Řka k nim: Muži, vidím, že s velikým ublížením a s mnohou škodou netoliko nákladu a lodí, ale i životů našich toto plavení bude.

11 Ale setník více věřil správci lodí a marináři, nežli tomu, co Pavel pravil.

12 A když nebylo tu příhodného přístavu, kdež by pobyli přes zimu, mnozí tak radili, aby se předce pustili odtud, zda by jak mohli, přijedouce do Fenicen, přes zimu tu pobýti na břehu Kréty, kterýž leží k větru nešpornímu a k větru více než západnímu.

13 A když počal vítr víti od poledne, majíce za to, že se budou umíněnou cestou držeti, i nahodilo se jim, že jeli blízko Kréty.

14 Po neveliké pak chvíli zdvihl se proti nim vítr bouřlivý půlnocní, kterýž slove Euroklydon.

15 A když lodí zachváčena byla a nemohla odolati proti větru, pustivše ji po větru, tak jsme se vezli.

16 A příběhše pod jeden ostrov neveliký, kterýž slove Klauda, sotva jsme mohli obdržeti člun u bárky.

17 Kterýžto zdvihše, pomoci užívali, podpásavše bárku; a bojíce se, aby neuhodili na místo nebezpečné, spustivše člun, tak se plavili.

18 A když bouře vichrová námi velmi zmítala, na druhý den, což bylo v lodí nákladů, metali ven.

19 A třetí den i to nádobí bárce potřebné svýma rukama vyházeli jsme.

20 A když ani slunce se neukázalo ani hvězdy za mnoho dní, a bouře vždy větší nastávala, již byla všecka naděje o vysvobození našem odjata.

21 A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tedy stoje Pavel uprostřed nich, řekl: Měli jste zajisté, ó muži, uposlechnouce mne, nehýbati se od Kréty, a tak uvarovati se nebezpečností tohoto a škody

22 A i nyní vás napomínám, abyste dobré myslí byli; neboť nezahyne žádný z vás, kromě bárky samé.

23 Nebo této noci ukázal mi se anděl Boha toho, jehož já jsem a kterémuž sloužím,

24 Řka: Neboj se, Pavle, před císařem máš státi, a aj, dať jest tobě Bůh všecky, kteříž se plaví s tebou.

25 Protož buďte dobré myslí, muži; neboť já věřím Bohu, žeť se tak stane, jakž jest mi mluveno.

26 Mámeť se pak dostati na nějaký ostrov.

27 A když již byla čtrnáctá noc, a my se plavili po moři Adriatickém, okolo půlnoci, domnívali se plavci, že by se jim okázala krajina nějaká.

28 Kterížto spustivše do vody olovnici, našli hlubokost dvadcíti loktů; a odjevše odtud maličko, opět spustivše olovnici, našli

hlubokost patnácti loktů.

²⁹ A bojíte se, aby na místa skalnatá neuhodili, spustivše z bárky čtyři kotve, žádali, aby den byl.

³⁰ Chtěli pak marináři utéci z bárky, pustivše člun do moře, pod zámyslem, jako by chtěli od předku lodí kotve roztahovati,

³¹ I řekl Pavel setníkovi a žoldnéřům: Nezůstanou-li tito na lodí, vy nebudete moci zachováni býti.

³² Tedy žoldnéři utínali provazy u člunu, a pustili jej, aby pryč plynul.

³³ A když již dnělo, napomínal Pavel všech, aby pojedli, řka: Již jest tomu dnes čtrnáctý den, jakž očekávájíte, trváte lační, nic nejedouce.

³⁴ Protož prosím vás, abyste pojedli pro zachování vašeho zdraví; neb žádného z vás vlas s hlavy nepadne.

³⁵ A to povědv, vezma chléb, díky vzdával Bohu přede všemi, a rozlomiv, počal jísti.

³⁶ A tak potěšeni byvše všickni, pojedli i oni.

³⁷ Bylo pak nás všech osob na lodí dvě stě sedmdesáte a šest.

³⁸ A nasyceni jsouce pokrmem, oblehčovali bárku, vysypajíce pšenici do moře.

³⁹ A když byl den, nemohli země viděti, než okřídlí nějaké zmeanali, ano má břeh, k němuž myslili, kdyby jak mohli přistáti s lodí.

⁴⁰ A vytáhše kotvy, pustili se po moři, rozpustivše také provazy pravidl; a zdvihše plachtu k větru, táhli se k břehu.

⁴¹ Ale když trefili na to místo, kdež se dvoje moře schází, tu se zastavila lodí. A přední konec lodí uváznutý stál, nehýbaje se, zadní pak konec lámal se násilím vln.

⁴² Tedy žoldnéři radili setníkovi, aby vězně zmordovali, aby jim některý vyplyna, neutekl.

⁴³ Ale setník chtěje zachovati Pavla, nedal toho učiniti. I rozkázal těm, kteříž mohli plynouti, aby se pustili nejprv do moře a vyplynuli na zem,

⁴⁴ Jiní pak aby na diskách plynuli a někteří na těch kusích lodí. I takž se stalo, že všickni zdraví vyšli na zemi.

28

¹ A tak zachováni jsouce, teprv poznali, že ostrov ten sloul Melita.

² Lidé pak toho ostrova velikou přívětivost k nám ukázali. Nebo zapálivše hranici dřev, přijali nás všecky, pro dešť, kterýž v tu chvíli byl, a pro zimu.

³ A když Pavel sebral drahně roždí a kladl na oheň, ještěrka, utíkajíc před horkem, připjala se k ruce jeho.

⁴ A když uzřeli lidé toho ostrova, ano ještěrka visí u ruky jeho, řekli jedni k druhým: Jistě člověk tento jest vražedlník; neb ač z moře vyšel, však pomsta Boží nedá jemu živu býti.

⁵ Ale on strásl tu ještěrku do ohně, a nic se jemu zlého nestalo.

⁶ Oni pak očekávali, že oteče, aneb padna, pojednou umře. A když toho dlouho čekali a viděli, že se mu nic zlého nestalo, změnivše myšlení své, pravili, že jest on bůh.

⁷ Na těch pak místech měl popluží kníže toho ostrova, jménem Publius, kterýžto přijav nás k sobě, za tři dni přátelsky u sebe v hospodě choval.

⁸ I přihodilo se, že otec toho Publia ležel, maje zimnici a červenou nemoc. K němuž všed Pavel, a pomodliv se, vzložil na něj ruce a uzdravil jej.

⁹ A když se to stalo, tedy i jiní, kteříž na ostrově tom nemocní byli, přistupovali, a byli uzdravováni.

¹⁰ Ctili nás pak velice, a když jsme se měli pryč plaviti, nakladli nám na lodí toho, čehož potřebí bylo.

¹¹ A po třech měsících plavili jsme se na bárce Alexandrinské, kteráž tu byla na tom ostrově přes zimu, majici za erb Kastora a Polluxa.

¹² A když jsme přijeli do Syrakusis, zůstali jsme tu za tři dni.

¹³ A odtud okolo plavice se, přišli jsme do Regium; a po jednom dni, když váł vítr od poledne, druhý den přijeli jsme do Puteolos.

¹⁴ Kdežto našli jsme bratří, kteříž nás prosili, abychom pobyli u nich za sedm dní. A tak jsme šli k Římu.

¹⁵ Odkudž, když o nás uslyšeli bratří, vyšli proti nám až na rynek Appiův a ke Třem krčmám. Kteréžto uzřev Pavel, poděkoval Bohu a počal býti dobré mysli.

¹⁶ A když jsme přišli do Říma, setník dal vězně v moc hejtmanu vojska, ale Pavlovi dopuštěno, aby sám bydlil s žoldněrem, kterýž ho ostríhal.

¹⁷ I stalo se po třech dnech, svolal Pavel muže přední z Židů. A když se sešli, řekl k nim: Muži bratří, já nic neučiniv proti lidu ani proti obyčejům otcovským, jat jsa, z Jeruzaléma vydán jsem v ruce Římanům,

¹⁸ Kteríž vyslyševše mne, chtěli mne propustiti, protože žádné viny hodné smrti na mně nebylo.

¹⁹ Ale když Židé tomu odpírali, přinucen jsem odvolati se k císaři, ne jako bych měl co národ svůj žalovati.

²⁰ A protož z té příčiny povolal jsem vás, žádostiv jsa viděti vás a s vámi promluviti; nebo pro naději lidu Izraelského řetězem tímto svázán jsem.

²¹ A oni řekli jemu: Myť jsme žádného psaní neměli o tobě z Židovstva, aniž kdo z bratří přijda, vypravoval nám, aneb mluvil co zlého o tobě.

²² Ale žádámeť od tebe slyšeti, jak smyslíš; nebo víme o té sektě, že se jí všudy odpírá.

²³ A když jemu uložili den, sešlo se jich mnoho do hospody k němu, jimžto s osvědčováním vypravoval o království Božím, slouže jim k víře o Ježíšovi z Zákona Mojžíšova a Proroků, od jitra až do večera.

²⁴ A někteří uvěřili tomu, což Pavel vypravoval, někteří pak nevěřili.

²⁵ A tak nejsouce mezi sebou svorní, rozešli se, k nimžto promluvil Pavel toto jedno slovo: Jistě žeť jest dobře Duch svatý skrze proroka Izaiáše mluvil k otcům našim,

²⁶ Řka: Jdi k lidu tomuto a rciž jim: Sluchem slyšeti budete, a nesrozumíte, a hledíce hleděti budete, a neuzříte.

²⁷ Nebo zhrublo srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli, a oči své zamhouřili, aby snad neviděli očima, a ušima neslyšeli, a srdcem nerozuměli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil.

²⁸ Budiž vám tedy známo, že jest pohanům posláno toto spasení Boží, a oniť slyšeti budou.

²⁹ A když on to propověděl, odešli Židé, majíce mezi sebou mnohé hádky.

³⁰ Pavel pak trval za celé dvě léta v hospodě své, a přijímal všechny, kteříž přicházeli k němu,

³¹ Káže o království Božím a uče těm věcem, kteréž jsou o Pánu Ježíši Kristu, se vší doufanlivostí bez překážky.

Římanům

¹ Pavel, služebník Jezukristův, povoláný apoštol, oddělený k kázání evangelium Božího,

² (Kteréžto zdávna zaslíbil skrze proroky své v Písmích svatých,)

³ O Synu jeho, (zplozeném z semene Davidova s strany těla,

⁴ Kterýž prokázán jest býti Synem Božím mocně, podle Ducha posvěcení, skrze z mrtvých vstání,) totiž o Ježíši Kristu, Pánu našem,

⁵ Skrze něhožto jsme přijali milost a apoštolství ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno jeho,

⁶ Z nichžto i vy jste povolání Ježíše Krista,

⁷ Všechněm, kteříž jste v Římě, milým Božím, povoláním svatým: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

⁸ Nejprve pak díky činím Bohu svému skrze Ježíše Krista ze všech vás, že víra vaše rozhlašuje se po všem světě.

⁹ Svědek mi jest zajisté Bůh, kterémužto sloužím duchem mým v evangelium Syna jeho, žeť bez přestání zmínku o vás činím,

¹⁰ Vždycky na svých modlitbách žádaje, abych aspoň někdy mohl šťastně k vám, byla-li by vůle Boží, přijíti.

¹¹ Neboť velice žádám viděti vás, abych vám udělil částku nějakou milosti duchovní ku potvrzení vašemu,

¹² To jest, abych spolu s vámi potěšen byl, skrze společnou i vaši i mou víru.

¹³ Nechcít pak, bratří, abyste nevěděli, žeť jsem mnohokrát již uložil přijíti k vám, (ale překážky jsem měl až dosavad,) abych nějaký užitek také i mezi vámi měl, jako i mezi jinými národy.

¹⁴ Nebo Řekům i kterýmkoli jiným národům, i moudrým i nemoudrým, dlužník jsem.

¹⁵ A tak, pokudž na mně jest, hotov jsem i vám, kteříž v Římě jste, zvěstovati evangelium.

¹⁶ Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu, Židu předně, potom i Řeku.

¹⁷ Nebo spravedlnost Boží zjevuje se skrze ně z víry u víru, jakož psáno jest: Spravedlivý pak z víry živ bude.

¹⁸ Zjevuje se zajisté hněv Boží s nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v nepravosti zadržujících.

¹⁹ Nebo což poznáno býti může o Bohu, známé jest jim učiněno, Bůh zajisté zjevil jim.

²⁰ Nebo neviditelné věci jeho mohou vidíny býti, když z skutků při stvoření světa stalých rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby již byli bez výmluvy,

²¹ Protože poznavše Boha, nectili jako Boha, ani jemu děkovali, ale marní učinění jsou v myšleních svých, a zatmíno jest nemoudré srdce jejich.

²² Měvše se za moudré, blázni učinění jsou.

²³ Nebo směnili slávu neporušitelného Boha v slávu podobenství obraza porušitelného člověka, i ptactva, i hovad čtvernohých, i zeměplazů.

²⁴ Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich, v nečistotu, aby zprznilo těla svá vespolek,

²⁵ Jakožto ty, kteříž jsou směnili pravdu Boží za lež, a ctili i sloužili stvoření raději nežli Stvořiteli, kterýž jest požehnaný na věky. Amen.

²⁶ Protož je vydal Bůh v žádosti ohavné. Nebo i ženy jejich změnily přirozené sebe užívání v to, kteréž jest proti přirození.

²⁷ A podobně i mužské pohlaví, opustivše přirozené užívání ženy, rozpálili se v žádostech svých jedni k druhým, mužské pohlaví vespolek mrzkost pášice, a tak spravedlivou mzdu, kteráž na jejich blud slušela, sami na sebe uvodíce.

²⁸ A jakož sobě málo vážili známosti Boha, takž také Bůh vydal je v převrácený smysl, aby činili to, což nesluší,

²⁹ Jsouce naplněni vši nepravostí, zlostí, smilstvem, nešlechetností, lakomstvím, plní závisti, vraždy, svárů, lsti, zlých obyčejů,

³⁰ Utrhači, pomluvači, Boha nenávidící, hanliví, pyšní, chlubní, nalezači zlých věcí, rodičů neposlušní,

³¹ Nemoudří, smluv nezdrželiví, beze vši lítosti, neukojitelní a nemilosrdní.

³² Kterížto vědouce o tom právu Božím, že ti, kteříž takové věci činí, hodni jsou smrti, avšak netoliko ty věci činí, ale i jiným též činícím nakládají.

2

¹ Protož nemůžeš se vymluviti, ó člověče každý, potupuje jiného. Nebo tím, že jiného potupuješ, sám sebe odsuzuješ, poněvadž totéž činíš, což na jiném tupíš.

² Vímeť zajisté, že soud Boží jest podle pravdy proti těm, kteříž takové věci činí.

³ Zdali se domníváš, ó člověče, jenž soudíš ty, kdož takové věci činí, a sám totéž čině, že ty ujdeš soudu Božího?

⁴ Èili bohatstvím dobrotivosti jeho a snášelivosti i dlouhočekání pohrdáš, nevěda, že dobrotivost Boží ku pokání tebe vede?

⁵ Ale podle tvrdosti své a srdce nekajícího shromažďuješ sobě hněv ke dni hněvu a zjevení spravedlivého soudu Božího,

⁶ Kterýž odplatí jednomu každému podle skutků jeho,

⁷ Těm zajisté, kteříž trvajíce v dobrém skutku, slávy a cti a nesmrtelnosti hledají, životem věčným,

⁸ Těm pak, kteříž jsou svárliví a pravdě nepovolují, ale povolují nepravosti, prchlivostí a hněvem,

⁹ Trápením a úzkostí, a to každé duši člověka činícího zlé, i Žida předně, a též i Řeka.

¹⁰ Ale slávu a čest a pokoj dá každému, kdož činí dobré, i Židu předně, a též i Řeku.

¹¹ Neboť není přijímání osob u Boha.

¹² Kterížkoli zajisté bez Zákona hřešili, bez Zákona i zahynou; a kteřížkoli pod Zákonem byvše hřešili, skrze Zákon odsouzení budou,

13 (Nebo ne ti, jenž slyší Zákon, spravedliví jsou před Bohem, ale činitelé Zákona spravedliví budou.

14 Nebo když pohané Zákona nemajíce, od přirození činí to, což prikazuje Zákon, takoví Zákona nemajíce, sami sobě zákonem jsou,

15 Kterížto ukazují dílo Zákona napsané na srdcích svých, když jim to osvědčuje svědomí jejich i myšlení, kteráž se vespolek obviňují, anebo také vymlouvají.)

16 V ten den, kdyžto souditi bude Bůh tajné věci lidské, podle evangelium mého skrze Jezukrista.

17 Aj, ty sloveš Žid, a spoléháš na Zákon, a chlubiš se Bohem,

18 A znáš vůli jeho, a rozeznáváš, co sluší neb nesluší, naučen jsa z Zákona,

19 A za to máš, že jsi ty vůdcím slepých, světlem těch, kteříž jsou ve tmě,

20 Ředitelem nemoudrých, učitelem nemluvnat, majícím formu umění a pravdy v Zákoně.

21 Kterakž tedy jiného uče, sám sebe neučíš? Vyhlašuje, že nemá kradeno býti, sám kradeš?

22 Pravě: Nezcizoložíš, a cizoložství pácháš? V ohavnosti maje modly, svatokrádeže se dopouštíš?

23 Zákonem se chlube, přestupováním Zákona Bohu neúctu činíš?

24 Nebo jméno Boží pro vás v porouhání jest mezi pohany, jakož psáno jest.

25 Obřezáníť zajisté prospěje, budeš-li Zákon plniti; pakli budeš přestupitelem Zákona, obřezání tvé učiněno jest neobřezáním.

26 A protož jestližeť by neobřízka ostříhala práv Zákona, zdaliž nebude počtena neobřízka jejich za obřízku?

27 A odsoudí ti, kteříž jsou z přirození neobřízka, zachovávající Zákon, tebe, kterýž pod literou a obřízkou přestupník jsi Zákona?

28 Nebo ne ten jest pravý Žid, kterýž jest zjevně Židem; aniž to jest pravé obřezání, kteréž bývá zjevně na těle;

29 Ale ten jest pravý Žid, kterýžto vnitř jest Židem, a to jest pravé obřezání, kteréž jest srdečné v duchu, a ne podle litery; jehožto chvála ne z lidí jest, ale z Boha.

3

1 Což tedy má více Žid nežli pohan? Aneb jaký jest užitek obřízky?

2 Mnohý všelikterak. Přední zajisté ten, že jest jim svěřen Zákon Boží.

3 Nebo což jest do toho, jestliže byli někteří z nich nevěrní? Zdaliž nevěra jejich věrnost Boží vyprázdní?

4 Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář, jakož psáno jest: Aby ospravedlněn byl v řečech svých, a přemohl, když by soudil.

5 Ale jestližeť pak nepravost naše spravedlnost Boží zvelebuj, což díme? Zdali nespravedlivý jest Bůh, jenž uvodí hněv? (Po lidskúť právím.)

6 Nikoli, sic jinak kterakž by Bůh soudil svět?

7 Nebo jestližeť pravda Boží mou lží rozmohla se k slávě jeho, i pročez pak já jako hříšník bývám souzen?

⁸ A ne raději (jakž o nás zle mluví a jakož někteří praví, že bychom říkali,): Ěiňme zlé věci, aby přišly dobré? Jichžto spravedlivé jest odsouzení.

⁹ Což tedy? My převyšujeme pohany? Nikoli, nebo jsme již prve dokázali toho, že jsou, i Židé i Řekové, všickni pod hříchem,

¹⁰ Jakož psáno jest: Že není spravedlivého ani jednoho.

¹¹ Není rozumného, není, kdo by hledal Boha.

¹² Všickni se uchýlili, spolu neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.

¹³ Hrob otevřený hrdlo jejich, jazyky svými lstivě mluvili, jed lýtých hadů pod rty jejich.

¹⁴ Kterýchžto ústa plná jsou zlořečení a hořkosti.

¹⁵ Nohy jejich rychlé k vylévání krve.

¹⁶ Setření a bída na cestách jejich.

¹⁷ A cesty pokoje nepoznali.

¹⁸ Není bázně Boží před očima jejich.

¹⁹ Víme pak, že cožkoli Zákon mluví, těm, kteříž jsou pod Zákonem, mluví, aby všeliká ústa zacpána byla a aby vinen byl všecken svět Bohu.

²⁰ Protož z skutků Zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem jeho; nebo skrze Zákon přichází poznání hřícha.

²¹ Ale nyní bez Zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvědčená Zákonem i Proroky,

²² Spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny věřící.

²³ Neboť není rozdílu. Všickniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.

²⁴ Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši,

²⁵ Jehožto Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů,

²⁶ V shovívání Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby on spravedlivým byl a ospravedlňujícím toho, jenž jest z víry Ježíšovy.

²⁷ Kdež jest tedy chloubá tvá? Vyprázdněna jest. Skrze který zákon? Skutků-li? Nikoli, ale skrze zákon víry.

²⁸ Protož za to máme, že člověk bývá spravedliv učiněn věrou bez skutků Zákona.

²⁹ Zdaliž jest toliko Bůh Židů? Zdali také není i pohanů? Ba, jistě i pohanů,

³⁰ Poněvadž jeden jest Bůh, kterýž ospravedlňuje obřízku z víry, a neobřízku skrze víru.

³¹ Což tedy Zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž Zákon tvrdíme.

4

¹ Což tedy díme, čeho jest došel podle těla Abraham otec náš?

² Nebo byl-liť Abraham z skutků spravedliv učiněn, máť se čím chlubití, ale ne u Boha.

³ Nebo co praví Písmo? Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost.

⁴ Kdožť skutky činí, tomuť odplata nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu.

⁵ Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost,

⁶ Jakož i David vypravuje blahoslavenství člověka, jemuž Bůh přivlastňuje spravedlnost bez skutků, řka:

⁷ Blahoslavení, jichžto odpuštěny jsou nepravosti a jejichžto přikrytí jsou hříchové.

⁸ Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepočítá hřichu.

⁹ Blahoslavenství tedy toto k obřízce-li se vztahuje toliko, čili také k neobřízce? Nebo pravíme, že Abrahamovi víra jest počtena za spravedlnost.

¹⁰ Kterak pak jest počtena? Zdali když byl obřezán, čili před obřezáním? Ne v obřízce, ale před obřezáním.

¹¹ A potom znamení, totiž obřízku, přijal za znamení spravedlnosti víry, kteráž byla před obřezáním, na to, aby byl otcem všech věřících v neobřízce, aby i jim přičtena byla spravedlnost,

¹² A aby byl otcem obřízky, těch totiž, kteříž ne z obřízky toliko jsou, ale kteříž kráčeji šlépějemi víry otce našeho Abrahama, kteráž byla před obřezáním.

¹³ Nebo ne skrže Zákon stalo se zaslíbení Abrahamovi, aneb semeni jeho, aby byl dědicem světa, ale skrže spravedlnost víry.

¹⁴ Nebo jestližeť toliko ti, kteříž jsou z Zákona, dědicové jsou, zmařena jest víra a zrušeno zaslíbení.

¹⁵ Zákon zajisté hněv působí; nebo kdež není Zákona, tu ani přestoupení.

¹⁶ A protož z víry jde dědictví, aby šlo podle milosti, proto aby pevné bylo zaslíbení všemu semeni, netoliko tomu, kteréž z Zákona jest, ale i tomu, jenž jest z víry Abrahamovy, kterýž jest otec všech nás,

¹⁷ (Jakož psáno jest: Otcem mnohých národů postavil jsem tebe,) před obličejem Boha, jemuž uvěřil, kterýž obživuje mrtvé a povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly.

¹⁸ Kterýžto Abraham v naději proti naději uvěřil, že bude otcem mnohých národů, podle toho povědění: Taktě bude símě tvé, jakožto hvězdy nebeské a jako písek mořský.

¹⁹ A nezemdlev u víře, nepatřil na své tělo již umrtvené, ješto téměř ve stu letech byl, ani na život Sáry také již umrtvený.

²⁰ Ale o zaslíbení Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž posilnil se věrou, dav chválu Bohu,

²¹ Jsa tím jist, že cožkoli zaslíbil, mocen jest i učiniti.

²² A protož počteno jest jemu to za spravedlnost.

²³ Jestliť pak to napsáno ne pro něj toliko, že jemu to počteno bylo za spravedlnost,

²⁴ Ale i pro nás, kterýmžto bude počteno za spravedlnost, věřícím v toho, kterýž vzkřísil Ježíše Pána našeho z mrtvých,

²⁵ Kterýž vydán jest na smrt pro hříchy naše a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše.

5

¹ Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrže Pána

našeho Jezukrista,

² Skrze něhož i přístup měli jsme věrou k milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme se nadějí slávy Boží.

³ A ne toliko nadějí, ale také chlubíme se souženými, vědouce, že soužení trpělivost působí,

⁴ A trpělivost zkušeni, zkušeni pak nadějí,

⁵ A nadějet nezahanbuje. Nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám.

⁶ Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel.

⁷ Ješto sotva kdo za spravedlivého umře, ač za dobréhoť by někdo snad i umřítí směl.

⁸ Dokazujet pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.

⁹ Ěím tedy více nyní již ospravedlnění jsouce krví jeho, spaseni budeme skrze něho od hněvu.

¹⁰ Poněvadž byvše nepřátelé, smíření jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadtoť již smíření spaseni budeme skrze život jeho.

¹¹ A ne toliko to, ale chlubíme se také i Bohem, skrze Pána našeho Jezukrista, skrze něhož nyní smíření jsme došli.

¹² A protož jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a tak na všechny lidi smrt přišla, v němž všickni zhřešili.

¹³ Nebo až do Zákona hřích byl na světě, ale hřích se nepočítá, když Zákona není.

¹⁴ Kralovala pak smrt od Adama až do Mojžíše také i nad těmi, kteříž nehřešili ku podobenství přestoupení Adamova, kterýž jest figura toho budoucího Adama.

¹⁵ Ale ne jako hřích, tak i milost. Nebo poněvadž onoho pádem jednoho mnoho jich zemřelo, mnohemť více milost Boží a dar z milosti toho jednoho člověka Jezukrista na mnohé rozlit jest.

¹⁶ Avšak ne jako skrze jednoho, kterýž zhřešil, tak zase milost. Nebo vina z jednoho pádu přivedla všechny k odsouzení, ale milost z mnohých hříchů přivedí k ospravedlnění.

¹⁷ Nebo poněvadž pro pád jeden smrt kralovala pro jednoho, mnohemť více, kteříž by rozhojněnou milost a dar spravedlnosti přijali, v životě novém kralovati budou skrze jednoho Jezukrista.

¹⁸ A tak tedy, jakž skrze pád jeden všickni lidé přišli k odsouzení, tak i skrze ospravedlnění jednoho všickni lidé mohou přijíti k ospravedlnění života.

¹⁹ Neb jakož skrze neposlušenství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze poslušenství jednoho spravedlivi učinění budou mnozí.

²⁰ Zákon pak vkročil mezi to, aby se rozhojnil hřích, a když se rozhojnil hřích, tedy ještě více rozhojnila se milost,

²¹ Aby jakož jest kraloval hřích k smrti, tak aby i milost kralovala skrze spravedlnost k životu věčnému, skrze Jezukrista Pána našeho.

6

¹ Což tedy díme? Snad zůstaneme v hříchu, aby se milost rozhojnila?

² Nikoli. Kteríž jsme zemřeli hříchu, kterakž ještě živi budeme v něm?

³ Zdaliž nevíte, že kteřížkoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme?

⁴ Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili.

⁵ Nebo poněvadž jsme v něj vštípeni připodobněním smrti jeho, tedy i vzkříšením jemu připodobnění budeme,

⁶ To věduce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest, aby bylo umrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu.

⁷ Nebo kdožť umřel, ospravedlněn jest od hříchu.

⁸ Jestližeť jsme pak zemřeli s Kristem, věřímeť, že spolu s ním také živi budeme,

⁹ Věduce, že Kristus vstav z mrtvých, již více neumírá, smrt nad ním již více nepanuje.

¹⁰ Nebo že jest umřel, hříchu umřel jednou; že pak jest živ, živ jest Bohu.

¹¹ Tak i vy za to mějte, že jste zemřeli zajisté hříchu, ale živi jste Bohu v Kristu Ježíši, Pánu našem.

¹² Napanujž tedy hřích v smrtelném těle vašem, tak abyste povolovali jemu v žádostech jeho.

¹³ Aníž vydávejte údů svých za odění nepravosti kterémukoli hříchu, ale vydávejte se k sloužení Bohu, jakožto vstavše z mrtvých a jsouce živi, a údy své vydávejte za odění spravedlnosti Bohu.

¹⁴ Nebo hřích nebude panovati nad vámi; nejste zajisté pod Zákonem, ale pod milostí.

¹⁵ Což tedy? Hřešiti budeme, když nejsme pod Zákonem, ale pod milostí? Nikoli.

¹⁶ Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buďto hříchu k smrti, buďto poslušenství k spravedlnosti?

¹⁷ Ale díka Bohu, že byvše služebníci hřícha, uposlechli jste z srdce způsobu učení toho, v kteréž uvedeni jste.

¹⁸ Vysvobození jsouce pak od hříchu, učinění jste služebníci spravedlnosti.

¹⁹ Po lidsku pravím, pro mdlobu těla vašeho: Jakž jste vydávali údy vaše v službu nečistotě a nepravosti k tomu, abyste činili nepravost, tak již nyní vydávejte údy vaše v službu spravedlnosti ku posvěcení.

²⁰ Nebo když jste byli služebníci hřícha, cizí jste byli od spravedlnosti.

²¹ Jaký jste pak užitek měli tehdáž toho, začež se nyní stydíte? Konec zajisté těch věcí jest smrt.

²² Nyní pak vysvobození jsouce od hříchu a podmanění v službu Bohu, máte užitek váš ku posvěcení, cíl pak život věčný.

²³ Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.

7

¹ Zdaliž nevíte, bratří, (nebo povědomým Zákonu mluvím) že Zákon panuje nad člověkem, dokudž živ jest člověk?

² Nebo žena, kteráž za mužem jest, živému muži přivázána jest zákonem; pakli by umřel muž její, rozvázána jest od zákona muže.

³ A protož dokudž jest živ muž její, slouti bude cizoložnice, bude-li s jiným mužem; pakliž by muž její umřel, již jest svobodna od zákona toho, takže již nebude cizoložnice, bude-li s jiným mužem.

⁴ Takž, bratří moji, i vy umrtvení jste Zákonu skrze tělo Kristovo, abyste byli jiného, totiž toho, kterýž z mrtvých vstal, abychom ovoce nesli Bohu.

⁵ Nebo když jsme byli v těle, žádosti hříchů příčinou Zákona vzbuzené moc svou provodily v údech našich k nesení ovoce ne Bohu, ale smrti.

⁶ Nyní pak osvobození jsme od Zákona, když umřel ten, v němž jsme držáni byli, tak abychom již sloužili v novotě ducha, a ne v vetchosti litery.

⁷ Což tedy díme? Že Zákon jest hříchem? Nikoli; nýbrž hříchu jsem nepoznal, než skrze Zákon. Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, aby hříchem byla, by byl Zákon neřekl: Nepožádáš.

⁸ Ale příčinu vzav hřích skrze přikázání, zplodil ve mně všelikou žádost. Bez Zákona zajisté hřích mrtev jest.

⁹ Jáť pak byl jsem živ někdy bez Zákona, ale když přišlo přikázání, hřích ožil,

¹⁰ a já umřel. I shledáno jest, že to přikázání, kteréž mělo mi býti k životu, že jest mi k smrti.

¹¹ Nebo hřích, vzav příčinu skrze to přikázání, podvedl mne, a skrze ně i zabil.

¹² A tak Zákon zajisté svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré jest.

¹³ Tedy to dobré učiněno jest mi smrt? Nikoli, ale hřích, kterýž aby se okázal býti hříchem, skrze to dobré zplodil mi smrt, aby tak byl příliš velmi hřešící hřích skrze přikázání.

¹⁴ Víme zajisté, že Zákon jest duchovní, ale já jsem tělesný, prodaný hříchu.

¹⁵ Nebo toho, což činím, neoblibuji; nebo ne, což chci, to činím, ale, což v nenávisti mám, to činím.

¹⁶ Jestližeť pak, což nechci, to činím, tedy povolují Zákonu, že jest dobrý.

¹⁷ A tak již ne já to činím, ale ten, kterýž přebývá ve mně, hřích.

¹⁸ Vímť zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém), dobré. Nebo chtění hotové mám, ale vykonati dobrého, tohož nenalézám.

¹⁹ Nebo nečiním toho dobrého, což chci, ale činím to zlé, čehož nechci.

²⁰ A poněvadž pak, čehož já nechci, to činím, tedyť již ne já činím to, ale ten, kterýž přebývá ve mně, hřích.

²¹ Nalézám tedy takový při sobě zákon, když chci činiti dobré, že se mne přidrží zlé.

²² Nebo zvláštní libost mám v Zákoně Božím podle vnitřního člověka;

²³ Ale vidím jiný zákon v údech svých, odporující zákonu myslí mé a jímající mne, tak abych byl vězeň zákona hřícha, kterýž jest v údech mých.

²⁴ Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?

²⁵ Ale děkujit Bohu skrze Jezukrista Pána našeho. A takžt já sloužím myslí Zákonu Božímu, ale tělem zákonu hřícha.

8

¹ A protož nenít již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, totiž nechodícím podle těla, ale podle Ducha.

² Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši, vysvobodil mne od zákona hřícha a smrti.

³ Nebo seč nemohl býti Zákon, byv mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřícha, a to příčinou hřícha, odsoudil hřích na těle,

⁴ Aby spravedlnost Zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

⁵ Ti zajisté, kteříž jsou podle těla živi, chutnají to, což jest těla, ale ti, kteříž jsou živi podle Ducha, oblibují to, což jest Ducha.

⁶ Nebo smýšlení těla jest smrt, smýšlení pak Ducha život a pokoj,

⁷ Protože smýšlení těla jest nepřátelské Bohu; nebo Zákonu Božímu nenít poddáno, a aniž hned může býti.

⁸ Protož ti, kteříž jsou v těle, Bohu se líbiti nemohou.

⁹ Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž Duch Boží přebývá v vás. Jestližeť pak kdo Ducha Kristova nemá, tenť nenít jeho.

¹⁰ A jest-liť Kristus v vás, tedy ač tělo umrtveno jest pro hřích, však duch živ jest pro spravedlnost.

¹¹ Jestližeť pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá v vás, ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho v vás.

¹² A takž tedy, bratří, dlužníciť jsme ne tělu, abychom podle těla živi byli.

¹³ Nebo budete-li podle těla živi, zemřete; pakli byste Duchem skutky těla mrtvíli, živi budete.

¹⁴ Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.

¹⁵ Nepřijali jste zajisté Ducha služby opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v němžto voláme Abba, totiž Otče.

¹⁶ A tenť Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží.

¹⁷ A jestliže synové, tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však tak, jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu i oslaveni byli.

¹⁸ Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynější oné budoucí slávě, kteráž se zjeviti má na nás.

¹⁹ Nebo pečlivé očekávání všeho stvoření očekává žádostivého zjevení synů Božích.

²⁰ Marnosti zajisté poddáno jest stvoření, nechtě, ale pro toho, kterýž je poddal,

²¹ V naději, že i ono vysvobozeno bude od služby porušení a přivedeno v svobodu slávy synů Božích.

²² Nebo víme, že všechno stvoření spolu lká a spolu ku porodu pracuje až posavad,

²³ A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i myť také sami v sobě lkáme, zvolení synů Božích očekávající, a tak vykoupení těla našeho.

²⁴ Nebo nadějí spasení jsme. Naděje pak, kteráž se vidí, není naděje. Nebo což kdo vidí, proč by se toho nadál?

²⁵ Pakli čehož nevidíme, toho se nadějeme, tedy toho skrze trpělivost očekáváme.

²⁶ Ano také i Duch svatý pomocen jest mdlobám našim. Nebo zač bychom se měli modliti, jakž by náleželo, nevíme, ale ten Duch prosí za nás lkáními nevypravitelnými.

²⁷ Ten pak, kterýž jest zpytatel srdcí, zná, jaký by byl smysl Ducha, že podle Boha prosí za svaté.

²⁸ Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podle uložení jeho povolání jsou.

²⁹ Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratřími.

³⁰ Kteréž pak předzřídil, těch i povolal, a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil.

³¹ Což tedy díme k tomu? Když jest Bůh s námi, i kdo proti nám?

³² Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?

³³ Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bůh jest, jenž ospravedlňuje.

³⁴ Kdo jest, ješto by je odsoudil? Kristus jest, kterýž umřel za ně, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž také i oroduje za nás.

³⁵ A protož kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zdali zarmoucení, aneb úzkost, nebo protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečenství, čili meč?

³⁶ Jakož psáno jest: Pro tebe mrtveni býváme celý den, jmíni jsme jako ovce oddané k zabítí.

³⁷ Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval.

³⁸ Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí,

³⁹ Ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.

9

¹ Pravduť pravím v Kristu a neklamámť, čemuž i svědomí mé svědectví vydává v Duchu svatém,

² Žeť mám veliký zámutek a ustavičnou bolest v srdci svém.

³ Nebo žádal bych já sám zavrženým býti od Krista místo bratří svých, totiž příbuzných svých podle těla.

⁴ Kterížto jsou Izraelští, jejichžto jest přijetí za syny, i sláva, i smlouvy, i Zákona dání, i služba Boží, i zaslíbení.

⁵ Jejichž jsou i otcové, a ti, z nichžto jest Kristus podle těla, kterýž jest nade všechny Bůh požehnaný na věky. Amen.

⁶ Avšak nemůže zmařeno býti slovo Boží. Nebo ne všickni, kteříž jsou z Izraele, Izraelští jsou.

⁷ Aniž proto, že jsou símě Abrahamovo, hned také všickni jsou synové, ale v Izákovi nazváno bude tvé símě.

⁸ To jest, ne všickni ti, jenž jsou synové těla, jsou také synové Boží, ale kteříž jsou synové Božího zaslíbení, ti se počítají za símě.

⁹ Nebo toto jest slovo zaslíbení: V týž čas přijdu, a Sára bude míti syna.

¹⁰ A netoliko to, ale i Rebeka z jednoho počavši, totiž z Izáka, otce našeho, toho důvodem jest.

¹¹ Nebo ještě před narozením obou těch synů, a prve nežli co dobrého nebo zlého učinili, aby uložení Boží, kteréžto jest podle vyvolení, a tak ne z skutků, ale z toho, jenž povolává, pevné bylo,

¹² Řečeno jest jí: Větší sloužiti bude menšímu,

¹³ Jakož psáno jest: Jákoba jsem miloval, ale Ezau nenáviděl jsem.

¹⁴ I což tedy díme? Zdali nespravedlnost jest u Boha? Nikoli.

¹⁵ Nebo Mojžíšovi dí: Smiluji se nad tím, komuž milost učiním, a slituji se nad tím, nad kýmž se slituji.

¹⁶ A tak tedy není vyvolování na tom, jenž chce, ani na tom, jenž běží, ale na Bohu, jenž se smilovává.

¹⁷ Nebo dí Písmo faraonovi: Proto jsem vzbudil tebe, abych na tobě ukázal moc svou a aby rozhlášeno bylo jméno mé po vší zemi.

¹⁸ A tak tedy nad kýmž chce, smilovává se, a koho chce, zatvrzuje.

¹⁹ Ale díš mi: I pročez se pak hněvá? Nebo vůli jeho kdo odepřel?

²⁰ Ale ó člověče, kdo jsi ty, že tak odpovídáš Bohu? Zdaž hrnec dí hrncíři: Pročs mne tak udělal?

²¹ Zdaliž hrncíř nemá moci nad hlinou, aby z jednorodného truple udělal jednu nádobu ke cti a jinou ku potupě?

²² Což pak divného, že Bůh, chtěje ukázati hněv a oznámiti moc svou, snášel ve mnohé trpělivosti nádoby hněvu, připravené k zahynutí.

²³ A takž také, aby známé učinil bohatství slávy své při nádobách milosrdenství, kteréž připravil k slávě.

²⁴ Kterýchžto i povolal, totiž nás, netoliko z Židů, ale také i z pohanů,

²⁵ Jakož i skrze Ozé dí: Nazovu nelid můj lidem mým, a nemilou nazovu milou.

²⁶ A budeť na tom místě, kdež řečeno bylo jim: Nejste vy lid můj, tuť nazváni budou synové Boha živého.

²⁷ Izaiáš pak volá nad Izraelem, řka: Byť pak byl počet synů Izraelských jako písek mořský, ostatkové toliko spasení budou.

²⁸ Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté.

²⁹ A jakož prve pověděl Izaiáš: Byť byl Pán zástupů nepozůstavil nám semene, jako Sódoma učinění bychom byli, a Gomoře byli bychom podobni.

³⁰ Což tedy díme? Že pohané, kteříž nenásledovali spravedlnosti, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti té, kteráž jest z víry;

³¹ Izrael pak následovav zákona spravedlnosti, k zákonu spravedlnosti nepřišel.

³² Proč? Nebo ne z víry, ale jako z skutků Zákona jí hledali. Urazili se zajisté o kámen urážky,

³³ Jakož psáno jest: Aj, kladu na Sionu kámen urážky a skálu pohoršení, a každý, kdož uvěří v něj, nebude zahanben.

10

¹ Bratří, příchyllost zajisté s zvláštní libostí srdce mého jestiť k Izraelovi, i modlitba za něj k Bohu, aby spasen byl.

² Neboť jim svědectví vydávám, žeť horlivost Boží mají, ale ne podle umění.

³ Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a svou vlastní spravedlnost hledajíce vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni.

⁴ Nebo konec Zákona jest Kristus k ospravedlnění všelikému věřícímu.

⁵ Nebo Mojžíš píše o spravedlnosti, kteráž jest z Zákona, pravě: Který by koli člověk činil ty věci, živ bude v nich.

⁶ Ta pak spravedlnost, kteráž jest z víry, takto praví: Neříkej v srdci svém: Kdo vstoupí na nebe? To jest Krista s výsosti svěsti.

⁷ Aneb kdo sstoupí do propasti? To jest Krista z mrtvých vzbuditi.

⁸ Ale co dí spravedlnost z víry? Blízko tebe jestiť slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. A toť jest slovo to víry, kteréž kážeme,

⁹ Totiž, vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš.

¹⁰ Nebo srdcem se věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání děje se k spasení.

¹¹ Nebo dí Písmo: Všeliký, kdož věří v něj, nebude zahanben.

¹² Neníť zajisté rozdílu mezi Židem a Řekem; nebo tentýž Pán všech, bohatý jest ke všem vzývajícím jej.

¹³ Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.

¹⁴ Ale kterak budou vzývati toho, v kteréhož neuvěřili? A kterak uvěří tomu, o němž neslyšeli? A kterak uslyší bez kazatele?

¹⁵ A kterak kázati budou, jestliže nebudou poslání? Jakož psáno jest: Aj, jak krásné nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci.

¹⁶ Ale ne všickni uposlechli evangelium. Nebo Izaiáš praví: Pane, kdo uvěřil kázání našemu?

¹⁷ Tedy víra z slyšení, a slyšení skrze slovo Boží.

¹⁸ Ale pravímť: Zdaliž jsou neslyšeli? Anobřž po vší zemi rozšel se zvuk jejich a až do končin okršlku země slova jejich.

¹⁹ Ale pravím: Zdaliž nepoznal Izrael toho? Ano první z nich Mojžíš řekl: Já k závisti vás přivedu skrze národ ten, kteréhož nemáte za lid můj; skrze lid nemoudrý k hněvu popudím vás.

²⁰ A Izaiáš směle dí: Nalezen jsem od těch, kteříž mne nehledali; zjeven jsem těm, kteříž se na mne neptali.

²¹ Ale proti lidu Izraelskému dí: Přes celý den roztahoval jsem ruce své k lidu nepovolnému a protivnému.

11

¹ Protož pravím: Zdali jest Bůh zavrhl lid svůj? Nikoli; nebo i já Izraelský jsem, z semene Abrahamova, z pokolení Beniaminova.

² Nezavrhlť jest Bůh lidu svého, kterýž předzvěděl. Zdali nevíte, co Písmo praví o Eliášovi? Kterak se modlí Bohu proti lidu Izraelskému řka:

³ Pane, proroky tvé zmordovali a oltáře tvé rozkopali, já pak zůstal jsem sám, a i méť duše hledají.

⁴ Ale co jemu dí odpověď Boží? Pozůstavil jsem sobě sedm tisíců mužů, kteříž neskláněli kolen před Bálem.

⁵ Takť i nyní ostatkové podle vyvolení jdoucího z pouhé milosti Boží zůstali,

⁶ A poněvadž z milosti, tedy ne z skutků, sic jinak milost již by nebyla milost. Pakli z skutků, tedy již není milost, jinak skutek nebyl by skutek.

⁷ Což tedy? Ěeho hledá Izrael, toho jest nedošel, ale vyvolení došli toho, jiní pak zatvrzení jsou,

⁸ (Jakož psáno jest: Dal jim Bůh ducha zkormoucení, oči, aby neviděli, a uši, aby neslyšeli,) až do dnešního dne.

⁹ A David dí: Budiž jim stůl jejich osidlem a pastmi a pohoršením i spravedlivým odplacením.

¹⁰ Zatmětež se oči jejich, ať nevidí, a hřbet jejich vždycky shýbej.

¹¹ A z toho pravím: Tak-liž jsou pak Židé klesli, aby docela padli? Nikoli, ale jejich klesnutím spasení přiblížilo se pohanům, aby je tak Bůh k závidění přivedl.

¹² A poněvadž pak jejich pád jest bohatství světa a zmenšení jejich jest bohatství pohanů, čím více plnost jich?

¹³ Vámt zajisté pravím pohanům, jelikož jsem já apoštol pohanský, přísluhování mé oslavuji,

¹⁴ Zda bych jak k závidění vzbuditi mohl ty, jenž jsou tělo mé, a k spasení přivesti aspoň některé z nich.

¹⁵ Nebo kdyžť zavržení jich jest smíření světa, co pak bude zase jich přijetí, než život z mrtvých?

¹⁶ Poněvadž prvotiny svaté jsou, takéť svaté jest i těsto; a jest-liť kořen svatý, tedy i ratolesti.

¹⁷ Žeť jsou pak některé ratolesti vylomeny, a ty, byv planou olivou, vštípen jsi místo nich a učiněn jsi účastník kořene i tučnosti olivy.

¹⁸ Proto ty se nechlub proti ratolestem. Pakli se chlubíš, věz, že ne ty kořen neseš, ale kořen tebe.

¹⁹ Pakli díš: Vylomeny jsou ratolesti, abych já byl vštípen,

²⁰ Dobře pravíš. Pro nevěru vylomeny jsou, ale ty věrou stojíš. Nebudiž vysokomyslný, ale boj se.

²¹ Nebo poněvadž Bůh ratolestem přirozeným neodpustil, věz, žeť by ani tobě neodpustil.

²² A protož viz dobrotivost i zuřivost Boží. K těm zajisté, kteříž padli, zuřivost, ale k tobě dobrotivost, ač budeš-li trvati v dobrotě. Sic jinak i ty vyřat budeš.

²³ Ano i oni, jestliže nezůstanou v nevěře, zase vštípeni budou. Mocent' jest zajisté Bůh zase vštípati je.

²⁴ Nebo poněvadž ty vyřat jsi z přirozené plané olivy a proti přirození vštípen jsi v dobrou olivu, čím více pak ti, kteříž podle přirození jsou z dobré olivy, vštípeni budou v svou vlastní olivu.

²⁵ Neboť nechci, bratří, abyste nevěděli tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří,) že zatvrdilost tato zčástky přihodila se Izraelovi, dokudž by nevešla plnost pohanů.

²⁶ A takť všecken Izrael spasen bude, jakož psáno jest: Přijde z Siona vysvoboditel a odvrátíť bezbožnosti od Jákoba.

²⁷ A tatoť bude smlouva má s nimi, když shladím hříchy jejich.

²⁸ A tak s strany evangelium jsou nepřátelé pro vás, ale podle vyvolení jsou milí pro otce svaté.

²⁹ Darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje.

³⁰ Nebo jakož i vy někdy jste nebyli poslušni Boha, ale nyní milosrdenství jste došli pro jejich nevěru,

³¹ Tak i oni nyní neuposlechli, aby pro učiněné vám milosrdenství i oni také milosrdenství dosáhli.

³² Zavřel zajisté Bůh všecky v nevěře, aby se nade všemi smiloval.

³³ Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nezpytatelní soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho!

³⁴ Nebo kdo jest poznal mysl Páně? Aneb kdo jemu radil?

³⁵ Nebo kdo prve dal jemu, a budeť mu odplaceno?

³⁶ Nebo z něho a skrze něho a v něm jsou všecky věci, jemuž sláva na věky. Amen.

12

¹ Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši.

² A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se obnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.

³ Neboť pravím (skrze milost, kteráž dána jest mi,) každému z těch, jenž jsou mezi vámi, aby ne více smyslil, než sluší smysliti, ale aby smyslil v střednosti, tak jakž jednomu každému Bůh udělil míru víry.

⁴ Nebo jakož v jednom těle mnohé údy máme, ale nemají všickni údové jednotejného díla,

⁵ Tak mnozí jedno tělo jsme v Kristu, a obzvláště jedni druhých údové.

⁶ Ale majíce obdarování rozdílná podle milosti, kteráž dána jest nám, buďte prorocství, kteréž ať jest podle pravidla víry;

⁷ Buďte úřad, v bedlivém přisluhování; buďte ten, jenž učí, v vyučování.

⁸ Též kdo napomíná, v napomínání; ten, jenž rozdává, dávej v upřímnosti; kdož jiným předložen jest, konej úřad svůj s pilností; kdo milosrdenství činí, s ochotností.

⁹ Milování buď bez pokrytství; v ošklivosti mějte zlé, připojeni jsouce k dobrému.

¹⁰ Láskou bratrskou jedni k druhým nakloněni jsouce, uctivostí se vespolek předcházejte,

¹¹ V pracech neleniví, duchem vroucí, příhodnosti času šetřící,

¹² Nadějí se radující, v souženích trpělivi, na modlitbě ustaviční,

¹³ V potřebách s svatými se sdělující, přívětivosti k hostem následující.

¹⁴ Dobrořečte protivníkům vašim, dobrořečte, pravím, a nezlořečte.

¹⁵ Radujte s radujícími, a plačte s plačícími.

¹⁶ Buďte vespolek jednomyslní, ne vysoce o sobě smýšlejíce, ale k nízkým se nakloňujícíe.

¹⁷ Nebuďte opatrní sami u sebe. Žádnému zlého za zlé neodplacujte, opatrujíte dobré přede všemi lidmi,

¹⁸ Jestliže jest možné, pokudž na vás jest, se všemi lidmi pokoj majíce,

¹⁹ Ne sami sebe mstíce, nejmilejší, ale dejte místo hněvu; nebo psáno jest: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán.

²⁰ A protož lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej, a žízni-li, dej mu píti. Nebo to učině, uhlí řeřavé shrneš na hlavu jeho.

²¹ Nedej se přemoci zlému, ale přemáhej v dobrém zlé.

13

¹ Každá duše vrchnostem povýšeným poddána buď. Neboť není vrchnosti, jediné od Boha, a kteréž vrchnosti jsou, ty od Boha zřízené jsou.

² A protož, kdož se vrchnosti protiví, Božímu zřízení se protiví; kteříž se pak protiví, tíť sobě odsouzení dobudou.

³ Nebo vrchnosti nejsou k strachu dobře činícím, ale zle činícím. Protož chceš-li se nebáti vrchnosti, čiň dobře, a budeš míti chválu od ní.

⁴ Boží zajisté služebník jest, tobě k dobrému. Pakli bys zle činil, boj se; neboť ne nadarmo nese meč. Boží zajisté služebník jest, mstitel zuřivý nad tím, kdož zle činí.

⁵ A protož musejíť vrchnostem všickni poddáni býti, netoliko pro hněv, ale i pro svědomí.

⁶ Nebo proto i daň dáváte, poněvadž služebníci Boží jsou, pilnou práci o to vedouce.

⁷ Každému tedy což jste povinni, dávejte. Komu daň, tomu daň; komu clo, tomu clo; komu bázeň, tomu bázeň; komu čest, tomu čest.

⁸ Žádnému nebývejte nic dlužni, než to, abyste se vespolek milovali. Nebo kdož miluje bližního, Zákon naplnil,

⁹ Poněvadž to přikázání: Nesesmilníš, nezabiješ, neukradneš, nepromluvíš křivého svědectví, nepožádáš, a jest-li které jiné přikázání, v tomto slovu se zavírá: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

¹⁰ Láska bližnímu zle neučiní, a protož plnost Zákona jestiť láska.

¹¹ A zvláště pak vidouce takovou příhodnost, žeť jest se nám již čas ze sna probuditi. (Nyníť zajisté blíže nás jest spasení, nežli když jsme uvěřili.)

¹² Noc pominula, ale den se přiblížil. Odvrzmež tedy skutky temnosti, a oblecme se v odění světla.

¹³ Jakožto ve dne poctivě choďme, ne v hodování a v opilství, ne v smilstvích a v chlipnostech, ne v sváru a v závisti,

¹⁴ Ale oblecte se v Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo k vyplňování žádostí jeho.

14

¹ Mdlého pak u víře přijímejte, ne k hádkám o nepotřebných otázkách.

² Nebo někdo věří, že může jísti všecko; jiný pak u víře mdlý jsa, jí zelinu.

³ Ten, kdož jí, nepokládej sobě za nic toho, kdož nejí; a kdo nejí, toho nesud, kdož jí. Nebo Bůh přijal jej.

⁴ Ty kdo jsi, abys soudil cizího služebníka? Však Pánu svému stojí, anebo padá. Stanet pak; mocen jest zajisté Bůh utvrditi jej.

⁵ Nebo někdo rozsuzuje mezi dnem a dnem, a někdo soudí každý den jednotejný býti. Jeden každý v svém smyslu ujištěn buď.

⁶ Kdož dnů šetří, Pánu šetří; a kdo nešetří, Pánu nešetří. A kdo jí, Pánu jí, nebo děkuje Bohu; a kdož nejí, Pánu nejí, a děkuje Bohu.

⁷ Žádný zajisté z nás není sám sobě živ, a žádný sobě sám neumírá.

⁸ Nebo buďto že jsme živi, Pánu živi jsme; buďto že mřeme, Pánu mřeme. A tak buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme.

⁹ Na toť jest zajisté Kristus i umřel, i z mrtvých vstal, i ožil, aby nad živými i nad mrtvými panoval.

¹⁰ Ty pak proč odsuzuješ bratra svého? Anebo také ty proč za nic pokládáš bratra svého? Však všickni staneme před stolicí Kristovou.

¹¹ Psáno jest zajisté: Živt jsem já, praví Pán, žeť přede mnou bude klekati každé koleno, a každý jazyk vyznávati bude Boha.

¹² A takt jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu.

¹³ Nesudmež tedy více jedni druhých, ale toto raději rozsuzujte, jak byste nekladli úrazu nebo pohoršení bratru.

¹⁴ Vím a v tom ujištěn jsem v Pánu Ježíši, žeť nic nečistého není samo z sebe; než tomu, kdož tak soudí, že by nečisté bylo, jemuť nečisté jest.

¹⁵ Ale bývá-liť rmoucen bratr tvůj pro pokrm, již nechodíš podle lásky. Hlediz, abys k zahynutí nepřivedl pokrmem svým toho, za kteréhož Kristus umřel.

¹⁶ Nebudiz tedy v porouhání dáno dobré vaše.

¹⁷ Království zajisté Boží není pokrm a nápoj, ale spravedlnost a pokoj a radost v Duchu svatém.

¹⁸ Nebo kdož v tom slouží Kristu, milý jest Bohu a lidem příjemný.

¹⁹ Protož následujme toho, což by sloužilo ku pokoji a k vzdělání vespolek.

²⁰ Nekaziz pro pokrm díla Božího. Všecko zajisté čisté jest, ale zlé jest člověku, kterýž jí s pohoršením.

²¹ Dobré jest nejísti masa a nepíti vína, ani čehokoli toho, na čemž se uráží bratr tvůj, nebo horší, anebo zemdlivá.

²² Ty víru máš? Mějž ji sám u sebe před Bohem. Blahoslavený, kdož nesoudí sebe samého v tom, což oblibuje.

²³ Ale kdož pak rozpakuje se, kdyby jedl, odsouzen jest, nebo ne z víry jí. A cožkoli není z víry, hřích jest.

15

¹ Povinnit jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti, a ne sami sobě se líbiti.

² Ale jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdělání.

³ Nebo i Kristus ne sám se sobě líbil, ale jakož psáno jest: Hanějí hanějících tebe připadla jsou na mne.

⁴ Nebo kteréžkoli věci napsány jsou, k našemu naučení napsány jsou, abychom skrze trpělivost i potěšení Písem naději měli.

⁵ Bůh pak dárce trpělivosti a potěšení dejž vám jednomyslným býti vespolek podle Jezukrista,

6 Abyste jednomyslně jedněmi ústy oslavovali Boha a Otce Pána našeho Jezukrista.

7 Protož přijímejte se vespolek, jakož i Kristus přijal nás v slávu Boží.

8 Neboť pravím vám, že Kristus Ježíš byl služebníkem obřízky pro Boží pravost, aby potvrzeni byli slibové otcům učinění,

9 A aby pohané z milosrdenství slavili Boha, jakož psáno jest: Protož vyznávati tebe budu mezi pohany, a jménu tvému plésati budu.

10 A opět dí: Veselte se pohané s lidem jeho.

11 A opět: Chvalte Hospodina všickni národové, a velebtež ho všickni lidé.

12 A opět Izaiáš dí: Budeť kořen Jesse, a ten, jenž povstane, panovati nad pohany; v němť pohané doufati budou.

13 Bůh pak naděje naplňujž vás všelikou radostí a pokojem u víře, tak abyste se rozhojnili v naději skrze moc Ducha svatého.

14 Vím zajisté, bratří moji, i já také o vás, že i vy jste plní dobroty, naplnění jsouce všelikou známostí, takže se i napomínati můžete vespolek.

15 Ale však proto psal jsem vám, bratří, poněkud směle, jako ku paměti přivodě vám, podle milosti, kteráž jest mi dána od Boha,

16 K tomu, abych byl služebníkem Ježíše Krista mezi pohany, slouže evangelium Božímu, aby byla obět pohanů vzácná, posvěcena jsuci skrze Ducha svatého.

17 Mám se tedy čím chlubiti v Kristu Ježíši, v Božích věcech.

18 Neboť bych se neodvážil mluvíti toho, čehož by skrze mne neučinil Kristus, k tomu, aby ku poslušenství přivedeni byli pohané slovem i skutkem,

19 V moci divů a zázraků, v síle Ducha Božího, takže jsem od Jeruzaléma vůkol až k Ilyrické zemi naplnil evangelium Kristovým,

20 A to tak žádostiv jsa kázati evangelium, kdež ani jmenován nebyl Kristus, abych na cizí základ nestavěl,

21 Ale jakož psáno jest: Kterýmž není zvěstováno o něm, uzří, a ti, jenž neslychali, srozumějí.

22 A tímť jest mi mnohokrát překaženo přijíti k vám.

23 Nyní pak nemaje již více místa v těchto krajinách a žádost maje přijíti k vám od mnoha let,

24 Kdyžkoli půjdu do Hišpanie, přijdu k vám. Mámť zajisté naději, že tudy jda, uzřím vás, a že vy mne provedíte tam, avšak až bych prve u vás poněkud pobyl.

25 Nyní pak beru se do Jeruzaléma, službu čině svatým.

26 Nebo za dobré se vidělo Macedonským a Achaiským, aby sbírku nějakou učinili na chudé svaté, kteříž jsou v Jeruzalémě.

27 Takť sobě to oblíbili, a také povinni jsou jim to. Nebo poněvadž duchovních věcí jejich byli účastni pohané, povinniť jsou jim také sloužití tělesnými.

28 A protož když to vykonám a jim odvedu užitek ten, půjduť skrze vás do Hišpanie.

29 A vímť, že přijda k vám, v hojnosti požehnání evangelium Kristova přijdu.

³⁰ Prosímť pak vás, bratří, skrze Pána našeho Jezukrista a skrze lásku Ducha svatého, abyste spolu se mnou modlili se za mne Bohu snažně,

³¹ Abych vysvobozen byl od protivníků, kteříž jsou v Judstvu a aby služba tato má příjemná byla svatým v Jeruzalémě,

³² Abych k vám bohdá s radostí přišel, a s vámi poodpočinul.

³³ Bůh pak pokoje budiž se všemi vámi. Amen.

16

¹ Poručímť pak vám Fében, sestru naši, služebnici církve Cenchrenské,

² Abyste ji přijali v Pánu, tak jakž sluší na svaté, a abyste jí pomocni byli, jestliže by vás v čem potřebovala. Nebo i ona mnohým hostem ochotně posluhovala, až i mně také.

³ Pozdravte Priscilly a Akvila, pomocníků mých v Kristu Ježíši,

⁴ Kteříž pro můj život svých vlastních hrdel nasadili, jimžto ne já sám toliko děkuji, ale i všechny církve pohanské,

⁵ I domácio jejich shromáždění. Pozdravte mého milého Epéneta, kterýž jest prvotiny Achaie v Kristu.

⁶ Pozdravte Marie, kteráž mnoho práce měla s námi.

⁷ Pozdravte Andronika a Junia, příbuzných mých a spoluvězňů mých, kteříž jsou vzácní u apoštolů a kteříž přede mnou byli v Kristu Ježíši.

⁸ Pozdravte Amplia mně v Pánu milého.

⁹ Pozdravte Urbana, pomocníka našeho v Kristu, a Stachyna mého milého.

¹⁰ Pozdravte Apella zkušeného v Kristu. Pozdravte těch, kteříž jsou z domu Aristobulova.

¹¹ Pozdravte Herodiona, příbuzného mého. Pozdravte těch, kteříž jsou z čeledi Narciskovy věřící v Pána.

¹² Pozdravte Tryfény a Tryfózy, kteréž práci vedou v Pánu. Pozdravte Persidy milé, kteráž mnoho pracovala v Pánu.

¹³ Pozdravte Rufa, zvláštěního v Pánu, a matky jeho i mé.

¹⁴ Pozdravte Asynkrita, Flegonta, Hermy, Patroba, Merkuria, i jiných bratří, kteříž jsou s nimi.

¹⁵ Pozdravte Filologa i Julie, Nerea a sestry jeho, i Olympa i všech svatých, kteříž jsou s nimi.

¹⁶ Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém. Pozdravujít vás církve Kristovy.

¹⁷ Prosímť pak vás, bratří, abyste šetřili těch, kteříž různice a pohoršení činí, naodpor učení tomu, kterémuž jste vy se naučili, a varujte se jich.

¹⁸ Nebo takoví Pánu našemu Ježíši Kristu neslouží, ale svému břichu; a skrze lahodné řeči a pochlebenství svodí srdce prostých.

¹⁹ Nebo vaše poslušenství všechněch došlo. A protož se raduji z vás. Než chciť, abyste byli moudří k dobrému, a prostí k zlému.

²⁰ Bůh pak pokoje potře satana pod nohy vaše brzo. Milost Pána našeho Jezukrista budiž s vámi. Amen.

²¹ Pozdravujít vás Timoteus, pomocník můj, a Lucius, a Jázon, a #Sozipater, příbuzní moji.

22 Pozdravuji vás v Pánu já Tercius, kterýž jsem psal tento list.

23 Pozdravuje vás Gáius, hospodář můj i vši církve. Pozdravuje vás Erastus, duchodní písař městský, a Kvartus bratr.

24 Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen.

25 Tomu pak, jenž může vás utvrditi podle evangelium mého a kázání Ježíše Krista, podle zjevení tajemství od časů věčných skrytého,

26 Nyní pak zjeveného i skrze Písma prorocká, podle poručení věčného Boha, ku poslušenství víry všechněm národům oznámeného,

27 Tomu, pravím, samému moudrému Bohu sláva skrze Jezukrista na věky. Amen List tento k Římanům psán jest z Korintu, a poslán po Fében, služebnici sboru Cenchrenského.

1.list Korintským

¹ Pavel, povoláný apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, a bratr Sostenes,

² Církvi Boží, kteráž jest v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povolaným svatým, spolu se všemi, kteříž vzývají jméno Pána našeho Jezukrista na všelikém místě, i jejich i našem:

³ Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

⁴ Děkuji Bohu svému vždycky za vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši,

⁵ Že ve všem obohaceni jste v něm, v každém slovu a ve všelikém umění,

⁶ Jakož svědectví Kristovo upevněno jest mezi vámi,

⁷ Takže nemáte žádného nedostatku ve všelike milosti, očekávající zjevení Pána našeho Jezukrista,

⁸ Kterýžto i utvrdí vás až do konce bez úhony ke dni příští Pána našeho Jezukrista.

⁹ Věrnýt jest Bůh, skrze něhož povoláni jste k účastenství Syna jeho Jezukrista, Pána našeho.

¹⁰ Prosímť vás pak, bratří, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednotejně mluvili všickni a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojeni jednotejnou myslí a jednotejným smyslem.

¹¹ Nebo oznámeno jest mi o vás, bratří moji, od některých z čeledi Chloe, že by mezi vámi byly různice.

¹² Míním pak toto, že jeden každý z vás říká: Já jsem Pavlův, já Apollův, já Petrův, já pak Kristův.

¹³ Zdali rozdělen jest Kristus? Zdali Pavel ukřižován jest za vás? Anebo zdali jste ve jménu Pavlova pokřtěni byli?

¹⁴ Děkuji Bohu, že jsem žádného z vás nekřtil, než Krispa a Gáia,

¹⁵ Aby někdo neřekl, že jsem ve jméno své křtil.

¹⁶ Křtilť jsem také i Štěpánovu čeled. Více nevím, abych koho jiného křtil.

¹⁷ Nebo neposlal mne Kristus křtíti, ale evangelium kázati, ne v moudrosti řeči, aby nebyl vyprázdněn kříž Kristův.

¹⁸ Nebo slovo kříže těm, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest.

¹⁹ Nebo psáno jest: Zahladím moudrost moudrých, a opatrnost opatrných zavrhu.

²⁰ Kde jest moudrý? A kde učený? A kde chytrák tohoto světa? Zdaliž Bůh neobrátil moudrosti tohoto světa v bláznovství?

²¹ Nebo když v moudrosti Boží svět nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání spasiti věřící,

²² Poněvadž i Židé zázraků žádají, i Řekové hledají moudrosti.

²³ Myť pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení, a Řekům bláznovství,

²⁴ Ale povoláným, i Židům i Řekům, Krista, Boží moc a Boží moudrost.

25 Nebo to bláznovství Boží jest moudřejší nežli lidé a mdloba Boží jest silnější než lidé.

26 Vidíte zajisté povolání vaše, bratří, že nemnozí moudří podle těla, nemnozí mocní, nemnozí urození;

27 Ale což bláznivého jest u světa, to sobě vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a to, což jest u světa mdlé, Bůh vyvolil, aby zahanbil silné.

28 A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, ano hned, kteréž nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zkazil,

29 Proto aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo.

30 Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i #vykoupení,

31 Aby se tak dalo, jakož jest napsáno: Kdo se chlubí, v Pánu se chlub.

2

1 I já přišel k vám, bratří, nepřišel jsem s důstojností řeči nebo moudrostí, zvěstuje vám svědectví Boží.

2 Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to ještě toho ukřížovaného.

3 A byl jsem já u vás v mdlobě, a v bázni, i v strachu mnohém.

4 A řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha svatého a moci,

5 Aby víra vaše nebyla založena v moudrosti lidské, ale v moci Boží.

6 Moudrost pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne tohoto světa, ani knížat světa tohoto, jenž hynou.

7 Ale mluvíme moudrost Boží v tajemství, kterážto skryta jest, kterouž Bůh předuložil před věky k slávě naší,

8 Jížto žádný z knížat světa tohoto nepoznal. Nebo kdyby byli poznali, nebylí by Pána slávy ukřížovali.

9 Ale kážeme, jakož psáno jest: Ěehož oko nevidalo, ani ucho slychalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh těm, kteříž jej milují.

10 Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch zpytuje všechny věci, i hlubokosti Božské.

11 Nebo kdo z lidí ví, co jest v člověku, jediné duch člověka, kterýž jest v něm? Takť i Božích věcí nezná žádný, jediné Duch Boží.

12 My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha toho, kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám.

13 O nichž i mluvíme ne těmi slovy, jimž lidská moudrost učí, ale kterýmž vyučuje Duch svatý, duchovním to, což duchovního jest, přivlastňujícíe.

14 Ale tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, protože ony duchovně mají rozsuzovány býti.

15 Ale duchovní člověk rozsuzujeť všechno, sám pak od žádného nebývá souzen.

16 Nebo kdo jest poznal mysl Páně? A kdo jej bude učiti? My pak mysl Kristovu máme.

3

¹ A já, bratří, nemohl jsem vám mluvit jako duchovním, ale jako tělesným, jako maličkým v Kristu.

² Mlékem jsem vás živil, a ne pokrmem; nebo jste ještě nemohli pokrmů tvrdších užívat, ano i nyní ještě nemůžete.

³ Ještě zajisté tělesní jste. Poněvadžť jest mezi vámi nenávisť, svárové a různice, zdaž ještě tělesní nejste? a tak podle člověka chodíte.

⁴ Nebo když někdo říká: Jáť jsem Pavlův, jiný pak: Já Apollův, zdaliž nejste tělesní?

⁵ Nebo kdo jest Pavel, a kdo jest Apollo, než služebníci, skrze něž jste uvěřili, a jakž jednomu každému dal Pán?

⁶ Jáť jsem štípil, Apollo zaléval, ale Bůh dal zrůst.

⁷ A protož ani ten, kdož štěpuje, nic není, ani ten, jenž zalévá, ale ten, kterýž zrůst dává, Bůh.

⁸ Ten pak, kdož štěpuje, a ten, kdož zalévá, jedno jsou, avšak jeden každý vlastní odplatu vezme podle své práce.

⁹ Božít jsme zajisté pomocníci, Boží rolí, Boží vzdělání jste.

¹⁰ Já podle milosti Boží mně dané, jako moudrý stavitel, základ jsem založil, jiný pak na něm staví. Ale jeden každý viz, jak na něm staví.

¹¹ Nebo základu jiného žádný položiti nemůž, mimo ten, kterýž položen jest, jenž jest Ježíš Kristus.

¹² Staví-liť pak kdo na ten základ zlato, stříbro, kamení drahé, dříví, seno, strniště,

¹³ Jednohoť každého dílo zjeveno bude. Den zajisté to všecko okáže; nebo v ohni zjeví se, a jednoho každého dílo, jaké by bylo, oheň zprubuje.

¹⁴ Zůstane-liť cí dílo, kteréž na něm stavěl, vezme odplatu.

¹⁵ Pakliť cí dílo shoří, tenť vezme škodu, ale sám spasen bude, avšak tak jako skrze oheň.

¹⁶ Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá?

¹⁷ Jestližeť kdo chrámu Božího poskvřuje, tohoť zatratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.

¹⁸ Žádný sám sebe nesvoď. Zdá-li se komu z vás, že jest moudrý na tomto světě, buďž bláznem, aby byl učiněn moudrým.

¹⁹ Moudrost zajisté světa tohoto bláznovství jest u Boha. Nebo psáno jest: Kterýž zlapá moudré v chytrosti jejich.

²⁰ A opět: Znáť Pán přemýšlování moudrých, že jsou marná.

²¹ A tak nechluďž se žádný lidmi; nebo všecky věci vaše jsou.

²² Buďto Pavel, buďto Apollo, buďto Petr, buďto svět, buďto život, buďto smrt, buďto přítomné věci, buďto budoucí, všecko jest vaše,

²³ Vy pak Kristoví, a Kristus Boží.

4

¹ Tak o nás smýšlej člověk, jako o služebnících Kristových a šafářích tajemství Božích.

² Dále pak vyhledává se při šafářích toho, aby každý z nich věrný nalezen byl.

³ Mně pak to za nejmenší věc jest, abych od vás souzen byl, aneb od lidského soudu; nýbrž aniž sám sebe soudím.

⁴ Nebo ačkoli do sebe nic bezbožného nevím, však ne skrže to jsem spravedliv; nebo ten, ješto mne soudí, Pán jest.

⁵ Protož nesudtež nic před časem, až by přišel Pán, kterýž i osvítí to, což skrytého jest ve tmě, a zjeví rady srdcí. A tehdážt bude míti chválu jeden každý od Boha.

⁶ Tyto pak věci, bratří moji, v podobenství obrátil jsem na sebe a na Apollo, pro vás, abyste se na nás učili nad to, což psáno jest, výše nesmýšleti, a abyste jeden pro druhého nenadýmali se proti někomu.

⁷ Nebo kdož tě soudí? A co máš, ješto bys nevzal? A když jsi vzal, proč se chlubíš, jako bys nevzal?

⁸ Již jste nasyceni, již jste zbohatli, bez nás kralujete. Ale ó byste kralovali, abychom i my také spolu s vámi kralovali.

⁹ Za to mám jistě, že nás Bůh apoštoly poslední okázal jako k smrti oddané; nebo učiněni jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem.

¹⁰ My blázni pro Krista, ale vy opatrní v Kristu; my mdlí, vy pak silní; vy slavní, ale my opovržení.

¹¹ Až do tohoto času i lačníme, i žízňme, i nahotu trpíme, i poličkování býváme, i místa nemáme,

¹² A pracujeme, dělajíce rukama vlastníma; uhanění jsouce, dobrořečíme; protivenství trpíce, mile snášíme.

¹³ Když se nám rouhají, modlíme se za ně; jako smeti tohoto světa učiněni jsme, a jako povrhel u všech, až posavad.

¹⁴ Ne proto, abych vás zahanbil, píši toto, ale jako svých milých synů napomínám.

¹⁵ Nebo byste pak deset tisíc pěstounů měli v Kristu, však proto nemnoho máte otců. Nebo v Kristu Ježíši skrže evangelium já jsem vás zplodil.

¹⁶ Protož prosím vás, budtež následovníci moji.

¹⁷ Pro tu příčinu poslal jsem vám Timotea, kterýžto jest syn můj milý a věrný v Pánu. Tent' vám připomínati bude, které jsou cesty mé v Kristu, jakž všudy v každé církvi učím.

¹⁸ Rovně jako bych neměl k vám přijíti, tak se naduli někteří.

¹⁹ Ale přijduť k vám brzo, bude-li Pán chtíti, a poznám ne řeč těch nadutých, ale moc.

²⁰ Neboť nezáleží v řeči království Boží, ale v moci.

²¹ Co chcete? S metlou-li abych přišel k vám, čili s láskou, a s duchem tichosti?

5

¹ Naprosto se slyší, že by mezi vámi bylo smilstvo, a to takové smilstvo, jakéž se ani mezi pohany nejmenuje, totiž aby někdo měl manželku otce svého.

² A vy nadutí jste, a nermoutíte se raději, aby vyvržen byl z prostředku vás ten, kdož takový skutek spáchal.

³ Já zajisté, ač vzdálený tělem, ale přítomný duchem, již jsem to usoudil, jako bych přítomen byl, abyste toho, kterýž to tak spáchal,

⁴ Ve jménu Pána našeho Jezukrista sejdouce se spolu, i s mým duchem, s mocí Pána našeho Jezukrista,

⁵ Vydali takového satanu k zahubení těla, aby duch spasen byl v den Pána Ježíše.

⁶ Není dobrá chloubka vaše. Zdaliž nevíte, že maličko kvasu všechno těsto nakvašuje?

⁷ Vyčistětež tedy starý kvas, abyste byli nové zadělání, jakož pak jste nenakvašeni. Neboť jest Beránek náš velikonoční za nás obětován, Kristus.

⁸ A protož hodujmež ne v kvasu starém, ani v kvasu zlosti a nešlechtnosti, ale v přesnicích upřímosti a pravdy.

⁹ Psal jsem vám v listu, abyste se nesměšovali s smilníky.

¹⁰ Ale ne všelikterak s smilníky tohoto světa, neb s lakomci, nebo s dráči, aneb s modláři, sic jinak musili byste z tohoto světa vyjítí.

¹¹ Nyní pak psal jsem vám, abyste se nesměšovali s takovými, kdyby kdo, maje jméno bratr, byl smilník, neb lakomec, neb modlár, neb zlolejec, neb opilec, neb dráč. S takovým ani nejezte.

¹² Nebo proč já mám i ty, kteříž jsou vně, souditi? Však ty, kteříž jsou vnitř, vy soudíte?

¹³ Ty pak, kteříž jsou vně, Bůh soudí. Vyvrztež tedy toho zlého sami z sebe.

6

¹ Smí někdo z vás, maje při s druhým, souditi se před nepravými, a ne raději před svatými?

² Nevíte-liž, že svatí svět souditi budou? I poněvadž od vás souzen býti má svět, kterakž tedy nehodni jste těch nejmenších věcí rozsuzovati?

³ Zdaliž nevíte, že anděly souditi budeme? Co pak tyto časné věci?

⁴ Protož když byste měli míti soud o tyto časné věci, těmi, kteříž nejzadnější jsou v církvi, soud osadte.

⁵ K zahanbenít vašemu to pravím. Tak-liž není mezi vámi moudrého ani jednoho, kterýž by mohl rozsouditi mezi bratrem a bratrem svým?

⁶ Ale bratr s bratrem soudí se, a to před nevěřícími?

⁷ Již tedy konečně nedostatek mezi vámi jest, že soudy máte mezi sebou. Proč raději křivdy netrpíte? Proč raději škody neběřete?

⁸ Nýbrž vy křivdu činíte, a k škodě přivodíte, a to bratří své.

⁹ Zdali nevíte, že nespravedliví dědictví království Božího nedosáhnou? Nemylte se, však ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zženštilí, ani samcoložníci,

¹⁰ Ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani zlolejci, ani dráči, dědictví království Božího nedůjdou.

¹¹ A takoví jste někteří byli, ale obmyti jste, ale posvěceni jste, ale ospravedlněni jste ve jménu Pána Jezukrista a skrze Ducha Boha našeho.

¹² Všecko mi sluší, ale ne všecko prospívá; všecko mi sluší, ale jáť pod žádné té věci moc poddán nebudu.

¹³ Pokrmové břichu náležejí, a břicho pokrmům; Bůh pak i pokrmý i břicho zkazí. Ale tělo ne smilstvu oddáno býti má, ale Pánu, a Pán tělu.

¹⁴ Bůh pak i Pána Ježíše vzkřísil, i nás také vzkřísí mocí svou.

¹⁵ Nevíte-liž, že těla vaše jsou údové Kristovi? Což tedy vezma údy Kristovy, učiním je údy nevěstky? Odstup to.

¹⁶ Zdaliž nevíte, že kdož se připojuje k nevěstce, jedno tělo jest s ní? Nebo dí Písmo: Budou dva jedno tělo.

17 Ten pak, jenž se připojuje Pánu, jeden duch jest s ním.

18 Utíkejte smilstva. Všeliký hřích, kterýžkoli učinil by člověk, kromě těla jest, ale kdož smilní, ten proti svému vlastnímu tělu hřeší.

19 Zdalíž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého, jenž přebývá v vás, kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji?

20 Nebo koupeni jste za velikou mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem vaším i duchem vaším, kteréžto věci Boží jsou.

7

1 O čemž jste mi pak psali, k tomuť vám toto odpovídám: Dobrét by bylo člověku ženy se nedotýkati.

2 Ale pro uvarování se smilstva, jeden každý manželku svou měj a jedna každá měj muže svého.

3 Muž k ženě povinnou přívětivost okazuj, a tak podobně i žena muži.

4 Žena vlastního těla svého v moci nemá, ale muž; též podobně i muž těla svého vlastního v moci nemá, ale žena.

5 Nezbavujte jeden druhého, leč by to bylo z společného svolení na čas, abyste se uprázdnili ku postu a k modlitbě; a potom zase k témuž se navraťte, aby vás nepokoušel satan pro nezdrželivost vaši.

6 Ale toť pravím podle dopuštění, ne podle rozkazu.

7 Nebo chtěl bych, aby všickni lidé tak byli jako já, ale jeden každý svůj vlastní dar od Boha má, jeden tak a jiný jinak.

8 Pravím pak neženatým a vdovám: Dobré jest jim, aby tak zůstali jako i já.

9 Pakliť se nemohou zdržeti, nechažť v stav manželský vstoupí; nebo lépe jest v stav manželský vstoupiti nežli páliť se.

10 Vdaným pak prikazuji ne já, ale Pán, řka: Manželka od muže neodcházej.

11 Pakliť by odešla, zůstaniž nevdaná, anebo smiř se s mužem svým. Tolikéž muž nepropouštěj ženy.

12 Jiným pak pravím já, a ne Pán: Má-li který bratr manželku nevěřící, a ta povoluje býti s ním, nepropouštějž jí.

13 A má-li která žena muže nevěřícího, a on chce býti s ní, nepropouštěj ho.

14 Posvěcenť jest zajisté nevěřící muž pro ženu věřící, a žena nevěřící posvěcena jest pro muže; sic jinak děti vaši nečistí by byli, ale nyní svatí jsou.

15 Pakliť nevěřící odjíti chce, nechať jde. Neníť manem bratr neb sestra v takové věci, ale ku pokoji povolal nás Bůh.

16 A kterak ty víš, ženo, získáš-li muže svého? Anebo co ty víš, muži, získáš-li ženu?

17 Ale jakž jednomu každému odměřil Bůh a jakž jednoho každého povolal Pán, tak choď. A takt ve všech církvěch řídím.

18 Obřezaný někdo povolán jest? Neuvodiž na sebe neobřezání; pakli kdo v neobřízce povolán, neobřezuj se.

19 Nebo obřízka nic není, a neobřízka také nic není, ale zachovávání přikázání Božích.

20 Jeden každý v povolání tom, jímž povolán jest, zůstávej.

²¹ Služebníkem byv, povolán jsi? Nedbej na to. Pakli bys mohl býti svobodný, raději toho užívej.

²² Nebo kdož jest v Pánu povolán, byv služebníkem, osvobozený jest Páně. Též podobně kdož jest povolán byv svobodný, služebník jest Kristův.

²³ Za mzdu koupeni jste, nebudtež služebníci lidí.

²⁴ Jeden každý, jakž povolán jest, bratří, v tom zůstávej před Bohem.

²⁵ O pannách pak přikázání Páně nemám, ale však radu dávám, jakožto ten, jemuž z milosrdenství svého Pán dal věrným býti.

²⁶ Za toť pak mám, že jest to dobré pro nastávající potřebu, totiž že jest dobré člověku tak býti.

²⁷ Přivázán-lis k ženě, nehledej rozvázání. Jsi-li prost od ženy, nehledej ženy.

²⁸ Pakli bys ses i oženil, nezhřešils, a vdala-li by se panna, nezhřešila; ale trápení těla míti budou takoví; jáť pak vám odpouštím.

²⁹ Ale totoť vám pravím, bratří, protože čas ostatní jest ukrácený: náležít tedy, aby i ti, kteříž mají ženy, byli, jako by jich neměli.

³⁰ A kteříž plačí, jako by neplakali, a kteříž se radují, jako by se neradovali, a kteříž kupují, jako by nevládli,

³¹ A kteříž užívají tohoto světa, jako by neužívali. Neboť pomíjí způsob tohoto světa.

³² A já bych rád chtěl, abyste vy bez pečování byli. Nebo kdo ženy nemá, pečuje o to, což jest Páně, kterak by se líbil Pánu.

³³ Ale kdo se oženil, pečuje o věci tohoto světa, kterak by se líbil ženě.

³⁴ Rozdílnéť jsou jistě žena a panna. Nevdaná pečuje o to, což jest Páně, aby byla svatá i tělem i duchem, ale vdaná pečuje o věci světa, kterak by se líbila mužů.

³⁵ Totoť pak pravím proto, abych vám to, což jest užitečnějšího, ukázal, ne abych na vás osidlo uvrhl, ale abyste slušně a případně Pána se přidrželi bez všeliké roztržitosti.

³⁶ Pakli kdo za neslušnou věc své panně pokládá pomíjení času k vdání, a tak by se státi mělo, učin, jakžkoli chce, nezhřeší. Nechať ji vdá.

³⁷ Ale kdož jest se pevně ustavil v srdci svém, a není mu toho potřeba, ale v moci má vlastní vůli svou, a to uložil v srdci svém, aby choval pannu svou, dobře činí.

³⁸ A tak i ten, kdož vdává pannu svou, dobře činí, ale kdo nevdává, lépe činí.

³⁹ Žena přivázána jest k manželství zákonem dotud, dokudž její muž živ jest. Pakli by umřel muž její, svobodná jest; můž se vdáti, za kohož chce, toliko v Pánu.

⁴⁰ Ale blahoslavenější jest, zůstala-li by tak, podle mého soudu. Mámt pak za to, žeť i já mám Ducha Božího.

8

¹ O těch pak věcech, kteréž modlám obětovány bývají, víme, že všickni známost máme. A známost nadýmá, ale láska vzdělává.

² Zdá-li se pak komu, že něco umí, ještě nic nepoznal, tak jakž by měl znáti.

³ Ale jestliže kdo miluje Boha, tent' jest vyučen od něho.

⁴ A protož o pokrmích, kteříž se modlám obětují, toto dím: Víme, že modla na světě nic není a že není jiného žádného Boha nežli jeden.

⁵ Nebo ačkoli jsou někteří, ješto slovou bohové, i na nebi i na zemi, (jakož jsou mnozí bohové a páni mnozí,)

⁶ Ale my máme jediného Boha Otce, z něhož všecko, a my v něm, a jednoho Pána Ježíše Krista, skrze něhož všecko, i my skrze něho.

⁷ Ale ne ve všechť jest to umění. Nebo někteří se zlým svědomím pro modlu až dosavad jako modlám obětované jedí, a svědomí jejich, jsuci mdlé, poskvřňuje se.

⁸ Nečinít pak nás pokrm vzácných Bohu. Nebo budeme-li jísti, nic tím lepší nebudeme, a nebudeme-li jísti, nic horší nebudeme.

⁹ Ale vízte, ať by snad ta vaše moc nebyla k urážce mdlým.

¹⁰ Nebo uzří-li kdo tebe, majícího známost, a ty sedíš při pokrmu modlám obětovaném, zdaliž svědomí toho, kterýž jest mdlý, nebude přivedeno k tomu, aby také jedl modlám obětované?

¹¹ I zahyneť bratr mdlý, (pro tvé to vědění), za kteréhož Kristus umřel.

¹² A tak hřešíce proti bratřím, a urážejíce svědomí jejich mdlé, proti Kristu hřešíte.

¹³ A protož jestližeť pohoršuje pokrm bližního mého, nebudu jísti masa na věky, abych nezhoršil bratra svého.

9

¹ Zdaliž nejsem apoštol? Zdaliž nejsem svobodný? Zdaliž jsem Jezukrista Pána našeho neviděl? Zdaliž vy nejste práce má v Pánu?

² Bychť pak jiným nebyl apoštol, tedy vám jsem. Nebo pečet mého apoštolství vy jste v Pánu.

³ Odpověď má před těmi, jenž mne soudí, ta jest:

⁴ Zdaliž nemáme moci jísti a píti?

⁵ Zdaliž nemáme moci sestry ženy při sobě míti, jako i jiní apoštolé, i bratří Páně, i Petr?

⁶ Zdaliž sám já a Barnabáš nemáme moci tělesných prací zanechatí?

⁷ I kdo bojuje kdy na svůj náklad? Kdo štěpuje vinici a jejího ovoce nejí? Anebo kdo pase stádo a mléka od stáda nejí?

⁸ Zdali podle člověka to pravím? Zdaliž i Zákon toho nepraví?

⁹ Nebo v Zákoně Mojžíšově psáno jest: Nezavížeš úst volu mlátícímu. I zdali Bůh tak o voly pečuje?

¹⁰ Èili naprosto pro nás to praví? Pro nás jistě to napsáno jest. Nebo kdo oře, v naději orati má; a kdo mlátí v naději, naděje své má účasten býti.

¹¹ Poněvadž jsme my vám duchovní věci rozsivali, tak-liž jest pak to veliká věc, jestliže bychom my vaše časné věci žali?

¹² Kdyžť jiní práva svého k vám užívají, proč ne raději my? Avšak neužívali jsme práva toho, ale všecko snášíme, abychom žádné překážky neučinili evangelium Kristovu.

¹³ Zdaliž nevíte, že ti, kteříž o svatých věcech pracují, z svatých věcí jedí, a kteříž oltářů přístojí, s oltářem spolu díl mají?

¹⁴ Tak jest i Pán nařídil těm, kteříž evangelium zvěstují, aby z evangelium živi byli.

¹⁵ Jáť jsem však ničeho toho neužíval. Aniž jsem toho proto psal, aby se to při mně tak dalo, anož by mi mnohem lépe bylo umřítí, nežli aby kdo chválu mou vyprázdnil.

¹⁶ Nebo káži-li evangelium, nemám se čím chlubití, poněvadž jsem to povinen; ale běda by mně bylo, kdybych nekázal.

¹⁷ Jestližeť pak dobrovolně to činím, mámť odplatu; pakli bezděky, úradť jest mi svěřen.

¹⁸ Jakouž tedy mám odplatu? abych evangelium káže, bez nákladů býti evangelium Kristovo uložil, proto abych zle nepožíval práva svého při evangelium.

¹⁹ Svoboden zajisté jsa ode všech, všechněm sebe samého v službu jsem vydal, abych mnohé získal.

²⁰ A učiněn jsem Židům jako Žid, abych Židy získal; těm, kteříž pod Zákonem jsou, jako bych pod Zákonem byl, abych ty, kteříž pod Zákonem jsou, získal.

²¹ Těm, kteříž jsou bez Zákona, jako bych bez Zákona byl, (a nejsa bez Zákona Bohu, ale jsa v Zákoně Kristu,) abych získal ty, jenž jsou bez Zákona.

²² Učiněn jsem mdlým jako mdlý, abych mdlé získal. Všechněm všeccko jsem učiněn, abych vždy některé k spasení přivedl.

²³ A toť činím pro evangelium, abych účastník jeho byl.

²⁴ Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden bere základ? Tak běžte, abyste základu dosáhli.

²⁵ A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrželivý. A oni zajisté, aby porušitelnou korunu vzali, jsou zdrželiví, ale my neporušitelnou.

²⁶ Protož já tak běžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítr rozrážeje,

²⁷ Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.

10

¹ Nechcít pak, abyste nevěděli, bratří, že otcové naši všickni pod oblakem byli, a všickni moře přešli,

² A všickni v Mojžíše pokřtění jsou v oblace a v moři,

³ A všickni týž pokrm duchovní jedli,

⁴ A všickni týž nápoj duchovní pili. Pili zajisté z duchovní skály, kteráž za nimi šla; a ta skála byl Kristus.

⁵ Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu, nebo zhynuli na poušti.

⁶ Ty pak věci za příklad nám býti mají k tomu, abychom nebyli žádostivi zlého, jako i oni žádali.

⁷ Protož nebudte modláři, jako někteří z nich, jakož psáno jest: Posadil se lid, aby jedl a pil, a vstali, aby hráli.

⁸ Aniž smilněme, jako někteří z nich smilnili, a padlo jich jeden den třímecítma tisíců.

⁹ Ani pokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a od hadů zhynuli.

¹⁰ Ani repcete, jako i někteří z nich reptali, a zhynuli od záhubce.

¹¹ Toto pak všeccko u figuře dalo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme již na konci světa.

¹² A protož kdo se domnívá, že stojí, hlediž, aby nepadl.

13 Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snésti.

14 Protož, moji milí bratří, utíkejtež modlářství.

15 Jakožto opatrným mluvím. Vy sudte, co pravím.

16 Kalich dobrořečení, kterémuž dobrořečíme, zdaliž není společnost krve Kristovy? A chléb, kterýž lámeme, zdaliž není společnost těla Kristova?

17 Nebo jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme; všickni zajisté z jednoho chleba jíme.

18 Pohledte na Izraele podle těla. Zdaliž ti, kteříž jedí oběti, nejsou účastníci oltáře?

19 Což pak tedy dím? Že modla jest něco? Anebo že modlám obětované něco jest? Nikoli.

20 Ale toto pravím, že, což obětují pohané, ďáblům obětují, a ne Bohu. Nechtěl bych pak, abyste vy byli účastníci ďáblů.

21 Nebo nemůžete kalicha Páně píti a kalicha ďáblů; nemůžete účastníci býti stolu Páně a stolu ďáblů.

22 Èili k hněvu popouzíme Pána? Zdali silnější jsme nežli on?

23 Všecko mi sluší, ale ne všecko jest užitečné; všecko mi sluší, ale ne všecko vzdělává.

24 Žádný nehledej svých věcí, ale jeden každý toho, což jest bližního.

25 Všecko, což se v masných krámích prodává, jezte, nic se nevyptávajíce pro svědomí.

26 Nebo Páněť jest země i plnost její.

27 Pozval-liť by vás pak kdo z nevěřících k stolu, a chcete jíti, vše, cožkoli bylo by vám předloženo, jezte, nic se nevyptávajíce pro svědomí.

28 Pakli by vám někdo řekl: Toto jest modlám obětované, nejezte pro toho, jenž oznámil, a pro svědomí. Páněť zajisté jest země i plnost její.

29 Svědomí pak pravím ne tvé, ale toho druhého. Nebo proč by měla svoboda má potupena býti od cizího svědomí?

30 A poněvadž já s díky činěním požívám, proč mi se rouhají příčinou toho, z čehož já díky činím?

31 Protož buďte že jíte, nebo pijete, anebo cožkoli činíte, všecko k slávě Boží činite.

32 Bez úrazu buďte i Židům i Řekům i církvi Boží,

33 Jakož i já ve všem líbím se všechněm, nehledaje v tom svého užitku, ale mnohých, aby spaseni byli.

11

1 Následovníci moji buďte, jako i já Kristův.

2 Chválímť pak vás, bratří, že všecky věci mé v paměti máte, a jakž jsem vydal vám ustanovení, tak je zachováváte.

3 Chcít pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh.

4 Každý muž, modle se aneb prorokuje s přikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou.

⁵ Každá pak žena, modleci se anebo prorokující s nepřikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou; nebo jednotejná věc jest, jako by se oholila.

⁶ Nebo nezavíjí-liť žena hlavy své, nechažť se také ostříhá. Pakli jest mrzká věc ženě oholiti se neb ostříhati, nechažť se zavíjí.

⁷ Mužť nemá zavíjeti hlavy své, obraz a sláva Boží jsa, ale žena sláva mužova jest.

⁸ Nebo není muž z ženy, ale žena z muže.

⁹ Není zajisté muž stvořen pro ženu, ale žena pro muže.

¹⁰ Protož máť žena míti obestření na hlavě pro anděly.

¹¹ Avšak ani muž bez ženy, ani žena bez muže, v Pánu.

¹² Nebo jakož žena jest z muže, tak i muž skrze ženu, všechny pak věci z Boha.

¹³ Vy sami mezi sebou sudte, sluší-li se ženě s nepřikrytou hlavou modliti Bohu.

¹⁴ Zdalíž vás i samo přirození neučí, žeť jest ohyzda muži míti dlouhé vlasy?

¹⁵ Ale ženě míti dlouhé vlasy poctivé jest; nebo vlasové k zastírání dány jsou jí.

¹⁶ Jestliže pak komu se vidí neustupným býti, myť takového obyčeje nemáme, ani církev Boží.

¹⁷ Toto pak předkládaje, nechválím toho, že ne k lepšímu, ale k horšímu se scházíte.

¹⁸ Nejprve zajisté, když se scházíte do shromáždění, slyším, že jsou roztržky mezi vámi, a poněkud tomu věřím.

¹⁹ Neboť musejí i kacírstva mezi vámi býti, aby právě zbožní zjevení byli mezi vámi.

²⁰ A tak když se scházíte vespolek, jižť to není večeri Páně jísti,

²¹ Poněvadž jeden každý nejprv večeri svou přijímá v jedení, a tu někdo lační, a jiný se přepil.

²² A což pak domů nemáte k jedení a ku pití? Èili církev Boží tupíte, a zahanbujete ty, kteříž nemají hojnosti pokrmů? Což vám dím? Chváliti budu vás? V tom jistě nechválím.

²³ Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb,

²⁴ A díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku.

²⁵ Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrátkoli pítí budete, na mou památku.

²⁶ Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujte, dokavadž nepřijde.

²⁷ A protož kdokoli jedl by chléb tento a pil z kalicha Páně nehodně, vinen bude tělem a krví Páně.

²⁸ Zkusíť tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí.

²⁹ Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně.

³⁰ Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí,

³¹ Ješto kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni.

³² Ale když býváme souzeni, ode Pána býváme poučováni, abychom s světem nebyli odsouzeni.

³³ A tak, bratří moji, když se scházíte k jedení, jedni na druhé čekávejte.

³⁴ Pakli kdo lační, doma jez, abyste se nescházeli k odsouzení. Jiné pak věci, když přijdu, zřídím.

12

¹ O duchovních pak dařích, bratří, nechci, abyste nevěděli.

² Víte, že jste byli pohané, kteříž k modlám němým, jakž jste bývali vedeni, tak jste chodili.

³ Protož známoť vám činím, že žádný v Duchu Božím mluvě, nezlořečí Pánu Ježíši, a žádný nemůže říci Pán Ježíš, jediné v Duchu svatém.

⁴ Rozdílníť pak darové jsou, ale tentýž Duch,

⁵ A rozdílná jsou přísluhování, ale tentýž Pán,

⁶ A rozdílné jsou moci, ale tentýž Bůh, jenžto působí všecko ve všech.

⁷ Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užítku.

⁸ Nebo někomu dána bývá skrze Ducha řeč moudrosti, jinému pak řeč umění podle téhož Ducha,

⁹ Jinému víra v témž Duchu, jinému darové uzdravování v jednostejném Duchu,

¹⁰ Někomu divů činění, jinému prorocství, jinému rozeznání duchů, jinému rozličnost jazyků, jinému vykládání jazyků.

¹¹ Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláštěně, jakž ráčí.

¹² Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má údů, ale všickni ti jednoho těla údové, mnozí jsouce, však jedno tělo jsou: tak i Kristus.

¹³ Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme, buďto Židé, buďto Řekové, buďto služebníci, nebo svobodní, a všickni v jeden duch zapojeni jsme.

¹⁴ Nebo tělo není jeden úd, ale mnozí.

¹⁵ Dí-li noha: Poněvadž nejsem rukou, nejsem z těla, zdaliž proto není z těla?

¹⁶ A dí-li ucho: Když nejsem oko, nejsem z těla, zdaliž proto není z těla?

¹⁷ Jestliže všecko tělo jest oko, kde pak bude sluch? Pakli všecko tělo jest sluch, kde povonění?

¹⁸ Ale zřídil Bůh údy jeden každý z nich v těle, tak jakž jest on chtěl.

¹⁹ Nebo kdyby byli všickni údové jeden úd, kde by bylo tělo?

²⁰ Ale nyní mnozí údové jsou, však jedno tělo.

²¹ A tak nemůžt oko říci ruce: Nepotřebí mi tebe, anebo opět hlava nohám: Nepotřebuji vás.

²² Nýbrž mnohem více údové, kteříž se zdadí nejmdejší v těle býti, potřební jsou.

²³ A kteréž máme za nejméně ctihodné údy v těle, ty větší ctí přistíráme; a nezdobní údové naši hojnější ozdobu mají,

²⁴ Ozdobní pak údové naši toho nepotřebují. Ale Bůh tak způsobil tělo, poslednějšimu dav hojnější poctu,

²⁵ Aby nebyla nesvornost v těle, ale aby údové jedni o druhé vespolek pečovali

²⁶ A protož jestliže trpí co jeden úd, spolu s ním trpí všickni údové; pakli jest v slávě jeden úd, radují se spolu s ním všickni údové.

²⁷ Vy pak jste tělo Kristovo, a údové z částky.

²⁸ A některé zajisté postavil Bůh v církvi nejprv apoštoly, druhé pro-roky, třetí učitele, potom moci, potom ty, kteří mají dary uzdravování, pomocníky, správce jiných, rozličnost jazyků mající.

²⁹ Zdaliž jsou všickni apoštolé? Zdali všickni proroci? Zdali všickni učitelé? Zdali všickni divy činí?

³⁰ Zdali všickni mají dary k uzdravování? Zdali všickni jazyky rozličnými mluví? Zdali všickni vykládají?

³¹ Snažujtež se pak dojíti darů lepších, a ještěť vyšší cestu vám ukáži.

13

¹ Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem jako měď zvučící anebo zvonec znějící.

² A bychť měl prorocství, a znal všecka tajemství, i všelikého umění došel, a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.

³ A kdybych vynaložil na pokrmy chudých všecken statek svůj, a bych vydal tělo své k spálení, a lásky bych jen neměl, nic mi to neprospívá.

⁴ Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se.

⁵ V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nezpouzí se, neobmýšlí zlého.

⁶ Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě.

⁷ Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.

⁸ Láska nikdy nevypadá, ačkoli prorocství přestanou, i jazykové utichnou, i učení v nic přijde.

⁹ Z částky zajisté poznáváme a z částky prorokujeme.

¹⁰ Ale jakžť by přišlo dokonalé, tehdyť to, což jest z částky, vyhlazeno bude.

¹¹ Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem učiněn muž, opustil jsem dětinské věci.

¹² Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdaž tváří v tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdařen budu.

¹³ Nyní pak zůstává víra, naděje, láska, to tré, ale největší z nich jestiř láska.

14

¹ Následujtež tedy lásky, horlivě žádejte duchovních věcí, nejvíce však, abyste prorokovali.

² Nebo ten, jenž mluví cizím jazykem, ne lidem mluví, ale Bohu; nebo žádný neposlouchá, ale duchem vypravuje tajemství.

³ Kdož pak prorokuje, lidem mluví vzdělání, i napomínání, i potěšení.

⁴ Kdož mluví cizím jazykem, sám sebe vzdělává, ale kdož prorokuje, tentě církev vzdělává.

⁵ Chtěl bych pak, abyste všickni jazyky rozličnými mluvili, ale však raději, abyste prorokovali. Nebo větší jest ten, jenž prorokuje, nežli ten, kdož jazyky cizími mluví, leč by také to, což mluví, vykládal, aby se vzdělávala církev.

⁶ A protož, bratří, přišel-li bych k vám, jazyky cizími mluvě, což vám prospějí, nebudu-liť vám mluvit, buď v zjevení neb v umění, buď v proroctví neb v učení?

⁷ Podobně jako i bezdušné věci, vydávající zvuk, jako píšťalka nebo harfa, kdyby rozdílného zvuku nevydávaly, kterak by vědino bylo, co se píská, anebo na harfu hrá?

⁸ Ano trouba vydala-li by nejistý hlas, kdož se bude strojiti k boji?

⁹ Tak i vy, nevydali-li byste jazykem svým srozumitelných slov, kterak bude rozumíno, co se mluví? Budete jen u vítr mluvíti.

¹⁰ Tak mnoho, (jakž vidíme,) rozdílů hlasů jest na světě, a nic není bez hlasu.

¹¹ Protož nebudu-liť znáti moci hlasu, budu tomu, kterýž mluví, cizozemec, a ten, jenž mluví, bude mi také cizozemec.

¹² Tak i vy, poněvadž jste horliví milovníci duchovních věcí, toho hleďte, abyste se k vzdělání církve rozhojnili.

¹³ A protož, kdož mluví jazykem cizím, modl se, aby mohl vykládati.

¹⁴ Nebo budu-li se modliti cizím jazykem, duch můj se toliko modlí, ale mysl má bez užitku jest.

¹⁵ Což tedy jest? Modliti se budu duchem, a modliti se budu i myslí; plésati budu duchem a plésati budu i myslí.

¹⁶ Nebo kdybys ty dobrořečil Bohu duchem, kterakž ten, jenž prostý člověk jest, k tvému dobrořečení řekne Amen, poněvadž neví, co pravíš?

¹⁷ Nebo ač ty dobře díky činíš, ale jiný se nevzdělává.

¹⁸ Děkuji Bohu svému, že více nežli vy všickni jazyky cizími mluvím.

¹⁹ Ale v sboru raději bych chtěl pět slov srozumitelně promluvíti, abych také jiných poučil, nežli deset tisíců slov jazykem neznámým.

²⁰ Bratří, nebudte děti v smyslu, ale zlostí buďte děti, smyslem pak buďte dospělí.

²¹ Psáno jest v Zákoně: Že rozličnými jazyky a cizími rty budu mluvit lidu tomuto, a aniž tak mne slyšeti budou, praví Pán.

²² A tak jazykové jsou za div ne těm, jenž věří, ale nevěřícím, proroctví pak ne nevěřícím, ale věřícím.

²³ A protož když by se sešla všechna církev spolu, a všickni by jazyky cizími mluvili, a vešli by tam i neučení neb nevěřící, zdaliž neřeknou, že blázníte?

²⁴ Ale kdyby všickni prorokovali, a všel by tam mezi ně někdo nevěřící nebo neučený, přemáhán by byl ode všech a souzen ode všech.

²⁵ A tak tajnosti srdce jeho zjeveny budou, a on padna na tvář, klaněti se bude Bohu, vyznávaje, že jistě Bůh jest mezi vámi.

²⁶ Což tedy bratří? Když se scházíte, jeden každý z vás píseň má, učení má, cizí jazyk má, zjevení má, vykládání má, všechno to budiž k vzdělání.

²⁷ Buďte že by kdo jazykem cizím mluvil, ať se to děje skrze dva neb nejvíce tři, a to jeden po druhém, a jeden ať vykládá.

²⁸ Pakli by nebylo vykladače, nechat mlčí v shromáždění, než sobě sám nechať mluví a Bohu.

²⁹ Proroci pak dva nebo tři ať mluví, a jiní necht rozsuzují.

³⁰ Pakliť by jinému tu přisedícimu zjeveno bylo, první mlč.

³¹ Nebo můžete všickni, jeden po druhém, prorokovati, aby se všickni učili a všickni se potěšovali.

³² Duchovět pak proroků prorokům poddáni jsou.

³³ Nebo není Bůh původ různice, ale pokoje, jakož i ve všech shromážděních svatých učim.

³⁴ Ženy vaše v shromážděních ať mlčí, nebo nedopouští se jim mluvit, ale aby poddány byly, jakž i Zákon praví.

³⁵ Pakli se chtí čemu naučiti, doma mužů svých nechat se ptají. Nebo mrzká věc jest ženám mluvit v shromáždění.

³⁶ Zdalíž jest od vás slovo Boží poslo? Zdali k samým vám přišlo?

³⁷ Zdá-li se sobě kdo býti prorokem nebo duchovním, nechať pozná, co vám píše, žeť jsou přikázání Páně.

³⁸ Pakli kdo neví, nevěz.

³⁹ A takž, bratří, o to se snažte, abyste prorokovali, a jazyky cizími mluvit nezbraňujte.

⁴⁰ Všecko slušně a podle řádu ať se děje.

15

¹ Známot vám pak činím, bratří, evangelium, kteréž jsem zvěstoval vám, kteréž jste i přijali, v němž i stojíte,

² Skrze kteréž i spasení bérete, kterak kázal jsem vám, pamatujete-li, leč byste nadarmo uvěřili.

³ Vydal jsem zajisté vám nejprve to, což jsem i vzal, že Kristus umřel za hříchy naše podle Písem,

⁴ A že jest pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne podle Písem.

⁵ A že vidín jest od Petra, potom od dvanácti.

⁶ Potom vidín více než od pěti set bratří spolu, z nichžto mnozí ještě živi jsou až dosavad, a někteří již zesnuli.

⁷ Potom vidín jest od Jakuba, potom ode všech apoštolů.

⁸ Nejposléze pak ze všech, jakožto nedochůdčeti, ukázal se i mně.

⁹ Nebo já jsem nejmenší z apoštolů, kterýž nejsem hoden slouti apoštol, protože jsem se protivil církvi Boží.

¹⁰ Ale milostí Boží jsem to, což jsem, a milost jeho mně učiněná daremná nebyla, ale hojněji nežli oni všickni pracoval jsem, avšak ne já, ale milost Boží, kteráž se mnou jest.

¹¹ Protož i já i oni tak kážeme, a tak jste uvěřili.

¹² Poněvadž se pak káže o Kristu, že jest z mrtvých vstal, kterakž někteří mezi vámi praví, že by nebylo z mrtvých vstání?

¹³ Nebo není-liť z mrtvých vstání, anižť jest Kristus z mrtvých vstal.

¹⁴ A nevstal-liť jest z mrtvých Kristus, tedyť jest daremné kázání naše, a daremnat jest i víra vaše.

¹⁵ A byli bychom nalezeni i křiví svědkové Boží; nebo vydali jsme svědectví o Bohu, že vzkřísil z mrtvých Krista. Kteréhož nevzkřísil, (totiž) jestliže mrtví z mrtvých nevstávají.

16 Nebo jestližeť mrtví z mrtvých nevstávají, anižť jest Kristus vstal.
17 A nevstal-liť jest z mrtvých Kristus, marná jest víra vaše, ještě jste v hříších vašich.

18 A takť i ti, kteříž zesnuli v Kristu, zahynuli.

19 Jestližeť pak v tomto životě toliko naději máme v Kristu, nejbídnější jsme ze všech lidí.

20 Ale vstalť jest z mrtvých Kristus, prvotiny těch, jenž zesnuli.

21 Nebo poněvadž skrze člověka smrt, také i skrze člověka vzkříšení z mrtvých.

22 Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou.

23 Ale jeden každý v svém pořádku: Prvotiny Kristus, potom ti, kteříž jsou Kristovi, v příští jeho.

24 Potom bude konec, když vzdá království Bohu a Otcí, když vyprázdní všeliké knížatstvo, i všelikou vrchnost i moc.

25 Nebo musíť to býti, aby on kraloval, dokudž nepoloží všech nepřátel pod nohy jeho.

26 Nejposlednější pak nepřítel zahlazen bude smrt.

27 Nebo všecky věci poddal pod nohy jeho. Když pak praví, že všecky věci poddány jsou jemu, zjevněť jest, že kromě toho, kterýž jemu poddal všecko.

28 A když poddáno jemu bude všecko, tedy i on Syn poddá se tomu, kterýž jemu poddati má všecko, aby byl Bůh všecko ve všech.

29 Sic jinak co činí ti, kteříž se křtí za mrtvé? Nevstávají-liť mrtví z mrtvých, i proč se křtí za mrtvé?

30 Proč i my nebezpečenství trpíme každé hodiny?

31 Na každý den umírám, skrze slávu naši, kterouž mám v Kristu Ježíši Pánu našem.

32 Jestližeť jsem obyčejem jiných lidí bojoval s šelmami v Efezu, co mi to prospěje, nevstanou-liť mrtví? Tedy jezme a pijme, nebo zítra zemřeme.

33 Nedejte se svoditi. Porušujít dobré obyčeje zlá rozmlouvání.

34 Prociťte k konání spravedlnosti, a nehřešte. Nebo někteří ještě neznají Boha; k zahanbení vašemu toto mluvím.

35 Ale řekne někdo: Kterakž pak vstanou mrtví? A v jakém těle přijdou?

36 Ó nemoudrý, však to, což rozsíváš, nebývá obživeno, leč umře.

37 A což rozsíváš, ne to tělo, kteréž potom zroste, rozsíváš, ale holé zrno, jaké se trefí, pšenice nebo kteréžkoli jiné.

38 Bůh pak dává jemu tělo, jakž ráčí, a jednomu každému z těch semen jeho vlastní tělo.

39 Ne každé tělo jest jedinstejné tělo, ale jiné zajisté tělo lidské, jiné tělo hovědí, jiné pak rybí, a jiné ptačí.

40 A jsou těla nebeská, a jsou těla zemská, ale jináť jest sláva nebeských, a jiná zemských,

41 Jiná sláva slunce, a jiná měsíce, a jiná sláva hvězd; nebo hvězda od hvězdy dělí se v slávě.

42 Tak i vzkříšení z mrtvých. Rozsívá se tělo porušitelné, vstane neporušitelné;

⁴³ Rozsívá se nesličné, vstane slavné; rozsívá se nemocné, vstane mocné;

⁴⁴ Rozsívá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní. Jest tělo tělesné, jest také i duchovní tělo.

⁴⁵ Takť i psáno jest: Učiněn jest první člověk Adam v duši živou, ale poslední Adam v ducha obživujícího.

⁴⁶ Však ne nejprve duchovní, ale tělesné, potom pak duchovní.

⁴⁷ První člověk byl z země zemský, druhý člověk jest sám Pán s nebe.

⁴⁸ Jakýž jest ten zemský, takoví jsou i zemští, a jakýž ten nebeský, takovíž budou také i nebeští.

⁴⁹ A jakož jsme nesli obraz zemského, takť ponese obraz i nebeského.

⁵⁰ Totot pak pravím, bratří: Že tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dědičně obdrží.

⁵¹ Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni proměnění budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu.

⁵² Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme.

⁵³ Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost.

⁵⁴ A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlcena jest smrt v vítězství.

⁵⁵ Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?

⁵⁶ Osten pak smrti jestiř hřích, a moc hřicha jest Zákon.

⁵⁷ Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.

⁵⁸ Protož, bratří moji milí, stálí budte a nepohnutelní, rozhovňující se v díle Páně vždycky, věduce, že práce vaše není daremná v Pánu.

16

¹ O sbírce pak na svaté, jakž jsem nařídil v církvích Galatských, tak i vy čiňte.

² V každou neděli jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti, aby ne teprv, když k vám přijdu, sbírky se dály.

³ Když pak přijdu, kterékoli osoby schválíte skrze listy, tyť pošli, aby donesli tuto milost vaši do Jeruzaléma.

⁴ Pakliř by bylo potřebí, abych i já šel, půjdouť se mnou.

⁵ Přijduť pak k vám, když Macedonií projdu; (nebo Macedonií míním projíti.)

⁶ Ale u vásť snad poostanu, aneb i přes zimu pobudu, abyste vy mne doprovodili, kamž bych koli šel.

⁷ Nechci zajisté s vámi se nyní toliko na zastavení shledati, ale naději se, že za nějaký čas pobudu u vás, bude-li Pán chtíti.

⁸ Zůstanuť pak v Efezu až do letnic.

⁹ Nebo otevírny jsou mi tu veliké a mocné dveře, a protivníku mnoho.

¹⁰ Přišel-liť by pak k vám Timoteus, hleďtež, aby bezpečně byl u vás; neboť dílo Boží dělá jako i já.

11 Protož necht' jím žádný nepohrdá, ale vyprovodte jej v pokoji, ať přijde ke mně; neboť na něj čekám s bratřími.

12 O Apollovi pak bratru oznamuji vám, že jsem ho velmi prosil, aby šel k vám s bratřími. Ale nikoli nebyla vůle jeho, aby nyní přišel, než přijdeť, když bude míti čas příhodný.

13 Bďte, stůjte u víře, zmužile sobě čiňte a buďtež silní.

14 Všecky věci vaše ať se dějí v lásce.

15 Prosímť vás pak, bratří, znáte čeled Štěpánovu, že jsou oni prvotiny Achaie, a že jsou se v službu svatým vydali,

16 Abyste i vy poddáni byli takovým, i všelikému pomáhajícímu a pracujícímu.

17 Těšímť se pak z příchodu Štěpána a Fortunáta a Achaika; nebo nedostatek pro vaši nepřítomnost oni doplnili.

18 Potěšili zajisté mého ducha i vašeho. Protož znejtež takové.

19 Pozdravujít' vás sborové, kteříž jsou v Azii. Pozdravujít' vás v Pánu velice Akvila a Priscilla, s církví tou, kteráž jest v domu jejich.

20 Pozdravují vás všickni bratří. Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém.

21 Pozdravení vlastní rukou Pavlovou.

22 Jestliže kdo nemiluje Pána Jezukrista, budiž prokletý: Maran atha.

23 Milost Pána Jezukrista budiž s vámi.

24 I láska má v Kristu Ježíši se všemi vámi. Amen.

2.list Korintským

¹ Pavel, apoštol Ježíše Krista skrze vůli Boží, a Timoteus bratr, církví Boží, kteráž jest v Korintu, se všemi svatými, kteříž jsou ve vsi Achaii:

² Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

³ Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potěšení,

⁴ Kterýž těší nás ve všelikém ssoužení našem, abychom i my mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli ssoužení, a to tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha.

⁵ Nebo jakož se rozhojňují utrpení Kristova na nás, tak skrze Krista rozhojňuje se i potěšení naše.

⁶ Nebo budťo že soužení jsme, pro vaše potěšení a spasení soužení jsme, kteréž se působí v snášení týchž trápení, kteráž i my trpíme; budťo že potěšování býváme, pro vaše potěšení a spasení potěšování býváme. A naděje naše pevná jest o vás.

⁷ Poněvadž víme, že jakož jste účastníci utrpení, také i potěšení.

⁸ Nechcemeť zajisté, abyste nevěděli, bratří, o soužení našem, kteréž jsme měli v Azii, že jsme nad míru přetížení byli a nad možnost, tak že jsme již o životu svém byli pochybili.

⁹ Nýbrž sami v sobě již jsme byli tak usoudili, že nebylo lze než umřítí, abychom nedoufali sami v sobě, ale v Bohu, jenž i mrtvé křísí.

¹⁰ Kterýž z takového nebezpečení smrti vytrhl nás, a vytrhuje, v něhož doufáme, že i ještě vytrhne,

¹¹ Když i vy nám pomáhati budete modlitbami za nás, aby z daru toho, příčinou mnohých osob nám daného, od mnohých děkováno bylo Bohu za nás.

¹² Nebo chlouba naše tato jest, svědectví svědomí našeho, že v sprostnosti a v upřímosti Boží, ne v moudrosti tělesné, ale v milosti Boží obcovali jsme na tomto světě, zvláště pak u vás.

¹³ Neboť nepíšeme vám nic jiného, nežli to, což čtete, aneb což prvé znáte. A naději mám, že až do konce tak znáti budete.

¹⁴ Jakož jste již i z stránky poznali nás, žeť jsme chlouba vaše, podobně jako i vy naše, v den Pána Ježíše.

¹⁵ A v tomť doufání chtěl jsem k vám přijíti nejprve, abyste druhou milost měli,

¹⁶ A skrze vás jíti do Macedonie, a zase z Macedonie přijíti k vám, a potom od vás abych byl doprovozen do Judstva.

¹⁷ O tom pak když jsem přemýšloval, zdali jsem co lehkomyšlně činil? Aneb což přemýšluji, zdali podle těla přemýšluji, tak aby bylo při mně: Jest, jest, není, není?

¹⁸ Ale víť to věrný Bůh, že řeč naše, kteráž byla mluvena k vám, nebyla: Jest, a není.

¹⁹ Nebo Syn Boží Ježíš Kristus, kterýž mezi vámi kázán jest skrze nás, totiž skrze mne a Silvána a Timotea, nebyl: Jest, a není, ale bylo v kázání o něm: Jest,

²⁰ (Nebo kolikžkoli jest zaslíbení Božích, v němť jsou: Jest, a v němť také jest Amen,) k slávě Bohu skrze nás.

²¹ Ten pak, kterýž potvrzuje nás s vámi v Kristu, a kterýž pomazal nás, Bůh jest.

²² Kterýž i znamenal nás, a dal závdavek Ducha svatého v srdce naše.

²³ Já pak Boha za svědka беру na svou duši, že lituje vás, ještě jsem nepřišel do Korintu.

²⁴ Ne jako bychom panovali nad věrou vaší, ale pomocníci jsme radosti vaší; nebo věrou stojíte.

2

¹ Toto jsem pak sobě uložil, abych k vám zase s zámátkem nepřišel.

² Nebo jestliže já vás zarmoutím, i kdo jest, ješto by mne obveselil, než ten, kterýž jest ode mne zarmoucen?

³ A protoť jsem vám to napsal, abych přijda k vám, neměl zámátku z těch, z nichž bych se měl radovati, doufaje o všech o vás, že radost má jest všech vás radost.

⁴ Nebo z velikého ssoužení a bolesti srdce psal jsem vám, s mnohými slzami, ne abyste zarmoucení byli, ale abyste poznali lásku, kteroužto k vám velikou mám.

⁵ Jestližeť jest pak kdo zarmoutil, ne mneť zarmoutil, ne toliko poněkud, abych jím neobtěžoval všech vás.

⁶ Dostiť má takový na tom trestání, kteréž měl od mnohých,

⁷ Tak abyste jemu již raději zase odpustili a potěšili ho, aby on snad přílišným zámátkem nepřišel na zahynutí.

⁸ Protož prosím vás, abyste utvrdili k němu lásku.

⁹ Nebo i proto psal jsem vám, abych zkušením zvěděl, jste-li ve všem poslušni.

¹⁰ Komuž pak vy co odpouštíte, i já odpouštím. Nebo i já, jestliže jsem co odpustil, komuž jsem odpustil, pro vás odpustil jsem, před obličejem Kristovým, abychom nebyli oklamáni od satana.

¹¹ Nebo nejsou nám neznámá myšlení jeho.

¹² Když jsem pak přišel do Troady, k zvěstování evangelium Kristova, ačkoli dveře mi otevřiny byly skrze Pána, však neměl jsem žádného upokojení v duchu svém, protože jsem nenalezl Tita, bratra svého.

¹³ Ale požehnáv jich, odšel jsem do Macedonie.

¹⁴ Bohu pak budiž díka, kterýž vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě.

¹⁵ Neboť jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, jenž k spasení přicházejí, i v těch, kteříž hynou,

¹⁶ Těm zajisté jsme vůně smrtelná k smrti, oněm pak vůně života k životu. Ale k tomu kdo jest způsobný?

¹⁷ Neboť nejsme, jako mnozí, cizoložící slovo Boží, ale jako z upřímnosti, a jako z Boha, před obličejem Božím, o Kristu mluvíme.

3

¹ Začínáme opět sami sebe chváliti? Zdaliž potřebujeme, jako někteří, schvalujících listů k vám, nebo od vás k jiným?

² List náš vy jste, napsaný v srdcích našich, kterýž znají a čtou všickni lidé.

³ Nebo to zjevné jest, že jste vy list Kristův, zpravený skrze přisluhování naše, napsaný ne černidlem, ale Duchem Boha živého, ne na deskách kamenných, ale na deskách srdce masitých.

⁴ Doufání pak takové máme skrze Krista k Bohu,

⁵ Ne že bychom dostateční byli mysliti něco sami z sebe, jakožto sami z sebe, ale dostatečnost naše z Boha jest.

⁶ Kterýžto i hodné nás učinil služebníky Nového Zákona, ne litery, ale Ducha. Nebo litera zabíjí, ale duch obživuje.

⁷ A poněvadž přisluhování smrti, literami vyryté na deskách kamenných, bylo slavné, tak že nemohli patřiti synové Izraelští v tvář Mojžíšovu, pro slávu obličeje jeho, kteráž pomínouti měla,

⁸ I kterakž by tedy ovšem přisluhování Ducha nemělo býti slavné?

⁹ Nebo poněvadž přisluhování pomsty slavné bylo, mnohemť se více rozhojňuje v slávě přisluhování spravedlnosti.

¹⁰ Nebo to, což oslaveno bylo, aniž oslaveno bylo v té částce, u přirovnání převýšené slávy nového přisluhování.

¹¹ Nebo poněvadž to pomíjející slavné bylo, mnohemť více to, což zůstává, jestiť slavné.

¹² Protož majíce takovou naději, mnohé svobody užíváme,

¹³ A ne jako Mojžíš, kterýž kladl zástření na tvář svou, aby nepatřili synové Izraelští k cíli té věci pomíjející.

¹⁴ Ale ztupeni jsou smyslové jejich. Nebo až do dnešního dne to zastření v čítání Starého Zákona zůstává neodkryté; nebo skrze Krista toliko se odnímá.

¹⁵ Protož až do dnešního dne, když se čtou knihy Mojžíšovy, zastření jest položeno na jejich srdci.

¹⁶ Než jakž by se obrátilo ku Pánu, odňato bude zástření.

¹⁷ Nebo Pán Duch jest, a kdež jest Duch Páně, tuť i svoboda.

¹⁸ My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.

4

¹ Protož majíce toto přisluhování, tak jakž jsme milosrdenství došli, neoblevujeme v něm.

² Ale odmítáme ukrývání neslušnosti, nechodíce v chytrosti, aniž se lstivě obírajíce s slovem Božím, ale zjevováním pravdy v příjemnost uvodíce sebe u každého svědomí lidského před obličejem Božím.

³ Pakliť zakryté jest evangelium naše, před těmi, kteříž hynou, zakryté jest.

⁴ V nichžto Bůh světa tohoto oslepil mysl, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží.

⁵ Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sami pak o sobě pravíme, že jsme služebníci vaši pro Ježíše.

⁶ Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tentě jest se osvítil v srdcích našich, k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.

⁷ Mámeť pak poklad tento v nádobách hliněných, aby vyvýšenost moci byla Boží, a ne z nás.

⁸ Myť se všech stran úzkost máme, ale nebýváme cele potlačeni; v divných jsme nesnadnostech, ale nebýváme v tom pohlceni;

⁹ Protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme.

¹⁰ Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle svém nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl.

¹¹ Vždycky zajisté my, kteříž živi jsme, na smrt býváme vydáváni pro Ježíše, aby i život Ježíšův zjeven byl na smrtelném těle našem.

¹² A tak smrt v nás moc provodí, ale v vás život.

¹³ Majíce tedy téhož ducha víry, podle toho, jakž psáno jest: Uvěřil jsem, protože jsem mluvil, i myť věříme, protože i mluvíme,

¹⁴ Vědouce, že ten, kterýž vzkřísil Pána Ježíše, i nás skrze Ježíše vzkřísí a postaví s vámi.

¹⁵ Nebo to všecko pro vás se děje, aby ta přehojná milost skrze díků činění od mnohých věrných rozmohla se k slávě Boží.

¹⁶ Protož neoblevujeme, ale ačkoli zevnitřní člověk náš ruší se, však ten vnitřní obnovuje se den ode dne.

¹⁷ Nebo toto nynější lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí,

¹⁸ Když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné.

5

¹ Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek zbořen, stavení od Boha máme, příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích.

² Pročež i v tomto stánku vzdycháme, v příbytek náš, kterýž jest s nebe, oblečení býti žádající,

³ Jestliže však oblečení a ne nazí nalezeni budeme.

⁴ Nebo kteříž jsme v tomto stánku, lkáme, jsouce obtíženi, poněvadž bychom nechtěli svlečení býti, ale přiodíni, aby pohlcena byla smrtelnost od života.

⁵ Ten pak, kdož nás tak k tomu způsobil, Bůhť jest, kterýž i dal nám závdavek Ducha svého.

⁶ Protož doufanlivé myslí vždycky jsouce, a vědouce, že dokudž pohostinu jsme v tomto těle, vzdáleni jsme ode Pána,

⁷ (Nebo skrze víru chodíme, a ne skrze vidění tváří Páně,)

⁸ Doufanlivěť pak myslí jsme, a oblibujeme raději vyjítí z těla a přijítí ku Pánu.

⁹ Protož i usilujeme buď v těle pohostinu jsouce, buďto z těla se berouce, jemu se líbiti.

¹⁰ Všickni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý odplatu za to, což skrze tělo působil, podle toho, jakž práce cí byla, buďto v dobrém, nebo ve zlém.

¹¹ Protož znajíce tu hrůzu Páně, lidem k víře sloužíme, Bohuť pak známi jsme. A nadějíť mám, že i svědomí vašemu známi jsme.

¹² Neboť ne sami sebe opět vám chválíme, ale příčinu vám dáváme, abyste se chlubil námi, a abyste to měli proti těm, kteříž se v tvárnosti chlubí, a ne v srdci.

¹³ Nebo budto že nesmyslní jsme, Bohu nesmyslní jsme; buď že jsme rozumní, vám rozumní jsme.

¹⁴ Láska zajisté Kristova víže nás,

¹⁵ Jakožto ty, kteříž tak soudíme, že poněvadž jeden za všechny umřel, tedyť všickni zemřeli, a že za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal.

¹⁶ A tak my již od toho času žádného neznáme podle těla. A ačkoli jsme poznali Krista podle těla, ale nyní již více neznáme.

¹⁷ Protož jest-li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest.

¹⁸ To pak všecko jest z Boha, kterýž smířil nás s sebou skrze Jezukrista, a dal nám služebnost smíření tohoto.

¹⁹ Nebo Bůh byl v Kristu, smířuje svět s sebou, nepočítaje jim hříchů jejich, a složil v nás to slovo smíření.

²⁰ Protož my na místo Krista poselství dějeme; a jako by Bůh skrze nás žádal vás, prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem.

²¹ Nebo toho, kterýž hřichu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm.

6

¹ Protož napomáhající, i napomínáme vás, abyste milosti Boží nadarmo nebrali,

² (Neboť praví Bůh: V čas příhodný uslyšel jsem tě a v den spasení spomohl jsem tobě. Aj, nyníť jest čas příhodný, aj, nyní dnové spasení.)

³ Žádného v ničemž nedávající pohoršení, aby byla bez úhony služba naše;

⁴ Ale ve všem se chovající jakožto Boží služebníci, ve mnohé trpělivosti, v utištěních, v nedostatcích, v úzkostech,

⁵ V ranách, v žalářích, v nepokojích, v pracech, v bdění, v postech,

⁶ V čistotě, v umění, v dlouhočekání, v dobrotivosti, v Duchu svatém, v lásce neošetmetné,

⁷ V slovu pravdy, v moci Boží, skrze odění spravedlnosti, napravo i nalevo,

⁸ Skrze slávu i pohanění, skrze zlou i dobrou pověst, jakožto bludní, a jsouce pravdomluvní,

⁹ Jakožto neznámí, a jsouce známí, jakožto umírající, a aj, živi jsme, jakožto potrestaní, a nezmordovaní,

¹⁰ Jako smutní, avšak vždycky se radující, jako chudí, a mnohé zbohacující, jako nic nemající, avšak všemi věcmi vládnouce.

¹¹ Ústa naše otevírána jsou k vám, ó Korinští, srdce naše rozšířeno jest.

¹² Nejste v nás soužení, než soužení jste v srdcích vašich.

¹³ O takovéžť odplaty žádám od vás, jakožto synům pravím: Rozšiřte se i vy.

14 A netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi?

15 A jaké srovnání Krista s Beliálem? Aneb jaký díl věřícímu s nevěřícím?

16 A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.

17 A protož vyjdětež z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás.

18 A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.

7

1 Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očistujmež se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení naše v bázni Boží.

2 Přijmětež nás. Žádnémuť jsme neublížili, žádnému neuškodili, žádného neoklamali.

3 Nepravím toho ku potupě vaší, poněvadž jsem napřed pověděl, že v srdcích našich jste, tak abychom hotovi byli spolu s vámi zemřít i spolu živi býti.

4 Mnohét jsem k vám důvěrnosti, mnohoť se vámi chlubím; naplněn jsem potěšením, a rozhojňujit se v radosti ve všelikém soužení našem.

5 Nebo i když jsme byli přišli do Macedonie, žádného odpočinutí nemělo tělo naše, ale ve všem soužení jsme byli; měli jsme zevnitř boje, vnitř strachy.

6 Ale ten, jenž těší ponížené, potěšil nás, Bůh, skrze Titův příchod.

7 A netoliko příchodem jeho, ale také i potěšením tím, kteráž on měl z vás, vypravovav nám o vaší veliké žádosti nás, o vašem kvílení, a vaší ke mně horlivé milosti, takže jsem se velmi zradoval.

8 A ačkoli zarmoutil jsem vás listem, nelituji toho, ač jsem byl litoval. Nebo vidím, že ten list, ačkoli na čas, zarmoutil vás.

9 Ale nyní raduji se, ne že jste zarmoucení byli, ale že jste se ku pokání zarmoutili. Zarmoutili jste se zajisté podle Boha, takže jste k žádné škodě nepřišli skrze nás.

10 Nebo zámutek, kterýž jest podle Boha, ten pokání k spasení působí takové, jehož nikdy líto nebude, ale zámutek světa způsobuje smrt.

11 Ano hle, to samo, že jste podlé Boha zarmoucení byli, kterakou v vás způsobilo snažnost, nýbrž jakou omluvu, nýbrž zažhnutí hněvu, nýbrž bázeň, nýbrž žádost vroucí, nýbrž horlivost, anobřž pomstu? A Všelijak ukázali jste se nevinní býti v té příhodě.

12 A ač psal jsem vám, však ne pro toho jsem psal, kterýž tu nepravost spáchal, ani pro toho, komuž se křivda stala, ale aby vám zjevena byla pilnost naše o vás před obličejem Božím.

13 Protož potěšeníť jsme z potěšení vašeho. Ale mnohem hojněji zradovali jsme se z radosti Titovy, že poočerstven jest duch jeho ode všech vás,

14 A že chlubil-li jsem se v čem vámi před ním, nebyl jsem zahanben, ale jakož všechno mluvili jsme vám v pravdě, tak i chloubna naše, kteráž byla před Titem, pravá jest shledána.

¹⁵ A hojněji i srdce jeho jest k vám obráceno, nebo rozpomíná se na poslušnost všech vás, a kterak jste ho s bázní a s strachem přijali.

¹⁶ Raduji se pak, že ve všem mám o vás doufání.

8

¹ Známuť pak vám činíme, bratří, milost Boží, danou zborům Macedonským,

² Že v mnohém zkušeni rozličných soužení rozhojnilá radost jejich a převeliká chudoba jejich rozhojněna jest v bohatství upřímnosti jejich.

³ Nebo svědectví jim vydávám, že podle možnosti, ba i nad možnost hotovi byli sděliti se,

⁴ Mnohými žádostmi prosíce nás, abychom té milosti jejich a obcování služebnost (v rozdělování toho svatým) na se přijali.

⁵ A netoliko tak učinili, jakž jsme se nadáli, ale sami sebe nejprve dali Pánu, a i nám také u vůli Boží,

⁶ Tak že jsme musili napomenouti Tita, aby jakož byl prve započal, tak také i dokonál při vás milost tuto.

⁷ A protož jakž ve všech věcech jste hojní, totiž u víře i v řeči i v známosti i ve všeliké snažnosti i v lásce vaší k nám, tak i v této milosti hojní buďte.

⁸ Ne jako rozkazuje, toto pravím, ale příčinou jiných snažnosti i vaší upřímnou lásku zkušenu ukázati chtěje.

⁹ Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.

¹⁰ A k tomuť vám radu dávám; nebo jest vám to užitečné, kteříž jste netoliko činiti, ale i chtíti prve začali léta předešlého.

¹¹ Protož nyní již to skutkem vykonajte, aby jakož hotové bylo chtění, tak také bylo i vykonání z toho, což máte.

¹² Nebo jest-liť prve vůle hotová, podle toho, což kdo má, vzácná jest Bohu, ne podle toho, čehož nemá.

¹³ Nebo ne proto vás ponoukám, aby jiným bylo polehčení, a vám soužení, ale rovnost ať jest; nyní přítomně vaše hojnost spomoziž jejich chudobě,

¹⁴ Aby potom také jejich hojnost vaší chudobě byla ku pomoci, aby tak byla rovnost;

¹⁵ Jakož psáno: Kdo mnoho nasbíral, nic mu nezbyvalo, a kdo málo, neměl nedostatku.

¹⁶ Ale díka Bohu, kterýž takovouž snažnost k službě vám dal v srdce Titovo,

¹⁷ Takže to napomenutí naše ochotně přijal, anobrž jsa v lásce k vám opravdový, sám z své dobré vůle šel k vám.

¹⁸ Poslalit jsme pak s ním bratra toho, kterýž má velikou chválu v evangelium po všech sbořích,

¹⁹ (A netoliko to, ale také losem vyvolen jest od církví za tovaryše putování našeho, s touto milostí, kteroužto sloužíme k slávě Pánu a k vyplnění vůle vaší,)

²⁰ Varujice se toho, aby nám někdo neutrhal pro tu hojnost, kterouž my přisluhujeme,

²¹ Dobré opatrujice netoliko před obličejem Páně, ale i před lidmi.

²² Poslali jsme pak s nimi bratra našeho, kteréhož jsme mnohokrát ve mnohých věcech zkusili, že jest pilný, a nyní mnohem pilnější bude pro mnohé důvěření mé o vás.

²³ Z strany Tita víte, že jest tovaryš můj, a mezi vámi pomocník můj; a z strany bratří našich, že jsou poslové církví a sláva Kristova.

²⁴ Protož jistoty lásky vaší a chlouby naší o vás, k nim dokažte, před obličejem církví.

9

¹ Nebo o pomoci, kteráž se sbírá na svaté, jest zbytečné psáti vám.

² Vím zajisté o vaší hotovosti, pro kteroužto chlubím se vámi u Macedonských, kterak by Achaia hotova byla k tomu od předešlého léta. A ta z vás pošlá horlivost mnohými k témuž pohnula.

³ I poslal jsem k vám tyto bratří, aby chlouba naše vámi nebyla marná v té stránce, ale abyste, (jakž jsem řekl,) byli hotovi,

⁴ Abychom snad, přišli-li by se mnou Macedonští, a našli vás nehotové, nemusili se styděti, (ať nedím vy) za takovou chloubu.

⁵ Protož vidělo mi se za potřebné těchto bratří napomenouti, aby předešli mne k vám, a připravili prve opověděnou sbírku vaší, aby byla hotová jako dobrovolná sbírka, a ne jako bezděčná.

⁶ Ale totoť pravím: Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude; a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude.

⁷ Jeden každý jakž uložil v srdci svém, tak učíň, ne s neochotnou myslí anebo z mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh.

⁸ Mocent' jest pak Bůh všelikou milost rozhojnití v vás, abyste ve všem všudy všelikou dostatečnost majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému,

⁹ Jakož psáno jest: Rozsypal a dal chudým, spravedlnost jeho zůstává na věky.

¹⁰ Ten pak, kterýž dává símě rozsívajícímu, dejž i vám chléb k jedení, a rozmnoží símě vaše, a přispoříž úrody spravedlnosti vaší,

¹¹ Abyste všelijak zbohaceni byli ke všeliké sprostnosti, kterážto působí skrze nás, aby díky činěny byly Bohu.

¹² Nebo služba oběti této netoliko doplňuje nedostatky svatých, ale také rozhojňuje se v mnohé důků činění Bohu, příčinou schválení služby této,

¹³ Když chválí Boha z jednomyslné poddanosti vaší k evangelium Kristovu, a z upřímé pomoci jim i všechněm učiněné,

¹⁴ A modlí se za vás ti, kteříž vás převelice milují pro vyvýšenou milost Boží v vás.

¹⁵ Díka pak budiž Bohu z nevymluvného daru jeho.

10

¹ Já pak sám Pavel prosím vás skrze tichost a dobrotivost Kristovu, kterýžto v přítomnosti u vás jsem pokorný, ale v nepřítomnosti směle důvěrný jsem k vám.

² Prosím pak vás za to, abych přítomen jsa, nemusil doufanlivý býti tou smělostí, kterouž jsem jmín, že bych smělý byl proti některým, kteříž za to mají, že bychom my podle těla chodili.

³ V těle zajisté chodíce, ne podle těla rytěřujeme,

⁴ Nebo odění rytěřování našeho není tělesné, ale mocné v Bohu k vyvrácení ohrad,

⁵ Jímžto podvrácíme rady, i všelikou vysokost, povyšující se proti umění Božímu, jímajíce všelikou mysl v poddanost Kristu,

⁶ A nahotově majíce pomstu proti každému neposlušenství, když naplněno bude vaše poslušenství.

⁷ A což toliko na to, co před očima jest, hledíte? Má-li kdo tu naději o sobě, že by Kristův byl, pomysliž také na to sám u sebe, že jakož on jest Kristův, tak i my Kristovi jsme.

⁸ Nebo bychť se pak i ještě hojněji chlubil mocí naší, kterouž nám dal Pán vzdělání a ne k zkažení vašemu, nebuduť zahanben;

⁹ Abych se nezdál listy strašiti vás.

¹⁰ Nebo listové jeho (dí někdo) jsou těžcí a mocní, ale přítomnost osobná jest mdlá, a řeč chaterná.

¹¹ Toto nechať myslí takový, že jacíž jsme v slovu skrze psání, vzdáleni jsouce od vás, takoví také budeme i v skutku, přijdouce k vám.

¹² Neboť my se neodvažujeme přimísiti aneb přirovnati k některým, kteříž sami sebe chválí. Ale ti nerozumějí, že sami sebou sebe měří a přirovnávají sebe sobě.

¹³ My pak nebudeme se nad to, což nám není odměřeno, chlubiti, ale podle míry pravidla, kteroužto míru odměřil nám Bůh, chlubiti se budeme, totiž že jsme dosáhli až k vám.

¹⁴ Nebo ne jako bychom nedosáhli až k vám, rozšiřujeme se nad míru. Až i k vám zajisté přišli jsme v evangelium Kristovu.

¹⁵ Protož my se nad to, což nám není odměřeno, nechlubíme, totiž cizími pracemi, ale naději máme, když víra vaše růsti bude v vás, že my se rozšíříme dále podle toho, jakž nám odměřeno,

¹⁶ Totiž, abych ještě i na těch místech, kteráž jsou za vámi dále, kázal evangelium, a ne abych v tom, což jinému odměřeno jest, a již jest hotové, se chlubil.

¹⁷ Ale kdo se chlubí, v Pánu se chlub.

¹⁸ Nebo ne ten, kdož se sám chválí, zkušený jest, ale ten, kohož Pán chválí.

11

¹ Ó byste mne maličko posnesli v nemoudrosti mé, nýbrž posneste mne.

² Neboť miluji vás Božím milováním. Zasnoubil jsem zajisté vás jako čistou pannu oddati jednomu muži, Kristu.

³ Ale bojímť se, aby snad, jakož had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše, abyste se totiž neuchýlili od sprostnosti, kteráž jest v Kristu.

⁴ Nebo kdyby někdo přijda, jiného Ježíše vám kázal, kteréhož jsme my nekázali, aneb kdybyste jiného ducha přijali, kteréhož jste prve nepřijali, anebo jiné evangelium, kteréhož jste od nás nevezali, slušně byste to snášeli.

⁵ Neboť za to mám, že jsem nic menší nebyl velikých apoštolů.

⁶ Jestližeť pak jsem nedospělý v řeči, však ne v umění, ale ve všem všudy otevření jsme vám.

7 Zdali jsem zhřešil, ponižuje se, abyste vy povýšeni byli, a že jsem darmo evangelium Boží kázal vám?

8 Jiné jsem církve loupil, bera od nich plat k službě vaší. A byv u vás, jsa potřeben, neobtěžoval jsem žádného.

9 Nebo ten nedostatek můj doplnili bratří, přišedše z Macedonie. A ve všech věcech varoval jsem se, a varovati budu, abych vás neobtěžoval.

10 Jestliž pravda Kristova ve mně, že chloubá tato nebude mi zmařena v krajinách Achaiských.

11 Z které příčiny? Snad že vás nemiluji? Bůhť ví.

12 Ale což činím, ještěť činiti budu, abych odňal příčinu těm, kteříž hledají příčiny k tomu, aby v tom, v čemž se chlubí, nalezeni byli takoví jako i my.

13 Nebo takoví falešní apoštolé jsou dělníci lstiví, proměňující se v apoštoly Kristovy.

14 A není div. Nebo i satan proměňuje se v anděla světlosti.

15 Protož není to tak veliká věc, jestliže i služebníci jeho proměňují se, aby se zdáli býti služebníci spravedlnosti, jichžto konec bude podle skutků jejich.

16 Opět pravím, aby mne někdo neměl za nemoudrého; nýbrž i jako nemoudrého přijměte mne, ať i já se maličko něco pochlubím.

17 Což mluvím, nemluvímť jako ode Pána, ale jako v nemoudrosti z strany této chlouby.

18 Když se mnozí chlubí podle těla, i jáť se pochlubím.

19 Rádi zajisté snášíte nemoudré, jsouce sami moudří.

20 Nebo snesete i to, by vás kdo v službu podrobil, by kdo zžíral, by kdo bral, by se kdo pozdvihoval, by vás kdo v tvář bil.

21 K zahanbení vašemu pravím, rovně jako bychom my nějací špatní byli. Nýbrž v čem kdo smí, (v nemoudrosti mluvím,) smímt i já.

22 Židé jsou? Jsem i já Žid. Izraelští jsou? Jsem i já. Símě Abrahamovo jsou? I já.

23 Služebníci Kristovi jsou? (Nemoudře dím:) Nadto já. V pracech býval jsem hojněji, v ranách přílišně, v žalářích hojněji, v smrtech častokrát.

24 Od Židů pětkrát čtyřidceti ran bez jedné trpěl jsem.

25 Tříkrát metlami mrskán jsem, jednou jsem byl ukamenován, třikrát jsem na moři tonul, ve dne i v noci v hlubokosti mořské byl jsem.

26 Na cestách často, v nebezpečství na řekách, v nebezpečství od lotrů, v nebezpečství od svého pokolení, v nebezpečství od pohanů, v nebezpečství v městě, v nebezpečství na poušti, v nebezpečství na moři, v nebezpečství mezi falešnými bratřími;

27 V práci a v ustání, v bděních často, v hladu a v žízni, v postech častokrát, na zimě a v nahotě.

28 Kromě toho, což zevnitř jest, dotírá na mne ten houf na každý den povstávající proti mně, to jest péče o všechny sbory.

29 Kdo umdlévá, abych já s ním nemdlel? Kdo se uráží, abych já se nepálil?

30 Jestližeť se mám chlubiti, nemocmi svými se chlubiti budu.

³¹ Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž jest pozeňnaný na věky, ví, žeť nelhu.

³² Hejtman v Damašku lidu Aréty krále, ostříhal města Damašku, chtěje mne do vězení vzíti.

³³ Ale já oknem po provaze spuštěn jsem v koši přes zed, i ušel jsem rukou jeho.

12

¹ Ale chlubiti mi se není dobré, nebo přišel bych k vypravování o viděních a zjeveních Páně.

² Zním člověka v Kristu před lety čtrnácti, (v těle-li, nevím, čili krom těla, nevím, Bůhť ví,) kterýž byl vtržen až do třetího nebe.

³ A vím takového člověka, (bylo-li v těle, čili krom těla, nevím, Bůhť ví),

⁴ Že jest byl vtržen do ráje, a slyšel nevypravitelná slova, kterýchž nesluší člověku mluvíti.

⁵ Takovým budu se chlubiti, ale sám sebou nechci se chlubiti, než toliko nemocmi svými.

⁶ Nebo budu-li se chtíti chlubiti, nebuduť proto nemoudrým, nebo pravdu povím; ale uskrovnímť, aby někdo nesmýšlel více, nežli vidí při mně, aneb slyší ode mne.

⁷ A abych se vysokostí zjevení nad míru nepozdvihl, dán mi jest osten do těla, totiž anděl satan, aby mne poličkoval, abych se nad míru nepovyšoval.

⁸ Za to třikrát jsem Pána prosil, aby to odstoupilo ode mne.

⁹ Ale řekl mi: Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se. Nejraději tedy chlubiti se budu nemocmi svými, aby ve mně přebývala moc Kristova.

¹⁰ Protož libost mám v nemocech svých, v pohaněních, v nedostatcích, v protivenstvích, a v úzkostech, pro Krista. Nebo když mdlím, tedy silen jsem.

¹¹ Učiněn jsem nemoudrým, chlubě se; vy jste mne k tomu přinutili. Neb já od vás měl jsem chválen býti; neboť jsem nic menší nebyl velikých apoštolů, ačkoli nic nejsem.

¹² Znamení zajisté apoštolství mého prokázána jsou mezi vámi ve vsi trpělivosti, i v divích a v zázracích, a v mocech.

¹³ Neb co jest, čeho byste vy méně měli nežli jiné církve, leč to, že jsem já vás neobtěžoval? Odpusťtež mi to bezpráví.

¹⁴ Aj, již potřetí hotov jsem přijíti k vám, a nebuduť vás obtěžovati. Nebo nehledám toho, což jest vašeho, ale vás. Neboť nemají synové rodičům pokladů shromažďovati, ale rodičové synům.

¹⁵ Jáť pak velmi rád náklad učiním, i sám se vynaložím za duše vaše, ačkoli velmi vás miluje, málo jsem milován.

¹⁶ Ale nechť jest tak, že jsem já vás neobtěžoval, než chytrý jsa, lstí jsem vás zjímal.

¹⁷ Zdali skrze někoho z těch, kteréž jsem poslal k vám, obloupil jsem vás?

¹⁸ Dožádal jsem se Tita, a poslal jsem s ním bratra toho. Zdali vás Titus podvedl? Zdaliž jsme jedním duchem nechodili? Zdaliž ne jedněmi šlépějemi?

¹⁹ A zase domníváte-li se, že my se vymlouváme před vámi? Před obličejem Božím v Kristu mluvíme, a to všecko, nejmilejší, k vašemu vzdělání.

²⁰ Neboť se bojím, abych snad přijda k vám, nenalezl vás takových, jakýchž bych nechtěl, a já nebyl nalezen od vás, jakéhož byste vy nechtěli, aby snad nebyli mezi vámi svárové, závistí, hněvové, vády, utrhaní, reptání, nadýmání, různice,

²¹ Aby mne opět, když bych přišel, neponížil Bůh můj u vás, a plakal bych mnohých z těch, kteříž jsou prve hřešili, a nečinili pokání z nečistoty, a z smilstva, a z nestydatosti, kterouž páchali.

13

¹ Toto již po třetí jdu k vám, a v ústech dvou neb tří svědků stanef každé slovo.

² Předpověděl jsem, a předpovídám po druhé jako přítomný, a nepřítomný nyní píši těm, kteříž prve hřešili, i jiným všechněm, že přijdu-liť opět znovu, neodpustím,

³ Poněvadž zkusiti hledáte toho, kterýž skrze mne mluví, Krista, kterýžto k vám není nemocný, ale mocný jest v vás.

⁴ Nebo ačkoli ukřižován jest jako nemocný, ale živ jest z moci Boží. A tak i my mdlí jsme s ním, ale živi budeme s ním, z moci Boží vztahující se až k vám.

⁵ Sami sebe zkušujte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte. Èili sami sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest v vás? Leč jste snad zavrženi.

⁶ Ale naději mám, žeť poznáte, žeť my nejsme zavrženi.

⁷ Modlím se pak Bohu, abyste nic zlého nečinili, ne proto, abychom my se dokonalí ukázali, ale abyste vy to, což jest dobrého, činili, my pak jako zavržení abychom byli.

⁸ Neboť nic nemůžeme proti pravdě, ale k pravdě.

⁹ Radujeme se zajisté, že ač jsme mdlí, ale vy jste silní, a za toť se i modlíme, abyste vy byli dokonalí.

¹⁰ Protož toto nepřítomný jsa, píši, abych snad potom přítomen jsa, nemusil býti přísný, podle moci, kterouž mi dal Pán k vzdělání, a ne k zkáze.

¹¹ Naposledy, bratří mějtež se dobře, dokonalí budte, potěšujte se, jednoduše mysle, pokoj mějte. A Bůh lásky a pokoje budeť s vámi.

¹² Pozdravtež jedni druhých políbením svatým. Pozdravují vás všickni svatí.

¹³ Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého budiž se všemi vámi. Amen. Druhý list k Korintským psán byl z Filippis, Města Macedonského, po Titovi a Lukášovi.

Galatským

¹ Pavel apoštol, (ne od lidí, ani skrze člověka, ale skrze Jezukrista, a Boha Otce, kterýž jej vzkřísil z mrtvých,)

² I ti, kteříž jsou se mnou, všickni bratří sborům Galatským:

³ Milost vám a pokoj od Boha Otce a Pána našeho Jezukrista,

⁴ Kterýž vydal sebe samého za hříchy naše, aby nás vytrhl z tohoto přítomného věku zlého, podle vůle Boha a Otce našeho,

⁵ Jemuž buď sláva na věky věků. Amen.

⁶ Divím se tomu, že tak rychle od toho, kterýž vás povolal v milost Kristovu, uchýlili jste se k jinému evangelium,

⁷ Kteréž není jiné, ale jsou někteří, ješto vás kormoutí a převrátiti chtějí evangelium Kristovo.

⁸ Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď.

⁹ Jakož jsme již pověděli, a ještě znovu pravím: Jestliže by vám kdo co jiného kázal mimo to, což jste přijali, prokletý buď.

¹⁰ Nebo lidské-liž věci, čili Boží předkládám? Zdaliž lidem se líbiti hledám? Kdybych se zajisté ještě lidem zaliboval, služebník Kristův bych nebyl.

¹¹ Oznamujit pak vám, bratří, že evangelium to, kteréž kázáno jest ode mne, není podle člověka.

¹² Nebo aniž jsem já ho přijal od člověka, ani se naučil, ale skrze zjevení Ježíše Krista.

¹³ Slýchali jste zajisté o mém obcování někdejším v Židovstvu, kterak jsem se velice protivil církvi Boží a hubil jsem ji,

¹⁴ A že jsem prospíval v Židovstvu nad mnohé mně rovné v pokolení mém, byv velmi horlivý milovník otcovských ustanovení.

¹⁵ Ale když se zalíbilo Bohu, kterýž mne byl oddělil z života matky mé a povolal skrze milost svou,

¹⁶ Zjeviti Syna svého mně, abych jej kázal mezi pohany, hned jsem se neporadil s tělem a krví;

¹⁷ Aniž jsem se vrátil do Jeruzaléma k těm, jenž prve byli apoštolé nežli já, ale šel jsem do Arabie, přišel jsem pak zase do Damašku.

¹⁸ Potom po třech letech navrátil jsem se do Jeruzaléma, abych navštívil Petra, a pobyl jsem u něho patnácte dní.

¹⁹ Jiného pak z apoštolů žádného jsem neviděl než Jakuba, bratra Páně.

²⁰ Cožť pak píši vám, aj, před Bohem osvědčuji, žeť neklamám.

²¹ Potom přišel jsem do krajin Syrských a Cilických.

²² A nebyl jsem známý osobou sborům Židovským, kteříž byli v Kristu,

²³ Než toliko slýchali o mně: Že ten, kterýž se nám někdy protivil, již nyní káže víru, kterouž někdy hubil.

²⁴ A slavili ve mně Boha.

2

¹ Potom po čtrnácti letech opět vstoupil jsem do Jeruzaléma s Barnabášem, pojav s sebou i Tita.

² Vstoupil jsem pak podle zjevení, a vypravoval jsem jim evangelium, kteréž káži mezi pohany, a zvláště pak znamenitějším, abych snad nadarmo neběžel nyní i prve.

³ Ale ani Titus, kterýž se mnou byl, pohan byv, nebyl přinucen obřezati se,

⁴ Totiž pro podešlé falešné bratří, kteříž se byli vloudili k vyšpehování svobody naší, kterouž máme v Kristu Ježíši, aby nás v službu podrobili.

⁵ Kterýmžto ani na chvílku neustoupili jsme a nepoddali se, aby pravda evangelium zůstala u vás.

⁶ Od těch pak, kteříž se zdadí něco býti, nic mi není přidáno, ač jací jsou někdy byli, mně potom nic není, Bůhť osoby člověka nepřijímá; ti, pravím, kteříž se něco zdadí býti, nic mi nepřidali.

⁷ Nýbrž naodpor, když uzřeli, že jest mi svěřeno evangelium, abych je kázal neobřezaným, jako i Petrovi mezi Židy,

⁸ (Nebo ten, kterýž mocný byl skrze Petra z strany apoštolství mezi Židy, byl mocný i skrze mne mezi pohany,)

⁹ A poznavše milost mně danou, Jakub a Petr a Jan, kteříž se zdadí sloupové býti, podali svých pravic mně a Barnabášovi na tovaryšství, abychom my mezi pohany a oni mezi Židy kázali.

¹⁰ Toliko napomenuli, abychom na chudé pamatovali, což jsem se i činiti snažoval.

¹¹ A když byl přišel Petr do Antiochie, zjevně jsem jemu odepřel; hoden zajisté byl trestání.

¹² Nebo prve nežli jsou přišli někteří od Jakuba, jídal s pohany, a když přišli, ucházel a odděloval se od nich, boje se těch, kteříž byli z Židovstva.

¹³ A spolu s ním v tom pokrytství byli i jiní Židé, takže i Barnabáš uveden byl v jejich pokrytství.

¹⁴ Ale já užřev, že nesporně chodí v pravdě evangelium, řekl jsem Petrovi přede všemi: Poněvadž ty jsa Žid, pohansky živ jsi, a ne Židovsky, proč pohany k Židovskému způsobu vedeš?

¹⁵ My přirození Židé, a ne pohané hříšní,

¹⁶ Vědouce, že nebývá člověk ospravedlněn z skutků Zákona, ale skrze víru v Jezukrista, i my v Krista uvěřili jsme, abychom ospravedlnění byli z víry Kristovy, a ne z skutků Zákona, protože nebude ospravedlněn z skutků Zákona žádný člověk.

¹⁷ Jestliže pak hledajíce ospravedlnění býti v Kristu, nalézáme se i my hříšníci, tedy jest Kristus služebník hřícha? Nikoli.

¹⁸ Nebo budu-li to, což jsem zbořil, opět zase vzdělávati, přestupníkem sebe činím.

¹⁹ Já zajisté skrze Zákon Zákonu umřel jsem, abych živ byl Bohu.

²⁰ S Kristem ukřižován jsem. Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýžto zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.

²¹ Nepohrdámť tou milostí Boží. Nebo jestližeť jest z Zákona spravedlnost, tedyť jest Kristus nadarmo umřel.

3

¹ Ó nemoudří Galatští, kdož jest vás tak zmámil, abyste nebyli povolni pravdě, kterýmž před očima Ježíš Kristus prve byl vypsán a mezi vámi ukřižován?

² Toto bych jen rád chtěl zvědět od vás, z skutků-li Zákona Ducha svatého jste přijali, čili z slyšení víry?

³ Tak nemoudří jste? Počavše Duchem, již nyní tělem konáte?

⁴ Tak mnoho trpěli jste nadarmo? A ještě nadarmo-li.

⁵ Ten tedy, kterýž vám dává Ducha svatého a činí divy mezi vámi, z skutků-li Zákona to činí, čili z slyšení víry?

⁶ Jako Abraham uvěřil Bohu, a počteno jemu to k spravedlnosti.

⁷ A tak vidíte, že ti, kteříž jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi.

⁸ Předzvěděvši pak Písmo, že z víry ospravedlňuje pohany Bůh, předpovědělo Abrahamovi: Že v tobě budou požehnání všickni národové.

⁹ A tak ti, kteříž jsou z víry, docházejí požehnání s věrným Abrahamem.

¹⁰ Kteríž pak koli z skutků Zákona jsou, pod zlořečenstvím jsou. Nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož nezůstává ve všem, což jest psáno v knihách Zákona, aby to plnil.

¹¹ A že z Zákona nebývá žádný ospravedlněn před Bohem, zjevné jest, nebo spravedlivý z víry živ bude.

¹² Zákon pak není z víry, ale ten člověk, kterýž by plnil ta přikázání, živ bude v nich.

¹³ Ale vykoupitť jest nás Kristus z zlořečenství Zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím, (nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož visí na dřevě),

¹⁴ Aby na pohany požehnání Abrahamovo přišlo v Kristu Ježíši a abychom zaslíbení Ducha svatého přijali skrze víru.

¹⁵ Bratří, po lidsku pravím: Však utvrzené některého člověka smlouvy žádný neruší, aniž k ní kdo něco přidává.

¹⁶ Abrahamovi pak učiněna jsou zaslíbení, i semeni jeho. Nedí: A semenům, jako by o mnohých mluvil, ale jako o jednom: A semenu tvému, jenž jest Kristus.

¹⁷ Totofť pak pravím: Že smlouvy prve od Boha stvrzené, vztahující se k Kristu, Zákon, kterýž po čtyřech stech a po třidcítí letech začal se, nevyprazdňuje, tak aby slib Boží v nic obrátil.

¹⁸ Nebo jestližeť z Zákona pochází dědictví, tedy již ne z zaslíbení. Ale Abrahamovi skrze zaslíbení daroval jest Bůh dědictví.

¹⁹ Což pak Zákon? Pro přestupování ustanoven jest, dokudž by nepřišlo to símě, jemuž se stalo zaslíbení, způsobený skrze anděly v ruce prostředníka.

²⁰ Ale prostředník není jednoho, Bůh pak jeden jest.

²¹ Tedy Zákon jest proti slibům Božím? Odstup to. Nebo kdyby byl Zákon dán, kterýž by mohl obživiti, jistě z Zákona byla by spravedlnost.

22 Ale zavřelo Písmo všechny pod hřích, aby zaslíbení z víry Jezukristovy dáno bylo věřícím.

23 Prve pak, nežli přišla víra, pod Zákonem byli jsme ostříhání, zavřeni jsouce k té víře, kteráž potom měla zjevna býti.

24 A tak Zákon pěstounem naším byl k Kristu, abychom z víry ospravedlněni byli.

25 Ale když přišla víra, již nejsme pod pěstounem.

26 Všickni zajisté vy synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru.

27 Nebo kteřížkoli v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli.

28 Nenít ani Žid, ani Řek, ani slouha, ani svobodný, ani muž, ani žena. Nebo všickni vy jedno jste v Kristu Ježíši.

29 A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dědicové.

4

1 Pravímť pak, že pokudž dědic maličký jest, nic není rozdílný od služebníka, jsa pánem všeho,

2 Ale pod ochráncemi a správce jest až do času uloženého od otce.

3 Tak i my, když jsme byli maličci, pod živly světa byli jsme v službu podrobeni.

4 Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého učiněného z ženy, učiněného pod Zákonem,

5 Aby ty, kteříž pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali.

6 A že jste synové, protož poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, totiž Otče.

7 A tak již nejsi slouha, ale syn, a poněvadž syn, tedy i dědic Boží skrze Krista.

8 Ale tehdáž, neměvše známosti Boha, sloužili jste těm, kteříž z přirození nejsou bohové.

9 Nyní pak, znajíce Boha, nýbrž poznání jsouce od Boha, kterakž se zpátkem zase obracíte k mdlým a bídným žvlům, jimž opět znovu chcete sloužiti?

10 Dnů šetříte, a měsíců, a časů, i let.

11 Bojím se za vás, abych snad nadarmo nepracoval mezi vámi.

12 Buďte jako já, neb i já jsem jako vy, bratří, prosím vás. Nic jste mi neublížili.

13 Neb víte, že s mdlobou těla kázal jsem vám evangelium ponejprve.

14 A pokušení mé, přišlé na tělo mé, nebylo u vás málo váženo, aniž jste pohrdli, ale jako anděla Božího přijali jste mne, jako Krista Ježíše.

15 Jaké tehdy bylo blahoslavenství vaše? Svědectvíť vám zajisté dávám, že, kdyby to možné bylo, oči vaše vyloupíce, byli byste mi dali.

16 Což tedy učiněn jsem vaším nepřitelem, pravdu vám pravě?

17 Milujít vás někteří nedobře, nýbrž odstrčiti vás chtějí, abyste vy je milovali.

18 Slušněť jest pak horlivě milovati v dobrém vždycky, a ne jen toliko tehdáž, když jsem přítomen vám.

19 Synáčkové moji, (kteréž opět rodím, až by Kristus zformován byl v vás),

²⁰ Chtěl bych pak přítomen vám býti nyní a proměnití hlas svůj; nebo v pochybnosti jsem o vás.

²¹ Povězte mi, kteříž pod Zákonem chcete býti, nepozorujete-liž Zákona?

²² Nebo psáno jest: Že Abraham měl dva syny, jednoho z služebnice, a druhého z svobodné.

²³ Ale ten z služebnice podle těla se narodil, tento pak z svobodné podle zaslíbení.

²⁴ Kteréžto věci u figuře se staly. Nebo toť jsou ti dva Zákonové, jeden s hory Sinai, k manství zplozující, a tentž jest jako Agar.

²⁵ Agar zajisté jest hora Sinai v Arabii. Dobřeť se pak k ní trefuje nynější Jeruzalém, nebo v službu podroben jest s syny svými.

²⁶ Ale ten svrchní Jeruzalém svobodný jest, kterýž jest matka všech nás.

²⁷ Nebo psáno jest: Vesel se neplodná, kteráž nerodiš, vykřikni a zvolej, kteráž nepracuješ ku porodu; nebo ta opuštěná mnoho má synů, více nežli ta, kteráž má muže.

²⁸ Myť jsme tedy, ó bratří, tak jako Izák, synové zaslíbení.

²⁹ Ale jakož tehdáž ten podle těla zplozený protivil se tomu, kterýž byl zplozen podle Ducha, tak se děje i nyní.

³⁰ Než co praví Písmo? Vyvrz služebnici i syna jejího; nebo nebudet dědicem syn služebnice s synem svobodné.

³¹ A tak, bratří, nejsmeť synové služebnice, ale svobodné.

5

¹ Protož v svobodě, kterouž Kristus nás osvobodil, stůjte a nezapletejte se zase v jeho služebnosti.

² Aj, já Pavel pravím vám, že budete-li se obřezovati, Kristus vám nic neprospěje.

³ A zase odvěduji všelikému člověku, kterýž se obřezuje, že jest povinen všecken Zákon naplniti.

⁴ Odcizili jste se Krista, kteřížkoli v Zákoně ospravedlnění býti hledáte; vypadli jste z milosti.

⁵ My zajisté duchem z víry, naděje spravedlnosti očekáváme.

⁶ Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka neprospívá, ani neobřízka, ale víra skrze lásku dělající.

⁷ Běželi jste dobře. Kdo jest vám překazil, abyste pravdy neposlouchali?

⁸ Nenít ta rada z toho, kterýž vás volá.

⁹ Maličko kvasu všecko těsto nakvašuje.

¹⁰ Jáť mám naději o vás v Pánu, že nic jiného smýšleti nebudete; ale ten, jenž kormoutí vás, trpěti bude soud, kdožť jest on koli.

¹¹ Já pak, bratří, káži-li také obřízku, i pročez protivensství trpím? Tedy jest vyprázdněno pohoršení kříže.

¹² Ó by raději odřezáni byli, kteříž vás nepokojí.

¹³ Nebo vy v svobodu povoláni jste, bratří, toliko abyste té svobody nepokládali sobě za zámysl povolování těla, ale skrze lásku posluhujte sobě vespelek.

¹⁴ Nebo všecken Zákon v jednom slovu se zavírá, totiž v tom: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

15 Pakli se vespolek koušete a žerete, hleďtež, abyste jedni od druhých zkažení nebyli.

16 Ale pravímť: Duchem chodte, a žádosti těla nevykonáte.

17 Nebo tělo žádá proti Duchu, a Duch proti tělu. Ty pak věci jsou sobě vespolek odporné, tak abyste ne hned, což byste chtěli, to činili.

18 Jestliže pak Duchem vedeni býváte, nejste pod Zákonem.

19 Zjevníf jsou pak skutkové těla, jenž jsou: Cizoložstvo, smilstvo, nečistota, chlipnost,

20 Modloslužba, čarování, nepřátelství, svárové, nenávisti, hněvové, dráždění, různice, sekty,

21 Závisti, vraždy, opilství, hodování, a těm podobné věci. Kterěžto kdožkoli činí, toť vám předpovídám, jakož jsem i prve pravil, že království Božího dědicové nebudou.

22 Ovoce pak Ducha jestiř: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost.

23 Proti takovýmť není Zákon.

24 Nebo kteříž jsou Kristovi, tiť jsou tělo své ukřižovali s vášněmi a s žádostmi.

25 Jsme-liť tedy Duchem živi, Duchem i chodme.

26 Nebývejme marné chvály žádostivi, jedni druhých popouzejíce a jedni druhým závidíce.

6

1 Bratří, byl-li by zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje každý sám k sobě, abys snad i ty nebyl pokoušín.

2 Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův.

3 Nebo zdá-li se komu, že by něco byl, nic nejasa, takového vlastní mysl jeho svodí.

4 Ale díla svého zkus jeden každý, a takť sám v sobě chválu míti bude, a ne v jiném.

5 Neb jeden každý své břímě ponese.

6 Sdílejš se pak ten, kterýž naučení přijímá v slovu Páně, s tím, od kohož naučení běře, vším svým statkem.

7 Nemylte se, Bůhť nebude oklamán; nebo cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žíti.

8 A kdož rozsívá tělu svému, z těla žíti bude porušení; ale kdož rozsívá Duchu, z Duchat žíti bude život věčný.

9 ěiníce pak dobře, neoblevujme; nebo časem svým budeme žíti, neustávajíce.

10 A protož dokudž čas máme, čiňme dobře všechněm, a zvláště nejvíce pak domácím víry

11 Hle, jaký jsem vám list napsal svou rukou.

12 Ti, kteříž chtějí tvární býti podle těla, nutí vás, abyste se obřezovali, jediné aby protivensví pro kříž Kristův netrpěli.

13 Nebo ani sami ti, kteříž se obřezují, nezachovávají Zákona, ale chtějí, abyste se obřezovali proto, aby se tělem vaším chlubil.

14 Ale ode mne odstup to, ať abych se v čem chlubil, jediné v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.

¹⁵ Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka nic neplatí, ani neobřízka, ale nové stvoření.

¹⁶ A kteříkoli tohoto pravidla následují, pokoj přijde na ně a milosrdenství, i na lid Boží Izraelský.

¹⁷ Dále pak žádný mi nečih zaměstknání, já zajisté jízvy Pána Ježíše nosím na těle svém.

¹⁸ Milost Pána Ježíše Krista budiž s duchem vašim, bratří. Amen.

Efezským

¹ Pavel apoštol Jezukristův, skrze vůli Boží, svatým, kteří jsou v Efezu, a věrným v Kristu Ježíši:

² Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

³ Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu.

⁴ Jakož vyvolil nás v něm před ustanovením světa k tomu, abychom byli svatí a neposkvrnění před obličejem jeho v lásce,

⁵ Předzřídív nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista v sebe, podle dobře libé vůle své,

⁶ K chvále slávy milosti své, kterouž vzácné nás učinil v milém Synu svém.

⁷ V němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho,

⁸ Kterouž rozhojnil k nám ve vši moudrosti a opatrnosti,

⁹ Oznámiv nám tajemství vůle své podle dobré libosti své, kteroužto libost předuložil byl sám v sobě,

¹⁰ Aby v dokonání plnosti časů v jedno shromáždil všecko v Kristu, buďto nebeské věci, buďto zemské.

¹¹ V něm, pravím, v kterémžto i k losu připuštění jsme, předzřizeni byvše, podle předuložení toho, jenž všecko působí podle rady vůle své,

¹² Abychom tak byli k chvále slávy jeho my, kteříž jsme prve naději měli v Kristu.

¹³ V kterémžto i vy naději máte, slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení vašeho, v němžto i uvěřivše, znamenání jste Duchem zaslíbení Svatým,

¹⁴ Kterýž jest závdavek dědictví našeho, na vykoupení toho, což jím dobyto jest, k chvále slávy jeho.

¹⁵ Protož i já, slyšev o vaší víře v Pánu Ježíši, a o lásce ke všem svatým,

¹⁶ Nepřestávám díky činiti z vás, zmínku čině o vás na modlitbách svých:

¹⁷ Aby Bůh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Ducha moudrosti a zjevení, v poznání jeho,

¹⁸ A tak osvícené oči myslí vaší, abyste věděli, která by byla naděje povolání jeho a jaké bohatství slávy dědictví jeho v svatých,

¹⁹ A kterak jest převyššená velikost moci jeho k nám věřícím podle působení mocnosti síly jeho,

²⁰ Kteréž dokázal na Kristu, vzkřísiv jej z mrtvých a posadiv na pravici své na nebesích,

²¹ Vysoce nade všecko knížatstvo, i mocnosti, i moci, i panstvo, i nad každé jméno, kteréž se jmenuje, netoliko v věku tomto, ale i v budoucím.

²² A všecko poddal pod nohy jeho, a jej dal hlavu nade všecko církvi,

²³ Kterážto jest tělo jeho a plnost všecko ve všech naplňujícího.

2

¹ I vás obživil mrtvé vinami a hříchy,

² V nichž jste někdy chodili podle obyčeje světa tohoto a podle knížete mocného v povětrí, ducha toho, kterýž nyní dělá v synech zpoury.

³ Mezi nimižto i my všickni žili jsme někdy v žádostech těla našeho, činivše to, což se líbilo tělu a mysli, a byli jsme z přirození synové hněvu jako i jiní.

⁴ Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kteroužto zamiloval nás,

⁵ Když jsme my ještě mrtví byli v hříších, obživil nás spolu s Kristem, jehož milostí jste spaseni,

⁶ A spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši,

⁷ Aby ukázal v věku budoucím nepřevyššené bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši.

⁸ Nebo milostí spaseni jste skrze víru, a to ne sami z sebe: darť jest to Boží,

⁹ Ne z skutků, aby se někdo nechlubil.

¹⁰ Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.

¹¹ Protož pamatujte, že vy byli někdy pohané podle těla, kteříž jste slouli neobřízka od těch, kteříž slouli obřízka na těle, kteráž se působí rukama,

¹² A že jste byli za onoho času bez Krista, odcizeni od společnosti Izraele, a cizí od úmluv zaslíbení, naděje nemající, a bez Boha na světě.

¹³ Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteříž jste někdy byli dalecí, blízcí učiněni jste skrze krev Kristovu.

¹⁴ Nebo onť jest pokoj náš, kterýž učinil oboje jedno, zbořiv hradbu dělící na rúžno,

¹⁵ A nepřátelství, totiž Zákon přikázání, záležející v ustanoveních, vyprázdnil skrze tělo své, aby dvoje vzdělal v samém sobě v jednoho nového člověka, tak čině pokoj,

¹⁶ A v mír uvodě oboje v jednom těle Bohu skrze kříž, vyhladiv nepřátelství skrze něj.

¹⁷ A přišed, zvěstoval pokoj vám, dalekým i blízkým.

¹⁸ Neboť skrze něho obojí máme přístup v jednom Duchu k Otcí.

¹⁹ Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží,

²⁰ Vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus,

²¹ Na němžto všecko stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v Pánu;

²² Na kterémžto i vy spolu vzděláváte se v příbytek Boží, v Duchu svatém.

3

¹ Pro tu věc já Pavel, jsem vězeň Krista Ježíše pro vás pohany,

² Jestliže však jste slyšeli o milosti Boží, kteréž jest mi uděleno k přisluhování vám,

³ Že skrze zjevení oznámil mi tajemství, (jakož jsem vám prve psal krátce;

⁴ Z čehož můžete, čtouce, porozuměti známosti mé v tajemství Kristovu;)

⁵ Kteréž za jiných věků nebylo známo synům lidským, tak jako nyní zjeveno jest svatým apoštolům jeho a prorokům skrze Ducha,

⁶ Totiž že by měli býti pohané spoludědicové a jednotělní, i spoluúčastníci zaslíbení jeho v Kristu skrze evangelium,

⁷ Kteréhož já učiněn jsem slouha z daru milosti Boží mně dané, podle působení moci jeho.

⁸ Mně nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta, abych mezi pohany zvěstoval nestihlá bohatství Kristova,

⁹ A vysvětlil všechněm, kteraké by bylo obcování tajemství skrytého od věků v Bohu, kterýž všecko stvořil skrze Ježíše Krista,

¹⁰ Aby nyní oznámena byla knížatstvu a mocem na nebesích skrze církev rozličná moudrost Boží,

¹¹ Podle předuložení věčného, kteréž jest uložil v Kristu Ježíši Pánu našem,

¹² V němžto máme smělost a přístup s doufáním skrze víru jeho.

¹³ Protož prosím, abyste nehynuli v čas soužení mých pro vás, kteráž jsou sláva vaše.

¹⁴ A pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista,

¹⁵ Z něhožto všeliká rodina na nebi i na zemi jmenuje se,

¹⁶ Aby vám dal, podle bohatství slávy své, mocí posilněnu býti skrze Ducha svého na vnitřním člověku,

¹⁷ Aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich,

¹⁸ Abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všemi svatými, kteraká by byla šírokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost,

¹⁹ A poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste tak naplnění byli ve všelikou plnost Boží.

²⁰ Tomu pak, kterýž mocen jest nade všecko učiniti mnohem hojněji, nežli my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, kterouž dělá v nás,

²¹ Tomu, pravím, buď sláva v církvi svaté skrze Krista Ježíše po všecky věky věků. Amen.

4

¹ Protož prosímť vás já vězeň v Pánu, abyste hodně chodili, jakž sluší na povolání vaše, kterýmž povolání jste,

² Se vši pokorou, tichostí, i s snášelivostí, snášejíce se vespolek v lásce,

³ Usilující zachovávat jednotu Ducha v svazku pokoje.

⁴ Jedno jest tělo, a jeden Duch, jakož i povolání jste v jedné naději povolání vašeho.

⁵ Jeden Pán, jedna víra, jeden křest,

⁶ Jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest nade všecko, a skrze všecko, i ve všech vás.

⁷ Jednomu pak každému z nás dána jest milost podle míry obdarování Kristova.

⁸ Protož dí Písmo: Vstoupiv na výsost, jaté vedl vězně, a dal dary lidem.

⁹ Ale to, že vstoupil, co jest, jediné že i sstoupil prve do nejnižších stran země?

¹⁰ Ten pak, jenž sstoupil, onť jest, kterýž i vstoupil vysoko nade všecka nebesa, aby naplnil všecko.

¹¹ A onť jest dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné evangelisty, jiné pastýře a učitele,

¹² Pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, k vzdělání těla Kristova,

¹³ Až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova,

¹⁴ Abychom již více nebyli děti, zmítající se a točící každým větrem učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání lstivému;

¹⁵ Ale pravdu činíce v lásce, rostme v něj všelikterak, v toho, kterýž jest hlava, totiž Kristus,

¹⁶ Z kteréhožto všecko tělo příslušně spojené a svázané po všech kloubích přísluhování, podle vnitřní moci v míru jednoho každého údu, zrůst těla činí, k vzdělání svému v lásce.

¹⁷ A protož totoť pravím a osvědčuji v Pánu, abyste již více nechodili, jako i jiní pohané chodí, v marnosti myslí své,

¹⁸ Zatemnění v rozumu, odcizení jsouce od života Božího, pro neznámost, kteráž jest v nich z zatvrzení srdce jejich.

¹⁹ Kteřížto zoufavše sobě, vydali se v nestydatost, aby všelikou nečistotu páchali s chtivostí.

²⁰ Ale vy ne tak jste se vyučili následovati Krista,

²¹ Ač jestliže jste ho slyšeli a o něm byli vyučeni, jakž ta jest pravda v Ježíšovi,

²² Totiž, složiti ono první obcování podle starého člověka, rušícího se, podle žádostí oklamávajících,

²³ Obnoviti se pak duchem myslí vaší,

²⁴ A obléci nového člověka, podle Boha stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy.

²⁵ Protož složice lež, mluvtež pravdu jeden každý s bližním svým; nebo jsme vespolek údové.

²⁶ Hněvejte se, a nehřešte; slunce nezapadej na hněvivost vaši.

²⁷ Nedávejte místa ďáblu.

²⁸ Kdo kradl, již více nekraď, ale raději pracuj, dělaje rukama svýma, což dobrého jest, aby měl z čeho uděliti nuznému.

²⁹ Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale ať jest každé promluvení dobré k vzdělání užitečnému, aby dalo milost posluchačům.

³⁰ A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmžto znamenání jste ke dni vykopení.

³¹ Všelická hořkost, a rozzlobení se, i hněv, i křik, i rouhání buď odjato od vás, se vši zlostí,

³² Ale buďte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějíce sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.

5

¹ Buďtež tedy následovníci Boží, jakožto synové milí.

² A chodtež v lásce, jakož i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou.

³ Smilstvo pak a všeliká nečistota, neb lakomství, aniž jmenováno buď mezi vámi, jakož sluší na svaté,

⁴ A tolikéž mrzkost, ani bláznové mluvení, ani šprýmování, kteréžto věci jsou nenáležitě, ale raději ať jest díky činění.

⁵ Víte zajisté o tom, že žádný smilník aneb nečistý, ani lakomec, (jenž jest modloslužebník,) nemá dědictví v království Kristově a Božím.

⁶ Žádný vás nesvod' marnými řečmi; nebo pro takové věci přichází hněv Boží na syny nepoddané.

⁷ Nebývejtež tedy účastníci jejich.

⁸ Byli jste zajisté někdy temnosti, ale již nyní jste světlo v Pánu. Jakožto synové světla chodte,

⁹ (Nebo ovoce Ducha záleží ve vši dobrotě, a spravedlnosti, a v pravdě,)

¹⁰ O to stojíce, což by se dobře líbilo Pánu.

¹¹ A neobcujte s skutky neužitečnými tmy, ale raději je tescete.

¹² Nebo což se tajně děje od nich, mrzko jest o tom i mluvíti.

¹³ Všecko pak, což bývá trestáno, od světla bývá zjeveno; nebo to, což všecko zjevuje, světlo jest.

¹⁴ Protož praví: Probuď se ty, jenž spíš, a vstaň z mrtvých, a zasvitíš se tobě Kristus.

¹⁵ Viztež tedy, kterak byste opatrně chodili, ne jako nemoudří, ale jako moudří,

¹⁶ Vykupujete čas; nebo dnové zlí jsou.

¹⁷ Protož nebývejte neopatrní, ale rozumějící, která by byla vůle Páně.

¹⁸ A neopíjejte se vínem, v němžto jest prostopášnost, ale naplnění buďte Duchem svatým,

¹⁹ Mluvíce sobě vespolek v žalmích, a v chvalách, a v písničkách duchovních, zpívající a plésající v srdcích vašich Pánu,

²⁰ Díky činíce vždycky ze všeho ve jménu Pána našeho Jezukrista Bohu a Otcí,

²¹ Poddáni jsouce jedni druhým v bázni Boží.

²² Ženy mužům svým poddány buďte jako Pánu.

²³ Nebo muž jest hlava ženy, jako i Kristus jest hlava církve, a onť jest Spasitel těla.

²⁴ A tak jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým ať jsou poddány ve všem.

²⁵ Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni,

²⁶ Aby ji posvětil, očistiv ji obmytím vody v slovu,

²⁷ Aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony.

²⁸ Takť jsou povinni muži milovati ženy své jako svá vlastní těla. Kdo miluje ženu svou, sebeť samého miluje.

²⁹ Žádný zajisté nikdy těla svého neměl v nenávisti, ale krmí a chová je, jakožto i Pán církev.

³⁰ Neboť jsme údové těla jeho, z masa jeho a z kostí jeho.

³¹ A protoť opustí člověk otce i matku, a připojí se k manželce své, i budouť dva jedno tělo.

³² Tajemství toto veliké jest, ale já pravím o Kristu a o církvi.

³³ Avšak i vy, jeden každý z vás, manželku svou tak jako sám sebe miluj. Žena pak ať se bojí muže svého.

6

¹ Dítky poslouchejte rodičů svých v Pánu; neboť jest to spravedlivé.

² Cti otce svého i matku, (toť jest přikázání první s zaslíbením,)

³ Aby dobře bylo tobě a abys byl dlouhověký na zemi.

⁴ A vy otcové nepopouzejte k hněvu dítek vašich, ale vychovávejte je v cvičení a v napomínání Páně.

⁵ Služebníci, buďte poslušni pánů tělesných s bázni a s strachem, v sprostnosti srdce vašeho, jako Krista,

⁶ Ne na oko sloužíce, jako ti, jenž se lidem líbiti usilují, ale jako služebníci Kristovi, činíce vůli Boží z té duše,

⁷ S dobrou myslí sloužíce, jakožto Pánu, a ne lidem,

⁸ Věduce, že, což by koli jeden každý učinil dobrého, za to odplatu vzítí má ode Pána, buďte služebníci, buďte svobodný.

⁹ A vy páni též se tak mějte k nim, zanechávaje pohružky, věduce, že i vy také máte Pána v nebesích, a přijímání osob není u něho.

¹⁰ Dále pak, bratří moji, posilňte se v Pánu a v moci síly jeho.

¹¹ Oblect se v celé odění Boží, abyste mohli státi proti útokům dábelským.

¹² Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko.

¹³ A protož vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všechno vykonávaje, státi.

¹⁴ Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra vaše pravdou, a oblečení jsouce v pancíř spravedlnosti,

¹⁵ A obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje,

¹⁶ A zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivé nešlechtníka toho uhasiti.

¹⁷ A lebku spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest slovo Boží,

¹⁸ Všelickou modlitbou a prosbou modléce se každého času v Duchu, a v tom bedliví jsouce se vši ustavičností a prošením za všechny svaté,

¹⁹ I za mne, aby mi dána byla řeč v otevření úst mých svobodně a směle, abych oznamoval tajemství evangelium svatého,

²⁰ Pro něžto úřad svůj konám v řetězu tomto, abych tak v něm svobodně a směle mluvil, jakž mně mluvití náleží.

²¹ A abyste i vy věděli, co se se mnou děje a co činím, všechno vám to oznámí Tychikus, milý bratr a věrný služebník v Pánu,

²² Jehož jsem pro to samo k vám poslal, abyste věděli o našich věcech a aby potěšil srdcí vašich.

²³ Pokoj budiž vám bratřím, a láska s věrou, od Boha Otce a Pána Jezukrista.

²⁴ Milost Boží budiž se všemi milujícími Pána našeho Jezukrista v neporušitelnosti. Amen. List tento k Efezským psán byl z Říma po Tychikovi.

Filipským

¹ Pavel a Timoteus, služebníci Ježíše Krista, všechněm svatým v Kristu Ježíši, kteříž jsou v městě Filippis, s biskupy a s jáhny:

² Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

³ Děkuji Bohu mému, když se koli na vás rozpomenu,

⁴ (Vždycky při každé modlitbě mé, s radostí za všechny za vás prosbu čině,)

⁵ Z vašeho účastenství v evangelium, hned od prvního dne až posavad,

⁶ Jist jsa tím, že ten, kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista,

⁷ Jakož jest mi spravedlivé tak smysliti o všech vás proto, že vás v srdci mám i v vězení mém, a v obraňování i v utvrzování evangelium, vás, pravím, všechny účastníky milosti mně dané.

⁸ Svědek mi jest zajisté Bůh, kterak po všech po vás toužím v srdci Ježíše Krista.

⁹ A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více se rozhojňovala v známosti a ve všelikém smyslu,

¹⁰ K tomu, abyste zkušením rozeznati mohli užitečné věci od neužitečných, tak abyste byli upřímní a bez úrazu, až ke dni Kristovu,

¹¹ Naplnění jsouce ovocem spravedlnosti, kteréž nesete skrze Jezukrista, k slávě a k chvále Boží.

¹² Chciť pak, bratří, abyste věděli, že to pokušení, kteréž mne obklíčilo, k většímu prospěchu evangelium přišlo,

¹³ Takže vězení mé pro Krista rozhlášeno jest po všem císařském dvoře, i jinde všudy.

¹⁴ A mnozí z bratří v Pánu, spolehše na vězení mé, hojnější smělost mají bez strachu mluvit slovo Boží.

¹⁵ Někteří zajisté jen z závisti a navzdoru, někteří pak také z oblíbení sobě toho Krista káží.

¹⁶ Ti pak, kteříž navzdoru Krista zvěstují, ne v čistotě, domnívají se, že mi k vězení mému soužení přidadí;

¹⁷ Kteří pak z lásky, ti vědí, že jsem k obraně evangelium postaven.

¹⁸ Ale což pak o to? Nýbrž jakýmkoli způsobem, buď v samé tvárnosti, buď v pravdě Kristus se zvěstuje, i z tohoť se raduji, a ještě radovati budu.

¹⁹ Neboť vím, že mi to přijde k spasení skrze vaši modlitbu a pomoc Ducha Jezukristova,

²⁰ Podle pečlivého očekávání a naděje mé, že v ničemž nebudu zahanben, ale ve vši doufanlivé smělosti, jako i prve vždycky, tak i nyní veleben bude Kristus na těle mém, buďto skrze život, buďto skrze smrt.

²¹ Mně zajisté Kristus i v životě i v smrti ziskem jest.

²² Jest-li mi pak prospěšněji živu býti v těle pro práci, tedy nevím, co bych vyvolil.

²³ K oběmuť se k tomu nakloňuji, žádost maje umřítí, a býti s Kristem, což by mnohem lépe bylo,

²⁴ Ale pozůstati ještě v těle potřebněji jest pro vás.

²⁵ Načež spoléhaje, vím, že pobudu a s vámi se všemi spolu pozůstanu k vašemu prospěchu a k radosti víry,

²⁶ Aby se vaše ze mne chlouba v Kristu Ježíši rozhojnila, skrze mou opět vám zase přítomnost.

²⁷ Toliko, jakž sluší na účastníky evangelium Kristova, se chovejte, abych, buďto přijda k vám a vida vás, buďto vzdálen jsa, slyšel o vás, že stojíte v jednom duchu, jednomyslně pracující u víře evangelium,

²⁸ A v ničemž se nestrachujte protivníků, což jest jim jistým znamením zahynutí, vám pak spasení, a to od Boha.

²⁹ Nebo vám jest to z milosti dáno pro Krista, abyste netoliko v něho věřili, ale také pro něj i trpěli,

³⁰ Týž boj majíce, jakýž jste při mně i viděli, i nyní o mně slyšíte.

2

¹ Protož jest-li jaké potěšení v Kristu, jest-li které utěšení lásky, jest-li která společnost Ducha svatého, jsou-li která milosrdenství a slitování,

² Naplňte radost mou v tom, abyste jednotejného smyslu byli, jednotejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednotejně smýšlejíce,

³ Nic nečiňte skrze svár anebo marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější sebe majíce.

⁴ Nehledejte jeden každý svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných.

⁵ Budiž tedy tatáž mysl při vás, jakáž byla při Kristu Ježíši,

⁶ Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu,

⁷ Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn.

⁸ A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže.

⁹ Protož i Bůh povýšil ho nade vše a dal jemu jméno, kteréž jest nad každé jméno,

¹⁰ Aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na nebesích, a těch, jenž jsou na zemi, i těch, jenž jsou pod zemí,

¹¹ A každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha Otce.

¹² A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli, netoliko v přítomnosti mé, ale nyní mnohem více, když jsem vzdálen od vás, s bázní a s třesením spasení své konejte.

¹³ Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své.

¹⁴ Všecko pak čiňte bez reptání a bez pochybování,

¹⁵ Abyste byli bez úhony, a upřímí synové Boží, bez obvinění uprostřed národu zlého a převráceného; mezi kterýmižto světe jakožto světla na světě,

¹⁶ Slovo života zachovávající, k chloubě mé v den Kristův, aby bylo vidíno, že jsem ne nadarmo běžel, ani nadarmo pracoval.

¹⁷ A bychť pak i obětován byl pro obět a službu víře vaší, raduji se a spolu raduji se se všemi vámi.

¹⁸ A též i vy radujte se a spolu radujte se se mnou.

¹⁹ Mámť pak naději v Kristu Ježíši, že Timotea brzy pošli vám, abych i já pokojné mysli byl, zvěda, kterak vy se máte.

²⁰ Nebo žádného tak jednomyslného nemám, kterýž by tak vlastně o vaše věci pečoval.

²¹ Všickni zajisté svých věcí hledají, a ne těch, kteréž jsou Krista Ježíše.

²² Ale jej zkušeného býti víte, podle toho, že jakož syn s otcem se mnou přísluhoval v evangelium.

²³ Tohoť hle, naději mám, že pošli, jakž jen porozumím, co se bude dít se mnou.

²⁴ Mámť pak naději v Pánu, že i sám brzo k vám přijdu.

²⁵ Ale zdálo se mi za potřebné Epafrodita, bratra a pomocníka a spolurytíře mého, vašeho pak apoštola i služebníka, v potřebě mé poslati k vám,

²⁶ Poněvadž takovou měl žádost vás všecky viděti, a velmi těžek nad tím byl, že jste o něm slyšeli, že by byl nemocen.

²⁷ A bylt jest jistě nemocen, i blížek smrti, ale Bůh se nad ním smiloval, a ne nad ním toliko, ale i nade mnou, abych zámutek na zámutek neměl.

²⁸ Protož tím spěšněji poslal jsem ho k vám, abyste, vidouce jej zase, zradovali se, a já abych byl bez zámutek.

²⁹ Protož přijmětež jej v Pánu se vsí radostí, a mějte takové v uctivosti.

³⁰ Neboť jest pro dílo Kristovo až k smrti se přiblížil, opováživ se života svého, jedné aby doplnil to, v čemž jste vy měli nedostatek při posloužení mně.

3

¹ Dále pak, bratří moji, radujte se v Pánu. Jednostejných věcí vám psáti mně se jistě nestýště, vám pak to bezpečné jest.

² Vizte psy, vizte zlé dělníky, vizte roztržku.

³ Nebo myť jsme obřízka, kteříž duchem sloužíme Bohu, a chlubíme se v Kristu Ježíši, a nedoufáme v těle,

⁴ Ačkoli i já mohl bych doufati v těle. Zdá-liť se komu jinému, že by mohl doufati v těle, já mnohem více,

⁵ Obřezán jsa osmého dne, jsa z rodu Izraelského, pokolení Beniaminova, Žid z Židů, podle zákona farizeus,

⁶ A z strany horlivosti protivník církve, z strany pak spravedlnosti zákonní jsa bez úhony.

⁷ Ale to, což mi bylo jako zisk, položil jsem sobě pro Krista za škodu.

⁸ Nýbrž i všecky věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána mého, pro něž jsem to všechno ztratil, a mám to jako za smetí, jedné abych Krista získal,

⁹ A v něm nalezen byl nemající své spravedlnosti, kteráž jest z Zákona, ale tu, kteráž jest z víry Kristovy, spravedlnost, kterážto jest z Boha a u víře záleží,

¹⁰ Abych tak poznal jej, a divnou moc vzkříšení jeho, a společnost utrpení jeho, připodobňuje se k smrti jeho,

¹¹ Zda bych tak přišel k vzkříšení z mrtvých.

¹² Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl, ale snažně běžím, zda bych i dostihnouti mohl, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše.

¹³ Bratří, jáť nemám za to, že bych již dosáhl.

¹⁴ Ale to jedno činím, na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.

¹⁵ Protož kteřížkoli jsme dokonalí, to smýšlejme. A pakli v čem jinak smyslíte, i toť vám Bůh zjeví.

¹⁶ Ale k čemuž jsme již přišli, v tom při jednorozdílném zůstávejme pravidle a jednorozdílně smysleme.

¹⁷ Spolunásledovníci moji buďte, bratří, a šetřte těch, kteříž tak chodí, jakož máte příklad na nás.

¹⁸ Neboť mnozí chodí, o nichž jsem častokrát pravil vám a nyní s pláčem pravím, žeť jsou nepřátelé kříže Kristova,

¹⁹ Jichžto konec jest zahynutí, jejichžto bůh jest břicho, a sláva jejich v mrzkostech jejich, kteříž o zemské věci stojí.

²⁰ Ale naše měšťanství jestiť v nebesích, odkudž i Spasitele očekáváme Pána Jezukrista,

²¹ Kterýž promění to tělo naše ponížené, tak aby bylo podobné k tělu slávy jeho, podle mocnosti té, kteroužto on mocen jest i všechny věci podmaniti sobě.

4

¹ A tak, bratří moji milí a přežádoucí, jenž jste radost a koruna má, tak stůjte v Pánu, milí.

² Evody prosím, i Syntychény prosím, aby jednorozdílně smyslily v Pánu.

³ Ano i tebe prosím, tovaryši můj vlastní, budiž jim pomocen, kteréžto v evangelium spolu se mnou pracovaly, i spolu s Klimentem a s jinými pomocníky mámi, jejichžto jména napsána jsou v knize života.

⁴ Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se.

⁵ Středmost vaše známa buď všem lidem. Pán blízko.

⁶ O nic nebuďte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním prosby vaše známy buďte Bohu.

⁷ A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

⁸ Dále pak, bratří, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jest-li která ctnost, a jest-li která chvála, o těch věcech přemýšlujte.

⁹ Kterýmž jste se i naučili, je i přijali, a slyšeli i viděli na mně. Ty věci činite, a Bůh pokoje budeť s vámi.

¹⁰ Zradoval jsem se v Pánu velice z toho, že již opět zase rozzelenala se péče vaše o mne. Načež bezpochyby i prve myslili jste, ale nedostalo se vám příhodného času.

¹¹ Ne proto, že bych jakou nouzi měl, toto pravím; nebo já naučil jsem se dosti míti na tom, což mám.

¹² Umím i snížen býti, umím také i hojnost míti; všudy a ve všech věcech pocvičen jsem, i nasycen býti i lačněti, i hojnost míti i nouzi trpěti.

¹³ Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.

¹⁴ Avšak dobře jste učinili, účastni byvše mého soužení.

¹⁵ Víte pak i vy, Filipenští, že při počátku evangelium, když jsem šel z Macedonie, žádný sbor neudělil mi z strany dáni a vzetí, než vy sami.

¹⁶ Ano i do Tesaloniky jednou i po druhé, čehož jsem potřeboval, poslali jste mi.

¹⁷ Ne protože bych hledal darů, ale hledám užitku hojného k vašemu prospěchu.

¹⁸ Přijalť jsem pak všecko, a hojněť mám, naplněť jsem již, vzav od Epafrodita to, což posláno bylo od vás, k vůni sladkosti, obět vzácnou a libou Bohu.

¹⁹ Bůh pak můj naplníť všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.

²⁰ Bohu pak a Otci našemu sláva na věky věků. Amen.

²¹ Pozdravtež všech svatých v Kristu Ježíši. Pozdravujít vás bratří, kteříž jsou se mnou.

²² Pozdravujít vás všickni svatí, zvláště pak ti, kteříž jsou z domu císařova.

²³ Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen. List tento k Filipenským psán jest z Říma po Epafroditovi.

Kolokým

¹ Pavel apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, a Timoteus bratr,

² Těm, kteříž jsou v městě Kolossis, svatým a věrným bratřím v Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

³ Díky činíme Bohu a Otcí Pána našeho Jezukrista, vždycky za vás modléce se,

⁴ Slyšavše o víře vaší v Kristu Ježíši a o lásce ke všechněm svatým,

⁵ Pro naději složenou vám v nebesích, o níž jste prve slyšeli v slovu pravdy, jenž jest evangelium.

⁶ Kterěž jest přišlo k vám, jako i na všecken svět, a ovoce nese, jako i u vás, od toho dne, v kterémž jste slyšeli a poznali milost Boží v pravdě,

⁷ Jakož jste se i naučili od Epafry, milého spoluslužebníka našeho, kterýž jest věrný k vám služebník Kristův,

⁸ Kterýž také oznámil nám lásku vaší v Duchu.

⁹ Protož i my, od toho dne, jakž jsme to uslyšeli, nepřestáváme modliti se za vás a žádati, abyste naplněni byli známostí vůle jeho ve vší moudrosti a rozumnosti duchovní,

¹⁰ Abyste chodili hodně Pánu ke vší jeho líbeznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží,

¹¹ Všelikou mocí zmocnění jsouce, podle síly slávy jeho, ke vší trpělivosti a dobrotivosti s radostí,

¹² Díky činíce Otcí, kterýž hodné nás učinil účastnosti losu svatých v světě,

¹³ Kterýž vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého,

¹⁴ V němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů,

¹⁵ Kterýž jest obraz Boha neviditelného a prvorozený všeho stvoření.

¹⁶ Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, budto trůnové nebo panstva, budto knížatstva nebo mocnosti; všecko skrze něho a pro něho stvořeno jest.

¹⁷ A on jest přede vším a všecko jím stojí.

¹⁸ A onť jest hlava těla církve, kterýž jest počátek a prvorozený z mrtvých, aby tak on ve všem prvotnost držel,

¹⁹ Poněvadž se zalíbilo Otcí, aby v něm všecka plnost přebývala,

²⁰ A skrze něho aby smířil s sebou všecko, v pokoj uvodě skrze krev kříže jeho, skrze něj, pravím, budto ty věci, kteréž jsou na zemi, budť ty, kteréž jsou na nebi.

²¹ A vás také někdy odcizené a nepřátely, v mysli vaší obrácené k skutkům zlým, nyní již smířil,

²² Tělem svým skrze smrt, aby vás postavil svaté, a neposkvrněné, a bez úhony před obličejem svým,

²³ Však jestliže zůstáváte u víře založení a pevní, a neuchylujete se od naděje evangelium, kteréž jste slyšeli, jenž jest kázáno všemu

stvoření, kteréž jest pod nebem, jehožto já Pavel učiněn jsem služebník;

²⁴ Kterýž nyní raduji se z utrpení mých, kteráž snáším pro vás, a doplňuji ostatky soužení Kristových na těle svém za jeho tělo, jenž jest církve,

²⁵ Jejížto učiněn jsem já služebník, tak jakž mi to svěřil Bůh na to, abych vám sloužil, a tak naplnil slovo Boží,

²⁶ Jenž jest tajemství skryté od věků a národů, nyní pak zjevené svatým jeho.

²⁷ Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest přebývání Krista v vás, kterýž jest naděje slávy,

²⁸ Kteréhož my zvěstujeme, napomínajíce všelikého člověka a učíce všelikého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši.

²⁹ O čež i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, kteráž dělá ve mně dílo své mocně.

2

¹ Chciť zajisté, abyste věděli, kterakou nesnáz mám o vás a o ty, kteříž jsou v Laodicii a kteřížkoli neviděli tváři mé podle těla,

² Aby potěšena byla srdce jejich, spojená v lásce, a to ke všemu bohatství přejistého smyslu, ku poznání tajemství Boha i Otce i Krista Pána,

³ V němžto jsou skryti všickni pokladové moudrosti a známosti.

⁴ A totoť pravím proto, aby vás žádný, falešně dovodě, neoklamal podobnou k pravdě řečí.

⁵ Nebo ačkoli vzdálen jsem tělem, však duchem s vámi jsem, raduje se, a vida rád váš a utvrzení té víry vaší v Krista.

⁶ Protož jakož jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm chodte,

⁷ Vkořenění a vzdělaní na něm, a utvrzení u víře, jakž jste naučeni, rozhojňující se v ní s díky činěním.

⁸ Hleďtež, ať by vás někdo neobloupil moudrostí světa a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista.

⁹ Nebo v něm přebývá všecka plnost Božství tělesně.

¹⁰ A vy v něm jste doplněni, kterýžto jest hlava všeho knížatstva i mocnosti,

¹¹ V němžto i obřezání jste obřezáním ne rukou učiněným, svlékše tělo hříchů v obřezání Kristovu,

¹² Pohřbeni jsouce s ním ve křtu, skrze kterýžto i spolu s ním z mrtvých vstali jste skrze víru, již jste došli z mocnosti Boží, kterýž vzkřísil jej z mrtvých.

¹³ A vás, ještě mrtvé v hříších a v neobřízce těla vašeho, spolu s ním obživil, odpustiv vám všecky hříchy,

¹⁴ A smazav proti nám čelící zápis, jenž záležel v ustanoveních, a byl odporný nám, i vyzdvihl jej z prostředku, přibiv jej k kříži;

¹⁵ A obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odivu zjevně, triumf slaviv nad nimi skrze něj.

¹⁶ Protož žádný vás nesud pro pokrm, aneb pro nápoj, anebo z strany některého svátku, nebo novuměsíce, anebo sobot,

¹⁷ Kteréžto věci jsou stín budoucích, ale to, od čehož se stín dělал, jestiť tělo Kristovo.

¹⁸ Nižádný vás nepředchvacuj svémyslně pokorou a náboženstvím andělským, v to, čehož neviděl, vysokomyslně se vydávaje, marně se nadýmaje smyslem těla svého,

¹⁹ A ndrže se hlavy, od níž všecko tělo po kloubích a svazích vzdělané a spojené roste Božím zrůstem.

²⁰ Poněvadž tedy zemřevše s Kristem osvobozeni jste od živlů světa, pročež tak jako byste živi byli světu, těmi ceremoniemi dáte se obtěžovati?

²¹ Když říkáte: Nedotýkej se, ani okoušej, aniž se s tím obírejte!

²² Kteréžto všecky věci samým užíváním jich přicházejí k zkáze, a toť vše není než podle přikázání a učení lidských.

²³ Ačťkoli pak ty věci mají tvárnost moudrosti, v způsobu té nábožnosti pošourné a v povrchní pokoře i v neodpouštění tělu, avšak nejsou v žádné platnosti, když přináležejí toliko k nasycení těla.

3

¹ Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí.

² O svrchní věci pečujte, ne o zemské.

³ Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu.

⁴ Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě.

⁵ Protož mrtvéte údy své zemské, smilstvo, nečistotu, chlípnost, žádost zlou, i lakomství, jenž jest modlám sloužení.

⁶ Pro kteréžto věci přichází hněv Boží na syny zpurné.

⁷ V kterýchžto hříších i vy někdy chodili jste, když jste živi byli v nich.

⁸ Ale již nyní složtež i vy všecko to, hněv, prchlivost, zlobivost, zlořečení i mrzkomluvnost zapudte od úst vašich.

⁹ Nelžete jedni na druhé, když jste svlékli s sebe starého člověka s skutky jeho,

¹⁰ A oblékli toho nového, obnovujícího se k známosti jasné, podle obrazu toho, jenž jej stvořil,

¹¹ Kdežto není Řek a Žid, obřízka a neobřízka, cizozemec a Scýta, služebník a svobodný ale všecko a ve všech Kristus.

¹² Protož oblectěž se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce lítostivé, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost,

¹³ Snášejíce jeden druhého a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu jakou žalobu; jako i Kristus odpustil vám, tak i vy.

¹⁴ Nadto pak nade všecko oblečení buďte v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti.

¹⁵ A pokoj Boží vítěziž v srdcích vašich, k němuž i povolání jste v jedno tělo; a buďtež vděční.

¹⁶ Slovo Kristovo přebývejš v vás bohatě se vši moudrostí; učíce a napomínající sebe vespolek Žalmy, a zpěvy, a písničkami duchovními, s milostí zpívající v srdci vašem Pánu.

17 A všechno, cožkoli činíte v slovu nebo v skutku, všechno činite ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otci skrze něho.

18 Ženy poddány buďte mužům svým tak, jakž sluší, v Pánu.

19 Muži milujte ženy své, a nemějtež se přísně k nim.

20 Dítky poslouchejte rodičů ve všem; nebo to jest dobře libé Pánu.

21 Otcové nepopouzejte k hněvivosti dítek svých, aby sobě nezoufaly.

22 Služebníci poslušni buďte ve všem pánů svých tělesných, ne na oko toliko sloužíce, jako ti, jenž se usilují lidem líbiti, ale v sprostnosti srdce, bojíce se Boha.

23 A všechno, což byste koli činili, z té duše činite, jakožto Pánu, a ne lidem,

24 Věduce, že ode Pána vzítí máte odplatu věčného dědictví; nebo Pánu Kristu sloužíte.

25 Kdož by pak nepravost páchal, odměnu své nepravosti vezme. A neníť přijímání osob u Boha.

4

1 Páni spravedlivě a slušně s služebníky svými nakládejte, věduce, že i vy Pána máte v nebesích.

2 Na modlitbě buďtež ustaviční, bdíce v tom s díky činěním,

3 Modléce se spolu i za nás, aby Bůh otevřel nám dveře slova, k mluvení o tajemství Kristovu, pro něž i v vězení jsem,

4 Abych je zjevoval, tak jakž mi náleží mluvit.

5 Chodtež v moudrosti před těmi, kteříž jsou vně, čas kupujícíce.

6 Řeč vaše vždycky budiž příjemná, ozdobená solí, tak abyste věděli, kterak byste měli jednomu každému odpověditi.

7 O věcech mých o všech oznámí vám Tychikus, bratr milý, a věrný slouha Kristův a spoluslužebník v Pánu;

8 Kteréhož jsem poslal k vám naschvál, aby zvěděl, co se děje u vás, a potěšil srdcí vašich,

9 S Onezimem, věrným a milým bratrem, kterýž jest tam od vás. Tiť vám všechno oznámí, co se děje u nás.

10 Pozdravuje vás Aristarchus, spoluvězeň můj, a Marek, sestřenec Barnabášův, (o kterémž jsem vám poručil, přišel-li by k vám, přijmětež jej;)

11 A Jezus, kterýž slove Justus, kteřížto jsou Židé. Ti toliko jsou pomocníci moji v kázání o království Božím; tiť mi byli ku potěšení.

12 Pozdravuje vás Epafras, kterýž od vás jest, slouha Kristův, kterýž vždycky úsilně pracuje na modlitbách za vás, abyste stáli dokonalí a plní ve vši vůli Boží.

13 Nebo svědectví jemu vydávám, žeť vás velmi horlivě miluje, a též i ty, kteříž jsou v Laodicii, i kteříž jsou v Hierapoli.

14 Pozdravuje vás Lukáš, lékař, bratr milý, a Démas.

15 Pozdravte bratří Laodicenských, i Nymfy, i té církve, kteráž jest v domu jeho.

16 A když bude přečten u vás tento list, spravtež to, ať jest i v Laodicenském sboru čten; a ten, kterýž jest psán z Laodicie, i vy také přečtěte,

17 A rcete Archippovi: Viz, abys služebnost, kterouž jsi přijal od Pána, vyplnil.

¹⁸ Pozdravení mou rukou Pavlovou. Pamatujtež na mé vězení. Milost Boží budiž s vámi. Amen. List tento psán k Kolossenským z Říma po Tychikovi a Onesimovi.

1.list Tesalonickým

¹ Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenských v Bohu Otcí a v Pánu Ježíši Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

² Díky činíme Bohu vždycky ze všech vás, zmínku činíce o vás na modlitbách našich,

³ Bez přestání pamatující na skutek víry vaší, a na práci svaté lásky, a na trpělivost naděje Pána našeho Jezukrista, před Bohem a Otcem naším,

⁴ Věduce, bratří Bohu milí, o vyvolení vašem.

⁵ Nebo evangelium naše k vám nezáleželo toliko v slovu, ale i v moci, i v Duchu svatém, a v jistotě mnohé, jakož víte, jací jsme byli mezi vámi a to pro vás.

⁶ A vy následovníci naši i Páně učinění jste, přijavše slovo jeho ve mnohé úzkosti, s radostí Ducha svatého,

⁷ Takže jste učinění příklad dobrý všem věřícím v Macedonii a v Achaii.

⁸ Nebo od vás rozhlásilo se slovo Páně netoliko v Macedonii a v Achaii, ale i na všelikém místě víra vaše, kteráž jest v Boha, roznesla se, takže již nepotřebí nám o tom nic mluvití.

⁹ Oniť zajisté sami o nás vyznávají, jaký byl příchod náš k vám a kterak jste se obrátili k Bohu od modloslužby, abyste sloužili Bohu živému a pravému,

¹⁰ A očekávali Syna jeho s nebe, kteréhož jest vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše, kterýž vysvobodil nás od hněvu budoucího.

2

¹ Nebo i vy sami víte, bratří, příchod náš k vám že jest nebyl daremný.

² Ale i prve trpěvše, a pohanění snáševše, (jakož víte) v městě Filipis, osvobodili jsme se v Bohu našem mluvití vám směle evangelium Boží, s mnohými odpory.

³ Napominání zajisté naše nebylo z podvodu, ani z nečistoty, ani ve lsti.

⁴ Ale jakož Bůh nás hodné učinil toho, aby nám svěřeno bylo evangelium, takt' mluvíme, ne jako lidem se líbíce, ale Bohu, kterýž zkušuje srdcí našich.

⁵ Anižť jsme zajisté kdy užívali řeči pochlebné, jakož víte, ani za příčinou něčeho lakomství provodili. Bůhť jest svědek.

⁶ Ani jsme hledali od lidí chvály, ani od vás, ani od jiných, ač jsme mohli vás obtěžovati, jako Kristoví apoštolé.

⁷ Ale byli jsme tiší mezi vámi, jako když matka chová dítky své.

⁸ Tak nakloněni k vám byvše, hotovi jsme byli s velikou chutí, vydati vám netoliko evangelium Boží, ale také i duše naše, protože jste nám byli velmi milí.

⁹ Nebo pamatujete, bratří, na práci naši a ustávání. Ve dne i v noci zajisté pracovavše, proto abychom žádného z vás neobtěžovali, kázali jsme u vás evangelium Boží.

¹⁰ Vy jste svědkové toho i Bůh, kterak jsme svatě, a spravedlivě, a bez úhony obcovali mezi vámi, kteříž jste uvěřili,

¹¹ Jakož víte, kterak jednoho každého z vás, jako otec dítek svých, napomínali jsme vás a potěšovali,

¹² I s osvědčováním, abyste chodili hodně Bohu, kterýž povolal vás do království svého a v slávu.

¹³ Protož i my díky činíme Bohu bez přestání, že přijavše slovo Boží, kteréž jste slyšeli od nás, přijali jste ne jako slovo lidské, ale jakož v pravdě jest, jako slovo Boží, kterýžto i dílo své působí v vás věřících.

¹⁴ Vy zajisté, bratří, následovníci učinění jste církví Božích, kteréž jsou v Židovstvu, v Kristu Ježíši; neb jste takovéž věci i vy trpěli od vašeho pokolení, jako i oni od Židů.

¹⁵ Kteríž jsou i Pána Ježíše zabili, i své vlastní proroky, a nás vyhnali, a Bohu se nelíbí, a všem lidem jsou odporní,

¹⁶ Nedopouštějíce nám mluvití pohanům, k tomu aby spaseni byli, aby tak vždy doplňovali hříchy své. Nebo vylit jest na ně hněv Boží konečný.

¹⁷ My pak, bratří, zbaveni byvše vás na chvíli tělem, ne srdcem, opravdověji usilovali jsme viděti tvář vaši s mnohou žádostí.

¹⁸ Protož chtěli jsme přijíti k vám, (zvláště já Pavel,) jednou i po druhé, ale překazil nám satan.

¹⁹ Nebo která jest naše naděje neb radost aneb koruna chlouby? Zdali ne i vy před obličejem Pána našeho Jezukrista v čas příchodu jeho?

²⁰ Vy jistě jste sláva naše i radost.

3

¹ Protož nemohše se déle zdržeti, za nejlepší se nám vidělo, abychom v Aténách pozůstali my sami,

² A poslali jsme Timotea, bratra našeho a služebníka Božího a pomocníka našeho v evangelium Kristovu, aby potvrdil vás a napomenul k tomu, což náleží víře vaší,

³ Aby se žádný nepohnul od ní v takových těchto souženích. Neb i sami víte, že jsme k tomu postaveni.

⁴ Ještě zajisté, když jsme u vás byli, předpovídali jsme vám, že budeme souzeni; jakož se i stalo, jakž víte.

⁵ Protož i já, nemoha se déle zdržeti, poslal jsem ho k vám, abych zvěděl o víře vaší, ať by snad nějak nepokoušel vás ten pokušitel, a tak aby nebyla daremná práce naše.

⁶ Nyní pak když k nám přišel Timoteus od vás a zvěstoval nám novinu veselou o víře a lásce vaší, a že nás připomínáte dobře, žádajíce vždycky nás viděti, jako také i my vás,

⁷ Protož potěšeni jsme z vás, bratří, ve všelikém soužení a nesnadnosti naší, skrze víru vaši.

⁸ Nebo aj, živi jsme, jestliže vy pevně stojíte v Pánu.

⁹ A jakým děkováním z vás můžeme se odměniti Bohu za všecku tu radost, kterouž radujeme se pro vás před obličejem Boha našeho,

¹⁰ Dnem i nocí přehorlivě modléce se, abychom uzřeli tvář vaši a doplnili to, čehož by se nedostávalo víře vaší?

¹¹ Sám pak Bůh a Otec náš, a Pán náš Ježíš Kristus spraviž cestu naši k vám.

¹² A vás tentýž Pán račiž rozmnožiti a rozhojniti v lásce, kterouž máte k sobě vespolek, i ke všechněm, jako i nás k vám,

¹³ Aby tak utvrzena byla srdce vaše neposkvrněná v svatosti, před Bohem a Otcem naším, ku příští Pána našeho Jezukrista, se všemi svatými jeho.

4

¹ Dále pak, bratří, prosíme vás, a napomínáme v Pánu Ježíši, jakož jste přijali od nás, kterak byste měli choditi a líbiti se Bohu, v tom abyste se rozhojnili více.

² Víte zajisté, jaká příkázání vydali jsme vám skrze Pána Ježíše.

³ Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše, abyste se zdržovali od smilstva,

⁴ A aby uměl jeden každý z vás svým osudím vládnouti v svatosti a v uctivosti,

⁵ Ne v libosti tělesných žádostí jako i pohané, kteříž Boha neznají;

⁶ A aby žádný neutiskal ani oklamával v jakémkoli jednání bratra svého, protože mstitel jest Pán všeho toho, jakož i předpověděli jsme vám a osvědčili.

⁷ Nebo nepovolal nás Bůh k nečistotě, ale ku posvěcení.

⁸ A protož kdo by pohrdal tímto, ne člověkem pohrdá, ale Bohem, kterýž i dal Ducha svého svatého nám.

⁹ O lásce pak bratrské není potřebí psáti vám; nebo jste vy již tomu od Boha naučeni, abyste milovali jedni druhé.

¹⁰ A jistě činíte to ke všechněm bratřím ve vší Macedonii. Napomínámeť pak vás, bratří, abyste se v tom ještě více rozhojnili,

¹¹ A snažili se pokojni býti a hleděti toho, což komu náleží, a pracovati rukama svýma vlastními, jakož jsme příkázali vám,

¹² Tak abyste slušně chodili před těmi, kteříž jsou vně, a v ničemž abyste neměli nedostatku.

¹³ Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, o těch, kteříž zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteříž naděje nemají.

¹⁴ Nebo jakož věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, takť Bůh i ty, kteříž by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním.

¹⁵ Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteříž živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteříž zesnuli.

¹⁶ Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví, kteříž jsou v Kristu, vstanou nejprve.

¹⁷ Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětrí, a tak vždycky se Pánem budeme.

¹⁸ A protož potěšujtež jedni druhých těmito slovy.

5

¹ O časích pak a chvílech, bratří, nepotřebujete, aby vám psáno bylo.

² Nebo vy sami výborně víte, že ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde.

³ Neb když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdouť toho.

⁴ Ale vy, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátil.

⁵ Všickni vy synové světla jste a synové dne; nejsmeť synové noci, ani tmy.

⁶ Nespěmež tedy, jako i jiní, ale bděme a střízliví budme.

⁷ Nebo kteříž spí, v noci spí, a kteříž se opíjejí, v noci opilí jsou.

⁸ Ale my, synové dne jsouce, střízliví budme, oblečeni jsouce v pancíř víry a lásky, a v lebku, jenž jest naděje spasení.

⁹ Nebo nepostavil nás Bůh k hněvu, ale k nabytí spasení, skrze Pána našeho Jezukrista,

¹⁰ Kterýž umřel za nás, abychom, buďto že bdíme, buďto že spíme, spolu s ním živi byli.

¹¹ Protož napomínejte se vespolek, a vzdělávejte jeden druhého, jakož i činíte.

¹² A prosímeť vás, bratří, znejtež ty, kteříž pracují mezi vámi, a předloženi jsou vám v Pánu, a napomínají vás,

¹³ A velice je milujte pro práci jejich. A mějte se k sobě vespolek pokojně.

¹⁴ A prosímeť vás, bratří, napomínejte z řádu vystupujících, potěšujte choulostivých, snášejte mdlé, trpělivě se mějte ke všechněm.

¹⁵ Vizte, aby někdo zlého za zlé neodplacoval, ale vždycky účinnosti dokazujte, i k sobě vespolek i ke všechněm.

¹⁶ Vždycky se radujte,

¹⁷ Bez přestání se modlte,

¹⁸ Ze všeho díky čiňte; nebo ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši, aby se tak dalo od vás.

¹⁹ Ducha neuhašujte,

²⁰ Proroctvím nepohrdejte,

²¹ Všeho zkuste; což dobrého jest, toho se držte.

²² Od všeliké zlé tvárnosti se varujte.

²³ On pak Bůh pokoje posvětiž vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno budiž.

²⁴ Věrnýť jest ten, jenž povolal vás, kterýž také i učiní to.

²⁵ Bratří, modlte se za nás.

²⁶ Pozdravte všech bratří v políbením svatém.

²⁷ Zavazujít vás skrze Pána, aby čten byl list tento všechněm bratřím svatým.

²⁸ Milost Pána našeho Jezukrista budiž s vámi. Amen. List první k Tessalonicenským psán jest v Aténách.

2.list Tesalonickým

¹ Pavel a Silyán a Timoteus církvi Tessalonicenské v Bohu Otci našem a v Pánu Ježíši Kristu:

² Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a od Pána Jezukrista.

³ Povinnit' jsme díky činiti Bohu vždycky z vás, bratří, tak jakž hodné jest, protože velmi roste víra vaše a rozmáhá se láska jednoho každého z vás, všechněch k sobě vespolek,

⁴ Takže my se vámi v sbořích Božích chlubíme, vaší trpělivostí a věrou ve všech protivenstvích a souženích, kteráž snášíte;

⁵ Kterážto jsou zjevný důvod spravedlivého soudu Božího, abyste tak za hodné jmíni byli království Božího, pro něž i trpíte,

⁶ Poněvadž spravedlivé jest u Boha, aby zase odplaceno bylo těm, kteříž vás sužují, soužením,

⁷ Vám pak, úzkost trpícím, aby dáno bylo odpočinutí s námi, při zjevení Pána Ježíše s nebe, s anděly moci jeho,

⁸ V plameni ohně, kterýž pomstu uvede na ty, jenž neznají Boha a neposlouchají evangelium Pána našeho Jezukrista,

⁹ Kteríž pomstu ponosou, věčné zahynutí, zahnáni jsouce od tváři Páně a od slávy moci jeho,

¹⁰ Když přijde, aby oslaven byl v svatých svých a předivný ukázal se ve všech věřících, (nebo uvěřeno jest svědectví našemu u vás,) v onen den.

¹¹ Pročež i modlíme se vždycky za vás, aby vás hodné učiniti ráčil povolání toho Bůh náš a vyplnil všecku dobře libou vůli dobrotivosti své, i skutek víry mocně,

¹² Aby oslaveno bylo jméno Pána našeho Jezukrista v vás a vy v něm, podle milosti Boha našeho a Pána Jezukrista.

2

¹ Prosímť pak vás, bratří, skrze příští Pána našeho Jezukrista a naše shromáždění v něj,

² Abyste se nedali rychle vyrážeti z myslí, ani kormoutiti, buď skrze ducha, buďto skrze řeč, neb skrze list, jako od nás poslaný, jako by nastával den Kristův.

³ Nesvodíť vás žádný nižádným obyčejem. Neboť nenastane den Páně, než až prve přijde odstoupení, a zjeven bude ten člověk hřícha, syn zatracení,

⁴ Protivící a povyšující se nade všecko, což slove Bůh, anebo čemuž se děje Božská čest, takže se posadí v chrámě Božím, tak sobě počínaje, jako by byl Bůh.

⁵ Nepomníte-liž, že ještě byv u vás, o tom jsem vám pravil?

⁶ A nyní co mešká, víte, totiž aby on teprv zjeven byl časem svým.

⁷ Nebo již tajemství nepravosti působí, toliko až by ten, jenž jej zdržuje nyní, z prostředku byl vyvržen.

⁸ A tehdažť zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán zabije duchem úst svých a zkazí zjevením jasné přítomnosti své,

⁹ Kteréhožto nešlechtníka příští jest podle mocného díla satanova, se vsí mocí a divy i zázraky lživými,

¹⁰ A se všelikým podvodem nepravosti v těch, jenž hynou, protože lásky pravdy nepřijali, aby spasení byli.

¹¹ A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži,

¹² A aby odsouzeni byli všickni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili sobě nepravost.

¹³ Myť pak jsme povinni děkovati Bohu vždycky z vás, bratří Pánu milí, že vyvolil vás Bůh od počátku k spasení, v posvěcení Ducha a u víře pravdy,

¹⁴ K čemuž povolal vás skrze evangelium naše, k dojití slávy Pána našeho Jezukrista.

¹⁵ A protož, bratří, stůjtež a držtež se učení vydaného, jemuž jste se naučili, buďto skrze řeč, buďto i skrze list náš.

¹⁶ On pak Pán náš Ježíš Kristus, a Bůh i Otec náš, kterýž zamiloval nás a dal nám potěšení věčné a naději dobrou z milosti,

¹⁷ Potěšuj srdcí vašich a utvrdiž vás v každém slovu i skutku dobrém.

3

¹ Dále pak, bratří, modlte se za nás, aby slovo Páně rozmáhalo se a slaveno bylo, jako i u vás,

² A abychom vysvobozeni byli od nezbedných a zlých lidí. Neboť ne všech jest víra.

³ Ale věrnýt jest Pán, kterýž utvrdí vás a ostríhati bude od zlého.

⁴ Doufámeť pak v Pánu o vás, že to, což vám předkládáme, činíte i činiti budete.

⁵ Pán pak spravuj srdce vaše k lásce Boží a k trpělivému očekáváníí Krista.

⁶ Prikazujemeť pak vám, bratří, ve jménu Pána našeho Jezukrista, abyste se oddělovali od každého bratra, kterýž by se choval neřádně a ne podle naučení vydaného, kteréž přijal od nás.

⁷ Nebo sami víte, kterak jest potřebí následovati nás, poněvadž jsme se nechovali mezi vámi neslušně.

⁸ Aníž jsme darmo chleba jedli u koho, ale s prací a s těžkostí, ve dne i v noci dělajíce, abychom žádnému z vás nebyli k obtížení.

⁹ Ne jako bychom neměli k tomu práva, ale abychom se vám za příklad vydali, abyste nás následovali.

¹⁰ Nebo i když jsme byli u vás, to jsme vám předkládali: Kdož nechce dělati, aby také nejedl.

¹¹ Slyšímeť zajisté, že někteří mezi vámi chodí nezpůsobně, nic nedělajíce, ale v neužitečné věci se vydávajíce.

¹² Protož těm, kteříž takoví jsou, prikazujeme, a napomínáme jich skrze Pána našeho Jezukrista, aby pokojně pracujíce, svůj chléb jedli.

¹³ Vy pak, bratří, neoblevujte dobře činíce.

¹⁴ Pakli kdo neuposlechne skrze psaní řeči naší, toho znamenejte, a nemějte s ním nic činiti, ať by se zastyděl.

¹⁵ Avšak nemějte ho za nepřitele, ale napomínejte jako bratra.

¹⁶ Sám pak Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým způsobem. Pán budiž se všemi vámi.

¹⁷ Pozdravení mou vlastní rukou Pavlovou, což jest za znamení v každém listu. Takť obyčejně píší.

¹⁸ Milost Pána našeho Jezukrista budíž se všemi vámi. Amen. Druhý list k Tessalonicenským psán byl z Atén.

1.list Timoteovi

¹ Pavel, apoštol Ježíše Krista, podle zřízení Boha spasitele našeho a pána Jezukrista, naděje naší,

² Timoteovi, vlastnímu synu u víře: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce našeho a od Krista Ježíše Pána našeho.

³ Jakož jsem prosil tebe, abys pozůstal v Efezu, když jsem šel do Macedonie, viziž, abys přikázal některým jiného učení neučiti,

⁴ Ani oblibovati básní a vypravování rodů, čemuž konce není, odkudž jen hádky pocházejí, více nežli vzdělání Boží, kteréž jest u víře,

⁵ Ješto konec přikázání jest láska z srdce čistého a z svědomí dobrého a z víry neošetné.

⁶ Od čehož někteří jako od cíle pobloudivše, uchýlili se k marnomluvnosti,

⁷ Chtíce býti učitelé Zákona, a nerozumějíce, ani co mluví, ani čeho zastávají.

⁸ Víme pak, že dobrý jest Zákon, když by ho kdo náležitě užíval,

⁹ Toto znaje, že spravedlivému není uložen Zákon, ale nepravým a nepoddaným, bezbožným a hříšníkům, nešlechtným a nečistým, morděřům otců svých a matek, vražedníkům,

¹⁰ Smilníkům, samcoložníkům, těm, kteříž lidi kradou, lhářům, křivým přísedníkům, a jest-li co jiného, ješto by bylo naodpor zdravému učení,

¹¹ Jenž jest podle slavného evangelium blahoslaveného Boha, kteréžto mně svěřeno jest.

¹² Protož děkuji tomu, kterýž mne zmocnil, totiž Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za tak věrného soudil, aby mne v službě té postavil,

¹³ Ješto jsem prve byl ruhač, a protivník, a ukrutník. Ale milosrdenství jsem došel; neb jsem to z neznámosti činil v nevěře.

¹⁴ Rozhojnila se pak náramně milost Pána našeho, s věrou a s milováním, kteréž jest v Kristu Ježíši.

¹⁵ Věrnáť jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichžto já první jsem.

¹⁶ Ale proto milosrdenství jsem došel, aby na mně prvním dokázal Ježíš Kristus všeliké dobrotivosti, ku příkladu těm, kteříž mají uvěřiti v něho k životu věčnému.

¹⁷ Protož Králi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu budiž čest i sláva na věky věků. Amen.

¹⁸ Totof přikázání poroučím tobě, synu Timotee, totiž abys podle předešlých o tobě proctví bojoval v tom dobrý boj,

¹⁹ Maje víru a dobré svědomí, kteréžto někteří potrativše, zhynuli u víře.

²⁰ Z nichžto jest Hymeneus a Alexander, kteréž jsem vydal satanu, aby trestání jsouce, učili se nerouhati.

2

¹ Napomínámť pak, aby především činěny bývaly pokorné modlitby, prosby, svaté žádosti a díky činění za všelijaké lidi,

² Za krále i za všechny v moci postavené, abychom tichý a pokojný život vedli ve vši zbožnosti a šlechetnosti.

³ Nebo toť jest dobré a vzácné před spasitelem naším Bohem,

⁴ Kterýž chce, aby všelijací lidé spaseni byli a k známosti pravdy přišli.

⁵ Jedenť jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš,

⁶ Kterýžto dal sebe samého mzdu na vykoupení za všechny, na osvědčení časem svým.

⁷ K čemuž postaven jsem já za kazatele a apoštola, (pravduť pravím v Kristu a neklamámť,) za učitele pohanů u víře a pravdě.

⁸ Protož chtěl bych, aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihující čistých rukou, bez hněvu a bez roztržitosti.

⁹ Takž také i ženy aby se oděvem slušným s stydlivostí a s středmostí ozdobovaly, ne strojením a křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem, anebo perlami, anebo drahým rouchem,

¹⁰ Ale (tak, jakž sluší ženám, kteréž dokazují při sobě zbožnosti,) dobrými skutky.

¹¹ Žena ať se učí mlčeci, ve všeliké poddanosti.

¹² Nebo ženě nedopouštím učiti, ani vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlčení.

¹³ Adam zajisté prve jest stvořen, potom Eva.

¹⁴ A Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsuci, příčinou přestoupení byla.

¹⁵ Ale však spasena bude v plození dětí, jestliže by zůstala u víře, a v lásce, a v posvěcení svém, s středmostí.

3

¹ Věrnáť jest tato řeč, žádá-li kdo biskupství žeť výborné práce žádá.

² Ale musít biskup býti bez úhony, jedné manželky muž, bedlivý, středmý, vážný, k hostem přívětivý, způsobilý k učení.

³ Ne pijan vína, ne bitec, ani mrzkého zisku žádostivý, ale mírný, ne svárlivý, ne lakomec,

⁴ Kterýž by dům svůj dobře spravoval, a dítky své měl v poddanosti se vši šlechetností.

⁵ (Nebo jestliže kdo domu svého spraviti neumí, kterak o církev Páně pečovati bude?)

⁶ Ne novák, aby snad nadut jsa, neupadl v potupení ďáblovo.

⁷ A musít také i svědectví dobré míti od těch, kteříž jsou vně, aby neupadl v pohanění a v osidlo ďáblovo.

⁸ Takž podobně jáhnové musejí býti poctiví, ne dvojího jazyku, ne mnoho vína pijící, ne žádostiví mrzkého zisku,

⁹ Mající tajemství víry v svědomí čistém.

¹⁰ A ti také ať jsou nejprv zkušeni, a tak ať přisluhují, jsouce bez úhony.

¹¹ Též i manželky jejich musejí býti šlechetné, neutrhavé, středmé, ve všem věrné.

¹² Jáhnové buďtež jedné manželky muži, kteříž by své dítky dobře spravovali i své domy.

¹³ Nebo kteříž by dobře přísluhovali, dobrého stupně sobě dobudou, a mnohé doufanlivosti u víře, kteráž jest v Kristu Ježíši.

¹⁴ Totoť píši tobě, maje naději, že brzo přijdu k tobě.

¹⁵ Pakliť prodlím, abys věděl, kterak máš v domu Božím chovati se, jenž jest církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy.

¹⁶ A v pravdě velikéť jest tajemství zbožnosti, že Bůh zjeven jest v těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě, vzhůru přijat jest ve slávu.

4

¹ Duch pak světle praví, že v posledních časích odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení dábských,

² V pokrytství lež mluvících, a cejchované majících svědomí své,

³ Zbraňujících ženiti se, prikazujících zdržovati se od pokrmů, kteréž Bůh stvořil k užívání s díkčiněním věřícím a těm, jenž poznali pravdu.

⁴ Nebo všeliké stvoření Boží dobré jest, a nic nemá zamítáno býti, což se s díků činěním přijímá.

⁵ Posvěcuje se zajisté skrze slovo Boží a modlitbu.

⁶ Toto předkládaje bratřím, budeš dobrý služebník Jezukristův, vykrmený slovy víry a pravého učení, kteréhož jsi následoval.

⁷ Světské pak a babské básně zavrz, ale cvič se v zbožnosti.

⁸ Nebo tělesné cvičení malého jest užitku, ale zbožnost ke všemu jest užitečná, a má i nynějšího i budoucího života zaslíbení.

⁹ Věrnát jest tato řeč a hodná, aby všelijak oblíbena byla.

¹⁰ Proto zajisté i pracujeme, i pohanění neseme, že naději máme v Bohu živém, kterýž jest spasitel všech lidí, a zvláště věřících.

¹¹ Ty věci předkládej a uč.

¹² Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale buď příkladem věrných v řeči, v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.

¹³ Dokudž k tobě nepřijdu, budiž pilen čítání, a napomínání, i učení.

¹⁴ Nezanedbávej daru, kterýž jest v tobě, jenž jest dán skrze prorocství s vzkládáním rukou starších na tě.

¹⁵ O tom přemyšluj, v tom buď ustavičně, aby prospěch tvůj zjevný byl všechněm.

¹⁶ Budiž sebe pilen i učení, a v tom trvej; nebo to čině, i samého sebe spasiš, i ty, kteříž tebe poslouchají.

5

¹ Staršího zuřivě netresci, ale napomínej jako otce, mladších jako bratří,

² Starých žen jako matek, mladíc jako sestr, ve vsí čistotě.

³ Vdovy měj v uctivosti, kteréž pravé vdovy jsou.

⁴ Pakli která vdova syny nebo vnuky má, nechažť se oni učí předně k svému domu pobožnosti dokazovati, a zase rodičům se odplacovati; neboť jest to chvalitebné a vzácné před obličejem Božím.

⁵ Kterážť pak právě vdova jest a osaměla, máť naději v Bohu, a trváť na modlitbách a svatých žádostech dnem i nocí.

⁶ Ale rozkošná, ta živa jsuci, již umřela.

⁷ Protož jim to příkaž, ať jsou bez úhony.

⁸ Jestliže pak kdo o své, a zvláště o domácí péče nemá, zapřelť jest víry, a jest horší nežli nevěřící.

⁹ Vdova buď vyvolená, kteráž by neměla méně šedesáti let, kteráž byla jednoho muže manželka,

¹⁰ O níž by svědectví bylo, že dobré skutky činila; a jestliže dítky své zbožně vychovala, do domu pocestné přijímala, jestliže svatým nohy umývala, jestliže bídným posluhovala, jestliže každého skutku dobrého pilná byla.

¹¹ Ale mladých vdov nepřijímej; nebo když, nedbajíce na Krista, v chlipnost se vydadí, teprv se vdávati chtějí,

¹² Jsouce již hodné odsouzení, protože první víru zrušily.

¹³ Nýbrž také i zahálejíce, učí se choditi po domích; a netoliko nedělné, ale jsou i klevetné a všetečné, mluvíce, což nesluší.

¹⁴ Protož chci, aby se mladší vdávaly, děti rodily, hospodyně byly, a tak žádné příčiny protivníku nedávaly ku pomlouvání.

¹⁵ Nebo již se některé uchýlily zpět po satanovi.

¹⁶ Protož má-liť kdo věřící neb která věřící vdovy, opatrujž je, a nebuď obtěžována církev, aby těm, kteréž právě vdovy jsou, postačilo.

¹⁷ Předložení, kteříž dobře spravují, dvojí cti hodni jmíni buďte, zvláště ti, kteříž pracují v slovu Božím a v učení.

¹⁸ Nebo praví Písmo: Volu mláticímu nezavížeš úst. A hodent jest dělník své mzdy.

¹⁹ Proti staršímu žaloby nepřijímej, leč pode dvěma nebo třmi svědky.

²⁰ Ty pak, kteříž hřeší, přede všemi tresci, aby i jiní bázeň měli.

²¹ Osvědčujit před obličejem Božím a Pána Jezukrista, i vyvolených andělů jeho, abys těchto věcí ostríhal bez přijímání osob, nic nečině podle náchylnosti.

²² Nevzkládej rukou rychle na nižádného, a nepřiúčastňuj se hříchům cizím. Sebe samého ostríhej v čistotě.

²³ Nepij již více vody, ale vína skrovně užívej, pro svůj žaludek a časté nemoci své.

²⁴ Některých lidí hříchové prve zjevní jsou, předcházející soud, některých pak i následují.

²⁵ A takž také i skutkové dobří prve zjevní jsou. Což pak jest jinak, ukryti se nemůže.

6

¹ Kteřížkoli pod jhem jsou služebníci, ať mají pány své za hodné vši ictimosti, aby jméno Boží a učení jeho nebylo rouháno.

² Kteříž pak mají pány věřící, nechažť jich sobě nezlehčují, protože jsou bratřími, ale tím raději slouží, protože jsou věřící a milí, dobrodiní Božího účastníci. Tomu vyučuj a napomínej.

³ Jestližeť pak kdo jinak učí, a nepovoluje zdravým řečem Pána našeho Jezukrista, a tomu učení, kteréž jest podle zbožnosti,

⁴ Takovýť jest nadutý, nic neuměje, ale nemoudrost provodí při otázkách a hádkách o slova, z kterýchžto pochází závist, svár, rouhání, zlá domnění,

⁵ Marné hádky lidí na myslí porušených a pravdy zbavených, domnívajích se, že by zbožnost byla zisk tělesný. Takových se varuj.

⁶ Jestliť pak zisk veliký zbožnost, s takovou myslí, kteráž na tom, což má, přestati umí.

⁷ Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět, bezpochyby že také nic odnésti nemůžeme.

⁸ Ale majíce pokrm a oděv, na tom přestaneme.

⁹ Kteříž pak chtějí zbohatnouti, upadají v pokušení, a v osidlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohřizují lidi v zahynutí a v zatracení.

¹⁰ Kořen zajisté všeho zlého jestiť milování peněz, kterýchžto někteří žádostivi jsouce, pobloudili od víry a sami se naplnili bolestmi mnohými.

¹¹ Ale ty, ó člověče Boží, takových věcí utíkej, následuj pak spravedlnosti, zbožnosti, víry, lásky, trpělivosti, tichosti.

¹² Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky.

¹³ Prikazujit tobě před Bohem, kterýž všecko obživuje, a před Kristem Ježíšem, kterýž osvědčil před Pontským Pilátem dobré vyznání,

¹⁴ Abys ostříhal přikázání tohoto, chovaje se bez poskvrny a bez úhony, až do zjevení se Pána našeho Ježíše Krista,

¹⁵ Kteréz časem svým ukáže ten blahoslavený a sám mocný, Král kralujících a Pán panujících,

¹⁶ Kterýž sám má nesmrtelnost, a přebývá v světle nepřístupitelném, jehož žádný z lidí neviděl, aniž viděti může, kterémužto čest a síla věčná. Amen.

¹⁷ Bohatým tohoto světa prikazuj, ať nejsou vysokomyslní a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání.

¹⁸ A ať dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení, i přívětiví,

¹⁹ Tak sobě skládajíce základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života.

²⁰ Ó Timotee, cožť jest svěřeno, ostříhej, utíkaje bezbožných daremních křiků a odporů falešně nazvaného umění,

²¹ Kterýmž někteří chlubíce se, z strany víry pobloudili od cíle. Milost Boží s tebou. Amen. K Timoteovi první list psán byl z Laodicie, města hlavního Frygie Pakaciánské.

2.list Timoteovi

¹ Pavel, apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, podle zaslíbení života, kterýž jest v Kristu Ježíši,

² Timoteovi milému synu: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Krista Ježíše Pána našeho.

³ Díky činím Bohu, jemuž sloužím, jako i předkové moji, v svědomí čistém, z toho, že mám na tě ustavičnou paměť na svých modlitbách ve dne i v noci,

⁴ Žádaje viděti tebe, zpomínaje na tvé slzy, abych radostí naplněn byl,

⁵ Rozpomínaje se na tu víru, kteráž v tobě jest bez pokrytství, kteráž byla nejprv v bábě tvé Loidě, a v matce tvé Eunice, a tak smyslím, že i v tobě.

⁶ Pro kteroužto příčinu napomínám tebe, abys rozněcoval v sobě dar Boží, kterýžť jest dán skrze vzkládání rukou mých.

⁷ Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a milování, a myslí způsobné.

⁸ Protož nestyď se za svědectví Pána našeho, ani za mne, vězně jeho, ale čitedlen buď úzkostí přicházejících pro evangelium podle moci Boží,

⁹ Kterýž spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podle skutků našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věků,

¹⁰ Nyní pak teprv zjevené skrze příští Spasitele našeho Jezukrista, kterýž zahladil smrt, život pak na světlo vyvedl, i nesmrtelnost skrze evangelium,

¹¹ Jehožto já ustanoven jsem kazatelem, a apoštolem, i učitelem pohanů.

¹² A pro tu příčinu toto všechno trpím, ale nestydím se za to; nebo vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostríhati až do onoho dne.

¹³ Mějž jistý příklad zdravých řečí, kteréž jsi slychal ode mne, u víře a v lásce, kteráž jest v Kristu Ježíši.

¹⁴ Výborného toho pokladu ostríhej, skrze Ducha svatého přebývajícího v nás.

¹⁵ Víš snad o tom, že se odvrátili ode mne všickni, kteříž jsou v Azii, z nichžto jest Fygellus a Hermogenes.

¹⁶ Dejž milosrdenství Pán domu Oneziforovu; nebo často mi činil pohodlí, aniž se styděl za řetězy mé.

¹⁷ Nýbrž přišed do Říma, pilně mne hledal, a našel.

¹⁸ Dejž jemu Pán naléztí milosrdenství u Pána v onen den. A jak mi mnoho posluhoval v Efezu, ty výborně víš.

2

¹ Protož ty, synu můj, zmocniž se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši.

² A což jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, svěřujž to lidem věrným, kteříž by způsobní byli i jiné učiti.

³ A tak ty snášeš protivenství, jako ctný rytíř Ježíše Krista.

⁴ Žádný, kdož rytěříje, neplete se v obecné živnosti, aby se svému hejtmanu líbil.

⁵ A jestliže by kdo i bojoval, nebudeť korunován, leč by řádně bojoval.

⁶ Pracovati musí i oráč, prve nežli užitku okusí.

⁷ Rozuměj, coť pravím, a dejž tobě Pán ve všem smysl pravý.

⁸ Pamatuž na to, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, jenž jest z semene Davidova, podle evangelium mého.

⁹ V kterémžto protivenství trpím, až i vězení, jako bych zločinec byl, ale slovo Boží není u vězení.

¹⁰ Protož všecko to snáším pro vyvolené Boží, aby i oni spasení došli, kteréžto jest v Kristu Ježíši, s slavou věčnou.

¹¹ Věrná jest tato řeč. Nebo jestližeť jsme s ním zemřeli, tedy také spolu s ním živi budeme.

¹² A trpíme-liť, budeme také spolu s ním kralovati; pakli ho zapíráme, i onť nás zapře.

¹³ A jsme-liť nevěrní, onť zůstává věrný; zapřítí sám sebe nemůže.

¹⁴ Tyto věci připomínej, s osvědčováním před obličejem Páně, a ať se o slova nevadí, nebo to k ničemu není užitečné, ale jest ku podvrácení posluchačů.

¹⁵ Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč styděti, a kterýž by právě slovo pravdy rozdělval.

¹⁶ Bezbožných pak těch křiků daremních varuj se, neboť velmi rozmnožují bezbožnost,

¹⁷ A řeč jejich jako rak rozjídá se. Z nichžto jest Hymeneus a Filétus,

¹⁸ Kteříž při pravdě pobloudili od cíle, pravíce, že by se již stalo vzkříšení, a převracejí víru některých.

¹⁹ Ale pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Znáť Pán ty, kteříž jsou jeho, a opět: Odstup od nepravosti každý, kdož vyzývá jméno Kristovo.

²⁰ V domu pak velikém netoliko jsou nádoby zlaté a stříbrné, ale také dřevěné i hliněné, a některé zajisté ke cti, některé pak ku potupě.

²¹ Protož jestliže by se kdo očistil od těch věcí, bude nádobou ke cti, posvěcenou, a užitečnou Pánu, ke všelikému skutku dobrému hotovou.

²² Mládenčích pak žádostí utíkej, ale následuj spravedlnosti, víry, lásky, pokoje, s těmi, kteříž vyzývají Pána z srdce čistého.

²³ Bláznivých pak a nevzdělavatelných otázek varuj se, věda, že plodí sváry.

²⁴ Na služebníka pak Božího nesluší vaditi se, ale aby byl přívětivý ke všem, způsobilý k učení, trpělivý,

²⁵ Kterýž by v tichosti vyučoval ty, jenž se pravdě protiví, zda by někdy dal jim Bůh pokání ku poznání pravdy,

²⁶ Aby sami k sobě přijdouce, dobyli se z osidla ďáblova, od něhož jsou zjímáni k vykonávání jeho vůle.

3

¹ Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpeční.

² Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejci, rodičů neposlušní, nevďeční, bezbožní,

³ Nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhači, nestřední, plaší, kterýmž nic dobrého milo není,

⁴ Zrádci, přívážčiví, nadutí, rozkoší milovníci více nežli Boha,

⁵ Mající způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce, a od takových se odvracuj.

⁶ Nebo z těch jsou i ti, kteříž nacházejí do domů, a jímajíce, vodí ženky obtížené hříchy, jenž vedeny bývají rozličnými žádostmi,

⁷ Kteréž vždycky se učí, ale nikdy ku poznání pravdy přijíti nemohou.

⁸ Jakož zajisté Jannes a Jambres zprotivili se Mojžíšovi, tak i tito protiví se pravdě, lidé na myslí porušení a při víře spletení.

⁹ Ale nebudou více prospívati. Nebo nemoudrost jejich zjevná bude všechněm, jako i oněchno byla.

¹⁰ Ale ty jsi došel mého učení, způsobu života mého, úmyslu, víry, snášelivosti, lásky, trpělivosti,

¹¹ Protivenství, utrpení, kteráž na mne přišla v Antiochii, v Ikonii, a v Lystře; kterážto protivenství snášel jsem, ale ze všech vysvobodil mne Pán.

¹² A takž i všickni, kteříž chtějí zbožně živi býti v Kristu Ježíši, protivenství míti budou.

¹³ Zlí pak lidé a svůdcové prospívati budou ze zlého v horší, i jiné v blud uvodíce, i sami bludem pojati jsouce.

¹⁴ Ale ty zůstávej v tom, čemužs se naučil a cožť jest svěřeno, věda, od kohos se naučil.

¹⁵ A že hned od dětinství svatá Písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši.

¹⁶ Všelike zajisté Písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti,

¹⁷ Aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.

4

¹ Protož já osvědčuji před obličejem Božím a Pána Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé v den zjevení svého a království svého,

² Každé slovo Boží, ponoukej včas nebo nevčas, tresci, žehři, napomínej, ve vši tichosti a učení.

³ Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou přijímati, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele.

⁴ A odvrátíť uši od pravdy, a k básněm obrátí.

⁵ Ale ty ve všem buď bedliv, protivenství snášej, dílo kazatele konej, dokazuj toho dostatečně, že jsi věrný Kristův služebník.

⁶ Neb já se již k tomu blížím, abych obětován byl, a čas rozdělení mého nastává.

⁷ Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval.

⁸ Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují příští jeho.

⁹ Přičiň se k tomu, abys ke mně brzo přišel.

¹⁰ Nebo Démas mne opustil, zamilovav tento svět, a šel do Tessaloniky, Krescens do Galacie, Titus do Dalmacie.

¹¹ Sám toliko Lukáš se mnou jest. Marka vezmi s sebou; nebo jest mi velmi potřebný k službě.

¹² Tychikaf jsem poslal do Efezu.

¹³ Truhličku, kteréž jsem nechal v Troadě u Karpa, když půjdeš, přines s sebou, i knihy, zvláště pergamén.

¹⁴ Alexander kotlář mnoho mi zlého způsobil; odplatíš jemu Pán podle skutků jeho.

¹⁵ Kteréhož i ty se vystříhej; nebo velmi se protivil řečem našim.

¹⁶ Při prvním mém odpovídání žádný se mnou nebyl, ale všickni mne opustili. Nebudiž jim to počítáno za hřích.

¹⁷ Pán pak byl se mnou a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání o Kristu, a aby je slyšeli všickni národové. I vytržen jsem byl z úst lva.

¹⁸ A vysvobodíť mne Pán od každého skutku zlého a zachová k království svému nebeskému, jemuž sláva na věky věků. Amen.

¹⁹ Pozdrav Přišky a Akvile, i Oneziforova domu.

²⁰ Erastus zůstal v Korintu, Trofima pak nechal jsem v Milétu nemocného.

²¹ Pospěš před zimou přijíti ke mně. Pozdravuje tebe Eubulus a Pudens a Línus a Klaudia, i všickni bratří.

²² Pán Ježíš Kristus budiž s duchem tvým. Milost Boží s vámi. Amen. List tento druhý psán jest z Říma k Timoteovi, (kterýž první v Efezu za biskupa skrze vzkládání rukou zřízen byl,) když Pavel opět po druhé se stavěl před císařem Neronem.

Titovi

¹ Pavel, služebník Boží, apoštol pak Ježíše Krista, podle víry vyvolených Božích a známosti pravdy, kteráž jest podle zbožnosti,

² K naději života věčného, kterýž zaslíbil před časy věků ten, jenž nikdy neklamá, Bůh, zjevil pak časy svými,

³ Totiž to slovo své, skrze kázání mně svěřené, podle zřízení Spasitele našeho Boha, Titovi, vlastnímu synu u víře obecné:

⁴ Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Pána Jezukrista Spasitele našeho.

⁵ Z té příčiny zanechal jsem tebe v Krétě, abys to, čehož tam ještě potřebí, spravil a ustanovil po městech starší, jakož i já při tobě jsem zřídil:

⁶ Jest-li kdo bez úhony, jedné manželky muž, dítka maje věřící, na kteréž by nemohlo touženo býti, že by byli bujni, anebo nepoddaní.

⁷ Neboť biskup má býti bez úhony, jako Boží šafář, ne svémyslný, ne hněvivý, ne pijan vína, ne bijce, ne žádostivý mrzkého zisku,

⁸ Ale přívětivý k hostem, dobrotivý, opatrný, spravedlivý, svatý, zdrželivý,

⁹ Pilně se přídržící věrné řeči v učení Božím, aby mohl i napomínati učením zdravým, i ty, kteříž odpírají, přemáhati.

¹⁰ Neboť jsou mnozí nepoddaní, marnomluvní, i svědčové myslí lidských, zvláště ti, jenž jsou z obřízky.

¹¹ Jimž musejí ústa zacpána býti; kteříž celé domy převracejí, učíce neslušným věcem, pro mrzký zisk.

¹² Řekl jeden z nich, vlastní jejich prorok, že Kretenští jsou vždycky lháři, zlá hovada, břicha lenivá.

¹³ Svědectví to pravé jest. A protož tresciž je přísně, ať jsou zdraví u víře,

¹⁴ Nešetřice Židovských básní, a prikázání lidí těch, jenž se odvracují od pravdy.

¹⁵ Všecko zajisté čisté jest čistým, poskvrněným pak a nevěřícím nic není čistého, ale poskvrněná jest i mysl jejich i svědomí.

¹⁶ Vypravují o tom, že Boha znají, ale skutky svými toho zapírají, ohavní jsouce, a nepoddaní, a ke všelikému skutku dobrému nehodní.

2

¹ Ty pak mluv, což sluší na zdravé učení.

² Starci ať jsou strážliví, vážní, opatrní, zdraví u víře, v lásce, v snášlivosti.

³ Tak také i staré ženy ať chodí zbožně, v oděvu příslušném a ať nejsou převrhle, ani mnoho vína pijící, dobrým věcem učící,

⁴ Aby mladice vyučovaly, kterak by muže své i dítka řádně milovaly,

⁵ A byly šlechetné, čistotné, netoulavé, dobrotivé, mužům svým poddané, aby nebylo dáno v porouhání slovo Boží.

⁶ Takž i mládenců napomínej k střednosti,

⁷ Ve všech věcech sebe samého vydávaje za příklad dobrých skutků, a zachovávaje v učení celost, vážnost,

⁸ Slovo zdravé bez úhony, aby ten, jenž by se protivil, zastydětí se musil, nemaje co zlého mluvití o vás.

⁹ Služebníky uč, ať jsou poddáni pánům svým, ve všem jim se líbíce, neodmlouvajíce,

¹⁰ Neokrádajíce, ale ve všem věrnosti pravé dokazující, aby učení Spasitele našeho Boha ve všem ozdobovali.

¹¹ Zjevilať se jest zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem,

¹² Vyučující nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, strážlivě, a spravedlivě, a zbožně živi byli na tomto světě,

¹³ Očekávajíce té blahoslavené naděje a příští slávy velikého Boha a Spasitele našeho Jezukrista,

¹⁴ Kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků.

¹⁵ Toto mluv, a napomínej, a tresci mocně. Žádný tebou nepohrzej.

3

¹ Napomínej jich, ať jsou knížatům a mocnostem poddáni, jich poslušni, a ať jsou k každému skutku dobrému hotovi.

² Žádnému ať se nerouhají, nejsou svárliví, ale přívětiví, dokazující všeliké tichosti ke všem lidem.

³ Bylíť jsme zajisté i my někdy nesmyslní, tvrdošijní, bloudící, sloužíce žádostem a rozkošem rozličným, v zlosti a v závisti bydlíce, ohyzdní, vespolek se nenávidíce.

⁴ Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem Spasitele našeho Boha,

⁵ Ne z skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého,

⁶ Kteréhož vylil na nás hojně, skrze Jezukrista Spasitele našeho,

⁷ Abychom, ospravedlnění jsouce milostí jeho, byli dědicové v naději života věčného.

⁸ Věrnáť jest řeč tato, a chciť, abys těch věcí potvrzoval, ať se snaží v dobrých skutcích předčiti všickni, kteříž uvěřili Bohu. A toť jsou ty věci dobré, i lidem užitečné.

⁹ Nemoudré pak otázky, a vyčítání rodů, a sváry, a hádky o věci zákonní zastavuj; nebť jsou neužitečné a marné.

¹⁰ Ělověka kacíře po jednom neb druhém napomínání vyvrz,

¹¹ Věda, že takový jest převrácený, a hřeší, svým vlastním soudem jsa odsouzen.

¹² Když poslí k tobě Artemana aneb Tychika, snaž se přijíti ke mně do Nikopolim; neb jsem umínil tu přes zimu pobýti.

¹³ Zéna, učeného v Zákoně, a Apollo s pilností vyprovod, ať v ničemž nemají nedostatku.

¹⁴ A nechať se také učí i naši v dobrých skutcích předčiti, a zvláště, kdež jsou toho potřeby, aby nebyli neužiteční.

¹⁵ Pozdravuj tě, kteříž jsou se mnou, všickni. Pozdraviž těch, kteříž nás milují u víře. Milost Boží budiž se všemi vámi. Amen. K Titovi, kterýž první biskup církve Kretenské skrze vzkládání rukou zřízen byl, psán z Nikopoli města Macedonského.

Filemonovi

¹ Pavel, vězeň Krista Ježíše, a Timoteus bratr, Filemonovi milému, a pomocníku našemu,

² A Apfie sestře milé, a Archippovi spolurytíři našemu, i vsí církvi, kteráž jest v domě tvém:

³ Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

⁴ Díky činím Bohu svému, vždycky zmínku o tobě čině na svých modlitbách,

⁵ Slyše o lásce tvé a víře, kterouž máš ku Pánu Ježíšovi, i ke všechněm svatým,

⁶ Aby společnost víry tvé mocná byla a tudy poznáno býti mohlo, cožkoli dobrého jest v vás skrze Krista Ježíše.

⁷ Radost zajisté máme velikou, a potěšení z lásky tvé, že srdce svatých občerstvena jsou skrze tebe, bratře.

⁸ Protož ačkoli mnohou smělost mám v Kristu rozkázati tobě, což by náleželo,

⁹ Však pro lásku raději tebe prosím, jsa již takový, totiž Pavel starý, a nyní i vězeň Ježíše Krista.

¹⁰ Prosímť pak tebe za syna svého, kteréhož jsem zplodil v vězení svém, Onezima,

¹¹ Kterýž byl někdy tobě neužitečný, ale nyní tobě i mně velmi užitečný, jehožt jsem odeslal.

¹² Protož ty jej, (totiž srdce mé,) přijmi.

¹³ Kteréhožto já chtěl jsem byl při sobě zanechat, aby mi posluhoval místo tebe v vězení, kteréž trpím pro evangelium;

¹⁴ Ale bez vědomí tvého nechtěl jsem nic učiniti, aby dobrý skutek tvůj nebyl jako bezděky, ale z dobré vůle.

¹⁵ Ano snad proto byl odšel na chvíli, abys jej potom věčného měl,

¹⁶ Již ne jako služebníka, ale více než služebníka, totiž bratra milého, zvláště mně, a čím víc tobě, i podle těla, i v Pánu.

¹⁷ Protož máš-li mne za tovaryše, přijmiž jej, jako mne.

¹⁸ Jestližeť pak v čem ublížil, anebo jest-liť co dlužen, to mně přičti.

¹⁹ Já Pavel psal jsem svou rukou, jáť zaplatím; ať nedím tobě, že ty i sám sebe jsi mi dlužen.

²⁰ Tak, bratře, ať já uživu tebe v Pánu; očerstviž srdce mé v Pánu.

²¹ Jist jsa tvým poslušenstvím, tak jsem tobě napsal, věda, že i více, nežli pravím, učiníš.

²² A mezi tím připravíš mi také hospodu; neboť naději mám, že k modlitbám vašim budu vám navracen.

²³ Pozdravuj tě Epafras, (spoluvězeň můj pro Krista Ježíše,)

²⁴ Marek, Aristarchus, Démas a Lukáš, pomocníci moji.

²⁵ Milost Pána našeho Jezukrista budiž s duchem vaším. Amen. List tento k Filemonovi psán byl z Říma po Onezimovi služebníku.

Židům

¹ Ěastokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého,

² Kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil.

³ Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem mocnosti své, očištění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech,

⁴ Tím důstojnější nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno dědičně obdržel.

⁵ Nebo kterému kdy z andělů řekl: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe? A opět: Já budu jemu Otcem, a on mi bude Synem?

⁶ A opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všickni andělé Boží.

⁷ A o andělích zajisté dí: Kterýž činí anděly své duchy, a služebníky své plamen ohně;

⁸ Ale k Synu dí: Stolice tvá, ó Bože, trvá na věky věků, berla pravosti jestiž berla království tvého.

⁹ Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl jsi nepravosti, protož pomazal tebe, ó Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad spoluúčastníky tvé.

¹⁰ A opět: Ty, Pane, na počátku založil jsi zemi, a díla rukou tvých jsou nebesa.

¹¹ Onať pominou, ty pak zůstáváš; a všechna jako roucho zvetšejí,

¹² A jako oděv svineš je, i budouť změněna. Ale ty jsi vždycky tentýž, a léta tvá nikdy nepřestanou.

¹³ A kterému kdy z andělů řekl: Sed' na pravici mé, dokavadž nepoložím nepřatel tvých za podnože noh tvých?

¹⁴ Zdalíž všickni nejsou služební duchové, kteříž posílání bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?

2

¹ Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slychali, aby nám to nevymizelo.

² Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušenství vzalo spravedlivou odměnu pomsty,

³ Kterakž my utečeme, takového zanedbávající spasení? Kterěžto nejprvé začalo vypravováno býti skrze samého Pána, od těch pak, kteříž Pána slychali, nám utvrzeno jest.

⁴ Ěemuž i Bůh svědectví vydával skrze divy a zázraky, a rozličné moci, i podělování Duchem svatým, podle vůle své.

⁵ Nebo nepoddal andělům okršlku země budoucího, o kterémž mluvíme.

⁶ Osvědčilť jest pak na jednom místě jeden, řka: Co jest člověk, že naň pomníš, aneb syn člověka, že na něj patříš.

⁷ Maličkos jej menšího andělů učinil, slavou a ctí korunoval jsi ho, a ustanovils jej nad dílem rukou svých.

⁸ Všecko jsi podmanil pod nohy jeho. A když jest jemu všecko poddal, tedy ničeho nezanechal nepodmaněného jemu. Ačkoli nyní ještě nevidíme, aby jemu všecko poddáno bylo.

⁹ Ale toho maličko nižšího andělů, vidíme Ježíše, pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všechny okusil smrti.

¹⁰ Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny přiveda k slávě, vůdce spasení jejich skrze utrpení dokonalého učinil.

¹¹ Nebo i ten, jenž posvěcuje, i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími,

¹² Řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění prozpěvovati budu tobě.

¹³ A opět: Já budu v něm doufati. A opět: Aj, já a dívky, kteréž dal mi Bůh.

¹⁴ Poněvadž tedy dívky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vládařství smrti, to jest ďábla,

¹⁵ A abyvysvobodil ty, kteřížto bázní smrti po všecken čas života svého podrobeni byli v službu.

¹⁶ Neboť nepřijal andělů, ale sámě Abrahamovo přijal.

¹⁷ A protož ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl a věrný nejvyšší kněz v tom, což by u Boha k očištění hříchů lidu jednáno býti mělo.

¹⁸ Nebo že jest i sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.

3

¹ A protož, bratří svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše,

² Věrného tomu, kdož jej ustanovil, jako i Mojžíš byl věrný ve všem domě jeho.

³ Tím větší zajisté slávy tento nad Mojžíše jest hoden, čím větší má čest stavitel nežli sám dům.

⁴ Nebo všeliký dům ustaven bývá od někoho, ten pak, kdož všechny tyto věci ustavěl, Bůh jest.

⁵ A Mojžíš zajisté věrný byl v celém domě jeho, jako služebník, na osvědčení toho, což potom mělo mluveno býti.

⁶ Ale Kristus, jakožto Syn, vládne nad domem svým. Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost, a tu chloubu naděje až do konce pevnou zachováme.

⁷ Protož jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho,

⁸ Nezatvrzujtež srdcí svých, jako při onom popouzení Boha v den pokušení toho na poušti;

⁹ Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusití jsou mne, a viděli skutky mé po čtyřiceti let.

¹⁰ Protož hněviv jsem byl na pokolení to, a řekl jsem: Tito vždycky bloudí srdcem, a nepoznávají cest mých.

¹¹ Takže jsem přísáhl v hněvě svém, že nevejdou v odpočinutí mé.

¹² Viztež, bratří, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé, a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého.

¹³ Ale napomínejte se vespolek po všechny dny, dokavadž se dnes jmenuje, aby někdo nebyl zatvrzen oklamáním hřícha.

¹⁴ Účastníci zajisté Krista učinění jsme, jestliže však ten počátek podstaty až do konce pevný zachováme.

¹⁵ Protož dokudž se říká: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako při onom popouzení Boha.

¹⁶ Nebo někteří slyševše, popouzeli ho, ale ne všickni, jenž vyšli z Egypta skrze Mojžíše.

¹⁷ Na které se pak hněval čtyřiceti let? Zdali ne na ty, kteříž hřešili, jejichžto těla padla na poušti?

¹⁸ A kterým zapřisáhl, že nevejdou do odpočnutí jeho? Však těm, kteříž byli neposlušní.

¹⁹ A vidíme, že jsou nemohli vjíti pro nevěru.

4

¹ Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjíti do odpočnutí jeho, neopozdil se někdo z vás.

² Nebo i nám zvěstováno jest, jako i oněmno, ale neprospěla jim řeč slyšená, nepřipojená k víře, když slyšeli.

³ Neboť vcházíme v odpočnutí my, kteříž jsme uvěřili, jakož řekl: Protož jsem prisáhl v hněvě svém, žeť nevejdou v odpočnutí mé, ačkoli dávno odpočinul Bůh, hned po vykonání skutků od ustanovení světa.

⁴ Nebo pověděl na jednom místě o sedmém dni takto: I odpočinul Bůh dne sedmého ode všech skutků svých.

⁵ A tuto zase: Že nevejdou v odpočnutí mé.

⁶ A poněvadž vždy na tom jest, že někteří mají vjíti do něho, a ti, kterýmž prvé zvěstováno jest, nevešli pro svou nevěru,

⁷ Opět ukládá den jakýsi, Dnes, pravě skrze Davida, po takovém času, jakož řečeno jest, Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.

⁸ Nebo byť byl Jozue v odpočnutí je uvedl, nebyť by potom mluvil o jiném dni.

⁹ A protož zůstávat svátek lidu Božímu.

¹⁰ Nebo kdožkoli všel v odpočnutí jeho, takét i on odpočinul od skutků svých, jako i Bůh od svých.

¹¹ Snažmež se tedy vjíti do toho odpočnutí, aby někdo neupadl v týž příklad nedověry.

¹² Živát jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě straně ostrý, a dosahujet až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce.

¹³ A není žádného stvoření, kteréž by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všechny věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše.

¹⁴ Protož majíce nejvyššího kněze velikého, kterýžto pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež vyznání naše.

¹⁵ Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušného ve všem nám podobně, kromě hříchu.

¹⁶ Přístupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.

5

¹ Všeliký zajisté nejvyšší kněz z lidu vzatý za lidi bývá postaven v těch věcech, kteréž u Boha mají jednány býti, totiž aby obětoval i dary i oběti za hříchy,

² Kterýž by mohl, jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími, jsa i sám obklíčen nemocí.

³ A pro ni povinen jest, jakož za lid, tak i za sebe samého obětovati oběti za hříchy.

⁴ A aniž kdo sobě sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl povolán od Boha, jako i Aron.

⁵ Tak i Kristus ne sám sobě té cti osobil, aby byl nejvyšším knězem, ale ten, kterýž řekl jemu: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe.

⁶ Jakž i jinde praví: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.

⁷ Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval, a uslyšán jest i vysvobozen z toho, čehož se strašil.

⁸ A ačkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpěl, naučil se poslušenství.

⁹ A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení věčného,

¹⁰ Nazván jsa od Boha nejvyšším knězem podlé řádu Melchisedechova.

¹¹ O kterémž mnoho by se mělo mluvit, a to nesnadných věci k vypravení, ale vy jste nezpůsobných uší.

¹² Nebo měvše býti v tak dlouhém času mistři, opět potřebujete učení býti prvním počátkům výmluvností Božích, a učinění jste mléka potřebující, a ne pokrmu hrubšího.

¹³ Kdožkoli zajisté mléka se drží, nechápá slova spravedlnosti; (nebo nemluvně jest).

¹⁴ Ale dokonalých jest hrubý pokrm, totiž těch, kteříž pro zvyklost mají smysly způsobilé k rozeznání dobrého i zlého.

6

¹ Protož opustíte řeč počátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opět zakládající gruntu pokání z skutků mrtvých, a víry v Boha,

² Křtů učení, vzkládání rukou, a vzkříšení z mrtvých, i soudu věčného.

³ A toť učiníme, dopustí-li Bůh.

⁴ Nebo nemožné jest jednou již osvíceným, kteříž i zakusili daru nebeského, a účastníci učinění byli Ducha svatého,

⁵ Okusili také dobrého Božího slova, a moci věka budoucího,

⁶ Kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě znovu křížují Syna Božího, a v porouhání vydávají.

⁷ Země zajisté, kteráž často na sebe přicházející déšť pije, a rodí bylinu příhodnou těm, od kterýchž bývá dělána, dochází požehnání od Boha.

⁸ Ale vydávající trní a bodláky zavržená jest, a blízká zlořečení, jejížto konec bývá spálení.

⁹ My pak, nejmilejší, nadějemeť se o vás lepších věcí, a náležitých k spasení, ač pak koli tak mluvíme.

¹⁰ Neboť není nespravedlivý Bůh, aby se zapomenul na práci vaši a na pracovitou lásku, kteréž jste dokazovali ke jménu jeho, slouživše svatým, a ještě sloužíce.

¹¹ Žádámeť pak, aby jeden každý z vás až do konce prokazoval tu opravdovou pilnost k nabytí plné jistoty naděje,

¹² Tak abyste nebyli líni, ale následovníci těch, kteříž skrze víru a snášelivost obdrželi dědictví zaslíbené.

¹³ Abrahamovi zajisté zaslíbení čině Bůh, když neměl skrze koho většího přísáhnouti, přísáhl skrze sebe samého,

¹⁴ Řka: Jistě požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím tebe.

¹⁵ A tak trpělivě očekávaje, dosáhl zaslíbení.

¹⁶ Lidé zajisté skrze většího, nežli jsou sami, přísahají, a všeliké rozepře mezi nimi konec jest, když bývá potvrzena přísahou.

¹⁷ A takž Bůh, chtěje dostatečně ukázati dědicům zaslíbení svých neproměnitelnost rady své, vložil mezi to přísahu,

¹⁸ Abychom skrze ty dvě věci nepohnutelné, (v nichž nemožné jest, aby Bůh klamal), měli přepevné potěšení, my, kteříž jsme se utekli k obdržení předložené naděje.

¹⁹ Kteroutož máme jako kotvu duše, i bezpečnou i pevnou, a cházející až do vnitřku za oponu,

²⁰ Kdežto předchůdce náš pro nás všel Ježíš, jsa učiněn podle řádu Melchisedechova nejvyšším knězem na věky.

7

¹ Nebo ten Melchisedech byl král Sálem, kněz Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi, navracujícímu se od pobití králů, a dal jemu požehnání.

² Kterémužto Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž nejprvé vykládá se král spravedlnosti, potom pak i král Sálem, to jest král pokoje,

³ Bez otce, bez matky, bez rodu, ani počátku dnů, ani skonání života nemaje, ale připodobněn jsa Synu Božímu, zůstává knězem věčně.

⁴ Pohleďtež tedy, kteraký ten byl, jemuž i desátky z kořistí dal Abraham patriarcha.

⁵ A ještě ti, kteříž jsou z synů Lévi kněžství přijímající, přikázání mají desátky bráti od lidu podle Zákona, to jest od bratří svých, ačkoli pošlých z bedr Abrahamových,

⁶ Tento pak, jehož rod není počten mezi nimi, desátky vzal od Abrahama, a tomu, kterýž měl zaslíbení, požehnání dal.

⁷ A jistě beze všeho odporu menší od většího požehnání bere.

⁸ A tuto desátky berou smrtelní lidé, ale tamto ten, o němž se vysvědčuje, že jest živ.

⁹ A ať tak dím, i sám Lévi, kterýž desátky bere, v Abrahamovi desátky dal.

¹⁰ Nebo ještě v bedrách otce byl, když vyšel proti němu Melchisedech.

¹¹ A protož byla-liť dokonalost spasení skrze Levítské kněžství, (nebo za toho kněžství vydán jest lidu Zákona,) jakáž toho byla potřeba, aby jiný kněz podle řádu Melchisedechova povstal, a nebyl již více podle řádu Aronova jmenován?

¹² A poněvadž jest kněžství přeneseno, musiloť také i Zákona přenesení býti.

¹³ Nebo ten, o kterémž se to praví, jiného jest pokolení, z kteréhožto žádný při oltáři v službě nebyl.

¹⁴ Zjevné jest zajisté, že z pokolení Judova posel Pán náš, o kterémžto pokolení nic z strany kněžství nemluvil Mojžíš.

¹⁵ Nýbrž hojněji to zjevné jest i z toho, že povstal jiný kněz podle řádu Melchisedechova,

¹⁶ Kterýžto učiněn jest knězem ne podle zákona přikázání tělesného, ale podle moci života neporušitelného.

¹⁷ Nebo svědčí Písmo, rka: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.

¹⁸ Stalo se zajisté složení onoho předešlého přikázání, protože bylo mdlé a neužitečné.

¹⁹ Nebo ničehož k dokonalosti nepřivedl Zákon, ale na místo jeho uvedena lepší naděje, skrze niž přibližujeme se k Bohu.

²⁰ A to tím lepší, že ne bez přísahy.

²¹ Nebo onino bez přísahy kněžími učiněni bývali, tento pak s přísahou, skrze toho, kterýž řekl k němu: Přisáhl Pán, a nebudeť toho litovati: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.

²² Takt' lepší smlouvy prostředníkem učiněn jest Ježíš.

²³ A také onino mnozí bývali kněží, protože smrt bránila jim vždycky trvati;

²⁴ Ale tento poněvadž zůstává na věky, věčné má kněžství.

²⁵ A protož i dokonale spasiti může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.

²⁶ Takovéhoť zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého, nevinného, nepoškrvněného, odděleného od hříšníků, a jenž by vyšší nad nebesa učiněn byl,

²⁷ Kterýž by nepotřeboval na každý den, jako onino kněží, nejprv za své vlastní hříchy oběti obětovati, potom za za hříchy lidu. Neboť jest to učinil jednou, samého sebe obětovav.

²⁸ Zákon zajisté lidi mající nedostatky ustavoval za nejvyšší kněží, ale slovo přísěžné, kteréž se stalo po Zákonu, ustanovilo Syna Božího dokonalého na věky.

8

¹ Ale summa toho mluvení tato jest, že takového máme nejvyššího kněze, kterýž se posadil na pravici trůnu velebnosti v nebesích.

² Služebník jsa svatyně, a pravého toho stánku, kterýž Pán vzdělal, a ne člověk.

³ Všeliký zajisté nejvyšší kněz k obětování darů a obětí bývá ustanoven, a protož potřebí bylo, aby i tento měl, co by obětoval.

⁴ Nebo kdyby byl na zemi, aniž by knězem byl, když by zůstávali ti kněží, kteříž obětují dary podle Zákona,

⁵ Sloužíce podobenství a stínu nebeských věcí, jakož Mojžíšovi od Boha řečeno bylo, když dokonávati měl stánek: Hlediž, prý, abys udělal všechno ku podobenství, kteréžť jest ukázáno na hoře.

⁶ Nyní pak tento náš nejvyšší kněz tím důstojnějšího došel úřadu, čímž i lepší smlouvy prostředníkem jest, kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena.

⁷ Nebo kdyby ona první byla bez úhony, nebylo by hledáno místa druhé.

⁸ Nebo obviňuje Židy, dí: Aj, dnové jdou, praví Pán, v nichž vejdu s domem Izraelským a s domem Judským v smlouvu novou.

⁹ Ne podle smlouvy té, kterouž jsem učinil s otci jejich v ten den, když jsem je vzal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Nebo oni nezůstali v smlouvě mé, a já opustil jsem je, praví Pán.

¹⁰ Protož tatoť jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíši je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.

¹¹ A nebudouť učiti jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce: Poznej Pána, protože mne všickni znáti budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich.

¹² Nebo milostiv budu nepravostem jejich, a na hříchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více.

¹³ A kdyžť praví o nové, tedy pokládá první za vetchou; což pak větší a schází, blízké jest zahynutí.

9

¹ Mělat pak i první ona smlouva ustanovení z strany služeb a svatyní světskou.

² Nebo udělán byl stánek první, v kterémž byl svícen, a stůl, a posvátní chlebové, a ten sloul svatyně.

³ Za druhou pak oponou byl stánek, kterýž sloul svatyně svatých,

⁴ Zlatou maje kadidlnici, a truhlu smlouvy, všudy obloženou zlatem, kdežto bylo věderce zlaté, mající v sobě mannu, a hůl Aronova, kteráž byla zkvetla, a dsky zákona,

⁵ Nad truhlou pak byli dva cherubínové slávy, zastěňující slitovnici. O kterýchž věcech není potřebí nyní vypravovati o jedné každé obzvláštně.

⁶ To vše když tak jest zřízeno, do prvního stánku vždycky vcházejí kněží, služby vykonávajíce,

⁷ Do druhého pak jedinou v rok sám nejvyšší kněz, ne bez krve, kterouž obětuje sám za sebe, i za lidské nevědomosti.

⁸ Ěímž Duch svatý ukazuje to, že ještě nebyla zjevena cesta k svatyni, dokudž první stánek trval.

⁹ Kterýž byl podobenstvím na ten přítomný čas, v němžto darové a oběti se obětují, kteréž nemohou dokonalého v svědomí učiniti toho, kdož obětuje,

¹⁰ Toliko v pokrmích a v nápojích, a v rozličných umýváních a ospravedlňováních tělesných, až do času napravení, záležející.

¹¹ Ale Kristus přišed, nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest ne tohoto stavení,

¹² Ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všel jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl.

¹³ Nebo jestližef krev býků a kozlů, a popel jalovice, pokropující poskvrněných, posvěcuje jich k očistění těla,

¹⁴ Ěím více krev Kristova, kterýžto skrze Ducha věčného samého sebe obětoval nepoškrvněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků mrtvých k sloužení Bohu živému?

¹⁵ A pro tu příčinu nové smlouvy prostředník jest, aby, když by smrt mezi to vkročila k vyplacení přestoupení těch, kteráž byla za první smlouvy, zaslíbení věčného dědictví přijali ti, jenž jsou povoláni.

¹⁶ Nebo kdež se děje kšaft, potřebí jest, aby k tomu smrt přikročila toho, kdož činí kšaft.

¹⁷ Kšaft zajisté těch, kteříž zemřeli, pevný jest, poněvadž ještě nemá moci, dokudž živ jest ten, jenž kšaft činil.

¹⁸ Protož ani první onen kšaft bez krve nebyl posvěcován.

¹⁹ Nebo když Mojžíš všecka přikázání podle Zákona všemu lidu předložil, vzav krev telat a kozlů, s vodou a s vlnou červenou a s yzopem, tak spolu i knihy i všeho lidu pokropil,

²⁰ Řka: Tatof jest krev Zákona, kterýž vám Bůh vydal.

²¹ Ano i stánku i všech nádob k službě náležitých rovně též krví pokropil.

²² A téměř všecko podle Zákona krví očišťováno bývá, a bez krve vylití nebývá odpuštění vin.

²³ Protož potřebí bylo, aby věci nebeských příkladové těmi věcmi očišťováni byli, nebeské pak věci lepšími oběťmi, nežli jsou ty.

²⁴ Neboť nevšel Kristus do svatyně rukou udělané, kteráž by byla příklad s pravou svatyní se srovnávající, ale právě v nebe všel, aby nyní přítomný byl tváři Boží za nás.

²⁵ Ne aby častokrát obětoval sebe samého, jako nejvyšší kněz vcházel do svatyně každý rok se krví cizí,

²⁶ (Sic jinak byl by musil častokrát trpěti od počátku světa,) ale nyní jednou při skonání věků, na shlazení hřicha skrze obětování sebe samého, zjeven jest.

²⁷ A jakož uloženo lidem jednou umříti, a potom bude soud,

²⁸ Tak i Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů; podruhé pak bez hřichu ukáže se těm, kteříž ho čekají k spasení.

10

¹ Zákon zajisté, maje stín budoucího dobrého, a ne sám obraz pravý těch věcí, jednostejnými, kteréž po všecka léta obětují, oběťmi nikdy nemůž přistupujících dokonalých učiniti.

² Sic jinak zdalí by již nepřestaly obětovány býti, protože by již neměli žádného svědomí z hřichu ti, jenž obětují, jsouce jednou očištění?

³ Ale při těch obětech připomínání hříchů děje se každého roku.

⁴ Neboť možné není, aby krev býků a kozlů shladila hřichy.

⁵ Protož vcházeje na svět, dí: Obětí a darů nechtěl jsi, ale tělo jsi mi způsobil.

⁶ Zápalných obětí, ani obětí za hřích jsi neoblíbil.

⁷ Tehdy řekl jsem: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně), abych činil, ó Bože, vůli tvou.

⁸ Pověděv napřed: Že obětí a darů, a zápalů, i obětí za hřích, (kteréž se podle Zákona obětují), nechtěl jsi, aniž jsi jich oblíbil,

⁹ Tehdy řekl: Aj, jdut', (jakož v knihách psáno jest o mně) abych činil, ó Bože, vůli tvou. Ruší první, aby druhé ustanovil.

¹⁰ V kteréžto vůli posvěceni jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou.

¹¹ A všeliký zajisté kněz přistojí, na každý den službu konaje, a jednostejně často obětuje oběti, kteréž nikdy nemohou odjítí hříchů.

¹² Ale tento, jednu obět obětovav za hříchy, vždycky sedí na pravici Boží,

¹³ Již dále očekávaje, až by položení byli nepřátelé jeho za podnož noh jeho.

¹⁴ Nebo jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteříž posvěceni bývají.

¹⁵ Svědčit' pak nám to i sám Duch svatý. Nebo prve pověděv:

¹⁶ Tatoť jest smlouva, kterouž učiním s nimi po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich, a na myslech jejich napíši je,

¹⁷ Za tím řekl: A na hříchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více.

¹⁸ Kdežt' pak jest odpuštění jich, neníť potřebí více oběti za hřích.

¹⁹ Majíce tedy, bratří, plnou svobodu k vjíti do svatyně skrze krev Ježíšovu,

²⁰ Tou cestou novou a živou, kterouž nám způsobil skrze oponu, to jest tělo své,

²¹ A majíce kněze velikého nad domem Božím,

²² Přístupmež s pravým srdcem, v plné jistotě víry, očištěná majíce srdce od svědomí zlého,

²³ A umyté tělo vodou čistou, držmež nepochybné vyznání naděje; (nebo věrnýť jest ten, kterýž zaslíbil.)

²⁴ A šetřme jedni druhých, k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích,

²⁵ Neopouštějíce společného shromáždění našeho, jako někteří obyčej mají, ale napomínajíce se, a to tím více, čímž více vidíte, že se ten den přibližuje.

²⁶ Nebo jestliže bychom dobrovolně hřešili po přijetí známosti pravdy, nezůstávalo by již více oběti za hříchy,

²⁷ Ale hrozné nějaké očekávání soudu, a ohně prudká pálivost, kterýž žráti má protivníky.

²⁸ Kdož by koli pohrdal Zákonem Mojžíšovým, bez lítosti pode dvěma neb třmi svědky umírá.

²⁹ Což se vám zdá, jak přísnějšího trestání hoden jest ten, kdož by Syna Božího pošlapával a krev smlouvy, kterouž byl posvěcen, za nehodnou drahého vážení by měl, a duchu milosti potupu učinil?

³⁰ Známeť zajisté toho, jenž řekl: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán. A opět: Pán souditi bude lid svůj.

³¹ Hroznět jest upadnouti v ruce Boha živého.

³² Rozpomeňtež se pak na předešlé dny, v nichžto osvíceni byvše, mnohý boj rozličných utrpení snášeli jste,

³³ Buďte když jste byli i pohaněními i ssouženými jako divadlo učinění, buďte účastníci učinění byvše těch, kteříž tak zmítáni byli.

³⁴ Nebo i vězení mého čitelni jste byli, a rozchvátání statků svých s radosti jste strpěli, věduce, že v sobě máte lepší zboží nebeské a trvanlivé.

³⁵ Protož neodmítejtež od sebe smělé doufanlivosti vaší, kterážto velikou má odplatu.

³⁶ Než potřebíť jest vám trpělivosti, abyste vůli Boží činíce, dosáhli zaslíbení.

³⁷ Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž přijíti má, přijde, a nebudeť meškati.

³⁸ Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se kdo jinam obrátil, nezalíbuj se sobě duše má v něm.

³⁹ Ale myť nejsme poběhlci k zahynutí, ale věřící k získání duše.

11

¹ Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.

² Pro ni zajisté svědectví došli předkové.

³ Věrou rozumíme, že učinění jsou věkové slovem Božím, takže z ničeho jest to, což vidíme, učiněno.

⁴ Věrou lepší obět Bohu obětoval Abel, nežli Kain, skrze kteroužto svědectví obdržel, že jest spravedlivý, jakž sám Bůh darům jeho svědectví vydal. A skrze tu víru, již umřev, ještě mluví.

⁵ Věrou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, proto že jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu.

⁶ Bez víry pak nemožné jest líbiti se Bohu; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává.

⁷ Věrou napomenut jsa od Boha Noé o tom, čehož ještě nebylo viděti, boje se, připravoval koráb k zachování domu svého; skrze kterýžto koráb odsoudil svět, a spravedlnosti té, kteráž jest z víry, učiněn jest dědicem.

⁸ Věrou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde.

⁹ Věrou bydlil v zemi zaslíbené jako v cizí v staních přebýváje s Izákem a s Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení.

¹⁰ Nebo očekával města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh.

¹¹ Věrou také i Sára moc ku početí semene přijala, a mimo čas věku porodila, když věřila, že jest věrný ten, jenž zaslíbil.

¹² A protož i z jednoho, a to již téměř umrtného, rozplozeno jest potomků množství veliké, jako jest množství hvězd nebeských, a jako písek nesčíslný, kterýž jest na břehu mořském.

¹³ Podle víry zemřeli ti všickni, nevzavše zaslíbení, ale zdaleka je viděvše, jim i věřili, i je vítali, a vyznávali, že jsou hosté a příchozí na zemi.

¹⁴ Nebo ti, kteříž tak mluví, zjevně to prokazují, že vlasti hledají.

¹⁵ A jistě, kdyby se byli na onu rozpomínali, z kteréž vyšli, měli dosti času zase se navrátiti.

¹⁶ Ale oni lepší vlasti žádají, to jest nebeské. Protož i sám Bůh nestydí se slouti jejich Bohem; nebo jim připravil město.

¹⁷ Věrou obětoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozeného obětoval ten, kterýž byl zaslíbení přijal,

¹⁸ K němuž bylo řečeno: V Izákovi nazváno bude tobě símě,

¹⁹ Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bůh i z mrtvých vzkřísiti; odkudžto jej jako z mrtvých vzkříšeného přijal.

²⁰ Věrou o budoucích věcech požehnání dal Izák Jákobovi a Ezau.

²¹ Věrou Jákob, umíraje, každému z synů Jozefových požehnání dával, a poklonil se podepřev se na vrch hůlky své.

²² Věrou Jozef, dokonávaje, o vyjití synů Izraelských zmínku učinil, a o kostech svých poručil.

²³ Věrou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tři měsíce od rodičů svých, protože viděli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu královského.

²⁴ Věrou Mojžíš, dorostlý již jsa, odepřel slouti synem dcery faraonovy,

²⁵ Vyvoliv sobě raději protivenství trpěti s lidem Božím, nežli časné a hříšné pohodlí míti,

²⁶ Větší sobě pokládaje zboží nad Egyptské poklady pohanění Kristovo; nebo prohlédal k hojně odplatě.

²⁷ Věrou opustil Egypt, neboje se hněvu královského; nebo jako by viděl Neviditelného, tak se utvrdil.

²⁸ Věrou slavil hod beránka a vylití krve, aby ten, jenž hubil prvorozené, nedotekl se jich.

²⁹ Věrou přešli moře červené jako po suchu; o čež pokusivše se Egyptští, ztonuli.

³⁰ Věrou zdi Jericha padly, když je obcházeli za sedm dní.

³¹ Věrou Raab nevěstka nezahynula s neposlušnými, pokojně přijavši špeheře.

³² A coť mám více praviti? Nepostačít mi zajisté čas k vypravování o Gedeonovi, a Barákovi, a Samsonovi a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi, a prorocích.

³³ Kteříž skrze víru vybojovávali království, činili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvům,

³⁴ Uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče, zmocnění bývali v mdlobách, silní učiněni v boji, vojska zaháněli cizozemců.

³⁵ Ženy přijímaly mrtvé své vzkříšené. Jiní pak roztahováni jsou, neoblíbivše sobě vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkříšení.

³⁶ Jiní pak posměchy a mrskáním trápeni, ano i vězeními a žaláři.

³⁷ Kamenováni jsou, sekáni, pokoušáni, mečem z mordováni; chodili v kožích ovčích a kozelcích, opuštění, soužení, a zle s nimi nakládáno,

³⁸ Jichžto nebyl svět hoden, po pustinách bloudíce, i po horách, a jeskyních, i v doupech země.

³⁹ A ti všickni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení,

⁴⁰ Protože Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.

12

¹ Protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obklíčující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje,

² Patřice na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováziv se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.

³ A považte, kteraký jest ten, jenž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslích vašich hynouce.

⁴ Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujíce.

⁵ A což jste zapomenuli na napomenutí, kteréž k vám jako k synům mluví: Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš?

⁶ Nebo kohož miluje Pán, tohoť tresce, a švihá každého, kteréhož za syna přijímá.

⁷ Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám podává jakožto synům. Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec?

⁸ Pakli jste bez kázně, kteréžto všickni synové účastni jsou, tedy jste cizoložnata, a ne synové.

⁹ Ano tělesné otce naše měli jsme, kteříž nás trestali, a měli jsme je u vážnosti; i zdalíž nemáme mnohem více poddáni býti Otci duchů, abychom živi byli?

¹⁰ A onino zajisté po nemnohé dny, jakž se jim vidělo, trestali, ale tento v věcech přeužitečných, totiž k tomu, abychom došli účastnosti svatosti jeho.

¹¹ Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než potomť rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm pocvičení byli.

¹² Protož opuštěných rukou a zemdlených kolen posilňte,

¹³ A přímé kroky čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo.

¹⁴ Pokoje následujte se všechněmi a svatosti, bez níž žádný neužří Pána,

¹⁵ Prohlédajíce k tomu bedlivě, aby někdo neodpadl od milosti Boží, a aby nějaký kořen hořkosti nepodrostl, a neučinil překážky, skrze nějž by poškvrnění byli mnozí;

¹⁶ Aby někdo nebyl smilník, aneb ohyzdný, jako Ezau, kterýžto za jednu krmi prodal prvorozenství své.

¹⁷ Víte zajisté, že potom, chtěje dědičně dosáhnouti požehnání, pohrduť jest. Nebo nenalezl místa ku pokání, ač ho koli s pláčem hledal.

¹⁸ Nebo nepřistoupili jste k hmotné hoře a k hořícímu ohni, a k vichru, a k mráкотě, a k bouři,

¹⁹ A zvuku trouby a k hlasu slov, kterýžto hlas kdož slyšeli, prosili, aby k nim nebylo více mluveno.

²⁰ (Nebo nemohli snést toho, což bylo praveno: A kdyby se i hovado dotklo hory, budeť ukamenováno, aneb šípem postřeleno.)

²¹ A tak hrozné bylo to, což viděli, že i Mojžíš řekl: Lekl jsem se, až se třesu.)

²² Ale přistoupili jste k hoře Sionu, a k městu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, a k nesčíslnému zástupu andělů,

²³ K veřejnému shromáždění a k církvi prvorozených, kteříž zapsáni jsou v nebesích, a k Bohu soudci všech, a k duchům spravedlivých dokonalých,

²⁴ A k prostředníku Nového Zákona Ježíšovi, a ku pokropení krví, lépe mluvící nežli Abelova.

²⁵ Viztež, abyste neodpírali mluvícím. Nebo poněvadž onino neušli pomsty, kteříž odpírali tomu, jenž na zemi na místě Božím mluvil, čím více my, jestliže tím, kterýž s nebe mluví k nám, pohrdneme?

²⁶ Jehožto hlas tehdáž byl zemí pohnul, nyní pak propověděl, řka: Ještěť já jednu pohnu netoliko zemí, ale i nebem.

²⁷ A to, že dí: Ještě jednou, světle ukazuje pohnutelných věcí přenesení, jakožto rukama učiněných, aby zůstávaly ty, jenž jsou nepohnutelné.

²⁸ Protož království přijímající nepohnutelné, mějmež milost, skrze kteroužto služme libě Bohu, s vážností a uctivostí.

²⁹ Neboť Bůh náš jest oheň spalující.

13

¹ Láska bratrská zůstavejž mezi vámi.

² Na přívětivost k hostem nezapomínejte; skrze ni zajisté někteří, nevěděvše, anděly za hostě přijímali.

³ Pommňte na vězně, jako byste spolu věžňové byli, na souženě, jakožto ti, jenž také v těle jste.

⁴ Poctivěť jest u všech lidí manželství a lože nepoškrvněné, smilníky pak a cizoložníky souditi bude Bůh.

⁵ Obcování vaše budiž bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. Onť zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe tak, aniž tě opustím;

⁶ Tak abychoťm doufanlivě říkali: Pán spomocník můj, aniž se budu báti, by mi co učiniti mohl člověk.

⁷ Zpomínejte na vůdce vaše, kteříž vám mluvili slovo Boží, jejichžto jaký byl cíl obcování, spatřujícíe, následujetež jejich víry.

⁸ Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.

⁹ Učením rozličným a cizím nedejte se točiti. Výborněť jest zajisté, aby milostí upevněno bylo srdce, a ne pokrmy, kteříž neprospěli těm, jenž se jimi vážali.

¹⁰ Mámeť oltář, z něhož nemají moci jísti ti, jenž stánku slouží.

¹¹ Nebo kterýchž hovad krev vnašína bývá do svatyně skrze nejvyššího kněze za hřích, těch pálena bývají těla vně za stany.

¹² Protož i Ježíš, aby posvětil lidu skrze svou vlastní krev, vně za branou trpěl.

¹³ Vyděmež tedy k němu ven z stanů, pohanění jeho nesouce.

¹⁴ Neboť nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.

¹⁵ Protož skrze něho obětujme Bohu obět chvály vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho.

¹⁶ Na účinnost pak a na sdílnost nezapomínejte; nebo v takových obětech zvláštní svou libost má Bůh.

¹⁷ Povolni buďte správcům vašim a poslušni buďte jich; oniť zajisté bdějí nad dušemi vašimi, jako ti, kteříž počet mají vydati; ať by to s radostí činili, a ne s stýskáním. Neboť by vám to nebylo užitečné.

¹⁸ Modltež se za nás; doufámeť zajisté, že dobré svědomí máme, jakožto ti, kteříž se chceme ve všem chvalitebně chovati.

¹⁹ Pročež prosímť vás, abyste to hojněji činili, abych tím dříve navrácen byl vám.

²⁰ Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy věčné Pastýře ovcí vzkřísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše,

²¹ Učiniž vás způsobné ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle jeho, působě v vás to, což jest libé před obličejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na věky věků. Amen.

²² Prosímť pak vás, bratří, snestež trpělivě slovo napomenutí tohoto; neboť jsem krátce psal vám.

²³ Věztež o bratru Timoteovi, že jest propuštěn, s kterýmžto, (přišel-li by brzo), navštívím vás.

²⁴ Pozdravtež všech správců svých, i všech svatých. Pozdravují vás bratři z Vlach.

²⁵ Milost Boží se všemi vámi. Amen. K Židům psán jest z Vlach po Timoteovi.

List Jakubův

¹ Jakub, Boží a Pána Jezukrista služebník, dvanáctery pokolení rozptýlenému pozdravení vzkazuje.

² Za největší radost mějte, bratří moji, kdyžkoli pokušeními obklíčováni býváte rozličnými,

³ Věduce, že zkušeni víry vaší působí trpělivost.

⁴ Trpělivost pak ať má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v ničemž nemajíce nedostatku.

⁵ Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všemněm dává ochotně a neomlouvá; i budeť jemu dána.

⁶ Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá.

⁷ Nedomnívej se zajisté člověk ten, by co vzíti měl ode Pána,

⁸ Jakožto muž dvojí myslí a neustavičný ve všech cestách svých.

⁹ Chlubiž se pak bratr ponížený v povýšení svém,

¹⁰ A bohatý v ponížení se; nebo jako květ byliny pomine.

¹¹ Nebo jakož slunce vzešlé s horkostí usušilo bylinu, a květ její spadl, i ušlechtilost postavy jeho zhynula, tak i bohatý v svých cestách usvadne.

¹² Ale blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení, nebo když bude zkušěn, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Pán těm, jenž ho milují.

¹³ Žádný, když bývá pokoušín, neříkej, že by od Boha pokoušín byl; neboť Bůh nemůže pokoušín býti ve zlém, aniž on koho pokouší.

¹⁴ Ale jeden každý pokoušín bývá, od svých vlastních žádostí jsa zachvacován a oklamáván.

¹⁵ Potom žádost když počne, porodí hřích, hřích pak vykonaný zplozujе smrt.

¹⁶ Nebludtež, bratří moji milí.

¹⁷ Všeliké dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest sstupující od Otce světel, u něhožto není proměnění, ani jakého pro obrácení se někam jinam zastínění.

¹⁸ On proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření jeho.

¹⁹ A tak, bratří moji milí, budiž každý člověk rychlý k slyšení, ale zpozdilý k mluvení, zpozdilý k hněvu.

²⁰ Nebo hněv muže spravedlnosti Boží nepůsobí.

²¹ Protož odvrhouce všelikou nečistotu, a ohyzdnost zlosti, s tichostí přijímejte vsáté slovo, kteréž může spasiti duše vaše.

²² Buďtež pak činitelé slova, a ne posluchači toliko, oklamávající sami sebe.

²³ Nebo byl-li by kdo posluchač slova, a ne činitel, ten podoben jest muži spatřujícímu obličej přirozený svůj v zrcadle.

²⁴ Vzhlédl se zajisté, i odšel, a hned zapomenul, jaký by byl.

²⁵ Ale kdož by se vzhlédl v dokonalý zákon svobody a zůstával by v něm, ten nejsa posluchač zapominatelný, ale činitel skutku, ten, pravím, blahoslavený bude v skutku svém.

²⁶ Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, avšak v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest náboženství.

²⁷ Náboženství čisté a neposkvrněné před Bohem a Otcem totot jest: Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich a ostříhati sebe neposkvrněného od světa.

2

¹ Bratří moji, nepřipojujtež přijímání osob k víře slavného Pána našeho Jezukrista.

² Nebo kdyby přišel do shromáždění vašeho muž, maje prsten zlatý, v drahém rouše, a všel by také i chudý v chaterném oděvu,

³ A popatřili byste k tomu, jenž drahé roucho má, a řekli byste jemu: Ty sedni tuto pěkně; chudému pak řekli byste: Ty stůj tamto, aneb sedni tuto, pod podnoží noh mých;

⁴ Zdaliž jste již neučinili rozdílu mezi sebou a učinění jste rozeznatelé v myšleních zlých?

⁵ Slyšte, bratří moji milí, zdaliž Bůh nevyvolil chudých na tomto světě, aby bohatí byli u víře a dědicové království, kteréž zaslíbil těm, jenž jej milují?

⁶ Ale vy jste neuctili chudého. Zdaliž ne ti, jenž bohatí jsou, mocí utiskují vás, a oniť vás i k soudům přivozují?

⁷ Zdali oni nerouhají se tomu slavnému jménu, kteréž vzýváno jest nad vámi?

⁸ Jestliže pak plníte Zákon královský podle Písem: Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého, dobře činíte.

⁹ Pakli osoby přijímáte, hřešíte, a Zákon vás tresce jako přestupníky.

¹⁰ Nebo kdo by koli celého Zákona ostříhal, přestoupil by pak v jediném, učiněn jest všemi vinen.

¹¹ Ten zajisté, kterýž řekl: Nesesmilníš, takéť jest řekl: Nezabiješ. Pakli bys nesesmilnil, ale zabil bys, učiněn jsi přestupníkem Zákona.

¹² Tak mluvte a tak čiňte, jakožto ti, kteříž podle zákona svobody souzeni býti máte.

¹³ Nebo odsouzení bez milosrdenství stane se tomu, kdož nečiní milosrdenství, ale chlubíť se milosrdenstvím proti odsudku.

¹⁴ Co prospěje, bratří moji, praví-li se kdo víru míti, a nemá-li skutků? Zdaliž jej ta víra může spasiti?

¹⁵ A kdyby bratr neb sestra neodění byli, a opuštění z strany každodenního pokrmu,

¹⁶ Řekl by pak jim někdo z vás: Jděte v pokoji a zhřejte se, a najezte se, avšak nedali byste jim potřeby tělesné, což to platno bude?

¹⁷ Takž i víra, nemá-li skutků, mrtváť jest sama v sobě.

¹⁸ Ale dí někdo: Ty víru máš, a já mám skutky. Ukažiž ty mi víru svou z skutků svých, a jáť tobě ukáži víru svou z skutků svých.

¹⁹ Ty věříš, že jest jeden Bůh. Dobře činíš. I ďáblovět tomu věří, avšak třesou se.

²⁰ Ale chceš-liž věděti, ó člověče marný, že víra bez skutků jest mrtvá?

²¹ Abraham otec náš zdali ne z skutků ospravedlněn jest, obětovav syna svého Izáka na oltář?

²² Vidíš-li, že víra napomáhala skutkům jeho a z skutků víra dokonalá byla?

²³ A tak naplněno jest Písmo, řkoucí: I uvěřil Abraham Bohu, a počteno jest jemu to za spravedlnost, a přítelem Božím nazván jest.

²⁴ Vidíte-liž tedy, že z skutků ospravedlněn bývá člověk a ne z víry toliko?

²⁵ Též podobně i Raab nevěstka zdali ne z skutků ospravedlněna jest, přijavši posly a jinou cestou pryč je vypustivši?

²⁶ Nebo jakož tělo bez duše jest mrtvé, takť i víra bez skutků jest mrtvá.

3

¹ Nebudtež mnozí mistři, bratří moji, vědouce, že bychom těžší odsouzení vzali.

² V mnohém zajisté klesáme všickni. Kdožť neklesá v slovu, tenť jest dokonalý muž, mohoucí jako uzdou spravovati všecko tělo.

³ An my koně v uzdu pojímáme, aby nám povolní byli, a vším tělem jejich vládneme.

⁴ An i lodí tak veliké jsouce a prudkými větry hnány bývající, však i nejmenším veslem bývají sem i tam obracíny, kamžkoli líbí se tomu, kdož je spravuje.

⁵ Tak i jazyk malý úd jest, avšak veliké věci provodí. Aj, maličký oheň, kterak veliký les zapálí!

⁶ A jestiž jazyk jako oheň a svět nepravosti. Takť jest, pravím, postaven jazyk mezi údy našimi, nanečišťující celé tělo, a rozpalující kolo narození našeho, jsa rozněcován od ohně pekelného.

⁷ Všelike zajisté přirození i zvíři, i ptactva, i hadů, i mořských potvor bývá zkroceno, a jest okroceno od lidí;

⁸ Ale jazyka žádný z lidí zkrotiti nemůže; tak jest nezkrotitelné zlé, pln jsa jedu smrtelného.

⁹ Jím dobrořečíme Bohu Otcí a jím zlořečíme lidem, ku podobenství Božímu stvořeným.

¹⁰ Z jedněch a týchž úst pochází dobrořečení i zlořečení. Ne takť býti má, bratří moji.

¹¹ Zdaliž studnice jedním pramenem vydává sladkou i hořkou vodu?

¹² Zdaliž může, bratří moji, fíkový strom nésti olivky, aneb vinný kmen fíky? Takť žádná studnice slané a sladké vody spolu vydávati nemůže.

¹³ Kdo jest moudrý a umělý mezi vámi? Ukažiž dobrým obcováním skutky své v krotké moudrosti.

¹⁴ Pakliž máte mezi sebou hořkou závist a zdráždění v srdci svém, nechlubte se a neklamejte proti pravdě.

¹⁵ Nenít zajisté ta moudrost shůry sstupující, ale jest zemská, hovadná a dábelská.

¹⁶ Nebo kdežť jest závist a rozdráždění, tu jest roztržka a všelike dílo zlé.

¹⁷ Ale moudrost, kteráž jest shůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství.

¹⁸ Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.

4

¹ Odkud pocházejí bojové a vády mezi vámi? Zdali ne odtud, totiž z libostí vašich, kteréž rytěřují v údech vašich?

² Žádáte, a nemáte; závidíte sobě, a dychtíte po tom, což sobě zalibujete, a nemůžete dosáhnouti; bojujete a válčíte, avšak toho, oč usilujete, nemáte, protože neprosíte.

³ Prosíte, a neberete, protože zle prosíte, abyste na své libosti vynakládali.

⁴ Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřítel Božím učiněn bývá.

⁵ Což mníte, že nadarmo dí Písmo: Zdali k závisti nakloňuje duch ten, kterýž přebývá v nás?

⁶ Nýbrž hojnější dává milost. Nebo dí: Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost.

⁷ Poddejtež se tedy Bohu, a zepřetež se ďáblu, i utečeť od vás.

⁸ Přiblížte se k Bohu, a přiblížit se k vám. Umejte ruce, hříšníci, a očistě srdce vy, jenž jste dvojité mysli.

⁹ Soužení buďte, a kvělte, a plačte; smích váš obratiž se v kvílení, a radost v zámutek.

¹⁰ Ponižte se před obličejem Páně, a povýšit vás.

¹¹ Neutrhejtež jedni druhým, bratří. Kdož utrhá bratru a soudí bratra svého, utrhá Zákonu a soudí Zákon. Soudíš-li pak Zákon, nejsi plnitel Zákona, ale soudce.

¹² Jedent' jest vydavatel Zákona, kterýž může spasiti i zatratiti. Ty kdo jsi, jenž soudíš jiného?

¹³ Ale nuže vy, kteříž říkáte: Dnes nebo zítra vypravíme se do onoho města, a pobudeme tam přes celý rok, a budeme kupčiti, a něco zíštěme;

¹⁴ (Ješto nevíte, co zítra bude. Nebo jakýť jest život váš? Pára zajisté jest, kteráž se na maličko ukáže, a potom zmizí.)

¹⁵ Místo toho, co byste měli říci: Bude-li Bůh chtíti, a budeme-li živi, i učiníme toto nebo onono.

¹⁶ Vy pak chlubíte se v pýše své. Všeliká taková chlouba zlá jest.

¹⁷ A protož kdo umí dobře činiti, a nečiní, hřích má.

5

¹ Nuže nyní, boháči, plačte, kvílice nad bídami svými, kteréž přijdou.

² Zboží vaše shnilo a roucho vaše zmolovatělo.

³ Zlato vaše a stříbro zezavělo, a rez jejich bude na svědectví proti vám, a zžířet těla vaše jako oheň. Shromáždili jste poklad ku posledním dnům.

⁴ Aj, mzda dělníků, kteříž žali krajiny vaše, při vás zadržaná, křičí, a hlas volání ženců v uši Pána zástupů vešel.

⁵ Rozkoš jste provodili na zemi a zbudněli jste; vykrmili jste srdce vaše jakožto ke dni zabití.

⁶ Odsoudili jste a zamordovali spravedlivého, a neodpíral vám.

⁷ A protož trpěliví buďte, bratří, až do příchodu Páně. Aj, oráč očekává drahého užitku zemského, trpělivě naň očekávaje, až by přijal podzimní i jarní déšť.

⁸ Buďtež i vy trpěliví a potvrzujte srdcí vašich; neboť se přibližuje příští Páně.

⁹ Nevzdychejtež k Bohu jedni proti druhým, bratří, abyste nebyli odsouzeni. Aj, Soudce již přede dveřmi stojí.

¹⁰ Ku příkladu snášení protivenství a dlouhočekání, bratří moji, vezměte proroky, kteříž mluvivali ve jménu Páně.

¹¹ Aj, blahoslavíme ty trpělivé. O trpělivosti Jobově slýchali jste, a dokonání Páně viděli jste; nebo velmi jest milosrdný Pán a lítostivý.

¹² Přede všemi pak věcmi, bratří moji, nepřisahejte, ani skrze nebe, ani skrze zemi, ani kteroukoli jinou přísahou, ale buď řeč vaše: Jistě, jistě, nikoli, nikoli, abyste neupadli v odsouzení.

¹³ Jest-li kdo z vás zkormoucený? Modliž se. Pakli jest kdo myslí dobré? Prozpěvuj Pánu.

¹⁴ Stůně-li kdo z vás? Zavolej starších sboru, a oni modltež se za něj, mažíce jej olejem ve jménu Páně.

¹⁵ A modlitba víry uzdraví neduživého, a pozdvihneť ho Pán; a jestliže jest co prohřešil, budeť jemu odpuštěno.

¹⁶ Vyznávejtež se pak jedni druhým z hříchů svých, a modlte se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli. Mnohoť zajisté může modlitba spravedlivého opravdová.

¹⁷ Eliáš člověk byl týmž bídám jako i my poddaný, a modlitbou modlil se, aby nepršelo, i nepršel déšť na zemi za tři léta a za šest měsíců.

¹⁸ A zase modlil se, i vydalo nebe déšť, a země zplodila ovoce své.

¹⁹ Bratří, jestliže by kdo z vás pobloudil od pravdy, a někdo by jej napravil,

²⁰ Věziž, že ten, kdož by odvrátil hříšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši jeho od smrti a přikryje množství hříchů.

1.list Petrův

¹ Petr, apoštol Ježíše Krista, přichozím rozptýleným v Pontu, Galicii, Kappadocii, v Azii a v Bitynii,

² Vyvoleným podle předzvědění Boha Otce, v posvěcení Ducha svatého, ku poslušnosti a skropení krví Ježíše Krista: Milost vám a pokoj rozmnožen bud.

³ Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýžto podle mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás v naději živou skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých,

⁴ K dědictví neporušitelnému a neposkvrněnému a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích, nám,

⁵ Kterížto mocí Boží ostříhání býváme skrze víru k spasení, kteréž hotovo jest, aby zjeveno bylo v času posledním.

⁶ V čemžto veselíte se, maličko nyní, (jestliže kdy potřebí jest,) zkormoucení jsouce v rozličných pokušeních,

⁷ Aby zkušeni víry vaší, kteráž jest mnohem dražší nežli zlato, jenž hyne, avšak se v ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista.

⁸ Kteréhožto neviděvše, milujete; kteréhožto nyní nevidouce, avšak v něho věřice, veselíte se radostí nevymluvnou a oslavenou,

⁹ Docházejíce konce víry vaší, spasení duší vašich,

¹⁰ O kterémžto spasení bedlivě přemýšlovali a je vystihati usilovali proroci, kteříž o té milosti, jenž se vám státi měla, prorokovali,

¹¹ Snažující se tomu vyrozuměti, na který aneb jaký čas mýnil by ten, kterýž v nich byl, Duch Kristův, předpovídající o utrpeních Kristových a o veliké slávě za tím jdoucí.

¹² Kterýmž zjeveno jest, že ne sobě, ale nám tím přísluhovali, což jest vám nyní zvěstováno skrze ty, kteříž vám kázali evangelium, v Duchu svatém seslaném s nebe, na kteréžto věci žádostivi jsou andělé patřiti.

¹³ Protož přepášíce bedra mysli vaší, a strízlivi jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista,

¹⁴ Jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámosti vaší žádostem.

¹⁵ Ale jakž ten, kterýž vás povolal, Svatý jest, i vy svatí ve všem obcování vašem, budte;

¹⁶ Jakož napsáno jest: Svatí budte, nebo já Svatý jsem.

¹⁷ A poněvadž Otcem nazýváte toho, kterýž bez přijímání osob soudí vedle skutků jednoho každého, viztež, abyste v bázni Páně čas vašeho zde putování konali,

¹⁸ Vědouce, že ne těmi porušitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, vykoupení jste z marného vašeho obcování podle ustanovení otců,

¹⁹ Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista,

²⁰ Předzvěděného zajisté před ustanovením světa, zjeveného pak v časech posledních pro vás,

²¹ Kteríž skrze něho věříte v Boha, jenž jej vzkřísil z mrtvých, a dal jemu slávu, tak aby víra vaše a naděje byla v Bohu.

²² Poněvadž duše své očistili jste poslušenstvím pravdy skrze Ducha svatého, k milování neošemetnému bratrstva, z čistého tedy srdce jedni druhé milujte snažně,

²³ Znovu zrozeni jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, totiž skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky.

²⁴ Nebo všeliké tělo jest jako tráva, a všeliká sláva člověka jako květ trávy. Usvadla tráva, a květ její spadl,

²⁵ Ale slovo Páně zůstává na věky. Totoť pak jest to slovo, kteréž zvěstováno jest vám.

2

¹ Protož složíce zlost, a všelikou lest, a pokrytství, a závist, i všecka utrhaní,

² Jakožto nyní zrozená nemluvnátka, mléka beze lsti, to jest Božího slova žádostivi buďte, abyste jím rostli,

³ Jestliže však okusili jste, kterak dobrotivý jest Pán.

⁴ K kterémužto přistupující, jakožto k kameni živému, od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému,

⁵ I vy, jakožto kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Jezukrista.

⁶ A protož praví Písmo: Aj, zakládám na Sionu kámen úhelný, vybraný a drahý, a v kterýž kdokoli věří, nikoli nebude zahanben.

⁷ Vám tedy věřícím jest drahý, ale nepovolným kámen, kterýž zavrhli ti, jenž stavěli, tentž jest učiněn v hlavu úhelní, a kámen úrazu, a skála pohoršení,

⁸ Totíž těm, jenž se urážejí na slovu, nepovolní jsouce, k čemuž i odloženi jsou.

⁹ Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.

¹⁰ Kteríž jste někdy ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteříž jste někdy byli nedošli milosrdenství, již nyní jste došli milosrdenství.

¹¹ Nejmilejší, prosím vás, abyste jakožto přichozí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěřují proti duši,

¹² Obcování vaše mezi pohany majíce dobré, aby místo toho, kdež utrhaní vám jako zločincům, dobré skutky vaše spatřující, velebili Boha v den navštívení.

¹³ Poddáni tedy buďte všelikému lidskému zřízení pro Pána, buďte králi, jako nejvyššímu,

¹⁴ Buďte vladařům, jako od něho poslaným, ku pomstě zle činících a k chvále dobře činících.

¹⁵ Nebo tak jest vůle Boží, abyste dobře činíce, zacpali ústa nemoudrých lidí z neznámosti vám utrhaných.

¹⁶ Buďtež jako svobodní, však ne jako zastřeni majíce své zlosti svobodu, ale jakožto služebníci Boží.

¹⁷ Všecky ctěte, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále v uctivosti mějte.

18 Služebníci poddáni buďte ve vši bázni pánům, netoliko dobrým a mírným, ale i zlým.

19 Neb toť jest milé, jestliže kdo pro svědomí Boží snáší zámутky, trpě bez viny.

20 Nebo jaká jest chvála, byste pak i snášeli pohlavkování, hřešice? Ale jestliže dobře činíce, a bez viny trpíce, snášíte, toť jest milé před Bohem.

21 Nebo i k tomu povolání jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abychom následovali šlépějí jeho.

22 Kterýž hříchu nečinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho.

23 Kterýžto, když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel křivdy tomu, jenž spravedlivě soudí.

24 Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinalostí uzdraveni jste.

25 Nebo jste byli jako ovce bloudící, ale již nyní obráceni jste ku pastýři a biskupu duší vašich.

3

1 Též podobně i ženy buďte poddané mužům svým, aby, byť pak kteří i nevěřili slovu, skrze zbožné obcování žen bez slova získání byli,

2 Spatřující v bázni svaté vaše obcování.

3 Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v spletání vlasů, a províjení jich zlatem, anebo v odívání plášťů,

4 Ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýžto před obličejem Božím velmi drahý jest.

5 Tak jsou zajisté někdy i ony svaté ženy, kteréž naději měly v Bohu, ozdobovaly se, poddány byvše manželům svým,

6 Jako Sára poslušna byla Abrahama, pánem jej nazývající; jejížto vy jste dcerky, dobře činíce a nebojíce se žádného přestrašení.

7 Též podobně i muži spolu s nimi bydlíce podle umění, jakožto mdlejšímu osudí ženskému udělující cti, jakožto i spoludědičkám života milosti, aby modlitby vaše neměly překážky.

8 A tak sumou, všickni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví,

9 Neodplacující zlého za zlé, ani zlořečenství za zlořečenství, ale raději dobrořečíte, vědouce, že jste k tomu povolání, abyste požehnání dědičně obdrželi.

10 Nebo kdož chce milovati život, a viděti dny dobré, zkrocujž jazyk svůj od zlého, a ústa jeho ať nemluví lsti.

11 Uchyl se od zlého, a čiň dobré; hledej pokoje, a stihej jej.

12 Nebo oči Páně obrácené jsou na spravedlivé a uši jeho k prosbám jejich, ale zuřivý obličej Páně na ty, kteříž činí zlé věci.

13 A kdo jest, ješto by vám zle učinil, jestliže budete následovníci dobrého?

14 Ale kdybyste pak i trpěli pro spravedlnost, blahoslavení jste. Strachu pak jejich nebojte se, ani se kormuťte,

15 Ale Pána Boha posvěcujte v srdcích vašich. Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás, a to s tichostí a s bázní,

¹⁶ Majíce dobré svědomí, aby za to, že utrhnají vám jako zločincům, zahanbeni byli ti, kteříž hanějí vaše ctné v Kristu obcování.

¹⁷ Lépeť jest zajisté, abyste dobře činíce, líbilo-li by se tak vůli Boží, trpěli, nežli zle činíce.

¹⁸ Nebo i Kristus jedinou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu, umrten jsa z strany těla, ale obživen z strany Ducha.

¹⁹ Skrze něhož i těm, kteříž jsou již v žaláři, duchům přicházeje kázával,

²⁰ Někdy nepovolným, když ono jednou očekávala Boží snášelivost za dnů Noé, když dělán byl koráb, v kterémžto málo, to jest osm duší, zachováno jest u vodě.

²¹ K čemužto připodobněn jsa nyní křest, i nás spaseny činí, ne to tělesné špíny smytí, ale dobrého svědomí u Boha dotázání, skrze vzkříšení Ježíše Krista.

²² Kterýž všed v nebe, jest na pravici Boží, podmaniv sobě anděly, i mocnosti, i moci.

4

¹ Poněvadž tedy Kristus trpěl za nás na těle, i vy také týmž myšlením odíni buďte, totiž že ten, kdož na těle trpěl, přestal od hříchu,

² K tomu, aby již nebyl více tělesným žádostem, ale vůli Boží v těle živ, po všecken čas, což ho ještě zůstává.

³ Dostití jest zajisté nám na tom přeběhlém času života našeho, v němž jsme vůli těla podle obyčeje pohanů páchali, chodivše v nestydatých chlipnostech, v žádostech, v zbytečném pití vína, v hodování, v opilství a v ohyzdném modlosloužení.

⁴ A protož když se k nim nepřipojujete v takovém jejich vydávání se v rozpustilosti, zdá se jim to cosi nového býti, a rouhají se tomu.

⁵ Tiť vydadí počet tomu, kterýž hotov jest souditi živé i mrtvé.

⁶ Proto jest zajisté i mrtvým kázáno evangelium, aby souzeni byli podle lidí, to jest z strany těla, ale živi byli podle Boha duchem.

⁷ Všemut se pak přibližuje konec.

⁸ A protož buďte střední a bedliví k modlitbám. Předě vším pak lásku jedni k druhým opravdovou mějte; nebo láska přikryje množství hříchů.

⁹ Buďte vespolek přívětiví k hostem, bez reptání.

¹⁰ Jeden každý jakž vzal od Boha dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží.

¹¹ Mluví-li kdo, mluvij jako řeči Boží; jestliže kdo přisluhuje, činiž to jakožto z moci, kteréž jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh skrze Jezukrista, kterémuž jest sláva a císařství na věky věků. Amen.

¹² Nejmilejší, nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, pro zkušení vás, jako by se vám něco nového přihodilo.

¹³ Ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i při zjevení slávy jeho radovali se s veselím.

¹⁴ Trpíte-li pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Nebo Duch ten slávy a Boží na vás odpočívá, kterémužto z strany jich zajisté rouhání se děje, ale z strany vaší oslavován bývá.

¹⁵ Žádný pak z vás netrp jako vražedník, aneb zloděj, neb zločinec, anebo všetečný.

¹⁶ Jestliže pak kdo trpí jako křesťan, nestyď se za to, ale oslavujž Boha v té částce.

¹⁷ Neboť jest čas, aby se začal soud od domu Božího. A poněvadž nejprv začíná se od nás, jakýž bude konec těch, kteříž nejsou povolni evangelium Božímu?

¹⁸ A poněvadž spravedlivý sotva k spasení přichází, bezbožný a hříšník kde se ukáže?

¹⁹ A protož i ti, kteříž trpí podle vůle Boží, jakožto věrnému Stvořiteli ať poroučejí duše své, dobře činíce.

5

¹ Starších, kteříž mezi vámi jsou, prosím já spolustarší, a svědek Kristových utrpení, a budoucí, kteráž zjevna bude, slávy účastník:

² Paste stádo Boží, kteréž při vás jest, opatrujíte je, ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně,

³ Ani jako panujíte nad dědictvím Páně, ale jako příkladem jsouce stádu.

⁴ A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy.

⁵ Podobně i mládenci, buďte poddáni starším. A všickni poddanost jedni druhým ukazujte, pokorou vnitř se ozdobte. Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.

⁶ Pokorťež se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil časem svým,

⁷ Všelickou péči vaši uvrhouce na něj. Nebo onť má péči o vás.

⁸ Střízliví buďte, bděte; nebo protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral.

⁹ Jemužto odpírejte, silní jsouce u víře, věduce, že tatáž utrpení bratrstvo vaše, kteréž na světě jest, obkličují.

¹⁰ Bůh pak všelické milosti, kterýž povolal nás k věčné slávě své v Kristu Ježíši, když maličko potrpíte, on dokonalé vás učíň, utvrď, zmocni i upevní.

¹¹ Jemuž sláva a císařství na věky věků. Amen.

¹² Po Silvánovi, vám věrném bratru, tak za to mám, že jsem psal vám krátce, napomínaje a osvědčuje, že tato jest pravá milost Boží, v kteréž stojíte.

¹³ Pozdravuje vás ta církev, kteráž jest v Babyloně, účastnice vyvolení vašeho, a Marek syn můj.

¹⁴ Pozdravtež jedni druhých v políbení laskavém. Pokoj vám všechněm, kteříž jste v Kristu Ježíši. Amen.

2.list Petřův

¹ Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteříž spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a Spasitele Jezukrista:

² Milost vám a pokoj rozmnožen buď skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho.

³ Jakož nám od jeho Božské moci všecko, což potřebí bylo k životu a ku zbožnosti, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti.

⁴ Odkudžto veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze ně Božského přirození účastníci učiněni byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech zlých.

⁵ A na to pak vy všecku snažnost svou vynaložíce, prokazujte u víře své ctnost, a v ctnosti umění,

⁶ V umění pak zdrželivost, a v zdrželivosti trpělivost, v trpělivosti pak zbožnost,

⁷ V zbožnosti pak bratrstva milování, a v milování bratrstva lásku.

⁸ Ty zajisté věci když budou při vás a to rozhojnené, ne prázdné, ani neužitečné postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista.

⁹ Nebo při komž není těchto věcí, slepýt jest, a toho, což vzdáleno jest, nevidá, zapomenuv na očistění svých starých hříchů.

¹⁰ Protož, bratří, raději snažte se pevné povolání své i vyvolení učiniti; nebo to činíce, nepadnete nikdy.

¹¹ Takť zajisté hojně způsobeno vám bude vjití k věčnému království Pána našeho a Spasitele Jezukrista.

¹² Protož nezanedbámť vždycky vám připomínati těch věcí, ačkoli umělí i utvrzení jste v přítomné pravdě.

¹³ Neboť to mám za spravedlivé, dokudž jsem v tomto stánku, abych vás probuzoval napomináním,

¹⁴ Věda, že brzké jest složení stánku mého, jakož mi i Pán náš Ježíš Kristus oznámil.

¹⁵ Pčinímť se i o to, abyste vy po odchodu mém často se na ty věci rozpomínati mohli.

¹⁶ Nebo ne nějakých vtipně složených básní následujícíe, známu učinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a příchod, ale jakožto ti, kteříž jsme očima svýma viděli jeho velebnost.

¹⁷ Přijalť jest zajisté od Boha Otce čest a slávu, když se stal k němu hlas takový od velebné slávy: Tentof jest ten můj milý Syn, v němž mi se zalíbilo.

¹⁸ A ten hlas my jsme slyšeli s nebe pošlý, s ním byvše na oné hoře svaté.

¹⁹ A mámeť přepevnou řeč prorockou, kteréžto že šetříte jako svíce, jenž svítí v temném místě, dobře činíte, až by se den rozednil a dennice vzešla v srdcích vašich,

²⁰ Toto nejprve znájíce, že žádného proroctví Písma svatého výklad nezáleží na rozumu lidském.

²¹ Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzeni jsouce, mluvili svatí Boží lidé.

2

¹ Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní učitelé, kteříž chytře uvedou sekty zatracení, i toho Pána, kterýž je vykoupil, zapírajíce, uvodíce na sebe rychlé zahynutí.

² A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze něž cesta pravdy bude v porouhání dávána.

³ A lakomě skrze vymyšlené řeči vámi kupčiti budou; kterýchžto odsouzení již dávno nemešká, a zahynutí jejich nespí.

⁴ Nebo poněvadžť Bůh andělům, kteříž zhřešili, neodpustil, ale strhna je do žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chování byli,

⁵ I onomu prvnému světu neodpustil, ale sama osmého Noé, kazatele spravedlnosti, zachoval, když potopu na svět bezbožníků uvedl.

⁶ A města Sodomských a Gomorských v popel obrátiv, podvrácením odsoudil, příklad budoucím bezbožníkům na nich ukázav,

⁷ A spravedlivého Lota, ztrápeného těch nešlechtníků chlipným obcováním, vytrhl.

⁸ Ten zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne hleděním i slyšením spravedlivou duši nešlechtnými jejich skutky trápil.

⁹ Umíť Pán zbožné z pokušení vytrhnouti, nepravých pak ke dni soudu potrestaných dohovati,

¹⁰ A zvláště těch, jenž po těle v žádosti nečisté chodí, a vrchností pohrdají, jsou i smělí, sobě se zalibující, neostýchají se důstojnostem porouhati.

¹¹ Ješto andělé, jsouce větší v síle a v moci, nečiní proti nim přede Pánem potupného soudu.

¹² Tito pak jako nerozumná hovada, kteráž za přirozením jdou, zplozená k zjímání a k zahynutí, tomu, čemuž nerozumějí, rouhajíce se, v tom svém porušení zahynou,

¹³ A tak odplatu nepravosti své ponесou, jakožto ti, kteřížto sobě za rozkoš položili, aby se na každý den v libostech svých kochali, nejsouce než poskvrny a mrzkosti, ti, kteříž s vámi hodujíce, v svých lstech se kochají,

¹⁴ Oči majíce plné cizoložstva, a bez přestání hřešící, přeluzujíce duše neustavičné, srdce majíce vycvičené v lakomství, synové zlořečenství.

¹⁵ Kteříž opustivše cestu přímou, zbloudili, následující cesty Balámovy, syna Bozorova, kterýž mzdu nepravosti zamiloval.

¹⁶ Ale měl, od koho by pokárán byl pro svůj výstupek. Nebo jhu poddaná oslice nemá, člověčím hlasem promluvivši, zbránila nemoudrosti proroka.

¹⁷ Tiť jsou studnice bez vody, a mlhy vichrem zbouřené, jimžto mrákota tmy chová se na věčnost.

¹⁸ Nebo přepyšně marné věci vypravujíce, žádostmi těla a chlipnostmi loudí ty, kteříž byli vpravdě utekli od těch, jenž bludu obcují,

¹⁹ Slibujíce jim svobodu, ješto sami jsou služebníci porušení, poněvadž od kohož kdo jest přemožen, tomu jest i v službu podroben.

²⁰ Jestliže pak ti, jenž ušli poskvrn světa, skrze známost Pána a Spasitele Jezukrista, opět zase v to zapletení jsouce, přemoženi byli, učiněn jest poslední způsob jejich horší nežli první.

²¹ Lépe by zajisté jim bylo nepoznávati cesty spravedlnosti, nežli po nabytí známosti odvrátiti se od vydaného jim svatého přikázání.

²² Ale přihodilo se jim to, což se v přísloví pravém říkává: Pes navrátil se k vývratku svému, a svině umytá do kaliště bláta.

3

¹ Nejmilejší, již toto druhý list vám píši, v kterýchžto listech vzbuzuji skrze napomínání vaši upřímnou mysl,

² Abyste pamatovali na slova předpověděná od svatých proroků, a na přikázání vydané vám od nás apoštolů Pána a Spasitele,

³ Toto nejprve věduce, žeť přijdou v posledních dnech posměvači, podle svých vlastních žádostí chodící,

⁴ A říkající: Kdež jest to zaslibování příchodu jeho? Nebo jakž otcové naši zesnuli, všecko tak trvá od počátku stvoření.

⁵ Tohoť zajisté z úmysla věděti nechťi, že nebesa již dávno slovem Božím byla učiněna, i země z vody a na vodě upevněna.

⁶ Pročež onen první svět vodou jsa zatopen, zahynul.

⁷ Ta pak nebesa, kteráž nyní jsou, i země, týmž slovem odložena jsou a zachována k ohni, ke dni soudu a zatracení bezbožných lidí.

⁸ Ale tato jedna věc nebudiž před vámi skryta, nejmilejší, že jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den.

⁹ Nemeškáť Pán s naplněním slibů, (jakož někteří za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechťe, aby kteří zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili.

¹⁰ Přijdeť zajisté den Páně, jako zloděj v noci, v kterémžto nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou.

¹¹ Poněvadž tedy to všecko má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v zbožnosti,

¹² Očekávájíce a chvátajíce ku příští dne Božího, v němžto nebesa, hoříce, rozpustí se, a živlové pálivostí ohně rozplynou se?

¹³ Nového pak nebe a nové země podle zaslíbení jeho čekáme, v kterýchžto spravedlnost přebývá.

¹⁴ Protož, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažtež se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezeni byli v pokoji;

¹⁵ A Pána našeho dlouhočekání za spasení mějte, jakož i milý bratr náš Pavel, podle sobě dané moudrosti, psal vám,

¹⁶ Jako i ve všech epištolách svých, mluvě v nich o těch věcech. Mezi nimiž některé jsou nesnadné k vyrozumění, kterýchžto neučení a neutvrzení natahují, jako i jiných Písem, k svému vlastnímu zatracení.

¹⁷ Vy tedy, nejmilejší, to prve věduce, strážtež se, abyste bludem těch neslechetných lidí nebyli pojeti a nevypadli od své pevnosti.

¹⁸ Ale rozmáhejtež se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista, jemuž sláva i nyní i na časy věčné. Amen.

1.list Janův

¹ Což bylo od počátku, což jsme slyšali, co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života,

² (Nebo ten život zjeven jest, a my jsme viděli jej, a svědčíme, i zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám,)

³ Což jsme viděli a slyšeli, to vám zvěstujeme, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem jeho Jezukristem.

⁴ A totoť píšeme vám, aby radost vaše byla plná.

⁵ Toť jest tedy zvěstování to, kteréž jsme slyšali od něho, a zvěstujeme vám: Že Bůh jest světlo, a tmy v něm nížádné není.

⁶ Díme-li, že s ním obecenství máme, a ve tmě chodíme, lžeme a nečiníme pravdy.

⁷ Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecenství máme vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu.

⁸ Pakliť díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není.

⁹ Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.

¹⁰ Díme-li, že jsme nehřešili, činíme jej lhářem, a není v nás slova jeho.

2

¹ Synáčkové moji, totoť vám píši, abyste nehřešili. Pakliť by kdo zhřešil, přímluvci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.

² A onť jest obět slitování za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za hříchy všeho světa.

³ A po tomť známe, že jsme jej poznali, jestliže přikázání jeho ostríháme.

⁴ Dí-liť kdo: Znam jej, a přikázání jeho neostříhá, lhářť jest, a pravdy v něm není.

⁵ Ale kdožť ostríhá slova jeho, v pravděť láska Boží v tom jest dokonalá. Po tomť známe, že jsme v něm.

⁶ Kdo praví, že v něm zůstává, máť, jakž on chodil, i tento tak choditi.

⁷ Bratří, ne nějaké nové přikázání vám píši, ale přikázání staré, kteréž jste měli od počátku. A to přikázání staré jestiť slovo to, kteréž jste slyšeli od počátku.

⁸ A zase přikázání nové píši vám, kteréžto jest pravé i v něm i v vás. Nebo tma pomíjí, a světlo to pravé již svítí.

⁹ Kdo praví, že jest v světle, a bratra svého nenávidí, v temnostiť jest až posavad.

¹⁰ Kdož miluje bratra svého, v světle zůstává, a pohoršení v něm není.

¹¹ Ale kdož nenávidí bratra svého, v temnosti jest, a v temnosti chodí, a neví, kam jde; nebo temnost oslepila oči jeho.

¹² Píši vám, synáčkové, žeť jsou vám odpuštěni hříchové pro jméno jeho.

¹³ Píši vám, otcové, že jste poznali toho, kterýž jest od počátku. Píši vám, mládenci, že jste zvítězili nad zlým.

¹⁴ Píši vám, dítky, že jste poznali Otce. Psal jsem vám, otcové, že jste poznali toho, kterýž jest od počátku. Psal jsem vám, mládenci, že silní jste, a slovo Boží v vás zůstává, a že jste zvítězili nad zlým.

¹⁵ Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-liť kdo svět, není lásky Otcovy v něm.

¹⁶ Nebo všecko, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa.

¹⁷ A svět hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, ten trvá na věky.

¹⁸ Dítky, poslední hodina jest, a jakož jste slýchaly, že antikrist přijíti má, i nyníť antikristové jsou mnozí. Odkudž známe, že poslední hodina jest.

¹⁹ Z nás jsou vyšli, ale nebyli z nás. Nebo byť byli z nás, bylit by zůstali s námi, ale vyšli z nás, aby zjeveni byli, že nejsou všickni z nás.

²⁰ Vy pak máte pomazání od Svatého, a znáte všecko.

²¹ Nepsal jsem vám proto, že byste neznali pravdy, ale že ji znáte, a že všeliká lež není z pravdy.

²² A kdo jest lhář, nežli ten, kdož zapírá, že Ježíš není Kristus? Tent jest antikrist; kdoť zapírá Otce, zapíráť i Syna.

²³ Každý kdož zapírá Syna, nemá ani Otce.

²⁴ A protož zůstaniž v vás to, což jste slýchali od počátku. Zůstane-liť v vás to, co jste slýchali od počátku, i vy také v Synu i v Otcu zůstanete.

²⁵ A toť jest to zaslíbení, kteréž nám zaslíbil, totiž ten život věčný.

²⁶ Tyto věci psal jsem vám o těch, kteříž vás svodí.

²⁷ Ale pomazání to, kteréž jste vzali od něho, v vás zůstává, a aniž potřebujete, aby kdo učil vás, ale jakž pomazání to učí vás o všech věcech, a pravěť jest a neoklamavatelné, a jakž naučilo vás, tak v něm zůstávejte.

²⁸ A nyní, synáčkové, zůstávejtež v něm, abychom, když by se ukázal, smělé doufání měli, a nebyli zahanbeni od něho v čas příchodu jeho.

²⁹ Poněvadž víte, že on spravedlivý jest, znejtež také, že každý, kdož činí spravedlnost, z něho jest narozen.

3

¹ Pohledte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že jeho nezná.

² Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještěť se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest.

³ A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest.

⁴ Každý, kdož činí hřích, činíť proti zákonu; nebo hřích jest přestoupení zákona.

⁵ A víte, že on se okázal proto, aby hříchy naše sňal, a hříchu v něm není.

⁶ Každý tedy, kdož v něm zůstává, nehřeší; ale každý, kdož hřeší, neviděl ho, aniž ho poznal.

⁷ Synáčkové, nižádný vás nesvod. Kdož činí spravedlnost, spravedlivý jest, jakož i on jest spravedlivý.

⁸ Kdož činí hřích, z ďábla jest; nebo ďábel hned od počátku hřeší. Na toť jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky ďáblovy.

⁹ Každý, kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha narozen jest.

¹⁰ Po tomtoť zjevní jsou synové Boží a synové ďáblovi. Každý, kdož nečiní spravedlnosti, není z Boha, a kdož nemiluje bratra svého.

¹¹ Nebo toť jest to zvěstování, kteréž jste slýchali od počátku, abychom milovali jedni druhé.

¹² Ne jako Kain, kterýž z toho zlostiníka byl a zamordoval bratra svého. A pro kterou příčinu zamordoval ho? Protože skutkové jeho byli zlí, bratra pak jeho byli spravedliví.

¹³ Nedivtež se, bratří moji, jestliže vás svět nenávidí.

¹⁴ My víme, že jsme přeneseni z smrti do života, nebo milujeme bratří. Kdož nemiluje bratra, zůstáváť v smrti.

¹⁵ Každý, kdož nenávidí bratra svého, vražedník jest, a víte, že žádný vražedník nemá života věčného v sobě zůstávajícího.

¹⁶ Po tomto jsme poznali lásku, že on duši svou za nás položil, i myť tedy máme za bratří duše své klásti.

¹⁷ Kdo by pak měl statek tohoto světa, a viděl by bratra svého, an nouzi trpí, a zavřel by srdce své před ním, kterak láska Boží zůstává v něm?

¹⁸ Synáčkové moji, nemilujmež slovem, ani jazykem toliko, ale skutkem a pravdou.

¹⁹ A po tomť poznáváme, že z pravdy jsme, a před obličejem jeho spokojíme srdce svá.

²⁰ Nebo obviňovalo-liť by nás srdce naše, ovšemť Bůh, kterýž jest větší nežli srdce naše a zná všecko.

²¹ Nejmilejší, jestližeť by nás srdce naše neobviňovalo, smělou doufanlivost máme k Bohu.

²² A začož ho koli prosíme, bereme od něho; nebo přikázání jeho ostříháme, a to, což jest libého před obličejem jeho, činíme.

²³ A toť jest to přikázání jeho, abychom věřili jménu Syna jeho Jezukrista a milovali jedni druhé, jakož nám dal přikázání.

²⁴ Nebo kdož ostříhá přikázání jeho, v němť zůstává, a on také v něm. A po tomť poznáváme, že zůstává v nás, totiž po Duchu, kteréhož dal nám.

4

¹ Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkušujte duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět.

² Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký duch, kterýž vyznává Jezukrista v těle přišlého, z Boha jest.

³ Ale všeliký duch, kterýž nevyznává Jezukrista v těle přišlého, není z Boha; nýbrž toť jest ten duch antikristův, o kterémž jste slýchali, že přijíti má, a jižť jest nyní na světě.

⁴ Vy pak z Boha jste, synáčkové, a zvítězili jste nad nimi; nebo větší jest ten, kterýž jest v vás, nežli ten, kterýž jest v světě.

⁵ Oni z světa jsou, a protož o světě mluví, a svět jich poslouchá.

⁶ My z Boha jsme. Kdo zná Boha, posloucháť nás; kdož pak není z Boha, neposloucháť nás. A po tomť poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.

⁷ Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znáť Boha.

⁸ Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo Bůh láska jest.

⁹ V tomť zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho.

¹⁰ V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše.

¹¹ Nejmilejší, poněvadž tak miloval nás Bůh, i myť máme jedni druhé milovati.

¹² Boha žádný nikdy nespatriť, ale milujeme-liť jedni druhé, Bůh v nás přebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás.

¹³ Po tomtoť poznáváme, že v něm přebýváme, a on v nás, že z Ducha svého dal nám.

¹⁴ A myť jsme viděli, a svědčíme, že Otec poslal Syna svého spasitele světa.

¹⁵ Kdož by koli vyznával, že Ježíš jest Syn Boží, Bůh v něm přebývá, a on v Bohu.

¹⁶ A myť jsme poznali, a uvěřili o lásce, kterouž Bůh má k nám. Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm.

¹⁷ V tomtoť jest k dokonání svému přišla láska Boží s námi, abychom bezpečné doufání měli v den soudný, kdyžto, jakýž jest on, takovíž i my jsme na tomto světě.

¹⁸ Bázněť není v lásce, ale láska dokonalá ven vyhání bázeň; nebo bázeň trápení má, kdož se pak bojí, není dokonalý v lásce.

¹⁹ My milujeme jej, nebo on prve miloval nás.

²⁰ Řekl-li by kdo: Miluji Boha, a bratra svého nenáviděl by, lhář jest. Nebo kdož nemiluje bratra svého, kteréhož viděl, Boha, kteréhož neviděl, kterak může milovati?

²¹ A totoť přikázání máme od něho, aby ten, kdož miluje Boha, miloval i bratra svého.

5

¹ Každý, kdož věří, že Ježíš jest Kristus, z Boha se narodil; a každý, kdož miluje toho, kterýž zplodil, milujeť i toho, kterýž zplozen jest z něho.

² Po tomť poznáváme, že milujeme syny Boží, když Boha milujeme a přikázání jeho ostříháme.

³ Nebo toť jest láska Boží, abychom přikázání jeho ostříhali; a přikázání jeho nejsou těžká.

⁴ Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět; a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.

⁵ Kdo jest, ješto přemáhá svět, jedině, kdož věří, že Ježíš jest Syn Boží?

⁶ Toť jest ten, kterýž přišel vyznamenán jsa skrze vodu a krev, totiž Ježíš Kristus, ne u vodě toliko, ale u vodě a ve krvi. A Duch jest, jenž svědectví vydává, že Duch jest pravda.

⁷ Nebo tři jsou, kteříž svědectví vydávají na nebi: Otec, Slovo, a Duch Svatý, a ti tři jedno jsou.

⁸ A tři jsou, jenž svědectví vydávají na zemi: Duch, a Voda, a Krev, a ti tři jedno jsou.

⁹ Poněvadž svědectví lidské přijímáme, svědectví Boží větší jest. Nebo totoť svědectví jest Boží, kteréž vysvědčil o Synu svém.

¹⁰ Kdož věří v Syna Božího, máť svědectví sám v sobě. Kdož pak nevěří Bohu, lhářem jej učinil; nebo neuvěřil tomu svědectví, kteréž vysvědčil Bůh o Synu svém.

¹¹ A totoť jest svědectví to, že život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest.

¹² Kdožť má Syna Božího, máť život; kdož nemá Syna Božího, života nemá.

¹³ Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život, a abyste věřili ve jméno Syna Božího.

¹⁴ A totoť jest to smělé doufání, kteréž máme k němu, že začez bychom koli prosili podle vůle jeho, slyší nás.

¹⁵ A když víme, že nás slyší, prosili-li bychom zač, tedyť víme, že máme některé prosby naplněné, kteréž jsme předkládali jemu.

¹⁶ Viděl-li by kdo bratra svého hřešícího hříchem ne k smrti, modliž se za něj, a dáť jemu Bůh život, totiž hřešícím ne k smrti. Jestíť hřích k smrti; ne za ten, pravím, aby se modlil.

¹⁷ Každá nepravost jestíť hřích, ale jestíť hřích ne k smrti.

¹⁸ Víme, že každý, kdož se narodil z Boha, nehřeší; ale ten, jenž narozen jest z Boha, ostříhá sebe samého, a ten zlostník se ho nedotýká.

¹⁹ Víme, že z Boha jsme, ale svět všecken ve zlém leží.

²⁰ A vímeť, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali Toho Pravého, a jsmeť v tom Pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. Onť jest ten pravý Bůh a život věčný.

²¹ Synáčkové, vystříhejte se modl. Amen.

2.list Janův

¹ Starší v Kristu vyvolené paní i synům jejím, kteréž já miluji v pravdě, a ne sám já, ale i všickni, kteříž poznali pravdu,

² Pro pravdu, kteráž zůstává v nás a s námiť bude na věky:

³ Budíž s vámi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, i od Pána Jezukrista, Syna Otcova, v pravdě a v lásce.

⁴ Zradoval jsem se velmi, že jsem našel některé z synů tvých, an chodí v pravdě, jakož jsme přikázání vzali od Otce.

⁵ A nyní prosím tebe, paní, ne jako nové přikázání předkládáje tobě, ale to, kteréž jsme měli od počátku, abychom milovali jedni druhé.

⁶ A totoť jest ta láska, abychom chodili podle přikázání jeho. Přikázání pak toto jest, jakž jste slyšali od počátku, abyste v něm chodili.

⁷ Nebo mnozí bludaři vyšli na svět, kteříž nevyznávají Jezukrista příšlého v těle. Takový každý jest bludař a antikrist.

⁸ Hleďtež sebe, abychom neztratili toho, o čemž jsme pracovali, ale odplatu plnou abychom vzali.

⁹ Každý, kdož přestupuje a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdož zůstává v učení Kristovu, ten i Otce i Syna má.

¹⁰ Přichází-li kdo k vám, a tohoto učení nepřináší, nepřijímejte ho do domu, aniž ho pozdravujte.

¹¹ Nebo kdož takového pozdravuje, příúčastňuje se skutkům jeho zlým.

¹² Mnoho vám psáti měv, nechtěl jsem svěřiti toho černidlu a papíru, ale mámť naději, že k vám přijdu, a ústy k ústům mluviti budu, aby radost naše plná byla.

¹³ Pozdravují tě synové sestry tvé v Pánu vyvolené. Amen.

3.list Janův

¹ Starší Gáiovi milému, kteréhož já miluji v pravdě.

² Nejmilejší, žádámť obzvláště, abys se dobře měl a zdrav byl, tak jako duše tvá dobře se má.

³ Zradovalť jsem se zajisté velice, když přišli bratří a svědectví vydávali o tvé upřímnosti, vypravující, kterak ty v upřímnosti chodíš.

⁴ Nemámť větší radosti, nežli abych slyšel, že synové moji chodí v upřímnosti.

⁵ Nejmilejší, věrně děláš, cožkoli činíš bratřím a hostem,

⁶ Kterížto svědectví vydali o lásce tvé před církví. Kterěžto vyprovodíš-li, tak jakž sluší na Boha, dobře učiníš.

⁷ Neboť jsou pro jméno jeho vyšli, a nic nevzali od pohanů.

⁸ Mámeť tedy my takové přijímati, abychom byli pomocníci pravdy.

⁹ Psal jsem sboru vašemu, ale Diotrefes, kterýž stojí o prvotnost mezi nimi, nepřijímá nás.

¹⁰ Protož přijdu-liť tam, připomenuť skutky jeho, kteréž činí, mluvě proti nám zlé řeči. A nemaje dosti na tom, i sám bratří nepřijímá, i těm, kteříž by přijímati chtěli, nedopouští, a ze sboru je vylučuje.

¹¹ Nejmilejší, nenásledujž zlého, ale dobrého. Kdož dobře činí, z Boha jest; ale kdož zle činí, nevidí Boha.

¹² Demetriovi svědectví vydáno jest ode všech, i od samé pravdy; ano i my svědectví o něm vydáváme, a víte, že svědectví naše pravé jest.

¹³ Mnohoť jsem měl psáti, ale nechci psáti černidlem a pérem.

¹⁴ Nebo mám naději, že tě tudíž uzřím, a ústy k ústům mluvití budeme.

¹⁵ Pokoj budiž tobě. Pozdravují tě přátelé. Pozdraviž i ty dobrých přátel ze jména.

List Judův

¹ Judas, Ježíše Krista služebník, bratr pak Jakubův, posvěceným v Bohu Otci, a Kristu Ježíši zachovaným a k němu povoláním:

² Milosrdenství vám a pokoj i láska budiž rozmnožena.

³ Nejmilejší, všecku snažnost vynakládaje na to, abych vám psal o obecném spasení, musil jsem psáti, vás napomínaje, abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dána svatým.

⁴ Neboť jsou podešli někteří lidé bezbožní, prve již dávno poznamenání k tomu odsouzení; kteřížto milost Boha našeho přenášejí v chlipnost, a toho, kterýž jest sám Hospodin, Boha a Pána našeho Jezukrista zapírají.

⁵ Protož vidělo mi se vám to připomenouti, kteříž jednou již o tom víte, že když Pán lid svůj z země Egyptské vysvobodil, potom ty, kteříž nevěřící byli, zatratil.

⁶ A ty anděly, kteříž neostříhali svého knížetství, ale opustili příbytek svůj, k soudu velikého toho dne vazbou věčnou pod mrákotou schoval.

⁷ Jako Sodoma a Gomora, a okolní města, když podobným způsobem, jako i tito, v smilstvo se vydali a odešli po těle cizím, předložena jsou za příklad, pokutu věčného ohně snášejíce.

⁸ Takéž podobně i tito, jako v hluboký sen pohřížení, tělo zajisté poskvřňují, panstvím pak pohrdají a důstojnosti se rouhají;

⁹ Ješto Michal archanděl, když s ďáblem odpor maje, hádal se o tělo Mojžíšovo, neodvážil se proti němu vynésti soudu zlořečení, ale řekl: Ztreciš tě Pán.

¹⁰ Tito pak, čehož neznají, tomu se rouhají; a což od přirození znají, jako nerozumná hovada, v tom se poskvřňují.

¹¹ Běda jim, nebo cestou Kainovou odešli, a poblouzením Balámovy mzdy po lakomství se vylili, a odporováním Kóre zahynuli.

¹² Tiť jsou na hodech vašich poskvřny, když s vámi hodují bezstoudně, sami se pasouce; jsouce jako oblakové bez vody, jimiž vítr sem i tam točí, stromové uvadlí, neužiteční, dvakrát mrtví a vykořenění,

¹³ Vzteklé vody mořské, vymítajíce jako pěny svou mrzkost, hvězdy bludné, jimžto mrákota tmy zachována jest na věčnost.

¹⁴ Prorokoval pak také o nich sedmý od Adama Enoch, řka: Aj, Pán s svatými tisíci svými béře se,

¹⁵ Aby učinil soud všechněm a trestal všecky, kteříž by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků bezbožnosti jejich, v nichž bezbožnost páchali, i ze všech tvrdých řečí, kteréž mluvili proti němu hříšníci bezbožní.

¹⁶ Tiť jsou reptáci žalobní, podle žádostí svých chodíce, jejichž ústa mluví pýchu, pochlebující osobám některým pro svůj užitek.

¹⁷ Ale vy, nejmilejší, pamatujte na slova předpověděná od apoštolů Pána našeho Jezukrista.

¹⁸ Nebo jsou pověděli vám, že v posledním času budou posměvači, podle svých bezbožných žádostí chodící.

¹⁹ Toť jsou ti, kteříž se sami odtrhují, lidé hovadní, Ducha Kristova nemající.

²⁰ Ale vy, nejmilejší, vzdělávající se na té nejsvětější víře vaší, v Duchu svatém modléce se,

²¹ Ostříhejte se v lásce Boží, očekávajícíce milosrdenství Pána našeho Jezukrista k věčnému životu.

²² A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce.

²³ Jiné pak strašením k spasení přivozujte, jako z ohně je vychvacující, v nenávisti majíce i tu skrze tělo poskvrněnou sukni.

²⁴ Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu a postaviti před obličejem slávy své bez úhony s veselím,

²⁵ Samému moudrému Bohu, Spasiteli našemu, budiž sláva a velebnost, císařství i moc, i nyní i po všechny věky. Amen.

Zjevení Janovo

¹ Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci měly by se díti brzo, on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého, služebníku svému Janovi,

² Kterýž osvědčil slovo Boží a svědectví Jezukristovo, a cožkoli viděl.

³ Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slova proroctví tohoto a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.

⁴ Jan sedmi církvím, kteréž jsou v Azii: Milost vám a pokoj od toho, Jenž jest, a Kterýž byl, a Kterýž přijíti má, a od sedmi Duchů, kteříž před obličejem trůnu jeho jsou,

⁵ A od Ježíše Krista, jenž jest svědek věrný, ten prvorozený z mrtvých, a kníže králů země, kterýžto zamiloval nás a umyl nás od hříchů našich krví svou,

⁶ A učinil nás krále a kněží Bohu a Otcí svému, jemužto buď sláva a moc na věky věků. Amen.

⁷ Aj, běře se s oblaky, a uzříť jej všeliké oko, i ti, kteříž ho bodli; a budou plakati pro něj všechna pokolení země, jistě, Amen.

⁸ Jáť jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví Pán, Kterýž jest, a Kterýž byl, a Kterýž přijíti má, ten všemohoucí.

⁹ Já Jan, kterýž jsem i bratr váš, i spoluúčastník v soužení, i v království, i v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově, kterýž slove Patmos, pro slovo Boží a svědectví Ježíše Krista.

¹⁰ A byl jsem u vytržení ducha v den Páně, i uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako trouby,

¹¹ An mi dí: Já jsem Alfa i Omega, ten první i poslední, a řekl: Co vidíš, piš do knihy, a pošli sborům, kteříž jsou v Azii, do Efezu, a do Smyrny, a do Pergamu, a do Tyatiru, a do Sardy, a do Filadelfie, i do Laodicie.

¹² I obrátil jsem se, abych viděl ten hlas, kterýž mluvil se mnou, a obrátiv se, uzřel jsem sedm svícňů zlatých,

¹³ A uprostřed sedmi svícňů podobného Synu člověka, oblečeného v dlouhé roucho a přepásaného na prsech pasem zlatým.

¹⁴ Hlava pak jeho a vlasové byli bílí, jako bílá vlna, jako sních, a oči jeho jako plamen ohně.

¹⁵ Nohy pak jeho podobné mosazi, jako v peci hořící; a hlas jeho jako hlas vod mnohých.

¹⁶ A měl v pravé ruce své sedm hvězd, a z úst jeho meč s obou stran ostrý vycházel; a tvář jeho jako slunce, když jasně svítí.

¹⁷ A jakž jsem jej uzřel, padl jsem k nohám jeho, jako mrtvý. I položil ruku svou pravou na mne, řka ke mně: Neboj se. Já jsem ten první i poslední,

¹⁸ A živý, ješto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti.

¹⁹ Napiš ty věci, kteréž jsi viděl, a kteréž jsou, a kteréž se mají díti potom.

²⁰ Tajemství sedmi hvězd, kteréž jsi viděl v pravici mé, a sedm svícňů zlatých, jest toto: Sedm hvězd jsou andělé sedmi církví; a sedm svícňů, kteréžs viděl, jest těch sedm církví.

2

¹ Andělu Efezské církve piš: Totot praví ten, kterýž drží těch sedm hvězd v pravici své, jenž se prochází uprostřed těch sedmi svícňů zlatých:

² Známt skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou, a že nemůžeš trpěti zlych; a zkusil jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři.

³ A snášel jsi, a trpělivost máš, a pro jméno mé pracovals a neustal.

⁴ Ale mámt něco proti tobě, totiž že jsi tu první lásku svou opustil.

⁵ Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čiň pokání a první skutky čiň. Pakliť toho nebude, přijdu na tebe rychle a pohnuť svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti.

⁶ Ale toto dobré do sebe máš, že nenávidíš skutků Mikulášenské roty, kterýchž i já nenávidím.

⁷ Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož zvítězí, dám jísti z dřeva života, kteréž jest uprostřed ráje Božího.

⁸ Andělu pak Smyrnenské církve piš: Toto praví ten první i poslední, kterýž byl mrtvý, a ožil:

⁹ Vím o skutcích tvých, i o soužení, a chudobě tvé, (ale bohatý jsi), i o rouhání těch, kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale jsou sběh satanova.

¹⁰ Nebojž se nic toho, co trpěti máš. Aj, uvržet dábel některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli, a budete míti úzkost za deset dní. Budiž věrný až do smrti, a dámť korunu života.

¹¹ Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítězí, nebude uražen od smrti druhé.

¹² Andělu pak Pergamenské církve piš: Totot praví ten, kterýž má ten meč s obou stran ostrý:

¹³ Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova, a že držíš se jména mého, a nezapřel jsi víry mé, ani v těch dnech, když Antipas, svědek můj věrný, zamordován jest u vás, tu, kdež bydlí satan.

¹⁴ Ale mámt proti tobě něco málo, že tam máš ty, kteříž drží učení Balámovo, jenž učil Baláka pohoršení klásti před obličejem synů Izraelských, aby jedli modlám obětované a smilnili.

¹⁵ Tak i ty máš některé, kteříž drží učení Mikulášenců, což já v nenávisti mám.

¹⁶ Ěniž pokání. Pakli nebudeš, přijdu na tebe brzy, a bojovatíť budu s nimi mečem úst svých.

¹⁷ Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, jenž vítězí, dám jísti mannu skrytou a dám jemu kamének bílý, a na tom kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví, než ten, kdož je přijímá.

¹⁸ Andělu pak Tyatirské církve piš: Totot praví Syn Boží, jenž má oči jako plamen ohně, a nohy jeho podobné jsou mosazi:

¹⁹ Známt skutky tvé, i lásku, i přisluhování, i věrnost, i trpělivost tvou, a skutky tvé, i ty poslední, kteříž větší jsou nežli první.

²⁰ Ale mámť proti tobě něco málo, že dopouštíš ženě Jezábel, kteráž se býti praví prorokyní, učiti a v blud uvoditi služebníky mé, aby smilnili a jedli modlám obětované.

²¹ Ale dalť jsem jí čas, aby pokání činila z smilstva svého, avšak nečinila pokání.

²² Aj, já uvrhu ji na lože, i ty, kteříž cizoloží s ní, v soužení převeliké, jestliže nebudou činiti pokání z skutků svých.

²³ A syny její zmordují smrtí; i zvědíť všecky církve, žeť jsem já ten, kterýž zpytuji ledví a srdce, a odplatím jednomu každému z vás podle skutků vašich.

²⁴ Vámť pak pravím i jiným Tyatirským, kteřížkoli nemají učení tohoto, a kteříž nepoznali hlubokosti satanovy, jakž oni říkají: Nevzložímt na vás jiného břemene.

²⁵ Avšak to, což máte, držte, dokavadž nepřijdu.

²⁶ Kdož by pak vítězil a ostříhal až do konce skutků mých, dám jemu moc nad pohany.

²⁷ I budeť je spravovati prutem železným, a jako nádoba hrnčířova střískáni budou, jakž i já vzal jsem od Otce svého.

²⁸ A dám jemu hvězdu jitřní.

²⁹ Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

3

¹ Andělu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten, jenž má sedm duchů Božích a sedm hvězd: Vím skutky tvé: máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.

² Budiž bedlivý, a potvrďiž toho, což mělo umříti. Neboť jsem nenalezl skutků tvých plných před Bohem.

³ Pomniž tedy, co jsi přijal a slyšel, a ostříhej toho, a čiň pokání. Pakli bdíti nebudeš, přijduť na tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu.

⁴ Ale máš některé osoby i v Sardis, kteréž neposkvrnily roucha svého, protož budouť se procházeti se mnou v bílém rouše; nebo jsou hodni.

⁵ Kdo zvítězí, tent bude odín rouchem bílým; a nevymažit jména jeho z knih života, ale vyznámt jméno jeho před obličejem Otce svého i před anděly jeho.

⁶ Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

⁷ Andělu pak Filadelfitské církve piš: Totoť praví ten svatý a pravý, jenž má klíč Davidův, kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný pak neotvírá:

⁸ Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřiti. Nebo máš ač nevelikou moc, a ostříhal jsi slova mého, a nezapřels jména mého.

⁹ Aj, dávámť některé z sběři satanovy, kteříž se praví býti Židé, a nejsou, ale klamají. Aj, pravím, způsobím to, žeť přijdou a budou se klaněti před nohama tvýma, a poznajíť, že jsem já tě miloval.

¹⁰ Nebo jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i jáť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteréž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země.

11 Aj, přijďuť brzy. Držiž se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé.

12 Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého, a nevyjdeť již více ven; a napíšeť na něm jméno Boha svého a jméno města Boha mého, nového Jeruzaléma sstupujícího s nebe od Boha mého, i jméno své nové.

13 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

14 Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího:

15 Vímt skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys chutně studený byl anebo horký.

16 A tak, že jsi vlašný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.

17 Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, mizerný, a chudý, a slepý, i nahý.

18 Radím tobě, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a v roucho bílé abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaz kollyrium, abys viděl.

19 Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání.

20 Aj, stojimt u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejďuť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.

21 Kdož zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.

22 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

4

1 Potom jsem viděl, a aj, dveře otevřiny byly v nebi, a hlas první, kterýž jsem byl slyšel jako trouby, an mluví se mnou, řkoucí: Vstup sem, a ukážiť, co se má díti potom.

2 A hned byl jsem u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu jeden seděl.

3 A ten, jenž seděl, podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardiovi; a vůkol toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu.

4 A okolo toho trůnu bylo stolic čtyřmécítma, a na těch stolicích viděl jsem čtyřmécítma starců sedících, oblečených v roucha bílá. A měli na hlavách svých koruny zlaté.

5 A z toho trůnu pocházelo blýskání, a hromobití, a hlasové. A sedm lamp ohnivých hořících před trůnem, jenž jsou sedm Duchů Božích.

6 A před trůnem bylo moře sklené, podobné křišťálu, a uprostřed trůnu a vůkol trůnu čtvero zvířat, plných očí zpředu i z zadu.

7 A zvíře první podobné bylo lvu, a druhé zvíře podobné teleti, a třetí zvíře mající tvárnost jako člověk, a čtvrté zvíře podobné orlu letícímu.

8 A jedno každé z těch čtyř zvířat mělo šest křídel okolo, a vnitř plná byla očí, a neměla odpočinutí dnem i nocí, říkajíce: Svátý, svátý, svátý Pán Bůh všemohoucí, kterýž byl, a jest, i přijíti má.

9 A když ta zvířata vzdávala slávu a čest i díky činění sedícímu na trůnu, živému na věky věků,

¹⁰ Padlo těch čtyřmécítma starců před obličejem sedícího na trůnu, a klanělo se živému na věky věků, a metalí koruny své před trůnem, řkouce:

¹¹ Hoden jsi, Pane, přijít slávu, a čest, i moc; nebo ty jsi stvořil všechny věci, a pro vůli tvou trvají, i stvořeny jsou.

5

¹ I viděl jsem po pravici sedícího na trůnu knihy popsané vnitř i zevnitř, zapečetěné sedmi pečeti

² A viděl jsem anděla silného, volajícího hlasem velikým: Kdo jest hoden otevřítí knihy tyto a zrušití pečeti jejich?

³ I nemohl žádný, ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí, otevřítí knih, ani pohledětí do nich.

⁴ Pročež já plakal jsem velmi, že není nalezen žádný, kterýž by hoden byl otevřítí a čísti tu knihu, ani pohledětí do ní.

⁵ Tedy jeden z starců dí mi: Neplač. Aj, zvíťezilť Lev, ten, kterýž jest z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu knihu a zrušil sedm pečeti jejich.

⁶ I viděl jsem, a aj, mezi trůnem a čtyřmi zvířaty a mezi starci Beránek stojí jako zabítý, maje sedm rohů a sedm očí, jenž jsou sedm Duchů Božích, poslaných na všecku zemi.

⁷ I přišel a vzal knihy z pravice toho, kterýž seděl na trůnu.

⁸ A jakž vzal knihy, ihned těch čtvero zvířat a těch čtyřmécítma starců padlo před Beránkem, majíce jeden každý z nich harfu a báně zlaté plné vůně, jenž jsou modlitby svatých.

⁹ A zpívali píseň novou, řkouce: Hoden jsi vzítí knihy a otevřítí pečeti jejich. Nebo jsi zabít, a vykoupils nás Bohu krví svou ze všelikého pokolení a jazyku a lidu i národu.

¹⁰ A učinil jsi nás Bohu našemu krále a kněží, a budeme kralovati na zemi.

¹¹ I viděl jsem a slyšel hlas andělů mnohých okolo trůnu a zvířat a starců, a byl počet jejich stokrát tisíc tisíců a desetkrát sto tisíců,

¹² Řkoucích velikým hlasem: Hodent jest ten zabítý Beránek vzítí moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání.

¹³ Též všecko stvoření, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí, i v moři, i všecko, což v nich jest, slyšel jsem řkoucí: Sedícímu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků.

¹⁴ Ětvero pak zvířat řeklo: Amen. A těch čtyřmécítma starců padlo, a klaněli se živému na věky věků.

6

¹ I viděl jsem, když otevřel Beránek jednu z těch pečeti, a slyšel jsem jedno ze čtyř zvířat, ano praví, jako hlasem hromovým: Pojd a viz.

² I pohleděl jsem, a aj, kůň bílý, a ten, jenž seděl na něm, měl lučičtě. A dána jest jemu koruna, i vyjel, přemáhaje, a aby přemáhal.

³ A když otevřel pečet druhou, slyšel jsem druhé zvíře, řkoucí: Pojd a viz.

⁴ I vyšel jiný kůň ryzí. A sedícímu na něm dáno jest, aby pokoj vyzdvihl z země a aby se lidé vespolek mordovali; a dán jemu meč veliký.

⁵ A když otevřel pečet třetí, slyšel jsem třetí zvíře, řkoucí: Pojd a viz. I pohleděl jsem, a aj, kůň vráný, a ten, jenž na něm seděl, měl váhu v ruce své.

⁶ I slyšel jsem hlas z prostředku čtyř zvířat, an praví: Měřice pšenice za peníz, a tři měrice ječmene za peníz, oleji pak a vínu neškod.

⁷ A když otevřel pečet čtvrtou, slyšel jsem hlas čtvrtého zvířete, řkoucí: Pojd a viz.

⁸ I pohleděl jsem, a aj, kůň plavý, a toho, kterýž seděl na něm, jméno smrt, a peklo šlo za ním. I dána jest jim moc nad čtvrtým dílem země, aby mordovali mečem, a hladem, a morem, a šelmami zemskými.

⁹ A když otevřel pečet pátou, viděl jsem pod oltářem duše zmordovaných pro slovo Boží a pro svědectví, kteréž vydávali.

¹⁰ I volali hlasem velikým, řkouce: Až dokud, Pane svatý a pravý, nesoudíš a nemstíš krve naší nad těmi, kteříž přebývají na zemi?

¹¹ Tedy dáno jednomu každému z nich roucho bílé, a řečeno jest jim, aby odpočívali ještě za malý čas, až by se naplnil počet spolumužebníků jejich a bratří jejich, kteříž zmordováni býti mají, jako i oni.

¹² I pohleděl jsem, když otevřel pečet šestou, a aj, země třesení veliké stalo se, a slunce učiněno jest černé jako pytel žíněný, a měsíc všecken byl jako krev.

¹³ A hvězdy nebeské padaly na zemi, podobně jako dřevo fíkové smítá s sebe ovoce své, když od velikého větru kláceno bývá.

¹⁴ A nebe se schovalo jako knihy zavřené, a všeliká hora i ostrovové z místa svého pohnuli se.

¹⁵ A králové země, i knížata, i bohatí, a úředníci, a mocní, i každý služebník, i všeliký svobodný, skryli se v jeskyních a v skalí hor,

¹⁶ A řekli horám a skalí: Padněte na nás a skrejte nás před tváří toho, jenž sedí na trůnu, a před hněvem Beránka.

¹⁷ Nebť jest přišel den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostáti?

7

¹ Potom jsem viděl čtyři anděly, stojící na čtyřech úhlech země, držící čtyři větry zemské, aby nevál vítr na zemi, ani na moře, ani na žádný strom.

² A viděl jsem jiného anděla, vystupujícího od východu slunce, majícího pečet Boha živého. Kterýž zvolal hlasem velikým na ty čtyři anděly, jimž dáno, aby škodili zemi a moři,

³ Řka: Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokudž neznamenáme služebníků Boha našeho na čelích jejich.

⁴ I slyšel jsem počet znamenáných, sto čtyřidceti a čtyři tisíce jich zapečetěno ze všech pokolení synů Izraelských.

⁵ Z pokolení Juda dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Ruben dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Gád dvanácte tisíců znamenáných;

⁶ Z pokolení Aser dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Neftalím dvanácte tisíců znamenáných, z pokolení Manases dvanácte tisíců znamenáných;

⁷ Z pokolení Simeon dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Lévi dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Izachar dvanácte tisíců znamenanych;

⁸ Z pokolení Zabulon dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Jozef dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Beniamin dvanácte tisíců znamenanych.

⁹ Potom pohleděl jsem, a aj, zástup veliký, kteréhož by žádný přecisti nemohl, ze všech národů a pokolení a lidí i jazyků, ani stojí před trůnem a před obličejem Beránka, oblečení jsouce v bílé roucho, a palmy v rukou jejich.

¹⁰ A volali hlasem velikým, řkouce: Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka.

¹¹ A všickni andělé stáli okolo trůnu a starců a čtyř zvířat. I padli před trůnem na tváři své a klaněli se Bohu,

¹² Řkouce: Amen. Požehnání, a sláva, a moudrost, a díky činění, a čest, a moc, i síla Bohu našemu na věky věků. Amen.

¹³ I promluvil ke mně jeden z těch starců, a řekl mi: Kdo jsou tito, kteříž oblečení jsou v bílé roucho? A odkud přišli?

¹⁴ I řekl jsem jemu: Pane, ty víš. I řekl mi: To jsou ti, kteříž přišli z velikého soužení, a umyli roucha svá, a zbílili je ve krvi Beránkově.

¹⁵ Protož jsou před trůnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí v chrámě jeho; a ten, jenž sedí na trůnu, přebývati bude s nimi.

¹⁶ Nebudouf lačněti ani žízniti více, a nebude bítí na ně slunce, ani žádné horko.

¹⁷ Nebo Beránek, kterýž jest uprostřed trůnu, pásti je bude, a dovedeť je k živým studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich.

8

¹ A když otevřel pečet sedmou, stalo se na nebi mlčení, jako za půl hodiny.

² I viděl jsem sedm andělů, kteříž stojí před obličejem Božím, jimž dáno sedm trub.

³ A jiný anděl přišel a postavil se před oltářem, maje kadidlnici zlatou. I dáni jsou jemu zápalové mnozí, aby je obětoval s modlitbami všechněch svatých na oltáři zlatém, kterýž jest před trůnem.

⁴ I vstoupil dým zápalů s modlitbami svatých z ruky anděla až před obličej Boží.

⁵ I vzal anděl kadidlnici, a naplnil ji ohněm s oltáře, a svrhl ji na zem. I stalo se hromobití, a hlasové, a blýskání, i země třesení.

⁶ A těch sedm andělů, kteříž měli sedm trub, připravili se, aby troubili.

⁷ I zatroubil první anděl, a stalo se krupobití a oheň smíšený se krví, a svrženo jest to na zem. A třetí díl stromů shořel, a všecka tráva zelená spálena jest.

⁸ Potom zatroubil druhý anděl, a uvržena jest do moře jako hora veliká ohněm hořící. I učiněn jest krví třetí díl moře.

⁹ A zemřel v moři třetí díl stvoření těch, kteráž měla duši, a třetí díl lodí zhyul.

¹⁰ A vtom třetí anděl zatroubil, i spadla s nebe hvězda veliká, hořící jako pochodně, a padla na třetí díl řek a do studnic vod.

¹¹ A jméno hvězdy té bylo Pelynek. I obrátil se třetí díl vod v pelynek, a mnoho lidí zemřelo od těch vod, nebo byly zhořkly.

¹² Potom čtvrtý anděl zatroubil, i udeřena jest třetina slunce, a třetina měsíce, a třetí díl hvězd, takže se třetí díl jich zatměl, a třetina dne nesvítla, a též podobně i noci.

¹³ I viděl jsem a slyšel anděla jednoho, an letí po prostředku nebe, a praví hlasem velikým: Běda, běda, běda těm, kteříž přebývají na zemi, pro jiné hlasy trub tří andělů, kteříž mají troubiti.

9

¹ Potom anděl pátý zatroubil, i viděl jsem, ano hvězda s nebe spadla na zem; a dán jest tomu andělu klíč od studnice propasti.

² Kterýžto otevřel studnici propasti. I vyšel dým z studnice jako dým z peci veliké, i zatmělo se slunce i povětří pro dým studnice.

³ A z toho dýmu vyšly kobylky na zemi, jimžto dána jest moc taková, jakouž moc mají štírové zemští.

⁴ Ale řečeno jim, aby neškodily travě zemské, ani čemu zelenému, ani kterémukoli stromovi, než toliko lidem, kteříž nemají znamení Božího na čelích svých.

⁵ Dáno jest pak jim, ne aby je zabíjely, ale trápily za pět měsíců, a aby trápení jejich bylo jako trápení od štíra, když by uštknul člověka.

⁶ A v těch dnech hledati budou lidé smrti, ale nenaleznou jí, a žádati budou zemřítí, ale smrt uteče od nich.

⁷ Způsob pak těch kobylek podobný byl koňům připraveným k boji, a na hlavách jejich byly jako koruny podobné zlatu, a tváři jejich jako tváři lidské.

⁸ A měly vlasy jako vlasy ženské, a zuby jejich byly jako zubové lvů.

⁹ Měly také pancíře jako pancíře železné, a zvuk křídel jejich jako zvuk vozů, když množství koní běží k boji.

¹⁰ A měly ocasy podobné štírům, a žihadla v ocasích jejich byla, a moc jejich byla škoditi lidem za pět měsíců.

¹¹ A měly nad sebou krále, anděla propasti, jemuž jméno Židovsky Abaddon, a řecky Apollyon.

¹² Bída jedna pominula, a aj, přijdou ještě dvě bídý potom.

¹³ Tedy šestý anděl zatroubil, i slyšel jsem hlas jeden ze čtyř rohů oltáře zlatého, kterýž jest před obličejem Božím,

¹⁴ Řkoucí k šestému andělu, kterýž měl troubu: Rozvěž ty čtyři anděly, kteříž jsou u vězení při veliké řece Eufrates.

¹⁵ I rozvázání jsou ti čtyři andělé, kteříž byli připraveni k hodině, a ke dni, a k měsíci, a k roku, aby zmordovali třetí díl lidí.

¹⁶ A byl počet vojska lidu jízdného dvěstěkrát tisíc tisíců; nebo slyšel jsem počet jejich.

¹⁷ A též viděl jsem u vidění, koně a ti, kteříž seděli na nich, měli pancíře ohnivé a hyacintové a z síry. Hlavy pak těch koňů byly jako hlavy lvové, a z úst jejich vycházel oheň, a dým, a síra.

¹⁸ A tímto trojím zmordována jest třetina lidu, totiž ohněm, a dýmem, a sirou, kteréž vycházely z úst jejich.

¹⁹ Nebo moc jejich jest v ústech jejich a v ocasích jejich; ocasové zajisté jejich jsou podobni hadům, majíce hlavy, jimiž škodí.

²⁰ Jiní pak lidé, kteříž nejsou zmordováni těmi ranami, nečinili pokání z skutků rukou svých, aby se neklaněly dáblům, a modlám zlatým, a stříbrným, a měděným, i kamenným, i dřevěným, kteréžto ani hleděti nemohou, ani slyšeti, ani choditi.

²¹ Aniž činili pokání z vražd svých, ani z trávení svých, ani z smilstva svého, ani z krádeží svých.

10

¹ Viděl jsem jiného anděla silného, sstupujícího s nebe, oděného oblakem, a duha na hlavě jeho byla, a tvář jeho jako slunce, a nohy jeho jako sloupové ohniví.

² A v ruce své měl knížky otevřené. I postavil nohu svou pravou na moři a levou na zemi.

³ A volal hlasem velikým, jako by lev řval. A když dokonal volání, mluvilo sedm hromů hlasy své.

⁴ A když odmluvilo sedm hromů hlasy své, byl bych to psal. Ale slyšel jsem hlas s nebe řkoucí ke mně: Zapečeť to, co mluvilo sedm hromů, než nepiš toho.

⁵ Tedy anděl, kteréhož jsem viděl stojícího na moři a na zemi, pozdvihl ruky své k nebi,

⁶ A přísáhl skrze živého na věky věků, kterýž stvořil nebe i to, což v něm jest, a zemi i to, což na ní jest, a moře i to, což v něm jest, že již více času nebude.

⁷ Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti, dokonánoť bude tajemství Boží, jakož zvěstoval služebníkům svým prorokům.

⁸ A ten hlas, kterýž jsem byl slyšel s nebe, opět mluvil se mnou a řekl: Jdi, a vezmi ty knížky otevřené z ruky anděla, stojícího na moři a na zemi.

⁹ I šel jsem k andělu, a řekl jsem jemu: Dej mi ty knížky. I řekl mi: Vezmi, a požři je, a učiníť hořkost v břiše tvém, ale v ústech tvých budouť sladké jako med.

¹⁰ I vzal jsem knížky z ruky anděla, a požřel jsem je. I byly v ústech mých sladké jako med, ale když jsem je požřel, hořko mi bylo v břiše mém.

¹¹ I dí mi: Musíš opět prorokovati lidem, a národům, a jazykům, i králům mnohým.

11

¹ I dána mi třtina, podobná prutu, a postavil se tu anděl, a řekl mi: Vstaň, a změř chrám Boží, i oltář, i ty, kteříž se modlí v něm.

² Ale síň, kteráž vně jest, vyvrz ven, a neměř jí. Neboť jest dána pohanům, a budouť tlačiti město svaté za čtyřidceti a dva měsíce.

³ Ale dám jej dvěma svědkům svým, kteříž budou prorokovati tisíc dvě stě a šedesáte dnů, oblečeni jsouce v pytle.

⁴ Tiť jsou dvě olivy a dva svícnové, stojící před obličejem Boha Pána vsí země.

⁵ Jimžto jestliže by kdo chtěl ubližovati, oheň vyjde z úst jejich, a sžře nepřátely jejich; a taktť musí zabít býti, kdož by koli jim škoditi chtěl.

⁶ Tiť mají moc zavřítí nebe, aby nepršel déšť za dnů prorocství jejich; a mají moc nad vodami, obrátiti je v krev, a bítí zemi všelikou ranou, kolikrát by koli chtěli.

⁷ Ale když dokonají svědectví své, šelma vystupující z propasti válku povede proti nim, a zvítězí nad nimi, i zmorduje je.

⁸ A ležeti budou těla jejich mrtvá na ryncích města velikého, kteréž slove duchovně Sodoma a Egypt, kdežto i Pán náš ukřižován jest.

⁹ A vídati budou mnozí z pokolení, a z lidu, a z jazyků, i z národů těla jejich mrtvá za půl čtvrtá dne, ale těl jejich mrtvých nedadí pochovati v hrobích.

¹⁰ Anobř ti, kteříž přebývají na zemi, radovati se budou nad nimi a veseliti se, a dary budou posílati jedni druhým; nebo ti dva proroci trápili ty, jenž přebývají na zemi.

¹¹ Ale po půl čtvrtu dni duch života od Boha poslaný vstoupil do nich, i postavili se na nohách svých, a bázeň veliká spadla na ty, kteříž je viděli.

¹² Potom slyšeli hlas veliký s nebe, řkoucí k nim: Vstupte sem! I vstoupili na nebe v oblace, a hleděli na ně nepřátelé jejich.

¹³ A v tu hodinu stalo se země třesení veliké, a desátý díl města padl, a zbito jest v tom země třesení sedm tisíců lidu, a jiní zstrašeni jsou, a vzdali slávu Bohu nebeskému.

¹⁴ Bída druhá pomínula, a aj, třetí bída přijde rychle.

¹⁵ A sedmý anděl zatroubil, i stali se hlasové velicí v nebi, řkoucí: Učiněnat jsou království všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovatiť bude na věky věků.

¹⁶ Tedy těch čtyřmecítma starců, kteříž před obličejem Božím sedí na stolicích svých, padli na tváři své, a klaněli se Bohu,

¹⁷ Řkouce: Díky činíme tobě, Pane Bože všemohoucí, Kterýž jsi, a Kterýžs byl, a Kterýž přijíti máš; nebo jsi přijal moc svou velikou a království ujal.

¹⁸ I rozhněvali se národové, a přišel hněv tvůj, a čas mrtvých, aby souzeni byli, a aby dána byla odplata služebníkům tvým prorokům, i jiným svatým i všechněm, jenž se bojí jména tvého, malým i velikým, a aby zkaženi byli ti, kteříž nakažují zemi.

¹⁹ I otevřín jest chrám Boží na nebi, a vidína jest truhla smlouvy jeho v chrámě jeho. I stalo se blýskání, a hlasové, a hromobití, a země třesení, i krupobití veliké.

12

¹ I ukázal se div veliký na nebi: Žena oděná sluncem, pod jejímiž nohama byl měsíc a na jejíž hlavě byla koruna dvanácti hvězd.

² A jsuci těhotná, křičela, pracující ku porodu a trápěci se, aby porodila.

³ I vidín jest jiný div na nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm a rohů deset, a na těch hlavách svých sedm korun.

⁴ Jehož ocas strhl třetinu hvězd s nebe, a svrhl je na zem. Ten pak drak stál před ženou, kteráž měla poroditi, aby hned, jakž by porodila, syna jejího sežral.

⁵ I porodila syna pacholíka, kterýž měl spravovati všechny národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho.

⁶ A žena utekla na poušť, kdež měla místo od Boha připravené, aby ji tam živili za dnů tisíc dvě stě a šedesát.

⁷ I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho.

⁸ Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi.

⁹ I svržen jest drak ten veliký, had starý, jenž slove ďábel a satanáš, kterýž svodi všecken okršlek světa; svržen jest, pravím, na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou.

¹⁰ A uslyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí.

¹¹ Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duší svých až do smrti.

¹² Protož veselte se nebesa, a kteříž přebýváte v nich. Běda těm, jenž přebývají na zemi a na moři; nebo ďábel sstoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má.

¹³ A když uzřel drak, že jest svržen na zem, honil ženu tu, kteráž porodila toho pacholíka.

¹⁴ Ale dána jsou ženě dvě křídla orlice veliké, aby letěla od tváři hada na poušť, na místo své, kdež by ji živili do času a časů, a do půl času.

¹⁵ I vypustil had z úst svých po ženě vodu jako řeku, aby ji řeka zachvátila.

¹⁶ Ale země pomohla ženě; neb otevřela země ústa svá a požřela řeku, kterouž vypustil drak z úst svých.

¹⁷ I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteříž ostríhají příkázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista.

¹⁸ I stál jsem na písku mořském.

13

¹ I viděl jsem šelmu vystupující z moře, kteráž měla sedm hlav a deset rohů. A na rozích jejich deset korun, a na hlavách jejich jméno rouhání.

² Byla pak šelma ta, kterouž jsem viděl, podobná pardovi, a nohy její jako nedvědí, a ústa její jako ústa lvová. I dal jí drak sílu svou, a trůn svůj, a moc velikou.

³ A viděl jsem, ano jedna z hlav jejich jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivši se všecka země, šla za tou šelmou.

⁴ A klaněli se drakovi, kterýž dal moc šelmě; a klaněli se šelmě, řkouce: Kdo jest podobný té šelmě? Kdo bude moci bojovati s ní?

⁵ I dána jsou jí ústa mluvící veliké věci a rouhání, a dána jí moc vládnouti za čtyřiceti a dva měsíce.

⁶ Protož otevřela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se rouhala jménu jeho, i stánku jeho, i těm, kteříž přebývají na nebi.

⁷ Dána jí i bojovati s svatými a přemáhati je; a dána jí moc nad všelikým pokolením, nad rozličným jazykem, i nad národem.

⁸ Protož klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsaná v knihách života Beránka, toho zabitého od počátku světa.

⁹ Má-li kdo uši, slyš.

¹⁰ Jestliže kdo do vězení povede, do vězení půjde; zabije-li kdo mečem, musí mečem zabít býti. Zdeť jest trpělivost a víra svatých.

¹¹ Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující z země, a měla dva rohy, podobné rohům Beránkovým, ale mluvila jako drak.

¹² Kterážto všecku moc první šelmy provozuje před tváří její; a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná uzdravena byla.

¹³ A činí divy veliké, takže i ohni rozkazuje sstupovati s nebe na zem před obličejem mnohých lidí.

¹⁴ A svodí ty, jenž přebývají na zemi, těmi divy, kteréžto dáno jí činiti před obličejem šelmy, říkající obyvatelům země, aby udělali obraz šelmě, kteráž měla ránu od meče, a ožila zase.

¹⁵ I dáno jí, aby dáti mohla ducha tomu obrazu šelmy, aby i mluvil obraz šelmy, a aby to způsobila, kteřížkoli neklaněli by se obrazu šelmy, aby byli zmordováni.

¹⁶ A rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelích svých,

¹⁷ A aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, anebo počet jména jejího.

¹⁸ Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet šelmy. Nebo jest počet člověka, a jestiť počet ten šest set šedesáte a šest.

14

¹ Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřidceti a čtyři tisíců majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých.

² A slyšel jsem hlas s nebe, jako hlas vod mnohých, a jako hlas hromu velikého. A hlas slyšel jsem, jako těch, kteříž hrají na harfy své.

³ A zpívali jakožto píseň novou, před trůnem, a před čtyřmi zvířaty, a před starci, a žádný nemohl se naučiti té písni, jediné těch sto čtyřidceti a čtyři tisíce, kteříž jsou koupeni z země.

⁴ Totof jsou ti, kteříž s ženami nejsou poskvrněni; nebo panicové jsou. Tiť jsou, jenž následují Beránka, kamž by koli šel; tiť jsou koupeni ze všech lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi.

⁵ A v ústech jejich není nalezena lest; neboť jsou bez úhony před trůnem Božím.

⁶ I viděl jsem jiného anděla letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, jenž bydlí na zemi, a všelikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu,

⁷ Řkoucího velikým hlasem: Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.

⁸ A jiný anděl letěl za ním, řka: Padl, padl Babylon, město to veliké, nebo vínem hněvu smilství svého napájelo všecky národy.

⁹ A třetí anděl letěl za nimi, právě velikým hlasem: Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na čelo své aneb na ruku svou,

¹⁰ I tent' také bude pítí víno hněvu Božího, víno, pravím, kteréž jest vlito do kalichu hněvu jeho; a trápen bude ohněm a sirou před obličejem andělů svatých a před obličejem Beránka.

¹¹ A dým muk jejich vstoupí na věky věků, a nebudouť míti odpočinití dnem i nocí ti, kteříž se klanějí šelmě a obrazu jejímu, a jestliže kdo přijme znamení jména jejího.

¹² Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostríhají přikázání Božích a víry Ježíšovy

¹³ I slyšel jsem hlas s nebe, řkoucí ke mně: Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, nebo skutkové jejich následují jich.

¹⁴ I pohleděl jsem, a aj, oblak bělostkvoucí, a na tom oblaku seděl podobný Synu člověka, maje na hlavě své korunu zlatou a v ruce své srp ostrý.

¹⁵ A jiný anděl vyšel z chrámu, volaje hlasem velikým na toho, kterýž seděl na oblaku: Pusť srp svůj a žni; nebť jest přišla tobě hodina žni, nebo již dozrala žeň země.

¹⁶ I spustil ten, kterýž seděl na oblaku, srp svůj na zem, a požata jest země.

¹⁷ A jiný anděl vyšel z chrámu toho, kterýž jest na nebi, maje i on srp ostrý.

¹⁸ Opět vyšel jiný anděl z oltáře, kterýž měl moc nad ohněm, a volal křikem velikým na toho, jenž měl srp ostrý, řka: Pusť srp svůj ostrý, a zbeř hrozny vinice zemské; neboť jsou uzrali hroznové její.

¹⁹ I spustil anděl srp svůj na zemi, a sebral vinici země, a vmetal hrozny do jezera velikého hněvu Božího.

²⁰ I tlačeno jest jezero před městem, a vyšla krev z jezera až do udidl koňům za tisíc a za šest set honů.

15

¹ Potom viděl jsem jiný zázrak na nebi veliký a předivný: Sedm andělů majících sedm ran posledních, v nichž má dokonán býti hněv Boží.

² A viděl jsem jako moře sklené, smíšené s ohněm, a ty, kteříž zvítězili nad šelmou a obrazem jejím a nad charakterem jejím i nad počtem jména jejího, ani stojí nad tím mořem skleným, majíce harfy Boží,

³ A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu, řkouce: Velicí a předivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi všech svatých.

⁴ Kdož by se nebál tebe, Pane, a nezveleboval jména tvého? Nebo ty sám svatý jsi. Všickni zajisté národové přijdou a klaněti se budou před obličejem tvým; nebo soudové tvoji zjevení jsou.

⁵ Potom pak viděl jsem, a aj, otevřín jest chrám stánku svědectví na nebi.

⁶ I vyšlo sedm těch andělů z chrámu, majících sedm ran, oblečení jsouce rouchem lněným, čistým a bělostkvoucím, a přepásáni na prsech pasy zlatými.

⁷ A jedno ze čtyř zvířat dalo sedmi andělům sedm koflíků zlatých, plných hněvu Boha živého na věky věků.

⁸ I naplněn jest chrám dýmem, pocházejícím od slávy Boží a od moci jeho, a žádný nemohl vjíti do chrámu, dokudž se nevykonalo sedm ran těch sedmi andělů.

16

¹ I slyšel jsem hlas veliký z chrámu, řkoucí sedmi andělům: Jděte, vylijte sedm koflíků hněvu Božího na zemi.

² I šel první anděl a vylil koflík svůj na zemi, i vyvrhli se vředové škodliví a zlí na lidech, majících znamení šelmy, a na těch, kteříž se klaněli obrazu jejímu.

³ Za tím druhý anděl vylil koflík svůj na moře, a učiněno jest jako krev umrlého, a všeliká duše živá v moři umřela.

⁴ Potom třetí anděl vylil koflík svůj na řeky a na studnice vod, i obráceny jsou v krev.

⁵ I slyšel jsem anděla vod, řkoucího: Spravedlivý jsi, Pane, Kterýž jsi, a Kterýž jsi byl, a Svatý, žes to usoudil.

⁶ Neboť jsou krev svatých a proroků vylévali, i dal jsi jim krev píti; hodnit jsou zajisté toho.

⁷ I slyšel jsem jiného anděla od oltáře, kterýž řekl: Jistě, Pane Bože všemohoucí, praví jsou a spravedliví soudové tvoji.

⁸ Potom čtvrtý anděl vylil koflík svůj na slunce, i dáno jest jemu trápiti lidi ohněm.

⁹ I pálili se lidé horkem velikým, a rouhali se jménu Boha toho, kterýž má moc nad těmito ranami, avšak nečinili pokání, aby vzdali slávu jemu.

¹⁰ Tedy pátý anděl vylil koflík svůj na stolicí té šelmy, i učiněno jest království její tmavé, i kousali lidé jazyky své pro bolest.

¹¹ A rouhali se Bohu nebeskému pro bolesti své a pro vředy své, avšak nečinili pokání z skutků svých.

¹² Šestý pak anděl vylil koflík svůj na tu velikou řeku Eufrates, i vyschla voda její, aby připravena byla cesta králům od východu slunce.

¹³ A viděl jsem, ano z úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka vyšli tři duchové nečistí, podobní žabám.

¹⁴ Nebo jsouť duchové ďábelští, ješto činí divy a chodí mezi krále zemské a všeho světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího.

¹⁵ Aj, přicházímť jako zloděj. Blahoslavený, kdož bdí a ostříhá roucha svého, aby nah nechodil, aby neviděli hanby jeho.

¹⁶ I shromáždil je na místo, kteréž slove Židovsky Armageddon.

¹⁷ Tedy sedmý anděl vylil koflík svůj na povětrí, i vyšel hlas veliký z chrámu nebeského, od trůnu, řkoucí: Stalo se.

¹⁸ I stali se zvukové a hromobití a blýskání, i země třesení stalo se veliké, jakéhož nikdy nebylo, jakž jsou lidé na zemi, totiž země třesení tak velikého.

¹⁹ I roztrhlo se to veliké město na tři strany, a města národů padla. A Babylon veliký přišel na pamět před obličejem Božím, aby dal jemu kalich vína prchlivosti hněvu svého.

²⁰ A všickni ostrovové pominuli, a hory nejsou nalezeny.

²¹ A kroupy veliké jako centněřové přšely s nebe na lidi. I rouhali se Bohu lidé pro ránu těch krup; nebo velmi veliká byla ta rána.

17

¹ I přišel jeden z sedmi andělů, kteříž měli sedm koflíků, a mluvil se mnou, řka ke mně: Pojď, ukážíť odsouzení nevěstky veliké, kteráž sedí na vodách mnohých,

² S kteroužto smilnili králové země a zpili se vínem smilství jejího obyvatelé země.

³ I odnesl mne na poušť v duchu, a viděl jsem ženu sedící na šelmě brunátné; a ta šelma plná byla jmen rouhání, a měla sedm hlav a deset rohů.

⁴ Žena pak odína byla šarlatem a brunátným rouchem, a ozdobena zlatem a kamením drahým i perlami, mající koflík zlatý v ruce své, plný ohavností a nečistoty smilstva svého.

⁵ A na čele jejím napsané jméno: Tajemství, Babylon veliký, Mátě smilstva a ohavností země.

⁶ A viděl jsem ženu tu opilou krví svatých a krví mučedníků Ježíšových, a viděv ji, divil jsem se divením velikým.

⁷ I řekl mi anděl: Co se divíš? Já tobě povím tajemství té ženy i šelmy, kteráž ji nese, mající hlav sedm a rohů deset.

⁸ Šelma, kterou viděl, byla, a již není, a máť vystoupiti z propasti a na zahynutí jíti. I diviti se budou bydlitelé země, (ti, kterýchžto jména nejsou napsána v knihách života od ustanovení světa,) vidouce šelmu, kteráž byla, a není, avšak jest.

⁹ Tentoť pak jest smysl toho, a máť zavřenou v sobě moudrost: Sedm hlav jestiť sedm hor, na kterýchž ta žena sedí.

¹⁰ A králů sedm jest. Pět jich padlo, jeden jest, a jiný ještě nepřišel; a když přijde, na malou chvíli musí trvati.

¹¹ A šelma, kteráž byla a není, onať jest osmý, a z sedmiť jest, i na zahynutí jde.

¹² Deset pak rohů, kteréžs viděl, jestiť deset králů, kteříž ještě království nepřijali, ale přijmoutť moc jako králové, jedné hodiny spolu s šelmou.

¹³ Tiť jednu radu mají, a sílu i moc svou šelmě dadí.

¹⁴ Tiť bojovati budou s Beránkem, a Beránek zvítězí nad nimi, neboť Pán pánů jest a Král králů, i ti, kteříž jsou s ním, povolání, a vyvolení, a věrní.

¹⁵ I řekl mi: Vody, kteréžs viděl, kdež nevěstka sedí, jsouť lidé, a zástupové, a národové, a jazykové.

¹⁶ Deset pak rohů, kteréžs viděl na šelmě, ti v nenávist vezmou nevěstku, a učiní ji opuštěnou a nahou, a tělo její jísti budou, a ji pálití budou ohněm.

¹⁷ Neboť dal Bůh v srdce jejich, aby činili vůli jeho a aby se sjednomyslnili, a toliko dotud království své šelmě dali, dokudž by nebyla vykonána slova Boží.

¹⁸ A žena, kteroužs viděl, jestiť město to veliké, kteréž má království nad králi země.

18

¹ Potom pak viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvěcena byla od slávy jeho.

² I zkríkl silně hlasem velikým, řka: Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem ďáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého ptactva nečistého a ohyzdného.

³ Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všickni národové, a králové zeměští smilnili s ním, a kupci zeměští z zboží rozkoší jeho zbohatli.

⁴ I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: Vyjděte z něho, lide můj, abyste se nepřiučastňovali hříchům jeho a abyste nepřijali z jeho ran.

⁵ Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho.

⁶ Dejtež jemu, jakož i on dával vám, a dejte jemu dvénásob podle skutků jeho; v koflík, kterýž naléval vám, nalijte jemu to dvénásob.

⁷ Jakž se mnoho chlubil a zbujněl byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém praví: Sedím královna, a nejsemť vdovou, a pláče neužrím.

⁸ Protož v jeden den přijdouť rány jeho, smrt a pláč i hlad, a ohněm spáleno bude; nebo silný jest Pán, kterýž je odsoudí.

⁹ I plakati ho budou a kvíliti nad ním králové země, kteříž s ním smilnili a svou rozkoš měli, když uzří dým zapálení jeho,

¹⁰ Zdaleka stojíce, pro bázeň muk jeho, a řkouce: Běda, běda, veliké město Babylon, to město silné, že jest jedné hodiny přišel odsudek tvůj.

¹¹ Ano i kupci zeměští budou plakati a kvíliti nad ním; nebo koupí jejich žádný nebude kupovati více,

¹² Koupě od zlata, a stříbra, a drahého kamene, i perel, i kmentu, šarlatu, i hedbáví, i brunátného roucha, i všelikého dřeva tyinového, a všech nádob z kostí slonových, i všelikého nádobí z nejdražšího dříví, i z mědi, i z železa, i z mramoru;

¹³ A kupectví skořice, i vonných věcí, a mastí, i kadidla, i vína, i oleje, i bělí, i pšenice, i dobytka, i ovec, i koní, a vozů, i služebníků, i duší lidských;

¹⁴ I ovoce žádostivá duši tvé odešla od tebe, a všecko tučné a krásné odešlo od tebe, a aniž toho již více nalezneš.

¹⁵ Ti, pravím, kupci, kteříž v tom kupčili a jím zbohatli, zdaleka stanou pro strach muk jeho, plačíce, a kvílíce,

¹⁶ A řkouce: Běda, běda, ó město veliké, kteréž odíno kmentem, a šarlatem, a brunátným rouchem, a ozdobeno bylo zlatem, a kamením drahým, i perlami! nebo v jednu hodinu zahynula tak veliká bohatství.

¹⁷ Ano i všeliký správce lodí mořských, i všecko množství lidí, kteříž jsou na lodech, i plavci, i ti, kteříž svou živnost na moři mají, zdaleka stanou,

¹⁸ A zkríknu, vidouce dým zapálení jeho, řkouce: Které město bylo podobné tomuto velikému městu!

¹⁹ A sypouce prach na hlavy své, křičeti budou, plačíce, a kvílíce, a řkouce: Běda, běda, město veliké, v němžto zbohatli všickni, kteříž měli lodí na moři, ze mzdy jeho; nebo jedné hodiny zpustlo.

²⁰ Ale raduj se nad ním nebe i svatí apoštolé i proroci; nebo pomstíť vás Bůh nad ním.

²¹ I zdvihl jeden silný anděl kámen jako žernov veliký a hodil jím do moře, řka: Tak prudce uvržen bude Babylon, to město veliké, a již více nebude nalezeno.

²² A hlas na harfy hrajících, a zpěváků, a pištců, a trubačů nebude více v tobě slyšán, a žádný řemeslník žádného řemesla nebude v tobě více nalezen, a zvuk žernovu nebude v tobě více slyšán.

²³ Ani světlo svíce nebude v tobě více svítiti, a hlas ženicha ani nevěsty nebude v tobě více slyšán, ješto kupci tvoji bývala knížata zemská, a tráveními tvými v blud uvedeni byli všickni národové.

²⁴ Ale v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi.

19

¹ Potom jsem slyšel veliký hlas velikého zástupu na nebi, řkoucího: Haleluiah. Spasení, a sláva, a čest, i moc Pánu Bohu našemu.

² Neboť jsou praví a spravedliví soudové jeho, kterýž odsoudil nevěstku tu velikou, jenž byla porušila zemi smilstvem svým, a pomstil krve služebníků svých z ruky její.

³ I řekli po druhé: Haleluiah. A dým její vstupoval na věky věků.

⁴ I padlo čtyřmécítma starců a čtvero zvířat, a klaněli se Bohu sedícímu na trůnu, řkouce: Amen, Haleluiah.

⁵ I vyšel z trůnu hlas, řkoucí: Chvalte Boha našeho všickni služebníci jeho, a kteříž se bojíte jeho, i malí i velicí.

⁶ A slyšel jsem hlas jako zástupu velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako zvuk hromů silných, řkoucích: Haleluiah. Kralovalť jest Pán Bůh náš všemohoucí.

⁷ Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť jest přišla svadba Beránkova, a manželka jeho připravila se.

⁸ A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsouť ospravedlňování svatých.

⁹ I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteříž jsou k večěři svadby Beránkovy povoláni. A řekl mi: Tatoť slova Boží jsou pravá.

¹⁰ I padl jsem k nohám jeho, klaněti se jemu chtěje. Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj i bratří tvých, těch, jenž mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj! Svědectví pak Ježíšovo jestiť duch proctví.

¹¹ I viděl jsem nebe otevřené, a aj, kůň bílý, a ten, jenž seděl na něm, sloul Věrný a Pravý, a kterýž v spravedlnosti soudí i bojuje.

¹² Oči pak jeho byly jako plamen ohně, a na hlavě jeho korun množství, a měl jméno napsané, kteréhož žádný neví, než on sám.

¹³ A byl odín v roucho pokropené krví, a sloveť jméno jeho Slovo Boží.

¹⁴ A rytířstvo nebeské jelo za ním na bílých koních, jsouce odíni v kment bílý a čistý.

¹⁵ A z úst jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil všecky národy. Nebo on bude je spravovati prutem železným; onť i pres vína hněvu a prchlivosti Boha všemohoucího tlačiti bude.

¹⁶ A máť na rouchu a na bedrách svých napsané jméno: Král králů a Pán pánů.

17 I viděl jsem jednoho anděla, an stojí v slunci, a zkríkl hlasem velikým, řka všechněm ptákům, kteříž létali po prostřed nebes: Pojdte a shromažďte se k večeri velikého Boha,

18 Abyste jedli těla králů, a těla hejtmanů, a těla silných, a těla koňů, i těch, kteříž na nich sedí, a těla všech svobodných i služebníků, i malých i velikých.

19 I viděl jsem šelmu a krále země a vojska jejich, ani se sjeli, aby bojovali s tím, kterýž seděl na koni, a s rytířstvem jeho.

20 I jata jest šelma, a s ní falešný prorok ten, kterýž činíval divy před ní, jimiž svodil ty, kteříž přijali znamení šelmy a kteříž se klaněli obrazu jejímu. I uvrženi jsou oba za živa do jezera ohnivého, hořícího sirou.

21 A jiní zbiti jsou mečem toho, kterýž seděl na koni, vycházejícím z úst jeho. A všickni ptáci nasyceni jsou těly jejich.

20

1 I viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího klíč od propasti a řetěz veliký v ruce své.

2 I chopil draka, hada toho starého, jenž jest dábel a satan, i svázal jej za tisíc let.

3 A uvrhl ho do propasti, i zavřel jej tam a svrchu nad ním zapečetil, aby nesvodil více národů, až by se vyplnilo tisíc let; neboť potom musí býti propuštěn na malý čas.

4 I viděl jsem stolice, a posadili se na nich, i dán jest jim soud, a viděl jsem duše stínaných pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, a kteříž se neklaněli šelmě, ani obrazu jejímu, a aniž přijali znamení jejího na čela svá, anebo na ruce své. A ožili a kralovali s Kristem tisíc let.

5 Jiní pak mrtví neožili, dokudž by se nevyplnilo tisíc let. A toť jest první vzkříšení.

6 Blahosladený a svatý, kdož má díl v prvním vzkříšení. Nad těmita druhá smrt nemá moci, ale budou kněží Boží a Kristovi, a kralovati s ním budou tisíc let.

7 A když se vyplní tisíc let, propuštěn bude satanáš z žaláře svého.

8 I vyjde, aby svodil národy, kteříž jsou na čtyřech stranách země, Goga a Magoga, a aby je shromáždil k boji, kterýchžto počet jest jako písku mořského.

9 I vstoupili na širokost země a obklíčili stany svatých, i to město milé, ale sstoupil oheň od Boha s nebe a spálil je.

10 A dábel, kterýž je svodil, uvržen jest do jezera ohně a síry, kdež jest i šelma, i falešný prorok, a budouť mučení dnem i nocí na věky věků.

11 I viděl jsem trůn veliký bílý, a sedícího na něm, před jehož tváří utekla země i nebe, a místo jim není nalezeno.

12 I viděl jsem mrtvé, malé i veliké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevřeny jsou. A jiné knihy také jsou otevřeny, to jest knihy života, i souzeni jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých.

13 A vydalo moře mrtvé, kteříž byli v něm, tolikéž smrt i peklo vydali ty, kteříž v nich byli, i souzeni jsou jeden každý podle skutků svých.

¹⁴ Smrt pak a peklo uvrženi jsou do jezera ohnivého, a toť jest smrt druhá.

¹⁵ I ten, kdož není nalezen v knihách života, uvržen jest do jezera ohnivého.

21

¹ Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první země byla pomínula, a moře již nebylo.

² A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému.

³ I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydliť bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa jejich Bohem.

⁴ A setřet Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pomínuly.

⁵ I řekl ten, kterýž seděl na trůnu: Aj, nové činím všecko. I řekl mi: Napiš to. Neboť jsou tato slova věrná a pravá.

⁶ I dí mi: Již se stalo. Jáť jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Jáť ziznivému dám z studnice vody živé darmo.

⁷ Kdož zvítězí, obdržít dědičně všecko, a budut jemu Bohem, a on mi bude synem.

⁸ Strašlivým pak, a nevěrným, a ohyzdným, a vražedníkům, a smilníkům, a čarodějníkům, a modlářům, i všechněm lhářům, připraven jest díl jejich v jezeře, kteréž hoří ohněm a sirou, jenž jest smrt druhá.

⁹ I přišel ke mně jeden z sedmi andělů, kteříž měli sedm koflíků plných sedmi ran nejposlednějších, a mluvil se mnou, řka: Pojd, ukážít nevěstu, manželku Beránkovu.

¹⁰ I vnesl mne v duchu na horu velikou a vysokou, a ukázal mi město veliké, ten svatý Jeruzalém, sstupující s nebe od Boha,

¹¹ Mající slávu Boží. Jehož světlost byla podobná k kameni nejdražšímu, jako k kameni jaspidu, kterýž by byl způsobu křišťálového,

¹² A mělo zed velikou a vysokou, v níž bylo dvanácte bran, a na těch branách dvanácte andělů, a jména napsaná, kterážto jména jsou dvanáctera pokolení synů Izraelských.

¹³ Od východu slunce brány tři, od půlnoci brány tři, od poledne brány tři, od západu brány tři.

¹⁴ A zed městská měla základů dvanácte, a na nich jména dvanácti apoštolů Beránkových.

¹⁵ A ten, kterýž mluvil se mnou, měl třtinu zlatou, aby změřil město i brány jeho i zed jeho.

¹⁶ Položení města toho čtverhrané jest, jehož dlouhost tak veliká jest jako i širokost. I změřil to město třtinou a vyměřil dvanácte tisíců honů; dlouhost pak jeho, i širokost, i vysokost jednotejná jest.

¹⁷ I změřil zed jeho, a naměřil sto čtyřidceti a čtyři loktů, měrou člověka, kteráž jest míra anděla.

¹⁸ A bylo stavení zdi jeho jaspis, město pak samo zlato čisté, podobné sklu čistému.

¹⁹ A základové zdi městské všelikým kamenem drahým ozdobeni byli. Základ první byl jaspis, druhý zafir, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd,

²⁰ Pátý sardonyx, šestý sardius, sedmý chryzolit, osmý beryllus, devátý topazion, desátý chryzoprassus, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst.

²¹ Dvanácte pak bran dvanácte perel jest, a jedna každá brána jest z jedné perly; a rynek města zlato čisté jako sklo, kteréž se naskrze prohlédnouti může.

²² Ale chrámu jsem v něm neviděl; nebo Pán Bůh všemohoucí chrám jeho jest a Beránek.

²³ A to město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby svítily v něm; nebo sláva Boží je osvěcuje, a svíce jeho jest Beránek.

²⁴ A národové lidí k spasení příšlých, v světle jeho procházeti se budou, a králové zemští přenesou slávu a čest svou do něho.

²⁵ A brány jeho nebudou zavírány ve dne; noci zajisté tam nebude.

²⁶ A snesou do něho slávu a čest národů.

²⁷ A nevejdeť do něho nic poskvřňujícího, anebo působícího ohyzdnost a lež, než toliko ti, kteříž napsaní jsou v knihách života Beránkova.

22

¹ I ukázal mi potok čistý vody živé, světlý jako křišťál, tekoucí z trůnu Božího a Beránkova.

² Uprostřed pak rynku jeho a s obou stran potoka bylo dřevo života, přinášející dvanáctero ovoce, na každý měsíc vydávající ovoce své, a listí své k zdraví národů.

³ A ničeho zlořečeného již více nebude, ale trůn Boží a Beránkův bude v něm, a služebníci jeho sloužiti jemu budou.

⁴ A tvář jeho viděti budou, a jméno jeho budeť na čelích jejich.

⁵ A noci tam nebude, aniž budou potřebovati svíce, ani světla slunečného; nebo Pán Bůh je osvěcuje, a kralovati budou na věky věků.

⁶ I řekl mi: Slova tato jsou věrná a pravá, a Pán, jenž jest Bůh svatých proroků, poslal anděla svého, aby ukázal služebníkům svým, co se díti musí brzo.

⁷ Aj, přijduť rychle. Blahoslavený, kdož ostříhá slov prorocství knihy této.

⁸ Já pak Jan viděl jsem a slyšel tyto věci. A když jsem slyšel a viděl, padl jsem, klaněti se chtěje před nohama anděla toho, kterýž mi tyto věci ukazoval.

⁹ Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil. Neboť jsem spolumužebník tvůj a bratří tvých proroků, a těch, jenž ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj.

¹⁰ Potom řekl mi: Nezapečeťuj slov prorocství knihy této; neboť jest blízko čas.

¹¹ Kdo škodí, škodiž ještě; a kdo smrdí, smrdiž ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještě; a svatý posvětiž se ještě.

¹² A aj, přijduť brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho.

¹³ Jáť jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední.

¹⁴ Blahoslavení, kteříž zachovávají příkázání jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města.

¹⁵ Vně pak budou psi a čarodějníci, a smilníci, a vražedníci, a modláři, i každý, kdož miluje a činí lež.

¹⁶ Já Ježíš poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, a hvězda jasná a jitrní.

¹⁷ A Duch i nevěsta řkou: Pojď. A kdož slyší, rciž: Přijď. A kdož žízní, přijdiž, a kdo chce, nabeř vody života darmo.

¹⁸ Osvědčujit pak každému, kdož by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, žeť jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této.

¹⁹ A jestliže by kdo ujal něco od slov proroctví tohoto, odejmeť Bůh díl jeho z knihy života, a z města svatého, a z těch věcí, kteréž jsou napsány v knize této.

²⁰ Takť praví ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech: Jistěť přijdu brzo. Amen. Přijdiž tedy, Pane Ježíši.

²¹ Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen.

Žalmy

1

¹ Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radě bezbožných, a na cestě hříšníků nestojí, a na stoličce posměvačů nesedá.

² Ale v zákoně Hospodinově jest líbost jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí.

³ Nebo bude jako strom štípený při tekutých vodách, kterýž ovoce své vydává časem svým, jehožto list nevadne, a cožkoli činiti bude, šťastně mu se povede.

⁴ Ne takť budou bezbožní, ale jako plevy, kteréž rozmítá vítr.

⁵ A protož neostojí bezbožní na soudu, ani hříšníci v shromáždění spravedlivých.

⁶ Neboť zná Hospodin cestu spravedlivých, ale cesta bezbožných zahyne.

2

¹ Proč se bouří národové, a lidé daremné věci přemýšlují?

² Sstupují se králové zemští, a knížata se spolu radí proti Hospodinu, a proti pomazanému jeho,

³ Říkajíce: Roztrhejme svazky jejich, a zavržme od sebe provazy jejich.

⁴ Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se, Pán posmívá se jim.

⁵ Tehdáž mluvití bude k nim v hněvě svém, a v prchlivosti své předěsí je, řka:

⁶ Jáť jsem ustanovil krále svého nad Sionem, horou svatou mou.

⁷ Vypravovati budu úsudek. Hospodin řekl ke mně: Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tě.

⁸ Požádej mne, a dámť národy, dědictví tvé, a končiny země, vládařství tvé.

⁹ Roztlučíš je prutem železným, a jako nádobu hrncířskou roztrháš je.

¹⁰ A protož, králové, nyní srozumějte, vyučujte se, soudcové zemští.

¹¹ Služte Hospodinu v bázni, a veselte se s třesením.

¹² Líbejte syna, aby se nerozhněval, a zhynuli byste na cestě, jakž by se jen málo zapálil hněv jeho. Blahoslavení jsou všickni, kteříž doufají v něho.

3

¹ Žalm Davidův, když utíkal před Absolonem synem svým.

² Hospodine, jakť jsou mnozí nepřátelé moji! Mnozí povstávají proti mně.

³ Mnozí mluví o duši mé: Nemáť tento žádné pomoci v Bohu.

⁴ Ale ty, Hospodine, jsi štítem vůkol mne, slávou mou, a kterýž povyšuješ hlavy mé.

⁵ Hlasem svým volal jsem k Hospodinu, a vyslyšel mne s hory svaté své. Sélah.

⁶ Já jsem lehl, a spal jsem, i zas procítil; nebo mne zdržoval Hospodin.

⁷ Nebuduť se báti mnoha tisíců lidí, kteříž se vůkol kladou proti mně.

⁸ Povstaniž, Hospodine, zachovej mne, Bože můj, kterýž jsi zbil všech nepřátel mých líce, a zuby bezbožníků zvyrážel.

⁹ Tvět, ó Hospodine, jest spasení, a nad lidem tvým požehnání tvé. Sélah.

4

¹ Přednímu zpěváku na neginot, žalm Davidův.

² Když volám, vyslyš mne, Bože spravedlnosti mé. Ty jsi mi v úzkosti prostranství způsoboval, smiluj se nade mnou, a vyslyš modlitbu mou.

³ Synové lidští, dokudž sláva má v potupě bude? Dlouho-liž marnost milovati a lži hledati budete? Sélah.

⁴ Vězte, žeť jest oddělil Hospodin sobě milého. Vyslyšíť mne Hospodin, když k němu volati budu.

⁵ Uleknětež se a nehřešte, přemyšlujte o tom v srdci svém, na ložci svém, a umlkněte. Sélah.

⁶ Obětujte oběti spravedlnosti, a doufejte v Hospodina.

⁷ Mnozí říkají: Ó bychom viděti mohli dobré věci. Hospodine, pozdvihni nad námi jasného obličejе svého,

⁸ I způsobíš radost v srdci mém větší, než oni mívají, když obilé a víno jejich se obrodí.

⁹ Jáť u pokoji i lehnu i spáti budu; nebo ty, Hospodine, sám způsobíš mi bydlení bezpečné.

5

¹ Přednímu zpěváku na nechilot, žalm Davidův.

² Slova má slyš, Hospodine, porozuměj tužebnému úpění mému.

³ Pozoruj hlasu volání mého, králi můj a Bože můj; nebo se tobě modlím.

⁴ Hospodine, v jitře vyslyšíš hlas můj, v jitře předložím tobě žádost, a šetřiti budu.

⁵ Nebo ty, ó Bože silný, neoblibuješ bezbožnosti, nemá místa u tebe nešlechtník.

⁶ Neostojí blázniví před očima tvýma, v nenávisti máš všechny činitele nepravosti.

⁷ Zatratiš mluvící lež. Ělověka ukrutného a lstivého v ohavnosti má Hospodin.

⁸ Já pak ve množství milosrdenství tvého vejdu do domu tvého, klaněti se budu k svatému chrámu tvému v bázni tvé.

⁹ Hospodine, proved' mne v spravedlnosti své, pro ty, jenž mne střehou; spravuj přede mnou cestu svou.

¹⁰ Neboť není v ústech jejich žádné upřímnosti, vnitřnosti jejich plné nešlechtnosti, hrob otevřený hrdlo jejich, jazykem svým lahodně mluví.

¹¹ Zkaz je, ó Bože, nechať padnou od rad svých; pro množství nešlechtností jejich rozptyl je, poněvadž odporní jsou tobě.

¹² A ať se všickni v tě doufající radují, na věky ať plésají, když je zastíratí budeš; ať se v tobě veselí, kteřížkoli milují jméno tvé.

¹³ Nebo ty, Hospodine, požehnáš spravedlivému, a jako štítem přívětivosti svou vůkol zastřeš jej.

6

1 Přednímu kantoru na neginot, k nízkému zpěvu, žalm Davidův.

2 Hospodine, netresci mne v hněvě svém, ani v prchlivosti své kárej mne.

3 Smiluj se nade mnou, Hospodine, neboť jsem zemdlený; uzdrav mne, Hospodine, nebo ztrnulý kosti mé.

4 Ano i duše má předěšena jest náramně, ty pak, Hospodine, až dokavad?

5 Navrať se, Hospodine, a vytrhni duši mou; spomoz mi pro milosrdenství své.

6 Nebo mrtví nezpomínají na tebe, a v hrobě kdo tě bude oslavovati?

7 Ustávám v úpění svém, ložce své každé noci svlažuji, slzami svými postel svou smáčím.

8 Šškrvkla se zámutkem tvář má, sstarala se příčinou všech nepřátel mých.

9 Odstuptež ode mne všickni činitelé nepravosti; neboť jest vyslyšel Hospodin hlas pláče mého.

10 Vyslyšel Hospodin pokornou modlitbu mou, Hospodin modlitbu mou přijal.

11 Nechažť se zastydí a předěsí zřejmě všickni nepřátelé moji, nechažť jsou zpět obráceni a rychle zahanbeni.

7

1 Osvědčení neviný Davidovy, o čemž zpíval Hospodinu z příčiny slov Chusi syna Jemínova.

2 Hospodine Bože můj, v toběť doufám, vysvoboď mne ode všech protivníků mých, a vytrhni mne,

3 Aby neuchvátil jako lev duše mé, a neroztrhal, když by nebyl, kdo by vysvobodil.

4 Hospodine Bože můj, učinil-li jsem to, jest-li nepravost při mně,

5 ěnil-li jsem zle tomu, kdož se ke mně pokojně choval, (nýbrž spomáhal jsem protivícímu se mi bez příčiny),

6 Nechať stihá nepřítel duši mou, i popadne, a pošlapá na zemi život můj, a slávu mou v prach uvede. Sélah.

7 Povstaň, Hospodine, v hněvě svém, vyvyš se proti vzteklostem mých nepřátel, a procíť ke mně, nebo jsi soud nařídil.

8 I shrne se k tobě shromáždění lidí; pro ně tedy u výsost navrať se zase.

9 Hospodin souditi bude lidi. Sudiž mne, Hospodine, podlé spravedlnosti mé, a podlé nevinnosti mé, kteráž při mně jest.

10 Ó by již k skončení přišla nešlechtnost bezbožných, spravedlivého pak abys utvrdil ty, kterýž zkušuješ srdce a ledví, Bože spravedlivý.

11 Bůh jest štít můj, kterýž spaseny činí upřímé srdcem.

12 Bůh jest soudce spravedlivý, Bůh silný hněvá se na bezbožného každý den.

13 Neobrátí-li se, naostříť meč svůj; lučiště své natáhl, a naměřil je.

14 Připravil sobě i zbroj smrtelnou, střely své proti škůdcím přistrojil.

15 Aj, rodí nepravost; nebo počav těžkou bolest, urodí lež.

16 Jámu kopal, i vykopal ji, ale padne do dolu, kterýž přistrojil.

¹⁷ Obrátit se usilování jeho na hlavu jeho, a na vrch hlavy jeho nepravost jeho sstoupí.

¹⁸ Slaviti budu Hospodina podle spravedlnosti jeho, a žalmy zpívati jménu Hospodina nejvyššího.

8

¹ Přednímu zpěváku na gittejský nástroj, žalm Davidův.

² Hospodine Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vsí zemi! Nebo jsi vyvýšil slávu svou nad nebesa.

³ Z úst nemluvnátek a těch, jenž prsí požívají, mocně dokazuješ síly z příčiny svých nepřátel, abys přítrž učinil protivníku a vymstívajícímu se.

⁴ Když spatřuji nebesa tvá, dílo prstů tvých, měsíc a hvězdy, kteréž jsi tak upevnil, říkám:

⁵ Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že je navštěvuješ?

⁶ Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej.

⁷ Pánem jsi ho učinil nad dílem rukou svých, všecko jsi podložil pod nohy jeho:

⁸ Ovce i voly všecky, také i zvěř polní,

⁹ Ptactvo nebeské, i ryby mořské, a cožkoli chodí stezkami mořskými.

¹⁰ Hospodine Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vsí zemi!

9

¹ Přednímu zpěváku na al mutlabben, žalm Davidův.

² Oslavovati tě budu, Hospodine, celým srdcem svým, vypravovati budu všecky divné skutky tvé.

³ Radovati a veseliti se budu v tobě, žalmy zpívati budu jménu tvému, ó Nejvyšší,

⁴ Proto že nepřátelé moji jsou nazpět obráceni, že klesli, a zahynuli od tváři tvé.

⁵ Nebo jsi vyvedl soud můj a při mou, posadils se na stolicí soudce spravedlivý.

⁶ Ohromil jsi národy, zatratils bezbožníka, jméno jejich vyhladil jsi na věčné věky.

⁷ Ó nepříteli, již-li jsou dokonány zhouby tvé na věky? Již-li jsi města podvrátil? Zahynula památka jejich s nimi.

⁸ Ale Hospodin na věky kraluje, připravil k soudu trůn svůj.

⁹ Onť soudí sám okršlek v spravedlnosti, a výpověď činí národům v pravosti.

¹⁰ Hospodin zajisté jest útočiště chudého, útočiště v čas ssoužení.

¹¹ I budou v tebe doufati, kteříž znají jméno tvé; nebo neopouštíš hledajících tě, Hospodine.

¹² Žalmy zpívejte Hospodinu, přebývajícimu na Sionu, zvěstujte mezi národy skutky jeho.

¹³ Nebo on vyhledává krve, rozpomíná se na ni, aniž se zapomíná na křik utištěných.

14 Smiluj se nade mnou, Hospodine, viz ssoužení mé od těch, kteříž mne nenávidí, ty, kterýž mne vyzdvihuješ z bran smrti,

15 Abych vypravoval všechny chvály tvé v branách dcery Sionské, a veselil se v spasení tvém.

16 Pohříženíť jsou národové v jámě, kterouž udělali; v osídle, kteréž polékli, uvázla noha jejich.

17 Přišelť jest v známé Hospodin, pomstu učiniv; v díle rukou svých zapletl se bezbožník. Higgsion Sélah.

18 Obráčení buďte bezbožníci do pekla, všickni národové, kteříž se zapomínají nad Bohem.

19 Neboť nebude dán chudý u věčné zapomenutí; očekávání ssoužených nezahyneť na věky.

20 Povstaniž, Hospodine, ať se nesílí člověk; národové buďte souzeni před tebou.

21 Pust' na ně strach, ó Hospodine, ať tomu porozumějí národové, že smrtelní jsou. Sélah.

10

1 Proč, ó Hospodine, stojíš zdaleka, a skrýváš se v čas ssoužení?

2 Z pychu bezbožník protivenství činí chudému. Ó by jati byli v zlých radách, kteréž vymýšlejí.

3 Neboť se honosí bezbožník v líbostech života svého, a lakomý sobě pochlebuje, a Hospodina popouzí.

4 Bezbožník pro pýchu, kterouž na sobě prokazuje, nedbá na nic; všechna myšlení jeho jsou, že není Boha.

5 Dobře mu se daří na cestách jeho všelikého času, soudové tvoji vzdálení jsou od něho, i na všechny nepřátely své fouká,

6 Říkaje v srdci svém: Nepohnuť se od národu až do pronárodu, nebo nebojím se zlého.

7 Ústa jeho plná jsou zlořečenství, i chytrosti a lsti; pod jazykem jeho trápení a starost.

8 Sedí v zálohách ve všech a v skrýších, aby zamordoval nevinného; očima svýma po chudém špehuje.

9 Ěíhá v skrytě jako lev v jeskyni své, číhá, aby pochytil chudého, uchvacujeť jej, a táhne pod sítku svou.

10 Připadá a stuluje se, dokudž by nevpadlo v silné pazoury jeho shromáždění chudých.

11 Říká v srdci svém: Zapomenuť jest Bůh silný, skryl tvář svou, nepohledíť na věky.

12 Povstaniž, Hospodine Bože silný, vznes ruku svou, nezapomínejž se nad chudými.

13 Proč má bezbožník Boha popouzeti, říkáje v srdci svém, že toho vyhledávati nebudeš?

14 Díváš se do času, nebo ty nátisk a bolest spatřuješ, abys jim odplatil rukou svou; na tebeť se spouští chudý, sirotku ty jsi spomocník.

15 Potři rámě bezbožného, a vyhledej nepravosti zlostného, tak aby neostál.

16 Hospodin jest králem věčných věků, národové z země své hynou.

¹⁷ Žádost ponížených vyslycháš, Hospodine, utvrzuješ srdce jejich, ucha svého k nim nakloňuješ,

¹⁸ Abys soud činil sirotku a ssouženému, tak aby jich nessesouval více člověk bidný a zemský.

11

¹ Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Hospodina doufám, kterakž tedy říkáte duši mé: Uleť s hory své jako ptáče?

² Nebo aj, bezbožníci napínají lučiště, přikládají šípy své na tětivo, aby střileli skrytě na upřímé srdcem.

³ Ale těmi usilováními zkaženi budou; nebo spravedlivý co učinil?

⁴ Hospodin jest v chrámě svatém svém, trůn Hospodinův v nebi jest; oči jeho hledí, víčka jeho zkušují synů lidských.

⁵ Hospodin zkoušeje spravedlivého, bezbožníka pak a milujícího nepravost nenávidí duše jeho.

⁶ Dštíti bude na bezbožníky uhlím řeřavým, ohněm a sirou, a duch vichřice bude částka kalicha jejich.

⁷ Nebo Hospodin spravedlivý jest, spravedlnost miluje, na upřímého oči jeho patří.

12

¹ Přednímu kantoru k nízkému zpěvu, žalm Davidův.

² Spomoz, ó Hospodine; nebo se již nenalézá milosrdného, a vyhynuli věrní z synů lidských.

³ Lež mluví jeden každý s bližním svým, rty úlisnými z srdce dvojitého řeči vynášejí.

⁴ Ó by vyplénil Hospodin všeliké rty úlisné, a jazyk velikomluvný,

⁵ Kteríž říkají: Jazykem svým přemůžeme, mámeť ústa svá s sebou, kdo jest pánem naším?

⁶ Pro zhoubu chudých, pro úpění nuzných jižť povstanu, praví Hospodin, v bezpečnosti postavím toho, na nějž polečeno bylo.

⁷ Výmluvnosti Hospodinovy jsou výmluvnosti čisté, jako stříbro v hliněné peci přehnané a sedmkrát zprubované.

⁸ Ty, Hospodine, jim spomáhati budeš, a ostříhati každého od národu tohoto až na věky.

⁹ Vůkol a vůkol bezbožní se protulují, když takoví ničemní vyvýšeni bývají mezi syny lidskými.

13

¹ Přednímu zpěváku, žalm Davidův.

² Až dokud, Hospodine? Což se na věky zapomeneš na mne? Dokudž tvář svou skrýváti budeš přede mnou?

³ Dokud rady vyhledávati budu v mysli své, a den ode dne svíratí se v srdci mém? Až dokud se zpínati bude nepřítel můj nade mnou?

⁴ Vzhledni, vyslyš mne, Hospodine Bože můj, osvět oči mé, abych neusnul snem smrti,

⁵ A aby neřekl nepřítel můj: Svítězil jsem nad ním, a nepřátelé moji aby neplésali, jestliže bych se poklesl.

⁶ Jáť zajisté v milosrdenství tvém doufám, plésati bude srdce mé v spasení tvém; zpívati budu Hospodinu, že jest mi tak dobře učinil.

14

¹ Přednímu zpěváku, píseň Davidova. Říká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou, a ohavní v snažnostech; není, kdo by činil dobré.

² Hospodin s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha.

³ Všickni se odvrátili, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.

⁴ Zdaliž nevědí všickni činitelé nepravosti, že zžírají lid můj, jako by chléb jedli? Hospodina pak nevzývají.

⁵ Tehdáž se náramně strašiti budou; nebo Bůh jest v rodině spravedlivého.

⁶ Radu chudého potupujete, ale Hospodin jest naděje jeho.

⁷ Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Hospodin zase přivede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.

15

¹ Žalm Davidův. Hospodine, kdo bude přebývati v stánku tvém? Kdo bydliti bude na hoře svaté tvé?

² Ten, kdož chodí v upřímnosti, a činí spravedlnost, a mluví pravdu z srdce svého.

³ Kdož neutrhá jazykem svým, bližnímu svému nečiní zlého, a potupy neuvodí na bližního svého.

⁴ Ten, před jehož očima v nevážnosti jest zavržený, v poctivosti pak bojící se Hospodina; a přísáhl-li by i se škodou, však toho nemění.

⁵ Kdož peněz svých nedává na lichvu, a daru proti nevinnému neběře. Kdož tyto věci činí, nepohneť se na věky.

16

¹ Zlatý zpěv Davidův. Ostříhej mne, Bože silný, neboť v tebe doufám.

² Rciž, duše má, Hospodinu: Ty jsi Pán můj, dobrota má nic tobě neprospěje.

³ Ale svatým, kteříž jsou na zemi, a znamenitým, v nichž všecka líbost má.

⁴ Rozmnožují bolesti své ti, kteříž k cizímu bohu chvátají; neokusím obětí jejich ze krve, aniž vezmu jména jejich ve rty své.

⁵ Hospodin jest částka dílu mého a kalicha mého; ty zdržuješ los můj.

⁶ Provazcové padli mi na místech veselých, a dědictví rozkošné dostalo se mi.

⁷ Dobrořečiti budu Hospodinu, kterýž mi radí; nebo i v noci vyučují mne ledví má.

⁸ Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky, a kdyžť jest mi po pravici, nikoli se nepohnu.

⁹ Z té příčiny rozveselilo se srdce mé, a zplésala sláva má, ano i tělo mé v bezpečnosti přebývati bude.

¹⁰ Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dopustíš svatému svému viděti porušení.

¹¹ Znamou učiníš mi cestu života; sytost hojného veselí jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.

17

¹ Modlitba Davidova. Vyslyš, Hospodine, spravedlnost, a pozoruj volání mého; nakloň uší k modlitbě mé, kteráž jest beze vsí rtů ošemetnosti.

² Od tváři tvé vyjdiž soud můj, oči tvé nechať patří na upřímnost.

³ Zkusils srdce mého, navštívil je v noci; ohněm jsi mne zpruboval, aniž jsi co shledal; to, což myslím, nepředstihá úst mých.

⁴ Z strany pak skutků lidských, já podle slova rtů tvých vystříhal jsem se stezky zhoubce.

⁵ Zdržuj kroky mé na cestách svých, aby se neuchylovaly nohy mé.

⁶ Já volám k tobě, nebo vyslycháš mne, ó Bože silný; nakloň ke mně ucha svého, a slyš řeč mou.

⁷ Prokaž milosrdenství svá, naději majících ochránce před těmi, kteříž povstávají proti pravici tvé.

⁸ Ostříhej mne jako zřítelnice oka, v stínu křídel svých skrej mne,

⁹ Od tváři bezbožných těch, kteříž mne hubí, od nepřátel mých úhlavních obklíčujících mne,

¹⁰ Kteríž tukem svým zarostli, mluví pyšně ústy svými.

¹¹ Jižť i kroky naše předstihají, oči své obrácené mají, aby nás porazili na zem.

¹² Každý z nich podoben jest lvu žádostivému loupeže, a lvíčeti sedícímu v skrýši.

¹³ Povstaniž, Hospodine, předejdi tváři jeho, seхни jej, a vytrhni duši mou od bezbožníka mečem svým,

¹⁴ Rukou svou od lidí, ó Hospodine, od lidí světských, jichžto oddíl jest v tomto životě, a jejichž břicho ty z špižírny své naplňuješ. Ěímž i synové jejich nasyceni bývají, a ostatků zanechávají maličkým svým.

¹⁵ Já pak v spravedlnosti spatřovati budu tvář tvou; nasycen budu obrazem tvým, když procítím.

18

¹ Přednímu zpěváku, služebníka Hospodinova Davida, kterýž mluvil Hospodinova slova písně této v ten den, v němž ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepřátel jeho i z ruky Saulovy, a řekl:

² Z vnitřnosti srdce miluji tě, Hospodine, sílo má.

³ Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj, Bůh silný můj, skála má, v němž naději skládám, štít můj a roh spasení mého, mé útočiště.

⁴ Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepřátel svých byl jsem vyproštěn.

⁵ Obklíčilyť mne byly bolesti smrti, a proudové nešlechetných předěsili mne.

⁶ Bylyť jsou mne obklíčily bolesti hrobu, osídla smrti zachvátila mne.

⁷ V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a volání mé před obličejem jeho přišlo v uši jeho.

⁸ Tehdy pohnula se a zatřásla země, základové hor pohnuli se, a třáslí se pro rozhněvání jeho.

⁹ Dým vystupoval z chrápu jeho, a oheň zžirající z úst jeho, od něhož se uhlí rozpálilo.

- 10 Nakloniv nebes, sstoupil, a mrákota byla pod nohama jeho.
11 A sedě na cherubínu, letěl, letěl na peří větrovém.
12 Udělal sobě z temností skrýši, vůkol sebe stánek svůj z temných vod a hustých oblaků.
13 Od blesku před ním oblakové jeho rozeznáni jsou, krupobití i uhlí řeřavé.
14 I hřímal na nebi Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj, i krupobití a uhlí řeřavé.
15 Vystřelil i střely své, a rozptýlil je, a blýskáním častým porazil je.
16 I ukázaly se hlubiny vod, a odkryti jsou základové okršlku pro žehráni tvé, Hospodine, pro dchnutí větru chřípí tvých.
17 Poslav s výsosti, uchopil mne, vytáhl mne z velikých vod.
18 Vytrhl mne od nepřitele mého silného, a od těch, kteříž mne nenáviděli, ačkoli silnější mne byli.
19 Předstihliť jsou mne byli v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora.
20 Kterýž vyvedl mne na prostranno, vytrhl mne, nebo mne sobě oblíbil.
21 Odplatil mi Hospodin podlé spravedlnosti mé, podlé čistoty rukou mých nahradil mi.
22 Nebo jsem ostříhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožně strhl Boha svého.
23 Všickni zajisté soudové jeho jsou přede mnou, a ustanovení jeho neodložil jsem od sebe.
24 Nýbrž upřímě choval jsem se k němu, a vystříhal jsem se nepravosti své.
25 Protož odplatil mi Hospodin podlé spravedlnosti mé, podlé čistoty rukou mých, kteráž jest před očima jeho.
26 Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš, a k člověku upřímému upřímě se máš.
27 K sprostnému sprostně se ukazuješ, a s převráceným převráceně zacházíš.
28 Lid pak ssoužený vysvobozuješ, a oči vysoké snižuješ.
29 Ty zajisté rozsvěcuješ svíci mou; Hospodin Bůh můj osvěcuje temnosti mé.
30 Nebo v tobě proběhl jsem vojsko, a v Bohu svém přeskočil jsem i zed.
31 Boha tohoto silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodiny jsou přečištěné, onť jest štít všech, kteříž v něho doufají.
32 Nebo kdo jest Bohem kromě Hospodina, a kdo skalou kromě Boha našeho?
33 Ten Bůh silný přepasuje mne udatností, a činí dokonalou cestu mou.
34 ěiní nohy mé jako laní, a na vysokostech mých postavuje mne.
35 Učí ruce mé boji, tak že lámi i lučičtě ocelivé rukama svýma.
36 Tys mi také dodal štítu spasení svého, a pravice tvá podpírala mne, a dobrotivost tvá mne zvelebila.
37 Rozšířil jsi krokům mým místo pode mnou, a nepodvrtly se nohy mé.
38 Honil jsem nepřátely své, a postihl jsem je, aniž jsem se navrátil, až jsem je vyhubil.
39 Tak jsem je zranil, že nemohli povstati, padše pod nohy mé.

⁴⁰ Ty jsi zajisté mne přepásal udatností k boji, povstávající proti mně sehnul jsi pode mne.

⁴¹ Nýbrž dals mi šíji nepřátel mých, abych ty, kteříž mne nenáviděli, vyplénil.

⁴² Volalít jsou, ale nebylo spomocníka k Hospodinu, ale nevyslyšel jich.

⁴³ I potřel jsem je jako prach u povětří, jako bláto na ulicích rozšlapal jsem je.

⁴⁴ Ty jsi mne vyprostil z různic lidu, a postavils mne v hlavu národům; lid, kteréhož jsem neznal, sloužil mi.

⁴⁵ Jakž jen zaslechli, uposlechli mne, cizozemci lhali mi.

⁴⁶ Cizozemci svadli a třásli se v ohradách svých.

⁴⁷ Živt jest Hospodin, a požehnaná skála má; protož buď vyvyšován Bůh spasení mého,

⁴⁸ Bůh silný, kterýž mi pomsty poroučí, a podmaňuje mi lidi.

⁴⁹ Ty jsi vysvoboditel můj z moci nepřátel mých, také i nad povstávající proti mně vyvýšils mne, a od člověka ukrutného vyprostils mne.

⁵⁰ A protož chváliti tě budu mezi národy, ó Hospodine, a jménu tvému žalmy prozpěvovati,

⁵¹ Kterýž tak důstojně vysvobozuješ krále svého, a činíš milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na věky.

19

¹ Přednímu z kantorů, žalm Davidův.

² Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje.

³ Den po dni vynáší řeč, a noc po noci ukazuje umění.

⁴ Není řeči ani slov, kdež by nemohl slyšán býti hlas jejich.

⁵ Po vši zemi rozchází se zpráva jejich, a až do končin okršlku slova jich, slunci pak rozbil stánek na nich.

⁶ Kteréž jako ženich vychází z pokoje svého, veselí se jako udatný rek, cestou běžeti maje.

⁷ Od končin nebes východ jeho, a obcházení jeho až zase do končin jejich, a ničeho není, což by se ukryti mohlo před horkostí jeho.

⁸ Zákon Hospodinův jest dokonalý, očerstvující duši, Hospodinovo svědectví pravé, moudrost dávající neumělým.

⁹ Rozkazové Hospodinovi přímí, obveselující srdce, přikázání Hospodinovo čisté, osvěcující oči.

¹⁰ Bázeň Hospodinova čistá, zůstávající na věky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i spravedliví.

¹¹ Mnohem žádostivější jsou než zlato, a než mnoho ryzího zlata, sladší než med a stred z plástů.

¹² Služebník tvůj zajisté jimi osvěcován bývá, a kdož jich ostříhá, užitek hojný má.

¹³ Ale poblouzením kdo vyrozumí? Protož i od tajných očist mne.

¹⁴ I od zúmyslných zdržuj služebníka svého, aby nade mnou nepanovali, a tehdyť dokonalý budu, a očištěný od přestoupení velikého.

¹⁵ Ó ať jsou slova úst mých tobě příjemná, i přemýšlování srdce mého před tebou, Hospodine skálo má, a vykupiteli můj.

20

¹ Přednímu zpěváku, žalm Davidův.

² Vyslyšíš tě Hospodin v den ssoužení, k zvýšení tě přived' jméno Boha Jákobova.

³ Sešliž tobě pomoc z svatyně, a z Siona utvrzuj tě.

⁴ Rozpomeniž se na všechny oběti tvé, a zápalý tvé v popel obrať. Sélah.

⁵ Dežž tobě vše podlé srdce tvého, a všelikou radu tvou vyplň.

⁶ I budeme prozpěvovati o spasení tvém, a ve jménu Boha našeho korouhve vyzdvihneme; naplniž Hospodin všechny prosby tvé.

⁷ Nyniř jsme poznali, že Hospodin zachoval svého pomazaného, a že jej vyslyšel s nebe svatého svého; nebo v jeho přesilné pravici jest spasení.

⁸ Tito v vozích, jiní v koních doufají, ale my jméno Hospodina Boha našeho sobě připomínáme.

⁹ A protož oni sehnuti jsou, a padli, ale my povstali jsme, a zmužile stojíme.

¹⁰ Hospodine, zachovávejž nás, i král ať slyší nás, když k němu volati budeme.

21

¹ Přednímu z kantorů, žalm Davidův.

² Hospodine, v síle tvé raduje se král, a v spasení tvém veselí se přenáramně.

³ Žádost srdce jeho dal jsi jemu, a prosbě rtů jeho neodepřel jsi. Sélah.

⁴ Předšel jsi jej zajisté hojným požehnáním, vstavil jsi na hlavu jeho korunu z ryzího zlata.

⁵ Života požádal od tebe, a dal jsi mu prodlení dnů na věky věků.

⁶ Veliká jest sláva jeho v spasení tvém, důstojností a krásou přioděl jsi jej.

⁷ Nebo jsi jej vystavil za příklad hojného požehnání až na věky, rozveselil jsi jej radostí obličejje svého.

⁸ A poněvadžž král doufá v Hospodina, a v milosrdenství Nejvyššího, nepohneť se.

⁹ Najdeť ruka tvá všechny nepřátele své, dosáhne pravice tvá těch, kteříž tě nenávidí.

¹⁰ Uvržeš je jako do peci ohnivé v čas rozhněvání svého; Hospodin v prchlivosti své sehlťi je, a oheň šíře je.

¹¹ Plémě jejich z země vyhladiš, a símě jejich z synů lidských,

¹² Nebo jsou proti tobě ukládali zlost, mysliili na nešlechtnost, ač ji dovesti nemohli.

¹³ Protož je vystavíš za cíl, na tětiva svá přiřkládati budeš proti tváři jejich.

¹⁴ Zjevíš se, ó Hospodine, v síle své, a budemeť zpívati a oslavovati udatnost tvou.

22

¹ Přednímu zpěváku k času jitřnímu, žalm Davidův.

² Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? Vzdálils se od spasení mého a od slov nařikání mého.

³ Bože můj, přes celý den volám, a neslyšíš, i v noci, a nemohu se utajiti.

⁴ Ty zajisté jsi svatý, zůstávající vždycky k veliké chvále Izraelovi.

⁵ V tobě doufali otcové naši, doufali, a vysvobodovals je.

⁶ K tobě volávali, a spomáhals jim; v tobě doufali, a nebyvali zahanbeni.

⁷ Já pak červ jsem, a ne člověk, útržka lidská a povrhel vůbec.

⁸ Všickni, kteříž mne vidí, posmívají se mi, ošklebují se, a hlavami potřásají, říkajíce:

⁹ Spustiltě se na Hospodina, nechť ho vysvobodí; nechať jej vytrhne, poněvadž se mu v něm zalíbilo.

¹⁰ Ješto ty jsi, kterýž jsi mne vyvedl z života, ustaviv mne v doufání při prsích matky mé.

¹¹ Na tebeť jsem uvržen od narození svého, od života matky mé Bůh můj ty jsi.

¹² Nevzdalujž se ode mne, nebo ssoužení blízké jest, a nemám spomocníka.

¹³ Obkličujít mne býkové mnozí, silní volové z Bázan obstupují mne.

¹⁴ Otvírají na mne ústa svá, jako lev rozsápávající a řvoucí.

¹⁵ Jako voda rozplynul jsem se, a rozstoupily se všecky kosti mé, a srdce mé jako vosk rozpustilo se u prostřed vnitřností mých.

¹⁶ Vyprahla jako střepina síla má, a jazyk můj přilnul k dásním mým, anobř v prachu smrti položils mne.

¹⁷ Nebo psi obskočili mne, rota zlostníků oblehla mne, zprobijeli ruce mé i nohy mé.

¹⁸ Mohl bych sčísti všecky kosti své, oni pak hledí na mne, a dívají se mi.

¹⁹ Dělí mezi sebou roucha má, a o můj oděv mecí los.

²⁰ Ale ty, Hospodine, nevzdalujž se, sílo má, přispěj k spomožení mému.

²¹ Vychvať od meče duši mou, a z moci psů jedinkou mou.

²² Zachovej mne od úst lva, a od rohů jednorohcových vyprosť mne.

²³ I budu vypravovati bratřím svým o jménu tvém, u prostřed shromáždění chváliti tě budu, řka:

²⁴ Kteríž se bojíte Hospodina, chvalte jej, všecko símě Jákobovo ctěte jej, a boj se ho všecka rodino Izraelova.

²⁵ Nebo nepohrdá, ani se odvrací od trápení ztrápeného, aniž skrývá tváři své od něho, nýbrž když k němu volá, vyslýchá jej.

²⁶ O tobě chvála má v shromáždění velikém, sliby své plniti budu před těmi, kteříž se bojí tebe.

²⁷ Jísti budou tiší a nasyceni budou, chváliti budou Hospodina ti, kteříž ho hledají, živo bude srdce vaše na věky.

²⁸ Rozpomenou a obrátí se k Hospodinu všecky končiny země, a skláněti se budou před ním všecky čeledi národů.

²⁹ Nebo Hospodinovo jest království, a onť panuje nad národy.

³⁰ Jísti budou a skláněti se před ním všickni tuční země, jemu se klaněti budou všickni sstupující do prachu, a kteříž duše své nemohou při životu zachovati.

³¹ Símě jejich sloužití mu bude, a přičteno bude ku Pánu v každém věku.

³² Přijdouť, a lidu, kterýž z nich vyjde, vypravovati budou spravedlnost jeho; nebo ji skutkem vykonal.

23

¹ Žalm Davidův. Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku.

² Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí.

³ Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.

⁴ Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.

⁵ Strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá.

⁶ Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého, a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.

24

¹ Žalm Davidův. Hospodinova jest země, a plnost její, okršlek země, i ti, kteříž obývají na něm.

² Nebo on ji na moři založil, a na řekách upevnil ji.

³ Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo stane na místě svatém jeho?

⁴ Ten, kdož jest rukou nevinných, a srdce čistého, kdož neobrací duše své k marnosti, a nepřisáhá lstivě.

⁵ Ten přijme požehnání od Hospodina, a spravedlnost od Boha spasitele svého.

⁶ Toť jest národ hledajících jeho, hledajících tváři tvé, ó Bože Jákobův. Sélah.

⁷ Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy.

⁸ Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník.

⁹ Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy.

¹⁰ Kdož jest to ten král slávy? Hospodin zástupů, onť jest král slávy. Sélah.

25

¹ Žalm Davidův. K toběť, Hospodine, duše své pozdvihuji.

² Bože můj, v toběť naději skládám, nechť nejsem zahanben, aby se neradovali nepřátelé moji nade mnou.

³ A takť i všickni, kteříž na tě očekávají, zahanbeni nebudou; zahanbeni budou, kteříž se převráceně mají bez příčiny.

⁴ Cesty své, Hospodine, uveď mi v známost, a stezkám svým vyuč mne.

⁵ Dejž, ať chodím v pravdě tvé, a poučuj mne; nebo ty jsi Bůh spasitel můj, na tebeť očekávám dne každého.

⁶ Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine, a na milosrdenství svá, kteráž jsou od věků.

⁷ Hříchů mladosti mé a přestoupení mých nezpomínej, ale podle milosrdenství svého pamětliv buď na mne pro dobrotu svou, Hospodine.

⁸ Dobrý a přímý jest Hospodin, a protož vyučuje hříšníky cestě své.

⁹ Působí to, aby tiší chodili v soudu, a vyučuje tiché cestě své.

¹⁰ Všecky stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a pravda těm, kteříž ostříhají smlouvy jeho a svědectví jeho.

¹¹ Pro jméno své, Hospodine, odpusť nepravost mou, neboť jest veliká.

¹² Který jest člověk, ješto se bojí Hospodina, jehož vyučuje, kterou by cestu vyvoliti měl?

¹³ Duše jeho v dobrém přebývati bude, a símě jeho dědičně obdrží zemi.

¹⁴ Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm, kteříž se jeho bojí, a v známost jim uvodí smlouvu svou.

¹⁵ Oči mé vždycky patří k Hospodinu, on zajisté z leči vyvodí nohy mé.

¹⁶ Popatřiž na mne, a smiluj se nade mnou, neboť jsem opuštěný a strápený.

¹⁷ Ssoužení srdce mého rozmnožují se, z úzkostí mých vyved' mne.

¹⁸ Viz trápení mé a bídu mou, a odpusť všecky hříchy mé.

¹⁹ Viz nepřátely mé, jak mnozí jsou, a nenávisť nešlechtnou nenávidí mne.

²⁰ Ostříhej duše mé, a vytrhni mne, ať nejsem zahanben, neboť v tebe doufám.

²¹ Sprostnost a upřímnost nechať mne ostříhají, nebo na tě očekávám.

²² Vykup, ó Bože, Izraele ze všelijakých úzkostí jeho.

26

¹ Žalm Davidův. Sud' mne, Hospodine, nebo já v upřímnosti své chodím, a v tě Hospodina doufám, nepohnuť se.

² Zprubujž mne, Hospodine, a zkus mne, přepal ledví má i srdce mé.

³ Milosrdenství tvé zajisté před očima máma jest, a chodím stále v pravdě tvé.

⁴ S lidmi marnými nasedám, a s pokrytci v spolek nevcházím.

⁵ V nenávisti mám shromáždění zlostníků, a s bezbožnými se neusazují.

⁶ Umývám v nevinnosti ruce své, postavuji se při oltáři tvém, Hospodine,

⁷ Abych tě hlasitě chválil, a vypravoval všecky divné skutky tvé.

⁸ Hospodine, jáť miluji obydlí domu tvého, a místo příbytku slávy tvé.

⁹ Nezahrnujž s hříšnými duše mé, a s lidmi vražedlnými života mého,

¹⁰ V jejichž rukou jest nešlechtnost, a pravice jejich vzátek plná.

¹¹ Já pak v upřímnosti své chodím, vykupiž mne, a smiluj se nade mnou.

¹² Noha má stojí na rovině, v shromážděních svatých dobrořečiti budu Hospodinu.

27

¹ Davidův. Hospodin světlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se budu strašiti?

² Útok učinivše na mne zlostiníci, k sežrání těla mého, protivníci moji a nepřátelé moji, sami se potkli a padli.

³ Protož bytí i stany své proti mně rozbili, nebude se lekati srdce mé; bytí se pozdvihla proti mně i válka, na toť se já spouštím.

⁴ Jedné věci žádal jsem od Hospodina, téť vždy hledati budu: Abych přebýval v domě Hospodinově po všechny dny života svého, a spatřoval okrasu Hospodinovu, a zpytoval v chrámě jeho.

⁵ Nebo tu mne ukryje v stánku svém, v den zlý schová mne v skrýši stanu svého, a na skálu vyzdvihne mne.

⁶ A tak vyvýšena bude hlava má nad nepřátely mými, kteříž mne obklíčili; i budu obětovati v stánku jeho oběti plésání, prozpěvovati a chvály vzdávati budu Hospodinu.

⁷ Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou, i vyslyš mne.

⁸ O tobě přemýšlí srdce mé, že velíš, řka: Hledejte tváři mé, a protož tváři tvé, Hospodine, hledati budu.

⁹ Neskrývej tváři své přede mnou, aniž zamítej v hněvě služebníka svého; spomožení mé býval jsi, neopouštěj mne, aniž se mne zhošťuj, Bože spasení mého.

¹⁰ Ačkoli otec můj a matka má mne opustili, Hospodin však mne k sobě přivine.

¹¹ Vyuč mne, Hospodine, cestě své, a veď mne po stezce přímé pro ty, jenž mne střeou.

¹² Nevydávejž mne líbosti protivníků mých, neboť by ostáli proti mně svědkové lživí, i ten, jenž dýše ukrutností.

¹³ Bychť nevěřil, že užívati budu dobroty Hospodinovy v zemi živých, nikoli bych neostál.

¹⁴ Očekávejž na Hospodina, posilň se, a onť posilní srdce tvého; protož očekávej na Hospodina.

28

¹ Davidův. K toběť, Hospodine, volám, skálo má, neodmlčujž mi se, abych, neozval-li bys mi se, nebyl podobný učiněn těm, kteříž sstupují do hrobu.

² Vyslychej hlas pokorných modliteb mých, kdyžkoli k tobě volám, když pozdvihuji rukou svých k svatyni svatosti tvé.

³ Nezahrnuj mne s bezbožníky, a s těmi, kteříž páší nepravost, kteříž mluvívají pokoj s bližními svými, ale převrácenost jest v srdcích jejich.

⁴ Dejž jim podlé skutků jejich, a podlé zlosti nešlechtností jejich; podlé práce rukou jejich dej jim, zaplať jim zaslouženou mzdu jejich.

⁵ Nebo nechťi myslí přiložiti k skutkům Hospodinovým, a k dílu rukou jeho; protož podvrátí je, a nebude jich vzdělávati.

⁶ Požehnaný Hospodin, nebo vyslyšel hlas pokorných modliteb mých.

⁷ Hospodin jest síla má a štít můj, v němť jest složilo naději srdce mé, a dána mi pomoc; protož se veselí srdce mé, a písničkou svou oslavovati jej budu.

⁸ Hospodin jest síla svých, a síla hojného spasení pomazaného svého on jest.

⁹ Spas lid svůj, Hospodine, a požehnej dědictví svému, a pas je, i vyvyš je až na věky.

29

¹ Žalm Davidův. Vzdejte Hospodinu, velikomocní, vzdejte Hospodinu čest a sílu.

² Vzdejte Hospodinu slávu jména jeho, sklánějte se Hospodinu v ozdobě svatosti.

³ Hlas Hospodinův nad vodami, Bůh silný slávy hřímání vzbuzuje, Hospodin to činí nad vodami mnohými.

⁴ Hlas Hospodinův přichází s mocí, hlas Hospodinův s velebností.

⁵ Hlas Hospodinův láme cedry, rozrážít Hospodin cedry Libánské.

⁶ A činí, aby skákali jako telata, Libán a Sirion, jako mladý jednorozec.

⁷ Hlas Hospodinův rozkřesává plamen ohně.

⁸ Hlas Hospodinův k bolesti přivodí poušť, k bolesti přivodí Hospodin poušť Kádes.

⁹ Hlas Hospodinův to činí, že laně plodu pozbývají, obnažuje i lesy, ale v chrámě svém všecku svou slávu vypravuje.

¹⁰ Hospodin nad potopou seděl, a budeť seděti Hospodin, jsa králem i na věky.

¹¹ Hospodin silou lid svůj daří, Hospodin požehná lidu svému v pokoji.

30

¹ Žalm písně, při posvěcení domu Davidova.

² Vyvyšovati tě budu, Hospodine, nebo jsi vyvyšil mne, aniž jsi obradoval nepřátele mých nadě mnou.

³ Hospodine Bože můj, k toběť jsem volal, a uzdravil jsi mne.

⁴ Hospodine, vyvedl jsi z pekla duši mou, obživil jsi mne, abych s jinými nesstoupil do hrobu.

⁵ Žalmy zpívejte Hospodinu svatí jeho, a oslavujte památku svatosti jeho.

⁶ Nebo na kratičko trvá v hněvě svém, všecken pak život v dobré líbeznosti své; z večera potrvá pláč, ale z jitra navrátí se prospěvování.

⁷ I jáť jsem řekl, když mi se šťastně vedlo: Nepohnu se na věky.

⁸ Nebo ty, Hospodine, podlé dobře líbezného vůle své silou upevnil jsi horu mou, ale jakž jsi skryl tvář svou, byl jsem přestrašen.

⁹ I volal jsem k tobě, Hospodine, Pánu pokorně jsem se modlil, řka:

¹⁰ Jaký bude užitek z mé krve, jestliže sstoupím do jámy? Zdaliž tě prach oslavovati bude? Zdaliž zvěstovati bude pravdu tvou?

¹¹ Vyslyšiš, Hospodine, a smiluj se nade mnou, Hospodine, budiž můj spomocník.

¹² I obrátil jsi mi pláč můj v plésání, odvázal jsi pytel můj, a přepásals mne veselím.

¹³ Protož tobě žalmy zpívati bude jazyk můj, a nebude mlčeti. Hospodine Bože můj, na věky tě oslavovati budu.

31

¹ Přednímu zpěváku, žalm Davidův.

² V tebe, Hospodine, doufám, nedejž mi zahanbenu býti na věky, pro spravedlnost svou vysvobod mne.

³ Nakloň ke mně ucha svého, rychle vytrhni mne; budiž mi pevnou skalou a domem ohraženým, abys mne zachoval.

⁴ Nebo skála má a hrad můj ty jsi, protože pro jméno své veď i doved mne.

⁵ Vyved mne z leči, kterouž polékli na mne; nebo síla má ty jsi.

⁶ V ruce tvé poručím ducha svého, nebo jsi mne vykoupil, Hospodine, Bože silný a věrný.

⁷ Nenávidím těch, kteříž následují pouhých marností, nebo já v Hospodinu naději skládám.

⁸ Plésati a radovati se budu v milosrdenství tvém, že jsi vzezřel na mé trápení, a poznal jsi v ssoužení duši mou.

⁹ Aniž jsi mne zavřel v ruce nepřítelů, ale postavil jsi na širokosti nohy mé.

¹⁰ Smiluj se nade mnou, Hospodine, nebo jsem ssoužen, tak že usvadla zámutkem tvář má, duše má, i život můj.

¹¹ Žalostí zajisté zhynulo zdraví mé, a léta má od úpění, zemdlena bídou mou síla má, a kosti mé vyprahly.

¹² U všech nepřátel svých jsem v pohanění, a nejvíce u sousedů, známým pak svým jsem strašidlem; kteříž mne vídají vně, utíkají přede mnou.

¹³ Vyšel jsem z paměti tak, jako mrtvý, učiněn jsem jako nádoba rozražená.

¹⁴ Nebo slýchám utržení mnohých, strach odevšad, když se proti mně spolu puntují, lstivě přemýšlejíce, jak by odjali duši mou.

¹⁵ Ale já v tobě naději skládám, Hospodine; řekl jsem: Bůh můj jsi ty.

¹⁶ V rukou tvých jsou časové moji, vytrhni mne z ruky nepřátel mých a těch, kteříž mne stíhají.

¹⁷ Osvět tvář svou nad služebníkem svým, zachovej mne pro milosrdenství své.

¹⁸ Hospodine, ať nejsem zahanben, nebo jsem tě vzýval; nechať jsou zahanbeni bezbožníci, a skroceni v pekle.

¹⁹ Oněmějte rtové lživí, kteříž mluví proti spravedlivému tvrdě, pyšně a s potupou.

²⁰ Ó jak veliká jest dobrotivost tvá, kterouž jsi odložil těm, jenž se bojí tebe, a kterouž jsi činíval doufajícím v tebe před syny lidskými.

²¹ Ty je skrýváš v skrýši obličejů svého před vysokomyslností člověka, skrýváš je jako v stanu před jazyky svárlivými.

²² Požehnaný buď Hospodin, nebo prokázal ke mně divné milosrdenství své jako v městě ohraženém.

²³ Já zajisté když jsem pospíchal, řekl jsem: Zavrženť jsem od očí tvých, ale ty jsi vyslyšel hlas pokorných modliteb mých, když jsem k tobě volal.

²⁴ Milujtež Hospodina všickni svatí jeho, neboť ostříhá věřících Hospodin, a též odplácí vrchovatě tomu, kdož pýchu provodí.

²⁵ Zmužile sobě čiňte, (a posilní Bůh srdce vašeho), všickni, kteříž naději máte v Hospodinu.

32

¹ Žalm Davidův vyučující. Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest.

² Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není.

³ Já když jsem mlčel, prahly kosti mé v úpění mém každého dne.

⁴ Nebo dnem i nocí obtížena byla nade mnou ruka tvá, tak že přirozená vlhkost má obrátila se v sucho letní. Sélah.

⁵ Protož hřích svůj oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá, a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého. Sélah.

⁶ Za to se tobě bude modliti každý svatý, v času příhodném k nalezení tebe; pročež vody mnohé v rozvodnění k němu nedosáhnou.

⁷ Ty jsi skryše má, od ssouzení zachováš mne, a plésáním vítězným obdaříš. Sélah.

⁸ Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dámť radu, oči své na tě obrátě.

⁹ Nebývejte jako kůň a jako mezek, kteříž rozumu nemají, jejichž ústa uzdou a udidly sevřítí musíš, aby tobě neškodili.

¹⁰ Mnohé bolesti jsou bezbožníka, ale toho, jenž naději skládá v Hospodinu, milosrdenství obklíčí.

¹¹ Radujte se v Hospodinu, a plésejte spravedliví, a prozpěvujte všickni srdce upřímeho.

33

¹ Veselte se spravedliví v Hospodinu, na upřímeť přísluší chválení.

² Oslavujte Hospodina na harfě, na loutně, a na nástroji o desíti strunách, žalmy zpívejte jemu.

³ Zpívejte jemu píseň novou, a huďte dobře a zvučně.

⁴ Nebo pravé jest slovo Hospodinovo, a všeliké dílo jeho stálé.

⁵ Milujeť spravedlnost a soud, milosrdenství Hospodinova plná jest země.

⁶ Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou, a duchem úst jeho všecko vojsko jejich.

⁷ Onť shrnul jako na hromadu vody mořské, a složil na poklad propasti.

⁸ Boj se Hospodina všecka země, děstež se před ním všickni obyvatelé okršlku zemského.

⁹ Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se.

¹⁰ Hospodin ruší rady národů, a v nic obrací přemyšlování lidská.

¹¹ Rada pak Hospodinova na věky trvá, myšlení srdce jeho od národu do pronárodu.

¹² Blahoslavený národ, kteréhož Hospodin jest Bohem jeho, lid ten, kterýž sobě on vyvolil za dědictví.

¹³ Hospodin patře s nebe, vidí všecky syny lidské,

¹⁴ Z příbytku trůnu svého dohlédá ke všechněm obyvatelům země.

¹⁵ Ten, kterýž stvořil srdce jednoho každého z nich, spatřuje všecky skutky jejich.

¹⁶ Nebývá král zachován skrze mnohý zástup, ani udatný rek vysvobozen skrze velikou moc svou.

¹⁷ Oklamavatelný jest kůň k spomožení, aniž ve množství síly své vytrhuje.

¹⁸ Aj, oči Hospodinovy patří na ty, kteříž se ho bojí, a na ty, kteříž očekávají milosrdenství jeho,

¹⁹ Aby vyprostil od smrti duše jejich, a živil je v čas hladu.

²⁰ Duše naše očekává na Hospodina, on jest spomožení naše, a pavéza naše.

²¹ V něm zajisté rozveselí se srdce naše, nebo ve jménu jeho svatém naději skládáme.

²² Budiž milosrdenství tvé nad námi, Hospodine, jakož naději máme v tobě.

34

¹ Davidův, když proměnil obličej svůj před Abimelechem; pročez jsa od něho vyhnán, odšel.

² Dobrořečiti budu Hospodinu každého času, vždycky chvála jeho v ústech mých.

³ V Hospodinu chlubiti se bude duše má, což uslyšíc tiší, budou se veseliti.

⁴ Zvelebujtež se mnou Hospodina, a jméno jeho společně vyvyšujeme.

⁵ Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mne, a ze všech přístrachů mých vytrhl mne.

⁶ Pročez k němu patřiti budou, a sbíhati se, a nebudou zahanbeny tváří jejich, ale řkou:

⁷ Tento chudý volal a Hospodin vyslyšel, i ze všech úzkostí jeho vysvobodil jej.

⁸ Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich.

⁹ Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk, kterýž doufá v něho.

¹⁰ Bojtež se Hospodina svatí jeho; neboť nemívají nedostatku ti, kdož se ho bojí.

¹¹ Lvičátka nedostatek a hlad trpívají, ale ti, kteříž hledají Hospodina, nemívají nedostatku ve všem dobrém.

¹² Podtež, dítky, poslouvejte mne, bázni Hospodinově vyučovati vás budu.

¹³ Který člověk žádostiv jest života, a miluje dny, aby užíval dobrých věcí?

¹⁴ Zdržuj jazyk svůj od zlého, a rty své od mluvení lsti.

¹⁵ Odstup od zlého, a čiň dobré, hledej pokoje, a stíhej jej.

¹⁶ Oči Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání jejich:

¹⁷ Ale zuřivý obličej Hospodinův proti těm, kteříž páší zlé věci, aby vyplénil z země památku jejich.

¹⁸ Volají-li spravedliví, Hospodin vyslychá, a ze všech jejich úzkostí je vytrhuje.

¹⁹ Nebo blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce skroušeného, a potřeným v duchu spomáhá.

²⁰ Mnohé úzkosti jsou spravedlivého, ale Hospodin ze všech jej vytrhuje.

²¹ Onť ostríhá všech kostí jeho, žádná z nich nebývá zlámána.

²² Bezbožníka zahubí zlost, a ti, kteříž nenávidí spravedlivého, zkaženi budou.

²³ Služebníků pak svých duše vykoupí Hospodin, a nebudou zkaženi, kteříž doufají v něho.

35

¹ Žalm Davidův. Suď se, Hospodine, s těmi, kteříž se se mnou soudí; bojuj proti těm, kteříž proti mně bojují.

² Pochyt štít a pavézu, a povstaň mi ku pomoci.

³ Vezmi i kopí, a vyjdi vstříc těm, kteříž táhnou proti mně. Rciž duši mé: Spasení tvé jáť jsem.

⁴ Nechat se zahanbí a zapýří ti, kteříž hledají duše mé; zpět ať jsou obráceni a zahanbeni ti, kteříž mi zlé obmýšlejí.

⁵ Ať jsou jako plevy před větrem, a anděl Hospodinův rozptylujž je.

⁶ Cesta jejich budiž temná a plzká, a anděl Hospodinův stihej je.

⁷ Nebo jsou bez příčiny polékli v jámě osídlo své, bez příčiny vykopali jámu duši mé.

⁸ Případniž na ně setření, jehož se nenadáli, a síť jejich, kterouž ukryli, ať je uloví; s hřmotem ať do ní vpadnou.

⁹ Duše má pak ať se veselí v Hospodinu, a ať raduje se v spasení jeho.

¹⁰ A tuť všechny kosti mé řeknou: Hospodine, kdo jest podobný tobě, ješto vytrhuješ ztrápeného z moci toho, kterýž nad něj silnější jest, tolikéž chudého a nuzného od toho, kterýž ho násilně loupí?

¹¹ Povstávají svědkové lživí, a na to, o čemž nevím, dotazují se mne.

¹² Zlým za dobré mi se odplacují, duše mé zbaviti mne chtěje,

¹³ Ježto já v nemoci jejich pytle m jsem se přiodíval, duši svou postem trápil, a sám u sebe za ně často se modlil.

¹⁴ Jako k příteli, jako k bratru vlastnímu jsem chodíval; jakožto ten, kterýž po matce kvílí, smutek nesa, tak jsem se ponižoval.

¹⁵ Ale oni z mého zlého radovali se, a rotili se; shromažďovali se proti mně i ti nejnevážnější, o čemž jsem nevěděl; utrhalí mi, a nemlčeli.

¹⁶ S pokrytci, posměvači, fatkáři škřípěli na mne zuby svými.

¹⁷ Pane, dlouho-liž se dívati budeš? Vytrhni duši mou od zhouby jejich, od lvů jedinkou mou.

¹⁸ I budu tě oslavovati v shromáždění velikém, ve množství lidu tebe chváliti budu.

¹⁹ Nechažť se nade mnou neradují ti, kteříž bezprávně ke mně se nepřátelsky mají; ti, kteříž mne nenávidí bez příčiny, ať nemhourají očima.

²⁰ Neboť nemluví ku pokoji, ale proti pokojným na zemi slova lstivá vymýšlejí.

²¹ Anobř rozdírají proti mně ústa svá, a říkají: Hahá, hahá, jižt vidí oko naše.

²² Vidiš ty to, Hospodine, neodmlčujž se, Pane, nevzdalujž se ode mne.

²³ Probudiž se a procit' k soudu mému, Bože můj a Pane můj, k obhájení pře mé.

²⁴ Sud' mne podlé spravedlnosti své, Hospodine Bože můj, ať se neradují nade mnou.

²⁵ Ať neříkají v srdci svém: Měhoděk duši naší; ať neříkají: Sehltli jsme jej.

²⁶ Ale ať se zahanbí a zapýří všickni radující se mému zlému, v stud a hanbu ať jsou oblečeni ti, kteříž se zpínají proti mně.

²⁷ Ti pak, kteříž mi přejí mé spravedlnosti, ať plésají, a radují se, a ať říkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin, kterýž přeje pokoje služebníku svému.

²⁸ I můj jazyk ohlašovati bude spravedlnost tvou, a na každý den chválu tvou.

36

¹ Přednímu z kantorů, služebníka Hospodinova Davida.

² Převrácenost bezbožníka pojišťuje u vnitřnosti srdce mého, že není žádné bázně Boží před očima jeho.

³ Nebo mu ona pochlebuje před očima jeho, aby vykonal nepravost svou až do zošklivení.

⁴ Slova úst jeho jsou nepravá a lstivá, přestal srozumívati, aby dobře činil.

⁵ Nepravost smýšlí i na ložci svém, ustavuje se na cestě nedobré, zlého se nevaruje.

⁶ Hospodine, až do nebes milosrdenství tvé, pravda tvá až do nejvyšších oblaků.

⁷ Spravedlnost tvá jako nejvyšší hory, soudové tvoji jako hlubokost nesmírná; lidi i hovada sám zachovávaš, Hospodine.

⁸ Jak převelmi drahé jest milosrdenství tvé, Bože, a protož synové lidští v stínu křídel tvých doufají.

⁹ Tučností domu tvého rozvlažování bývají, a potokem rozkoší svých napájíš je.

¹⁰ Nebo u tebe jest studnice života, a v světle tvém světlo vidíme.

¹¹ Rozprostři milosrdenství své na ty, kteříž tebe znají, a spravedlnost tvou na upřímé srdcem.

¹² Nechažt' nedotírá na mne noha pyšných, a ruka bezbožníků ať mne nezavozuje.

¹³ Tam, kdež padají činitelé nepravosti, poraženi bývají, a nemohou povstati.

37

¹ Žalm Davidův. Nehněvej se příčinou zlostníků, nechtěj záviděti těm, kteříž páší nepravost.

² Nebo jako tráva v náhle podfati budou, a jako zelená bylina uvadnou.

³ Doufej v Hospodina, a

⁴ Těš se v Hospodinu, a dá tobě žádosti srdce tvého.

⁵ Uval na Hospodina cestu svou, a slož v něm naději, onť zajisté všechno spraví.

⁶ A vyvedeť spravedlnost tvou jako světlo, a nevinu tvou jako poledne.

⁷ Mlčelivě se měj k Hospodinu, a očekávej na něj pečlivě. Nekormuť se příčinou toho, jemuž se daří na cestě jeho, příčinou člověka, kterýž provádí, cožkoli umyslí.

⁸ Pusť mimo sebe hněv, a zanech prchlivosti; nezpouzej se tak, abys zle činiti chtěl.

⁹ Nebo zlostníci vyplnění budou, ale ti, kteříž očekávají na Hospodina, dědičně zemí vládnouti budou.

¹⁰ Po malé chvíli zajisté, anť bezbožníka nebude, a pohledíš na místo jeho, anť ho již není.

¹¹ Ale tiší dědičně obdrží zemi, a rozkoš míti budou ve množství pokoje.

¹² Zle myslí bezbožník o spravedlivém, a škřípí na něj zuby svými,

¹³ Ale Hospodin směje se jemu; nebo vidí, že se přibližuje den jeho.

¹⁴ Vytrhujíť bezbožníci meč, a natahují lučiště své, aby porazili chudého a nuzného, aby hubili ty, kteříž jsou ctného obcování;

¹⁵ Ale meč jejich vejde v jejich srdce, a lučiště jejich budou polámána.

¹⁶ Lepší jest málo, což má spravedlivý, než veliká bohatství bezbožníků mnohých.

¹⁷ Nebo ramena bezbožných polámána budou, spravedlivé pak zdržuje Hospodin.

¹⁸ Znáť Hospodin dny upřímých, protož dědictví jejich na věky zůstane.

¹⁹ Nebudouť zahanbeni v čas zlý, a ve dnech hladu nasyceni budou;

²⁰ Ale bezbožníci zahynou, a nepřátelé Hospodinovi, jak tuk beranů s dymem mizí, tak zmizejí.

²¹ Vypůjčuje bezbožník, a nemá co oplatiti, ale spravedlivý milost činí, a rozdává.

²² Nebo požehnaní ode Pána zemí vládnouti budou, ale zlořečení od něho budou vyplnění.

²³ Krokové člověka spravedlivého od Hospodina spravování bývají, a cestu jeho libuje.

²⁴ Jestliže by upadl, neurazí se; nebo Hospodin drží jej za ruku jeho.

²⁵ Mlad jsem byl, a sstaral jsem se, a neviděl jsem spravedlivého opuštěného, ani semene jeho žebrati chleba.

²⁶ Každého dne milost činí, i půjčuje, a však símě jeho jest v požehnaní.

²⁷ Odstup od zlého, a čiň dobré, a bydliti budeš na věky.

²⁸ Nebo Hospodin miluje soud, a neopouští svatých svých, na věky v stráži jeho budou; símě pak bezbožníků bude vyplněno.

²⁹ Ale spravedliví ujmou zemi dědičně, a na věky v ní přebývati budou.

³⁰ Ústa spravedlivého mluví moudrost, a jazyk jeho vynáší soud.

³¹ Zákon Boha jeho jest v srdci jeho, pročez nepodvrtnou se nohy jeho.

- 32 Špehujet bezbožník po spravedlivém, a hledá ho zahubiti;
33 Ale Hospodin ho nenechá v ruce jeho, aniž ho dopustí potupiti, když by souzen byl.
34 Očekávejž tedy na Hospodina, a ostříhej cesty jeho, a on tě povýší, abys dědičně obdržel zemi, z níž že vykořenění budou bezbožníci, uhlédáš.
35 Viděl jsem bezbožníka hrozné síly, an se rozložil jako zelený samorostlý strom.
36 Ale tudíž pominul, a aj nebylo ho; nebo hledal jsem ho, a není nalezen.
37 Pozor měj na pobožného, a viz upřímého, žeť takového člověka poslední věci jsou potěšené,
38 Přestupníci pak že tolikéž vyhlazeni budou, a bezbožníci naposledy vyfati.
39 Ale spasení spravedlivých jest od Hospodina, onť jest síla jejich v času ssoužení.
40 Spomáhát jim Hospodin, a je vytrhuje, vytrhuje je od bezbožníků, a zachovává je; nebo doufají v něho.

38

- 1 Žalm Davidův k připomínání.
2 Hospodine, v prchlivosti své netresci mne, ani v hněvě svém kárej mne.
3 Nebo střely tvé uvázly ve mně, a ruka tvá na mne těžce dolehla.
4 Nic není celého v těle mém pro tvou hněvivost, nemají pokoje kosti mé pro hřích můj.
5 Nebo nepravosti mé vzešly nad hlavu mou, jako břímě těžké nemožné jsou mi k unesení.
6 Zahnojily se, a kyší rány mé pro bláznovství mé.
7 Pohrbený a sklíčený jsem náramně, každého dne v smutku chodím.
8 Nebo ledví má plná jsou mrzkosti, a nic není celého v těle mém.
9 Zemden jsem a potřín převelice, řvu pro úzkost srdce svého.
10 Pane, před tebou jest všecka žádost má, a vzdychání mé není před tebou skryto.
11 Srdce mé zmitá se, opustila mne síla má, i to světlo očí mých není se mnou.
12 Ti, kteříž mne milovali, a tovaryši moji, štítí se ran mých, a příbuzní moji zdaleka stojí.
13 Ti pak, kteříž stojí o bezživotí mé, osídla lécejí, a kteříž mého zlého hledají, mluví převráceně, a přes celý den lest a chytrost smýšlejí.
14 Ale já jako hluchý neslyším, a jako němý, kterýž neotvívá úst svých;
15 Tak jsem, jako člověk, kterýž neslyší, a v jehož ústech není žádného odporu.
16 Nebo na tě, Hospodine, očekávám, ty za mne odpovíš, Pane Bože můj.
17 Nebo jsem řekl: Ať se neradují ze mne, poklesla-li by se noha má, ať se pyšně nepozdvihují nade mnou,

¹⁸ Poněvadž k snášení bíd hotov jsem, anobrž bolest má vždycky jest přede mnou.

¹⁹ A že nepravosti své vyznávám, a pro hřích svůj tesklím.

²⁰ Pročež nepřátelé moji veseli jsouce, silí se, a rozmnožují se ti, kteříž mne bez příčiny nenávidí.

²¹ A zlým za dobré mi se odplacující, činí mi protivenství, proto že dobrého následuji.

²² Neopouštějž mne, Hospodine Bože můj, nevzdalujž se ode mne.

²³ Přispěj k spomožení mému, Pane spasení mého.

39

¹ Přednímu zpěváku Jedutunovi, žalm Davidův.

² Řekl jsem: Ostříhati budu cest svých, abych nezhrěšil jazykem svým; pojmu v uzdu ústa svá, dokudž bude bezbožník přede mnou.

³ Mlčením byl jsem k němému podobný, umlčel jsem se i spravedlivého odporu, ale bolest má více zhouřena jest.

⁴ Hořelo ve mně srdce mé, roznicen jest oheň v přemýšlování mém, tak že jsem mluvil jazykem svým, řka:

⁵ Dej mi znáti, Hospodine, konec života mého, a odměření dnů mých jaké jest, abych věděl, jak dlouho trvati mám.

⁶ Aj, na dlaň odměřil jsi mi dnů, a věk můj jest jako nic před tebou, a jistě žeť není než pouhá marnost každý člověk, jakkoli pevně stojí. Sélah.

⁷ Jistě tak pomíjí člověk jako stín, nadarmo zajisté kvaltuje se; shromažďuje, a neví, kdo to pobéře.

⁸ Načež bych tedy nyní očekával, Pane? Očekávání mé jest na tebe.

⁹ A protož ode všech přestoupení mých vysvobod mne, za posměch bláznů nevystavuj mne.

¹⁰ Oněměl jsem, a neotevřel úst svých, proto že jsi ty učinil to.

¹¹ Odejmi ode mne metlu svou, nebo od švihání ruky tvé docela zhynul jsem.

¹² Ty, když zehráním pro nepravost tresceš člověka, hned jako mol k zetlení přivodíš zdárnost jeho; marnost zajisté jest všeliký člověk. Sélah.

¹³ Vyslyšíž modlitbu mou, Hospodine, a volání mé přijmi v uši své; neodmlčujž se kvílení mému, nebo jsem příchozí a podruh u tebe, jako i všickni otcové moji.

¹⁴ Ponechej mne, ať se posílím, prvé než bych se odebral, a již zde více nebyl.

40

¹ Přednímu zpěváku, Davidův žalm.

² Žádostivě očekával jsem na Hospodina, i naklonil se ke mně, a vyslyšel mé volání.

³ A vytáhl mne z čisterny hlučící, i z bláta bahnivého, a postavil na skále nohy mé, a kroky mé utvrdil.

⁴ A tak vložil v ústa má píseň novou, chválu Bohu našemu, což když uhlédají mnozí, i báti se, i doufání skládati budou v Hospodinu.

⁵ Blahoslavený ten člověk, kterýž skládá v Hospodinu svou naději, a neohlédá se na pyšné, ani na ty, kteříž se ke lži uchylují.

⁶ Mnohé věci činiš ty, Hospodine Bože můj, a divní jsou skutkové tvoji i myšlení tvá o nás; není, kdo by je pořád vyčísti mohl před tebou. Já chtěl-li bych je vymluviti a vypraviti, mnohem více jich jest, nežli vypraveno býti může.

⁷ Oběti a daru neoblíbil, ale uši jsi mi otevřel; zápalu a oběti za hřích nežádal jsi.

⁸ Tehdy řekl jsem: Aj, jduť, jakož v knihách psáno jest o mně.

⁹ Abych činil vůli tvou, Bože můj, líbost mám; nebo zákon tvůj jest u prostřed vnitřností mých.

¹⁰ Ohlašoval jsem spravedlnost v shromáždění velikém; aj, rtů svých že jsem nezdržoval, ty znáš, Hospodine.

¹¹ Spravedlnosti tvé neukryl jsem u prostřed srdce svého, pravdu tvou a spasení tvé vypravoval jsem, nezatajil jsem milosrdenství tvého a pravdy tvé v shromáždění velikém.

¹² Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitování svých ode mne; milosrdenství tvé a pravda tvá vždycky ať mne ostříhají.

¹³ Neboť jsou mne obklíčily zlé věci, jimž počtu není; dostihly mne mé nepravosti, tak že prohlédnouti nemohu; rozmnožily se nad počet vlasů hlavy mé, a srdce mé opustilo mne.

¹⁴ Račiž ty mne, Hospodine, vysvoboditi; Hospodine, pospěšiz ku pomoci mé.

¹⁵ Zahanbeni buďte, a zapyřte se všickni, kteříž hledají duše mé, aby ji zahladili; zpět obráceni a v potupu dáni buďte, kteříž líbost mají v neštěstí mém.

¹⁶ Přijdiž na ně spuštění za to, že mne k hanbě přivésti usilují, říkajíce: Hahá, hahá.

¹⁷ Ale ať radují a veselí se v tobě všickni hledající tebe, a milující spasení tvé ať říkají vždycky: Velezlaven budiž Hospodin.

¹⁸ Já pak ačkoli chudý a nuzný jsem, Pán však pečuje o mne. Pomoc má a vysvoboditel můj ty jsi. Bože můj, neprodlévejž.

41

¹ Přednímu zpěváku, žalm Davidův.

² Blahoslavený, kdož prozřetelný soud činí o chudém; v den zlý vysvobodí jej Hospodin.

³ Hospodin ho ostřeže, a obživí jej; blažený bude na zemi, aniž ho vydá líbosti nepřátel jeho.

⁴ Hospodin ho na ložci ve mdlobě posilí, všecko ležení jeho v nemoci jeho promění.

⁵ Já řekl jsem: Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav duši mou, nebo jsem tobě zhřešil.

⁶ Nepřátelé moji mluvili zle o mně, řkouce: Skoro-liž umřel, a zahyne jméno jeho?

⁷ A jestliže kdo z nich přichází, aby mne navštívil, pochlebenství mluví; srdce jeho sbírá sobě nepravost, a vyjda ven, roznáší ji.

⁸ Ššeptávají se spolu proti mně všickni, kteříž mne nenávidí, a přičítají mi zlé věci, říkajíce:

⁹ Pomsta pro nešlechtnost přichytila se ho, a kdyžtě se složil nepovstaneť zase.

¹⁰ Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství, jemuž jsem se dověřoval, a kterýž jídal chléb můj, pozdvihl paty proti mně.

¹¹ Ale ty, Hospodine, smiluj se nade mnou, a pozdvihni mne, a odplatím jim;

¹² Abych odtud poznal, že mne sobě libuješ, když by se neradoval nade mnou nepřítel můj.

¹³ Mne pak v upřímnosti mé zachováš, a postavíš před obličejem svým na věky.

¹⁴ Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, od věků až na věky, Amen i Amen.

42

¹ Přednímu zpěváku z synů Chóre, žalm vyučující.

² Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože.

³ Zízní duše má Boha, Boha živého, a říká: Skoro-liž půjdu, a ukáži se před obličejem Božím?

⁴ Slzy mé jsou mi místo chleba dnem i nocí, když mi říkají každého dne: Kdež jest Bůh tvůj?

⁵ Na to když se rozpomínám, téměř duši svou sám v sobě vylévám, že jsem chodíval s mnohými, a ubírával jsem se s nimi do domu Božího s hlasitým zpíváním, a díkčiněním v zástupu plésajících.

⁶ Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu, i hojné spasení tváři jeho.

⁷ Můj Bože, jak tesklí duše má! Protož se na tě rozpomínám v krajině Jordánské a Hermonské, na hoře Mitsar.

⁸ Propast propasti se ozývá k hlucení trub tvých, všecka vlnobití tvá a rozvydění tvá na mne se svalila.

⁹ Věřím však, žeť mi udělí ve dne Hospodin milosrdenství svého, a v noci písnička jeho se mnou, a modlitba má k Bohu života mého.

¹⁰ Díím k Bohu silnému, skále své: Proč jsi zapomenul se nade mnou? Proč pro ssoužení od nepřítele v smutku mám choditi?

¹¹ Jako rána v kostech mých jest to, když mi utrhnají nepřátelé moji, říkajíce mi každého dne: Kdež jest Bůh tvůj?

¹² Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve mně? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu; onť jest hojné spasení tváři mé a Bůh můj.

43

¹ Suď mne, ó Bože, a zasaď se o mou při; od národu nemilosrdného, a od člověka lstivého a nepravého vytrhni mne.

² Nebo ty jsi Bůh mé síly. Proč jsi mne zapudil? Proč pro ssoužení od nepřítele v smutku mám ustavičně choditi?

³ Sešliž světlo své a pravdu svou, to ať mne vodí a zprovodí na horu svatosti tvé a do příbytků tvých,

⁴ Abych přistoupil k oltáři Božímu, k Bohu radostného plésání mého, a budu tě oslavovati na harfě, ó Bože, Bože můj.

⁵ Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve mně? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu; onť jest hojné spasení tváři mé a Bůh můj.

44

¹ Přednímu zpěváku z synů Chóre, vyučující.

² Bože, ušima svýma slýchali jsme, a otcové naši vypravovali nám o skutcích, kteréž jsi činíval za dnů jejich, za dnů starodávních.

³ Tys sám rukou svou vyhnal pohany, a vštípil jsi je; potřel jsi lidi, a je jsi rozplodil.

⁴ Neboť jsou neopanovali země mečem svým, aniž jim rámě jejich spomohlo, ale pravice tvá a rámě tvé, a světlost obličeje tvého, proto že jsi je zamiloval.

⁵ Ty jsi sám král můj, ó Bože, udílejž hojného spasení Jákobova.

⁶ V toběť jsme protivníky naše potírali, a ve jménu tvém pošlapávali jsme povstávající proti nám.

⁷ Neboť jsem v lučišti svém naděje neskládal, aniž mne kdy obránil meč můj.

⁸ Ale ty jsi nás vysvobozoval od nepřátel našich, a kteříž nás nenávidí, ty jsi zahanboval.

⁹ A protož chválíme tě Boha na každý den, a jméno tvé ustavičně oslavujeme. Sélah.

¹⁰ Ale nyní jsi nás zahnal i zahanbil, a nevycházíš s vojsky našimi.

¹¹ Obrátil jsi nás nazpět, a ti, kteříž nás nenávidí, rozchvátali mezi sebou jmění naše.

¹² Oddal jsi nás, jako ovce k snědení, i mezi pohany rozptýlil jsi nás.

¹³ Prodal jsi lid svůj bez peněz, a nenadsadils mzdy jejich.

¹⁴ Vydal jsi nás k utrhaní sousedům našim, ku posměchu a ku potupě těm, kteříž jsou vůkol nás.

¹⁵ Uvedl jsi nás v přísloví mezi národy, a mezi lidmi, aby nad námi hlavou zmitáno bylo.

¹⁶ Na každý den styděti se musím, a hanba tváři mé příkrývá mne,

¹⁷ A to z příčiny řeči utrhajícího a hanějícího, z příčiny nepřítele a vymstívajícího se.

¹⁸ Všecko to přišlo na nás, a však jsme se nezapomenuli na tě, aniž jsme zrušili smlouvy tvé.

¹⁹ Neobrátilo se nazpět srdce naše, aniž se uchýlil krok náš od stezky tvé,

²⁰ Ačkoli jsi nás byl potřel na místě draků, a přikryl jsi nás stínem smrti.

²¹ Kdybychom se byli zapomenuli na jméno Boha svého, a pozdvihli rukou svých k bohu cizímu,

²² Zdaliž by toho Bůh byl nevyhledával? Nebo on zná skrytosti srdce.

²³ Anobř pro tebe mordováni býváme každého dne, jmíni jsme jako ovce k zabítí oddané.

²⁴ Procitiž, proč spíš, ó Pane? Probudiž se, a nezaháněj nás na věky.

²⁵ I pročež tvář svou skrýváš, a zapomínáš se na trápení a soužení naše?

²⁶ Nebotě se již sklonila až k prachu duše naše, přilnul k zemi život náš.

²⁷ Povstaniž k našemu spomožení, a vykup nás pro své milosrdenství.

45

¹ Přednímu kantoru z synů Chóre, na šošannim, vyučující. Píseň o lásce.

² Vyneslo srdce mé slovo dobré, vypravovati budu písně své o králi, jazyk můj jako péro hbitého písaře.

³ Krásnější jsi nad všechny syny lidské, rozlita jest i milost ve rtech tvých, proto že jest tobě poželhal Bůh až na věky.

⁴ Připaš meč svůj na bedra, ó reku udatný, prokaž důstojnost a slávu svou.

⁵ A v té slávě své šťastně vyjížděj s slovem pravdy, tichosti a spravedlnosti, a dokáže pravice tvá hrozných věcí.

⁶ Střely tvé jsou ostré, padati budou od nich před tebou národové, proniknou až k srdci nepřátel královských.

⁷ Trůn tvůj, ó Bože, jest věčný a stálý, berla království tvého jestiť berla nejpřímější.

⁸ Miluješ spravedlnost, a nenávidíš bezbožnosti, protože pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad účastníky tvé.

⁹ Mirra, aloe a kassia, všechna roucha tvá voní z paláců, z kostí slonových vzdělaných, nad ty, jenž tě obveselují.

¹⁰ Dcery králů jsou mezi vzácnými tvými, přistojíť i manželka tobě po pravici v ryzím zlatě.

¹¹ Slyšiž, dcerko, a viz, a nakloň ucha svého, a zapomeň na lid svůj a na dům otce svého.

¹² I zalíbí se králi tvá krása; onť jest zajisté Pán tvůj, protože skláněj se před ním.

¹³ Tuť i Tyrští s dary, před obličejem tvým kořiti se budou bohatí národové.

¹⁴ Všecka slavná jest dcera královská u vnitřku, roucho zlatem vytkávané jest oděv její.

¹⁵ V rouše krumpovaném přivedena bude králi, i panny za ní, družičky její, přivedeny budou k tobě.

¹⁶ Přivedeny budou s radostí velikou a plésáním, a vejdou na palác královský.

¹⁷ Místo otců svých budeš míti syny své, kteréž postavíš za knížata po vší zemi.

¹⁸ V paměť uvoditi budu jméno tvé po všechny věky, pročež oslavovati tě budou národové na věky věků.

46

¹ Přednímu kantoru z synů Chóre, píseň na alamot.

² Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém ssouzení pomoc vždycky hotová.

³ A protože nebudeme se báti, byť se pak i země podvrátila, a zpřevracely se hory do prostřed moře.

⁴ Byť i ječely, a kormoutily se vody jeho, a hory se rozrážely od dutí jeho. Sélah.

⁵ Potok a pramenové jeho obveselují město Boží, nejsvětější z příbytků Nejvyššího.

⁶ Bůh jest u prostřed něho, nepohneť se; přispějeť jemu Bůh na pomoc hned v jitře.

⁷ Když hlučeli národové, a pohnula se království, vydal hlas svůj, a rozplynula se země.

⁸ Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův. Sélah.

⁹ Podte, vizte skutky Hospodinovy, jakýchť jest pustin nadělal na zemi.

¹⁰ Přítrž činí bojům až do končin země, lučiště láme, kopí posekává, a vozy spaluje ohněm,

¹¹ Mluvě: Upokojtež se, a vězte, žeť jsem já Bůh, kterýž vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu na zemi.

¹² Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův. Sélah.

47

¹ Přednímu zpěváku z synů Chóre, žalm.

² Všickni národové plésejte rukama, trubte Bohu s hlasitým prozpěvováním.

³ Nebo Hospodin nejvyšší, hrozný, jest král veliký nade vsí zemi.

⁴ Uvozuje lidi v moc naši, a národy pod nohy naše.

⁵ Oddělil nám za dědictví naše slávu Jákobovu, kteréhož miloval. Sélah.

⁶ Vstoupil Bůh s troubením, Hospodin s zvukem trouby.

⁷ Žalmy zpívejte Bohu, zpívejte; zpívejte žalmy králi našemu, zpívejte.

⁸ Nebo král vsí země Bůh jest, zpívejte žalmy rozumně.

⁹ Kralujeť Bůh nad národy, Bůh sedí na trůnu svém svatém.

¹⁰ Knížata národů připojili se k lidu Boha Abrahamova; nebo pavézy země Boží jsou, pročez on náramně vyvýšen jest.

48

¹ Píseň žalmu synů Chóre.

² Veliký jest Hospodin, a převelmi chvalitebný v městě Boha našeho, na hoře svatosti své.

³ Ozdoba krajiny, útěcha vsí země jestiť hora Sion, k straně půlnoční, město krále velikého.

⁴ Bůh na palácích jeho, a znají ho býti vysokým hradem.

⁵ Nebo aj, králové když se shromáždili a spolu táhli,

⁶ Sami to uzřevše, velmi se divili, a předěšeni byvše, náhle utíkali.

⁷ Tuť jest je strach popadl, a bolest jako ženu rodící.

⁸ Větrem východním rozrážíš lodí Tarské.

⁹ Jakž jsme slýchali, tak jsme spatřili, v městě Hospodina zástupů, v městě Boha našeho. Bůh upevní je až na věky.

¹⁰ Rozjímáme, ó Bože, milosrdenství tvé u prostřed chrámu tvého.

¹¹ Jakož jméno tvé, Bože, tak i chvála tvá až do končin země; pravice tvá zajisté plná jest spravedlnosti.

¹² Raduj se, horo Sione, plésejte, dcery Judské, z příčiny soudů Božích.

¹³ Obejděte Sion, a obstupte jej, sečtete věže jeho.

¹⁴ Přiložte mysl svou k ohradě, popatřte na paláce jeho, abyste uměli vypravovati věku potomnímu,

¹⁵ Že tento Bůh jest Bůh náš na věčné věky, a že on vůdce náš bude až do smrti.

49

¹ Přednímu kantoru z synů Chóre, žalm.

² Slyšte to všickni národové, pozorujte všickni obyvatelé země.

³ Tak z lidu obecného, jako z povýšených, tak bohatý, jako chudý.

⁴ Ústa má mluvití budou moudrost, a přemýšlování srdce mého rozumnost.

⁵ Nakloním k přísloví ucha svého, a při harfě vykládati budu přípovídku svou.

⁶ I proč se báti mám ve dnech zlých, aby nepravost těch, kteříž mi na paty šlapají, mne obklíčiti měla?

⁷ Kteríž doufají v svá zboží, a množstvím bohatství svého se chlubí.

⁸ Žádný bratra svého nijakž vykoupiti nemůže, ani Bohu za něj dáti mzdy vyplacení,

⁹ (Neboť by velmi drahé musilo býti vyplacení duše jejich, protože nedovedeť toho na věky),

¹⁰ Aby živ byl věčně, a neviděl porušení.

¹¹ Nebo se vídá, že i moudří umírají, blázen a hovadný člověk zároveň hynou, zboží svého i cizím zanechávajíce.

¹² Myšlení jejich jest, že domové jejich věční jsou, a příbytkové jejich od národu do pronárodu; pročž je po krajinách nazývají jmény svými.

¹³ Ale člověk v slávě netrvá, jsa podobný hovadům, kteráž hynou.

¹⁴ Taková snažnost jejich jest bláznovstvím při nich, však potomci jejich ústy svými to schvalují. Sélah.

¹⁵ Jako hovada v pekle skladeni budou, smrt je žráti bude, ale upřími panovati budou nad nimi v jitře; způsob pak oněchno aby zvětšel, z příbytku svého octnou se v hrobě.

¹⁶ Ale Bůh vykoupí duši mou z moci pekla, když mne přijme. Sélah.

¹⁷ Neboj se, když by někdo zbohatl, a když by se rozmnožila sláva domu jeho.

¹⁸ Při smrti zajisté ničeho nevezme, aniž sstoupí za ním sláva jeho.

¹⁹ Ačťkoli duši své, pokudž jest živ, lahodí; k tomu chválí jej i jiní, když sobě čistě povoluje:

²⁰ A však musí se odebrati za věkem otců svých, a na věky světla neužítí.

²¹ Summou: Ělověk jsa ve cti, neusrozumí-li sobě, bývá učiněn podobný hovadům, kteráž hynou.

50

¹ Žalm Azafovi. Bůh silný, Bůh Hospodin mluvil, a přivolal zemi od východu slunce i od západu jeho.

² Z Siona v dokonalé kráse Bůh zastkvěl se.

³ Běřeť se Bůh náš, a nebude mlčeti; oheň před ním vše zžirati bude, a vůkol něho vichřice náramná.

⁴ Zavolal nebes s hůry i země, aby soudil lid svůj, řka:

⁵ Shromážďte mi svaté mé, kteříž smlouvu se mnou učinili při obětech.

6 I budou vypravovati nebesa spravedlnost jeho; nebo sám Bůh soudce jest. Sélah.

7 Slyš, lide můj, a buduť mluvití, Izraeli, a buduť tebou osvědčovati. Já zajisté Bůh, Bůh tvůj jsem.

8 Nechci tě obviňovati z příčiny obětí tvých, ani zápalů tvých, že by vždycky přede mnou nebyli.

9 Nevezmuť z domu tvého volka, ani z chlívů tvých kozlů.

10 Nebo má jest všecka zvěř lesní, i hovada na tisíci horách.

11 Já znám všecko ptactvo po horách, a zvěř polní před sebou mám.

12 Zlačným-li, nic tobě o to nedím; nebo můj jest okršlek zemský i plnost jeho.

13 Zdaliž jídám maso z volů, a pijím krev kozlovou?

14 Obětuj Bohu obět chvály, a plň Nejvyššímu své sliby;

15 A vzývej mne v den ssoužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti.

16 Sic jinak bezbožníku praví Bůh: Což tobě do toho, že ty vypravuješ ustanovení má, a béřeš smlouvu mou v ústa svá,

17 Poněvadž jsi vzal v nenávisť kázeň, a zavrhl jsi za sebe slova má.

18 Vidíš-li zloděje, hned s ním běžíš, a s cizoložníky díl svůj máš.

19 Ústa svá pouštíš ke zlému, a jazyk tvůj skládá lest.

20 Usazuješ se, a mluvíš proti bratru svému, a na syna matky své lehkost uvodíš.

21 To jsi činil, a já mlčel jsem. Měl-liž jsi ty se domnívati, že já tobě podobný budu? Nýbrž trestati tě budu, a představím to před oči tvé.

22 Srozumějtež tomu již aspoň vy, kteříž se zapomínáte na Boha, abych snad nepochytil, a nebyl by, kdo by vytrhl.

23 Kdož obětuje obět chvály, tenť mne uctí, a tomu, kdož napravuje cestu svou, ukáží spasení Boží.

51

1 Přednímu z kantorů, žalm Davidův,

2 Když k němu přišel Nátan prorok, po jeho vjití k Betsabé.

3 Smiluj se nade mnou, Bože, podle milosrdenství svého, podle množství slitování svých shlad přestoupení má.

4 Dokonale obmej mne od nepravosti mé, a od hříchu mého očisť mne.

5 Nebo já znám přestoupení svá, a hřích můj přede mnou jest ustavičně.

6 Tobě, tobě samému, zhřešil jsem, a zlého se před očima tvýma dopustil, abys spravedlivý zůstal v řečech svých, a bez úhony v soudech svých.

7 Aj, v nepravosti zplozen jsem, a v hříchu počala mne matka má.

8 Aj, ty libuješ pravdu u vnitřnostech, nadto skrytou moudrost zjevil jsi mi.

9 Vyčisť mne yzopem, a očištěn budu, umej mne, a nad sním bělejší budu.

10 Dej mi slyšeti radost a potěšení, tak ať zplší kosti mé, kteréž jsi potřel.

11 Odvrať tvář svou přísnou od hříšností mých, a vymaž všechny nepravosti mé.

12 Srdce čistě stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.

¹³ Nezamítej mne od tváři své, a Ducha svatého svého neodjímej ode mne.

¹⁴ Navrať mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvrď mne.

¹⁵ I budu vyučovati přestupníky cestám tvým, aby hříšníci k tobě se obraceli.

¹⁶ Vytrhni mne z pomsty pro vylití krve, ó Bože, Bože spasiteli můj, a budeť s veselím prozpěvovati jazyk můj o spravedlnosti tvé.

¹⁷ Pane, rty mé otevři, i budou ústa má zvěstovati chválu tvou.

¹⁸ Nebo neoblíbil bys oběti, bychť ji i dal, aniž bys zápalu přijal.

¹⁹ Oběti Boží duch skroušený; srdcem skroušeným a potřebným, Bože, nezhrzíš.

²⁰ Dobrotivě nakládej z milosti své s Sionem, vzdělej zdi Jeruzalémské.

²¹ A tehďáž sobě zalíbíš oběti spravedlnosti, zápaly a pálení celých obětí, tehďážť voly na oltáři tvém obětovati budou.

52

¹ Přednímu z kantorů, vyučující žalm Davidův.

² Když přišel Doeg Idumejský, a zvěstoval Saulovi, a pověděl mu, že David všel do domu Achimelechova.

³ Proč se chlubiš nešlechetností, ty mocný? Milosrdenství Boha silného trvá každého dne.

⁴ Těžkosti obmýšlí jazyk tvůj, tak jako břitva nabroušená lest provodí.

⁵ Miluješ zlé více než dobré, raději lež mluvíš než spravedlnost. Sélah.

⁶ Miluješ všelijaké řeči k sehlcení, a jazyk ošemetný.

⁷ I tebeť Bůh silný zkazí na věky, pochyť tě, a vytrhne tě z stánku, a vykoření z země živých. Sélah.

⁸ Což spravedliví vidouce, budou se báti a jemu posmívati:

⁹ Aj, toť jest ten člověk, kterýž neskládal v Bohu síly své, ale doufaje ve množství bohatství svých, zmocňoval se v zlosti své.

¹⁰ Já pak budu jako olíva zelenající se v domě Božím; neboť jsem naději složil v milosrdenství Božím na věky věků.

¹¹ Oslavovati tě budu, Pane, na věky, že jsi to učinil, a poshovím na jméno tvé, neboť jest vzácné před obličejem svatých tvých.

53

¹ Přednímu z kantorů na machalát, vyučující žalm Davidův.

² Říká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou, a ohavnou páší nepravost; není, kdo by činil dobré.

³ Bůh s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha.

⁴ Aj, každý z nich nazpět odšel, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.

⁵ Zdaliž nevědí všickni činitelé nepravosti, lid můj šírajíce, jako by chléb jedli? Boha pak nevzývají.

⁶ Tuť se náramně strašiti budou, kdež není strachu. Bůh zajisté rozptýlí kosti těch, kteříž tě vojensky oblehli; zahanbíš je, nebo Bůh pohrdl jimi.

⁷ Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Bůh zase přivede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.

54

- ¹ Přednímu z kantorů na neginot, vyučující žalm Davidův,
² Když přišli Zifejští, a řekli Saulovi: Nevíš-liž, že se David pokrývá u nás?
³ Bože, spasena mne učin pro jméno své, a v moci své veď při mou.
⁴ Bože, slyš modlitbu mou, pozoruj řeči úst mých.
⁵ Neboť jsou cizí povstali proti mně, a ukrutníci hledají duše mé, nepředstavující sobě Boha před obličej svůj. Sélah.
⁶ Aj, Bůhť jest spomocník můj; Pán s těmi jest, kteříž jsou podpůrcové života mého.
⁷ Odplat zlým nepřátelům mým, v pravdě své vypleň je, ó Pane.
⁸ I buduť dobrovolně obětí obětovati, slaviti budu jméno tvé, Hospodine, proto že jest dobré.
⁹ Nebo z ssoužení všelikého vytrhl mne Bůh, nýbrž i pomstu nad nepřátely mými vidělo oko mé.

55

- ¹ Přednímu kantoru na neginot, vyučující žalm Davidův.
² Slyš, ó Bože, modlitbu mou, a neskrývej se před prosbou mou.
³ Pozoruj a vyslyš mne, neboť nařikám v úpění svém, a kormoutím se,
⁴ A to pro křik nepřítele, pro nátisk bezbožníka; neboť sčítají na mne lživé věci, a s vzteklostí se proti mně postavují.
⁵ Srdce mé bolestí ve mně, a strachové smrti připadli na mne.
⁶ Bázeň a strach přišel na mne, a hrůza přikvačila mne.
⁷ I řekl jsem: Ó bych měl křídla jako holubice, zaletěl bych a poodpočinul.
⁸ Aj, daleko bych se vzdálil, a přebýval bych na poušti. Sélah.
⁹ Pospíšil bych ujíti větru prudkému a vichřici.
¹⁰ Zkaz je, ó Pane, změť jazyk jejich, neboť jsem spatřil bezpráví a rozbroj v městě.
¹¹ Dnem i nocí ty věci je obkličují po zdech jeho, a v prostředku jeho jest nepravost a převrácenost.
¹² Těžkosti jsou u prostřed něho, aniž vychází chytrost a lest z ulic jeho.
¹³ Nebo ne nějaký nepřítel útržky mi činil, sic jinak snesl bych to; ani ten, kdož mne nenávidí, pozdvihl se proti mně, nebo skryl bych se před ním:
¹⁴ Ale ty, člověče mně rovný, vůdce můj a domácí můj;
¹⁵ Ješto jsme spolu mile tajné rady držívali, a do domu Božího společně chodívali.
¹⁶ Ó by je smrt náhle přikvačila, tak aby za živa sstoupiti musili do pekla; nebo jest nešlechtnost v příbytcích jejich a u prostřed nich.
¹⁷ Já pak k Bohu volati budu, a Hospodin vysvobodí mne.
¹⁸ U večer, i ráno, též o poledni modliti se, a nezbedně volati budu, až i vyslyší hlas můj.

¹⁹ Vykoupíš duši mou, tak aby v pokoji byla před válkou proti mně; nebo veliké množství bylo jich při mně.

²⁰ Vyslyšíš Bůh silný, a je ssouží, (neboť sedí od věčnosti, Sélah), proto že nenapravují, aniž se bojí Boha.

²¹ Vztáhl ruce své na ty, kteříž s ním pokoj měli, a zrušil smlouvu svou.

²² Libější než máslo byla slova úst jeho, ale v srdci boj; měkčejší nad olej řeči jeho, a však byly jako mečové.

²³ Uvrz na Hospodina břímě své, a onť opatrovati tě bude, aniž dopustí, aby na věky pohnut byl spravedlivý.

²⁴ Ale onyno, ty Bože, svedeš do jámy zatracení; lidé zajisté vražedlní a lstiví nedojdou polovice dnů svých, já pak v tebe doufati budu.

56

¹ Přednímu z kantorů, o něm holubici v místech vzdálených, zlatý žalm Davidův, když ho jali Filistinští v Gát.

² Smiluj se nade mnou, ó Bože, nebo mne sehliti chce člověk; každého dne boj veda, ssuzuje mne.

³ Sehliti mne usilují na každý den moji nepřátelé; jistě žet jest mnoho válčících proti mně, ó Nejvyšší.

⁴ Kteréhokoli dne strach mne obkličuje, v tebe doufám.

⁵ Boha chváliti budu z slova jeho, v Boha doufati budu, aniž se budu báti, aby mi co mohlo učiniti tělo.

⁶ Na každý den slova má převracejí, proti mně jsou všechna myšlení jejich ke zlému.

⁷ Spolu se scházejí, skrývají se, a šlepějí mých šetří, číhajíce na duši mou.

⁸ Za nešlechtnost-liž zniknou pomsty? V prchlivosti, ó Bože, smeceš lidi ty.

⁹ Ty má utíkání v počtu máš, schovej slzy mé do láhvice své, a což bys jich v počtu neměl?

¹⁰ A tehdyť obráceni budou zpět nepřátelé moji v ten den, když volati budu; toť vím, že Bůh při mně stojí.

¹¹ Jáť budu Boha chváliti z slova, Hospodina oslavovati budu z slova jeho.

¹² V Boha doufám, nebudu se báti, aby mi co učiniti mohl člověk.

¹³ Tobě jsem, Bože, učinil sliby, a protož tobě vzdám chvály.

¹⁴ Nebo jsi vytrhl z smrti duši mou, a nohy mé od poklesnutí, tak abych stále chodil před Bohem v světle živých.

57

¹ Přednímu kantoru, jako: Nevyhlazuj, zlatý žalm Davidův, když utekl před Saulem do jeskyně.

² Smiluj se nade mnou, ó Bože, smiluj se nade mnou; neboť v tebe doufá duše má, a v stínu křídel tvých schráním se, až přejde ssoužení.

³ Volati budu k Bohu nejvyššímu, k Bohu silnému, kterýž dokonává za mne.

⁴ Onť pošle s nebe, a zachová mne od potupy usilujícího mne sehliti. Sélah. Pošle Bůh milosrdenství své a pravdu svou.

⁵ Duše má jest u prostřed lvů, bydím mezi paliči, mezi lidmi, jejichž zubové kopí a střely, a jazyk jejich jako ostrý meč.

- ⁶ Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.
⁷ Tenata roztáhli nohám mým, sklíčili duši mou, vykopali přede mnou jámu, ale sami upadli do ní. Sélah.
⁸ Hotovo jest srdce mé, Bože, hotovo jest srdce mé, zpívati a oslavovati tě budu.
⁹ Probud' se, slávo má, probud' se, loutno a harfo, když v svitání povstávám.
¹⁰ Slaviti tě budu mezi lidmi, Pane, žalmy prozpěvovati tobě budu mezi národy.
¹¹ Nebo veliké jest až k nebi milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda tvá.
¹² Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.

58

- ¹ Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlazuj, Davidův žalm zlatý.
² Právě-liž vy, ó shromáždění, spravedlnost vypovídáte? Uprímě-liž soudy činíte, vy synové lidští?
³ Anobř raději nepravosti v srdci ukládáte, a násilí rukou svých v zemi této odvažujete.
⁴ Uchýlili se bezbožníci hned od narození, pobloudili hned od života matky, mluvíce lež.
⁵ Jed v sobě mají jako jedovatý had, jako lítý had hluchý, kterýž zacpává ucho své,
⁶ Aby neslyšel hlasu zaklínačů, a čarodějníka v čářích vycvičeného.
⁷ Ó Bože, potři jim zuby v ústech jejich, střenovní zuby lvičat těch polámej, Hospodine.
⁸ Necht' se rozplynou jako voda, a zmizejí; ať jsou jako ten, kterýž napíná luk, jehož však střely se lámí,
⁹ Jako hlemejžd, kterýž tratí se a mizí, jako nedochůdče ženy, ješto nespátřilo slunce.
¹⁰ Prvé než lidé pocítí trní jejich a bodláku, hned za živa zapálením jako vichřicí zachvácení budou.
¹¹ I bude se veseliti spravedlivý, když uzří pomstu, nohy své umyje ve krvi bezbožníka.
¹² Ano dí každý: V pravdě, žeť má užitek spravedlivý, jistě, žeť jest Bůh soudce na zemi.

59

- ¹ Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlazujž, Davidův žalm zlatý, když poslal Saul, aby střehouc domu, zabili ho.
² Vytrhni mne od nepřátel mých, Bože můj; před těmi, kteříž povstávají proti mně, bezpečna mne učiň.
³ Vytrhni mne od těch, kteříž páší nepravost, a od mužů vražedlných zachovej mne.
⁴ Neb aj, zálohy činí duši mé, sbírají se proti mně mocní, bez mého provinění a bez hříchu mého, ó Hospodine.
⁵ Beze vši mé nepravosti sbíhají se, a strojí; povstaniž mně vstříc, a popatř.

6 Sám ty, Hospodine Bože zástupů, Bože Izraelský, prociť, abys navštívil všechny národy, aniž se smilovávej nad kterým z těch převrácenců nešlechetných. Sélah.

7 Navracejí se k večerou, štěkají jako psi, a běhají okolo města.

8 Aj, coť vynášejí ústy svými! Mečové jsou ve rtech jejich, nebo říkají: Zdaliž kdo slyší?

9 Ale ty, Hospodine, směješ se jim, posmíváš se všechněm národům.

10 Když on moc provozuje, na tebe pozor míti budu, nebo ty, Bože, jsi hrad můj vysoký.

11 Bůh mně milosrdný předejdeť mne, Bůh dá mi viděti pomstu nad nepřátely mími.

12 Nezbíjej jich, aby nezapomněl lid můj, ale zmítej jimi mocí svou, a sházej je, pavézo naše, ó Pane.

13 Hřích úst svých, slova rtů svých, (postiženi jsouce v pýše své, pro prokletí a chřadnutí), ať vypravují.

14 Zahlad v prchlivosti, zahlad je, ať jich není, ať poznají, že Bůh panuje v Jákobovi i do končin země. Sélah.

15 I nechaž se pak zase navracejí k večerou, štěkají jako psi, a běhají okolo města.

16 Nechať těkají, a potravy hledají, však hladoviti jsouce, uložiti se musejí.

17 Já pak zpívati budu o síle tvé, hned z jitra hlasitě slaviti budu milosrdenství tvé, nebo jsi byl hrad můj vysoký, a útočiště v den ssoužení mého.

18 A posilen jsa, žalmy tobě zpívati budu; nebo jsi Bůh, vysoký hrad můj, Bůh mně milosrdný.

60

1 Přednímu z kantorů na šušan eduth, zlatý žalm Davidův, k vyučování,

2 Když válku vedl proti Syrii Naharaim, a proti Syrii Soba, kdyžto navrátíl se Joáb, pobív Idumejských v údolí slaném dvanácte tisíců.

3 Bože, zavrhl jsi byl nás, roztrhls nás a hněvals se, navrať se zase k nám.

4 Zatrásl jsi byl zemí a roztrhls ji, uzdraviž rozsedliny její, neboť se chvěje.

5 Ukazoval jsi lidu svému tvrdé věci, napájels nás vínem zkor-moucení.

6 Ale nyní dal jsi těm, kteříž se tebe bojí, korouhev, aby ji vyzdvihli pro pravdu tvou. Sélah.

7 Ať jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž jich pravici svou, a vyslyš mne.

8 Bůh mluvil skrze svatost svou, veseliti se budu, budu děliti Sichem, a údolí Sochet rozměřím.

9 Můjť jest Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda učitel můj.

10 Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti mně, Palestino, trub.

11 Kdo mne uvede do města ohraženého? Kdo mne zprovodí až do Idumee?

¹² Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a nevycházels, Bože, s vojsky našimi?

¹³ Uděliž nám pomoci před nepřítelem, nebo marná jest pomoc lidská.

¹⁴ V Bohu udatně sobě počínati budeme, a onť pošlapá nepřátely naše.

61

¹ Přednímu z kantorů na neginot, Davidův.

² Slyš, ó Bože, volání mé, pozoruj modlitby mé.

³ Od konce země v sevření srdce svého k tobě volám, na skálu nade mne vyšší uveď mne.

⁴ Nebo jsi býval mé útočiště, a pevná věže před tváří nepřítele.

⁵ Buduť bydliti v stánku tvém na věky, schráním se v skrýši křídel tvých. Sélah.

⁶ Ty jsi zajisté, Bože, vyslyšel žádosti mé, dal jsi dědictví bojícím se jména tvého.

⁷ Ke dnům krále více dnů přidej, ať jsou léta jeho od národu do pronárodu,

⁸ Ať bydlí na věky před tváří Boží; milosrdenství a pravdu nastroj, ať ho ostríhají.

⁹ A tak žalmy zpívati budu jménu tvému na věky, a sliby své plniti budu den po dni.

62

¹ Přednímu z kantorů Jedutunovi, žalm Davidův.

² Vždy předce k Bohu má se mlčelivě duše má, od něhoť jest spasení mé.

³ Vždyť předce on jest skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnuť se škodlivě.

⁴ Až dokud zlé obmýšleti budete proti člověku? Všickni vy zahubeni budete, jako zed navážená a stěna nachýlená jste.

⁵ Však nic méně radí se o to, jak by jej odstrčili, aby nebyl vyvýšen; lež oblíbují, ústy svými dobrořečí, ale u vnitřnosti své proklínají. Sélah.

⁶ Vždy předce měj se k Bohu mlčelivě, duše má, nebo od něho jest očekávání mé.

⁷ Onť jest zajisté skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnuť se.

⁸ V Bohu jest spasení mé a sláva má; skála síly mé, doufání mé v Bohu jest.

⁹ Naději v něm skládejte všelikého času, ó lidé, vylévejte před obličejem jeho srdce vaše, Bůh útočiště naše. Sélah.

¹⁰ Jistě žeť jsou marnost synové lidští, a synové mocných lživí. Budou-li spolu na váhu vloženi, lehčejší budou nežli marnost.

¹¹ Nedoufejtež v utiskování, ani v loupeži, a nebývejte marní; statku přibývalo-li by, nepřikládejte srdce.

¹² Jednou mluvil Bůh, dvakrát jsem to slyšel, že Boží jest moc,

¹³ A že tvé, Pane, jest milosrdenství, a že ty odplatiš jednomu každému podlé skutků jeho.

63

¹ Žalm Davidův, když byl na poušti Judské.

² Bože, Bůh silný můj ty jsi, tebeť hned v jitře hledám, tebe žízni duše má, po tobě touží tělo mé, v zemi žíznivé a vyprahlé, v níž není vody,

³ Abych tě v svatyni tvé spatřoval, a viděl sílu tvou a slávu tvou,

⁴ (Neboť jest lepší milosrdenství tvé, nežli život), aby tě chválili rtové moji,

⁵ A tak abych tobě dobrořečil, pokudž jsem živ, a ve jménu tvém pozdvihoval rukou svých.

⁶ Jako tukem a sádlem sytila by se tu duše má, a s radostným rtů prozpěvováním chválila by tě ústa má.

⁷ Jistě žeť na tě pamětliv jsem i na ložci svém, každého bdění nočního přemýšlím o tobě.

⁸ Nebo jsi mi býval ku pomoci, protož v stínu křídel tvých prozpěvovati budu.

⁹ Přilnula duše má k tobě, pravice tvá zdržuje mne.

¹⁰ Pročež ti, kteříž hledají pádu duše mé, sami vejdou do největší hlubokosti země.

¹¹ Zabijí každého z nich ostrostí meče, i budou liškám za podíl.

¹² Král pak veseliti se bude v Bohu, i každý, kdož skrze něho přísahá, chlubiti se bude; nebo ústa mluvících lež zacpána budou.

64

¹ Přednímu z kantorů, žalm Davidův.

² Slyš, ó Bože, hlas můj, když naříkám, před hrůzou nepřítelů ostríhej života mého.

³ Skrej mne před úklady zlostníků, před zbouřením těch, kteříž páší nepravost,

⁴ Kteríž naostřili jako meč jazyk svůj, naměřili střelu svou, řeč přehořkou.

⁵ Aby stříleli z skrýší na upřímého; nenadále naň vystřelují, aniž se koho bojí.

⁶ Zatvrzují se ve zlém, smlouvají se, jak by poléci mohli osídla, a říkají: Kdo je spatří?

⁷ Vyhledávají snažně nešlechtnosti, hyneme od ran přelstivých; taktě vnitřnost a srdce člověka hluboké jest.

⁸ Ale jakž Bůh vystřelí na ně prudkou střelu, poraženi budou.

⁹ A ku pádu je přivede vlastní jazyk jejich; vzdálí se jich každý, kdož by je viděl.

¹⁰ I budou se báti všickni lidé, a ohlašovati skutek Boží, a k srozumívání dílu jeho příčinu dadí.

¹¹ Spravedlivý pak veseliti se bude v Hospodinu, a v něm doufati, anobř chlubiti se budou všickni, kteříž jsou upřímého srdce.

65

¹ Přednímu z kantorů žalm, Davidova píseň.

² Na tobě přestávati sluší, ó Bože, tebe na Sionu chváliti, a tu tobě slib vyplňovati.

³ Tu k tobě modlitbu vyslychajícímu všeliké tělo přicházeti bude.

⁴ Mnohé nepravosti, kteréž se zmocnily nás, a přestoupení naše ty očistíš.

⁵ Blahoslavený, kohož vyvoluješ, a přivodíš, aby obýval v síňcích tvých. Tuť nasyceni budeme dobrým domu tvého, v svatyni chrámu tvého.

⁶ Předivné věci podlé spravedlnosti nám mluvíš, Bože spasení našeho, naděje všech končin země i moře dalekého,

⁷ Kterýž upevňuješ hory mocí svou, silou jsa přepásán,

⁸ Kterýž skrocuješ zvuk moře, ječení vlnobití jeho, i bouření se národů,

⁹ Tak že se báti musejí obyvatelé končin zázraků tvých, kteréž nastáváním jitra a večera k plésání přivodíš.

¹⁰ Navštěvuješ zemi a svlažuješ ji, hojně ji obohacuješ. Potok Boží naplňován bývá vodami, i nastrojuješ obilí jejích, když ji tak spravuješ.

¹¹ Záhony její svlažuješ, brázdy její snižuješ, dešti ji obměkčuješ, a zrostlinám jejím požehnání dáváš.

¹² Korunuješ rok dobrotivostí svou, a šlepeje tvé kropí tučností;

¹³ Skropují pastviště po pustinách, tak že i pahrbkové plésáním přepasování bývají.

¹⁴ Příodiny bývají roviny dobyt看em, a údolí přistřína obilím, tak že radostí prokřikují, a prozpěvují.

66

¹ Přednímu z kantorů, píseň žalmu. Plésej Bohu všechna země.

² Zpívejte žalmy k slávě jména jeho, ohlašujte slávu a chválu jeho.

³ Rcete Bohu: Jak hrozný jsi v skutcích svých! Pro velikost síly tvé lháti budou tobě nepřátelé tvoji.

⁴ Všecka země skláněti se tobě a prozpěvovati bude, žalmy zpívati bude jménu tvému. Sélah.

⁵ Podte a vizte skutky Boží, jak hrozný jest v správě při synech lidských.

⁶ Obrátil moře v suchost, řeku přešli nohou po suše, tuť jsme se veselili v něm.

⁷ Panuje v síle své nade vším světem, oči jeho spatřují národy, zperní nebudou míti zniku. Sélah.

⁸ Dobrořečte národové Bohu našemu, a ohlašujte hlas chvály jeho.

⁹ Zachoval při životu duši naši, aniž dopustil, aby se poklesla noha naše.

¹⁰ Nebo jsi nás zpruboval, ó Bože, přechistil jsi nás, tak jako přechistěno bývá stříbro.

¹¹ Uvedl jsi nás byl do leči, krutě jsi bedra naše ssoužil,

¹² Vsadils člověka na hlavu naši, vešli jsme byli do ohně i do vody, a však jsi nás vyvedl do rozvložení.

¹³ A protož vejdu do domu tvého s zápalnými oběťmi, a plniti tobě budu sliby své,

¹⁴ Kteréž vyřkli rtové moji, a vynesla ústa má, když jsem byl v ssoužení.

¹⁵ Zápaly tučných beranů obětovati budu tobě s kaděním, volů i kozlů nastrojím tobě. Sélah.

¹⁶ Podte, slyšte, a vypravovati budu, kteříž se koli bojíte Boha, co jest učinil duši mé.

- 17 Ústy svými k němu jsem volal, a vyvyšoval jsem ho jazykem svým.
18 Bychť byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán.
19 Ale vyslyšel Bůh, a pozoroval hlasu modlitby mé.
20 Požehnaný Bůh, kterýž neodstrčil modlitby mé, a milosrdenství svého ode mne neodjal.

67

- 1 Přednějším z kantorů na neginot, žalm k zpívání.
2 Bože, smiluj se nad námi, a požehnej nám, zasvěť obličej svůj nad námi, Sélah,
3 Tak aby poznali na zemi cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé.
4 I budou tě oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tě budou všickni lidé.
5 Veseliti se a prozpěvovati budou národové; nebo ty souditi budeš lidi v pravosti, a národy spravovati budeš na zemi. Sélah.
6 I budou tě oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tě budou všickni lidé.
7 Země také vydá úrodu svou. Požehnání svého uděliž nám Bůh, Bůh náš;
8 Požehnej nás Bůh, a bojtež se jeho všechny končiny země.

68

- 1 Předním z kantorů, Davidův žalm k zpívání.
2 Povstane Bůh, a rozprchnou se nepřátelé jeho, a utekou od tváří jeho ti, kteříž ho mají v nenávisti.
3 Jakož rozehnaná bývá dým, tak je rozženeš; jakož se rozplývá vosk před ohněm, tak bezbožní zahynou před tváří Boží.
4 Spravedliví pak veselice se, poskakovati budou před Bohem, a plésati budou radostí.
5 Prozpěvujte Bohu, žalmy zpívejte jménu jeho, vyrovnejte cestu tomu, kterýž se vznáší na oblacích. Hospodin jest jméno jeho, plésejtež před ním.
6 Otec jest sirotků a ochránce vdov, Bůh v příbytku svatém svém.
7 Bůh samotně rozmnožuje v domy, vyvodí vězně z okovů, zpurtní pak bydlení musejí v zemi vyprahlé.
8 Bože, když jsi předcházel lid svůj, když jsi kráčil po poušti, Sélah,
9 Země se trásla, též i nebesa rozplývala se před tváří Boží, i ta hora Sinai před přítomností Boží, Boha Izraelského.
10 Deštěm štědrosti hojně skropoval jsi, Bože, dědictví své, a když zemdlívalo, ty jsi je zase očerstvoval.
11 Zástupové tvoji přebývají v něm, kteréžs ty nastrojil dobrotivostí svou pro chudého, ó Bože.
12 Pán dal slovo své, i těch, kteréž potěšeně zvěstovaly, zástup veliký, řkoucích:
13 Králové s vojsky utíkali, utíkali, a doma hlídající dělily kořisti.
14 Ačkoli jste mezi kotly ležeti musili, však jste jako holubice, mající křídla postříbřená, a brky z ryzího zlata.
15 Když Všemohoucí rozptýlí krále v této zemi, zbělíš jako sníh na hoře Salmon.
16 Hoře veliké, hoře v Bázan, hoře pahrbkovaté, hoře v Bázan.

17 Pročež vyskakujete, hory pahrbkovaté? Na tétoť hoře zalíbilo se Bohu přebývati, jistě žet na ní Hospodin na věky přebývati bude.

18 Vozů Božích jest dvadeceti tisíců, mnoho tisíců andělů, Pán pak mezi nimi jako na Sinai v svatyni přebývá.

19 Vstoupil jsi na výsost, jaté jsi vedl vězně, vzal jsi dary pro lidi. I nejzpuřnější k přebývání s námi, Hospodine Bože, přivozujješ.

20 Požehnaný Pán, každého dne nás osypá dary svými, Bůh silný spasení našeho. Sélah.

21 Ont' jest Bůh silný náš, Bůh silný k hojnému spasení. Hospodin Pán z smrti vyvodí.

22 Raní zajisté Bůh hlavu nepřátel svých, a vrch hlavy vlasatý chodícího v hříších svých.

23 Řekltě Pán: Zaset' vyvedu své, jako z Bázan, zase vyvedu z hlubokosti mořské.

24 A protož noha tvá zbrocena bude ve krvi, i jazyk psů tvých krví nepřátelskou.

25 Spatřili slavné jítí tvé, Bože, jítí silného Boha mého a krále mého v svatyni.

26 Napřed šli zpěváci, z zadu hrající na nástroje hudebné, u prostřed pak děvečky bubnující.

27 V shromážděních dobrořečte Bohu Pánu, kteříž jste z národu Izraelského.

28 Tu at' jest Benjamin maličký, kterýž je opanoval, tu knížata z Judy a houfové jejich, knížata z Zabulona, i knížata z Neftalíma.

29 Obdařil tě Bůh tvůj silou. Potvrdiž, Bože, což jsi mezi námi vzdělal,

30 Z chrámu svého nad Jeruzalémem, do něhož tobě přinášeti budou králové dary.

31 Zahub zástup kopidlníků, sebrání mocných vůdců i lidu bujného, pyšně vykračující s kusy stříbra; rozptyl lidi žádostivé válek.

32 Přijdouť nejvzácnější z Egypta, Mouřenínská země rychle vztáhne ruku svou k Bohu.

33 Království země zpívejte Bohu, žalmy zpívejte Pánu, Sélah,

34 Tomu, kterýž se vznáší nad nebem nebes starodávních; aj, vydává hlas svůj, hlas přemocný.

35 Dejte čest síly Bohu, jehož důstojnost nad Izraelem, a velikomocnost jeho na oblacích.

36 Přehrozný jsi, ó Bože, z svatých příbytků svých. Bůh silný Izraelský, ont' dává moc a sílu lidu svému, Bůh požehnaný.

69

1 Přednímu z kantorů na šošannim, žalm Davidův.

2 Vysvoboď mne, ó Bože, neboť jsou dosáhly vody až k duši mé.

3 Pohřížen jsem v hlubokém bahně, v němž dna není; všel jsem do hlubokosti vod, jejichž proud zachvátil mne.

4 Ustal jsem, volaje, vyschlo hrdlo mé, zemdlely oči mé od ohlídání se na tě Boha svého.

5 Více jest těch, kteříž mne nenávidí bez příčiny, než vlasů hlavy mé; zmocnili se ti, kteříž mne vyhladiti usilují, a jsou nepřátelé moji bez mého provinění; to, čehož jsem nevydřel, nahražovatí jsem musil.

⁶ Bože, ty znáš sám nemoudrost mou, a výstupkové moji nejsou skryti před tebou.

⁷ Necht' nebývají zahanbeni příčinou mou ti, kteříž na tě očekávají, Pane, Hospodine zástupů; necht' nepřicházejí skrze mne k hanbě ti, kteříž tě hledají, ó Bože Izraelský.

⁸ Neboť pro tebe snáším pohanění, a stud přikryl tvář mou.

⁹ Cizí učiněn jsem bratřím svým, a cizozemec synům matky své,

¹⁰ Proto že horlivost domu tvého snědla mne, a hanění hanějících tě na mne připadla.

¹¹ Když jsem plakal, postem trápiv duši svou, bylo mi to ku potupě obráceno.

¹² Když jsem bral na se pytel místo roucha, tehdy jsem jim byl za přísloví.

¹³ Pomlouvali mne, sedíce v bráně, a písničkou byl jsem těm, kteříž pili víno.

¹⁴ Já pak modlitbu svou k tobě odsílám, Hospodine, část jest dobré líbeznosti tvé. Ó Bože, vedlé množství milosrdenství svého vyslyš mne, pro pravdu svou spasitelnou.

¹⁵ Vytrhni mne z bláta, abych nebyl pohřžen; necht' jsem vytržen od těch, kteříž mne nenávidí, jako z hlubokostí vod,

¹⁶ Aby mne nezachvátili proudové vod, a nesehltla hlubina, ani se nade mnou zavřela prohlubně.

¹⁷ Vyslyš mne, Hospodine, neboť jest dobré milosrdenství tvé; vedlé množství slitování svých vzhlédniž na mne.

¹⁸ A neskrývej tváři své od služebníka svého, neboť mám úzkost; rychle vyslyš mne.

¹⁹ Přiblíž se k duši mé, a vyproš' ji; pro nepřátely mé vykup mne.

²⁰ Ty znáš pohanění mé, a zahanbení mé, i potupu mou, před tebouť jsou všickni nepřátelé moji.

²¹ Pohanění potřelo srdce mé, pročez jsem byl v žalosti. Očekával jsem, zdali by mne kdo politoval, ale žádného nebylo, zdali by kdo potěšiti chtěli, ale nedočkal jsem.

²² Nýbrž místo pokrmu poskytlí mi žluči, a v žízni mé napájeli mne octem.

²³ Budiž jim stůl jejich před nimi za osídlo, a pokojný způsob jejich místo síti.

²⁴ Ať se zatmí oči jejich, aby viděti nemohli, a bedra jejich k stálému přived' zemdlení.

²⁵ Vyli na ně rozhněvání své, a prchlivost hněvu tvého ať je zachvátí.

²⁶ Budiž příbytek jejich pustý, v staních jejich kdo by obýval, ať není žádného.

²⁷ Nebo se tomu, jehož jsi ty zbil, protiví, a o bolesti zraněných tvých rozmlouvají.

²⁸ Přilož nepravost k nepravosti jejich, a ať nepřicházejí k spravedlnosti tvé.

²⁹ Necht' jsou vymazáni z knihy živých, a s spravedlivými ať nejsou zapsáni.

³⁰ Já pak ztrápený jsem, a bolestí sevřený, ale spasení tvé, ó Bože, na místě bezpečném postaví mne.

³¹ I buduť chváliti jméno Boží s prozpěvováním, a velebiti je s děkováním.

32 A bude to příjemnější Hospodinu nežli vůl, neb volek rohatý s rozdělenými kopyty.

33 To když uhlédají tiší, radovati se budou, hledajíce Boha, a ožive srdce jejich.

34 Neboť vyslychá chudé Hospodin, a vězni svými nezhrzí.

35 Chvaltež ho nebesa a země, moře i všeliký hmyz jejich.

36 Bůhť zajisté zachová Sion, a vzdělá města Judská, i budou tu bydleti, a zemi tu dědičně obdrží.

37 Tolikéž i símě služebníků jeho dědičně jí vládnouti budou, a milující jméno jeho v ní přebývati.

70

1 Přednímu z kantorů, žalm Davidův, k připomínání.

2 Bože, abys mne vytrhl, Hospodine, abys mi spomohl, prospěš.

3 Zahanbeni buďte, a zapyřte se, kteříž hledají duše mé; zpět obrázení a v potupu dáni buďte, kteříž se kochají v neštěstí mém.

4 Zpět obrázení buďte za to, že mne k hanbě přivesti usilují ti, kteříž na mne povolávají: Hahá, hahá.

5 Ale ať se radují a veselí v tobě všickni ti, kteříž tě hledají, a ti, kteříž milují spasení tvé, ať říkají vždycky: Velezlaven budiž Bůh náš.

6 Já pak chudý a nuzný jsem, ó Bože, prospěšiz ke mně; pomoc má, a vysvoboditel můj ty jsi, neprodlévejž, Hospodine.

71

1 V tebeť, Hospodine, doufám, nechť nejsem zahanben na věky.

2 Vedlé spravedlnosti své vytrhni mne, a vyprost mne; nakloň ke mně ucha svého, a spas mne.

3 Budiž mi skalou obydlí, na niž bych ustavičně utíkal; přikázal jsi ostríhati mne, nebo skála má i pevnost má ty jsi.

4 Bože můj, vytrhni mne z ruky bezbožníka, z ruky převráceného a násilníka.

5 Nebo ty jsi má naděje, Pane; Hospodine, v tebeť doufám od své mladosti.

6 Na tebe jsem zpolehl hned od života, z břicha matky mé ty jsi mne vyvedl, v tobě jest chvála má vždycky.

7 Jako zázrak byl jsem mnohým, a však ty jsi mé silné doufání.

8 Ó ať jsou naplněna ústa má chválením tebe, přes celý den slavením tebe.

9 Nezamítejž mne v věku starosti; když zhyne síla má, neopouštějž mne.

10 Nebo mluvili nepřátelé moji proti mně, a ti, jenž střehou duše mé, radili se spolu,

11 Pravíce: Bůh jej opustil, hoňte a popadněte jej, nebo kdo by ho vytrhl, není žádného.

12 Bože, nevzdalujž se ode mne, Bože můj, přispějž mi na pomoc.

13 Nechť jsou zahanbeni, a zhynou protivníci duše mé; přikryti buďte lehkostí a hanbou, kteříž hledají pádu mého.

14 Já pak ustavičně čekati, a vždy víc a víc tě chváliti budu.

15 Ústa má budou vypravovati spravedlnost tvou, každého dne spasení tvé, ačkoli mu počtu nevím.

¹⁶ Přistoupě k všelijaké moci Panovníka Hospodina, připomínati budu tvou vlastní spravedlnost.

¹⁷ Bože, učinil jsi mne od mladosti mé, a až po dnes vypravuji o divných činech tvých.

¹⁸ Protož také i do starosti a šedin, Bože, neopouštěj mne, až v známost uvedu rámě tvé tomuto věku, a všechněm potomkům sílu tvou.

¹⁹ Nebo spravedlnost tvá, Bože, vyvýšená jest, provodíš zajisté věci veliké. Bože, kdo jest podobný tobě?

²⁰ Kterýž ač jsi mi dal okusiti úzkostí velikých a hrozných, však zase k životu navrátíš mne, a z propastí země zase mne vyzdvihneš.

²¹ Rozmnožíš důstojnost mou, a zase utěšíš mne.

²² I jáť také budu tě slaviti na nástroji hudebném, i pravdu tvou, Bože můj; žalmy tobě zpívati budu na harfě, ó svatý Izraelský.

²³ Plésati budou rtové moji, když žalmy zpívati budu tobě, i duše má, kterouž jsi vykoupil.

²⁴ Nadto i jazyk můj každý den vypravovati bude spravedlnost tvou; nebo se zastyděti a zahanbiti musili ti, jenž mého pádu hledali.

72

¹ Šalomounovi. Bože, soudy své králi dej, a spravedlnost svou synu královu,

² Aby soudil lid tvůj v spravedlnosti a chudé tvé v pravosti.

³ Hory přinesou pokoj lidu i pahrbkové v spravedlnosti.

⁴ Souditi bude chudé z lidu, a vysvobodí syny nuzného, násilníka pak potře.

⁵ Báti se budou tebe, dokudž slunce a měsíc trvati bude, od národu až do pronárodu.

⁶ Jako když sstupuje déšť na přisečenou trávu, a jako tiší dešťové skrápějící zemi:

⁷ Tak zkvete ve dnech jeho spravedlivý, a bude hojnost pokoje, dokud měsíce stává.

⁸ Panovati bude od moře až k moři, a od řeky až do končin země.

⁹ Před ním skláněti se budou obyvatelé pustin vyprahlých, a nepřátelé jeho prach lízati budou.

¹⁰ Králové při moři a z ostrovů pocty mu přinesou, králové Šebejští a Sabejští dary obětovati budou.

¹¹ Nadto klaněti se jemu budou všickni králové, všickni národové jemu sloužiti budou.

¹² Nebo vytrhne nuzného, volajícího a nátisk trpícího, kterýž nemá spomocníka.

¹³ Smiluje se nad bídným a potřebným, a duše nuzných spasí.

¹⁴ Od lsti a násilí vysvobodí duši jejich; neboť jest drahá krev jejich před očima jeho.

¹⁵ Budeť dlouhověký, a dávati mu budou zlato Arabské, a ustavně za něj se modliti, na každý den jemu dobrořečiti budou.

¹⁶ Když se vrže hrst obilí do země na vrchu hor; klátiti se budou jako Libán klasové jeho, a kvěsti budou měšťané jako byliny země.

¹⁷ Jméno jeho bude na věky; dokudž slunce trvá, děditi bude jméno jeho. A požehnání sobě dávající v něm všickni národové, budou ho blahoslaviti.

¹⁸ Požehnaný Hospodin Bůh, Bůh Izraelský, kterýž sám činí divné věci,

¹⁹ A požehnané jméno slávy jeho na věky. Budiž také naplněna slávou jeho všechna země, Amen i Amen.

²⁰ Skonávají se modlitby Davidovy, syna Izai.

73

¹ Žalm Azafovi. Jistě žet jest Bůh dobrý Izraelovi, těm, kteříž jsou čistého srdce.

² Ale nohy mé téměř se byly ušinuly, o málo, že by byli sklouzli krokové moji,

³ Když jsem horlil proti bláznivým, vida štěstí nešlechetných.

⁴ Nebo nebývají vázání až k smrti, ale zůstává v cele síla jejich.

⁵ V práci lidské nejsou, a s lidmi trestání nebývají.

⁶ Protož otočení jsou pýchou jako halží, a ukrutností jako rouchem ozdobným přiodíní.

⁷ Vysedlo tukem oko jejich; majíce hojnost nad pomyšlení srdce,

⁸ Rozpustilí jsou, a mluví zlostně, o nátisku velmi pyšně mluví.

⁹ Stavějí proti nebi ústa svá, a jazyk jejich po zemi se vozí.

¹⁰ A protož na to přichází lid jeho, když se jim vody až do vrchu nalívá,

¹¹ Že říkají: Jakť má o tom věděti Bůh silný? Aneb zdaž jest to známé Nejvyššímu?

¹² Nebo aj, ti bezbožní jsouce, mají pokoj v světě, a dosahují zboží.

¹³ Nadarmo tedy v čistotě chovám srdce své, a v nevinnosti ruce své umývám.

¹⁴ Poněvadž každý den trestán bývám, a kázeň přichází na mne každého jitra.

¹⁵ Řeknu-li: Vypravovati budu věci takové, hle, rodina synů tvých dí, že jsem jim křiv.

¹⁶ Chtěl jsem to rozumem vystihnouti, ale vidělo mi se pracno.

¹⁷ Až jsem všel do svatyní Boha silného, tu jsem srozuměl poslední věci jejich.

¹⁸ Jistě že jsi je na místech plzkých postavil, a uvržeš je v spustliny.

¹⁹ Aj, jakť přicházejí na spuštění jako v okamžení! Mizejí a hynou hrůzami,

²⁰ Jako snové tomu, kdož procítí; Pane, když je probudíš, obraz ten jejich za nic položíš.

²¹ Když zhořklo srdce mé, a ledví má bodena byla,

²² Nesmyslný jsem byl, aniž jsem co znal, jako hovádko byl jsem před tebou.

²³ A však vždycky jsem byl s tebou, nebo jsi mne ujal za mou pravici.

²⁴ Podlé rady své veď mne, a potom v slávu přijmeš mne.

²⁵ Kohož bych měl na nebi? A mimo tebe v žádném líbosti nemám na zemi.

²⁶ Ač tělo i srdce mé hyne, skála srdce mého, a díl můj Bůh jest na věky.

²⁷ Nebo aj, ti, kteříž se vzdalují tebe, zahynou; vytínáš ty, kteříž cizoloží odcházením od tebe.

²⁸ Ale mně nejlépe jest přídržeti se Boha; pročez skládám v Panovníku Hospodinu doufání své, abych vypravoval všechny skutky jeho.

74

¹ Vyučující, Azafův. Proč, ó Bože, nás tak do konce zamítáš? Proč roznicena jest prchlivost tvá proti stádcí pastvy tvé?

² Rozpomeň se na shromáždění své, jehož jsi od starodávna dobyl a vykoupil, na proutek dědictví svého, na Sion horu tuto, na níž přebýváš.

³ Přispějž k hrozným pustinám. Jak všechno pohubil nepřítel v svatyni!

⁴ Řvali nepřátelé tvoji u prostřed shromáždění tvých, a na znamení toho zanechali množství korouhví svých.

⁵ Za hrdinu jmín byl ten, kterýž co nejvýše zdvihl sekeru, roubaje vazbu dříví jeho.

⁶ A nyní již řezby jeho napořád sekerami a palicemi otloukají.

⁷ Uvrhli oheň do svatyně tvé, na zem zřítivše, poškvrnili příbytku jména tvého.

⁸ Řekli v srdci svém: Vyhubme je napořád. Takž vypálili všechny stánky Boha silného v zemi.

⁹ Znamení svých nevidíme, jižt není proroka, aniž jest mezi námi, kdo by věděl, dokud to stane.

¹⁰ I dokudž, ó Bože, útržky činiti bude odpůrce? A nepřítel ustavičně-liž rouhati se bude jménu tvému?

¹¹ Proč zdržuješ ruku svou, a pravice své z lůna svého nevzneseš?

¹² Však jsi ty, Bože, král můj od starodávna, působíš hojné spasení u prostřed země.

¹³ Ty silou svou rozdělil jsi moře, a potřels hlavy draků u vodách.

¹⁴ Ty jsi potřel hlavu Leviatanovi, dal jsi jej za pokrm lidu na poušti.

¹⁵ Ty jsi otevřel vrchoviště a potoky, ty jsi osušil i řeky prudké.

¹⁶ Tvůjž jest den, tvá jest také i noc, světlo i slunce ty jsi učinil.

¹⁷ Ty jsi založil všechny končiny země, léto i zimy ty jsi sformoval.

¹⁸ Rozpomeniž se na to, že útržky činil ten odpůrce Hospodinu, a lid bláznivý jak se jménu tvému rouhal.

¹⁹ Nevydávejž té zběři duše hrdličky své, na stádce chudých svých nezapomínej se na věky.

²⁰ Ohlédni se na smlouvu; nebo plní jsou i nejtmaější koutové země peleší ukrutnosti.

²¹ Nechažť bídni neodcházejí s hanbou, chudý a nuzný ať chválí jméno tvé.

²² Povstaniž, ó Bože, a veď při svou, rozpomeň se na pohanění, kteréžt se děje od nesmyslných na každý den.

²³ Nezapomínej se na vykřikování svých nepřátel, a na hluk proti tobě povstávajících, kterýž se silí ustavičně.

75

¹ Přednímu z kantorů, jako: Nezahlazuj, žalm Azafův, a píseň.

2 Oslavujeme tě, Bože, oslavujeme; nebo že jest blízké jméno tvé, vypravují to předivní skutkové tvoji.

3 Když přijde čas uloženy, já právě souditi budu.

4 Rozplynula se země i všickni obyvatelé její, já utvrdím sloupy její. Sélah.

5 Díím bláznům: Neblázněte, a bezbožným: Nevyzdvihujte rohů.

6 Nevyzdvihujte proti Nejvyššímu rohů svých, aniž mluvíte tvrdošijně.

7 Nebo ne od východu, ani západu, ani od pouště přichází zvýšení;

8 Ale Bůh soudce jednoho poníže, a druhého povyšuje.

9 Kalich zajisté jest v rukou Hospodinových, a to vína kalného plný nalitý, z něhož nalévati bude, tak že i kvasnice jeho vyváží, a vypijí všickni bezbožníci země.

10 Já pak zvěstovati budu skutky Páně na věčnost, žalmy zpívati budu Bohu Jákobovu.

11 A všechny rohy bezbožníků srážím, rohové pak spravedlivého vyvýšení budou.

76

1 Přednímu z kantorů na neginot, žalm Azafův a píseň.

2 Zním jest Bůh v Judstvu, a v Izraeli veliké jméno jeho.

3 V Sále jest stánek jeho, a obydlé jeho na Sionu.

4 Tamť jest polámal ohnivé šípy lučíst, pavězu a meč, i válku. Sélah.

5 Slavný jsi učiněn a důstojný horami loupeže.

6 V loupež dáni jsou udatní srdcem, zesnuli snem svým, aniž našly zmužilé hrdiny síly v rukou svých.

7 Od zehráni tvého, ó Bože Jákobův, i vůz i kuň tvrdě zesnuli.

8 Ty jsi, ty velmi hrozný, a kdo jest, ješto by před tebou ostál v rozhněvání tvém?

9 Když s nebe dáváš slyšeti výpověď svou, země se bojí a tichne,

10 Když povstává k soudu Bůh, aby zachoval všechny pokorné na zemi.

Sélah.

11 Zajisté i hněv člověka chváliti tě musí, a ostatek zůřivosti skrotíš.

12 Sliby činite a plňte Hospodinu Bohu vašemu; kteřížkoli jste vůkol něho, přinášejte dary Přehroznému.

13 Onť odjímá ducha knížatům, a k hrůze jest králům zemským.

77

1 Přednímu kantoru z potomků Jedutunových, s Azafem, žalm.

2 Hlas můj k Bohu, když volám, hlas můj k Bohu, aby ucha naklonil ke mně.

3 V den ssoužení svého Pána hledal jsem, v noci ruce své rozprostíral jsem bez přestání, a nedala se potěšiti duše má.

4 Na Boha zpomínal jsem a kormoutil se, přemýšloval jsem, a úzkostmi svírán byl duch můj. Sélah.

5 Zdržoval jsi oči mé, aby bděly; potřín jsem byl, aniž jsem mluvíti mohl.

6 I přicházeli mi na paměť dnové předešli, a léta dávní.

7 Rozpomínal jsem se v noci na zpěvy své, v srdci svém přemýšloval jsem, a zpytoval to duch můj, právě:

8 Zdali na věky zažene Bůh? Nikdy-liž již více lásky neukáže?

⁹ Zdali do konce přestane milosrdenství jeho? A konec vezme slovo od pokolení až do pokolení?

¹⁰ Zdali se zapomněl smilovávati Bůh silný? Zdaž zadržel v hněvě milosrdenství svá? Sélah.

¹¹ I řekl jsem: Toť jest má smrt. Ale učinit proměnu pravice Nejvyššího.

¹² Rozpomínati se budu na skutky Hospodinovy, a připomínati sobě divné činy tvé, od starodávna.

¹³ A přemýšlovati o všelikém díle tvém, a o skutcích tvých mluviti.

¹⁴ Bože, svatá jest cesta tvá. Kdo jest silný, veliký, jako Bůh?

¹⁵ Ty jsi ten Bůh silný, jenž činíš divné věci; uvedl jsi v známost mezi národy sílu svou.

¹⁶ Vysvobodil jsi ramenem lid svůj, syny Jákobovy a Jozefovy. Sélah.

¹⁷ Vidělyť jsou tě vody, Bože, viděly tě vody, a zstrašily se; pohnuly se také i hlubiny.

¹⁸ Vydali povodně oblakové, vydala hřmot nebesa, ano i kameníčko tvé skákal.

¹⁹ Vznělo hřímání tvé po obloze, blýskání osvěcovalo okršlek zemský, pohybovala se a trásla země.

²⁰ Skrže moře byla cesta tvá, a stezky tvé skrže vody veliké, a však šlepějí tvých nebylo znáti.

²¹ Vedl jsi jako stádo lid svůj skrže Mojžíše a Arona.

78

¹ Vyučující, Azafovi. Pozoruj, lide můj, zákona mého, nakloňte uší svých k slovům úst mých.

² Otevru v podobenství ústa svá, vypravovati budu přípovědky starobylé.

³ Co jsme slyšali i poznali, a co nám otcové naši vypravovali,

⁴ Nezatajíme toho před syny jejich, kteříž budoucím potomkům svým vypravovati budou chvály Hospodinovy, ano i moc jeho a divné skutky jeho, kteréž činil.

⁵ Neboť jest vyzdvihl svědectví v Jákobovi, a zákon vydal v Izraeli, což přikázal otcům našim, aby v známost uvedili synům svým,

⁶ Aby to poznal věk potomní, synové, kteříž se zroditi měli, a ti povstanouce, aby vypravovali dítkám svým,

⁷ Aby pokládali v Bohu naději svou, a nezapomínali se na skutky Boha silného, ale ostríhali přikázání jeho,

⁸ Aby nebývali jako otcové jejich, pokolení zpurné a protivné, národ, kterýž nenapravil srdce svého, a nebyl věrný Bohu silnému duch jeho.

⁹ Jako synové Efraim zbrojní, ač uměle z lučičtěstí stříleli, však v čas boje zpět se obrátili,

¹⁰ Nebo neostříhali smlouvy Boží, a v zákoně jeho zpěchovali se choditi.

¹¹ Zapomenuli se na činy jeho, a na divné skutky jeho, kteréž jim ukázal.

¹² Před otcí jejich činil divy v zemi Egyptské, na poli Soan.

¹³ Rozděлил moře, a převedl je; učinil, aby stály vody jako hromada.

¹⁴ Vedl je ve dne v oblace, a každé noci v jasném ohni.

¹⁵ Protrhl skály na poušti, a napájel je jako z propastí velikých.

- 16 Vyvedl potoky z skály, a učinil, aby vody tekly jako řeky.
17 A však vždy přičiněli hříchů proti němu, a popouzeři Nejvyššího na poušti.
18 A pokoušeli Boha silného v srdci svém, žádajíce pokrmu podle líbosti své.
19 A mluvili proti Bohu, řkouce: Zdaliž bude moci Bůh silný připravit stůl na této poušti?
20 Aj, udeřilť jest v skálu, a tekly vody, a řeky se rozvodnily. Zdali také bude moci dáti chleba? Zdali nastrojí masa lidu svému?
21 A protož uslyšav Hospodin, rozhněval se, a oheň zažžen jest proti Jákobovi, a prchlivost vstoupila na Izraele,
22 Proto že se nedověřili Bohu, a neměli naděje v spasení jeho,
23 Ačkoli rozkázal oblakům shůry, a průduchy nebeské otevřel,
24 A dštil na ně mannou ku pokrmu, a obilé nebeské dával jim.
25 Chléb mocných jedl člověk, seslal jim pokrmů do sytosti.
26 Obrátil vítr východní u povětří, a přivedl mocí svou vítr polední.
27 I dštil na ně masem jako prachem, a ptactvem pernatým jako pískem mořským.
28 Spustil je do prostřed vojska jejich, a všudy vůkol stanů jejich.
29 I jedli, a nasyceni jsou hojně, a dal jim to, čehož žádali.
30 Ještě nevyplnili žádosti své, ještě pokrm byl v ústech jejich,
31 A v tom prchlivost Boží připadla na ně, a zbil tučné jejich, a přední Izraelské porazil.
32 S tím se vším vždy ještě hřešili, a nevěřili předivným skutkům jeho.
33 A protož dopustil na ně, že marně skonali dny své, a léta svá s chvátáním.
34 Když je hubil, jestliže ho hledali, a zase k Bohu silnému hned na úsvitě se navraceli,
35 Rozpomínajíce se na to, že Bůh byl skála jejich, a Bůh silný nejvyšší vykupitel jejich:
36 (Ačkoli mu s pochlebenstvím mluvili ústy svými, a jazykem svým lhali jemu.
37 A srdce jejich nebylo upřímé před ním, aniž se věrně měli v smlouvě jeho),
38 On jsa milosrdný, odpouštěl nepravosti jejich, a nezahladil jich; častokrát odvracel hněv svůj, a nezbuzoval vši žřivosti své.
39 Nebo pamatoval, že jsou tělo, vítr, kterýž odchází, a nenavracuje se zase.
40 Kolikrát jsou ho dráždili na poušti, a k bolesti přivedili na pustinách.
41 Týž i týž navracujíce se, pokoušeli Boha silného, a svatému Izraelskému cíle vyměřovali.
42 Nepamatovali na moc jeho, a na ten den, v kterémž je vysvobodil z ssouzení,
43 Když činil v Egyptě znamení svá, a zázraky své na poli Soan,
44 Když obrátil v krev řeky a potoky jejich, tak že jich pítí nemohli.
45 Dopustil na ně směsici žízal, aby je žraly, a žáby, aby je hubily.
46 A dal chroustům úrody jejich, a úsilí jejich kobyilkám.
47 Stloukl krupami réví jejich, a stromy fíkové jejich ledem.

48 Vydal krupobití na hovada jejich, a na dobytek jejich uhlí řeřavé.

49 Poslal na ně prchlivost hněvu svého, rozpálení, zuřivost i ssouzení, dopustiv na ně anděly zlé.

50 Uprostrannil stezku prchlivosti své, neuchoval od smrti duše jejich, ano i na hovada jejich mor dopustil.

51 A pobil všecko prvorozené v Egyptě, prvotiny síly v staních Chamových.

52 Ale lid svůj vyvedl jako ovce, a vodil se s nimi jako s stádem po poušti.

53 Vodil je v bezpečnosti, tak že nestrašili, nepřátely pak jejich přikrylo moře,

54 Až je přivedl ku pomezí svatosti své, na horu tu, kteréž dobyla pravice jeho.

55 Vyhnav před tváří jejich národy, způsobil to, aby jim na provazec dědictví jejich přišli, a aby přebývala v staních jejich pokolení Izraelská.

56 Však vždy předce pokoušeli a dráždili Boha nejvyššího, a svědectví jeho neostříhali.

57 Ale zpět odšedše, převráceně činili, jako i předkové jejich; uchýlili se jako mylné lučičtě.

58 Nebo popouzeli ho výsostmi svými, a rytinami svými k horlení přivedli jej.

59 Slyšel Bůh, a rozhněval se, a u velikou ošklivost vzal Izraele,

60 Tak že opustiv příbytek v Sílo, stánek, kterýž postavil mezi lidmi,

61 Vydal v zajetí sílu svou, a slávu svou v ruce nepřítele.

62 Dal pod meč lid svůj, a na dědictví své se rozhněval.

63 Mládence jeho sežral oheň, a panny jeho nebyly chváleny.

64 Kněží jejich od meče padli, a vdovy jejich neplakaly.

65 Potom pak procítil Pán jako ze sna, jako silný rek, kterýž po víně sobě vykřikuje.

66 A ranil nepřátely své po zadu, a u věčné pohanění je vydal.

67 Ačkoli pak pohrdl stánkem Jozefovým, a pokolení Efraimova nevyvolil,

68 Však vyvolil pokolení Judovo, horu Sion, kterouž zamiloval.

69 A vystavěl sobě, jako hrad vysoký, svatyni svou, jako zemi, kterouž utvrdil na věky.

70 A vyvolil Davida služebníka svého, vzav jej od chlévů stáda.

71 Když chodil za ovceci březími, zavedl jej, aby pásł Jákoba, lid jeho, a Izraele, dědictví jeho.

72 Kterýž pásł je v upřímnosti srdce svého, a zvláštní opatrností rukou svých vodil je.

79

¹ Žalm Azafovi. Bože, vtrhli pohané do dědictví tvého, poškrvnili chrám svatosti tvé, obrátili Jeruzalém v hromady.

² Dali těla mrtvá služebníků tvých za pokrm ptákům nebeským, těla svatých tvých šelmám zemským.

³ Vyhlil krev jejich jako vodu okolo Jeruzaléma, a nebyl, kdo by je pochovával.

⁴ Vydání jsme v pohanění sousedům našim, v posměch a žert těm, kteříž jsou vůkol nás.

⁵ Až dokud, ó Hospodine? Na věky-liž se hněvati budeš, a hořeti bude jako oheň horlení tvé?

⁶ Vylí hněv svůj na národy, kteříž tě neznají, a na království, kteráž jména tvého nevolávají.

⁷ Neboť jsou sežrali Jákoba, a obydlí jeho v poustku obrátili.

⁸ Nezpomínejž nám dřevních nepravostí našich, rychle ať předejdou nás milosrdenství tvá, neboť jsme velmi znuzeni.

⁹ Pomoz nám, ó Bože spasení našeho, pro slávu jména svého; vytrhni nás, a buď milostiv hříchům našim pro jméno své.

¹⁰ Proč mají říkati pohané: Kdež jest Bůh jejich? Budiž znám mezi pohany, před očima našima, skrze pomstu krve služebníků svých, kteráž jest vylita.

¹¹ Vstupiž před obličej tvůj lkání vězňů, a podlé velikosti síly své zanechej ostatků k smrti oddaných.

¹² A odplat sousedům našim sedm násobně do lůna jejich za pohanění, kteréž jsou tobě činili, ó Pane.

¹³ My pak, lid tvůj a ovce pastvy tvé, slaviti tě budeme na věky; od národu do pronárodu vypravovati budeme chválu tvou.

80

¹ Přednímu z kantorů na šošannim, žalm svědectví, Azafovi.

² Ó pastýři Izraelský, pozoruj, kterýž vodiš Jozefa jako stádo, kterýž sedíš nad cherubíny, ó zastkvěj se.

³ Před Efraimem, Beniaminem a Manasse vzbud' moc svou, a přispěj k spasení našemu.

⁴ Ó Bože, navrať nás, a dejž, ať nám svítí obličej tvůj, a spasení budeme.

⁵ Hospodine Bože zástupů, dokudž se přísně stavěti budeš k modlitbám lidu svého?

⁶ Nakrmil jsi je chlebem pláče, a dals jim vypiti slz míru velikou.

⁷ Postavils nás k sváru sousedům našim, a nepřátelé naši aby sobě posměch z nás činili.

⁸ Ó Bože zástupů, navrať nás, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spasení budeme.

⁹ Ty jsi kmen vinný z Egypta přenesl, vyhnal jsi pohany, a vsadils jej.

¹⁰ Uprázdnil jsi mu, a učinils, aby se vkořenil, i zemi naplnil.

¹¹ Přikryty jsou hory stínem jeho, a réví jeho jako nejvyšší cedrové.

¹² Vypustil ratolesti své až k moři, a až do řeky rozvody své.

¹³ I pročež jsi rozbořil hradbu vinice, tak aby každý, kdož by tudy šel, trhati z ní mohl?

¹⁴ Vepř divoký zryl ji, a zvěř polní spásla ji.

¹⁵ Ó Bože zástupů, obrať se již, popať s nebe, viz a navštěv kmen vinný tento,

¹⁶ Vinici tu, kterouž štípila pravice tvá, a mladistvé réví, kteréž jsi zmocnil sobě.

¹⁷ Popálenat' jest ohněm a poroubána, od žehraní obličej tvého hyne.

18 Budiž ruka tvá nad mužem pravice tvé, nad synem člověka, kteréhož jsi zmocnil sobě,

19 A neodstoupímeť od tebe; zachovej nás při životu, ať jméno tvé vzýváme.

20 Hospodine Bože zástupů, navrať nás zase, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spaseni budeme.

81

1 Přednímu z kantorů na gittit, Azafovi.

2 Plésejte Bohu, síle naší, prokřikujte Bohu Jákobovu.

3 Vezměte žaltář, přidejte buben, harfu libou a loutnu.

4 Trubte trubou na novměsíce, v uložený čas, v den slavnosti naší.

5 Nebo toť jest ustavení v Izraeli, řád Boha Jákobova.

6 Na svědectví v Jozefovi vyzdvihl jej, když byl vyšel proti zemi Egyptské, kdež jsme jazyk neznámý slychati musili.

7 Osvobodil jsem, dí Bůh, od břemene rameno jeho, a ruce jeho nádob zednických zproštěny byly.

8 V ssoužení tom, když jsi volal, vytrhl jsem tě, vyslyšel jsem tě z skryše hromu, zkušoval jsem tě při vodách sváru. Sélah.

9 Řekl jsem: Slyš, lide můj, a osvědčím se tobě, ó Izraeli, budeš-li mne poslouchati,

10 A nebude-li mezi vámi Boha jiného, a nebudeš-li se klaněti bohu cizímu.

11 Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské, otevři jen ústa svá, a naplnímť je.

12 Ale neuposlechl lid můj hlasu mého, a Izrael nepřestal na mně,

13 A protož pustil jsem je v žádost srdce jejich, i chodili po radách svých.

14 Ó byť mne byl lid můj poslouchal, a Izrael po cestách mých chodil,

15 Tudíž bych já byl nepřátely jejich snížil, a na protivníky jejich obrátil ruku svou.

16 A ti, kteříž v nenávisti mají Hospodina, úlisně by se jim poddávati musili, i byl by čas jejich až na věky.

17 A krmil bych je byl jádrem pšenice, a medem z skály sytil bych je.

82

1 Žalm Azařův. Bůh stojí v shromáždění Božím, u prostřed bohů soud čině, a dí:

2 Dokudž souditi budete nespravedlivě, a osoby nešlechetných přijímati? Sélah.

3 Zastávejte bídneho a sirotka, utištěného a chudého spravedliva vyhlašujte.

4 Vytrhněte bídneho a nuzného, z ruky nešlechetných vytrhněte ho.

5 Ale nevědí nic, nerozumějí nic; ve tmách ustavně chodí, až se proto všickni základové země pohybují.

6 Řekl jsem já byl: Bohové jste, a synové Nejvyššího vy všickni;

7 A však jako i jiní lidé zemřete, a jako jeden z knížat padnete.

8 Povstaniž, ó Bože, suď zemi; nebo ty dědičně vládneš všemi národy.

83

¹ Píseň a žalm Azafův.

² Bože, neodmlčujž se, nečiň se neslyše, aniž se upokojuj, ó Bože silný.

³ Nebo aj, nepřátelé tvoji se bouří, a ti, kteříž tě v nenávisti mají, pozdvihují hlavy.

⁴ Chytře tajné rady proti lidu tvému skládají, a radí se proti těm, kteréž ty skrýváš,

⁵ Říkajíce: Podte, a vyhladíme je, ať nejsou národem, tak aby ani zpomínáno nebylo více jména Izraelova.

⁶ Jednomyslněť se na tom spolu snesli, i smlouvou se proti tobě zavázali,

⁷ Stánkové Idumejští a Izmaelitští, Moábští a Agarenští,

⁸ Gebálští a Ammonitští, a Amalechitští, Filistinští s obyvateli Tyrskými.

⁹ Ano i Assyrští spojili se s nimi, jsouce na ruku synům Lotovým. Sélah.

¹⁰ Učiniž jim jako Madianským, jako Zizarovi, a jako Jabínovi při potoku Císon,

¹¹ Kteříž jsou do konce vyhlazeni v Endor, a učiněni hnůj země.

¹² Nalož s nimi a s vůdci jejich jako s Gorébem, jako s Zébem, jako s Zebahem, a jako s Salmunou, se všemi knížaty jejich.

¹³ Neboť jsou řekli: Uvažme se dědičně v příbytky Boží.

¹⁴ Můj Bože, učiň to, ať jsou jako chumelice, a jako stéblo před větrem.

¹⁵ Jakož oheň spaluje les, a jako plamen zapaluje hory,

¹⁶ Tak ty je vichřicí svou stihej, a bouří svou ohrom je.

¹⁷ Naplň tváře jejich zahanbením, tak aby hledali jména tvého, Hospodine.

¹⁸ Nechat se hanbí a děsí na věčné časy, a ať potupu nesou a zahynou.

¹⁹ A tak ať poznají, že ty, kterýž sám jméno máš Hospodin, jsi nejvyšší nade vší zemí.

84

¹ Přednímu z kantorů na gittit, synů Chóre, žalm.

² Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů!

³ Žádostiva jest a velice touží duše má po síncích Hospodinových; srdce mé, i tělo mé plěše k Bohu živému.

⁴ Ano i ten vrabec nalezl sobě místo a vlaštovice hnízdo, v němž by schránila mladé své, při oltářích tvých, Hospodine zástupů, králi můj a Bože můj.

⁵ Blahoslavení, kteříž přebývají v domě tvém, tiť tebe na věky chváliti budou. Sélah.

⁶ Blahoslavený člověk, jehož síla jest Hospodin, a v jejichž srdci jsou stezky kroků jejich,

⁷ Ti, kteříž jdouce přes údolí moruší, za studnici jej sobě pokládají, na něž i déšť požehnání přichází.

⁸ Berou se houf za houfem, a ukazují se před Bohem na Sionu.

⁹ Hospodine Bože zástupů, vyslyš modlitbu mou, pozoruj, ó Bože Jákobův. Sélah.

¹⁰ Pavézo naše, popatř, ó Bože, a viz tvář pomazaného svého.

¹¹ Nebo lepší jest den v síncích tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobě raději u prahu seděti v domě Boha svého, nežli přebývati v stáncích bezbožníků.

¹² Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.

¹³ Hospodine zástupů, blahoslavený člověk, kterýž naději skládá v tobě.

85

¹ Přednímu z kantorů, synů Chóre, žalm.

² Laskavěs se, Hospodine, někdy ukazoval k zemi své, přivedls zase z vězení Jáкова.

³ Odpustil jsi nepravost lidu svého, přikryls všeliký hřích jejich. Sélah.

⁴ Zdržels všecken hněv svůj, odvrátils od zůřivosti prchlivost svou.

⁵ Navrať se zase k nám, ó Bože spasení našeho, a učiň přítrž hněvu svému proti nám.

⁶ Zdaliž na věky hněvati se budeš na nás? A protáhneš zůřivost svou od národu do pronárodu?

⁷ Zdaliž ty obrátě se, neobživíš nás, tak aby se lid tvůj veselil v tobě?

⁸ Ukaž nám, Hospodine, milosrdenství své, a spasení své dej nám.

⁹ Ale poslechnu, co říká Bůh ten silný, Hospodin. Jistě žet mluví pokoj k lidu svému, a k svatým svým, než aby se nenavracovali zase k bláznovství.

¹⁰ Zajisté žet jest blízke těm, kteříž se ho bojí, spasení jeho, a přebývati bude sláva v zemi naší.

¹¹ Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dadí sobě políbení.

¹² Víra z země pučiti se bude, a spravedlnost s nebe vyhlédati.

¹³ Dát také Hospodin i časné dobré, tak že země naše vydá úrody své.

¹⁴ Způsobí to, aby spravedlnost před ním šla, když obrátí k cestě nohy své.

86

¹ Modlitba Davidova. Nakloň, Hospodine, ucha svého, a vyslyš mne, neboť jsem chudý a nuzný.

² Ostříhejž duše mé, neboť jsem ten, jehož miluješ; zachovej služebníka svého, ty Bože můj, v tobě naději majícího.

³ Smiluj se nade mnou, Hospodine, k toběť zajisté každého dne volám.

⁴ Potěš duše služebníka svého, neboť k tobě, ó Pane, duše své pozdvihuji.

⁵ Nebo ty jsi, Pane, dobrotivý a lítostivý, a hojný v milosrdenství ke všechněm, kteříž tě vzývají.

⁶ Slyš, Hospodine, modlitbu mou, a pozoruj hlasu žádostí mých.

⁷ V den soužení svého zývám tě, nebo mne vyslycháš.

⁸ Není žádného tobě podobného mezi bohy, ó Pane, a není takových skutků, jako jsou tvoji.

⁹ Všickni národové, kteréž jsi učinil, přicházejíce, skláněti se budou před tebou, Pane, a ctíti jméno tvé.

¹⁰ Nebo jsi ty veliký, a činíš divné věci, ty jsi Bůh sám.

¹¹ Vyuč mne, Hospodine, cestě své, abych chodil v pravdě tvé; ustav srdce mé v bázni jména svého.

¹² I budu tě oslavovati, Pane Bože můj, z celého srdce svého a ctíti jméno tvé na věky,

¹³ Poněvadž milosrdenství tvé veliké jest nade mnou, a vytrhls duši mou z jámy nejhlubší.

¹⁴ Ó Bože, povstaliť jsou pyšní proti mně, a rota násilníků hledají bezživotí mého, ti, kteříž tě sobě nepředstavují.

¹⁵ Ale ty Pane, Bože silný, lítostivý a milostivý, shovívající a hojný v milosrdenství, i pravdomluvný,

¹⁶ Vzhlédniž na mne, a smiluj se nade mnou, obdař silou svou služebníka svého, a zachovávej syna děvky své.

¹⁷ Prokaž ke mně znamení dobrotivosti, tak aby vidouce to ti, kteříž mne nenávidí, zahanbeni byli, že jsi ty mi, Hospodine, spomohl, a mne potěšil.

87

¹ Synům Chóre, žalm a píseň. Základ svůj na horách svatých.

² Milujet Hospodin, totiž brány Sionské, nade všechny příbytky Jákobovy.

³ Přeslavnět jsou to věci, kteréž se o tobě hlásají, ó město Boží. Sélah.

⁴ Připomínati budu Egypt a Babylon před svými známými, ano i Filistinské a Tyrské i Mouřeníny, že se tu každý z nich narodil.

⁵ An i o Sionu praveno bude: Ten i onen jest rodem z něho, sám pak Nejvyšší utvrdí jej.

⁶ Sečtet Hospodin při popisu národy, a dí, že tento se tu narodil. Sélah.

⁷ Tou příčinou zpívají s plésáním o tobě všechny moci života mého.

88

¹ Píseň a žalm synů Chóre, přednímu zpěváku na machalat k zpívání, vyučující, složený od Hémana Ezrachitského.

² Hospodine, Bože spasení mého, ve dne i v noci k tobě volám.

³ Vstupiž před obličej tvůj modlitba má, nakloň ucha svého k volání mému.

⁴ Neboť jest naplněna trápeními duše má, a život můj až k hrobu se přiblížil.

⁵ Počten jsem mezi ty, kteříž se dostávají do jámy; připodobněn jsem člověku beze vsí síly.

⁶ Mezi mrtvé jsem odložen, jako zmordovaní ležící v hrobě, na něž nezpomínáš více, kteříž od ruky tvé vyhlazeni jsou.

⁷ Spustils mne do jámy nejzpodnější, do nejtemnějšího a nejhlubšího místa.

⁸ Dolehla na mne prchlivost tvá, a vším vlnobitím svým přikvačil jsi mne. Sélah.

⁹ Daleko jsi vzdálil mé známé ode mne, jimž jsi mne velice zošklivil, a tak jsem sevřín, že mi nelze nijakž vyjítí.

¹⁰ Zrak můj hyne trápením; na každý den vzývám tě, Hospodine, ruce své před tebou rozprostíraje.

¹¹ Zdali před mrtvými učiníš zázrak? Aneb vstanou-liž mrtví, aby tě oslavovali? Sélah.

¹² I zdali bude ohlašováno v hrobě milosrdenství tvé, a pravda tvá v zahynutí?

¹³ Zdalíž v známost přichází ve tmách div tvůj, a spravedlnost tvá v zemi zapomenutí?

¹⁴ Já pak, Hospodine, k tobě volám, a každého jitra předchází tě modlitba má.

¹⁵ Pročež, ó Hospodine, zamítáš mne, a tvář svou skrýváš přede mnou?

¹⁶ Ztrápený jsem, jako hned maje umřítí od násilí; snáším hrůzy tvé, a děsím se.

¹⁷ Hněv tvůj přísný na mne se obořil, a hrůzy tvé krutě sevřely mne.

¹⁸ Obkličují mne jako voda, na každý den obstupují mne hromadně.

¹⁹ Vzdálil jsi ode mne přítele a tovaryše, a známým svým jsem ve tmě.

89

¹ Vyučující, složený od Etana Ezrachitského.

² O milosrdenstvích Hospodinových na věky zpívati budu, od národu do pronárodu zvěstovati budu pravdu tvou ústy svými.

³ Nebo jsem řekl: Na věky milosrdenství vzdělávati se bude, na nebi utvrdíš pravdu svou, o nižs řekl:

⁴ Učinil jsem smlouvu s vyvoleným svým, přísáhl jsem Davidovi služebníku svému,

⁵ Že až na věky utvrdím símě tvé, a vzdělám od národu do národu trůn tvůj. Sélah.

⁶ Protož oslavují nebesa div tvůj, Hospodine, i pravdu tvou v shromáždění svatých.

⁷ Nebo kdo na nebi přirovnán býti může Hospodinu? Kdo jest podobný Hospodinu mezi syny silných?

⁸ Bůh i v shromáždění svatých strašlivý jest náramně, a hrozný nade všechny vůkol něho.

⁹ Hospodine Bože zástupů, kdo jest jako ty, silný Hospodin? Nebo pravda tvá tobě přístojí všudy vůkol.

¹⁰ Ty panuješ nad dutím moře; když se zdvihají vlny jeho, ty je skrocuješ.

¹¹ Ty jsi jako raněného potřel Egypt, a silným ramenem svým rozptýlil jsi nepřátely své.

¹² Tvář jsou nebesa, tvá také i země, okršlek i plnost jeho ty jsi založil.

¹³ Půlnoční i polední strana, kteréž jsi ty stvořil, i Tábor a Hermon o tvém jménu zpívají.

¹⁴ Tvé rámě jest přemocné, silná ruka tvá, a vyvýšená pravice tvá.

¹⁵ Spravedlnost a soud jsou základem trůnu tvého, milosrdenství a pravda předcházejí tvář tvou.

¹⁶ Blahoslavený lid, kterýž zná zvuk tvůj; tiť, Hospodine, v světle obličje tvého choditi budou.

¹⁷ Ve jménu tvém plésati budou každého dne, a v spravedlnosti tvé vyvýší se.

18 Nebo sláva síly jejich ty jsi, a z milosti tvé k zvýšení přijde roh náš.

19 Nebo štít náš jest Hospodinův, a svatého Izraelského král náš.

20 Tehdy mluvě u vidění k svatému svému, řekl jsi: Složil jsem pomoc v reku udatném, zvýšil jsem vybraného z lidu.

21 Nalezl jsem Davida služebníka svého, olejem svým svatým pomazal jsem ho.

22 A protož budeť s ním stále ruka má, ano i ramenem svým posilovati ho budu.

23 Nebudeť ho moci nuziti nepřítel, ani člověk nešlechetný trápiti.

24 Nebo potru před tváří jeho protivníky jeho, a ty, kteříž ho nenávidí, porazím.

25 Nadto pravda má a milosrdenství mé s ním bude, a ve jménu mém vyvýšen bude roh jeho.

26 A vložím na moře ruku jeho, a na řeky pravici jeho.

27 On volaje ke mně, dí: Ty jsi otec můj, Bůh silný můj a skála spasení mého.

28 Já také za prvorozeného vystavím jej, a za vyššího králů zemských.

29 Na věky zachovám jemu milosrdenství své, a smlouva s ním stálá bude.

30 Učiním i to, aby na věky trvalo símě jeho, a trůn jeho jako dnové nebes.

31 Jestliže by pak synové jeho opustili zákon můj, a v soudech mých nechodili,

32 Jestliže by ustanovení mých poškrvnili, a přikázání mých neostříhali:

33 Tedy navštívím metlou přestoupení jejich, a trestáním nepravost jejich,

34 Ale milosrdenství svého neodejmu od něho, aniž klamati budu proti pravdě své.

35 Nepoškrvnímť smlouvy své, a toho, což vyšlo z úst mých, nezměním.

36 Jednou jsem přísáhl skrze svatost svou, nesklamámť Davidovi,

37 Že símě jeho na věky bude, a trůn jeho jako slunce přede mnou,

38 Jako měsíc utvrzeno bude na věky, a jako svědkové na obloze hodnověrní.

39 Ale ty jsi jej zavrhl a potupil, rozhněvals se na pomazaného svého.

40 Zavrhl jsi smlouvu s služebníkem svým, povrhl korunu jeho na zem.

41 Roztrhal jsi všecky ohrady jeho, a bašty jeho jsi rozválel.

42 Derou jej všickni, kteříž tudy jdou; jest ku posměchu i sousedům svým.

43 Vyvýšil jsi pravici protivníků jeho, obveselils všecky nepřátely jeho.

44 Ztupils i ostří meče jeho, aniž jsi dal jemu, aby ostáti mohl v boji.

45 Učinils přítrž okrase jeho, a trůn jeho svrhl jsi na zem.

46 Ukrátil jsi dnů mladosti jeho, a hanbous jej přiodíl. Sélah.

47 Až dokud, Hospodine? Na věky-liž se skrývati budeš? Tak-liž hořeti bude jako oheň prchlivost tvá?

48 Rozpomeniž se na mne, jak kratičkový jest věk můj. Zdaliž jsi pak nadarmo stvořil všecky syny lidské?

⁴⁹ Kdo z lidí může tak živ býti, aby neokusil smrti? Kdo vytrhne život svůj z hrobu? Sélah.

⁵⁰ Kdež jsou milosrdenství tvá první, ó Pane? Přísahůť jsi učinil Davidovi, v pravdě své.

⁵¹ Pamatuj, Pane, na útržky činěné služebníkům tvým, a jak jsem já nosil v lůně svém potupu ode všech nejmocnějších národů,

⁵² Jak jsou utrhalí nepřátelé tvoji, Hospodine, jak jsou utrhalí šlepečím pomazaného tvého.

⁵³ Budiž pochválen Hospodin na věky, Amen i Amen.

90

¹ Modlitba Mojžíše, muže Božího. Pane, ty jsi býval příbytek náš od národu do pronárodu.

² Prvé, než hory stvořeny byly, nežlis sformoval zemi, a okršlek světa, ano hned od věků a až na věky, ty jsi Bůh silný.

³ Ty přivodíš člověka na to, aby setrín byl, říkáje: Navrattež se zase, synové lidští.

⁴ Nebo by tisíc let přetrval, jest to před očima tvýma jako den včerejší, a bdění noční.

⁵ Povodní zachvacuješ je; jsou sen, a jako bylina hned v jitře pomíjející.

⁶ Toho jitra, kteréhož vykvetne, mění se, u večer pak jsuc podřata, usychá.

⁷ Ale my hyneme od hněvu tvého, a prochlivostí tvou jsme zděšeni.

⁸ Nebo jsi položil nepravosti naše před sebe, a tajnosti naše na světlo obličejů svého.

⁹ Pročež všickni dnové naši v náhle přebíhají pro tvé rozhněvání; k skončení let svých docházíme jako řeč.

¹⁰ Všech dnů let našich jest let sedmdesáte, aneb jest-li kdo silnějšího přirození, osmdesát let, a i to, což nejzdrárnějšího v nich, jest práce a bída, a když to pomine, tožť ihned rychle zaletíme.

¹¹ Ale kdo jest, ješto by znal přísnost hněvu tvého, a ostýchal se zůřivosti tvé?

¹² Naučiž nás počítati dnů našich, abychom uvodili moudrost v srdce.

¹³ Navrať se zase, Hospodine, až dokud prodléváš? Mějž lítost nad služebníky svými.

¹⁴ Nasyť nás hned v jitře svým milosrdenstvím, tak abychom prozpěvovati, a veseliti se mohli po všecy dny naše.

¹⁵ Obveseliž nás podle dnů, v nichž jsi nás ssuzoval, a let, v nichž jsme okoušeli zlého.

¹⁶ Budiž zřejmé při služebnicích tvých dílo tvé, a okrasa tvá při synech jejich.

¹⁷ Budiž nám přítomná i ochotnost Hospodina Boha našeho, a díla rukou našich potvrď mezi námi, díla, pravím, rukou našich potvrď.

91

¹ Ten, kdož v skrýši Nejvyššího přebývá, v stínu Všemohoucího odpočívati bude.

² Díím Hospodinu: Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž naději skládáti budu.

³ Onť zajisté vysvobodí tě z osídla lovce, a od nejedovatějšího nakažení morního.

⁴ Brky svými přikryje tě, a pod křídly jeho bezpečen budeš; místo štítu a pavězy budeš míti pravdu jeho.

⁵ Nebudeš se báti přístrachu nočního, ani střely létající ve dne.

⁶ Ani nakažení morního, vlekoucího se v mrákotě, ani povětří morního, v polední čas hubícího.

⁷ Padne jich po boku tvém tisíc, a deset tisíců po pravici tvé, ale k tobě se to nepřiblíží.

⁸ Očima toliko svýma to spatříš, a odplatě bezbožných se podíváš.

⁹ Poněvadž jsi Hospodina, kterýž útočiště mé jest, a Nejvyššího za svůj příbytek položil,

¹⁰ Nepřihodí se tobě nic zlého, aniž se přiblíží jaká rána k stánku tvému.

¹¹ Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých.

¹² Na rukou ponесou tě, abys neurazil o kámen nohy své.

¹³ Po lvu a bazališku choditi budeš, a pošlapáš lvíce i draka.

¹⁴ Poněvadž mne, dí Bůh, zamiloval, vysvobodím jej, a vyvýším; nebo poznal jméno mé.

¹⁵ Vžívati mne bude, a vyslyším jej; já s ním budu v ssoužení, vytrhnu a oslavím jej.

¹⁶ Dlouhostí dnů jej nasytím, a ukáži jemu spasení své.

92

¹ Žalm a píseň, ke dni sobotnímu.

² Dobré jest oslavovati Hospodina, a žalmy zpívati jménu tvému, ó Nejvyšší,

³ Zvěstovati každé jitro milosrdenství tvé, a pravdu tvou každé noci,

⁴ Při nástroji o desíti strunách, při loutně, a při harfě s písničkou.

⁵ Nebo jsi mne rozveselil, Hospodine, skutky svými, o skutcích rukou tvých zpívati budu.

⁶ Jak velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Velmi hluboká jsou myšlení tvá.

⁷ Ělověk hovadný nezná toho, aniž blázen rozumí tomu,

⁸ Že vyrostají bezbožní jako bylina, a kvetou všickni činitelé nepravosti, aby vyhlazeni byli na věky.

⁹ Ty pak, ó Nejvyšší, že na věky jsi Hospodin.

¹⁰ Nebo aj, nepřátelé tvoji, Hospodine, nebo aj, nepřátelé tvoji zahynou; rozptýleni budou všickni činitelé nepravosti.

¹¹ Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým.

¹² I podívá se oko mé na ty, jenž mne špehují, a o těch nešlechetných, jenž proti mně povstávají, ušima svýma uslyším.

¹³ Spravedlivý jako palma kvěsti bude, a jako cedr na Libánu rozloží se.

¹⁴ Štípení v domě Hospodinově v síncích Boha našeho kvěsti budou.

¹⁵ Ještě i v šedinách ovoce ponесou, spanilí a zelení budou,

¹⁶ Aby to zvěstováno bylo, že přímý jest Hospodin, skála má, a že nepravosti žádné při něm není.

93

¹ Hospodin kraluje, v důstojnost se oblékl, oblékl se Hospodin v sílu, a přepásal se; také okršlek země upevnil, aby se nepohnul.

² Utvrzení jest trůn tvůj přede všemi časy, od věčnosti ty jsi.

³ Pozdvihují se řeky, ó Hospodine, pozdvihují řeky zvuku svého, pozdvihují řeky vlnobití svých.

⁴ Nad zvuk mnohých vod, nad sílu vln mořských mnohem silnější jest na výsostech Hospodin.

⁵ Svědectví tvá jsou velmi jistá, domu tvému ušlechtilá svatost, Hospodine, až na věky.

94

¹ Bože silný pomst, Hospodine, Bože silný pomst, zastkvěj se.

² Zdvihni se, ó soudce vší země, a dej odplatu pyšným.

³ Až dokud bezbožní, Hospodine, až dokud bezbožní budou plésati,

⁴ Žvátí a hrdě mluvití, honosíce se, všickni činitele nepravosti?

⁵ Lid tvůj, Hospodine, potíráti a dědictví tvé bédovati?

⁶ Vdovy a příchozí mordovati, a sirotky hubiti,

⁷ Říkajíce: Nehledít na to Hospodin, aniž tomu rozumí Bůh Jákobův?

⁸ Rozumějte, ó vy hovadní v lidu, a vy blázni, kdy srozumíte?

⁹ Zdali ten, jenž učinil ucho, neslyší? A kterýž stvořil oko, zdali nespatří?

¹⁰ Zdali ten, jenž tresce národy, nebude kárati, kterýž učí lidi umění?

¹¹ Hospodint' zná myšlení lidská, že jsou pouhá marnost.

¹² Blahoslavený jest ten muž, kteréhož ty cvičíš, Hospodine, a z zákona svého jej vyučuješ.

¹³ Abys mu způsobil pokoj před časy zlými, až by za tím vykopána byla bezbožníku jáma.

¹⁴ Neboť neopustí Hospodin lidu svého, a dědictví svého nezanechá,

¹⁵ Ale až k spravedlnosti navrátí se soud, a za ním všickni upřímného srdce.

¹⁶ Kdož by se byl o mne zasadil proti zlostníkům? Kdo by se byl za mne postavil proti těm, jenž páší nepravost?

¹⁷ Kdyby mi Hospodin nebyl ku pomoci, tudíž by se byla octla duše má v mlčení.

¹⁸ Již jsem byl řekl: Klesla noha má, ale milosrdenství tvé, ó Hospodine, zdrželo mne.

¹⁹ Ve množství přemýšlování mých u vnitřnosti mé, tvá potěšování obveselovala duši mou.

²⁰ Zdaliž se k tobě přitovaryší stolice převráceností těch, jenž vynášejí nátisk mimo spravedlnost,

²¹ Jenž se shlukují proti duši spravedlivého, a krev nevinnou odsuzují?

²² Ale Hospodin jest mým hradem vysokým, a Bůh můj skalou útočiště mého.

²³ Onť obrátí na ně nepravost jejich, a zlostí jejich zahladí je, zahladí je Hospodin Bůh náš.

95

- 1 Podte, zpívejme Hospodinu, prokřikujme skále spasení našeho.
 2 Předějděme obličej jeho s díkčiněním, žalmy prozpěvujme jemu.
 3 Nebo Hospodin jest Bůh veliký, a král veliký nade všechny bohy,
 4 V jehož rukou základové země, a vrchové hor jeho jsou.
 5 Jehož jest i moře, nebo on je učinil, i země, kterouž ruce jeho sformovaly.
 6 Podte, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem naším.
 7 Onť jest zajisté Bůh náš, a my jsme lid pastvy jeho, a stádo rukou jeho. Dnes uslyšíte-li hlas jeho,
 8 Nezatvrzujte srdce svého, jako při popuzení, a v den pokušení na poušti,
 9 Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusilif jsou mne, a viděli skutky mé.
 10 Za čtyřiceti let měl jsem nesnáz s národem tím, a řekl jsem: Lid tento bloudí srdcem, a nepoznali cest mých.
 11 Jimž jsem přísáhl v hněvě svém, že nevejdou v odpočinutí mé.

96

- 1 Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu všechna země.
 2 Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jménu jeho, zvěstujte den po dni spasení jeho.
 3 Vypravujte mezi národy slávu jeho, mezi všemi lidmi divy jeho.
 4 Nebo veliký Hospodin, a vši chvály hodný, i hrozný jest nade všechny bohy.
 5 Všickni zajisté bohové národů jsou modly, ale Hospodin nebesa učinil.
 6 Sláva a důstojnost před ním, síla i okrasa v svatyni jeho.
 7 Vzdejte Hospodinu čeledi národů, vzdejte Hospodinu čest i moc.
 8 Vzdejte Hospodinu čest jména jeho, přineste dary, a vejďte do síncí jeho.
 9 Sklánějte se Hospodinu v okrase svatoti, boj se obličejje jeho všechna země.
 10 Rcite mezi pohany: Hospodin kraluje, a že i okršlek zemský upevněn bude, tak aby se nepohnul, a že souditi bude lidi spravedlivě.
 11 Rozveseltež se nebesa, a pléšej země, zvuč moře, i což v něm jest.
 12 Pléšej pole a vše, což na něm, tehďáž ať prozpěvuje všechno dříví lesní,
 13 Před tváří Hospodina; neboť se béře, béře se zajisté, aby soudil zemi. Budeť souditi okršlek světa v spravedlnosti, a národy v pravdě své.

97

- 1 Hospodin kraluje, pléšej země, a vesel se ostrovů všechno množství.
 2 Oblak a mrákota jest vůkol něho, spravedlnost a soud základ trůnu jeho.
 3 Oheň předchází jej, a zapaluje vůkol nepřátely jeho.
 4 Zasvěcujf se po okršlku světa blýskání jeho; to viduc země, děsí se.

⁵ Hory jako vosk rozplývají se před obličejem Hospodina, před obličejem Panovníka vší země.

⁶ Nebesa vypravují o jeho spravedlnosti, a slávu jeho spatřují všickni národové.

⁷ Zastydte se všickni, kteříž sloužíte rytinám, kteříž se chlubíte modlami; sklánějte se před ním všickni bohové.

⁸ To uslyše Sion, rozveselí se, a zpléší dcery Judské z příčiny soudů tvých, Hospodine.

⁹ Nebo ty, Hospodine, jsi nejvyšší na vší zemi, a velice jsi vyvýšený nade všechny bohy.

¹⁰ Vy, kteříž milujete Hospodina, mějte v nenávisti to, což zlého jest; onť ostříhá duší svatých svých, a z ruky bezbožníků je vytrhuje.

¹¹ Světlo vsáto jest spravedlivým, a radost těm, kteříž jsou upřímého srdce.

¹² Veselte se, spravedliví v Hospodinu, a oslavujte památku svatosti jeho.

98

¹ Žalm. Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť jest divné věci učinil; spomohla mu pravice jeho, a rámě svatosti jeho.

² V známost uvedl Hospodin spasení své, před očima národů zjevil spravedlnost svou.

³ Rozpomenul se na milosrdenství své, a na pravdu svou k domu Izraelskému; všechny končiny země vidí spasení Boha našeho.

⁴ Prokřikuj Hospodinu všechna země; zvuk vydejte, prozpěvujte, a žalmy zpívejte.

⁵ Žalmy zpívejte Hospodinu na citaře, k citaře i hlasem přizpěvujte.

⁶ Trubami a zvučnými pozouny hlas vydejte před králem Hospodinem.

⁷ Zvuč moře i to, což v něm jest, okršlek světa i ti, kteříž na něm bydlí.

⁸ Řeky rukama plésejte, spolu i hory prozpěvujte,

⁹ Před Hospodinem; neboť se béře, aby soudil zemi. Budeť souditi okršlek světa v spravedlnosti, a národy v pravosti.

99

¹ Hospodin kraluje, ušasněte se národové; sedí nad cherubíny, pohniž se země.

² Hospodin na Sionu veliký, a vyvýšený jest nade všechny lidi.

³ Oslavujte jméno tvé veliké a hrozné, nebo svaté jest.

⁴ Moc zajisté králova miluje soud; ty jsi ustanovil práva, soud a spravedlnost v Jákobovi ty konáš.

⁵ Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánějte se u podnoží noh jeho, svatýť jest.

⁶ Mojžíš a Aron mezi kněžími jeho, a Samuel mezi vzývajícími jméno jeho; volávali k Hospodinu, a on je vyslychal.

⁷ V sloupu oblakovém mluvíval k nim; kteřížto když ostříhali svědeckví jeho, i ustanovení jim vydal.

⁸ Hospodine Bože náš, tys je vyslychal, Bože, bývals jim milostiv, i když jsi je trestal pro výstupky jejich.

⁹ Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánějte se na hoře svaté jeho; neboť jest svatý Hospodin Bůh náš.

100

¹ Žalm k díků činění. Prokřikuj Hospodinu všeska země.

² Služte Hospodinu s veselím, předstupte před obličej jeho s prozpěvováním.

³ Vězte, že Hospodin jest Bůh; on učinil nás, a ne my sami sebe, abychom byli lid jeho, a ovce pastvy jeho.

⁴ Vcházejte do bran jeho s díkčiněním, a do síní jeho s chvalami; oslavujte jej, a dobrořečte jménu jeho.

⁵ Nebo dobrý jest Hospodin, na věky milosrdenství jeho, a od národu až do pronárodu pravda jeho.

101

¹ Žalm Davidův. O milosrdenství a soudu zpívati budu, tobě, ó Hospodine, žalmy budu zpívati.

² Opatrně se míti budu na cestě přímé, až přijdeš ke mně; choditi budu ustavičně v upřímnosti srdce svého i v domě svém.

³ Nepředstavímť sobě před oči věci nešlechtné; skutek uchylujících se v nenávisti mám, nepřichytíť se mne.

⁴ Srdce převrácené odstoupí ode mne, zlého nebudu oblibovati.

⁵ Škodícího jazykem bližnímu svému tajně, tohoť vytnu; oči vysokých a myslí naduté nikoli nebudu moci trpěti.

⁶ Oči mé na pravdomluvné v zemi, aby sedali se mnou; kdož chodí po cestě upřímé, tenť mi sloužiti bude.

⁷ Nebude bydleti v domě mém činící lest, a mluvící lež nebude míti místa u mne.

⁸ Každého jitra pléniti budu všecky nešlechtné z země, abych tak vyplénil z města Hospodinova všecky, kdož páší nepravost.

102

¹ Modlitba chudého, když sevřín jsa, před Hospodinem vylévá žádosti své.

² Hospodine, slyš modlitbu mou, a volání mé přijdiž k tobě.

³ Neskrývej tváři své přede mnou, v den ssouzení mého nakloň ke mně ucha svého; když k tobě volám, rychle vyslyš mne.

⁴ Nebo mizejí jako dým dnové moji, a kosti mé jako ohniště vypáleny jsou.

⁵ Poraženo jest jako bylina, a usvadlo srdce mé, tak že jsem chleba svého jísti zapomenul.

⁶ Od hlasu lkání mého přilnuly kosti mé k kůži mé.

⁷ Podobný jsem učiněn pelikánu na poušti, jsem jako výr na pustinách.

⁸ Bdím, a jsem jako vrabec osamělý na střeše.

⁹ Každý den utrhají mi nepřátelé moji, a posměvači moji proklínají mnou.

¹⁰ Nebo jídám popel jako chléb, a k nápoji svému slz přiměšuji,

¹¹ Pro rozhněvání tvé a zažžený hněv tvůj; nebo zdvihna mne, hodils mnou.

¹² Dnové moji jsou jako stín nachýlený, a já jako tráva usvadl jsem.

¹³ Ale ty, Hospodine, na věky zůstáváš, a památka tvá od národu až do pronárodu.

¹⁴ Ty povstana, smiluješ se nad Sionem, nebo čas jest učiniti milost jemu, a čas uložený přišel.

¹⁵ Nebo líbost mají služebníci tvoji v kamení jeho, a nad prachem jeho slitují se,

¹⁶ Aby se báli pohané jména Hospodinova, a všickni králové země slávy tvé,

¹⁷ Když by Hospodin vzdělal Sion, a ukázal se v slávě své,

¹⁸ Když by popatřil k modlitbě poníženého lidu, nepohrdaje modlitbou jejich.

¹⁹ Budeť to zapsáno pro budoucí potomky, a lid, kterýž má stvořen býti, chváliti bude Hospodina,

²⁰ Že shlédł s výsosti svatosti své. Hospodin s nebe na zemi že popatřil,

²¹ Aby vyslyšel vzdychání vězňů, a rozvázal ty, kteříž již k smrti oddáni byli,

²² Aby vypravovali na Sionu jméno Hospodinovo, a chválu jeho v Jeruzalémě,

²³ Když se spolu shromáždí národové a království, aby sloužili Hospodinu.

²⁴ Ztrápilť jest na cestě sílu mou, ukrátil dnů mých,

²⁵ Až jsem řekl: Můj Bože, neboř mne u prostřed dnů mých; od národu zajisté až do pronárodu jsou léta tvá,

²⁶ I prvé nežlis založil zemi, a dílo rukou svých, nebesa.

²⁷ Onať pominou, ty pak zůstáváš; všechny ty věci jako roucho zvětšejí, jako oděv změníš je, a změněny budou.

²⁸ Ty pak jsi tentýž, a léta tvá nikdy nepřestanou.

²⁹ Synové služebníků tvých bydliti budou, a símě jejich zmocní se před tebou.

103

¹ Davidův. Dobrořeč duše má Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé jménu svatému jeho.

² Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho,

³ Kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé,

⁴ Kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvůj, kterýž tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním,

⁵ Kterýž nasycuje dobrými věcmi ústa tvá, tak že se obnovuje jako orlice mladost tvá.

⁶ ěiní, což spravedlivého jest, Hospodin, a soudy všechněm utištěným.

⁷ Známé učinil Mojžíšovi cesty své, synům Izraelským skutky své.

⁸ Lítostivý a milostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a mnohého milosrdenství.

⁹ Nebudeť ustavičně žehrati, ani na věky hněvu držeti.

¹⁰ Ne podle hříchů našich nakládá s námi, ani vedlé nepravostí našich odplacuje nám.

11 Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak jest vyvýšené milosrdenství jeho nad těmi, kteříž se ho bojí.

12 A jak daleko jest východ od západu, tak daleko vzdálil od nás přestoupení naše.

13 Jakož se slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se hobojí.

14 Onť zajisté zná slepení naše, v paměti má, že prach jsme.

15 Dnové člověka jsou jako tráva, a jako květ polní, tak kvete.

16 Jakž vítr na něj povane, anť ho není, aniž ho již více pozná místo jeho.

17 Milosrdenství pak Hospodinovo od věků až na věky nad těmi, kteříž se ho bojí, a spravedlnost jeho nad syny synů,

18 Kteříž ostříhají smlouvy jeho, a pamatují na příkázání jeho, aby je činili.

19 Hospodin na nebesích utvrdil trůn svůj, a kralování jeho nade vším panuje.

20 Dobrořečte Hospodinu andělé jeho, kteříž jste mocní v síle, a činíte slovo jeho, poslušní jsouc hlasu slova jeho.

21 Dobrořečte Hospodinu všickni zástupové jeho, služebníci jeho, kteříž činíte vůli jeho.

22 Dobrořečte Hospodinu všickni skutkové jeho, na všech místech panování jeho. Dobrořeč duše má Hospodinu.

104

1 Dobrořeč duše má Hospodinu. Hospodine Bože můj, velmi jsi veliký, velebnost a krásu jsi oblékl.

2 Přioděls se světlem jako rouchem, roztáhlš nebesa jako kortýnu.

3 Kterýž sklenul na vodách paláce své, kterýž užívá hustých oblaků místo vozů, a vznáší se na peří větrovém.

4 Kterýž činí posly své duchy, služebníky své oheň plápolající.

5 Založil zemi na sloupích jejich, tak že se nepohne na věky věků.

6 Propastí jako rouchem byl jsi ji přioděl, i nad horami stály vody.

7 K žehraní tvému rozběhly se, před hřmotem hromu tvého pospíšily,

8 (Vystoupily hory, snížilo se údolí), na místo, kteréž jsi jim založil.

9 Meze jsi položil, aby jich nepřestupovaly, ani se navracovaly k příkrývání země.

10 Kterýž vypouštíš potoky přes údolé, aby tekli mezi horami,

11 A nápoj dávali všechněm živočichům polním. Tuť uhašují oslové divocí žízeň svou.

12 Při nich hnízdí se ptactvo nebeské, a z prostřed ratolestí hlas svůj vydává.

13 Kterýž svlažuješ hory z výsostí svých, aby ovocem činů tvých sytila se země.

14 Dáváš, aby rostla tráva dobytku, a bylina ku potřebě člověku, abys tak vyvodil chléb z země,

15 A víno, jenž obveseluje srdce člověka. Èiní, aby se stkvěla tvář od oleje, ano i pokrmem zdržuje život lidský.

16 Nasycono bývá i dříví Hospodinovo, cedrové Libánští, kteréž štípil.

17 Na nichž se ptáci hnízdí, i čáp příbytek svůj má na jedlí.

18 Hory vysoké jsou kamsíků, skály útočiště králíků.

19 Učinil měsíc k jistým časům, a slunce zná západ svůj.

20 Uvodíš tmu, a bývá noc, v níž vybíhají všickni živočichové lesní:

21 Lvíčata řvoucí po loupeži, aby hledali od Boha silného pokrmu svého.

22 Když slunce vychází, zase shromažďují se, a v doupatech svých se ukládají.

23 Ělověk vychází ku práci své, a k dílu svému až do večera.

24 Jak mnozí a velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Všeckys je moudře učinil, plná jest země bohatství tvého.

25 V moři pak velikém a přeširokém, tamť jsou hmyzové nesčíslní, a živočichové malí i velicí.

26 Tuť bárky přecházejí i velryb, kteréhož jsi stvořil, aby v něm hrál.

27 Všecko to na tě očekává, abys jim dával pokrm časem svým.

28 Když jim dáváš, sbírají; když otvíráš ruku svou, nasyceni bývají dobrými věcmi.

29 Když skrýváš tvář svou, rmoutí se; když odjímáš ducha jejich, hynou, a v prach svůj se navracejí.

30 Vysíláš ducha svého, a zase stvoření bývají, a obnovuješ tvář země.

31 Budiž sláva Hospodinova na věky, rozveselujž se Hospodin v skutcích svých.

32 On když pohledí na zemi, anaf se třese; když se dotkne hor, anť se kouří.

33 Zpívati budu Hospodinu, dokudž jsem živ; žalmy Bohu svému zpívati budu, pokudž mne stává.

34 Libé bude přemýšlování mé o něm, jáť rozveselím se v Hospodinu.

35 Ó by hříšníci vyhynuli z země, a bezbožných aby již nebylo. Dobrořeč duše má Hospodinu. Halelujah.

105

1 Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno jeho, oznamujte mezi národy skutky jeho.

2 Zpívejte jemu, žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho.

3 Chlubte se jménem svatým jeho; vesel se srdce těch, kteříž hledají Hospodina.

4 Hleďte Hospodina a síly jeho, hleďte tváři jeho ustavičně.

5 Rozpomínejte se na divné skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho a na soudy úst jeho,

6 Símě Abrahamovo, služebníka jeho, synové Jákobovi, vyvolení jeho.

7 Onť jest Hospodin Bůh náš, na vši zemi soudové jeho.

8 Pamatuje věčně na smlouvu svou, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení,

9 Kteréz upevnil s Abrahamem, a na přísahu svou učiněnou Izákovi.

10 Nebo ji utvrdil Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu věčnou,

11 Pravě: Tobě dám zemi Kananejskou za podíl dědictví vašeho,

- 12 Ješto jich byl malý počet, malý počet, a ještě v ní byli pohostinu.
13 Přejázeli zajisté z národu do národu, a z království k jinému lidu.
14 Nedopustil žádnému ublížiti jim, ano i krále pro ně trestal, řka:
15 Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům mým nečiňte nic zlého.
16 Když přivolav hlad na zemi, všecku hůl chleba polámal,
17 Poslal před nimi muže znamenitého, jenž za služebníka prodán byl, totiž Jozefa.
18 Jehož nohy sevřeli pouty, železa podniknouti musil,
19 Až do toho času, když se zmínka stala o něm; řeč Hospodinova zkusila ho.
20 Poslav král, propustiti ho rozkázal, panovník lidu svobodna ho učinil.
21 Ustanovil ho pánem domu svého, a panovníkem všeho vládařství svého,
22 Aby vládl i knížaty jeho podlé své libosti, a starce jeho vyučoval moudrosti.
23 Potom všel Izrael do Egypta, a Jákob pohostinu byl v zemi Chamově.
24 Kdež rozmnožil Bůh lid svůj náramně, a učinil, aby silnější byl nad nepřátely své.
25 Změnil mysl těchto, aby v nenávisti měli lid jeho, a aby ukládali lest o služebnících jeho.
26 I poslal Mojžíše slouhu svého, a Arona, kteréhož vyvolil.
27 Kteříž předložili jim slova znamení jeho a zázraků v zemi Chamově.
28 Poslal tmou, a zatmělo se, aniž odporná byla slovu jeho.
29 Obrátil vody jejich v krev, a zmořil ryby v nich.
30 Vydala země jejich množství žab, i v pokoleních králů jejich.
31 Řekl, i přišla směsice žížal, a stěnice na všecky končiny jejich.
32 Dal místo deště krupobití, oheň hořící na zemi jejich,
33 Tak že potloukl réví jejich i fíkoví jejich, a zpřerážel dříví v krajině jejich.
34 Řekl, i přišly kobylinky a chroustů nesčíslné množství.
35 I sežrali všelikou bylinu v krajině jejich, a pojedli úrody země jejich.
36 Nadto pobil všecko prvorozené v zemi jejich, počátek všeliké síly jejich.
37 Tedy vyvedl své s stříbrem a zlatem, aniž byl v pokoleních jejich, ješto by se poklesl.
38 Veselili se Egyptští, když tito vycházeli; nebo byl připadl na ně strach Izraelských.
39 Roztáhl oblak k zastírání jich, a oheň k osvěcování noci.
40 K žádosti přivedl křepelky, a chlebem nebeským sytil je.
41 Otevřel skálu, i tekly vody, a odcházely přes vyprahlá místa jako řeka.
42 Nebo pamětliv byl na slovo svatosti své, k Abrahamovi služebníku svému mluvené.
43 Protož vyvedl lid svůj s radostí, s prozpěvováním vyvolené své.
44 A dal jim země pohanů, a tak úsilí národů dědičně obdrželi,

⁴⁵ Aby zachovávali ustanovení jeho, a práv jeho ostříhali. Halelujah.

106

¹ Halelujah. Oslavujte Hospodina, nebo dobrý jest, nebo na věky milosrdenství jeho.

² Kdo může vymluviti nesmírnou moc Hospodinovu, a vypraviti všecku chválu jeho?

³ Blahoslavení, kteříž ostříhají soudu, a činí spravedlnost každého času.

⁴ Pamatuj na mne, Hospodine, pro milost k lidu svému, navštěv mne spasením svým,

⁵ Abych užíval dobrých věcí s vyvolenými tvými, a veselil se veselím národu tvého, a chlubil se spolu s dědictvím tvým.

⁶ Zhřešili jsme i s otci svými, neprávě jsme činili, a bezbožnost páchali.

⁷ Otcové naši v Egyptě nerozuměli předivným skutkům tvým, aniž pamatovali na množství milosrdenství tvých, ale odporní byli při moři, při moři Rudém.

⁸ A však vysvobodil je pro jméno své, aby v známost uvedl moc svou.

⁹ Nebo přimluvil moři Rudému, a vyschlo; i provedl je skrze hlubiny, jako po poušti.

¹⁰ A tak zachoval je od ruky toho, jenž jich nenáviděl, a vyprostil je z ruky nepřítele.

¹¹ V tom přikryly vody ty, kteříž je ssužovali, nezůstalo ani jednoho z nich.

¹² A ačkoli věřili slovům jeho, a zpívali chválu jeho,

¹³ Však rychle zapomenuli na skutky jeho, a nečekali na radu jeho;

¹⁴ Ale jati jsouce žádostí na poušti, pokoušeli Boha silného na pustinách.

¹⁵ I dal jim, čehož se jim chtělo, a však dopustil hubenost na život jejich.

¹⁶ Potom, když horlili proti Mojžíšovi v vojště, a Aronovi, svatému Hospodinovu,

¹⁷ Otevřevši se země, požřela Dátana, a přikryla zběh Abironovu.

¹⁸ A roznícen byl oheň na rotu jejich, plamen spálil bezbožníky.

¹⁹ Udělali i tele na Orébě, a skláněli se slitině.

²⁰ A změnivše slávu svou v podobiznu vola, jenž jí trávu,

²¹ Zapomněli na Boha silného, spasitele svého, kterýž činil veliké věci v Egyptě.

²² A předivné v zemi Chamově, přehrozné při moři Rudém.

²³ Pročež řekl, že je vyplnění, kdyby se byl Mojžíš, vyvolený jeho, nepostavil v té mezeře před ním, a neodvrátil prchlivosti jeho, aby nehubil.

²⁴ Za tím zošklivili sobě zemi žádanou, nevěříce slovu jeho.

²⁵ A repcíce v staních svých, neposlouchali hlasu Hospodinova.

²⁶ A protož pozdvihl ruky své proti nim, aby je rozmetal po poušti,

²⁷ A aby rozptýlil símě jejich mezi pohany, a rozehnal je do zemí.

²⁸ Spráhli se také byli s modlou Belfegor, a jedli oběti mrch.

²⁹ A tak dráždili Boha skutky svými, až se na ně obořila rána,

³⁰ Až se postavil Fínes, a pomstu vykonal, i přetržena jest rána ta.

³¹ Což jest mu počteno za spravedlnost od národu do pronárodu, a až na věky.

³² Opět ho byli popudili při vodách sváru, až se i Mojžíšovi zle stalo pro ně.

³³ Nebo k hořkosti přivedli ducha jeho, a pronesl ji rty svými.

³⁴ K tomu nevyplénili ani národů těch, o kterýchž jim byl Hospodin poručil,

³⁵ Ale směšující se s těmi národy, naučili se skutkům jejich,

³⁶ A sloužili modlám jejich, kteréž jim byly osídlem.

³⁷ Obětovali zajisté syny své a dcery své dáblům.

³⁸ A vylili krev nevinnou, krev synů svých a dcer svých, kteréž obětovali trapidlům Kananejským, tak že poškrvněna jest země těmi vraždami.

³⁹ I zmazali se skutky svými, a smilnili činy svými.

⁴⁰ Protož rozpáliv se v prchlivosti Hospodin na lid svůj, v ošklivost vzal dědictví své.

⁴¹ A vydal je v ruce pohanů. I panovali nad nimi ti, jenž je v nenávisti měli,

⁴² A utiskali je nepřátelé jejich, tak že sníženi jsou pod ruku jejich.

⁴³ Mnohokrát je vysvobožoval, oni však popouzeli ho radou svou, pročež potlačeni jsou pro nepravost svou.

⁴⁴ A však patřil na úzkost jejich, a slyšel křik jejich.

⁴⁵ Nebo se rozpomenul na smlouvu svou s nimi, a želel toho podle množství milosrdenství svých,

⁴⁶ Tak že naklonil k nim lítostí všecky, kteréž je u vězení drželi.

⁴⁷ Zachovej nás, Hospodine Bože náš, a shromáď nás z těch pohanů, abychom slavili jméno tvé svaté, a chlubili se v chvále tvé.

⁴⁸ Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský od věků až na věky. Na to rciž všecken lid: Amen, Halelujah.

107

¹ Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho.

² Necht' o tom vypravují ti, kteříž jsou vykoupeni skrze Hospodina, jak je on vykoupil z ruky těch, kteříž je ssužovali,

³ A shromáždil je z země, od východu a od západu, od půlnoci i od moře.

⁴ Bloudili po poušti, po cestách pustých, města k přebývání nenacházejíce.

⁵ Hladovití a žízniví byli, až v nich svadla duše jejich.

⁶ Když volali k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich vytrhl je,

⁷ A vedl je po cestě přímé, aby přišli do města k bydlení.

⁸ Nechat' oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými,

⁹ Poněvadž napájí duši žíznivou, a duši hladovitou naplňuje dobrými věcmi.

¹⁰ Kteríž sedí ve tmě a v stínu smrti, sevříní jsouce bídou i železy,

¹¹ Protože odporní byli řečem Boha silného, a radou Nejvyššího pohrdli.

12 Pročež ponížil bídou srdce jejich, padli, a nebylo pomocníka.

13 Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí je vysvobozuje.

14 Vyvodí je z temností a stínu smrti, a svazky jejich trhá.

15 Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými,

16 Poněvadž láme brány měděné, a závory železné posekává.

17 Blázni pro cestu převrácenosti své, a pro nepravosti své v trápení bývají.

18 Oškliví se jim všeliký pokrm, až se i k branám smrti přibližují.

19 Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje.

20 Posílá slovo své, a uzdravuje je, a vysvobozuje je z hrobu.

21 Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými,

22 A obětující oběti chvály, ať vypravují skutky jeho s prozpěvováním.

23 Kteří se plaví po moři na lodech, pracující na velikých vodách,

24 Tiť vídají skutky Hospodinovy, a divy jeho v hlubokosti.

25 Jakž jen dí, hned se strhne vítr bouřlivý, a dme vlny mořské.

26 Vznášejí se k nebi, sstupují do propasti, duše jejich v nebezpečnosti rozplývá se.

27 Motají se a nakloňují jako opilý, a všechno umění jejich mizí.

28 Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje.

29 Proměňuje bouři v utišení, tak že umlkne vlnobití jejich.

30 I veselí se, že utichlo; a tak přivodí je k břehu žádostivému.

31 Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými.

32 Necht' ho vyvyšují v shromáždění lidu, a v radě starců chválí jej.

33 Obrací řeky v poušť, a prameny vod v suchost,

34 Zemi úrodnou v slatinnou, pro zlost obyvatelů jejích.

35 Pustiny obrací v jezera, a zemi vyprahlou v prameny vod.

36 I osazuje na ní hladovité, aby stavěli města k bydlení.

37 Kteříž osívají pole, a dělají vinice, a shromažďují sobě užitek úrody.

38 Takť on jim žehná, že se rozmnožují velmi, a dobytka jejich neumenšuje.

39 A někdy pak umenšení a snížení bývají ukrutenstvím, bídou a truchlostí,

40 Když vylévá pohrdání na knížata, dopouštěje, aby bloudili po poušti bezcestné.

41 Ont' vyzdvihuje nuzného z trápení, a rozmnožuje rodinu jako stádo.

42 Necht' to spatřují upřímí, a rozveselí se, ale všeliká nepravost ať zacpá ústa svá.

43 Ale kdo jest tak moudrý, aby toho šetřil, a vyrozumíval mnohému milosrdenství Hospodinovu?

108

- 1 Píseň a žalm Davidův.
 2 Hotovo jest srdce mé, Bože, zpívati a oslavovati tě budu, také i sláva má.
 3 Probuď se loutno a harfo, když v svitání povstávám.
 4 Slaviti tě budu mezi lidmi, Hospodine, a tobě žalmy prozpěvovati mezi národy.
 5 Nebo nad nebesa větší jest milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda tvá.
 6 Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.
 7 Ať jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž je pravici svou, a vyslyš mne.
 8 Bůh mluvil skrze svatost svou; veseliti se budu, že budu děliti Sichem, a údolí Sochet že rozměřím.
 9 Můjť jest Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda učitel můj.
 10 Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti Palestině troubiti budu.
 11 Kdo mne uvede do města hrazeného? Kdo mne zprovodí až do Idumejské země?
 12 Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a nevycházels, ó Bože, s vojsky našimi?
 13 Uděliž nám pomoci proti nepříteli, nebo marná jest pomoc lidská.
 14 V Bohu udatně sobě počínati budeme, a on pošlapá nepřátely naše.

109

- 1 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Ó Bože chvály mé, nečiň se neslyše.
 2 Nebo ústa nešlechtného a ústa lstivá proti mně se otevřela, mluvili proti mně jazykem lživým.
 3 A slovy jizlivými osočili mne, válčí proti mně beze vší příčiny.
 4 Protivili mi se za mé milování, ješto jsem se za ně modlival.
 5 Odplacují se mi zlým za dobré, a nenávisť za milování mé.
 6 Postav nad ním bezbožníka, a protivník ať mu stojí po pravici.
 7 Když před soudem stane, ať zůstane za nešlechtného, a prosba jeho budiž jemu k hříchu.
 8 Budiž dnů jeho málo, a úřad jeho vezmi jiný.
 9 Budtež děti jeho sirotci, a žena jeho vdovou.
 10 Budtež běhouni a tuláci synové jeho, žebřete, vyhnání jsouce z poustek svých.
 11 Přitáhni k sobě lichevník všecko, cožkoli má, a úsilé jeho rozchvátejte cizí.
 12 Nebudiž, kdo by mu chtěl milosrdenství prokázati, aniž buď, kdo by se smiloval nad sirotky jeho.
 13 Potomci jeho z kořen vyřati budte, v druhém kolenu vyhlazeno buď jméno jejich.
 14 Přijdiž na paměť nepravost předků jeho před Hospodinem, a hřích matky jeho nebuď shlazen.
 15 Budtež před Hospodinem ustavičně, až by vyhladil z země památku jejich,

¹⁶ Proto že nepamatoval, aby činil milosrdenství, ale protivenství činil člověku chudému a nuznému a sevřenému bolestí srdce, aby jej zamordoval.

¹⁷ Poněvadž miloval zlořečení, nechat přijde na něj; neměl líbosti v pozeňnutí, nechat se vzdálí od něho.

¹⁸ A tak budiž oblečen v zlořečenství jako v svůj oděv, a ať vejde do vnitřností jeho jako voda, a jako olej do kostí jeho.

¹⁹ Budiž jemu to jako plášť k přiodívání, a jako pás k ustavičnému opasování.

²⁰ Taková mzda přijdiž mým protivníkům od Hospodina, a mluvícím zlé věci proti duši mé.

²¹ Ty pak, Hospodine Pane, nalož se mnou laskavě pro jméno své, nebo dobré jest milosrdenství tvé; vytrhni mne.

²² Jsemť zajisté chudý a nuzný, a srdce mé raněno jest u vnitřnostech mých.

²³ Jako stín, když se nachyluje, ucházeti musím; honí se za mnou jako za kobyolkou.

²⁴ Kolena má klesají postem, a tělo mé vyschlo z tučnosti.

²⁵ Nadto jsem jim za posměch; když mne uhlédají, potřásají hlavami svými.

²⁶ Spomoz mi, ó Hospodine Bože můj, zachovej mne podle milosrdenství svého,

²⁷ Tak aby poznati mohli, že jest to ruka tvá, a že jsi ty, Hospodine, učinil to.

²⁸ Necht' oni jakkoli zlořečí, ty dobrořeč; kteříž povstali, necht' se zastydí, aby se veselil služebník tvůj.

²⁹ Buďtež oblečeni protivníci moji v zahanbení, a necht' se odějí jako pláštěm hanbou svou.

³⁰ Slaviti budu Hospodina velice ústy svými, a u prostřed mnohých chváliti jej budu,

³¹ Proto že stojí po pravici nuznému, aby ho zachoval od těch, kteříž odsuzují život jeho.

110

¹ Davidův žalm. Řekl Hospodin Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokudž nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých.

² Berlu moci tvé vyšle Hospodin z Siona, řka: Panuj u prostřed nepřátel svých.

³ Lid tvůj dobrovolný v den boje tvého v ozdobě svatosti, z života hned v sítání jako rosa plod tvůj bude.

⁴ Přisáhl Hospodin, a nebude želeťi toho, řka: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.

⁵ Pán po pravici tvé potře v den hněvu svého krále.

⁶ Soud činiti bude mezi národy, porážku hroznou učiní, potře i hlavu panující nad mnohými krajinami.

⁷ Z potoka na cestě píti bude, a protož povýší hlavy.

111

¹ Halelujah. Slaviti budu Hospodina z celého srdce, v radě přímých i v shromáždění;

² Veliké skutky Hospodinovy, a patrné všechněm, kteříž v nich líbost mají;

³ Slavné a překrásné dílo jeho, a spravedlnost jeho zůstávající na věky.

⁴ Památku způsobil předivnými skutky svými milostivý a milosrdný Hospodin.

⁵ Pokrm dal těm, kteříž se ho bojí, pamětliv jsa věčně na smlouvu svou.

⁶ Mocné skutky své oznámil lidu svému, dav jim dědictví pohanů.

⁷ Skutkové rukou jeho pravda a soud, a nepohnutelní všickni rozkazové jeho.

⁸ Upevnění na věčnou věčnost; učinění jsou v pravdě a v pravosti.

⁹ Vykoupení poslav lidu svému, přikázal na věky smlouvu svou; svaté a hrozné jest jméno jeho.

¹⁰ Počátek moudrosti jest bázeň Hospodina; rozumu výborného nabývají všickni, kteříž činí ty věci; chvála jeho zůstává na věky.

112

¹ Halelujah. Blahoslavený muž, kterýž se bojí Hospodina, a v přikázáních jeho má velikou líbost.

² Mocné na zemi bude símě jeho, rodina upřímých požehnání dojde.

³ Zboží a bohatství v domě jeho, a spravedlnost jeho zůstává na věky.

⁴ Vzchází ve tmách světlo upřímým, milostivý jest, milosrdný a spravedlivý.

⁵ Dobrý člověk slitovává se i půjčuje, a řídí své věci s soudem.

⁶ Nebo nepohne se na věky, v paměti věčné bude spravedlivý.

⁷ Slyše zlé noviny, nebojí se; stále jest srdce jeho, a doufá v Hospodina.

⁸ Utvrzené srdce jeho nebojí se, až i uzří pomstu na svých nepřátelích.

⁹ Rozděluje štědře, a dává nuzným; spravedlnost jeho zůstává na věky, roh jeho bude vyvýšen v slávě.

¹⁰ Bezbožný vida to, zlobiti se, zuby svými škřipěti a schnouti bude; žádost bezbožníků zahyne.

113

¹ Halelujah. Chvalte služebníci Hospodinovi, chvalte jméno Hospodinovo.

² Budiž jméno Hospodinovo požehnáno od tohoto času až na věky.

³ Od východu slunce až do západu jeho chváleno buď jméno Hospodinovo.

⁴ Vyvýšen jest nade všechny národy Hospodin, a nad nebesa sláva jeho.

⁵ Kdo jest rovný Hospodinu Bohu našemu, kterýž vysoko bydlí?

⁶ Kterýž snižuje se, aby všecko spatřoval, což jest na nebi i na zemi.

⁷ Vyzdvihuje z prachu nuzného, a z hnoje vyvyšuje chudého,

⁸ Aby jej posadil s knížaty, s knížaty lidu svého.

⁹ Kterýž vzdělává neplodnou v čeled, a matku veselící se z dítek.
Halelujah.

114

¹ Když vycházel Izrael z Egypta, a rodina Jákobova z národu jazyka cizího,

² Byl Juda posvěcením jeho, Izrael panováním jeho.

³ To když vidělo moře, uteklo, Jordán nazpět se obrátil.

⁴ Hory poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehňata.

⁵ Coť bylo, ó moře, že jsi utíkalo? Jordáne, že jsi nazpět se obrátil?

⁶ Ó hory, že jste poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehňata?

⁷ Pro přítomnost Panovníka třásla jsem se já země, pro přítomnost Boha Jákobova,

⁸ Kterýž obrací i tu skálu v jezero vod, a škrěmen v studnici vod.

115

¹ Ne nám, Hospodine, ne nám, ale jménu svému dej čest, pro milosrdenství své a pro pravdu svou.

² Proč mají říkati pohané: Kdež jest nyní Bůh jejich?

³ Ješto Bůh náš jest na nebi, čině všecko, což se mu líbí.

⁴ Modly pak jejich jsou stříbro a zlato, dílo rukou lidských.

⁵ Ústa mají, a nemluví, oči mají, a nevidí.

⁶ Uši mají, a neslyší, nos mají, a nečijí.

⁷ Ruce mají, a nemakají, nohy mají, a nechodí, aniž volati mohou hrdlem svým.

⁸ Nechať jsou jim podobni, kteříž je dělají, a kdožkoli v nich doufají.

⁹ Izraeli, doufej v Hospodina, nebo spomocníkem a štítem takových on jest.

¹⁰ Dome Aronův, doufej v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest.

¹¹ Kteríž se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest.

¹² Hospodin rozpomena se na nás, požehná; požehná domu Izraelovu, požehná i domu Aronovu.

¹³ Požehná bojícím se Hospodina, malým, i velikým.

¹⁴ Rozmnoží Hospodin vás, vás i syny vaše.

¹⁵ Požehnaní vy od Hospodina, kterýž učinil nebesa i zemi.

¹⁶ Nebesa jsou nebesa Hospodinova, zemi pak dal synům lidským.

¹⁷ Ne mrtví chváliti budou Hospodina, ani kdo ze všech těch, kteříž sstupují do místa mlčení,

¹⁸ Ale my dobrořečiti budeme Hospodinu od tohoto času až na věky. Halelujah.

116

¹ Miluji Hospodina, proto že vyslýchá hlas můj a pokorné modlitby mé.

² Nebo naklonil ucha svého ke mně, když jsem ho vzýval ve dnech svých.

³ Obklíčilyť mne byly bolesti smrti, a úzkosti hrobu potkaly mne; sevření a truchlost přišla na mne.

⁴ I vzýval jsem jméno Hospodinovo, řka: Prosím, ó Hospodine, vysvoboď duši mou.

⁵ Milostivý Hospodin a spravedlivý, Bůh náš lítostivý.

- 6 Ostříhá sprostných Hospodin; znuzen jsem byl, a spomohl mi.
 7 Navrať se, duše má, do odpočínutí svého, poněvadž Hospodin jest dobrodince tvůj.
 8 Nebo jsi vytrhl duši mou od smrti, oči mé od slz, nohu mou od poklesnutí.
 9 Ustavičně choditi budu před Hospodinem v zemi živých.
 10 Uvěřil jsem, protože i mluvil jsem, ačkoli jsem byl velmi ztrápený.
 11 Já jsem byl řekl v pospíchání: Všeliký člověk jest lhář.
 12 Ěm se odplatím Hospodinu za všecka dobrodiní jeho mně učiněná?
 13 Kalich mnohého spasení vezmu, a jméno Hospodinovo vzývati budu.
 14 Sliby své Hospodinu splním, teď přede vším lidem jeho.
 15 Drahá jest před očima Hospodinovými smrt svatých jeho.
 16 Ó Hospodine, že jsem služebník tvůj, služebník, pravím, tvůj, syn děvky tvé, rozvázal jsi svazky mé.
 17 Tobě obětovati budu obět díků činění, a jméno Hospodinovo vzývati budu.
 18 Sliby své Hospodinu splním, teď přede vším lidem jeho,
 19 V síňcích domu Hospodinova, u prostřed tebe, Jeruzaléme. Halelujah.

117

- 1 Chvalte Hospodina všickni národové, velebeť ho všickni lidé.
 2 Neboť jest rozšířeno nad námi milosrdenství jeho, a pravda Hospodinova na věky. Halelujah.

118

- 1 Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky trvá milosrdenství jeho.
 2 Rciž nyní, Izraeli, že na věky milosrdenství jeho.
 3 Rciž nyní, dome Aronův, že na věky milosrdenství jeho.
 4 Rcetež nyní bojící se Hospodina, že na věky milosrdenství jeho.
 5 V úzkosti vzýval jsem Hospodina, a vyslyšev, uprostrannil mi Hospodin.
 6 Hospodin se mnou, nebudu se báti. Co mi může učiniti člověk?
 7 Hospodin se mnou jest mezi pomocníky mými, pročez já podívám se těm, kteříž mne mají v nenávisti.
 8 Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati v člověku.
 9 Lépe jest doufati v Hospodina, nežli naději skládati v knížatech.
 10 Všickni národové obklíčili mne, ale ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je.
 11 Mnohokrát obklíčili mne, ale ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je.
 12 Ssuli se na mne jako včely, však zhasli jako oheň z trní: nebo ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je.
 13 Velmi jsi ztuha na mne dotíral, abych padl, ale Hospodin spomohl mi.
 14 Síla má a písnička má jest Hospodin, on byl můj vysvoboditel.

¹⁵ Hlas prokřikování a spasení v staních spravedlivých. Pravice Hospodinova dokázala síly,

¹⁶ Pravice Hospodinova vyvýšila se, pravice Hospodinova dokázala síly.

¹⁷ Neumruť, ale živ budu, abych vypravoval skutky Hospodinovy.

¹⁸ Trestalťe mne přísně Hospodin, ale smrti mne nevydal.

¹⁹ Otevřetež mi brány spravedlnosti, a vejda do nich, oslavovati budu Hospodina.

²⁰ Tať jest brána Hospodinova, kterouž spravedliví vcházejí.

²¹ Tuť já tě oslavovati budu, nebo jsi mne vyslyšel, a byls můj vysvoboditel.

²² Kámen, kterýž zavrhli stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní.

²³ Od Hospodina stalo se to, a jest divné před očima našima.

²⁴ Tentot jest den, kterýž učinil Hospodin, a protož radujme se a veselme se v něm.

²⁵ Prosím, Hospodine, zachovávejž již; prosím, Hospodine, dávej již šťastný prospěch.

²⁶ Požehnaný, jenž se běře ve jménu Hospodinovu; dobrořečíme vám z domu Hospodinova.

²⁷ Bůh silný Hospodin, onť se zasnivil nám, važte beránky až k rohům oltáře.

²⁸ Bůh silný můj ty jsi, protož slaviti tě budu, Bože můj, vyvyšovati tě budu.

²⁹ Oslavujtež Hospodina, neboť jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho.

119

¹ Aleph. Blahoslavení ti, kteříž jsou ctného obcování, kteříž chodí v zákoně Hospodinově.

² Blahoslavení, kteříž ostříhají svědectví jeho, a kteříž ho celým srdcem hledají.

³ Nečiní zajisté nepravosti, ale kráčejí po cestách jeho.

⁴ Ty jsi přikázal, aby pilně bylo ostříháno rozkazů tvých.

⁵ Ó by spraveny byly cesty mé k ostříhání ustanovení tvých.

⁶ Tehdážť nebudu zahanben, když budu patřiti na všechna přikázání tvá.

⁷ Oslavovati tě budu v upřímnosti srdce, když se vyučovati budu právům spravedlnosti tvé.

⁸ Ustanovení tvých budu ostříhati s pilností, toliko neopouštěj mne.

⁹ Beth. Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé slova tvého.

¹⁰ Celým srdcem svým hledám tebe, nedopouštějž mi blouditi od přikázání tvých.

¹¹ V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.

¹² Ty chvály hodný Hospodine, vyuč mne ustanovením svým.

¹³ Rty svými vypravuji o všech soudech úst tvých.

¹⁴ Z cesty svědectví tvých raduji se více, než z největšího zboží.

¹⁵ O přikázáních tvých přemýšluji, a patřím na stezky tvé.

¹⁶ V ustanoveních tvých se kochám, aniž se zapomínám na slovo tvé.

17 Gimel Tu milost učin s služebníkem svým, abych, dokudž jsem živ, ostříhal slova tvého.

18 Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci z zákona tvého.

19 Přichozí jsem na tom světě, neukryvejž přede mnou přikázání svých.

20 Umdlévá duše má pro žádost soudů tvých všelikého času.

21 Vyhlazuješ pyšné, zlořečené, kteříž bloudí od přikázání tvých.

22 Odejmi ode mne útržku a potupu, neboť ostříhám svědectví tvých.

23 Také i knížata se zasazují, a mluví proti mně, služebník pak tvůj přemýšlí o ustanoveních tvých.

24 Svědectví tvá zajisté jsou mé rozkoše a moji rádcové.

25 Daleth Přílnula k prachu duše má; obživíš mne podlé slova svého.

26 Cesty své předložil jsem, a vyslychals mne; vyuč mne ustanovením svým.

27 Cestě rozkazů tvých dej ať vyrozumívám, a ať přemýšlím o divných skutcích tvých.

28 Rozplývá se zámutek duše má, očerstviž mne podlé slova svého.

29 Cestu lživou odvrát ode mne, a zákon svůj z milosti dej mi.

30 Cestu pravou jsem vyvolil, soudy tvé sobě předkládám.

31 Svědectví tvých se přidržím, Hospodine, nedejž mi zahanbenu býti.

32 Cestou rozkazů tvých poběhnu, když ty rozšíříš srdce mé.

33 He Vyuč mne, Hospodine, cestě ustanovení svých, kteréž bych ostříhal do konce.

34 Dej mi ten rozum, ať šetřím zákona tvého, a ať ho ostříhám celým srdcem.

35 Dej, ať chodím cestou přikázání tvých; nebo v tom svou rozkoš skládám.

36 Nakloň srdce mého k svědectvím svým, a ne k lakomství.

37 Odvrát oči mé, ať nehledí marnosti; na cestě své obživ mne.

38 Potvrď služebníku svému řeči své, kterýž se oddal k službě tvé.

39 Odvrát ode mne pohanění, jehož se bojím; nebo soudové tvoji dobří jsou.

40 Aj, toužím po rozkázáních tvých; dej, ať jsem živ v spravedlnosti tvé.

41 Vav Ó ať se přiblíží ke mně milosrdenství tvá, Hospodine, a spasení tvé vedlé řeči tvé,

42 Tak abych odpověditi uměl utrhači svému skutkem, že doufání skládám v slovu tvém.

43 A nevynímej z úst mých slova nejpravějšího; neboť na soudy tvé očekávám.

44 I budu ostříhati zákona tvého ustavičně, od věků až na věky,

45 A bez přestání choditi na širokosti, neboť jsem se dotázal rozkazů tvých.

46 Nýbrž mluvití budu o svědectvích tvých i před králi, a nebudu se hanbiti.

47 Nebo rozkoš svou skládám v přikázáních tvých, kteráž jsem zamiloval.

48 Příčiním i ruce své k přikázáním tvým, kteráž miluji, a přemýšleti budu o ustanoveních tvých.

49 Zajin Rozpomeň se na slovo k služebníku svému, kterýmž jsi mne ubezpečil.

50 Toť jest má útěcha v ssoužení mém, že mne slovo tvé obživuje.

51 Pyšní mi se velmi posmívají, však od zákona tvého se neuchylují.

52 Neboť se rozpomínám na soudy tvé věčné, Hospodine, kterýmiž se potěšuji.

53 Děsím se nad bezbožnými, kteříž opouštějí zákon tvůj.

54 Ustanovení tvá jsou mé písničky na místě mého putování.

55 Rozpomínám se i v noci na jméno tvé, Hospodine, a ostříhám zákona tvého.

56 Toť mám odtud, abych ostříhal rozkazů tvých.

57 Cheth Díl můj, řekl jsem, Hospodine, ostříhati výmluvnosti tvé.

58 Modlívám se milosti tvé v celém srdci: Smiluj se nade mnou podle slova svého.

59 Rozvážil jsem na mysli cesty své, a obrátil jsem nohy své k tvým svědectvím.

60 Pospíchámť a neodkládám ostříhati rozkazů tvých.

61 Rota bezbožníků zloupila mne, na zákon tvůj se nezapomínám.

62 O půlnoci vstávám, abych tě oslavoval v soudech spravedlnosti tvé.

63 Účastník jsem všech, kteříž se bojí tebe, a těch, kteříž ostříhají přikázání tvých.

64 Milosrdenství tvého, Hospodine, plná jest země, ustanovením svým vyuč mne.

65 Teth Dobrotivě jsi nakládal s služebníkem svým, Hospodine, podle slova svého.

66 Pravému soudu a umění vyuč mne, nebo jsem přikázáním tvým uvěřil.

67 Prvé než jsem snížen byl, bloudil jsem, ale nyní výmluvnosti tvé ostříhám.

68 Dobrý jsi ty a dobrotivý, vyuč mne ustanovením svým.

69 Složiliť jsou lež proti mně pyšní, ale já celým srdcem ostříhám přikázání tvých.

70 Zbřidlo jako tuk srdce jejich, já zákonem tvým se potěšuji.

71 K dobrémuť jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se naučil ustanovením tvým.

72 Za lepší sobě pokládám zákon úst tvých, nežli na tisíce zlata a stříbra.

73 Jod Ruce tvé učinily a sformovaly mne, dej mi ten rozum, abych se naučil přikázáním tvým,

74 Tak aby bojící se tebe mne vidouce, radovali se, že na slovo tvé očekávám.

75 Seznávámt, Hospodine, že jsou spravedliví soudové tvoji, a že jsi mne hodně potrestal.

76 Nechať jest již zřejmé milosrdenství tvé ku potěšení mému, podle řeči tvé mluvené služebníku tvému.

77 Přidtež na mne slitování tvá, abych živ býti mohl; nebo zákon tvůj rozkoš má jest.

78 Zahanbeni buďte pyšní, proto že lstivě chtěli mne podvrátiti, já pak přemýšlují o přikázáních tvých.

79 Obratítež se ke mně, kteříž se bojí tebe, a kteříž znají svědectví tvá.

80 Budiz srdce mé upřímé při ustanoveních tvých, tak abych nebyl zahanben.

81 Kaph Touží duše má po spasení tvém, na slovo tvé očekávám.

82 Hynou i oči mé žádostí výmluvností tvých, když říkám: Skoro-liž mne potěšíš?

83 Ačkoli jsem jako nádoba kožená v dymu, na ustanovení tvá však jsem nezapomenul.

84 Mnoho-liž bude dní služebníka tvého? Skoro-liž soud vykonáš nad těmi, kteříž mi protivenství činí?

85 Vykopali mi pyšní jámy, kterážto věc není podle zákona tvého.

86 Všecka přikázání tvá jsou pravda; bez příčiny mi se protiví, spomozíš mi.

87 Téměř jsou mne již v nic obrátili na zemi, já jsem však neopustil přikázání tvých.

88 Podlé milosrdenství svého obživ mne, abych ostříhal svědectví úst tvých.

89 Lamed Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvánlivé jest v nebesích.

90 Od národu do pronárodu pravda tvá, utvrdil jsi zemi, a tak stojí.

91 Vedlé úsudků tvých stojí to vše do dnešního dne, všechno to zajisté jsou služebníci tvoji.

92 Byť zákon tvůj nebyl mé potěšení, dávno bych byl zahynul v svém trápení.

93 Na věky se nezapomenu na rozkazy tvé; jimi zajisté obživil jsi mne.

94 Tvůjť jsem já, zachovávejž mne; nebo přikázání tvá zpytuji.

95 Očekávajíť na mne bezbožní, aby mne zahubili, já pak svědectví tvá rozvažuji.

96 Každé věci dokonalé vidím skončení; rozkaz tvůj jest přeširoký náramně.

97 Mem Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemýšlování.

98 Nad nepřátely mé moudřejšího mne činíš přikázáními svými; nebo mám je ustavičně před sebou.

99 Nade všechny své učitele rozumnější jsem učiněn; nebo svědectví tvá jsou má přemýšlování.

100 I nad starce opatrnější jsem, nebo přikázání tvých ostříhám.

101 Od každé cesty zlé zdržuji nohy své, abych ostříhal slova tvého.

102 Od soudů tvých se neodvracuji, proto že ty mne vyučuješ.

103 Ó jak jsou sladké dásním mým výmluvnosti tvé, nad med ústům mým.

104 Z přikázání tvých rozumnosti jsem nabyt, a protož všeliké cesty bludné nenávidím.

105 Nun Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.

106 Přisáhl jsem, což i splním, že chci ostříhati soudů spravedlnosti tvé.

107 Ztrápenýť jsem přenáramně, Hospodine, obživiz mne vedlé slova svého.

108 Dobrovolné oběti úst mých, žádám, oblib, Hospodine, a právům svým vyuč mne.

¹⁰⁹ Duše má jest v ustavičném nebezpečení, a však na zákon tvůj se nezapomínám.

¹¹⁰ Poléklí jsou mi bezbožní osídlo, ale já od rozkazů tvých se neodvracím.

¹¹¹ Za dědictví věčné ujal jsem svědectví tvá, neboť jsou radost srdce mého.

¹¹² Naklonil jsem srdce svého k vykonávání ustanovení tvých ustavičně, až i do konce.

¹¹³ Samech Výmyslků nenávidím, zákon pak tvůj miluji.

¹¹⁴ Skryše má a pavéza má ty jsi, na slovo tvé očekávám.

¹¹⁵ Odstuptež ode mne nešlechetníci, abych ostříhal přikázání Boha svého.

¹¹⁶ Zdržujž mne podle slova svého, tak abych živ byl, a nezahanbuj mne v mém očekávání.

¹¹⁷ Posiluj mne, abych zachován byl, a patřil k ustanovením tvým ustavičně.

¹¹⁸ Potlačuješ všechny ty, kteříž odstupují od ustanovení tvých; neboť jest lživá opatrnost jejich.

¹¹⁹ Jako trůsku odmítáš všechny bezbožníky země, a protož miluji svědectví tvá.

¹²⁰ Děsí se strachem před tebou tělo mé; nebo soudů tvých bojím se.

¹²¹ Ajin Ěním soud a spravedlnost, nevydávejž mne mým násilníkům.

¹²² Zastup sám služebníka svého k dobrému, tak aby mne pyšní nepotlačili.

¹²³ Oči mé hynou čekáním na spasení tvé, a na výmluvnost spravedlnosti tvé.

¹²⁴ Nalož s služebníkem svým vedlé milosrdenství svého, a ustanovením svým vyuč mne.

¹²⁵ Služebník tvůj jsem já, dejž mi rozumnost, abych uměl svědectví tvá.

¹²⁶ Ěast jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj.

¹²⁷ Z té příčiny miluji přikázání tvá více nežli zlato, i to, kteréž jest nejlepší.

¹²⁸ A proto, že všechny rozkazy tvé o všech věcech pravé býti poznávám, všeliké stezky bludné nenávidím.

¹²⁹ Pe Předivnát jsou svědectví tvá, a protož jich ostříhá duše má.

¹³⁰ Začátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje sprostné rozumnosti.

¹³¹ Ústa svá otvírám, a dychtím, nebo přikázání tvých jsem žádostiv.

¹³² Popatřiž na mne, a smiluj se nade mnou podle práva těch, kteříž milují jméno tvé.

¹³³ Kroky mé utvrzuj v slovu mém, a nedej, aby nade mnou panovati měla jaká nepravost.

¹³⁴ Vysvoboď mne z nátisků lidských, abych ostříhal rozkazů tvých.

¹³⁵ Zasvěť tvář svou nad služebníkem svým, a ustanovením svým vyuč mne.

¹³⁶ Potůčkové vod vyplývají z očí mých příčinou těch, kteříž neostříhají zákona tvého.

¹³⁷ Tsade Spravedlivý jsi, Hospodine, a upřímý v soudech svých.

¹³⁸ Ty jsi vydal spravedlivá svědectví svá, a vši víry hodná.

139 Až svadnu, tak horlím, že se zapomínají na slovo tvé nepřátelé moji.

140 Zprubovanát jest řeč tvá dokonale, tou příčinou ji miluje služebník tvůj.

141 Maličký a opvržený jsem já, však na rozkazy tvé se nezapomínám.

142 Spravedlnost tvá jest spravedlnost věčná, a zákon tvůj pravda.

143 Ssoužení a nátisk mne stihají, přikázání tvá jsou mé rozkoše.

144 Spravedlnost svědectví tvých trvá na věky; dej mi z ní rozumnosti nabýti, tak abych živ býti mohl.

145 Koph Z celého srdce volám, vyslyšíš mne, ó Hospodine, abych ostříhal ustanovení tvých.

146 K tobě volám, vysvobod mne, abych šetřil svědectví tvých.

147 Předstihám svítání a volám, na tvét slovo očekávám.

148 Předstihají oči mé bdění proto, abych přemýšlel o výmluvnostech tvých.

149 Hlas můj slyš podle svého milosrdenství, Hospodine, podle soudů svých obživ mne.

150 Přibližují se následovníci nešlechtnosti, ti, kteříž se od zákona tvého vzdálili.

151 Ty blíže jsi, Hospodine; nebo všecka přikázání tvá jsou pravda.

152 Jižť to dávno vím o svědectvích tvých, že jsi je stvrdil až na věky.

153 Reš Popatřiž na mé trápení, a vysvobod mne; neboť se na zákon tvůj nezapomínám.

154 Zasaď se o mou při, a ochraň mne; pro řeč svou obživ mne.

155 Dalekoť jest od bezbožných spasení, nebo nedotazují se na ustanovení tvá.

156 Slitování tvá mnohá jsou, Hospodine; podle soudů svých obživ mne.

157 Jakžkoli jsou mnozí protivníci moji a nepřátelé moji, však od svědectví tvých se neuchyluji.

158 Viděl jsem ty, kteříž se převráceně měli, velmi to těžce nesa, že řeči tvé neostříhali.

159 Popatřiž, žeť rozkazy tvé miluji, Hospodine; podle milosrdenství svého obživ mne.

160 Nejřednější věc slova tvého jest pravda, a na věky trvá všeliký úsudek spravedlnosti tvé.

161 Šin Knížata mi se protíví bez příčiny, však slova tvého děsí se srdce mé.

162 Já raduji se z řeči tvé tak jako ten, kterýž dochází hojné kořisti.

163 Falše pak nenávidím, a jí v ohavnosti mám; zákon tvůj miluji.

164 Sedmkrát za den chválím tě z soudů tvých spravedlivých.

165 Pokoj mnohý těm, kteříž milují zákon tvůj, a nemají žádné urážky.

166 Očekávám na spasení tvé, Hospodine, a přikázání tvá vykonávám.

167 Ostříhá duše má svědectví tvých, nebo je velice miluji.

168 Ostříhám rozkazů tvých a svědectví tvých; nebo všechny cesty mé jsou před tebou.

169 Thav Předstupiž úpění mé před obličej tvůj, Hospodine, a podle slova svého uděl mi rozumnosti.

¹⁷⁰ Vejdíž pokorná prosba má před tvář tvou, a vedlé řeči své vytrhni mne.

¹⁷¹ I vynesou rtové moji chválu, když ty mne vyučíš ustanovením svým.

¹⁷² Zpívati bude i jazyk můj slovo tvé, a že všechna přikázání tvá jsou spravedlnost.

¹⁷³ Budiž mi ku pomoci ruka tvá; neboť jsem sobě zvolil přikázání tvá.

¹⁷⁴ Toužím po spasení tvém, Hospodine, a zákon tvůj jest rozkoš má.

¹⁷⁵ Živa bude duše má, a bude tě chváliti, a soudové tvoji budou mi na pomoc.

¹⁷⁶ Bloudím jako ovce ztracená, hledejž služebníka svého, neboť se na přikázání tvá nezapomínám.

120

¹ Píseň stupňů. K Hospodinu v ssoužení svém volal jsem, a vyslyšel mne.

² Hospodine, vysvoboď duši mou od rtů lživých, a od jazyka lstivého.

³ Coť prospěje, aneb coť přidá jazyk lstivý,

⁴ Podobný k střelám přeostrým silného, a k uhlí jalovcovému?

⁵ Běda mně, že pohostinu býti musím v Mešech, a přebývati v saláších Cedarských.

⁶ Dlouho bydlí duše má mezi těmi, kteříž nenávidí pokoje.

⁷ Já ku pokoji, ale když mluvím, oni k boji.

121

¹ Píseň stupňů. Pozdvihuji oči svých k horám, odkudž by mi přišla pomoc.

² Pomoc má jest od Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi.

³ Nedopustíť, aby se pohnouti měla noha tvá, nedřímeť strážný tvůj.

⁴ Aj, nedřímeť, ovšem nespí ten, kterýž ostříhá Izraele.

⁵ Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.

⁶ Nebudeť bítí na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.

⁷ Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.

⁸ Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.

122

¹ Píseň stupňů, Davidova. Veselím se z toho, že mi říkáno bývá: Podme do domu Hospodinova,

² A že se postavují nohy naše v branách tvých, ó Jeruzaléme.

³ Jižtě Jeruzalém ušlechtilé vystaven, a jako v město k sobě vespolek připojen.

⁴ Do něhož vstupují pokolení, pokolení Hospodinova, k svědectví Izraelovu, aby oslavovali jméno Hospodinovo.

⁵ Nebo tamť jsou postaveny stolice soudu, stolice domu Davidova.

⁶ Žádejtež pokoje Jeruzalému, řkouce: Dějž se pokojně těm, kteříž tě milují.

⁷ Budiž pokoj v předhradí tvém, a upokojení na palácích tvých.

⁸ Pro bratří své a přátely své žádati budu pokoje tobě.

⁹ Pro dům Hospodina Boha našeho budu tvého dobrého hledati.

123

¹ Píseň stupňů. K toběť pozdvihuji očí svých, ó ty, kterýž na nebesích přebýváš.

² Aj hle, jakož oči služebníků k rukám pánů jejich, jakož oči děvky k rukám paní její: tak oči naše k Hospodinu Bohu našemu, až by se smiloval nad námi.

³ Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi, neboť jsme již příliš potupou nasyceni.

⁴ Jižť jest příliš nasycena duše naše posmišky bezbožných, a potupou pyšných.

124

¹ Píseň stupňů, Davidova. Byť Hospodina s námi nebylo, rciž nyní, Izraeli,

² Byť Hospodina s námi nebylo, když lidé povstali proti nám:

³ Tehdáž by nás byli za živa sehltili v rozpálení hněvu svého proti nám;

⁴ Tehdáž by nás byly přikvačily vody, proud zachvátil by byl duši naši;

⁵ Tehdáž zachvátily by byly duši naši ty vody zduté.

⁶ Požehnaný Hospodin, kterýž nás nevydal v loupež zubům jejich.

⁷ Duše naše jako ptáče znikla osídla ptáčníků; osídlo se ztrhalo, i vynikli jsme.

⁸ Pomoc naše jest ve jménu Hospodinovu, kterýž učinil nebe i zemi.

125

¹ Píseň stupňů. Ti, kteříž doufají v Hospodina, podobni jsou k hoře Sionu, kteráž se nepohybuje, ale na věky zůstává.

² Okolo Jeruzaléma jsou hory, Hospodin jest vůkol lidu svého, od tohoto času až na věky.

³ Neboť nebude státi sceptrum bezbožníků nad losem spravedlivých, aby nevztáhli spravedliví k nepravosti rukou svých.

⁴ Dobře učiň, Hospodine, dobrým, a těm, kteříž jsou upřímého srdce.

⁵ Ty pak, kteříž se uchylují k cestám svým křivým, zapudiž Hospodin s činiteli nepravosti. Pokoj přijdiž na Izraele.

126

¹ Píseň stupňů. Když zase vedl Hospodin zajaté Sionské, zdálo se nám to jako ve snách.

² Tehdážť byla plná radosti ústa naše, a jazyk náš plésání; tehdáž pravili mezi národy: Veliké věci s nimi učinil Hospodin.

³ Učinilť jest s námi veliké věci Hospodin, a protož veselili jsme se.

⁴ Uvediž zase, ó Hospodine, zajaté naše, tak jako potoky na vyprahlou krajinu.

⁵ Ti, kteříž se slzami rozsivali, s prozpěvováním žiti budou.

⁶ Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijda, s plésáním snášeti bude snopy své.

127

¹ Píseň stupňů, Šalomounova. Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej; nebude-li Hospodin ostříhati města, nadarmo bdí strážný.

² Daremněť jest vám ráno vstávati, dlouho sedati, a jísti chléb bolesti, poněvadž Bůh dává milému svému i sen.

³ Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky, a plod života jest mzda.

⁴ Jako střely v ruce udatného, tak jsou dítky zdárné.

⁵ Blahoslavený muž, kterýž by jimi naplnil toul svůj; nebudouť zahanbeni, když v rozepři budou s nepřátely v branách.

128

¹ Píseň stupňů. Blahoslavený každý, kdo se bojí Hospodina, a chodí po cestách jeho.

² Nebo z práce rukou svých živnost míti budeš, blahoslavený budeš, a šťastněť se povede.

³ Manželka tvá jako vinný kmen plodný po bocích domu tvého, dítky tvoje jako mladistvé olivové vůkol stolu tvého.

⁴ Aj, takověť bude míti požehnání muž bojící se Hospodina.

⁵ Požehnání tobě udělí Hospodin z Siona, a ty spatřuj dobré věci Jeruzaléma po vsecky dny života svého;

⁶ A viz syny synů svých, a pokoj nad Izraelem.

129

¹ Píseň stupňů. Veliceť jsou mne ssužovali hned od mladosti mé, rciž nyní Izraeli,

² Veliceť jsou mne ssužovali hned od mladosti mé, a však mne nepřemohli.

³ Po hřbetě mém orali oráči, a dlouhé proháněli brázdy své.

⁴ Ale Hospodin jsa spravedlivý, zpřetínal prostranky bezbožných.

⁵ Zahanbeni a zpět obráceni budou všickni, kteříž nenávidí Siona.

⁶ Budou jako tráva na střechách, kteráž prvé než odrostá, usychá.

⁷ Z níž nemůže hrsti své naplniti žnec, ani náručí svého ten, kterýž váže snopy.

⁸ Aníž řeknou tudy jdoucí: Požehnání Hospodinovo budiž s vámi, aneb: Dobrořečíme vám ve jménu Hospodinovu.

130

¹ Píseň stupňů. Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine.

² Pane, vyslyš hlas můj, nakloň uší svých k hlasu pokorných proseb mých.

³ Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí?

⁴ Ale u tebe jest odpuštění, tak aby uctivost k tobě zachována byla.

⁵ Očekávám na Hospodina, očekává duše má, a ještě očekává na slovo jeho.

⁶ Duše má čeká Pána, víc než ponocní svtání, kteříž ponocují až do jitra.

⁷ Očekávejž, Izraeli, na Hospodina; nebo u Hospodina jest milosrdenství, a hojné u něho vykoupení.

⁸ Onť zajisté vykoupí Izraele ze všech nepravostí jeho.

131

¹ Píseň stupňů, Davidova. Hospodine, nepozdvihlotě se srdce mé, ani se povýšily oči mé, aniž jsem se vydal v věci veliké, aneb vyšší nad to, než mi náleží.

² Zdali jsem nepoložil a neupokojil duše své, jako dítě ostavené od matky své? Ostavenému podobná byla ve mně duše má.

³ Doufej, ó Izraeli, v Hospodina, od tohoto času až na věky.

132

¹ Píseň stupňů. Pamětliv buď, Hospodine, na Davida i na všechna trápení jeho,

² Jak se přísahou zavázal Hospodinu, a slib učinil Nejmocnějšímu Jákobovu, řka:

³ Jistě že nevejdu do stánku domu svého, a nevstoupím na postel ložce svého,

⁴ Aniž dám očím svým usnouti, ani víčkám svým zdřímati,

⁵ Dokudž nenajdu místa Hospodinu, k příbytkům Nejmocnějšímu Jákobovu.

⁶ Aj, uslyšavše o ní, že byla v kraji Efratském, našli jsme ji na polích Jaharských.

⁷ Vejdemť již do příbytků jeho, a skláněti se budeme u podnoží noh jeho.

⁸ Povstaniž, Hospodine, a vejdi do odpočínutí svého, ty i truhla velikomocnosti tvé.

⁹ Kněží tvoji ať se zoblácejí v spravedlnost, a svatí tvoji ať vesele prozpěvují.

¹⁰ Pro Davida služebníka svého neodvracejž tváři pomazaného svého.

¹¹ Učinilť jest Hospodin pravdomluvnou přísahu Davidovi, aniž se od ní uchýlí, řka: Z plodu života tvého posadím na trůn tvůj.

¹² Budou-li ostříhati synové tvoji smlouvy mé a svědectví mých, kterýmž je vyučovati budu, také i synové jejich až na věky seděti budou na stolicích tvé.

¹³ Neboť jest vyvolil Hospodin Sion, oblíbil jej sobě za svůj příbytek, řka:

¹⁴ Toť bude obydlí mé až na věky, tuť přebývati budu, nebo jsem sobě to oblíbil.

¹⁵ Potravu jeho hojným požehnáním rozmnožím, chudé jeho chlebem nasytím,

¹⁶ A kněží jeho v spasení zobláčím, a svatí jeho vesele prozpěvovati budou.

¹⁷ Tuť způsobím, aby zkvetl roh Davidův; připravím svíci pomazanému svému.

¹⁸ Nepřátely jeho v hanbu zobláčím, nad ním pak kvěsti bude koruna jeho.

133

¹ Píseň stupňů, Davidova. Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratří v jednomyslnosti přebývají!

² Jako mast výborná na hlavě, sstupující na bradu, bradu Aronovu, tekoucí až i na podolek roucha jeho.

³ A jako rosa Hermon, kteráž sstupuje na hory Sionské. Nebo tu udílí Hospodin požehnání i života až na věky.

134

¹ Píseň stupňů. Ej nuž dobrořečte Hospodinu všickni služebníci Hospodinovi, kteříž stáváte v domě Hospodinově každé noci.

² Pozdvihujte rukou svých k svatyni, a dobrořečte Hospodinu, říkající:

³ Požehnejž tobě Hospodin z Siona, kterýž učinil nebe i zemi.

135

¹ Halelujah. Chvalte jméno Hospodinovo, chvalte služebníci Hospodinovi,

² Kteříž stáváte v domě Hospodinově, v síncích domu Boha našeho.

³ Chvalte Hospodina, nebo jest dobrý Hospodin; žalmy zpívejte jménu jeho, nebo rozkošné jest.

⁴ Jákoba zajisté sobě vyvolil Hospodin, a Izraele za svůj lid zvláštní.

⁵ Jáť jsem jistě seznal, že veliký jest Hospodin, a Pán náš nade všechny bohy.

⁶ Cožkoli chce Hospodin, to činí na nebi i na zemi, v moři i ve všech propastech.

⁷ Kterýž způsobuje to, že páry vystupují od krajů země; blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých.

⁸ Kterýž zbil prvorozené v Egyptě, od člověka až do hovada.

⁹ Poslal znamení a zázraky u prostřed tebe, Egypte, na Faraona i na všechny služebníky jeho.

¹⁰ Kterýž pobil národy mnohé, a zbil krále mocné,

¹¹ Seona krále Amorejského, a Oga krále Bázan, i všechna království Kananejská.

¹² A dal zemi jejich v dědictví, v dědictví Izraelovi lidu svému.

¹³ Hospodine, jméno tvé na věky, Hospodine, památka tvá od národu až do pronárodu.

¹⁴ Souditi zajisté bude Hospodin lid svůj, a služebníkům svým bude milostiv.

¹⁵ Ale modly pohanské stříbro a zlato, dílo rukou lidských,

¹⁶ Ústa mají a nemluví, oči mají a nevidí.

¹⁷ Uši mají a neslyší, nýbrž ani ducha není v ústech jejich.

¹⁸ Budtež jim podobní, kteříž je dělají, a kdožkoli naději svou v nich skládají.

¹⁹ Dome Izraelský, dobrořečte Hospodinu; dome Aronův, dobrořečte Hospodinu.

²⁰ Dome Léví, dobrořečte Hospodinu; kteříž se bojíte Hospodina, dobrořečte Hospodinu.

²¹ Požehnaný Hospodin z Siona, kterýž přebývá v Jeruzalémě. Halelujah.

136

¹ Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo věčné jest milosrdenství jeho.

² Oslavujte Boha bohů, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

- ³ Oslavujte Pána pánů, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ⁴ Toho, kterýž sám činí divy veliké, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ⁵ Kterýž učinil nebesa moudře, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ⁶ Kterýž roztáhl zemi na vodách, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ⁷ Kterýž učinil světla veliká, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ⁸ Slunce, aby panovalo ve dne, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ⁹ Měsíc a hvězdy, aby panovaly v noci, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ¹⁰ Kterýž ranil Egyptské v prvorozených jejich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ¹¹ A vyvedl Izraele z prostředku jejich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ¹² V ruce silné a v rameni vztaženém, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ¹³ Kterýž rozdělil moře Rudé na díly, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ¹⁴ A převedl Izraele prostředkem jeho, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ¹⁵ A uvrhl Faraona s vojskem jeho do moře Rudého, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ¹⁶ Kterýž vedl lid svůj přes poušť, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ¹⁷ Kterýž pobil krále veliké, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ¹⁸ A zbíl krále znamenité, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ¹⁹ Seona krále Amorejského, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ²⁰ Též Oga krále Bázan, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ²¹ A dal zemi jejich v dědictví, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ²² V dědictví Izraelovi, služebníku svému, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ²³ Kterýž v snižení našem pamatuje na nás, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ²⁴ A vytrhl nás z nepřátel našich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ²⁵ Kterýž dává pokrm všelikému tělu, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
- ²⁶ Oslavujte Boha silného nebes, neboť jest věčné milosrdenství jeho.

137

- ¹ Při řekách Babylonských tam jsme sedávali, a plakávali, rozpomínajíce se na Sion.
- ² Na vrbí v té zemi zavěšovali jsme citary své.
- ³ A když se tam dotazovali nás ti, kteříž nás zajali, na slova písničky, (ješto jsme zavěsili byli veselí), říkájící: Zpívejte nám některou píseň Sionskou:
- ⁴ Kterakž bychom měli zpívati píseň Hospodinovu v zemi cizozemců?
- ⁵ Jestliže se zapomenu na tebe, ó Jeruzaléme, zapomeniž i pravice má.
- ⁶ Přilniž i jazyk můj k dásním mým, nebudu-li se rozpomínati na tebe, jestliže v samém Jeruzalémě nebudu míti svého největšího potěšení.

⁷ Rozpomeň se, Hospodine, na Idumejské, a na den Jeruzaléma, kteříž pravili: Rozbořte, rozbořte až do základů v něm.

⁸ Ó dcero Babylonská, zkažena býti máš. Blahoslavený ten, kdož odplatí tobě za to, což jsi nám zlého učinila.

⁹ Blahoslavený, kdož pochytil dítky tvé a o skálu je rozrážeti bude.

138

¹ Davidův. Oslavovati tě budu, Pane, celým srdcem svým, a před mocnými žalmy tobě zpívati.

² Skláněti se budu k chrámu svatému tvému, a oslavovati jméno tvé pro milosrdenství tvé a pro pravdu tvou; nebo jsi zvelebil nade všechno jméno své a slovo své.

³ Kteréhokoli dne vzýval jsem tě, vyslyšels mne, a obdařils silou duši mou.

⁴ Oslavovati tě budou, Hospodine, i všickni králové země, když uslyší řeč úst tvých.

⁵ A zpívati budou o cestách Hospodinových, a že veliká jest sláva Hospodinova,

⁶ A ač vyvýšený jest Hospodin, však že na poníženého patří, a vysokomyslného zdaleka zná.

⁷ Bych pak chodil u prostřed ssoužení, obživíš mne; proti vzteklosti nepřátel mých vztáhneš ruku svou, a tak vysvobodí mne pravice tvá.

⁸ Hospodin dokoná za mne; nebo milosrdenství tvé, Hospodine, na věky, aniž díla rukou svých kdy opustíš.

139

¹ Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Hospodine, ty jsi mne zkusil a seznal.

² Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka.

³ Chození mé i ležení mé ty obsahuješ, a všech mých cest svědom jsi.

⁴ Než ještě mám na jazyku slovo, aj, Hospodine, ty to všechno víš.

⁵ Z zadu i z předu obklíčils mne, a vzložils na mne ruku svou.

⁶ Divnější jest umění tvé nad můj vtip; vysoké jest, nemohu k němu.

⁷ Kamž bych zašel od ducha tvého? Aneb kam bych před tváří tvou utekl?

⁸ Jestliže bych vstoupil na nebe, tam jsi ty; pakli bych sobě ustlal v hrobě, aj, přítomen jsi.

⁹ Vzal-li bych křídla záře jitřní, abych bydlil při nejdalším moři:

¹⁰ I tamť by mne ruka tvá provedla, a pravice tvá by mne popadla.

¹¹ Dí-li pak: Aspoň tmy, jako v soumrak, přikryjí mne, ale i noc jest světlem vůkol mne.

¹² Aniž ty tmy před tebou ukryti mohou, anobrž noc jako den tobě svítí, rovně tma jako světlo.

¹³ Ty zajisté v moci máš ledví má, přioděl jsi mne v životě matky mé.

¹⁴ Oslavuji tě, proto že se hrozným a divným skutkům tvým divím, a duše má zná je výborně.

¹⁵ Neníť ukryta žádná kost má před tebou, jakž jsem učiněn v skrytě, a řemeslně složen, v nejhlubších místech země.

16 Trupel můj viděly oči tvé, v knihu tvou všickni oudové jeho zapsáni jsou, i dnové, v nichž formování byli, když ještě žádného z nich nebylo.

17 Protož u mne ó jak drahá jsou myšlení tvá, Bože silný, a jak jest jich nesčíslná summa!

18 Chtěl-li bych je sčísti, více jest jich než písku; procítím-li, a já jsem vždy s tebou.

19 Zabil-li bys, ó Bože, bezbožníka, tehdážt by muži vražedlní odstoupili ode mne,

20 Kteríž mluví proti tobě nešlechetně; marně vyvyšují nepřátely tvé.

21 Zdaliž těch, kteríž tě v nenávisti mají, ó Hospodine, v nenávisti nemám? A ti, kteríž proti tobě povstávají, zdaž mne nemrzejí?

22 Úhlavní nenávisti jich nenávidím, a mám je za nepřátely.

23 Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má.

24 A popatř, chodím-liť já cestou odpornou tobě, a veď mne cestou věčnou.

140

1 Přednímu z kantorů, žalm Davidův.

2 Vysvoboď mne, Hospodine, od člověka zlého, a od muže ukrutného ostríhej mne,

3 Kteríž myslí zlé věci v srdci, a na každý den sbírají se k válce.

4 Naostřuj jazyk svůj jako had, jed lítého hada jest ve rtech jejich. Sélah.

5 Ostríhej mne, Hospodine, od rukou bezbožníka, od muže ukrutného zachovej mne, kteríž myslí podraziti nohy mé.

6 Polékli pyšní na mne osídlo a provazy, roztáhli teneta u cesty, a léčky své mi položili. Sélah.

7 Řekl jsem Hospodinu: Bůh silný můj jsi, pozoruj, Hospodine, hlasu pokorných modliteb mých.

8 Hospodine Pane, sílo spasení mého, kterýž přikrýváš hlavu mou v čas boje,

9 Nedávej, Hospodine, bezbožnému, čehož žádostiv jest, ani předsevzetí zlého vykonati jemu dopouštěj, aby se nepovýšil. Sélah.

10 Vůdce těch, jenž obkličují mne, nepravost rtů jejich ať přikryje.

11 Padej na ně uhlé řeřavé, a na oheň uvrz je, do jam hlubokých, aby nemohli povstati.

12 Ělověk utrhač nebude upevněn na zemi, a muž ukrutný, zlostí polapen jsa, padne.

13 Víím, žeť se Hospodin zasadí o při chudého, a pomstí nuzných.

14 A tak spravedliví slaviti budou jméno tvé, a upřímí přebývati před obličejem tvým.

141

1 Žalm Davidův. Hospodine, k toběť volám, pospěš ke mně; pozoruj hlasu mého, když tebe vyzývám.

2 Budiž příjemná modlitba má, jako kadění před obličejem tvým, pozdvižení rukou mých, jako oběť večerní.

³ Polož, Hospodine, stráž ústům mým, ostříhej dveří rtů mých.

⁴ Nedopouštěj srdci mému uchýliti se ke zlé věci, k činění skutků bezbožných, s muži činícími nepravost, a abych nebyl přelouzen líbostmi jejich.

⁵ Nechť mne bije spravedlivý, přijmu to za dobrodiní, a nechť tresce mne, bude mi to olej nejčistší, kterýž neprorazí hlavy mé, ale ještěť modlitba má platná bude proti zlosti jejich.

⁶ Smetáni jsou do míst skalnatých soudcové jejich, aby slyšeli slova má, nebo jsou libá.

⁷ Jako když někdo roubá a štípá dříví na zemi, tak se rozletují kosti naše až k ústům hrobovým.

⁸ Ale k tobě, Hospodine Pane, oči mé; v tebe doufám, nevylévej duše mé.

⁹ Zachovej mne od osídla, kteréž mi roztáhli, a od sítěk činících nepravost.

¹⁰ Nechť padnou hromadně do sítěk svých bezbožní, a já zatím přeжду.

142

¹ Vyučující Davidův, když byl v jeskyni, modlitba jeho.

² Hlasem svým k Hospodinu volám, hlasem svým Hospodinu pokorně se modlím.

³ Vylévám před obličejem jeho žádost svou, a ssouzení své před ním oznamuji.

⁴ Když se úzkostmi svírá ve mně duch můj, ty znáš stezku mou; na cestě, po kteréžkoli chodím, osídlo mi ukryli.

⁵ Ohlédám-li se na pravo, a patřím, není, kdo by mne znáti chtěl; zhynulo útočiště mé, není, kdo by se ujal o život můj.

⁶ K tobě volám, Hospodine, říkáje: Ty jsi doufání mé a díl můj v zemi živých.

⁷ Pozorujž volání mého, neboť jsem zemdlen přenáramně; vysvobod mne od těch, jenž stihají mne, nebo jsou silnější nežli já.

⁸ Vyveď z žaláře duši mou, abych oslavoval jméno tvé; obstoupí mne spravedliví, když mi dobrodiní učiníš.

143

¹ Žalm Davidův. Hospodine, slyš modlitbu mou, pozoruj pokorné prosby mé; pro pravdu svou vyslyš mne, i pro spravedlnost svou.

² A nevcházej v soud s služebníkem svým, neboť by nebyl spravedliv před tebou nižádný živý.

³ Nebo stihá nepřítel duši mou, potírá až k zemi život můj; na to mne přivodí, abych bydlil v mráкотě, jako ti, kteříž již dávno zemřeli,

⁴ Tak že se svírá úzkostmi duch můj ve mně, u vnitřnosti mé hyne srdce mé.

⁵ Rozpomínaje se na dny předešlé, a rozvažuje všechny skutky tvé, a dílo rukou tvých rozjímaje,

⁶ Vztahuji ruce své k tobě, duše má jako země vyprahlá žádá tebe. Sélah.

⁷ Pospěšiz a vyslyš mne, Hospodine, hyne duch můj; neukryvejž tváři své přede mnou, neboť jsem podobný těm, kteříž sstupují do hrobu.

⁸ Učiň to, ať v jitře slyším milosrdenství tvé, neboť v tobě naději mám; oznam mi cestu, po kteréž bych choditi měl, neboť k tobě pozdvihuji duše své.

⁹ Vytrhni mne z nepřátel mých, Hospodine, u tebeť se skrývám.

¹⁰ Nauč mne činiti vůle tvé, nebo ty jsi Bůh můj; duch tvůj dobrý vediž mne jako po rovné zemi.

¹¹ Pro jméno své, Hospodine, obživ mne, pro spravedlnost svou vyved' z úzkosti duši mou.

¹² A pro milosrdenství své vypleň nepřátely mé, a vyhlad' všecky, kteříž trápí duši mou; nebo já jsem služebník tvůj.

144

¹ Davidův. Požehnaný Hospodin skála má, kterýž učí ruce mé boji, a prsty mé bitvě.

² Milosrdenství mé a hrad můj, útočiště mé, vysvoboditel můj, a štít můj, protož v něhoť já doufám; onť mi podmaňuje lidi.

³ Hospodine, co jest člověk, že se znáš k němu, a syn člověka, že ho sobě tak vážíš?

⁴ Ělověk marnosti podobný jest, dnové jeho jako stín pomíjející.

⁵ Hospodine, nakloň svých nebes a sstup, dotkni se hor, a kouřiti se budou.

⁶ Sešli hromobití a rozptyl je, vypusť střely své a poraz je.

⁷ Vztáhni ruku svou s výsosti, vysvobod' mne, a vytrhni mne z vod mnohých, z ruky cizozemců.

⁸ Jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich jest pravice lživá.

⁹ Bože, píseň novou zpívati budu tobě na loutně, a na desíti strunách žalmy tobě prozpěvovati,

¹⁰ Dávajícímu vítězství králům, a vysvobozujícímu Davida, služebníka svého od meče vražedného.

¹¹ Vysvobod' mne, a vytrhni mne z ruky cizozemců, jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich pravice lživá.

¹² Aby synové naši byli jako štípkové zdárně rostoucí v mladosti své, a dcery naše jako úhelní kamenové, tesaní ku podobenství chrámu.

¹³ Špižírny naše plné ať vydávají všelijaké potravu; dobytek náš ať rodí na tisíce, a na deset tisíců v stájích našich.

¹⁴ Volové naši ať jsou vytylí; ať není vpádu ani zajetí, ani naříkání na ulicích našich.

¹⁵ Blahoslavený lid, jemuž se tak děje, blahoslavený ten lid, jehož Hospodin Bohem jest.

145

¹ Chvalitebná píseň Davidova. Vyvyšovati tě budu, Bože můj králi, a dobrořečiti jménu tvému na věky věků.

² Na každý den dobrořečiti budu tobě, a chváliti jméno tvé na věky věků.

³ Hospodin veliký jest, a vší chvály hodný, a velikost jeho nemůž vystižena býti.

⁴ Rodina rodině vychvalovati bude skutky tvé, a předivnou moc tvou zvěstovati.

⁵ O slávě a kráse velebnosti tvé, i o věcech tvých předivných mluviti budu.

⁶ A moc přehrozných skutků tvých rozhlašovati budou; i já důstojnost tvou budu vypravovati.

⁷ Paměť mnohé dobroty tvé hlásati budou, a o spravedlnosti tvé zpívati, řkouce:

⁸ Milostivý a lítostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a velikého milosrdenství.

⁹ Dobrotivý Hospodin všechněm, a slitování jeho nade všecy skutky jeho.

¹⁰ Oslavujtež tebe, Hospodine, všickni skutkové tvoji, a svatí tvoji tobě dobrořečte.

¹¹ Slávu království tvého ať vypravují, a o síle tvé mluví,

¹² Aby v známost uvedli synům lidským moci jeho, a slávu i ozdobu království jeho.

¹³ Království tvé jest království všech věků, a panování tvé nad jedním každým pokolením.

¹⁴ Zdržujeť Hospodin všecy padající, a pozdvihuje všechněch sklíčených.

¹⁵ Oči všechněch v tebe doufají, a ty dávaš jim pokrm jejich v čas příhodný.

¹⁶ Otvíráš ruku svou, a nasycuješ každý živočich podlé dobře líbezne vůle své.

¹⁷ Spravedlivý jest Hospodin ve všech cestách svých, a milosrdný ve všech skutcích svých.

¹⁸ Blízký jest Hospodin všechněm, kteříž ho vzývají, všechněm, kteříž ho vzývají v pravdě.

¹⁹ Vůli těch, kteříž se ho bojí, činí, a křik jejich slyší, a spomáhá jim.

²⁰ Ostříhá Hospodin všech, kdož jej milují, ale všecy bezbožné zatratí.

²¹ Chválu Hospodinovu vypravovati budou ústa má, a dobrořečiti bude všeliké tělo jménu svatému jeho od věků až na věky.

146

¹ Halelujah. Chval, duše má, Hospodina.

² Chváliti budu Hospodina, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává.

³ Nedoufejtež v knížatech, v synech lidských, v nichž není vysvobození.

⁴ Vychází duch jejich, navracují se do země své, v tentýž den mizejí myšlení jejich.

⁵ Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bůh silný Jákobův, jehož naděje jest v Hospodinu Bohu jeho,

⁶ Kterýž učinil nebe, zemi, moře, i vše, což v nich jest, kterýž ostříhá pravdy až na věky,

⁷ Kterýž činí soud utištěným, dává chléb lačným. Hospodin vysvobozuje vězně.

⁸ Hospodin otvírá oči slepých, Hospodin pozdvihuje snižených, Hospodin miluje spravedlivé.

⁹ Hospodin ostříhá přichožích, sirotku a vdově pomáhá, ale cestu bezbožných podvrací.

¹⁰ Kralovati bude Hospodin na věky, Bůh tvůj, ó Sione, od národu až do pronárodu. Halelujah.

147

¹ Chvalte Hospodina, nebo dobré jest zpívati žalmy Bohu našemu, nebo rozkošné jest, a ozdobná jest chvála.

² Stavitel Jeruzaléma Hospodin, rozptýlený lid Izraelský shromažďuje,

³ Kterýž uzdravuje skroušené srdcem, a uvazuje bolesti jejich,

⁴ Kterýž sčítá počet hvězd, a každé z nich ze jména povolává.

⁵ Velikýť jest Pán náš, a nesmírný v síle; rozumnosti jeho není počtu.

⁶ Pozdvihuje pokorných Hospodin, ale bezbožné snižuje až k zemi.

⁷ Zpívejte Hospodinu s díkčiněním, zpívejte žalmy Bohu našemu na citaře,

⁸ Kterýž zastírá nebesa hustými oblaky, nastrojuje zemi déšť, a vyvodí trávu na horách.

⁹ Kterýž dává hovědům potravu jejich, i mladým krkavcům, kteříž volají k němu.

¹⁰ Nemát v síle koně zalíbení, aniž se kochá v lejtkách muže udatného.

¹¹ Líbost má Hospodin v těch, kteříž se ho bojí, a kteříž doufají v milosrdenství jeho.

¹² Chval, Jeruzaléme, Hospodina, chval Boha svého, Sione.

¹³ Nebo on utvrzuje závory bran tvých, požehnání udílí synům tvým u prostřed tebe.

¹⁴ On působí v končinách tvých pokoj, a bělí pšeničnou nasycuje tě.

¹⁵ On když vysílá na zemi rozkaz svůj, velmi rychle k vykonání běží slovo jeho.

¹⁶ Onť dává sníh jako vlnu, jíním jako popelem posypá.

¹⁷ Hází ledem svým jako skyvami; před zimou jeho kdo ostojí?

¹⁸ Vysílaje slovo své, rozpouští je; hned jakž povane větrem svým, anť tekou vody.

¹⁹ Zvěstuje slovo své Jákobovi, ustanovení svá a soudy své Izraelovi.

²⁰ Neučinil tak žádnému národu, a protož soudů jeho nepoznali. Halelujah.

148

¹ Halelujah. Chvalte hospodina stvoření nebeská, chvaltež ho na výsostech.

² Chvalte jej všickni andělé jeho, chvalte jej všickni zástupové jeho.

³ Chvalte jej slunce i měsíc, chvalte jej všecky jasné hvězdy.

⁴ Chvalte jej nebesa nebes, i vody, kteréž jsou nad nebem tímto.

⁵ Chvalte jméno Hospodinovo všecky věci, kteréž, jakž on řekl, pojednou stvořeny jsou.

⁶ A utvrdil je na věčné věky, uložil cíle, z nichž by nevykračovaly.

⁷ Chvalte Hospodina tvorové zemští, velrybové a všecky propasti,

⁸ Oheň a krupobití, sníh i pára, vítr bouřlivý, vykonávající rozkaz jeho,

⁹ I hory a všickni pahrbkové, stromovní ovoce nesoucí, i všickni cedrové,

- ¹⁰ Zvěř divoká i všeliká hovada, zeměplazové i ptactvo létavé,
¹¹ Králové zemští i všickni národové, knížata i všickni soudcové země,
¹² Mládenci, též i panny, starci s dětmi,
¹³ Chvalte jméno Hospodinovo; nebo vyvýšeno jest jméno jeho samého, a sláva jeho nade všecku zemi i nebe.
¹⁴ A vyzdvihl roh lidu svého, chválu všech svatých jeho, synů Izraelských, lidu s ním spojeného. Halelujah.

149

- ¹ Halelujah. Zpívejte Hospodinu píseň novou, chválu jeho v shromáždění svatých.
² Vesel se Izrael v tom, kterýž ho učinil, synové Sionští plésejte v králi svém.
³ Chvalte jméno jeho na píšťalu, na buben a na citaru prozpěvujte jemu.
⁴ Nebo zalíbilo se Hospodinu v lidu jeho; onť ozdobuje pokorné spasením.
⁵ Plésati budou svatí v Boží slávě, a zpívati v pokojích svých.
⁶ Oslavování Boha silného bude ve rtech jejich, a meč na obě straně ostrý v rukou jejich,
⁷ K vykonávání pomsty nad pohany, a k strestání národů,
⁸ K svazování králů jejich řetězy, a šlechticů jejich pouty železnými,
⁹ K nakládání s nimi podle práva zapsaného, k slávě všechněm svatým jeho. Halelujah.

150

- ¹ Halelujah. Chvalte Boha silného pro svatost jeho, chvalte jej pro rozšíření síly jeho.
² Chvalte jej ze všelijaké moci jeho, chvalte jej podle veliké důstojnosti jeho.
³ Chvalte jej zvukem trouby, chvalte jej na loutnu a citaru.
⁴ Chvalte jej na buben a píšťalu, chvalte jej na husle a varhany.
⁵ Chvalte jej na cymbály hlasité, chvalte jej na cymbály zvučné.
⁶ Všeliký duch chval Hospodina. Halelujah.